

Giới thiệu Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký

Truyện Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký của tác giả Trà Xanh Huỳnh Độ thuộc thể loại dị giới kết hợp xuyên không. Truyện kể về một thanh niên Việt Nam may mắn được xuyên việt đầu thai tới Vô Biên đại lục. Nhưng anh ấy chỉ mang theo duy nhất một thứ là ký ức của kiếp trước.

Mất hứng cây cuốc, Kim hậu mặc lên cái áo khoác rồi tản bộ xuống đường. Trên con phố tấp nập, nhìn các cặp tình nhân cuốn quýt bên nhau, hắn cảm thấy tủi thân đến tận cùng. Bằng hữu thân nhất của hắn giờ cũng đã lập gia đình nên giờ cũng chẳng còn ai chia sẻ sự cô đơn của hắn lúc này nữa.

Ngửa mặt lên trời tuyết rơi hắn hít sâu một hơi, bồi hồi một lúc rồi tiếp tục bước đi, con phố tấp nập lúc này cũng không ai quan tâm sự hiện hữu của hắn, Kim Hậu như người vô hình giữa hai bên dòng người hối hả đi lại....

Đứng trước đèn đỏ chuẩn bị sang đường, Kim Hậu đang mông lung suy nghĩ thì chợt thấy người phụ nữ bên cạnh trượt chân ngã xuống, sẩy tay ụp đi mất chiếc xe đẩy, mà bên trong một mặt mỉm cười đứa trẻ đang chơi đồ chơi. Cùng lúc đó, một chiếc xe buýt đang lao tới với tốc độ không kịp đề phanh. Mất thấy chiếc xe lao vào đứa bé, hắn không chút do dự lao tới đẩy lại chiếc xe đẩy lên vỉa hè, nhưng bản thân hắn thì lại ngã xuống đường do mất đà. Nhìn vào ánh đèn pha ô tô chói lóa, hắn theo phản xạ nhắm mắt lại, ý thức thì từ từ chìm sâu vào bóng tối vô hạn.....

Tại phiên đại lục tràn ngập kiểm họa và sự kỳ diệu này chàng ta sẽ làm được gì? Vô biên đại lục được giới thiệu là một nơi vô biên với các loài chủng tộc sinh sống, chúng đến từ các nơi trên thế giới, từ các hành tinh khác nhau.

Nhưng mọi vật thể đều hướng tới con đường tu luyện. Trên đại lục tồn tại hai loại tu luyện: đó là tu luyện đấu khí và tu luyện ma pháp. Hãy cùng xem chàng trai của chúng ta làm được gì, mời các bạn đón xem hoặc cùng điểm qua những truyện đặc sắc cùng loại: Cảnh Xuân Nam Triều và Cuộc Sống Điền Văn Của Tình Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nhân Sinh Tại Trái Đất

Ngày này ngày nay, có một thanh niên tên là Nguyễn Kim Hậu, hai mươi tư tuổi, gọi hắn là vô tích sự hay vô công rồi nghề cũng chẳng sai. Suốt ngày đắm mình trong thế giới ảo, bị mang tai tiếng cũng là điều đương nhiên.

Cha mẹ hắn là công nhân xuất khẩu lao động từ những năm tám chín (1989). Mẹ hắn mất ngay sau khi mới hạ sinh được hắn, ra đi để lại hai cha con hắn gà trống nuôi con. Sau một vài năm phấn đấu, cộng thêm một chút vận khí (may mắn). Cha hắn từ hai bàn tay trắng mà quyết khởi lập nghiệp thành một ông chủ buôn hàng lớn cho tất cả các khu thương mại trên toàn liên bang Nga. Bản thân hắn là một con một game RPG chính cống, từ nhỏ đam mê series Final Fantasy nên cũng từ đó hắn quyết định đi theo hướng học công nghệ (chủ yếu là để chơi game là chính).

Tuy lý do có hơi trẻ con, nhưng hắn thật sự rất giỏi về mặt học tập. Không có gì có thể làm khó hắn cả, chỉ cần người giảng trọng điểm cho hắn thì từ một hèn sẽ suy tới mười.

Thôi thì ~cô lẽ nói mãi thân thế sơ qua đủ rồi, giờ trở về trọng điểm!

Qua một đoạn thời gian, cha hắn tìm được một người vừa lòng nên quyết định tái hôn. Còn hắn vì không muốn trở thành vật cản ngăn chân cha mình nên đã lựa chọn rời đi ra ngoài sống tự lập.

Hắn vậy mà đơn thương độc mã lao vào đại học Lomonosov nổi tiếng nước nga và tốt nghiệp loại ưu khoa công nghệ thông tin, thậm chí có vài người bạn Nga con nhà quyền thế muốn ngỏ ý mời hắn về làm việc cho họ. Nhưng tất cả đều bị hắn thẳng thừ từ chối.

Đùa sao?

Ngay từ đầu Kim hậu đã muốn có “chí lớn”, lao vào con đường phát triển game chứ đâu có muốn làm cái công việc công sở suốt ngày phải nịnh bợ cấp trên nhảm chán kia. . .

Mở khóa cửa vào nhà, thả túi đồ ăn vừa mua từ cửa hàng tạp hóa ngay dưới chân căn hộ*, ngồi lên cái ghế xoay bằng da mềm mại. Hắn kể từ năm năm ra trường tới giờ ngày ngày chìm đắm trong thế giới game, suốt ngày dài đến đêm thâu, hắn phong độ năm năm trước nay đâu có còn. Một thân gầy tong teo bốn mươi cân nhìn như bộ xương di động không sai, đã thế mắt lúc nào cũng thâm quầng như xác sống, hắn ra đường lúc nào cũng bị vài đồng chí công an tra hỏi vì trông quá giống dân YOLO suốt ngày "tép này tép nọ".

(* Ở Nga mọi người hầu hết thường sống bằng căn hộ nhà chung cư, khác với Việt Nam mình mỗi tác đắc một nhà riêng. TD)

Xoay người ấn nút nguồn máy tính, Kim hậu cười khổ:

"Thật là khó chịu, mình cơ thể tiến hóa thành cái dạng gì mà ra ngoài trời một chốc suýt nữa chết vì chói lóa, có lẽ năm năm qua cày ngày cày đêm trong nhà, ít ra ngoài, thân thể mình phản ứng tự nhiên bài xích với ánh mặt trời emm." "

Lắc lắc đầu nhìn vào màn hình, nếu như có người kinh nghiệm chơi rpg sẽ kinh ngạc không thôi, trước mặt hần màn hình máy tính dao diện desktop đập vào mắt toàn là RPG offline, MMORPG như: Dragon Age, The Witcher hay Diablo hoặc World of warcraft (WOW) , Tera v.v... nói chung chỉ cần là những game rpg hot truyền kỳ thì hần đều có hết, không những thế đã hoàn thành 100% từ dễ tới khó, thật đúng là khó tưởng tượng nổi.

click vào chorme load vào diễn đàn game của bli**ard, hần vậy mà làm công việc mod và GM cho hãng nhưng mà lại ngay tại nhà. Kỳ quái sao?

Kim hậu tắm bằng loại ưu kia cũng không phải phù du mà phô trương thanh thế, đích thực hần có tài năng thực thụ, được vào làm GM cho vài game chủ lực của hãng. Thôi hãy nói, bây giờ hần click vào WOW và chờ đồng đội trong công hội (guild) để đi phó bản boss.

Tất nhiên rồi, ngoài công việc GM thì hần cũng đầu tư khá nhiều thời gian để cày cuốc, hần nhìn vậy chứ là một vị đội trưởng được cả công hội (guild) tôn kính, chỉ cần có hần chỉ huy thì boss phó bản nào dù khó đến mấy cũng có thể qua được, lúc nào cũng là hần dẫn đội xông pha khiêu chiến độ khó cao nhất trong game và công hội (guild) hần lúc nào cũng đắc thủ thành công diệt boss đầu tiên trên sever toàn thế giới.

“GRÀO!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Boss là một con rồng đen, miệng sắc sưa nham thạch, ầm ầm không cam lòng gục xuống. Mọi người trong guild thì kinh hô ăn mừng loạn cả tai nghe, riêng Kim hậu ngồi cũng chỉ mỉm cười. Hần tuy là GM của game nhưng cũng đâu có tham gia làm game đâu, tìm kiếm xử lý 1 số lỗi trong game mỗi tuần xong là lại đăng nhập vào nick như người chơi bình thường mà chơi thôi.

Sau khi phân phát xong chiến lợi phẩm hần từ biệt mấy cái bằng hữu rồi out game, xoa xoa hai đầu thái dương, hần thì thào:

"Chậc~!, lót dạ rồi chơi tiếp Tera thôi."

Nhắc không ra bếp, hần lấy hai chai nước và một cái bánh kẹp đơn giản ra rồi lại chạy vào trước máy tính ngồi gặm. Vừa ăn vừa lướt web hần chợt phát hiện hôm nay là ngày lễ tình nhân (14-2), nhìn mấy cái tình lữ ôn ôn nhu như thấm thiết bày tỏ rồi quay lên youtube.

Kim Hậu chợt cảm thấy trong lòng trống rỗng, dễ hiểu thôi, vì đó là ngày người hần luôn hết lòng yêu thương, vậy mà không chút do dự chia tay với hần vì lý do cụt lùn:

"Điện thoại cùi + không có xe thì có học giỏi thế nào đi nữa cũng cạp đất mà ăn! "

Kim hậu ở trường ngoài cái học giỏi thì thân phận con nhà giàu hần ếm khá kỹ, mà cô bạn gái này thì là lúc hần vừa nhìn đã yêu nên đã chủ động đeo đuổi. Sau năm năm yêu nhau, lúc chuẩn bị ra trường, những tương thời cơ đã chín muồi, hần quyết định tỏ rù cô nàng đi nhà hàng và để cho nàng một cái kinh hi vì của hần thân phận. Nhưng ai mà biết được hần hung hăng bị đá ngay lập tức như vậy, cũng khá bất ngờ bởi cô nàng ẩn sau lớp mặt nạ quá kỹ, hóa ra à luôn tiếp cận hần chỉ vì hần học giỏi nên suốt vài năm qua chỉ lợi dụng Kim hậu mà thôi, thật là một cái vớ kịch hoàn hảo.

Trái tim hần hoàn toàn tan vỡ cũng kể từ đó, hần sống cũng khép kín dần, xã hội thời nay con gái thật là thủ đoạn, hần sợ sẽ lại bị tổn thương lần nữa, bất quá, dù sao thì con người ai muốn cô đơn bao giờ cơ chứ? Trong thâm tâm hần cũng khát khao muốn tìm ai đó thật lòng mà chỉ sẽ tình cảm với mình, nhưng rất tiếc ~ anh rất tốt nhưng tôi rất tiếc =>)).

Mất hứng cày cuốc, Kim hậu mặc lên cái áo khoác rồi tản bộ xuống đường. Trên con phố tấp nập, nhìn các cặp tình nhân cuốn quýt bên nhau, hần cảm thấy tủi thân đến tận cùng. Bằng hữu thân nhất của hần giờ cũng đã lập gia đình nên giờ cũng chả còn ai chia sẻ sự cô đơn của hần lúc này nữa.

Ngửa mặt lên trời tuyết rơi hần hít sâu một hơi, bồi hồi một lúc rồi tiếp tục bước đi, con phố tấp nập lúc này cũng không ai quan tâm sự hiện hữu của hần, Kim Hậu như người vô hình giữa hai bên dòng người hối hả đi lại...

Đứng trước đèn đỏ chuẩn bị sang đường, Kim Hậu đang mông lung suy nghĩ thì chợt thấy người phụ nữ bên cạnh trượt chân ngã xuống, sẩy tay ùn đi mất chiếc xe đẩy, mà bên trong một mặt mỉm mỉm đứa trẻ đang chơi đồ chơi. Cùng lúc đó, một chiếc xe buýt đang lao tới với tốc độ không kịp để phanh. Mất thấy chiếc xe lao vào đứa bé, hần không chút do dự lao tới đẩy lại chiếc xe đẩy lên vỉa hè, nhưng bản thân hần thì lại ngã xuống đường do mất đà. Nhìn vào ánh đèn pha ô tô chói lóa, hần theo phản xạ nhắm mắt lại, ý thức thì từ từ chìm sâu vào bóng tối vô hạn.....

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chuyển Thế Trọng Sinh

Linh hồn của Kim Hậu phiêu du lơ đãng không gian vô tận, hẳn thật sự không hiểu tại sao mình chết rồi mà vẫn còn ý thức, càng kỳ quái là tại sao mình cứ phiêu du lơ đãng trong cái không gian quái lạ này. Bỗng có một tia sáng lóe lên ở cuối đường không gian, rồi tựa như có một lực lượng vô hình nào đó, hút kim hậu về phía ánh sáng, rồi lại làm hắn từ từ mất đi ý thức....

Vô Biên đại lục...

Dưới một dãy núi dài dằng dặc mà xung quanh là vô biên rừng rậm, có một căn nhà gỗ khá... đồ sộ, kiểu dáng kiến trúc tinh xảo nhưng lại rất hài hòa với bối cảnh thiên nhiên xung quanh. Giờ này, một vị nam tử tóc ngắn màu vàng, đôi mắt màu xanh lam êm dịu mà thần bí, đôi lông mày kiếm nam tính, sống mũi cao cùng khí chất uy phong bức người không gian mà uy.

Người nam tử này hiện đang nhíu lại đôi lông mày kiếm, sốt sắng đi đi lại lại trước cửa một căn phòng, bên trong gian phòng thì đang có tiếng đau đẽ dồn dập. Thì ra là thê tử của hắn đang hạ sinh còn cảm giác làm cha làm hắn vừa hưng phấn vừa nôn nóng.

Bỗng tiếng đau im bật mà lại vẫn không có tiếng khóc trẻ em nào cả, làm người nam tử đứng ngồi không yên.

"Chả nhẽ lại xảy ra chuyện gì sao?" Hắn tự hỏi.

Một lúc sau, từ gian phòng bước ra một thân ảnh nữ tử. Một thân tóc xanh lục búi cao, trên đầu thì mang một chiếc bòn lưa trắng. Thân hình mảnh mai cân đối, gương mặt nàng tú lệ, thanh nhã. Đặc biệt là đôi tai nàng rất dài, đỉnh tai nhọn. Nàng mang trên mình trang phục váy dài hầu gái cực kỳ gọn gàng mà cũng không kém phần trang nhã.

Mã Đình liền lao tới hỏi dồn dập:

"Sao rồi Mai Lạp (Meira) ? Con của ta sao rồi? Thê tử của ta có sao không?"

Chớp động con mắt màu xanh diệp lục của mình, người hầu gái mang tên Mai Lạp gật đầu cười đáp:

"Chúc mừng Mã Đình (Martin) đại nhân sinh được nhi tử! Tất cả không sao, mẹ tròn con vuông, chỉ là kỳ quái tại sao tiểu thiếu gia lại tựa hồ không có khóc như những đứa trẻ bình thường..."

Bất chấp Mai Lạp còn chưa nói hết lời, Mã Đình liền lao vút vào trong gian phòng, bỏ lại người hầu gái lắc đầu cười khổ.

Trên chiếc mộc giường là một nữ tử tóc dài xõa tới ngang vai, đen nhánh lại óng mượt, gương mặt nàng khuynh quốc khuynh thành có thể làm thần hồn điên đảo bất cứ vị nam nhân nào. Đôi mắt nàng đen nháy trong veo, từ sâu trong ánh mắt nàng lại làm cho người ta cảm giác một kiểu nhìn không thấu.

Hiện người nữ tử này tuy trên gương mặt thần sắc có chút tái, nhưng tinh thần lại đang rất vui vẻ, ôn nhu mà ôm một đứa bé mắt xanh biếc như vòm trời bao la, bập bập bẹ như đang cố nói cái gì đó.

Thấy vậy, Mã Đình đến bên giường, nở nụ cười ấm áp nói:

"Yến nhi, khổ cực cho nàng rồi."

Nữ tử này chính là mẫu thân kiếp này của Kim Hậu, Tiêu Bảo Yến.

Nàng chỉ cười nhẹ đáp:

"Có nhi tử kháu khỉnh như vậy, chút cực khổ đó có đáng là bao? Chàng xem, nhi tử của chúng ta sinh ra đã khác người, không những không khóc mà lại còn cười với chúng ta nè." nói xong liền truyền đứa bé cho Mã Đình.

Nhìn nhi tử của mình trấn định như vậy, Mã Đình càng xem càng có cảm giác yêu thích không buông tay, qua một lúc, bỗng hắn phá lên cười:

"HaHaHa, Uy Liêm Mỗ Tư (Williams) gia tộc ta mỗi thế hệ không có ai mà không bình thường cơ chứ, con ta nhất định sau này sẽ làm gia tộc quật khởi!".

Nâng niu bảo bối nhi tử của mình, Mã Đình hiện đúng là vui sướng khôn xiết.

Kim hậu nhìn người nam tử tóc vàng mắt xanh này, trong lòng là cực kỳ phức tạp. Hắn vậy mà xuyên việt đầu thai, lúc rảnh rồi hắn cũng thích đọc một vài bộ tiểu thuyết xuyên việt, thấy mấy tên nhân vật chính tiêu điều tự tại xông pha dị giới có đôi khi cũng hâm mộ bọn họ không thôi. Không nghĩ vậy mà chính hắn lại gia nhập vài hàng ngũ xuyên việt nhân sĩ này.

Hắn lại chợt nhớ đến Cha mình kiếp trước. Mong là người đừng quá đau buồn a, con ra đi nhưng mà đầu thai vào một cuộc sống có vẻ sẽ rất đặc sắc đó nha. Vậy nên mong người hãy vui vẻ với cuộc sống mới của mình đi đừng buồn cho con nữa... Kim Hậu trong lòng thầm tự nhủ.

Đang nghĩ mông lung một hồi, lại nhìn về phía vị mẫu thân vừa mới hạ sinh ra mình. Hắn kiếp trước vậy mà cũng không có hưởng qua sự ân cần chăm sóc của mẫu thân, nên kiếp này là càng khát khao tình mẫu tử.

Mắt thấy nhi tử của mình đang dùng ánh mắt khát khao triu mến nhìn mình, Tiêu Bảo Yến cũng rất là vui vẻ hiểu ý, dang tay ẵm về nhi tử của mình vào lòng. Sau đó ngược lên hỏi Mã Đình:

"Chàng tính đặt tên cho nhi tử thế nào đây?"

Mã Đình xoa cằm cằm chiêu suy nghĩ nói:

"Nhi tử sinh ra đã khác người, trầm ổn, thông minh, để coi nào? Mai Lâm (Merlin), Mai Lâm Uy Liêm Mỗ Tư (Merlin Williams) , có vẻ được nha? nàng thấy sao?"

Tiêu Bảo Yến ôn nhu cười:

"Hết thấy đều theo ý chàng, mặc dù tên Mai lâm theo phong tục tây phương nhưng thiếp đã là gái theo chồng thì hết thấy chàng nói gì thiếp nghe vậy."

Lần này Mã Đình bỗng mặt mày tái đi, rùng mình run rẩy nói:

"Yến nhi à, ta có gì làm sai thì xin nàng bớt giận, nếu muốn thì nàng cứ tự thoải mái chọn tên cho nhi tử, chớ đừng nói giọng điệu như vậy. Ta là loại người cực kỳ yếu tim a, chịu không nổi áp lực kiểu này của nàng."

Nghe Mã Đình nói vậy, Tiêu Bảo Yến đỏ xạm mặt lại gắt:

"Hừ! ta nhưng là hôm nay nhi tử ra đời, thật lòng muốn tỏ chút hương ôn nhu mà chàng lại dám làm mất mặt ta trước mặt nhi tử như vậy. Được rồi phạt chàng tối nay đi giặt tã cho Mai Lâm đi!"

Mã Đình nghe xong gật đầu lia lịa, hối hận cái miệng hại cái thân mãi không thôi.

"Ai da~! lần sau tốt nhất là nên giữ miệng, oan uổng cho ta quá T_T nhưng vì nhi tử ta cái gì cũng có thể làm a, mà sau này không biết có bị bắt đi thay tã không nhi?". Vừa nghĩ Mã Đình vừa cầm chậu tã liền lon ton lao ngay ra ngoài.

Ta Choáng!

Nghe hai người cuộc đối thoại bỗng biến hóa quay ngoắt một trăm tám mươi độ như vậy, làm Kim hậu cũng là nhất thời không thích ứng nổi. ~Xem ra mẫu thân mình vẫn là cái cường đanh đá loại người, gia đình trông vậy mà là cái loại mẫu hệ =>)).

Thời gian thấm thoát trôi đi, Kim hậu vừa mới tròn một tuổi (giờ phải gọi là Mai Lâm mới phải a ~v) Mai Lâm nhân sinh hiện rất là hạnh phúc. Có lẽ tía làm việc nhà đảm đang, mẫu thân thì tuy tính tình bá đạo nhưng đối với hần thì nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Cả hai người họ một mực cực kỳ yêu thương hần, cuộc sống tràn ngập không khí gia đình mà Mai Lâm mơ ước từ kiếp trước đã lâu.

"Lúc trước đọc tiểu thuyết có mấy cái nhân vật chính phải từ cực khổ đau thương mà đi lên, mà mình có vẻ là thuộc loại cậu ấm mà bay lên a, còn gì toẹt vời hơn? ~v." Mai Lâm có đôi khi thầm nghĩ.

Bất quá, vui vẻ không được bao lâu thì xui xẻo trong mồm hần cũng đã ứng nghiệm, đột nhiên ngày hôm đó ma pháp truyền tin tới tin tức, Mã Đình sau khi nghe tin thì trông mặt cũng rất là ngưng trọng.

Tiêu Bảo Yến thấy Mã Đình như vậy lo lắng hỏi:

"Đã tới nhanh vậy sao?"

Mã Đình gật nhẹ đáp:

"Ừm, cuối cùng thì cái ngày này cũng phải đến, chuyện này ta sẽ đi một mình, nàng cứ ở lại chiếu cố nhi tử."

Nghe Mã Đình nói vậy, Tiêu Bảo Yến liền phản bác ngay:

"Chàng nói cái gì vậy? Tổ đội chúng ta mà thiếu một người thì phát huy làm sao hết được năng lực? hơn nữa chàng mà không có ta thì đánh đấm được cái gì?"

Mã Đình cũng chỉ là cười khò nói:

"Chả nhẽ nàng không tin tưởng ta được hay sao? Chúng ta mà đi hết thì ai chiếu cố nhi tử đây? Hay là gửi về Uy Liêm Mỗ Tư gia tộc cho mấy cô hầu?, hoặc của nàng Tiêu gia?"

Tiêu Bảo Yến thoáng nhìn Mai Lâm đang ngủ say li bì, lại nhìn sang phía Mã Đình , ánh mắt kiên định đáp:

"Ta cũng đâu có muốn như vậy, chỉ là một trận chiến này phụ thể chúng ta vắng mặt một người cũng không được, dù sao đây cũng là an nguy tồn vong cả đại lục, còn hài tử có lẽ phải gửi cho lão đầu Ai tề áo (Ezio) để con nó có thể sau này có cơ hội rèn luyện hơn là gửi về gia tộc có thể sẽ làm lung lạc

mất."

Thấy Tiêu Bảo Yến kiên quyết như vậy, Mã Đình cũng là bất đắc dĩ gật đầu một cái, liền ngay sau đó liên hệ qua ma pháp truyền tín gọi tới người tên là Ai Tề áo kia...

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Lão Ai Tề Áo (Ezio)

Tối hôm ấy mẫu thân hấn quán quýt mà ôm hấn cả buổi, mà ngồi bên cạnh là Mã Đình, nét mặt cũng rất là ngưng trọng. Hai người nhìn nhau một lúc, cuối cùng vẫn là cùng nhau gật nhẹ. Mã Đình liền phá vỡ không khí trầm mặc:

"Nhi tử ngoan, lần này có lẽ ta với mẫu thân của con sẽ phải đi xa một chuyến, rất lâu sẽ mới trở về, con hãy xem, đây coi như là quà nhân ngày sinh nhật của ta cho con. Đây là thanh Hắc Long kiếm, bảo bối gia truyền của nhà Uy Liêm Mỗ. Từ chúng ta, mong rằng sau này nó sẽ luôn là trợ thủ đắc lực mà cùng con sát cánh".

Nói xong hấn liền rút ra một thanh kiếm đen kịt, lưỡi kiếm viền trắng còn bên hai mặt và chuôi kiếm khắc họa một loại hoa văn đường nét cổ xưa cũng là màu trắng. Kiểu cách tây phương trường kiếm có thể thấy rõ.

"Còn của ta đây là thanh Bạch sắc Vi Kiếm (hoa hồng trắng) mà cha ngươi tặng cho ta, thanh kiếm này được một cái bằng hữu ái nhân tộc luyện khí đại sư của chúng ta luyện chế, mong rằng nếu sau này ngươi tìm được một ý trung nhân vừa lòng thì ngươi hãy tặng cho nàng thanh kiếm này, còn nếu người đó không dùng kiếm thì... cứ coi như nó là bảo vật gia truyền của riêng gia đình chúng ta đi" Tiêu Bảo Yến cũng không chịu thua kém mà ganh đua đưa ra một thanh liễu kiếm.

Thanh bạch sắc liễu kiếm này ngược lại là trông khá bắt mắt, thân kiếm mỏng, dài, nhàn nhạt giao động màu trắng cùng chập chờn ánh màu quang. Đường nét họa tiết khắc vàng óng màu hoàn kim, chuôi kiếm thì được trạm khắc thành hình một đóa hoa hồng. Rõ ràng là thanh kiếm trời sinh cho nữ nhân dùng.

Hiện tại Mai Lâm khá là kỳ quái, mẫu thân, lão tía a, ta biết mấy người có việc gấp nhưng cũng không phải gấp đến nỗi nói một lèo với một đứa trẻ vừa mới đầy một tuổi như vậy chứ? cũng may ta đây là xuyên việt nhân sĩ, bằng không gặp phải đứa trẻ bình thường chỉ có thể là nước đổ lá khoai mà thôi=)). Bất quá, trong lòng hấn cũng dâng lên một cảm giác không ổn.

Sáng hôm sau trước căn nhà bay tới một đầu ma thú, đầu đại bàng mình sư tử. Tất nhiên Mai Lâm cũng là đoán ra đây là cái con vật trong kiếp trước trong cổ tích thần thoại và cũng là trong game Wow phương tiện đi lại: Sư thú (Griffon).

Mai Lâm cũng rất bất ngờ khi được nhìn thấy con vật chỉ có trong thần thoại kiếp trước này, mặc dù hấn sống một năm trên Vô Biên đại lục nhưng thế giới bên ngoài ra sao thì thật sự vẫn là không biết gì cả.

Sư thú từ từ đáp xuống bãi đất trống trước căn nhà, Mã trên lưng nó là một lão giả mặc trên mình bạch sắc trường bào có mũ trùm. Sau đó lão giả đang từ lưng sư thú leo xuống, chậm rãi tiến tới.

Thấy vậy Mã Đình liền vội bước tới hành lễ tươi cười nói:

"Chào thầy, Thầy đạo này vẫn khỏe chứ ạ? Trông thầy vẫn rất phong độ a. Đồ nhi cũng rất xin lỗi thầy vì đồ nhi mà phải phiền thầy một đoạn thời gian rồi".

Mai Lâm cách đó không xa cũng vừa ngắm nhìn xong sư thú, lại là quay ra quan sát đánh giá lão giả. Râu tóc bạc trắng đôi mắt màu vàng trong rất quý dị, vẻ mặt bề ngoài thoảng nhìn như là một cái ông lão bảy mươi tuổi, khí chất trên người ông lão tuy tạo cho người ta một cảm giác rất đối... bình thường, thậm chí là quá bình thường. Nếu người ngoài nhìn vào còn tưởng rằng đây chỉ là một ông cụ gần đất xa trời sắp xuống lỗ không hơn, nhưng Mai Lâm cũng sẽ không nghĩ như vậy, ông lão này cho hấn một cảm giác rất lạ, thật sự là nhìn không thấu.

Lão giả khẽ cười, gõ nhẹ vào đầu Mã Đình nói:

"Tên nhóc này, vì sư với ngươi mà còn phải nói sáo rỗng vớ vẩn như vậy sao? Con ngươi cũng tính như là cháu của ta, mà chiếu cố cháu mình thì là chuyện ta đương nhiên phải làm rồi"

"Ai nha~! kia chẳng phải là lão bắt từ tham ăn Ai Tề Áo đó sao? lão vẫn còn sống cơ à? ta đây tưởng lão ru rú trong ổ ăn tới chết không bao giờ lộ mặt ra nữa cơ mà?". Tất nhiên hiện tại có bốn người thì một là cái nhỏ hài tử còn lại ba người thì cái giọng chanh chua này từ ai mà ra thì mọi người cũng đoán được rồi.

Nghe Tiêu Bảo Yến châm biếm như vậy, lão Ai Tề Áo đang một bộ bệ vệ ra giáng cao nhân bỗng giật tím mặt, râu tóc dựng đứng như phún lửa quất:

"Nha đầu kia! Ta nắm đó, bắt quá chỉ là ăn nhấm cái canh gà luộc "lĩnh sâm được vạn năm" của nha đầu nguoi nấu mà thôi, có cần phải thù dai mãi cho tới bây giờ vậy không hả? lúc ấy còn may ta phản ứng kịp, luyện hóa mất một tuần trời mới hết được lực cái món canh quái quỷ đấy, nếu như là cho Mã Đình uống thì hẳn chẳng phải cứu từ nhất sinh luân rồi chứ quý hóa bỏ béo gì?"

Ta chấn động!

Mai Lâm vừa nhìn thấy ông lão đáng vẻ là một bộ thâm bất khả trắc, sau cuộc đối thoại với cực phẩm mẫu thân mình thì hình tượng ấy liền ầm ầm sụp đổ ngay tức khắc. Còn cái tên Ai Tề Áo kia làm hắn cũng nhớ tới một vài thứ ở kiếp trước...

Cũng không có gì lạ ở đây cả, thực ra thì suốt một năm qua Mai Lâm cũng là chứng kiến cái gia đình mẫu hệ này triệt để là như thế nào. Lão tía hắn ngoài giat tã thay tã cho hắn thì còn kiêm cả vào bếp nấu nướng nữa.

"Mẫu thân thật sự là cực phẩm a, khổ thân lão tía đường đường là một cái đại trượng phu mỹ nam tử mà trong nhà phải làm nội trợ như osin vậy, đáng thương lão tía." Mai Lâm trong lòng ngán ngấm.

Tiêu Bảo Yến bữu môi quay mặt đi, Mã Đình thì cười khổ không thôi, liền bắt đắ dĩ hòa giải nói:

"Được rồi được rồi-! cho tôi xin. Hai người mà còn dây dưa nữa là đại lục triệt để diệt vong bây giờ mất"

Nghe tới chính sự, lão Ai Tề Áo cũng là sắc mặt nghiêm túc lại hỏi:

"Mấy đứa định tính sao đây? mấy đứa đi đến đó thì còn phải kéo dài thời gian cho mấy cái hóa hình sư bên tinh linh tộc hoàn thành cấm chú nữa, mấy đứa có chắc là không cần cái lão già này giúp không?"

Mã Đình trấn an lão Ai Tề Áo đáp:

"Thầy cứ yên tâm giao cho chúng con, dù sao thì ngoài tổ đội chúng con thì cũng có mấy cái cường giả khác cũng giúp sức kia mà, chỉ cần cố gắng kéo dài thời gian để tinh linh hóa hình sư bọn họ hoàn thành cấm chú là đại quân vong linh sẽ bị hủy diệt ngay thôi mà, ngoài ra thực lực của tổ đội chúng con thầy đâu phải là không biết?"

Nghe Mã Đình khuyên bảo vậy, lão Ai Tề Áo sắc mặt cũng thoáng hòa hoãn lại, gật nhẹ đáp:

"Vậy mấy đứa phải hứa còn sống trở về, còn của các nguoi hài tử cứ để ta chiếu cố cho, yên tâm mà đi bảo vệ tương lai đại lục đi".

Mai Lâm nghe cuộc đối thoại vậy cũng là không hiểu cái mô tê gì cả, nhưng trọng điểm hắn vẫn là bắt được phần nào. Có vẻ lần này cha mẹ hắn sẽ phải đi mạo hiểm một chuyến mà lão già Ai Tề Áo này là thầy của cha mình sẽ chiếu cố cho hắn một đoạn thời gian.

Sau một lúc thu xếp đồ đạc, trước sự ngỡ ngàng của Mai Lâm, Mã Đình xuất hiện với một bộ trọng giáp màu hoàng kim đồ sộ, chỉ chút từng đạo hoa văn công phu được đúc tới từng bộ phận của trọng giáp, mặt nạ che mặt thần bí cùng cự kiếm luôn lóe sáng sau lưng. Tất cả những điểm đó tạo nên khí chất trên người Mã Đình trước đó hoàn toàn thay đổi, phảng phất như một chiến thần bá khí uy phong凛冽 làm ai ai cũng phải kính sợ mà quỳ xuống vái lạy.

Một màn này làm Mai Lâm thật sự giật mình, thân phận của cha mình hắn cũng thật sự không biết ra sao, bình thường hắn chỉ thấy Mã Đình đảm nhiệm công việc nội trợ trong nhà ngoài ra cũng chưa bao giờ đem kiếm hay giáp ra dùng cả.

Mã Đình niệm một hồi kỳ lạ thần chú, ngay lập tức trên trời xuất hiện một cái ma pháp trận kim sắc với ánh hào quang rực rỡ cả một mảng trời, mà từ trong ma pháp trận dần hiện ra một thân ảnh khổng lồ.

Ánh sáng dần dần phai nhạt, trước mắt Mai lâm bây giờ là một con Bạch sắc cự long, trên người một thân kim giáp được áp từ đầu tới vuốt, với các đường nét hoa văn cực kỳ tinh tế đẹp mắt mà cũng không kém phần uy mãnh và khí thế bức người.

Mai Lâm kinh ngạc không thôi, hắn cứ tưởng có sư thụ như lão Ai Tề Áo là oai lắm rồi, mà hiện giờ cha hắn triệu hồi ra cả một con cự long làm Mai Lâm càng ngày càng tò mò về thân phận của cha mình.

Mã Đình lớn tiếng cười, tiến tới bên cạnh cự long đã đáp cánh xuống bãi đất trống trước nhà.

"Thế nào, vẫn khỏe chứ Mai Nhĩ Văn (Melvin)? Chúng ta lại chuẩn bị sát cánh chiến đấu tiếp rồi, nguoi đã chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng này chưa?"

"Tất nhiên rồi chiến hữu,vẫn là mau mau đẹp gọn lủ gia hòa đáng chết kia nhanh nhanh rồi ta còn phải về trông nom con gái cưng nữa". Một giọng ồm ồm từ miệng Kim giáp Bạch long vang lên, làm Mai Lâm đi hết bát ngờ này tới bát ngờ khác.

Trong lúc Mã Đình một bên đàm hàn huyền với cự long Mai Nhĩ Văn thì bên cạnh Tiêu Bảo Yến đang bế Mai lâm, nhìn thấy hắn thái độ kinh ngạc nhưng cũng không tới nỗi thất thố cũng là âm thầm gật đầu. Liền đeo vào cổ một sợi dây bạc mà trên đó luôn một cái thô sơ giới chỉ vào cổ cho Mai lâm, nhẹ nhàng thủ thi:

"Mai Lâm, đây là của ta bùa may mắn mà ta nhặt được lúc còn nhỏ, bây giờ ta trao nó cho con, phải nhớ kỹ, ta và cha con luôn luôn bên con, kiếp trước con là một người luôn luôn cô đơn, nhưng kiếp này thì không cần phải buồn rầu như vậy. Hãy ngoan ngoãn chờ phụ thân và mẫu thân trở về, rồi gia đình

chúng ta sẽ lại tiếp tục vui vẻ bên nhau."

Nghe mẫu thân mình nói vậy, Mai Lâm cũng là trợn mắt há mồm, so với nhìn thấy cự long hấn còn có thể bình tĩnh thì mẫu thân hấn biết được bí mật hấn là một người xuyên việt thì làm Mai Lâm triệt để thất thố. Đầu đầy dấu hỏi chấm thắc mắc, chỉ tiếc là mồm cũng mới có vài cái răng sữa thì nói bằng niềm tin gì cơ chứ =))

Thấy nhi tử như vậy, Tiêu Bảo Yến cũng chỉ là khẽ cười vuốt nhẹ mũi hấn:

"Thế giới này muôn hình muôn vẻ, sự tình kỳ lạ vẫn là luôn luôn toàn tại quanh chúng ta, cũng không cần phải thắc mắc gì cả, mẫu thân con là một người có chút năng lực đặc thù, con nếu mà muốn giải đáp hết thắc mắc thì sau này phải có lực lượng, rồi hãy tự mình tìm ra đáp án nhé." Nàng nói xong liền lưu luyến bế Mai Lâm nhượng cho lão Ai Tề Áo.

Tiêu Bảo Yến đi cách ra xa một đoạn, sau khi niệm một đoạn chú thì bỗng từ hư không xuất hiện một tia sáng chói mắt bao phủ quanh người, để tới lúc Mai Lâm mở mắt ra thì trước mắt hấn, Tiêu Bảo Yến trên người đã là một bộ thanh sắc trường bào nữ tính cực kỳ hoa lệ, sự tinh mỹ từ những đường nét trên trường bào cùng gương mặt khuynh quốc khuynh thành làm khí chất trên người Tiêu Bảo Yến hiện giờ như một vị tiên tử hạ phàm chí cao vô thượng, thật sự khó mà có thể dùng từ để tả nổi.

Mai Lâm đến tận giờ phút này mới nhận ra thân thể của hấn thật sự không phải là tầm thường, cha mẹ hấn cả hai đều không phải là người bình thường, đến cả lão giả tưởng như sắp xuống lỗ đang bế hấn lúc này cũng làm Mai Lâm phải đoán già đoán non, dù sao một người có thể làm thầy của cha hấn thì nhất định cũng sẽ không thể là người bình thường được.

"Lão bất tử, người hảo hảo chiếu cố Mai Lâm, nếu ta trở về mà thấy Mai Lâm sụt cân là lão biết tay với ta." Mặc dù đã mặc vào chiến bào lỏng lẻo nhưng giọng điệu của Tiêu Bảo Yến vẫn là không thể thay đổi.

Lần này thái độ lão đầu cũng không là như lúc nãy, chỉ là ôn hòa cười đáp:

"Nha đầu người cứ yên tâm, có ta đây đường đường thánh kỵ sĩ (về hưu) Ai Tề Áo chiếu cố thì cứ an tâm quét sạch mấy cái lũ rác rưởi kia đi, phải toàn thắng trở về còn mà đón con người tăng vài cân nữa ấy chứ".

Bên cạnh Mã Đình cũng là ánh mắt ôn hòa nhìn Mai lâm, vừa chấp tay hành lễ với lão Ai Tề Áo vừa nói:

"Xin phép thầy chúng con đi trước, Mai Lâm, phải nhớ hãy trở thành một người đàn ông vĩ đại hơn ta đấy nhé, và quan trọng nhất là phải sống thật tốt, sống một cuộc đời thật tươi đẹp!". Có vẻ như chuyến đi này làm Mã Đình chính hấn cũng không có chắc chắn, cho nên mới để lại cho Mai Lâm những lời này.

Dứt lời liền xoay người cùng với Tiêu Bảo Yến ánh mắt vẫn còn lưu luyến nhi tử, lẳng không bước lên lưng Kim giáp Bạch Long.

Kim giáp Bạch long bắt đầu vỗ vỗ đôi cánh khổng lồ của mình chậm chậm bay lên, sau đó như một tia sáng lóe lên, ngay lập tức biến mất cuối đường chân trời, mang theo ánh mắt của đồ hồng của Mai Lâm. . .

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Truyền Thuyết Muôn Đời

Mất thấy hai người đã ly khai, lão Ai Tề Áo vẫn đang nhẹ nhàng bế tiểu Mai Lâm ôn hòa cười nói:

"Hài tử, cha mẹ người một thời gian nữa sẽ không về, qua nhà gia gia chơi nhé, đảm bảo sẽ không thiếu đồ chơi cho người đâu".

Còn chưa dứt lời liền một đạo ánh sáng bao bọc lên người Mai Lâm, lão Ai Tề Áo liền nhảy lên lưng sư thú của mình, cũng từ từ bay đi, bỏ lại căn nhà gỗ giữa rừng cây xanh bao la dần dần núp sau những tầng mây....

Trước mặt Mai Lâm hiện giờ là một tòa tháp, nói tòa tháp thì cũng không đúng bởi bên dưới vừa vặn là một tầng nhà mà ở trên là một cái luôn luôn xoay tròn hình vòng cung, bên cạnh vòng cung là mấy cái hình cầu (tròn) vật thể kim loại lơ lửng cùng theo quỹ đạo của hình vòng cung,

"Chào mừng tới nhà của ta, tới nay đãi người ăn bữa thịt lợn rừng nướng lửa ma pháp nha"

Nghe lão Ai Tề Áo thao thao bất tuyệt, Mai Lâm cũng là bất đắc dĩ than thở, thảo nào mà mẹ mình ghét lão như vậy, hóa ra cực phẩm cũng không kém. Không biết lão tía sống kiểu gì với mấy cái cực phẩm như vậy người xung quanh. Cho một đứa trẻ vừa đầy một tuổi ăn thịt lợn rừng...

Bước vào trong nhà liền làm Mai Lâm giật mình, so với bề ngoài thì làm Mai Lâm bất ngờ là bên trong là một cái thư viện cơ man sách là sách, ngửa mặt lên nhìn cũng không thấy đỉnh chót.

"Hài tử, đây là của ta thư viện, thế nào? rất đồ sộ phải không? Nhà của ta là một cái không gian ma pháp tháp đó nha!" lão Ai Tề Áo cũng là rất đặc ý khoe khoang, bên cạnh cũng là khá giật mình, chủ ý Mai Lâm từ lúc vừa gặp tới giờ. Lão chưa thấy Mai Lâm lần nào khóc nhè đòi mẹ hay là cần quấy cái gì cả, ngược lại ánh mắt có vẻ khá là trầm ổn trấn định, là cái loại ánh mắt không bao giờ có từ một đứa bé một tuổi...

Vô Biên đại lục ký sử năm 8980 có ghi chép. Lúc ấy xảy ra một trận bạo kiếp làm suýt nữa đại lục diệt vong. Ngoài ý muốn không biết vong linh bổng từ hướng Băng nguyên tiến hành tấn công đại lục. Đại quân lần này xuất chinh từ đại Ma tướng mà cầm đầu là A Nhĩ Văn (Alvin), hoàng tử của triều đại Mã Khắc Lan (Markland) đã diệt vong từ thời viễn cổ, giờ thì trở thành chúa quỷ. Nghe nói hán lúc còn là nhân loại đã tự tay giết cha mình rồi hủy diệt cả triều đại Mã Khắc Lan, liền sau đó mất tích không thấy, không ngờ vạn năm sau lại hiện thân, tự nhận mình là chúa Quỷ, đe dọa diệt vong tất cả sự sống trên đại lục.

Hiện mục tiêu của hán trước tiên là hướng đến Sinh linh chi thụ cùng bên dưới đại thụ sinh mệnh chi tuyến bên trong Tinh linh sơn lâm, Sinh linh chi thụ vậy mà là coi như tính mạng một nửa cái đại lục, nên nhiệm cùng với nguồn ma lực gần như vô hạn từ sinh mệnh chi tuyến nên đến cả chúa quỷ cũng là thêm dõ dãi, chỉ cần hán làm bản sinh mệnh chi tuyến biến nó thành tử vong chi tuyến là hán có vô biên ma lực, sau đó tha hồ tàn quét sự sống mà không phải lo sợ cường giả đại lục phản công.

Đại quân vong linh một đường hành quân hướng tuyến phòng ngự đầu tiên của đại lục, Thiên Kim tuyết sơn, quê hương của ả nhân cùng địa tinh tộc. Để ngăn cản bước đi của đại quân vong linh, nhiều chiến sĩ, pháp sư, cung thủ, kỵ sĩ v.v.. của tất cả chủng tộc cũng được điều động tiếp viện, tuy vậy tuyến phòng thủ từ các thành trì của ả nhân tộc vẫn là bị đột phá liên tục. Những tường sẽ không có gì ngăn cản được bước đi của đại quân chết chóc chuẩn bị tiến vào đại lục, các siêu cấp cường giả mọi chủng tộc cũng đã rục rịch, tùy thời tiếp ứng tới các tuyến phòng thủ, mà đại lục các chủng tộc thì một mực chuẩn bị tất cả các công tác đối kháng sự xâm lăng của quân đoàn vong linh. Một khi đề chúng tràn vào đại lục thì sẽ là một tràng là sinh linh đồ thần, máu chảy thành sông.

Các siêu cường giả Hóa hình sư của tinh linh tộc cũng được xuất động, mục đích để thi triển siêu cấm chú, hòng một đòn tiêu diệt đại quân chết chóc, bất quá, cấm chú cần thời gian khá dài để hoàn thành nên thi triển ra hầu như là điều không thể.

Nhưng trong lúc đại lục chi nhân còn đang hoang mang thì xuất hiện một tổ đội cường hãn gồm từ tinh linh nhân loại tới ả nhân, thú nhân cường giả xuất hiện, cầm đầu là dũng mãnh Thánh kỵ sĩ Mã Đình Uy Liêm Mỗ Tư cùng thê tử là vu nữ Tiêu Bảo Yến và các bằng hữu pháp sư, chiến sĩ, hóa hình sư, mục sư, Xạ tiễn thủ, và thuật sĩ các chủng tộc, chỉ bằng sức chưa tới hai mươi người, tổ đội ngăn cả cả một siêu đại quân vong linh, chém giết tứ đại Ma tướng, khiêu chiến Chúa Quỷ.

Nhưng là, giờ khắc cuối cùng vì để bảo hộ các hóa hình sư của tinh linh tộc hoàn thành cấm chú, cũng vì bảo hộ bằng hữu cùng huynh đệ của mình, phu thê nhà Uy Liêm Mỗ Tư liều mạng hy sinh thân mình phong ấn Chúa Quỷ, đem hán ngay từ phòng tuyến đầu tiên của đại lục đánh chặn thành công, kết thúc trường bạo kiếp khủng khiếp này. Mở ra một kỷ nguyên hòa bình mới cho Vô Biên đại lục...

Tưởng niệm hai vị phu thê cường giả hy sinh thân mình để bảo vệ đại lục, trong mỗi thành phố lớn của tất cả các chủng tộc, mọi người có thể bắt gặp tượng điêu khắc cặp đôi cường giả này, nam thì hiện ngang Quang thánh kim giáp, mũ trùm che đầu, đeo một lớp mặt nạ bằng sắt, một tay thì cầm cự kiếm giờ lên, một tay thì nắm tay thê tử bên cạnh mình, mà nữ tử thì một thân tóc dài, khuôn mặt như tiên giáng trần cùng ánh mắt kiên nghị, tay trái cầm bùa chú trước ngực tay phải thì lại nắm tay phu quân mình.

Từ dân thường cho tới quý tộc, từ người bình thường cho tới tu luyện giả, ai ai cũng là ngưỡng mộ cùng tôn kính họ, dưới đài tưởng niệm luôn luôn đầy ắp hoa tươi, mà những sự tích truyền kỳ mà cặp đôi này đã từng sáng tạo lên sẽ mãi mãi lưu danh sử sách muôn đời truyền cho bao thế hệ....

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Đại Lục Ngũ Đại Chủng Tộc

Thu đi đông về, hiện tại đang là mùa đông giá rét, ngoài trời tuyết rơi bao phủ trắng xóa cả một mảnh thiên địa. Cũng rất trùng hợp khi trên đại lục Vô Biên khí hậu quanh năm cũng có bốn mùa, đồng đều theo từng quý xuân hạ thu đông như ở địa cầu.

Sừng sững một tòa tháp với kỳ quái hình vòng cung cùng với những hình cầu màu xám vẫn quay theo quỹ đạo của mình. Kể cũng lạ, mặc dù xung quanh tuyết rơi dày đặc nhưng những cái này kỳ quái vòng cung cùng hình cầu cũng không có bị nhiễm tuyết bao phủ, bất quá, chúng ta hiện đang tại Vô biên đại lục. Một cái đại lục muôn màu muôn vẻ chuyện lạ đó đây cho nên có lẽ chuyện này cũng là bình thường trong thế giới này.

Mà giờ này bên trong tòa tháp kỳ dị, ngồi bên cửa sổ giờ này là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, mái tóc ngắn đen nhánh, gương mặt phi thường trấn định nhưng vẫn có chút non nớt, ánh mắt kiên nghị quá tuổi không nên có. Gương mặt của người thiếu niên trầm ổn này cũng không kém phần anh tuấn, con mắt xanh (lam) biếc, sâu thẳm như bầu trời xanh, xen kẽ đôi lông mày kiếm tô thêm vẻ nam tính của người thiếu niên này. Trên tay thiếu niên là một cuốn sách dày cộp, trên bìa sách cũ kỹ vền vện khắc chữ "Vô Biên đại lục". Không phải là Mai lâm thì còn ai vào đây nữa (nói nhảm).

Mai lâm sau bao năm u mê cầm đầu tu luyện, hiện tại mới bắt đầu chăm chú tìm hiểu sâu hơn về đại lục Vô biên.

Vô Biên đại lục, đúng như tên gọi của nó, là một cái phiên đại lục vô biên bất tận, còn có chủng tộc nào chưa tiếp xúc hay còn nơi nào chưa được khai phá thì không ai có thể biết được.

Vô biên đại lục có rất nhiều chủng tộc kỳ lạ, nhưng được coi là thống trị đại lục gồm có ngũ đại chủng tộc: Nhân loại, Ải nhân, Thú nhân, Tinh linh và Địa tinh tộc.

Nhân loại, miêng người nhiều nhất chủng tộc, bản thân tuy không có nhiều ưu điểm vượt trội so với những chủng tộc khác, nhưng vẫn luôn là nòng cốt của đại lục vì năng lực học tập cùng tốc độ phát triển nhanh nhất đứng đầu các chủng tộc, nhưng là tuổi thọ lại khá ngắn (thành cường giả là noproblem).

Nhân loại chia ra làm người Tây Minh và, Đông Kinh. Văn hóa và con người hai nơi tuy có hơi chút bất đồng, nhưng quan hệ lẫn nhau dịch qua lại giữa hai nơi vẫn bình thường, không có bất cứ rào cản gì cả.

“Người Tây minh và Đông kinh theo mô tả không khác gì người châu Âu và châu Á ở trái đất, chỉ là ở đại lục Vô biên nhân loại với nhau không gặp phải bất cứ rào cản ngôn ngữ hay phân biệt chủng tộc như với ở thế giới trước. Thật sự đúng là một thế giới hoàn mỹ.” Mai lâm vừa đọc sách vừa trầm trồ cảm thán.

Tinh linh tộc, tao nhã, cao quý, yêu thiên nhiên chủng tộc, là rừng rậm thủ hộ giả. Thường thường từ hay dùng để tả họ sẽ là xinh đẹp, tao nhã hay nghệ thuật, hòa ái, v.v. Tinh linh tộc là chủng tộc có tuổi thọ lâu nhất trong các chủng tộc. Họ trời sinh thiên phú thuộc tính cùng thủy thuộc tính thể chất, nổi tiếng với các chức nghiệp Pháp sư, cung tiễn thủ. Đặc biệt là hóa hình sư chỉ tinh linh tộc đặc biệt chức nghiệp.

Cái nôi của tinh linh tộc là Tinh linh sơn lâm, một khu rừng cực kỳ bao la rộng lớn, mà trung tâm Tinh linh sơn lâm chính là Sinh mệnh chi thụ mà Tinh linh tộc thủ hộ qua bao đời.

Tiếp đến là Thú nhân tộc, là chủng tộc trời sinh chức nghiệp chiến sĩ. Thường rất thẳng tính, hào sảng, khác biệt với nhân loại. Thú nhân tộc có nguồn gốc từ Vô tận thảo nguyên, họ không như trong tưởng tượng sống dã man hay lạc hậu, ngược lại họ sống rất văn minh, có quy củ nề nếp riêng.

Thú nhân tộc các bộ tộc muôn hình muôn vẻ, đặc biệt họ có hai chức nghiệp chỉ riêng thú nhân tộc mới có. Đó là Shaman và Cường chiến sĩ.

Ví như ngư nhân tộc, không những là bộ tộc với dũng mãnh chiến sĩ, mà còn hay xuất hiện cái chức nghiệp đặc thù Shaman, mặc dù bề ngoài cao lớn, nhưng nếu là Shaman thì đều là cá nhân trầm ổn, hiểu biết rộng, tính tình hiền hòa đối nhân xử thế đâu vào đó. Cho nên, thường chiếm những vị trí quan trọng trong thú nhân bộ tộc đều là Shaman.

Ải nhân tộc, chủng tộc trong ngành tinh tình hầu hết cũng là thẳng thắn, tất nhiên là gian xảo cũng không có thiếu. Yêu rượu bia hơn yêu nữ sắc, cho nên nếu đề từ lưu linh trong ải nhân tộc tụ lại thì thành ra đại lưu linh tông phái nhân số không thua kém vài cái tông môn trên đại lục cộng lại =)).

Quê hương của họ là dãy núi Thiên kim tuyết sơn quanh năm tuyết phủ, thành trì của họ thường được xây sâu vào trong những dãy núi đó.

Cuộc sống của họ ngoài bia rượu thì chính là đào quặng, rèn sắt. Ải nhân tộc trời sinh kim thuộc tính thể chất, mà nghề rèn với họ là ăn sâu vào trong máu không biết tự bao giờ. Thần binh lợi khí cùng áo giáp bảo mạng tốt nhất đại lục hầu hết được đúc từ chính lò rèn của họ mà ra. Tất nhiên cũng không thể không phủ nhận thiên phú chiến sĩ chức nghiệp họ. Tổ tiên của họ trước đây luôn phải chiến đấu dành giật sự sống với bởi vì về mặt địa lý Thiên kim tuyết sơn đối diện với Băng nguyên, một vùng đất lạnh lẽo luôn tràn đầy rẫy nguy hiểm. Không ngừng chiến đấu đã mài dũa chiến lực bao thế hệ ải nhân tộc để họ có được như ngày nay.

Mà nói đến ải nhân thì cũng phải nhớ ngay tới địa tinh tộc, vì ải nhân tộc người đã lùn thì địa tinh còn lùn hơn. Địa tinh tộc và ải nhân tộc có chung một nguồn gốc từ dãy núi Thiên kim tuyết sơn, truyền thuyết kể rằng, họ được sinh ra từ những mầm đá, quặng sắt từ dãy núi Thiên Kim.

Tự lúc nào mà hai tộc người lùn luôn cộng sinh mà sống dựa vào nhau, một bên thì mạnh mẽ, một bên thì lại thông minh. Tạo thành một sự hài hòa không thể hoàn hảo hơn. Địa tinh tộc một cái chủng tộc rất đặc biệt, trời sinh đầu óc thông minh, yêu sáng tạo, thường thường các phát minh thú vị, hữu ích cho cuộc sống đều là bắt nguồn từ địa tinh tộc sáng chế mà ra. Vì những công nghệ trên đại lục có được ngày nay bắt nguồn từ những sáng chế của họ, cho nên Địa tinh tộc tuy không có thiên phú chiến đấu, nhưng vẫn rất có địa vị trên đại lục vì khả năng sáng tạo kỳ diệu của mình.

Ngoài ngũ đại chủng tộc thì cũng vẫn còn tồn tại một số chủng tộc khác, hoặc lánh đời như Long tộc cùng Phượng hoàng tộc.

Long tộc có tồn tại hai bộ tộc hoàn toàn khác nhau, một tộc thì hình dạng hai cánh mình thần lặn, tộc còn lại thì mình rắn ngũ trảo. Giữa hai tộc cũng không có gì mâu thuẫn, nước sông không phạm nước giếng suốt kể từ khi đại lục thành hình tới nay. Long tộc có thể nhận ra nguyên tố sức mạnh đặc thù được phân theo chính màu sắc của họ

Còn riêng về phượng hoàng tộc thì truyện xưa có kể lại, rằng phượng hoàng tộc băng – hỏa hai chủng luôn cùng nhau tồn tại, chỉ là không biết vì lý do gì mà giữa hai bên xảy ra xích mích. Cho tới ngày nay đã tách biệt hoàn toàn thành hai tộc băng - hỏa không đội trời chung với nhau. Hai phương ngoại hình không có gì bất đồng chỉ là một bên hỏa phượng mà bên còn lại là băng phượng hoàng, phượng hoàng tộc ngày nay hai nhánh băng lửa đối lập tuy không nói là có thể mị chết ta sống nhưng cũng không hẳn là chào đón nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hệ Thống Chức Nghiệp Tu Luyện

Mai Lâm mở sang trang kế tiếp, lần này là một mục giới thiệu về chức nghiệp và hệ thống tu luyện của mọi người trên đại lục này.

Chức nghiệp tại Vô biên đại lục khá đa dạng và cũng khá nhàn nhạt, Cơ bản cửu đại chức nghiệp: Chiến sĩ, Pháp Sư, Mục sư, Thuật sĩ, Xạ thủ, Kỵ sĩ, Vũ sư, Hóa hình sư, Shaman.

Đặc biệt mỗi phương, mỗi chủng tộc đều có cái chức nghiệp đặc thù: gồm nhân loại Tây minh có Kỵ sĩ, nhân loại Đông kinh có Vũ sư, thú tộc có Shaman, Cuồng chiến sĩ, tinh linh tộc có Hóa hình sư, mà ải nhân tộc tuy không có chức nghiệp đặc biệt nhưng cường hãn kim nguyên tố thể chất giúp họ có được danh hiệu “Kim Thiết chiến sĩ”.

Mỗi chức nghiệp đều có phân nhánh cùng đặc điểm riêng.

Tu luyện giả chiến sĩ sử dụng đầu khí, họ dùng kiếm, thương, đao hay thậm chí là dùng quyền (tay không), phụ thuộc vào tu luyện giả loại vũ khí sở trường mà gọi. Dùng đầu khí phóng thích sức mạnh, có thể nương theo thuộc tính thể chất mà phóng thích thuộc tính đầu khí công kích. Là thông dụng nhất trên đại lục chức nghiệp chi nhân cho nên cường giả theo dòng chức nghiệp chiếm phần đông nhân số.

Ma pháp sư thường sử dụng các loại sức mạnh ma pháp đặc thù thần kỳ, họ lấy ma pháp nguyên tố với các thuộc tính cơ bản như kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, v.v.. để chiến đấu, dựa vào thể chất thuộc tính của họ. Tu luyện ma lực (mana) chuyển hóa thành nguyên tố thuộc tính rồi phóng thích, không những vậy còn có thể thi triển ra cường đại Ma (pháp) kỹ.

Yếu tố đòi hỏi để trở thành một là có thiên phú tu luyện ma lực, thể chất thuộc tính cùng tinh thần lực để khống chế ma pháp, tinh thần lực càng mạnh thì điều khiển nguyên tố ma pháp càng thuận buồm xuôi gió.

Còn có hai loại tương đồng nhưng lại được đặc biệt chia riêng ra thành chức nghiệp: đó là mục sư cùng thuật sĩ.

Mục sư hay còn gọi là Linh mục, chuyên sử dụng quang (ánh sáng) hệ ma pháp, đôi khi những cái cường giả mục sư có thể triệu hồi cường đại hình chiếu thiên sứ để buff đồng đội hay dùng để tấn công địch nhân, nhưng mục sư chức nghiệp chủ yếu hỗ trợ, chữa thương cùng buff sức mạnh hơn là xông pha trận mạc. Đồng dạng cần tinh thần lực thiên phú cùng thể chất thuộc tính tinh thuần quang hệ.

Thuật sĩ (warlock), là một sự tương phản với mục sư, sử dụng ma pháp bóng tối cùng triệu hoán quỷ dữ từ địa ngục để tấn công địch nhân, thuật sĩ cũng có thể buff hỗ trợ nhưng so với mục sư thì họ phải trả một cái giá tương xứng, ma pháp của thuật sĩ tuy đen tối nhưng nếu là người có thể điều khiển lý trí không bị quỷ dữ điều khiển thì thường sẽ rất được xem trọng, tất nhiên là về mặt thực lực, còn không thì cũng là những cái sa ngã người mà chúng ta hay gọi là tà môn ngoại đạo, làm nhiều việc ác, những loại thuật sĩ sa ngã như vậy thường bị đại lục nhân sĩ đuổi giết không ngừng. Thuật sĩ tuy cũng là đại lục công nhận một chức nghiệp, nhưng dù sao tính chất tà ác cũng quá làm người sợ hãi những loại kia ma thuật bóng tối cùng triệu hồi quỷ dữ. Nên cũng không phải chỗ nào cũng chào đón họ. Cần tinh thần lực thiên phú và ám thể chất ma lực.

Mục sư, Thuật sĩ, Pháp sư, những loại này chức nghiệp sử dụng pháp thuật rất được người coi trọng, bởi cũng vì tính chất nổi trội cùng sự kỳ diệu mà họ đem lại, bất quá, vẫn là không nên coi thường những chức nghiệp khác.

Xạ thủ, là chức nghiệp được mọi chủng tộc tin tưởng, cung thủ ngoài xạ chiến ra thì họ cũng tinh thông cận chiến thủ đoạn, thường thì họ chuyên dùng chủy thủ (dao) hay có thể là đoản kiếm để chiến đấu khi bị tiếp cận. Cung tiễn thủ là dùng đầu khí mà phóng thích vào uy lực của mũi tên, nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng để có thể trở thành xạ thủ thì cũng không phải chuyện dễ, thiên phú xạ thủ đòi hỏi một đôi mắt tinh tường nhạy bén cùng ý chí bền bỉ, họ lúc nào cũng dùng sự nhanh nhẹn để chiến đấu.

Xét qua giới thiệu chung về những chức nghiệp Mai Lâm cũng là khề thở dài lắc đầu tự giễu, thần thờ thoáng một chốc rồi lại nhìn sang trang bên cạnh, ghi chú về đặc thù nhất những chức nghiệp của các chủng tộc trên đại lục.

Kỵ sĩ chức nghiệp được bắt nguồn từ phía nhân loại Tây minh, loại chức nghiệp này về cơ bản so với chiến sĩ không có gì khác biệt, nhưng vẫn là có chênh lệch rất lớn.

Kỵ sĩ chỉ công thủ đều song toàn, chiến đấu tấn công hay phòng thủ bằng khiên họ đều tinh thông, kỹ xảo cùng lực chiến đấu cực kỳ cường hãn, có thể vượt xa với chiến sĩ đồng cấp tu vi, tinh anh trong tinh anh là hai từ có thể hình dung. Điểm đặc biệt của chức nghiệp kỵ sĩ là họ có thể triệu hoán khế ước tọa kỵ, mà tọa kỵ của kỵ sĩ thường là những cường đại ma thú hoặc cũng có thể là những ấu thú được nuôi nấng từ nhỏ. Ma thú tọa kỵ cùng chủ nhân của nó mà hợp lực thì có thể trực tiếp vượt cấp khiêu chiến dễ như chơi.

Kỵ sĩ bình thường đã cường đại như vậy chúng ta vẫn là còn có kỵ sĩ chức nghiệp loại cao quý nhất: Thánh kỵ sĩ.

Thể chất trời sinh tinh thuần quang thuộc tính cùng thiên phú tu luyện đầu khí cực kỳ hiếm có. Mục sư tuy cũng là quang hệ thể chất nhưng là ma lực tu luyện loại năng lượng. Quang hệ thể chất chi nhân phần lớn là thiên phú tu luyện ma lực, còn quang hệ thể chất mà đầu khí tu luyện thiên phú thì lại không nhiều.

Thánh kỵ sĩ không những cần phải đòi hỏi tư chất quang hệ, thiên phú tu luyện đầu khí cực kỳ hy hữu mà còn cần kiên trì và nỗ lực không ngừng mài dũa kinh nghiệm, bởi của họ công pháp cùng vũ kỹ quang hệ họ tu luyện so với kỵ sĩ bình thường thật vẫn khó khăn nhưng cũng là cường đại không tưởng. Khả năng đặc biệt thường thấy của thánh kỵ sĩ là thi triển hào quang vũ kỹ, khi triển khai sẽ tăng cường sức mạnh cho đồng đội xung quanh hoặc cho chính bản thân mình.

“Cha ta và gia gia Ai Tề Áo cũng là thánh kỵ sĩ, thật sự là một điều không thể tưởng tượng nổi.” Mai Lâm hơn mười năm trước đã biết rõ chức nghiệp mà cha hấn tu luyện, nhưng để tới bây giờ tìm hiểu kỹ thêm vẫn là làm Mai Lâm cảm khái không thôi.

So với Thánh kỵ sĩ chức nghiệp nam nữ đều có thể thi vu sư (vu nữ) tất cả chỉ có thể là nữ, vu sư do tính chất rất đặc thù, là cực kỳ thần bí nhất đại lực chức nghiệp. Thiên phú ma lực năng lượng, tất cả vu sư chỉ có thể là nữ, vì vậy có thể tưởng tượng được nhân số có thể tu luyện theo chức nghiệp này cần thiên phú yêu nghiệt hiếm có như thế nào. Nam giới vu sư thì đại lực kể từ khi xuất hiện cũng là chưa từng có nghe nói qua.

Nhắc đến vu sư thì người ta sẽ nghĩ ngay tới sự lợi hại từ bùa chú cùng thiên phú yêu nghiệt của họ, bùa chú có thể phát động bất kỳ các thuộc tính nguyên tố, cực kỳ cường hãn. Bùa chú dẫn tới thiên địa nguyên tố năng lượng, dựa vào tu vi của người sử dụng mà phát động ra tương xứng lực công kích, rất giống với shaman thú nhân tộc chức nghiệp. Đặc biệt nhất loại ma pháp của họ làm mọi người trên đại lục khi nhắc tới vu sư phải run rẩy sợ hãi, đó là ma pháp phong ấn.

Cũng đừng nghĩ vu sư có thể tùy tiện ném vài ba cái lá bùa ra là có thể đánh chết đối phương thì xin lỗi, người đã nhầm to.

Bùa chú cũng không phải tự nhiên mà có, cần người sử dụng thiên phú tu luyện ma pháp, tinh thần lực cường đại để khống chế rót ma lực vào từng nét viết trên bùa chú trong lúc chế tạo, nếu không chú ý trong lúc luyện chế bùa chú mà để xung động với thiên địa linh khí thì chỉ có nước nhẹ thì thành phế nhân, nặng thì bạo thể mà chết.

Bùa chú phát động bằng thủ ấn, nếu tu luyện có thành tựu thì thủ ấn có thể chỉ cần một tới hai giây là có thể phát động ra cường đại công kích, như là thuận di mà khỏi cần niệm chú thì triển ma pháp bên pháp sư chức nghiệp giống như.

Họ còn sử dụng điệu múa vu nữ để triệu hoán cường đại linh hồn ma thú giúp sức, ngoài triệu hồi dưới hình thức linh hồn thể ma thú thì vu sư cũng có thể người thú hợp nhất nhận mượn lực lượng cường đại từ linh hồn ma thú. Một số thậm chí còn có thể từ đó mà vận dụng ra đầu khí của linh hồn ma thú để tấn công cận chiến, bất quá, chung quy vẫn là mượn ngoại lực cho nên tiêu hao tinh thần lực vẫn là điều không thể tránh khỏi. Nhưng cũng không vì thế mà phủ nhận sức mạnh nghịch thiên của vu sư.

“Đây là sức mạnh của vu sư sao? Mẫu thân ta thật sự đúng là một loại tồn tại không tưởng.” Mai Lâm lẩm bẩm

Thú nhân tộc không có pháp sư, nhưng là, họ lại có cái chức nghiệp gọi là Shaman cũng khá giống pháp sư, điểm bất đồng là họ công thông với thiên địa, triệu hoán ra năng lượng nguyên tố mà hô mưa gọi gió. Shaman còn có rất nhiều thủ đoạn khác nhau, đặc biệt nhất là họ triệu hồi thuộc tính nguyên tố thành năng lượng thể.

Bên cạnh đó còn không thể quên nhắc tới Cường chiến sĩ thú nhân tộc, về cơ bản đó là dựa vào lực lượng huyết mạch, sau khi cuồng hóa thì sức chiến đấu sẽ tăng vọt một cách đáng sợ, đặc biệt là di chứng sau khi cuồng hóa cũng không quá lớn.

Cuối cùng là tinh linh Hóa Hình Sư, hóa hình sư tu luyện là ma lực năng lượng, lúc ở bản thể gốc (tinh linh) họ có thể sử dụng thể chất hệ nguyên tố ma pháp như những pháp sư bình thường, điểm đặc biệt của họ là có thể dùng linh hồn ma thú khế ước, trực tiếp biến hình, có chút cùng vu sư nhập thể linh hồn giống với nhưng không hẳn. Linh hồn ma thú sau khi được họ lập khế ước thì có thể biến hình thành bản thể của chúng, sử dụng tất cả mọi kỹ năng và năng lượng (đầu khí hoặc ma lực) của ma thú đó. Linh hồn ma thú càng cường đại, hóa hình sư càng mạnh, bất quá, vẫn là cần thực lực bản thân tương xứng. Một hóa hình sư có thể lập khế ước với vài linh hồn ma thú để biến hình thành nhiều loài ma thú khác nhau, họ có thể thoải mái biến hình mà không cần tiêu hao tinh thần lực hay ma lực.

Kỹ năng có thể học thoải mái bởi do đa dạng cửu đại chức nghiệp nên ta có thể thấy muôn hình muôn vẻ kỹ năng chức nghiệp khác nhau mà ai cũng có thể học. (tùy theo chức nghiệp họ tu luyện)

Tất nhiên chức nghiệp không có loại nào yếu, và cũng không có loại nào vô địch cả, tất cả chỉ phụ thuộc vào chính bản thân người tu luyện mà thôi.

Vũ kỹ và Ma kỹ, rất quen thuộc những cái từ này, khỏi phải nói, tu luyện vũ kỹ và ma kỹ là tu luyện cho mình một chiều sở đặc biệt, cũng không phải là những kỹ năng thông thường có thể đánh đồng được. Vũ kỹ cùng ma kỹ cấp bậc càng cao, tu luyện càng khó.

Vũ kỹ với ma kỹ chia thành bốn giai cấp: hoàng giai, huyền giai, địa giai cùng hiếm có thiên giai, phân ra ba cái đẳng cấp, hạ cấp, trung cấp và cao cấp.

Ngoài ra còn không thể không nhắc tới công pháp. Công pháp trợ giúp tu luyện giả vận chuyển ma lực và đầu khí hợp lý, để đạt được hiệu quả cao nhất khi tu luyện, người có tu luyện công pháp so với người không tu luyện thì đúng là rất không công bằng so sánh.

Công pháp phẩm giai phân ra như vũ kỹ, xét rõ ra thì Hoàng giai công pháp với những tu luyện giả người bình thường là thập phần chân quý bảo bối.

Huyền giai là các đại gia tộc, cũng như tông môn, trường phái mới có thể có.

Địa giai công pháp thì cũng chỉ có những siêu cấp sở hữu. Còn cái kia Thiên giai thì cho dù có cũng chẳng ai đem khoe ra, đùa sao? người mà hờ ra một cái là cả đại lục cường giả ào tới "hỏi thăm sức khỏe", lúc ấy người khác cũng là không ra nước mắt.

Phần cuối cuốn sách là yếu tố quan trọng nhất trong các chức nghiệp:

Vô biên đại lực tu luyện nhân sĩ có hai loại bất đồng sử dụng năng lượng, đó là Đầu khí và Ma pháp. Ma pháp và Đầu khí nhìn chung có vẻ rất giống nhau, phóng thích ra kỹ năng, vũ kỹ, ma kỹ nguyên tố năng lượng, nhưng hai loại năng lượng này lại hoàn toàn khác nhau, và người tu luyện hai loại này cũng đều khác nhau về tính chất.

Ma pháp Lực, thật sự là một lực lượng rất kỳ diệu tồn tại trên vô biên đại lực, với pháp thuật có thể gần như làm mọi thứ, không những giúp ích cho cuộc sống rất nhiều tiện nghi, nó còn là một loại sức mạnh cực kỳ cường hãn. Ma pháp có thể nói là không có giới hạn, nhưng cũng không phải là vạn năng.

Không hoa lệ, không kỳ diệu hay nhiều công dụng như Ma pháp Lực, nhưng đấu khí từ thừa Vô biên đại lực hình thành tới nay luôn đóng vai trò nòng cốt cực kỳ quan trọng. Đấu khí tu luyện sẽ chỉ có sức mạnh. Nhưng không có nghĩa là kém tác dụng như ma pháp. Ngược lại là có phần đặc sắc riêng của mình.

Tu luyện Đấu khí hay Ma pháp thì tu luyện giả vẫn chỉ hướng tới một thứ, đó là lực lượng. Trong một cái thế giới mà cường giả vi tôn, lực lượng quyết định hết thảy tất cả, có lực lượng thì người sẽ có địa vị, có uy quyền, có tiền tài. Không những vậy, tu luyện tu vi càng cao, tuổi thọ càng dài, cho nên hầu hết nhà nhà người người trên Vô Biên đại lực đều hướng tới con đường tu luyện.

Cấp độ Đấu khí cùng Ma lực tu luyện mọi chức nghiệp bắt đầu từ học đồ, phân ra sơ cấp trung cấp rồi cao cấp, sau khi đột phá thì mới coi như chính thức bước vào con đường tu luyện.

Tu luyện đẳng cấp được chia ra :

Giả nguyên cảnh, Đấu Nguyên cảnh, Hóa Nguyên cảnh, Linh Nguyên cảnh, Vương Nguyên cảnh, Hoàng Nguyên cảnh, Tông Nguyên cảnh, Tôn Nguyên cảnh, Đế Nguyên cảnh, Thánh Nguyên cảnh, Thần Nguyên cảnh, mỗi đẳng cấp phân thành cửu đại cảnh giới.

Mặt khác, có một điều kỳ lạ là mặc dù phân tới Thần Nguyên cảnh, nhưng từ sau khi đi qua thời kỳ viễn cổ ngàn vạn năm trước thì tự đó tới giờ tựa không còn có thể thấy ai kiên trì tu luyện tới đỉnh phong đại lực được cả, ngày nay dân gian lưu truyền rằng cảnh giới đó chỉ là một cái truyện cổ tích, phiêu miêu không có thật, căn bản là không có tồn tại Thần nguyên cảnh tu vi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lực Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thăm Nhà

Khép lại Cuốn sách dày cộm, Mai Lâm thở dài:

“Ông trời tại sao lại cho ta vào cái thế giới kỳ lạ tới vậy, có thể nói là tổng hợp những thứ ta mơ ước lại cùng một chỗ, một kiểu tồn tại hồ lớn tất cả đều trộn vào, như thế thế giới này tạo ra được tạo ra từ trí tượng tượng của ta mà ra vậy.” - hần lâm bầm - “Nhưng số phận cũng quá nghiệt ngã a...”

Lúc năm tuổi theo lão Ai Tề Áo tu luyện kiếm pháp, cũng là muốn hần hướng tới con đường kỹ sư như phụ thân hần. Mai Lâm thể chất hỏa nguyên tố nên tất nhiên đấu khí cũng là hỏa thuộc tính, lão Ai Tề Áo tuy là thánh kỹ sư nhưng trên tay bí tịch cùng công pháp các loại khác nguyên tố để chuẩn bị cho Mai Lâm cũng là không thiếu.

Tu luyện tới mười tuổi một đường đột phá tới Giả nguyên cảnh nhất tinh mà không cần ngoại lực phụ trợ gì làm lão Ai Tề Áo khen không dứt miệng.

Chỉ là ở đời cũng không ai học được chữ "ngờ", sự tình cũng không bao giờ như người mong muốn hoàn mỹ, bỗng từ bốn năm trước hần một mực tu luyện không có thăng tiến, tu vi ngược lại càng ngày càng lùi đi, hiện tại sụt xuống trung cấp học đồ tiêu chuẩn cảnh giới.

Học đồ là có thể coi là một cái lót đá cảnh giới để bước vào tu luyện con đường, cũng có nhiều người tiến vào học đồ cảnh giới nhưng một mực không thăng tiến thì cũng chả khác gì như người bình thường cả, chỉ là do trong người có chút ít đấu khí (ma lực) nên so với người thường không tu luyện vẫn là khỏe mạnh hơn và thọ hơn một chút mà thôi.

Lão Ai Tề Áo từ xa xa trên cao nhìn xuống thần thờ Mai Lâm, cũng là khẽ thở dài lắc đầu, tiếc cho một đời thiên tài chết non, không rõ tại sao đang tu luyện thuận lợi thì lực lượng đấu khí của Mai Lâm cứ giảm xuống liên tục, cứ như bị hút đi vậy, nhưng lão dò xét tới lui vẫn là không tìm được manh mối gì cả.

Lão Ai Tề Áo trầm tư một thoáng, rồi lại bốc một cái miếng thịt ma thú thường thức, bộ mặt trầm tư trong hoàn cảnh này thật đúng là không hợp một chút nào.

Ngáp dài một cái, Mai Lâm đứng lên, cầm lên thanh hắc long kiếm dựng cạnh bàn, ra giữa đại sảnh, vung vẩy thoáng vài đường kiếm, Cho dù thực sự giảm nhưng Mai Lâm vẫn là không nản trí, hần ngày nào cũng cố gắng chăm chỉ tu luyện, hy vọng một ngày nào đó lực lượng trở lại.

"Vút!"

Đường kiếm nhìn có vẻ đơn giản, nhưng mỗi lần chém ra là một đường uy lực xé gió, hần tuy đấu khí kém cỏi nhưng uy lực trụ cột vẫn không thể phủ nhận, hần học kiếm từ lão Ai Tề Áo tất cả tinh hoa kinh nghiệm và cũng là những gì trước đó cha hần học, trụ cột kiếm pháp càng chắc chắn, kỹ xảo chiến đấu sau này sẽ là càng mạnh, dù sao thì cũng không phải phát động vũ kỹ rồi tùy tiện ném đông ném tây đơn giản như vậy, kỹ xảo chiến đấu vẫn là cần thiết để giằng co với đối thủ.

Tra kiếm vào vỏ, kiếm thuật hần bây giờ rất chắc chắn, không hổ cùng lão Ai Tề Áo đối chiến đào tạo suốt thời gian qua, chỉ có điều kinh nghiệm thực chiến sinh tử hần là vẫn rất ít ỏi.

Ngồi xuống xếp bằng điều thức, sau khi luyện kiếm một hồi như vậy vẫn là làm hần đấu khí cạn kiệt, mà lúc này, Mai Lâm hấp thu thiên địa linh khí, chuyển hóa thành đấu khí, nương theo thân thể vận chuyển vào vòng xoáy đấu khí trong đan điền. Đan điền chỉ có thể cảm nhận khi tu luyện giả bước chân vào giả nguyên cảnh, hần tuy giờ là học đồ tiêu chuẩn nhưng dù sao cũng đã từng bước vào giả nguyên cảnh trước đó.

Lúc nghe lão Ai Tề Áo lý giải về đan điền, hần cũng không có gì lấy làm bất ngờ cả, kiếp trước đọc lên đọc xuống cả đồng tiểu thuyết, nhìn chung lý giải về đan điền cũng không có gì khác biệt trong truyện kiếp trước. Là nơi tập trung đấu khí cùng ma lực năng lượng, rồi từ đó vận chuyển năng lượng khắp cơ thể, phóng thích ra ngoài, vận dụng để thi triển kỹ năng cùng vũ (ma) kỹ.

Điều thức xong xuôi, hần vẫn không có đứng lên mà tiến thẳng vào trạng thái tu luyện. Lúc này đây trong lúc hấp thụ, Mai Lâm vẫn là không để ý tới một cái vòng xoáy kỳ lạ cực kỳ nhỏ bé xuất hiện bên cạnh đang cuộn cuộn vận chuyển vòng đấu khí...

Một đêm qua đi, ngoài trời tuyết rơi trắng xóa, những tia nắng nhẹ xuyên qua lượn mây dày đặc, phản chiếu qua ô cửa sổ của cửa ngọn tháp. Mặc dù ngoài trời tuyết vẫn rơi dày đặc nhưng cũng không vì vậy mà mặt trời tại đại lục này bỏ bê công việc của mình.

Mà tại giữa sảnh lúc này, Mai Lâm mất lẫn mùi khê động, dần dần chỉ trạng thái tu luyện, Arthur ngược sang nhìn cách đó không xa tự lúc nào lão Ai Tề Áo đã lại ung dung ngồi nướng thịt bên lò sưởi phong cách châu âu thế giới cũ, đúng là tâm hồn ăn uống cái tật xấu không thể bỏ được a~, ăn sáng mà chơi nguyên cái miếng thịt tươi thế kia, đúng là bó tay toàn tập =."

Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh lão Ai Tề Áo, Mai Lâm thần sắc đặc ý hỏi:

"Thế nào Ai Tề Áo gia gia?, phương pháp ướp thịt bằng hương liệu rồi mới nướng hơn là món thịt thui bằng lửa ma pháp của người chứ?"

thấy Mai Lâm thần sắc đã tốt hơn hôm qua, lão Ai Tề Áo trong lòng cũng là thở ra một hơi, đáp:

"Xác thực ngon hơn nướng bình thường, tiểu tử ngươi trông vậy mà thông minh, ta cũng là không ngờ mấy đồng cây cỏ vô dụng mọc đầy bên ngoài kia lại có thể làm được như vậy"

Mai Lâm cũng là nương theo cách nước kiếp trước của tên bạn thân mà học vẹt, hần thời gian rảnh ra ngoài đi dạo, thấy những được liệu thơm mùi, sau khi trải qua lão Ai Tề Áo xác nhận không có hại, hần cũng là ngồi giết thời gian mà chế ra chút hương liệu để ướp thịt cải thiện bữa ăn, dù sau quanh năm suốt tháng ăn thịt thui bằng lửa ma pháp của lão Ai Tề Áo cũng là ngán ngẩm từ lâu.

Đăm chiêu nhìn vào ánh lửa, bỗng Mai Lâm hỏi:

"Ai Tề Áo gia gia, hôm nay ta muốn về thăm nhà báỉ kiến phụ thân cùng mẫu thân, chút nữa gia gia cho ta cưỡi Mai Phi Sâm (Mevisen) qua đó nhé?"

Mai Phi Sâm là tên thú cưỡi sư thú (Griffon) của lão Ai Tề Áo, mà nhà cũ của hần cũng khá xa nên lúc nào muốn về thăm nhà, hần lại phải xin phép lão Ai Tề Áo cho Mai Phi Sâm mang hần về.

Lão Ai Tề Áo cũng là nhìn Mai Lâm một chốc, rồi vẫn là gật đầu đồng ý.

"Được rồi, như mọi khi cứ để Mai Phi Sâm mang ngươi về, nhưng cũng đừng ở lại quá lâu nhé".

Cơm nước xong xuôi, hai ông cháu cùng bước ra ngoài trời, lão Ai Tề Áo vung tay lên một cái, một cái vòng tròn ma pháp trận bỗng lóe lên, rồi từ giữa ma pháp trận, Mai Phi Sâm lao ra, lượn một vòng quanh tháp rồi đáp xuống trước mặt hai ông cháu.

Lão Ai Tề Áo bước tới vuốt vuốt cổ Mai Phi Sâm cười nói:

"Lão hữu, lại phải nhờ ngươi đưa tiểu Mai Lâm về rồi"

Mai Phi Sâm thoáng nhìn Mai Lâm, gật gù cái đầu to lớn, biểu lộ đồng ý.

Ma thú trên đại lục cũng rất đa dạng và nhiều chủng loại, Ma thú cũng có thể tu luyện, nếu tu luyện tới cảnh giới nhất định, chúng có thể khai mở linh trí, còn cao hơn nữa thì nói tiếng người đồng dạng, còn có một số viễn cổ dị thú hay những thú tộc đồng dạng có thể hóa hình thành người, như long hay phượng tộc chẳng hạn. Mà ma thú bình thường cũng có thể hóa hình thành người, bất quá vẫn là cần hóa hình đan thì mới có thể. Hóa thành hình người thì tốc độ tu luyện của Ma thú sẽ nhanh hơn, vì vậy hóa hình đan luôn là đan được được mọi ma thú bình trên đại lục khao khát. Còn cảnh giới ma thú thì cũng theo các chủng tộc đồng dạng mà tính.

Tuy Mai Lâm không biết Mai Phi Sâm thực lực ra sao, nhưng cũng chắc chắn là một thân tu vi khủng và cũng không phải là bình thường ma thú, bất quá, cũng không là loại có khả năng tự hóa thành hình người.

Mai Lâm cũng đoán với thực lực tài nguyên của lão Ai Tề Áo mà tính, thì Mai Phi Sâm có thể đã được phục dụng hóa hình đan, tuy vậy Mai Lâm vẫn là chưa bao giờ thấy Mai Phi Sâm mở miệng nói chuyện hay biến thành hình người bao giờ, hỏi lão Ai Tề Áo thì lão cũng từ chối cho ý kiến.

Cười lên Mai Phi Sâm, tự thi triển ra một đạo màu vàng nhạt đơn giản đấu khí phòng hộ, Mai Lâm chào từ biệt lão Ai Tề Áo bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Trời Đêm Trên Vô Biên Đại Lục

Du ngoạn trên lưng Mai Phi Sâm gần một ngày đường, nhà hắc tuy cách tháp của lão Ai Tề áo khá xa, nhưng với tốc độ của Mai Phi Sâm thì cũng chỉ tiêu tốn xấp xỉ một ngày đường thôi gian mà thôi.

Chậm rãi thu cánh về, Mai Phi Sâm đáp xuống trước căn nhà gỗ quen thuộc, Mai Lâm cũng đồng thời nhảy xuống, từ từ đi tới hướng căn nhà.

Căn nhà vẫn không thay đổi hơn mười năm qua, vừa xinh đẹp mà lại vừa hòa nhập với quang cảnh thiên nhiên xung quanh, chỉ là giờ đây bên cạnh căn nhà là hai hàng bia đá, một bên khắc tên Mã Đình Uy Liêm Mỗ Tư, bên còn lại là Tiêu Bảo Yến dòng chữ. Tuy là thi thể không có, nhưng vẫn là được lão Ai Tề Áo đau khổ dựng cạnh căn nhà sau khi nghe được tin dữ.

Mai Lâm lẳng lặng đến trước cặp bia đá, hắc quỳ rạp xuống, dập đầu ba cái, thì thào:

"Phụ thân, Mẫu thân, hai người hiện giờ trên trời có thoải mái không? trên đó đến tốt cùng là thiên đường hay có thiên sứ bay lượn hay là cung đình trên mây có thần tiên lãng không vậy? hai người có ở cùng nhau không? có hạnh phúc không? vẫn là đừng có lo lắng cho hải nhi, ta biết hai người sẽ luôn bên hải nhi, luôn bên trong trái tim hải nhi..."

Mặc dù đã rất cố kìm nén, nhưng kể từ sau khi vượt qua nỗi đau mất cha, mẹ. Mai Lâm từ bấy tới giờ cũng là một mực điên cuồng lao vào tu luyện, cố tìm cho mình một mục đích sống... nhưng là, ông trời lại không cho hắc như mong muốn.

"... hải nhi vẫn là xin lỗi, hải nhi không có lực lượng, hải nhi chỉ là một tên yếu đuối, một tên phế vật không hơn mà thôi...hải nhi xin lỗi, ngàn lần xin lỗi...là hải nhi vô dụng..." Mai Lâm nghẹn ngào kìm nén, run rẩy mà nói ra từng chữ.

Trên thảm tuyết trắng xóa bỗng rơi xuống những giọt nước, không, chính xác là những giọt lệ, "nam nhi thà đổ máu không rơi lệ" nhưng không có nghĩa là nam nhi rơi lệ là éo là, yếu đuối, chỉ là những giọt nước mắt đó họ dành cho những người họ quý trọng mà thôi. Dù sao đi nữa, con người cũng không phải sắt đá vô tri vô cảm.

Quỳ trước mộ một hồi lâu, Mai Lâm chậm chậm đứng lên. Hắc ngửa mặt lên trời, hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh. Hiện đã là trời tối, nên có lẽ sáng sớm mai hắc mới khởi hành bay về tháp.

Mở cửa vào căn nhà, hắc cũng không có đi nghỉ ngơi mà đi vòng quanh nhà một lượt, ngó qua từng góc nhỏ của căn nhà, tựa hồ muốn tìm kiếm lại những mảnh ký ức đẹp nhất từ khi hắc sinh ra trên cái đại lục này.

Bước vào phòng bếp, vẫn là cái tạp dề mà phụ thân hắc hay dùng để phục vụ hai mẫu từ họ, vẫn là những con dao, cái bát bị sứt mẻ mà do mẫu thân hắc không cẩn thận...

Đạp thang lên lầu, Mai Lâm đi vào căn phòng mà hắc lần đầu tiên bước vào đại lục này, ngồi xuống bên giường, những ký ức suốt một năm tươi đẹp đó ủa về làm Mai Lâm cảm thấy như thể vừa mới ngày hôm qua xảy ra vậy.

Khoác lên chiếc tạp dề cũ kỹ, đeo lên đôi găng tay đã phai màu, hắc cảm chỗi, xéng một mực cẩn thận quét dọn lại một lượt căn nhà gỗ. Hơn mười năm nay mỗi tháng hắc về thăm lại nhà một lần, tổng vệ sinh một lượt. Hắc muốn lưu giữ những kỷ niệm của cha mẹ hắc để lại thật tốt, cho nên điều này cũng là chuyện dễ hiểu.

Dọn dẹp xong một lượt nhưng tâm trạng vẫn nặng nề, Mai Lâm đi về mặt cửa sau căn nhà, hướng về phía rừng rậm.

Mất thấy Mai Lâm định tiến vào rừng, Mai Phi Sâm vẫn một mực cuộn mình trước căn nhà bỗng ngẩng đầu lên khịt mũi, tựa như nhắc nhở hắc, định chồm dậy đi theo Mai Lâm.

Thấy Mai Phi Sâm như vậy, Mai Lâm vẫn là trên mặt cố nặn ra nụ cười mà hô to:

"Mai Phi Sâm, ngươi cũng không cần phải đi theo, ta chỉ là đi dạo ngắm cảnh cách đây không xa mà thôi, không có việc gì phải lo lắng cho ta cả."

Đã là Ma thú thực lực cường đại mở ra linh trí, Mai Phi Sâm nhìn thấy tâm trạng Mai Lâm hiện rõ trên nét mặt của hắc hiện giờ, từ trước tới nay nó vẫn là luôn theo dõi Mai lâm lúc mang hắc về nhà. Biết rõ tại sao Mai lâm lại buồn rầu như vậy, Mai Phi Sâm thoáng chần chờ, rồi vẫn là gật gật cái đầu to lớn, khịt khịt cái mũi, tựa như kêu Mai Lâm đi dạo xong thì sớm trở lại. Đạt được sự đồng ý của Mai Phi Sâm, Mai Lâm liền quay người rào bước thẳng vào khu rừng.

...Đạp vào núi Mai Lâm hiện giờ là một mồm núi, tuy không tính là quá cao nhưng rơi xuống vẫn là một vé về địa phủ tức thời, mặc cho bên dưới phủ một lớp tuyết dày, bất quá, quang cảnh tứ phương đứng từ đây nhìn ra phía thì chỉ có thể dùng từ "đẹp" để hình dung.

Nơi này cũng là do Mai Lâm tình cờ phát hiện lúc đang bay trên Mai Phi Sâm

Tới bên cạnh một tảng đá, phúi phúi thoáng qua rồi trực tiếp ngồi lên, Mai Lâm ngước lên trời, chăm chú ngắm trăng, cùng xung quanh chúng là những vì sao lấp lánh trên màn trời đêm vô tận.

Trăng trên đại lục này cũng kỳ lạ, thế giới này tuy chỉ một mặt trời nhưng lại có hai mặt trăng. Một cái màu lục, còn cái kia thì lại là màu lam, hai màu hòa quyện thành một màu xanh thanh khiết (xanh nước biển), nhân nhật mà chiếu sáng cả một mảnh thiên địa, thật đúng là không có từ gì có thể diễn tả được vẻ mỹ lệ về đêm này.

"Xuyên việt nhân sĩ người đều là có công pháp nghịch thiên, kỳ ngộ bá đạo, không thiên tài thì cũng là yêu nghiệt, còn ta có chút vốn liếng mà tự dung bị đoạt đi mất, chẳng nhẽ chuyển kiếp rồi mà ta vẫn không thể thay đổi được? Chẳng nhẽ ta sẽ lại vô dụng? Ông trời cũng thật quá quái, tước đi của ta cha mẹ, mà giờ còn thu mất của ta cái thiên phú, chẳng nhẽ là ông trời chơi đùa với ta sao? Chẳng nhẽ số phận ta cứ như vậy mà xác định?". Mai Lâm thần thờ như người mất hồn, cô đơn ngồi trên mỏm đá mà ngước nhìn về phía bầu trời đêm vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Chiến Đấu Sinh Tử

Một hồi tâm tình ủ rũ của hắn thoáng hòa hoãn hơn một chút, đang là Mai Lâm mãi mê ngắm mỹ cảnh về đêm, hắn chợt thấy có gì đó không ổn, cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo sồn cả gai ốc.

Sát khí!

Mai Lâm liền bật dậy tức thời, hai tay vô ý thức mà vớ ra sau lưng, bất quá, để hắn thất vọng là chỉ chụp vào khoảng không, ngoài nhìn thì mới sực nhớ thanh hắc long kiếm để quên trong túi đựng trên yên lưng của Mai Phi Sâm. Không có kiếm, hắn liền thoáng vận chuyển đấu khí vào hai bàn tay, làm ra thủ thế chuẩn bị nghênh địch.

Một lúc sau từ trong bóng tối, sau những lùm cây rậm rạp bước ra mười đầu ma thú, Mai Lâm sắc mặt đại biến, bởi trước mặt hắn hiện giờ là một đàn sơn lang (sói núi). Mười đầu sói núi con mắt đỏ lờm, răng nanh sắc bén, gầm gừ chậm rãi tới gần Mai Lâm.

Sói núi hiện giờ đang tiếp cận Mai Lâm mỗi một con tuy rằng còn chưa có thể đạt được Giả nguyên cảnh thực lực, nhưng để chúng đi thành bầy đàn thì lại là một chuyện hoàn toàn khác. Bởi vì chúng là một loài sống quần cư, phối hợp với nhau cũng thập phần ăn ý, nếu để một cái Giả nguyên nhất tinh người thì trừ phi là tu luyện đặc biệt chức nghiệp chi nhân, còn lại tuyệt đối là cửu tử nhất sinh đối mặt với một bầy sói như thời điểm hiện tại.

"Hiện ta không thể kêu cứu Mai Phi Sâm, nếu đột nhiên lớn tiếng manh động thì cả đàn sói sẽ lao tới mất, hơn nữa ta đi hơi xa nên có hét Mai Phi Sâm cũng chưa chắc nghe thấy được, mà ta thì cũng không thể phí mất chút đấu khí nào để hô gọi Mai Phi Sâm". - Mai Lâm vừa thận trọng nhìn đàn sói, trong lòng vừa tí mỉ phân tích tình huống - "Chỉ có thể chiến đấu, đánh phải tùy cơ ứng biến vậy".

Nhẹ nhàng lùi gần hơn về phía vách núi, Mai Lâm toàn thân lại vận chuyển đấu khí, sẵn sàng ứng chiến với bầy sói.

Bỗng từ trong bầy sói vút một tiếng lao ra một con, mở miệng máu đầy răng nanh vồ về phía Mai Lâm. Phản ứng ngay tức thời, hắn chân vẫn đứng im, người thì ngửa một trăm tám mươi độ ra đằng sau, né đòn công kích hung hiểm của con sói.

Vồ hụt mục tiêu, con sói cũng là khá bất ngờ, bất quá, nó cũng ko còn thời gian để trầm trồ nữa mà hiện tại đang rơi tự do xuống dưới vách núi. Sau khi con sói đầu tiên lao tới Mai Lâm bị hắn lừa rơi xuống vách núi, ở dưới truyền lên một tiếng va chạm mạnh, tiếp đó là ằng ằng hai tiếng rên rồi im bật, có lẽ là chú sói của chúng ta vừa "đập đá" quy tiên.

Mai Lâm tuy ngoài mặt vẫn là đề phòng xung quanh nhưng trong lòng cũng là rất đắc ý, trí nhớ kiếp trước hắn năm ấy xem phim "Ma trận" có mấy pha quay chậm né đạn ngửa người làm hắn hâm mộ mãi không thôi, hiện giờ ám chiêu đắc thủ cũng là muốn lớn tiếng bật cười.

Chỉ cần điều khiển đấu khí tới mọi bộ phận thân thể thì có thể thoải mái điều khiển các vị trí thân thể làm trò, tí như mich*el j*ckson nghiêng 45 độ vậy, bất quá, cái gì cũng không phải vạn năng, Mai Lâm hồi bé cũng từng thử dùng đấu khí vào lòng bàn chân bước lên mặt nước, hòng muốn thử như ninja (naruto) trong anime cảm giác, lúc lão Ai Tề Áo thấy hắn ướt sũng như chuột lột chật vật như vậy chạy về cũng là bật cười nghiêng ngả, giải thích rằng chỉ có Pháp sư thủy hay băng hệ mới có thể đi trên mặt nước.

Trở lại tình hình ngàn cân treo sợi tóc hiện giờ, đã có "kinh nghiệm người đi trước" những con còn lại liền cả chín con đồng thời lao tới Mai Lâm, tình thế cực kỳ hung hiểm.

Một quyền đã nén đấu khí từ ngay lúc đầu tới giờ đánh thẳng vào cằm con sói đầu tiên lao tới, làm nó lộn một vòng tại chỗ ngã cắm đầu xuống tuyết, mà hắn thì ngay tức khắc liền dặm mạnh chân bắt nhảy lên về phía trước, ba con sói lao tới chỗ Mai Lâm vừa đứng còn chưa kịp phản ứng gì thì liền sau đó dưới chân tuyết liền nứt ra, sục lờ ngay xuống. Hóa ra mỏm núi này là do tuyết kết cứng kéo dài ra, mà Mai Lâm cú nhảy dòn đấu khí xuống chân mà

dậm mạnh xuống nền tuyết, nên mới liền ngay lúc đó làm tuyết sụt lỏ.

Cứ như vậy một con sói gầy rãnh cùng ba đồng bạn của nó còn chưa hiểu ra chuyện gì liền cũng tự do theo "người đi trước" của tụi nó rơi xuống vực.

Kể thì dài mà xảy thì nhanh, Mai Lâm cũng vừa đáp xuống ngay sau đó, liền xoay người thủ thế đề phòng năm con còn lại, cau mày trầm nghĩ:

"Mình giờ mà quay đầu chạy thì lúc đầu khí tiêu hao hết là xác định yên nghỉ trong bụng sói, còn không bằng liều thử một phen, cơ hội sống sót vẫn là cao hơn".

Năm con sói còn lại cũng là phản kịp, thấy tình cảnh biến hóa bất ngờ như vậy cũng là không biết làm sao, nghĩ thầm: tên nhân loại này thật xảo trá cần đề phòng hơn nữa, các chiến hữu đã hy sinh yên tâm an nghỉ, cứ để bọn ta tàn nhẫn báo thù (ăn no bụng) họ bọn người cho.

Mai Lâm cũng là không biết năm con sói suy nghĩ cái gì, giờ này đang là cẩn thận nhất lên một cái đoạn cành cây khô chuẩn bị ứng chiến, liền sau đó tay trái lóe lên ánh sáng, một luồng đầu khí phòng hộ đơn giản liền bao trùm thân thể hắn, cái này đầu khí phòng hộ là loại hắn chỉ dùng để ngồi tránh gió trên lưng Mai phi sâm đẳng cấp, bắt quá, thà là có còn hơn không.

Hai con sói bỗng đồng loạt bỏ nhào về phía Mai Lâm trước mà ba con còn lại liền cũng lao theo.

Mai Lâm dùng cành cây khô chém thành hình vòng cung về phía hai con sói, cành cây đã được bọc đầu khí nên vẫn là không có gãy, chỉ nghe "Vút" một tiếng, làm hai con lên trước nhất thời choáng váng vắng ngay về phía sau, ba con còn lại mỗi con hướng về phía cổ, tay, chân của Mai Lâm mà cắn.

Tay trái gạt đi một con sói sang bên, tay phải cầm cành cây liền phi thẳng vào miệng máu của con bên phải, sau đó hắn liền giơ hai tay chụp tới hay cái chân trước của con hướng tới cổ mình, liền ngã người lấy chân đã có đầu khí đập vào bụng con sói, thuận chiều hất mạnh về đằng sau, làm con sói đập mạnh vào thân cây gần đó, chân thương nặng tựa chết ngay tại chỗ, mà hiện hắn cũng lộn xong một vòng, liền tức thời phản xạ giơ tay trái đỡ ngang con bên trái vừa nảy bị hắn gạt mất đã cắn tới.

Tuy đã có một mảng hộ thể đầu khí nhưng dù sao vẫn là quá thấp, còn chưa được tới tiêu chuẩn xếp loại, nên có thể chỉ giảm một chút sát thương mà thôi, hắn hiện là vẫn cứ bị thương.

Bị sói cắn là thập phần khó khăn dứt ra, hắn vận chuyển nốt một ít tia đầu khí đang sắp tiêu hao hết vào tay phải, nện mạnh vào đầu con sói, làm nó chấn thương sọ não từ vong tức thì.

Đang kia hai con sói bị Mai Lâm chém hất ra cũng đang chật vật đứng lên, chứng kiến đồng bạn hai chết một thì đang còn ngạc nhiên bị một cái cành cây xuyên từ mồm tới hậu (ass) coi như là đã phê, chúng phần nộ gầm lên, lại nhào tới công kích Mai Lâm.

Mai Lâm lần này cũng là hết cách, ban này ăn may tính kế mới giết được năm con, năm con còn lại thì vẫn còn chật vật như vậy đối kháng, vì tu vi quá yếu, mà hiện giờ đầu khí tiêu hao hết, hắn đứng là cá nằm trên thớt giống như.

"Lão tử liều với các ngươi!!!!"

Không còn cách nào khác, Mai Lâm cũng chỉ hét lên một tiếng, điều động hết đầu khí, bao bọc ra toàn thân nhập nhòa như đang chột tất miễn cưỡng gọi là đầu khí hộ thể, hướng tới hai con sói.

Bị một con cắn vào chân, một con cắn vào chỗ cũ vết thương tay trái, hắn cắn răng chịu đựng đau đớn, liều mạng thuần thục vật lộn với hai con mãnh thú, tay phải nắm quyền đánh liên tục vào người con cắn trên, chân thì đạp lia lịa vào đầu con sói cắn dưới, máu me chảy be bét thấm đỏ cả một mảng tuyết.

Cảm thấy cũng không kiên trì được lâu, lại nhìn thấy mồm núi nứt vừa này, hắn liền cố lết tới mồm núi ngoài rìa, mặc cho hai con dã thú cào cấu thân thể.

"Lũ súc sinh chết tiệt, đừng có mơ mà tiêu hóa được ta!!!!".

Mai Lâm gầm lên, thời khắc sinh tử kích phát sức mạnh, hắn dùng hết sức bình sinh nhào cả người nhấc một nửa thân thể cùng bị như đĩa cắn hai con sói thuận đà đập mạnh vào cạnh rìa vách núi bên dưới mồm núi.

Bị bất ngờ như vậy một trận, hai con sói cũng là đau đớn theo phản xạ mà nhả ra, liền cũng chung kiếp số "lính dừ" với năm con sói lúc đầu đồng dạng.

"Muaahahahaha, tất nhiên rồi, ca đây là xuyên việt nhân sĩ, là cá nhân vật chính thì làm sao mà cứ chết như vậy được..".

Vui sướng kích động sau khi sống sót trải qua cuộc chiến sinh tử, mặc kệ sắc mặt thì tái nhợt, miệng vết thương máu chảy ra đầm đìa, hắn liền một tay treo leo cứ bám vào "mồm núi", một miệng thì cứ cười loạn tự sướng.

Mà lúc này Mai Lâm cũng không chú ý tới toàn thân của hắn dần dần nóng lên bất thường, mà "mồm núi" mà hắn không chú ý đang bám vào thực ra một khối đá (nước) kết băng đang bị hắn nắm vào dần bị tan chảy tức thời, chỉ thấy bỗng "Crắc" một tiếng...

(Chào mừng đồng chí đã gia nhập ban chuyên ngành "lính dừ", liền sau đó sẽ là đáp xuống âm phủ, mà đồng chí là đoàn viên thứ tám!...)

Mai Lâm miệng vẫn còn há hốc vì không thể ngờ, rơi xuống vách núi tiếp bước theo những chú sói.

Chương 10: Thần Bí Bạch Y Nam Tử

"Tách, tách"...

Từ từ mở mắt tỉnh lại, đập vào mắt Mai Lâm là một cái trần đá. Mà hần thì đang nằm trên một cái bệ đá.

"Ủm? mình đang ở trong sơn động? có người cứu mình?.." Mai Lâm lẩm bẩm.

Nhào người nhìn kỹ thân thể, hần trên người những vết thương từ cuộc chiến trước đã khép miệng lành lặn từ lâu, nếu không phải là y phục hần rách rưới lờm chờm cộng thêm thắm máu hần đỏ tươi thì hần hoài nghi có hay không trận chiến với bảy sói là mơ ngủ hay mình uống lộn thuốc sinh hoang tưởng, ngoài ra hần còn cảm thấy một lực lượng kỳ lạ đang lưu động trong cơ thể.

Tuy vẫn còn nhiều thắc mắc, nhưng giờ này ở bên đồng lửa, ngồi đối diện với hần có một người đang ngồi dùng cành cây chọc cho đồng lửa không bị dập tắt.

Mai Lâm cẩn thận đánh giá người trước mặt hiện giờ. Mái tóc xõa dài trắng xóa, gương mặt thì... cực kỳ tuấn lãng, đôi mắt đen nháy, ả ả có chút màu lục hỏa điểm từ sâu trong đáy mắt ánh mắt người nam tử, sống mũi cân đối cùng với lông mày mảnh mai, phải nói tất cả những điều trên tạo thành gương mặt mỹ nam tử có thể làm điên đảo bao trái tim nữ tử. Đến cả Mai Lâm nếu đem ra so sánh với người này... cũng phải không bằng một góc thái sơn.

Một thân bạch sắc trường bào truyền thống phong cách Đông Kinh tu luyện giả, mà hần trên người tỏa ra một loại khí chất thông dong, tiêu sái, nhưng cũng đem lại một loại cảm giác tang thương, hư hư thực thực, thật giả khó phân, cực kỳ quý dị, lại là đang lơ lửng, hình như là không có chân...

Mai Lâm nghĩ thầm: có lẽ chính người này đã cứu mình, cũng phải nên cảm tạ người ta một tiếng. Vừa định mở miệng thì Mai Lâm cảm thấy có gì đó không đúng.

"Hử? lơ lửng?, không có chân?, khí thức quý dị? chả nhẽ là ...hồn ma chuẩn bị đoạt xá thân thể ta?"

Sắc mặt tái nhợt, tinh thần hoảng hốt, cả người bật dậy, bất quá, vết thương tuy đã biến mất nhưng hần bây giờ tinh lực đã cạn kiệt từ lâu, đã không có sức lực mà lại đột ngột chồm dậy như vậy làm hần té ngã từ trên bệ đá xuống.

"Nam Tử" nhìn phản ứng của thiếu niên vừa tỉnh lại cũng là buồn bực, nghĩ thầm: tiểu tử này thật là kỳ lạ người, vừa tỉnh dậy nhìn thấy ta là bật dậy, thần sắc thì sợ hãi như thể ta muốn cưỡng bạo (cưỡng bức) hần vậy. Nếu giờ hần mà biết Mai Lâm vừa nảy nghĩ cái gì thì chắc có lẽ người bình tĩnh như hần cũng phải phát hỏa nổi giận, lão tử đây không những cứu ngươi, mà còn tiêu tốn đan dược chữa thương cho ngươi, không cảm ơn ta thì chớ vu oan giá họa bậy bạ cho người tốt, lão tử nhả vào cái thân thể còm nhòm của ngươi...

Nhớ tới mình là cái gì thể, "nam tử" vỗ vỗ cái trán biểu thị mình đang trí, liền nhẹ nhàng hít mắt cười trấn an thiếu niên:

"Không cần phải lo lắng, là lão phu cứu ngươi, không cần phải khoa trương như vậy chứ?, lão phu là linh hồn thể, chả nhẽ tiểu tử ngươi còn không có nghe nói qua?"

Đang ôm mộng đầu điên ê ả từ từ miễn cưỡng đứng lên. Mai Lâm nghe thấy "nam tử" nói như vậy cũng là chợt hiểu ra, hần chỗ ở là một cái tháp thư viện khổng lồ, tuy gần đây hần mới bắt đầu đọc sách. Nhưng ngoài kiến thức cơ bản ra thì hần cũng có đọc thêm vài quyển sách nói về đại lục những chuyện kỳ lạ.

Linh hồn như đã biết là thứ không thể tách rời thân thể, nhưng nếu tinh thần lực cường đại cùng sử dụng chút đặc thù cách thức, ngươi cũng có thể thoát xác, vì vu.

Đối với người tu vi đã cao, thuộc loại siêu cấp cường giả thì cho dù tan xác thì họ vẫn có thể linh hồn ly khai khỏi thân thể bảo mạng, nhưng nguyên khí vẫn sẽ là đại thương nặng nề, cần thời gian dài điều dưỡng cùng luyện chế thân thể hoặc nhập xác người vừa mới chết chẳng hạn. Cũng bởi linh hồn thể cũng không nên tồn tại bên ngoài quá lâu, bất quá, chuyện đó vẫn chỉ là trên sách ghi chép, thực hư ra sao thì Mai Lâm vẫn là không biết. Còn đoạt xá thì chỉ là hần cái ý nghĩ viễn vông kiếp trước trong truyện đọc, cường giả linh hồn có cường đại thể nào cũng không thể vô cớ đi nhập xác người sống mà mạnh mẽ cướp đoạt thân thể, đó là quy luật tự nhiên hình thành không thể phá vỡ.

Mai Lâm nhớ đến đây sắc mặt cũng là hòa hoãn lại, nhưng vẫn là cẩn trọng nhìn "nam tử" bạch y, một bụng thắc mắc mà suy đoán trong đầu:

"Linh hồn thể nếu đã có thể thoát xác như vậy nhất định là một cái cường giả không yếu đi, nhưng tại sao hần lại xuất hiện cứu ta đúng lúc như vậy? có mục đích gì sao? cơ mà tại sao lại "đập chai" hơn ta vậy? không cam lòng a... mà sao trông trẻ như vậy lại tự xưng là "lão phu"? bộ già lắm sao?, thật kỳ quái, Chí!, có lẽ nào....?"

Như nhớ tới một chút ít chi tiết sự tình kiếp trước, Mai Lâm con ngươi đảo tròn, sắc mặt cổ quái nhìn bạch y "nam tử" hỏi:

"Người có phải là là linh hồn thể ẩn trong một đồ vật gì đó phải không?"

Bạch y nam tử kinh hãi nhìn Mai Lâm nói:

"Làm sao người biết? Chả nhẽ người có thể cảm nhận được lão phu tồn tại trong giới chỉ sao?"

Nguyên lai linh hồn này ẩn trong chiếc giới chỉ mà mẫu thân Ma Lâm để lại cho hắn, còn hắn thì đánh bậy đánh bạ mò trúng một điểm. Được đà Mai Lâm lại là lần tới:

"Vậy có phải lợi dụng ta để hấp thu thành quả tu luyện của ta suốt năm năm qua để phục hồi phải không? ...có hay không là muốn thu ta làm đệ tử để bù đắp?."

Lần này thì để bạch y "nam tử" triệt để chấn động, trợn mắt há mồm, hai tròng mắt lồi ra như thể sắp rụng xuống, mồm hình chữ O đã mở to, sau một chốc mới là thoáng phục hồi lại thần chí, không trả lời mà là hỏi ngược lại:

"Chả nhẽ lão kỵ sĩ kia đã cảm nhận được sự tồn tại của lão phu mà nói cho người biết sao? nhưng từ lúc nào? Sao ta không biết?"

Thấy mình thất thố như vậy mà lại còn bị hỏi ngược, Mai Lâm cũng là gãi đầu cười gượng:

"Ta chỉ là... phỏng đoán thôi... Ừm, xác thực là đoán mò".

Hắn lúc này là dựa vào kiếp trước đọc nhiều tiểu thuyết xuyên việt nên cũng là một phần "thủ" đánh bậy đánh bạ mà hỏi, dù sao cái kiểu linh hồn sống trong đồ vật nào đó cũng là đặc biệt nổi tiếng thể loại, không ngờ đoán mò lại trúng phóc như vậy.

Bạch Y "nam tử" lúc này cũng là đầu đầy dấu hỏi chấm, hoài nghi mà nhìn kỹ Mai Lâm sắc mặt như thể muốn nhìn ra một chi tiết gì đó. Nhưng cũng là không phát hiện ra được cái gì, liền gật gù nghiêm nghị nói:

"Ta xác thực cũng là năm năm qua, thông qua người mà hấp thu thiên địa linh khí, cũng vì vậy mà tu vi của người thật giảm trầm trọng như vậy ta cũng là thấy có lỗi. Hơn nữa ta còn là luyện được sư, dự định sẽ âm thầm bồi thường cho người chứ không có ý định thu nhận người làm đồ đệ, bất quá... nếu là cho ta một cái vừa ý lý do thì có lẽ ta sẽ xem xét lại." Người này cũng không biết là cố ý hay là vô tình mà nhấn mạnh ba chữ "luyện được sư", giọng điệu cực kỳ ngạo nghễ.

"Thật sự là một luyện được sư cái kia nghịch thiên chức nghiệp loại người? Không thể tưởng tượng nổi, đúng là chó ngáp phải ruồi." Mai Lâm run rẩy kích động, đầu óc lại bắt đầu vận chuyển những ý nghĩ khác nhau.

Qua một hồi vừa đắn đo, Mai Lâm mới miễn cưỡng nói ra một cái lý do:

"Đơn giản mà muốn có sức mạnh không được sao?"

"Nam tử" híp mắt vẻ cười mà không cười, nhìn Mai Lâm hỏi:

"Tất nhiên rồi, đã bước vào con đường tu luyện thì mỗi người sẽ có một mục tiêu để hướng tới, tất nhiên truy cầu sức mạnh cũng là một cái lý do, bất quá, chính bản thân người muốn cái gì? mục tiêu tu luyện thực sự của người là gì? Chả nhẽ người nghĩ lý do vụng về như vậy cũng có thể thuyết phục được ta sao?"

Mai Lâm vẫn suy tư không trả lời.

"Tiền tài, danh vọng, thể lực, nữ sắc? chả nhẽ đó không phải là điều người muốn? Dành cho mình một mảnh giang sơn rồi xưng hùng xưng bá? hay là đối chọi ác bá, bảo vệ kẻ yếu? đích danh quân tử, anh hùng độ thế?" Bạch y "Nam tử" bắt đầu lung lạc Mai Lâm.

Lần này Mai Lâm lần sắc mặt nghiêm lại, hai tay chấp sau, bình thản nói:

"Tiền tài ta không ham, danh vọng cùng với thể lực ta cũng không màng, càng là mấy cái nữ nhân như búp bê đồng dạng ta cũng không cần. Ta vẫn cứ là phó mặc hết cho số phận, tin rằng nếu có duyên phận thì ta sẽ tìm được người yêu thương và quan tâm tới ta. Còn làm quân tử sao? vậy thì cứ xác định chết mất xác lúc nào cũng không hay, ta tuy không phải thánh nhân mà có thể đi phổ độ chúng sinh trừ gian diệt bạo, bất quá, nếu gặp những cái ác nhân có thể xuống tay thì ta vẫn sẽ là không chần chờ"

Ngừng một lúc, Mai Lâm lại tiếp lời:

"Có thể hiện giờ ta không có mục tiêu gì cả, Nhưng ta sẽ tìm ra, tìm ra mục đích, tìm ra ý nghĩa kiếp nhân sinh này, bất quá, ta vẫn là có một cái mong muốn, đó là chu du đại lục, phiêu bạt đó đây, thăm hiểm những nơi chưa ai đặt chân tới hay là tham quan thánh địa của tất cả các chủng tộc. Quan trọng hơn là có thể kết giao vài cái chí cốt bằng hữu, mà muốn làm được những điều đó ta cần có thực lực!"

Mai Lâm quyết định dứt khoát thông khoái nói hết ra những suy nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Bạch Lão

Bạch Y "Nam Tử" từ đầu chăm chú nhìn mọi biểu hiện của Mai Lâm, thấy hắn không có một điểm đối trá, bỗng lớn tiếng bật cười:

"Hahahaha...Khắc khắc!!! (sặc), Ehèm! tiểu tử, ngươi xác thực vẫn là quá ngây thơ, bất quá, có thể nói ra nhưng lời như vậy cũng là làm lão phu rất ngạc nhiên,ta làm ảnh hưởng tu vi của ngươi, vậy mà ngươi cũng là không có dùng nổi đoá thái độ với ta nói chuyện, thật sự là một tiểu tử thú vị. Tốt lắm, ngươi sẽ là cái đầu tiên đệ tử của ta!".

Mai Lâm nghe xong cũng là rất vui, hắn trước đó xác thực bị Bạch lão thừa nhận coi hắn làm cái "ổng hút" rất bất mãn, nhưng là vẫn biết rõ kết quả cái kỳ ngộ đã đạt được trước mắt, nên vẫn không có bùng nổ tức giận. Đúng là đã tính toán hết cả.

Mai Lâm lập tức quỳ xuống, ba vái chín khấu mà bắt đầu hành lễ.

"Đồ nhi bái kiến sư phụ"

Bạch y "nam gât gù cười thỏa mãn nói:

"Vi sư tên Tôn, họ Dương, người quen hay gọi ta là Bạch lão. Ta chuyên tâm nghiên cứu luyện đan thuật cho nên tu vi vẫn là có chút “khiêm tốn”. Nhưng vẫn là bảo vệ bản thân thì có thừa. Chức nghiệp ta tu luyện là hóa ma pháp sư. Còn cụ thể ra sao thì đợi sau này ngươi tu vi tăng trưởng, tự mới cho ngươi biết thì tốt hơn".

Một bụng thắc mắc từ đầu tới giờ Mai Lâm liền như "thiên nhiên vậy gọi" đồng dạng hỏi liên hoàn:

"Sư phụ, ta vẫn có thắc mắc, chiếc giới chỉ này là mẫu thân trao cho ta, mà mẫu thân ta cũng là một cái cường giả tu luyện chi nhân, vậy tại sao trước lúc đó người không hút đầu khí cùng ma lực của mẫu thân ta?mà người nói người là ma pháp sư?, ta nhưng là đầu khí người tu luyện cơ mà?" Mai Lâm ban nãy chỉ mãi mê ý nghĩ viễn vông mà vội vàng bái sư , quên mất một điều mẫu chốt.

"Ừm, ta năm năm trước cũng là mới thức tỉnh, nhưng ý thức của ta lúc ấy vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, vẫn chỉ vô thức mà thông qua ngươi mà hấp thu thiên địa linh khí, cho nên sự tình trước đó ta cũng không có biết gì cả, còn có ta nhận ngươi là đệ tử thì, khụ! khụ! Thử tự cảm nhận trong thân thể của mình xem."Bạch lão thái độ ho khan cực kỳ mập mờ nói.

Mai Lâm cảm thấy kỳ quái vẫn chưa hiểu mô tê gì cả, liền tự thoảng cảm ứng một hồi. Trong đan điền của hắn hiện giờ có hai vòng xoáy, một cái đỏ vàng, tượng trưng cho đầu khí, mà bên cạnh là một vòng xoáy nhỏ màu đỏ thẫm, giao động năng lượng hoàn toàn khác với vòng xoáy màu vàng.

Mai Lâm há hốc mồm miệng nhìn Bạch lão, biểu hiện là tràn đầy bất khả tư nghị.

"Đầu khí và... Ma lực?".

Song hệ tu luyện thiên phú (đầu khí + ma lực) là đại lục từ hậu thời kỳ viễn cổ trăm ngàn vạn năm qua cũng chưa từng có xuất hiện. Tất nhiên loại này thiên phú đã sớm bị lãng quên, thậm chí cũng được người đời truyền tụng như đẳng cấp Thần nguyên cảnh là chuyện cô tịch không có thật. Nhưng hiện giờ chuyện tưởng như trong cổ tịch mới có đó đang đứng sờ sờ tại đây mà trọn mắt với một linh hồn.

Qua một lúc, chờ cho Mai Lâm phục hồi thần chí, Bạch lão liền mở lời hỏi:

"Phụ thân cùng mẫu thân ngươi là người như thế nào?"

"Cha ta là người Tây Minh, chức nghiệp là thánh kỵ sĩ, còn mẹ ta là người Đông Kinh, là một vu sư. Sư phụ, có chuyện gì sao?" Mai Lâm vừa từ trong bàng hoàng trở lại, lấy làm lạ trước câu hỏi của Bạch lão đáp.

“Cha nhẽ là biến dị huyết mạch? Chẳng lẽ là cuộc chiến ban nãy kích phát tiềm lực sao? Cơ mà là song tu thể chất cho nên nếu muốn dùng cả hai loại năng lượng thì rất cần một cái công pháp thích hợp để điều dẫn tu luyện, chính là..." Bạch lão vuốt vuốt cằm, lẩm bẩm suy nghĩ.

"Vậy sư phụ, ta như vậy phải làm sao tu luyện bây giờ?"

Bạch lão chấp hai tay ra sau lưng, đi qua... (à nhầm) bay qua lượn lại (mới phải) một hồi, tự là nhìn kỹ Mai Lâm, thần sắc cực kỳ phức tạp, cuối cùng tựa hồ như quyết định cái gì đó, liền móc từ ống tay áo dài thượt hai cái quyền trục nhìn Mai Lâm nói:

"Vi sư ở đây có hai cái công pháp, một là Ma pháp Địa giai cao cấp công pháp, một là cái Hoàng giai hạ cấp công pháp. Bên trái là Địa giai cao cấp công pháp hòa thuộc tính mà ta tu luyện, đại thành có thể so sánh với Thánh giai trung cấp công pháp cấp bậc..."

Ta Ngắt!

"Địa giai cao cấp?!!! lại còn là cao cấp, đại thành so với thiên giai?" Mai Lâm miệng đã là chảy nước miếng, ánh mắt thèm khát như sói đói đồng dạng.

"...ta còn có chưa nói xong, mi ngắt lời cái gì?, cái bên phải này là không thuộc tính công pháp ta lúc khai quật viên cổ bảo tàng đoạt được, còn chưa kịp nghiên cứu. Điều kiện trước tiên cần một cái song thể chất tu luyện giả lưỡng loại năng lượng mới có thể tu luyện được, nhưng là sau dần nó cần hấp thu dị nguyên tố liên tục cường hóa để thăng giai, cùng chiến đấu không ngừng để mài dũa thăng cấp, tu luyện cực kỳ khó khăn, đại thành có thể vượt qua cả Thiên giai, bất quá, dù cũng chỉ là ghi chép lại, còn ra sao thì ta cũng không nắm rõ".

Bạch lão lại tiếp lời:

"Người bây giờ có ba con đường:

_Thứ nhất là theo lão gia hóa kỳ sĩ kia tu luyện chuyên đấu khí, tựu sau này chức nghiệp con đường trở thành kỳ sĩ, tựu chuyên bá sư hôm nay liền coi như chưa có gì, vì sư cũng là không có trách người.

_Thứ hai là tu luyện ma pháp địa giai công pháp này, ngày sau thành một cái ma pháp sư thành tựu cũng là không tồi.

_Thứ ba là tu luyện cái này song hệ năng lượng công pháp, nhưng hấp thu dị nguyên tố là điều cực kỳ nguy hiểm, mà người mục tiêu cũng không có gì lớn lao mà phải liều mạng như vậy, cho nên vì sư vẫn khuyên là người nên đi theo một con đường năng lượng mà tu luyện...".

Bạch lão thần sắc phức tạp mà nêu ra ba con đường, hiện là mong chờ nhìn Mai Lâm.

"Ba con đường? Tu luyện Đấu khí hay là Ma pháp đây? Tu luyện cả hai sẽ là cực kỳ gian nan, xác thực là một cái cực kỳ khó khăn lựa chọn..." Mai Lâm trong lòng ngầm nghĩ suy xét, không ngừng phân vân..

.

Bỗng trong không khí một cỗ lực lượng giao động nhẹ nhàng, Mai Lâm như cảm nhận được cái gì, liền trực tiếp xếp bằng ngồi xuống, không ngừng hấp thu bên ngoài thiên địa linh khí vào trong cơ thể, chuyển hóa thành đấu khí, rồi nương theo mọi góc ngách kinh mạch đi một vòng trở lại đan điền gia nhập vào vòng xoáy màu vàng không ngừng phình lên.

Qua một lúc lâu sau, bỗng Ầm một tiếng nhẹ trong đầu, Mai Lâm cứ như vậy đột phá lại học đồ trung cấp học đồ, tiến vào cao cấp học đồ. Chỉ một bước nữa thôi là hẳn có thể bước vào Giả nguyên cảnh, trở về tu vi bốn năm trước.

Hiện giờ hẳn cảm giác sau đột phá thật là sáng khoái, một cảm giác như lực lượng đã lâu mới trở lại.

Bạch lão bên cạnh khuôn mặt âm tình bất định, lão cũng không có gì bất ngờ, dù sao thì Mai Lâm trước đó trải qua sinh tử một trận chiến, mà lão thì đã định chỉ sử dụng Mai Lâm để hấp thụ thiên địa linh khí.

Cảm giác đấu khí tăng lên, cả người tràn đầy lực lượng, Mai Lâm định chỉ trạng thái tu luyện, vờn vai đứng dậy cười nói:

"Sư phụ, ta đã có câu trả lời!"

"Ừ" Bạch lão cũng là thờ dài gật đầu, thái độ thất lạc tựa như đã đoán được.

Nhưng là trước ánh mắt kinh ngạc của Bạch lão Mai Lâm bỗng dừng quỳ xuống nói:

"Một ngày làm thầy, tựu suốt đời làm cha, sư phụ, đồ nhi đã báỉ người làm sư, cho dù người có đuổi ta khỏi sư môn thì ngài vĩnh viễn là của ta trong lòng sư phụ đầu tiên. Đồ nhi đã quyết, con đường đã chọn sẽ là song tu hai hệ năng lượng. Thật sự đồ nhi ngược lại là rất khát khao lực lượng, đồ nhi muốn có lực lượng cường đại để có thể bảo vệ những người quan trọng nhất với đồ nhi, ta không muốn lịch sử như phụ thân, mẫu thân ta lặp lại một lần nào nữa, đồ nhi muốn có thực lực bảo vệ bằng hữu, tri kỷ thậm chí là người cùng Ai Tề Áo gia gia nữa! tất cả những người ta quý trọng!!!!"

Tất nhiên hẳn hiểu được quyết định này rất mạo hiểm, nhưng nếu đã có điều kiện thì tại sao lại không thử, nhân vật trong tiểu thuyết cũng là nghịch thiên mà đi, hẳn tại sao lại không thể? Việc hẳn đầu thai tới đại lục nay cũng là một sự việc kỳ lạ rồi, bảo hẳn bình thường lựa chọn sao? Không, Mai Lâm cũng sẽ không can tâm là một người bình thường.

"Nhưng ta với người cũng chỉ là vừa mới gặp nhau mà thôi? đã như vậy bốn năm qua ta làm người tu vi chậm thăng tiến, chả nhẽ người lại cố chấp vậy sao? có cần phải vì người mới gặp mà mạo hiểm thế không?" Bạch lão mặt không có biểu cảm, chậm rãi nói.

Mai Lâm vẫn quỳ trước Bạch lão:

"Có thể người coi đồ nhi là thằng ngốc cũng được, nhưng sư phụ, việc người thu đồ nhi làm đồ đệ, tận tình chỉ cho con ba lối đi, không muốn con mạo hiểm đã là chứng tỏ người thực sự quan tâm đến đồ nhi, có lẽ nghe có chút miễn cưỡng, nhưng đồ nhi trực giác cảm thấy người chắc chắn là người tốt, ta tin tưởng người, Sư phụ!"

Nghe Mai Lâm diễn một tràng sến như vậy, Bạch lão cũng là phì cười:

"Ta mà là người tốt sao? hahaha ~khụ khụ (sặc) e hèm, người cái đứa nhỏ này thật là ngu ngốc, ta thật sự không biết người sau này xuống núi sẽ đối mặt như thế nào với cuộc sống tàn khốc ngoài kia, ài, được rồi, cũng may ngốc tiểu tử người cũng là gặp được ta đây là người chính trực, vì sư hứa với người

sẽ trợ giúp dẫn lối cho người hướng tới đỉnh cao, sẽ cùng người du lịch đại lục phiêu bạt đó đây!"

Bạch lão vỗ vỗ ngực hiên ngang, tự đánh bóng bản thân nói, rồi lại tiếp tục:

"Còn chuyện võ kỹ cho đấu khí người đừng quên ta trước là cái hàng thật giá thật luyện được sư, người mang công pháp võ kỹ tới chỗ ta đổi được cũng là không thiếu, chỉ là người học cái kia lão gia hỏa kỹ sĩ kiếm pháp là tốt rồi, tăng chút kỹ xảo chiến đấu, nhiều hơn một thủ đoạn, chứ cũng không cần phải vung loạn, còn lại Pháp thuật cũng không có phải lo, vì sư cũng sẽ là tận tình dẫn lối cho người."

Bạch lão sau khi nói xong liền cười mỉm nhìn Mai Lâm, lầm bầm: "Tên đệ tử ngốc này bảo ta là người tốt. Để người ta mà nghe được chắc phải cười rụng cả răng mất."

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Luyện Được Sư

Qua vài canh giờ tĩnh dưỡng điều thức, Mai Lâm tinh lực đã hoàn toàn hồi phục, mà việc hấn cả đêm biến mất làm Mai Phi Sâm cực kỳ lo lắng, bất quá, trước lúc nó định đi tìm Mai Lâm thì hấn đã tự trở lại. Thấy hấn cả người quần áo rách rưới, Mai Phi Sâm cũng là gầm gừ một tiếng, như thể rất tức giận chuyện Mai Lâm cả đêm không về.

Mai Lâm cũng chỉ là cười gượng rồi biện hộ bằng một cái lý do tùy tiện. Trước lúc ly khai, hấn cũng là tới bên bia mộ hành cha mẹ hấn hành lễ rồi mới cười Mai Phi Sâm bay về tháp của lão Ai Tề Áo.

Lúc này trời đã xế chiều, Mai Phi Sâm đáp cạnh hạ xuống, mà trước cửa ngọn tháp tự lúc nào lão Ai Tề Áo đã đứng chờ.

Mai Lâm đi tới trước mặt lão Ai Tề Áo liền đã bị cốc một cái đầu đinh vào đầu, mà trong đáy mắt lão hiện lên một tia dị sắc khó có thể nhìn được.

"Tiểu tử người thật là làm cho người khác lo lắng, ta thông qua Mai Phi Sâm cảm ứng liên thông, tại sao đêm qua người không có về sớm? Có cái gì thay đổi sao?"

"Ta chỉ là ngủ quên quá thôi mà gia gia, xác thực là chỉ ngủ quên mà thôi." Mai Lâm tùy tiện biện ra lý do như lúc trước với Mai Phi Sâm.

Lão Ai Tề Áo thâm thúy nhìn Mai Lâm một lúc, cũng không có hỏi gì thêm, hấn biết rõ Mai Lâm là một cái hài tử trung thực, nếu là nói dối tự có lý do của nó, liền xoay người đi thẳng vào trong tháp, chỉ bỏ lại một câu.

"Vào chuẩn bị ăn tối đi thôi, sau đó sáng mai luyện kiếm pháp một lúc mà củng cố thêm cảnh giới".

"Keng!"

Mai Lâm xoay người, chém dọc xuống một đường kiếm, mà lão Ai Tề Áo chỉ là nhàn nhã một tay nhẹ nhàng vừa đỡ, vừa ước thúc chỉ điểm

"Tốt lắm, kiếm pháp kỹ sĩ của ta không có gì là tinh thâm, ảo diệu, nhưng quan trọng là người điều khiển đấu khí khi phát ra công kích làm sao cho thật chuẩn xác, tránh lãng phí lực lượng không cần thiết, bình thường người đời chỉ cho rằng kỹ xảo chỉ là một cái trò tiêu khiển vô dụng đứng trước những võ kỹ cường đại, bất quá, người phải nhớ, không phải lúc nào người cũng có sẵn đấu khí để thi triển võ kỹ, nếu là có kỹ xảo thì người sẽ là người nắm quyền chủ động trong trận chiến, không những vậy, sau này học thêm kiếm kỹ (vũ kỹ) lúc đó thi triển sẽ là dễ dàng hơn rất nhiều, đường kiếm này thừa thải, đúng rồi phải như vậy..."

Sau một hồi thao luyện với lão Ai Tề Áo, Mai Lâm cũng là điều thức một lúc, rồi lén lút chạy ra sau núi, bắt đầu tu luyện ma lực.

Trong đan điền Mai Lâm bây giờ vòng xoáy đỏ thắm xoay chuyển cuộn cuộn, thiên địa linh khí được hấn luyện hóa, xuôi theo kinh mạch mà đưa vào liên tục không dứt.

"Phù! cuối cùng cũng bước chân vào con đường pháp sư, hiện ta đã là hạ cấp học đồ" Mai Lâm thở ra một ngụm trọng khí.

"Người tinh thần lực rất cường đại, ta cũng là ngày đó không bằng, đích thật là có thiên phú tu luyện ma lực, Ừm, rất tốt, chờ người tu luyện đến cao cấp học đồ, tự sẽ chuẩn bị kỹ năng cho người học". Bạch lão từ trong giới chỉ hiện ra, phiêu phù trước mặt Mai Lâm.

"Sư phụ, ta liệu sau này có thể học luyện được thuật được không?" bỗng Mai Lâm liền hỏi một câu không có liên quan.

Bạch lão hí hóp mắt nhìn hấn nói:

“Ngươi thực sự muốn sao?”

Mai Lâm hung hăng gật gật cái đầu, hăng hái nhìn Bạch lão. Đùa sao? Trở thành luyện được sư đây là cái nào không tưởng được sự tình.

Vô biên đại lục ngoài đa dạng chức nghiệp và hệ thống tu luyện thì hệ thống nghề nghiệp cũng không hề không kém. Đặc biệt là cao quý nhất đại lục hai nghề nghiệp: Luyện được sư và Luyện khí sư

Luyện được sư là những người chuyên luyện chế các loại đan dược, được tề với công hiệu cực kỳ nghịch thiên. Đan dược hay dược tề của họ luôn luôn làm đại lục chỉ nhân đồ mắt mà tranh giành nhau. Bất quá, luyện được sư điều kiện đòi hỏi cực kỳ ngặt nghèo.

Trên đại lục tồn tại một loại cực kỳ hiếm thể chất đó là song hệ nguyên tố thể chất. Những người có loại song hệ thể chất đều là những thiên tài kinh tài tuyệt đỉnh, có thể thi triển ra hai loại nguyên tố năng lượng đầu khí (ma lực) khác nhau cực kỳ cường hãn. Bất quá, đã là song hệ thể chất đã hiếm thì thể chất có pha tạp thuộc tính lại còn hiếm hơn.

Mặc dù rất hiếm nhưng tạp nguyên tố thực sự mà nói, cũng không có tác dụng gì đối với người tu luyện, nhưng chỉ trừ một loại: Đó là trong hỏa có tạp mộc thuộc tính.

Điều kiện để làm một luyện được sư là cần thể chất phải hỏa thuộc tính, nhưng lại phải cần thêm pha tạp chút mộc thuộc tính. Vô biên đại lục người song hệ thể chất hay là đơn hệ tất cả đều là tinh thuần nguyên tố nhưng nếu là có chút tạp nguyên (tố) thì lại là hiếm có hơn cả song hệ thể chất, cho nên là nếu tu luyện người thể chất trong hỏa có mộc thì luyện được thập phần phù hợp. Nhưng nếu như người có thể chất hỏa và mộc tinh thuần song hệ nguyên tố thì ngược lại là không phù hợp.

Thể chất người có tạp nguyên (tố) thì lại là thể loại hàng hiếm, trong vạn người mới may ra mới có một người như vậy.

Tinh thần lực dùng để khống chế phản ứng dung hợp giữa các dược liệu khi luyện chế, vậy nên tinh thần càng cường đại, độ khống chế sẽ càng tốt hơn, cơ hội thành đan sẽ là cao hơn.

Vì là luyện được sư cũng cần phải có tinh thần lực cường đại cùng Ma lực, cho nên họ đều có thể là pháp sư, vụ sư, mục sư, hay thậm chí là thuật sĩ chức nghiệp người, miễn là ngươi trong người có hỏa tạp mộc thuộc tính là được.

Luyện được sư chức nghiệp người loại này đi tới đâu cũng được mọi người tôn kính cùng thiết đãi nhiệt tình. Tất nhiên vì tạo ra những thứ đan dược nghịch thiên không phải ai cũng làm được.

Luyện được thuật chia thành cửu phẩm đẳng cấp, thực lực theo từng phẩm cũng cần đòi hỏi tương đối. Bất quá cửu phẩm luyện được sư cần thực lực Thánh nguyên cảnh cái cảnh giới khủng bố này mới có thể tạo ra chí bảo đan dược cửu phẩm. Nhưng là trăm năm qua Vô Biên đại lục luyện được sư bát phẩm cũng chưa ai từng thấy qua chứ đừng nói là cửu phẩm.

Bởi lẽ đó cũng có thể hiểu được tại sao Mai Lâm lại kích động như hiện giờ, có thể trở thành luyện được sư thì hẳn lại có thêm một cái thân phận, lại có thể tự mình luyện chế ra những cái kia công hiệu đan dược làm người người đồ mắt.

Vuốt vuốt cằm suy tư một lúc, Bạch lão cũng chỉ có thể thở ra một hơi nhìn Mai Lâm, sau đó rút ra một chiếc cầu thủy tinh nói:

“Trước tiên cho ta xem ngươi thể chất như thế nào đã, đặt tay vào quả cầu thủy tinh này đi”.

Mai Lâm không nói dài dòng nữa, liền ngay lập tức đặt tay vào quả cầu thủy tinh, dần dần một đoàn hỏa diễm đỏ lừ, ần ần có chút màu xanh lục hiển thị trong quả cầu.

“Ồ!, ngươi vậy mà là trong hỏa có mộc, không tồi, hoàn toàn thừa điều kiện để làm luyện được sư rồi, thật đúng là không phải cái bình thường người”.

Bạch lão thấy Mai Lâm có thiên phú làm luyện đan sư cũng là vui mừng không thôi, dù sao đệ tử càng ưu tú, sư phụ càng mát mặt là chuyện đương nhiên.

Bỗng quả cầu đang đỏ bừng toàn nhiệt thì bỗng biến dị xảy ra, chỉ thấy một tràng lôi điện bỗng nổi lên xoẹt ngang chiếm một nửa quả cầu hiển thị

Hỏa-Lôi hệ? Hôn Mê! (bạch lão)

Song tu hai hệ năng lượng, lại còn song tu hai hệ nguyên tố thể chất? đã thể nguyên tố thể chất lại là có tạp nguyên (tố)? thể này thì yêu nghiệt đã không thể dùng để chỉ tên quái vật này nữa rồi.

Bạch lão tròn mắt há mồm, mắt lờ ra chỉ trực rót xuống giống như, kinh hãi mà nhìn vào quả cầu thủy tinh.

Mai Lâm nhìn mặt khó hiểu mà nhìn Bạch lão, song hệ thể chất thì có phải bất ngờ vậy không?

Có thể Mai Lâm đã đọc qua nhiều cuốn sách, biết rõ song hệ thể chất hay là tạp nguyên tố thể chất hiếm có nhưng hẳn vẫn chỉ là có nhận thức trong sách mà thôi, so với người từng trải chốn nhân gian như Bạch lão thì mới hiểu thực sự Mai Lâm là một quái vật loại như thế nào. Sự thật thì Bạch lão lúc đầu cũng không quá chú ý kiểm tra trong người Mai Lâm nguyên tố hệ, tưởng hẳn chỉ có hỏa thuộc tính cho nên mới bị một trận bất ngờ như vậy.

Bỗng Mai Lâm chỉ thấy Bạch lão cười phá lên sung sướng, như thể so với hắn sống lại cũng là vui vẻ không bằng.

Qua một hồi vui sướng, thấy mình có chút thất thố, Bạch lão liền nhanh chóng thu lại cảm xúc, vẫn là trấn tĩnh mà nói:

“Khụ, Khụ!, Tốt! Ngươi thiên phú cũng gọi là... tạm được, rất tốt, sau này cần phải chăm chỉ hơn nữa bởi ngươi còn phải cố gắng nhiều lắm!”.

Mai Lâm mặt mày khinh bỉ mà nhìn Bạch lão, có quỷ mới tin tạm được, thái độ thất thố kia của Bạch lão đã chứng minh ngược lại lời nói của hắn, nhưng là Mai Lâm cũng không muốn vạch trần, bèn “đội lải” sang chỗ khác.

“Nhưng mà sư phụ, ta nếu cứ thế này thì chỉ ít cần một năm mới đột phá đến cao cấp mà pháp sư học đồ, ngoài ra còn tu luyện đấu khí nữa, ta thế này cảm thấy quá chậm a.” Mai Lâm mặt mày ủ rũ.

“Aiz~Thật là phiền phức cái đứa nhỏ này, vậy ngày mai ngươi đi hái một chút linh dược, ta luyện chế cho ngươi nước thuốc ngâm người để cải tạo thân thể, không những vậy còn trợ giúp học đồ tăng tiến tu vi”.Bạch lão lắc đầu.

Ngày hôm sau, Mai Lâm hứng phấn dậy rất sớm, tất nhiên là không có quên luyện tập buổi sáng, sau đó hắn mới xách giỏ đeo vào lưng, tiến vào rừng rậm. Khu vực rừng rậm xung quanh tháp tất nhiên là được lão Ai Tề Áo động tay, cũng không có cái gì ma thú nguy hiểm, nhiều nhất cũng chỉ là một vài đầu gà rừng hay thỏ rừng mà thôi.

Đi được vào sâu một đoạn, bỗng trong đầu Mai Lâm vang lên giọng nói của Bạch lão:

“Trước tiên ngươi cần đại lượng linh dược để làm nước thuốc ngâm mình: nhân sâm, linh chi, lam thanh quả, điệp trúc thảo, còn lại vấn đề làm sao tìm được ma hạch mộc thuộc tính mà thôi”

Ma hạch là sở hữu tinh hoa cả cuộc đời của ma thú, ma hạch chứa đựng một nguồn năng lượng thiên địa linh khí thuộc tính khổng lồ, tùy theo ma thú thể chất thuộc tính mà quyết định nguyên tố của ma hạch, tu luyện giả có thể dùng trực tiếp hấp thu, bắt quả, việc hấp thu trực tiếp so với để làm thành phần luyện chế dược tề hay đan dược vẫn là kém hơn rất nhiều. Ma hạch còn có thể dùng để khảm nạm vào vũ khí, áo giáp, giúp người sở hữu tăng cường lực lượng một cách đáng kể. Ma hạch cấp càng cao, độ khảm nạm thành công càng thấp, nhưng uy lực cũng không phải để ma hạch cấp thấp có thể so sánh được, bắt quả, ma hạch cũng không hẳn là có thể dễ kiếm như vậy, Ma hạch cấp cao tất nhiên ma thú cũng sẽ có thực lực tương xứng, không những vậy tỉ lệ cấp cao ma hạch cũng không nhiều. Cũng vì tính chất thông dụng như vậy mà ma hạch rất được đại lục chi nhân quý trọng.

“Nhưng mà tại sao lại là ma hạch mộc thuộc tính?”

Mai Lâm lập tức hỏi. Hắn là Ma Đấu thể chất, lại còn Lôi Hỏa tạp Mộc thuộc tính. Tạp mộc nhưng không có ích gì nhiều cả nên hắn mới mạn phép hỏi như vậy. Bạch lão hiểu được tâm tư của hắn liền nói :

“Mộc thuộc tính và Thủy thuộc tính rất ôn hòa. Có tác dụng trị thương rất lớn. Tuy nhiên, Mộc thuộc tính có thể giúp ngươi cải thiện được kinh mạch tốt nhất. Cho nên ta mới dùng ma hạch hệ mộc”

.....“Bộp! bộp! bộp”

Mai Lâm vừa dùng quốc nhỏ, vừa đào từ dưới đất, cẩn thận lấy lên một cây điệp trúc thảo.

“Phù! Ngần này cỡ lẽ đủ rồi chứ sư phụ?”. Vừa thở ra một hơi mệt nhọc, Mai Lâm tiện tay ném gốc điệp trúc thảo vào rỏ sau lưng.

“Cũng tạm dùng trong 1 tuần, cũng may xung quanh nơi này ngược lại dược thảo cũng là không ít, ít nhất cho ngươi cầm cự một năm là được rồi.”

Bạch lão ngược lại là khá nhàn nhả, tựa vừa chỉ đạo vừa phiêu du nằm ngửa mà lơ lửng trước mắt Mai Lâm.

Ta chán động!

Mai Lâm nghe xong cũng là mặt đầy hắc tuyến, bắt quả sau rồi cũng là thở dài, đành phải kiên trì tiếp cho tới khi đột phá rồi tính sau vậy. Vẫn là cái đạo lý có công cây cuốc có ngày lên level mà.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Luyện Chế Nước Thuốc

Lúc trở về, thấy Mai Lâm xách cái giỏ đầy dược thảo về làm lão Ai Tề Áo cũng là kỳ quái, thậm chí hắn cũng là trơ mắt mà xin vài viên ma hạch từ lão Ai Tề Áo:

“Ai Tề Áo gia gia, ngài cho ta xin vài viên ma hạch cấp một để hấp thu dược không ạ?”

Lão Ai Tề Áo đang ung dung uống trà cũng là kinh ngạc nhìn Mai Lâm hỏi:

“Tiểu tử, không cần phải vội làm gì, muốn bước vào trở lại giả nguyên cảnh chờ thêm một hai tháng cũng là có chết ai đâu?”.

“Nhưng mà gia gia, ta cũng chỉ là dần dần hấp thụ mà thôi, không có dùng một lúc” Mai Lâm miễn cưỡng nói ra một lý do không hợp lý chút nào.

Thấy Mai Lâm kiên trì như vậy cuối cùng thì lão Ai Tề Áo cũng là không ngăn cản nữa, chỉ là tiện tay đơn giản đưa cho Mai Lâm một cái hộp mà trong hộp đựng đầy ma hạch cấp một mà đe dọa.

“Trong cái hộp đủ cho ngươi dùng ba tháng, nếu sau này tu vi không chắc chắn thì cũng đừng tới tìm ta khóc lóc”.

“Nhất định rồi gia gia!”. Mai Lâm bỏ ngoài tay lời cảnh báo của lão Ai Tề Áo, sung sướng mà ôm cái hộp chạy tốt đi ra sau núi.

Trong tiểu sơn động sau núi, bên trong là Mai Lâm cùng Bạch lão, mà giờ này, trước mắt bạch lão là tất cả số dược liệu hôm nay Mai Lâm khổ công nhặt nhạnh cả buổi.

Hất ống tay áo lên một cái, trước mặt liền hiện ra bảy cái bình sứ rồng, sau khi chuẩn bị hết thảy, Bạch lão liền ngửa tay ra, bỗng một đoàn hỏa diễm màu xanh lục hiện ra từ trên tay Bạch lão. Hỏa diễm vừa ra, nhiệt độ trong sơn động liền tăng vọt, làm Mai Lâm phải tỏa ra một tia đầu khí hộ thể cho bớt nóng.

Đưa mắt nhìn trên tay Bạch lão đoàn hỏa diễm, Mai Lâm cũng là lấy làm kỳ quái, tại sao sư phụ ngọn lửa lại kỳ dị như vậy, tựa hồ không giống trong sách như những cái kia ma pháp sư hóa chúng miêu tả.

Vung tay lên lần nữa, màu xanh lục hỏa diễm liền bao phủ lấy tất cả đồ dược liệu, liền ngay lúc ấy dược liệu bị hỏa diễm thiêu đốt, không như tưởng tượng biến thành tro mà là ngược lại từng giọt chất lỏng từ các dược liệu khác nhau được bạch lão tinh tế chất lọc ra một lượt.

Trước mặt Mai Lâm hiện giờ là đủ một đoàn giọt chất lỏng lơ lửng trên không mà bao bọc chúng là một màu xanh lục hỏa diễm kỳ dị, mắt thấy đã chất lọc hết tạp chất, Bạch lão liền đảo tay, tất cả giọt nước liền tụ lại một chỗ, thành một cái cực lớn giọt chất lỏng, những giọt chất lỏng đang không ngừng tinh tế dung hòa vào với nhau dưới sự điều khiển như nước chảy mây trôi của bạch lão.

Làm xong bước dung hợp này, bạch lão một bên lấy ra một viên ma hạch hỏa, cũng là tương tự bị bạch lão ngọn lửa luyện hóa sau đó là cuối cùng bước dung hợp, hai nguồn năng lượng dung hợp vào với nhau gây ra một chút chấn động sóng năng lượng, bất quá, Bạch lão vẻ mặt vẫn thản nhiên, thậm chí đến mồ hôi cũng chưa chảy ra một giọt.

Xong xuôi tất cả, trước mặt Mai Lâm hiện là một đoàn màu trắng chất lỏng, theo sự điều khiển của Bạch lão, chất lỏng tách ra làm bảy giọt rồi theo mỗi một bình sứ mà chui vào.

Mai Lâm lon ton hớn hờ chạy đến đây nắp bảy cái bình sứ, vừa hỏi:

“Sư phụ, mấy cái nước thuốc này dùng thế nào?, mà ta tưởng người nói ngâm nước thuốc là cho dược liệu rồi ngâm chứ? Sao lại là chỉ tạo ra mấy giọt thuốc?”

“Đừng có coi thường loại nước thuốc này, tuy nước ngâm cái này còn không tính là cái gì phẩm giá, nhưng hiệu quả với người cực lớn. Thuốc này lấy mỗi ngày một giọt pha vào với nước, sau đó cứ thế hấp thụ cho tới khi hết dược lực trong nước thì thôi, ngâm nước thuốc này ngoài tăng tiến tu vi cho học đồ thì quý nhất công dụng đó là tăng cường cái tạo kinh mạch, đó là lý do ta dùng ma hạch hệ mộc như lần trước nói cho ngươi nghe. Và lại ngươi phải biết sau này tăng tiến tu vi nếu trụ cột chắc chắn, lúc dung nạp năng lượng sẽ thuận lợi hơn, có một số trường hợp tu luyện người chỉ chăm chú tu luyện đầu khí hay ma lực mà không chịu cái tạo thân thể, sau này tăng tiến tu vi nhưng thân thể quá yếu dẫn đến không thể thu nạp năng lượng ở tu vi cao hơn, trường hợp cường ép hấp thụ hậu quả sẽ cực kỳ thâm trọng, nhẹ thì kinh mạch đứt đoạn, nặng thì cứ như vậy nổ tung”.

Mai Lâm nghe xong mà rét run cả người, hẳn cũng không ngờ cái tạo thân thể lại là một việc trọng yếu như vậy.

“Sau này mấy cái sự tình này ngươi phải tự học rồi tự luyện chế thôi, điều chế mấy cái nước ngâm này để ta phải tự thân xuất thủ đúng là quá hạ phẩm giá rồi” Bạch lão một bên vừa xoa vai làm bộ tỏ ra cao thâm mặt trầm.

Mai Lâm đang mông lung suy nghĩ, chợt hần nhìn mặt Bạch lão chăm chăm, làm lão cực kỳ khó chịu.

“Có gì thắc mắc thì phun hết ra, đừng có mà nhìn ta với ánh mắt gian tà như vậy.” vẫn là bạch lão chau mày khó hiểu mờ lì.

“Sư phụ ta biết ngươi tuổi có vẻ so với bề ngoài vẫn là không nhỏ, nhưng tại sao dung nhan lại là vẫn như hai mươi tám, hai mươi chín tuổi như vậy? có phải hay không phục dụng dưỡng nhan đan hay là cái gì đó đại loại vậy?” Mai Lâm từ lúc gặp bạch lão tới giờ hẳn hiểu kỳ nhất vẫn là chuyện Bạch lão tại sao là mặt “tô” như vậy.

“Đưa nhò này, ta cũng là triệt để bỏ tay cái trí tưởng tượng của ngươi rồi đó, ta không có biết cái gì là dưỡng nhan đan, bất quá, trường sinh đan vẫn là có biết, trong lần đi thám hiểm di tích ở đông kinh cùng bằng hữu chop được tới tay, nhưng cũng chính là ta sửa đan phương một chút làm công hiệu không những làm người bình thường hay là tu luyện giả gia tăng tuổi thọ, mà còn là làm người phục dụng dung nhan hồi xuân”.

Ta chấn động!

Mai Lâm kinh ngạc nhìn xem Bạch lão đang kiêu ngạo mà kể chuyện, hẳn trong lòng cảm thấy thật là may mắn khi mà được báỉ kiến Bạch lão làm sư phụ a, chuyện này mình lời to rồi, giàu cmn to rồi!!!.

“Nhưng là loại đan dược này cần nguyên liệu có chút đặc thù, phẩm chất cũng là khá cao, cho nên cũng là người biết tới đó mà thôi, đừng có mà mơ tưởng hão huyền, vẫn là chú tâm vào mà tu luyện đi.” Bạch lão vẫn làm chặt đứt cái kia ánh mắt hình (\$)-(\$ của Mai Lâm, khinh bỉ mà nhìn hắn, nhớ tới lúc trước cái kia câu nói làm thuyết phục bạch lão.

“Khụ khụ... chỉ là đồ nhi hiểu kỳ mà thôi, người đừng có hiểu lầm, đúng, chỉ là hiểu kỳ mà thôi.” Mai Lâm mặt già đỏ lên, ho khan chữa thẹn.

“Thôi được rồi, mau đi lấy chậu gỗ rồi ngâm mình luôn đi” Bạch lão phát phát tay nói.

Gánh từ tháp ra một chậu gỗ lớn đầy nước ấm, Mai Lâm chặt vật mà khiêng ra sau núi mất ba mươi phút.

Xoa xoa bình sứ trong tay, Mai Lâm nuốt nuốt nước miếng, mở nắp bình sứ, nhỏ một giọt nước thuốc vào chậu gỗ, liền ngay sau đó, cứ như là một phản ứng hóa học, nước trong chậu đang trong vắt thì bỗng dần dần chuyển thành một màu trắng ngà.

Coi hết y phục nhảy vào trong chậu, liền ngay sau đó ngồi xếp bằng, dần dần tiến vào trạng thái tu luyện.

Hấp thu dược lực trong nước, hẳn cảm giác trong cơ thể một đoàn dược lực chạy quanh tới từng mỗi một bộ phận trên người hắn, từng đoàn kinh mạch như được gội rửa cải tạo một lượt. Qua một hồi lâu, màu trắng trong chậu nước từ từ phai nhạt đi, nước trong bồn cũng trở lại bình thường. Cảm nhận được đầu khí cùng ma lực được tăng lên rõ rệt, Mai Lâm miệng cười toe toét hưng phấn. Cứ với tốc độ tu luyện thế này chẳng mấy chốc hẳn sẽ có trở lại thực lực bốn năm trước, thậm chí sẽ còn thắng tiến hơn.

Cứ như vậy, cuộc sống của đồng chí Mai Lâm của chúng ta trôi qua, sáng luyện kiếm, trưa tu luyện, tối thì mới mò cái bụng trống rỗng đi ăn, cứ như vậy cái vòng tuần hoàn khóa biểu của Mai Lâm trôi đi, mà bên cạnh đó là lão Ai Tề Áo luôn dõi theo biến hóa từng ngày của Mai Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cuộc Đối Thoại Trong Đêm

Hỏa cầu thuật!

Tay Mai Lâm vận chuyển ma lực theo sự chỉ điểm của Bạch lão, liên tục áp súc tụ lại, tạo thành một cái hình cầu lửa cỡ nắm tay hắn. Bỗng hắn ném viên hỏa cầu vào một cây đại thụ trước mặt

Đoàng!!!~

Vừa mới tung ra một đòn hỏa cầu thuật, Mai Lâm lại ngay lập tức vận ra một đạo tia lôi điện bồi tiếp vào đáng thương cây đại thụ.

Lôi Điện thuật!!

Ầm~ Ầm!!!

Đáng thương đại thụ được Mai Lâm dùng làm bia đỡ đạn bị đánh te tua mà cháy đen thui, tuy vậy cũng không có đổ xuống.

“Cái này hỏa cầu kỹ năng cùng phóng lôi điện thuật đơn giản nhất đã uy lực như vậy, đánh tan nát thân cây, thật đúng là thần kỳ, một cảm giác hoàn toàn khác so với sử dụng đầu khí”. Mai Lâm thi triển ra hai kỹ năng ma thuật cũng là phải cảm khái.

“Tốt lắm, người bốn tháng qua luyện tập ma thuật cũng đã có chút tiến bộ, bất quá, hỏa cầu thuật của người cũng chỉ là một cái tiểu hỏa cầu mà thôi, lôi điện giật chết một con thỏ còn có thể được. Muốn uy lực hơn vẫn là cần đột phá giả nguyên cảnh cả hai phạm trù”. Bên cạnh Bạch lão vẫn như thường lệ phiêu phù chỉ đạo.

Bốn tháng qua đi, Mai Lâm vui đầu tu luyện, đầu khí cũng đã sắp có thể đột phá cao cấp học đồ tiến vào Giả nguyên cảnh, còn ma lực được bạch lão trợ giúp chỉ điểm nên cũng dễ dàng đã đạt tới cao cấp học đồ.

Hiện hẳn cần cấp tốc như vậy cũng là để mau chóng tu luyện công pháp rồi xuất núi.

“Sư phụ, hiện ta muốn đột phá vào giả nguyên cảnh, nhưng đồng loạt cả hai cũng là quá khó khăn a, mà tốc độ tu luyện của ta vẫn chậm như vậy...”. Mai Lâm mặt mày ỉu xìu nói.

“Người cái tên tiểu tử này, bình thường người tu luyện cần ba tới bốn năm mới đạt được cấp cấp học đồ tiêu chuẩn, mà người dùng bốn tháng từ một cái không biết ma pháp thành cao cấp học đồ ma pháp sư, đầu khí thì cũng sắp đột phá vào Giả nguyên cảnh, người còn không thỏa mãn cái gì chứ?”. Bạch

lão trợn mắt phàn nàn nói.

Mai Lâm bây giờ đã xách cặp mà theo bạch lão tu luyện, mặc dù hắn có thể đi sâu thành kỳ sĩ, bất quá, trở thành kỳ sĩ cần khá nhiều nghị lễ và đòi hỏi chuyên tâm hơn, nhưng bây giờ hắn là ma lực, đấu khí người song tu nên Mai Lâm cũng không giám ôm đồm gì nhiều, vẫn là chỉ học kiếm pháp mà lão Ai Tề Áo truyền thụ, còn lại là tu luyện ma lực, nên có lẽ chỉ có thể xét hắn bây giờ là Ma kiếm sĩ mà thôi.

“Nhưng mà sư phụ, trụ cột của con cũng đã rất khá vững vàng rồi mà? Dù sao thì đột phá tới giả nguyên cảnh còn cần bao nhiêu thứ phải học nữa mà sư phụ”. Mai Lâm làm nũng nói.

“Người đứng là được voi đòi tiên, thôi được xác thực bây giờ có một thứ có thể giúp ngươi đột phá, nhưng là cần ngươi góp nhặt cho đủ thành phần. Giả tinh đan, đan dược có tác dụng trợ giúp cao cấp học đồ đột phá vào giả nguyên cảnh, ta cũng có thể làm nó công dụng trực tiếp cho ngươi đột phá, bất quá, cũng là không nên làm như vậy, tốt nhất hãy tự túc chính mình đột phá đi, không nên ỷ vào ngoại lực quá nhiều”. Cuối cùng bạch lão vẫn phải chào thua tên leo mếp đồ đệ.

Tối hôm ấy đang trong bữa ăn, lão Ai Tề Áo vẫn là chăm chú theo dõi sự tiến bộ của Mai Lâm, ánh mắt rất là rung động, nhưng lão vẫn là không có hỏi cái gì.

“Giả tinh đan cần một thạch linh quả, hai gốc kim túc thảo, một rễ tích cốc hương, một viên ma hạch nhị giai.”

Những loại linh dược này Mai Lâm cũng là mới nghe lần đầu, nhưng là được Bạch lão chỉ dạy nên cũng có thể tìm tòi được.

Sau một buổi chiều, Mai Lâm mặt mày bí xị buồn bực nói:

“Hôm nay tìm được có mỗi Thạch linh quả, còn mấy cái kia tại sao ta tìm mãi mà không thấy, móa nó chả nhẽ quanh đây không có?”.

“Người này gia hỏa tự lòng tham không đáy, chả nhẽ cứ bước vào rừng là có ngay linh dược cho ngươi hái sao?, đây chỉ là những cái cấp thấp linh dược, sau này ngươi còn phải phụ thuộc vào chín phần vận khí (may mắn) may ra mới có thể mò được linh dược, không những vậy cao cấp linh dược còn có ma thú thủ hộ, ngươi tưởng tìm thấy là có thể hái được ngay sao?”.Bạch lão cũng buồn bực thái độ ăn sẵn của Mai Lâm không kém.

Mai Lâm những ngày tiếp theo tìm tòi linh dược cũng thập phần cực khổ, kim túc thảo thì hắn phải leo lên một vách núi mới hái được, còn tích cốc hương phải sau đó hai tuần hắn mới có thể tìm được trong một cái sơn động.

Lại chiều bài cũ giữa tay xin ma hạch, Mai Lâm lần này vẫn lý do cũ mà vượt mặt lão Ai Tề Áo.

Lại một ngày qua đi, mặt trăng đã lên cao, mà màn đêm đã bao phủ cả bầu trời.

“Khò ~ Khò zZ”

Mai Lâm dạo này vận động leo núi khá nhiều, về tới tháp là lăn ra ngủ say như chết cho tới sáng.

Lão Ai Tề Áo vẫn thấp đèn (ma pháp) ngồi đọc một cuốn sách, đợi sau khi Mai Lâm ngáy oO, lão mới nhàn nhã gấp lại cuốn sách, ngừ khí nhàn nhạt nói:

“Bằng hữu, thỉnh ngươi hiện thân, ta muốn nói chuyện về Mai Lâm”.

Trong bóng đêm vẫn không có ai trả lời, lão Ai Tề Áo lại nói tiếp:

“Không cần phải giấu diếm, ngươi tồn tại ta cũng đã cảm nhận từ lúc Mai Lâm mới về từ chuyến đi lúc trước rồi.”

Vụt!

Một đạo bóng trắng hiện ra ngay tức thì, phiêu phù tới đối diện lão Ai Tề Áo, trực tiếp “ngồi” xuống ghế trước mặt, chấp hai tay nói.

“Thật không ngờ các hạ lại có thể cảm nhận được ngay lúc tại hạ có chút sơ suất, Tại hạ là Dương Tôn, không biết quý tính của các hạ là, có cần gì chỉ giáo sao?”.

Mặc dù ông lão ngồi đối diện này thoát nhìn bình thường, nhưng Bạch lão vẫn là không dám khiêm nhường, bị lộ chỉ vì một tia nho nhỏ dao động, chứng tỏ người này tu vi không bình thường, ít ra trên hắn không phải là ít.

“Dương Tôn? Có phải hay không cái kia Dương dược Đế? nổi tiếng chuyên sư tử ngoại công phu? Một trăm năm trước đột phá cửu phẩm luyện dược sư thất bại bị thiên kiếp đánh chết?”.Lão Ai Tề Áo cũng khá kinh ngạc với thân phận của đối phương.

“Là tại hạ, cũng may mạng lớn mệnh lớn, linh hồn may mắn còn có thể giữ lại”. Bạch lão đỏ mặt ngượng ngùng nói.

Đột nhiên lão Ai Tề Áo tỏa ra một cỗ áp lực cường đại khí thế, trầm giọng:

“Ta là ai thì có lẽ cũng không quá quan trọng, nhưng là ta vẫn không biết, ngươi và Mai Lâm quan hệ thế nào? Tại sao trên người thằng bé bây giờ lại có hai hệ sóng năng lượng giao động?!!!”.

Bạch lão tuy rằng bị cỗ khí thế chấn áp nhưng vẻ mặt vẫn là thông dong, bình tĩnh đáp:

“Mai Lâm trong lúc chiến đấu sinh tử mà sinh ra biến dị, làm thằng bé có thể tu luyện đấu khí và ma lực song tu, đã như vậy thể chất hỏa-lôi song hệ nguyên tố, thằng nhóc ưu tú này tiền đồ thật sự là không thể đếm được, cũng may mắn cho tại hạ là chính Mai Lâm bá tại hạ làm sư phụ, cho nên hiện tại hạ đang là huấn luyện cho thằng bé tu luyện ma lực, sắp tới sẽ là huấn luyện cho thằng bé đột phá trở lại giả nguyên cảnh.”

Mặc dù vẫn là lờ mờ biết được chút gì đó, nhưng lão Ai Tề Áo trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc xen lẫn kinh hi. Nhưng sau đó nhanh chóng phục hồi lại bình thường, vuốt râu bạc phơ cảm thán.

“Song tu hai hệ năng lượng? lại còn là song hệ nguyên tố thể chất? Vậy là... Có hy vọng... Aiz~”. Lão Ai Tề Áo liền thở dài ra một hơi, sau đó lại nhìn vào Bạch lão tiếp tục nói:

“Thằng nhóc rất chân chất, kiên cường. Từ nhỏ đã mồ côi, cha mẹ nó đã phải hy sinh vì cái đại lục này, mà đáng ra công việc đó phải để những lão già như ta mới phải... Ai, thằng nhóc thực ra được xứng đáng một cuộc sống tốt hơn, nếu nó đã có lựa chọn của chính nó, vậy phiền ngươi hãy dạy dỗ thằng bé nên người. Chuyện ngày hôm nay, cũng không nên nói cho nó biết.”

Bạch lão đợi lão Ai Tề Áo nói xong liền gật đầu tiếp lời:

“Các hạ yên tâm, Mai Lâm là đệ tử của tại hạ, thì làm sao lại hại nó được.”

“Nhưng vẫn là ta cảnh báo cho ngươi biết, thằng nhóc mà có mệnh hệ gì, ngươi dù có vào luân hồi đại đạo, ta cũng lôi ngươi ra trăm sát, để ngươi vĩnh viễn trầm luân không đầu thai.”

Lão Ai Tề Áo vừa nói, vừa tuôn ra uy áp như hồng thủy phá đê, làm cho Bạch lão hít thở không thông.

Sau đó, lão Ai Tề Áo liền lắc mình biến mất tại chỗ, để lại Bạch lão ở lại trầm mặc suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cường Giả Chi Tâm

Phùng, phùng!!!

Vẫn là trong sơn động nhỏ sau núi, mà lúc này Bạch lão hiện đang phiêu phù nhân nhả luyện hóa linh dược để chuẩn bị luyện chế Giả tinh đan.

Ngon lửa màu xanh lục vẫn đang liên tục thiêu đốt tạp chất, chất lọc dần ra những tinh hoa từ linh dược. Mặc dù lần này là luyện đan, nhưng Mai Lâm theo dõi bên cạnh Bạch lão, lão vẫn là như vậy động tác thông dong tiêu sái, chả khác gì lúc đang luyện chế nước thuốc như lần trước.

Lần này Bạch lão thiêu đốt cùng một lúc cả ma hạch, chỉ thấy Bạch lão khẽ động cổ tay, tất cả tinh hoa từ linh dược lẫn ma hạch liền đồng loạt áp súc vào với nhau, dần dần dung hợp lại. Tuy trong không khí năng lượng liên tục giao động, nhưng quá trình dung hợp vẫn là như bình thường diễn ra.

Một viên hình tròn màu xanh lục đan dược đang dần dần hiện hình, Bạch lão điều khiển ngọn lửa như hai bàn tay người thợ thủ công, liên tục nhào nặn viên đan tròn trịa đẹp đẽ hơn.

Qua một lúc Bạch lão đình chỉ thiêu đốt, hất tay một cái viên đan liền bay vào trong bình sứ trên tay Mai Lâm.

Thuận tay đóng nắp bình, Mai Lâm lần này vẫn không nén được sự tò mò:

“Sư phụ, tại sao ta cảm thấy ngọn lửa mà người đang dùng kỳ lạ như vậy? ta có cảm giác không giống như trong sách miêu tả a?”

Bạch lão đắc ý kiêu ngạo mà giới thiệu.

“Ngọn lửa này là hỏa dị nguyên tố “Mộc Dương Cực Tinh hỏa” ta lần đó tìm được trong tinh linh sơn lâm cũng là trùng hợp đụng phải của ngươi sư nương lần đầu tiên...”

Bạch lão ưu tư hồi tưởng lại.

“Năm ấy ta vì tranh đoạt “Mộc Dương Cực Tinh hỏa” này mà bị thương nặng, đối thủ của ta lúc ấy tu vi cao thâm hơn, nhưng cũng chính là hấn chủ quan tự mãn, vội vàng luyện hóa mà bị “Mộc dương cực tinh hỏa” phản phệ đốt thành tro, gây ra bạo tạc động tĩnh khá lớn, ta vắt hết sức lực chạy trốn khỏi

dư âm vụ nổ, cuối cùng hôn mê bất tỉnh. Lúc tỉnh dậy ta đã thấy được một cô gái tinh linh sẵn sóc... Cũng chính nhờ có nàng trợ giúp, ta mới có thể luyện hóa thành công “Mộc dương cực tinh hóa này... Đó cũng chính là lần đầu tiên ta gặp sư nương người...” Kể tới đây, Bạch lão im lặng một hồi lâu, trong đáy mắt tràn đầy ôn nhu, pha lẫn chút bi thương.

Thấy Bạch lão phiền muộn như vậy, Mai Lâm cũng là liền nhanh chóng chuyển chủ đề:

“Sư phụ, vậy bây giờ ta có thể phục dụng ngay được không? Vẫn là mau mau chóng chóng học tập luyện đan thuật a~ “.Mai Lâm cười xấu xa xoa xoa hai bàn tay, con mắt (\$)-(\$) tràn đầy ranh mãnh.

“Hừ~! không có tiền đồ, mau mau phục dụng giả tinh đan đi, với số được lực ta phối chế chắc chắn đủ cho ngươi cùng lúc đột phá cả hai hệ năng lượng”. Bạch lão trừng mắt, cười nging.

Mai Lâm tuy tính tình hay tò mò, nhưng trong lòng vẫn là người hiểu chuyện, dù sao hắn cũng là người của hai thế giới, lúc nào nên hỏi, lúc nào không nên hỏi đạo lý này vẫn đã quá rõ ràng. Nếu sau này Bạch lão muốn nói, tựa sẽ cho hắn biết mọi chuyện, hiện giờ phá vỡ bầu không khí trầm lặng này là điều tốt nhất hắn nên làm.

Xếp bằng ngồi xuống, cầm lên viên Giả tinh đan, chỉ là một luồng hương thơm đã làm hắn tinh thần đã cảm thấy rục rịch sáng khoái. Không hổ là luyện được sư a, thật đúng là thần kỳ một nghề nghiệp.

Gạt sang một bên hết thấy tạp niệm, không chút do dự nuốt vào Giả tinh đan, Mai Lâm liền ngay lập tức cảm thấy một luồng được lực mạnh mẽ bùng phát lan tỏa ra khắp cơ thể, tản mát tới từng bộ phận cơ thể hắn.

Bắt đầu tập trung tinh thần luyện hóa nguồn được lực, Mai Lâm đã từng bước vào giả nguyên cảnh, nên lần này cũng đã có kinh nghiệm, hắn dễ dàng điều tiết xung quanh thiên địa linh khí, hấp thụ vào hai vòng xoáy một vàng một đỏ đang không ngừng mà xoay tròn.

Lúc này Bạch lão cũng đang kinh ngạc dõi theo Mai Lâm đột phá, chỉ thấy xung quanh thiên địa linh khí cứ như vậy không ngừng bị hắn hấp thụ như cái động không đáy, sóng năng lượng cuồng bạo không ngừng dao động làm xung quanh đất đá bay tứ tung.

Trong đan điền của Mai Lâm hai vòng xoáy đang không ngừng bành trướng, liên tục thiên địa linh khí chuyển hóa thành hai nguồn năng lượng khác nhau, mãnh liệt mà xung kích. Lúc này Mai Lâm bị hai nguồn năng lượng xung kích làm thống khổ đau đớn, thiên địa linh khí thì cứ cuộn cuộn mà chảy vào người làm hắn không kịp luyện hóa.

Bạch lão phiêu phù bên cạnh biến sắc, nhanh chóng hai tay chấp thủ ấn, dưới nền sơn động liền hiện lên một vòng ma pháp trận cấm chế.

“Nhanh chóng áp súc cả hai nguồn năng lượng, sử dụng tinh thần lực dẫn dắt chúng nhanh chóng áp súc đột phá, nếu không đan điền ngươi sẽ bị bạo tạc.”

Nương theo chỉ dẫn của Bạch lão, Mai Lâm liền sử dụng tinh thần lực điều khiển ép lại hai vòng xoáy, nén nhện đau đớn toàn cơ thể, hắn cắn chặt răng không ngừng áp súc lại hai nguồn năng lượng trùng kích vào lớp màng chắn Giả nguyên cảnh.

“Lúc này!” Bạch lão quát.

Bang!

Cả hai nguồn năng lượng như hồng thủy vỡ đê tràn vào sâu trong đan điền, làm đan điền của Mai Lâm dần được mở rộng ra. Lúc này, vòng xoáy hai nguồn năng lượng mới bắt đầu ổn định lại, nhưng vẫn tiếp tục xoay tròn hấp thụ thiên địa linh khí một cách đói khát.

Bạch lão một bên dùng ma lực để duy trì cấm chế, một bên dùng tinh thần lực theo dõi bên trong đan điền của Mai Lâm. Hắn thấy một việc kinh hãi.

Chỉ thấy đan điền của Mai Lâm cứ bị xé rách rồi từ từ được mở rộng ra càng lúc càng lớn. Việc này làm Bạch lão không khỏi ngạc nhiên, thông thường, người khác muốn tấn cấp thì sau khi hấp thụ và luyện hóa thiên địa linh khí đến lúc chạm tới bình cảnh, chỉ cần vượt qua chút đau đớn khi trùng kích, còn sau đó đan điền khi ấy cũng tự động được mở rộng, không gây cảm giác đau đớn gì nhiều cả. Thế nhưng trước mắt lại là một việc vô cùng đau đầu làm Bạch lão cũng phải chau mày cố gắng suy nghĩ.

Mai Lâm khoe miệng rí máu nhưng hắn vẫn kiên trì chịu đựng sự thống khổ, không ngừng áp súc hai nguồn năng lượng.

Bạch lão lúc này dùng một phần tinh lực của mình cố gắng ổn định cho Mai Lâm một nguồn năng lượng. Ngay lúc ấy, đan điền của Mai Lâm đình chỉ mở rộng, vòng xoáy năng lượng cũng ngừng hấp thụ thiên địa linh khí.

Trong đan điền của Mai Lâm hiện giờ đấu khí và ma lực bắt đầu giao thoa với nhau, tạo nên một vòng xoáy kỳ dị hai màu, tựa như hình tròn bát quái đồng dạng. Mai Lâm mở mắt ra, thở ra một ngụm trọng khí nặng nề, đáng vẻ vô cùng mệt mỏi. Hắn có cảm giác như là vừa mới từ quý môn quan du lịch trở về vậy.

Khẽ khu động đấu khí và ma lực, Mai Lâm mừng rỡ không thôi. Trên cả phương diện đấu khí lẫn ma lực, hắn tuy đã đột phá cao cấp học đồ tới nhất tinh Giả nguyên cảnh, nhưng kỳ quái nhất là hai nguồn năng lượng này lại giao thoa với nhau nhưng không bài xích, hoàn toàn khác biệt hai chủng năng lượng nhưng lại chung một thể, nói cách khác, tuy không phải hoàn toàn dung hợp nhưng cho dù là đấu khí hay ma lực hắn đều có thể vận dụng dùng từ vòng xoáy này.

Bạch lão lúc này thở dài nhẹ nhõm, mà ngồi đối diện Mai Lâm liền hỏi :

“Sư phụ. Tại sao khi ta đột phá, đan điền ta cứ bị xé rách làm thống khổ như muốn chết đi sống lại vậy? mà vòng xoáy năng lượng kỳ quái kia là gì? Tại sao sóng năng lượng từ nó lại kỳ lạ như vậy?”

Bạch lão cau mày nhìn Mai Lâm đáp:

“Tuy ngươi là thiên phú đầu ma song tu. Nhưng đan điền của ngươi không đủ để chứa cả hai loại. Vì vậy khi tấn thăng lên một giai mới, đan điền của ngươi sẽ bị buộc phải oanh tạc, kéo rộng ra. Nếu ngươi chịu được thì thực lực thăng tiến vượt trội, không thì cứ như vậy thực lực giảm sút, còn việc hai nguồn năng lượng giao thoa nhưng không có xung đột cũng là sự tình làm ta khó hiểu nhất”.

Ngừng một lát, Bạch lão lại nói tiếp :

“Bây giờ trong đan điền của ngươi, đủ để chứa đầu khí lẫn ma lực một số lượng có thể so sánh với một tên Giả nguyên cảnh tam tinh . Cũng có thể nói ngươi thực lực so với đồng cấp có lợi thế rất lớn. Bất quá, sau này mỗi lần tiến giai sẽ lại là một lần thống khổ, mà tu vi ngươi càng cao, thì đau đớn sẽ càng tăng lên gấp bội. Nhưng ngươi cứ yên tâm, vì sư sẽ cố gắng tìm cách khác để cho ngươi mở rộng đan điền...”

Mai Lâm ngẩn người, nhưng sau đó lại nhanh chóng hồi phục lại, kiên định nói:

“Sư phụ, người không cần phải làm như vậy. Muốn biến cường thì phải biết chịu đựng. Muốn có sức mạnh thì phải trả cái giá tương xứng. Đạo lý này cũng là lẽ thường tình. Ta sau này tung hoành ngang dọc, du sơn ngoạn thủy cũng sẽ phải cần thực lực, có thực lực sẽ không bị người dè dặt cười cợt, có thực lực mới có thể được người khác tôn trọng. Cường giả vì tôn chẳng phải đó là đạo lý từ trước tới nay trên cái đại lục này sao?”.

Bạch lão nghiêm mặt lại, gằn từng chữ mà hỏi Mai Lâm:

“Ngươi thật sự chắc chắn sao? Đó là quyết định cuối cùng của ngươi?”.

Mai Lâm trấn định gật đầu:

“Vâng thưa sư phụ!”

“Ngươi thật sự không hối hận?”

Mai Lâm:

“Nam tử hán* đại trượng phu trong từ điển không có hai chữ hối hận, nói là hán, tuyệt không hai lời!”.

(Nam tử hán, chữ hán ở đây theo mình hiểu không phải là người Hán mà là hán - người đàn ông, chứ không ai nói nam tử Việt cả - TD)

Bạch lão đang nghiêm mặt, bỗng khoe miệng dần dần nhếch lên, mỉm cười hài lòng nói:

“Con đường tu luyện với ta, với ngươi, với tất cả mỗi người trên cái đại lục này không có cái gọi là dễ dàng cả. Một kẻ được tăng bốc thiên tài thì sẽ được vạn người chú ý, khi đó nảy sinh cao ngạo, lười biếng luyện tập, cho rằng hấn trên tất cả. Thế nhưng nếu hấn bị vấp ngã mà không có đứng lên thì võ đạo chi tâm sẽ nảy sinh tâm ma, mãi mãi bị ám ảnh, tu vi cũng dừng ở đó. Đồng dạng, kẻ hèn mọn, con sâu cái kiến, với tâm trí kiên định, một lòng kiên trì tu luyện, biết đứng lên sau những lần vấp ngã, thì tiền đồ sau này sẽ là vô lượng. Trở thành cường giả mãi được người kính trọng”.

“Vì vậy, muốn tu luyện, cái cần thiết, đó chính là võ đạo chi tâm phải vững. Dựa vào ngươi mà hành sự, ai nói gì mặc kệ, ngươi chính là ngươi, không ngại khó khăn, không ngại nguy hiểm, vấp ngã thì phải biết đứng lên. Đó chính là cường giả chi tâm!”.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đấu Pháp Quyết

Cảm giác trong đan điền hiện giờ vận chuyển vòng xoáy kỳ dị, Mai Lâm lúc này cũng là không biết phải nói thế nào. Trước đây là hai vòng xoáy hoàn toàn khác biệt thì giờ hai vòng xoáy này giao thoa thành một thể, không dung hợp nhưng lại là một thể.

Khê điều động đầu khí cùng ma lực một lúc, tay phải nhàn nhạt màu vàng đầu khí, mà tay trái thì đỏ thẫm ma lực, trong đó còn ẩn ẩn một tia màu lục không rõ ràng có thể nhìn thấy, còn phần lõi thuộc tính hoàn toàn không thấy, nhưng có thể cảm nhận được. Cảm thụ sóng năng lượng từ cơ thể, hấn so với bốn năm về trước tấn cấp Giả nguyên cảnh thì cường đại hơn rất nhiều lần, giờ lượng đầu khí và ma lực của hấn đã là tương đương tam tinh Giả nguyên cảnh, cho nên sức chiến đấu của hấn hiện giờ không thể cùng đồng cấp có thể so sánh được.

Nhìn Mai Lâm chơi đùa hai nguồn năng lượng trên tay như đồ chơi , Bạch lão cũng là triệt để bó tay. Nhưng bên cạnh cũng là không khỏi thêm một lần

ngạc nhiên, tuy nói Mai Lâm ngày trước tấn cấp đấu khí giả nguyên cảnh nhưng hiện giờ hấn trong người có hai nguồn năng lượng khác nhau, nhưng vẫn là lô hỏa thuần thanh mà khơi động hai nguồn năng lượng khác nhau mà không gặp khó khăn bị xung kích, cũng đủ để hiểu tinh thần lực cùng không ngừng luyện tập trước đó của hấn đã đem lại hiệu quả thích ứng nhanh chóng như hiện giờ.

Thu lại từ hai bàn tai ma lực cùng đấu khí, Mai Lâm xoa xoa hai bàn tay, miệng giở dài mà thì mặt như sắc lang nhìn mỹ nữ đồng dạng nhìn Bạch lão:

“Hé hé hé, sư phụ, bây giờ vũ kỹ ma kỹ cùng luyện được chúng ta bắt đầu luyện tập cái nào trước a? ٧٧”.

Một màn như vậy làm Bạch lão thẹn quá hóa giận, bực mình quát:

“Tiểu tử, ngươi muốn luyện gì cũng được nhưng đừng có dùng bộ mặt ghê tởm đó mà nhìn sư phụ ngươi như vậy chứ? Ta thật hối hận khi nhận ngươi làm đệ tử =.=”.

Rút trong ống tay áo thừng thình ra quyền trục cũ kỹ màu xám nhưng phong cách cổ xưa, Bạch lão sắc mặt lại nghiêm túc nói:

“Không phải vội, trước tiên hãy bắt đầu luyện tập cái này kỳ dị công pháp”.

“Công pháp quý dị này như ta đã nói, không tên không thuộc tính, nhưng điều kiện song tu đấu-ma hai nguồn năng lượng, quan trọng là phải hấp thu dị nguyên tố để cường hóa không ngừng thăng cấp cho công pháp.”

“Dị nguyên tố là năng lượng thiên địa sau ngàn vạn năm áp ủ mà tạo thành, thậm chí một vài đặc thù dị nguyên tố cũng có thể khai mở linh trí. Dị nguyên tố có nhiều chủng thuộc tính khác nhau như kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, lôi, quang, âm, phong, băng. Mà trong trường hợp của ngươi thì cần hỏa và lôi thuộc tính dị nguyên tố, nếu thành công luyện hóa sẽ là thực lực một sự trợ giúp cực kỳ lớn nhưng nguy hiểm đi kèm cũng là cực kỳ cao. Ta như mà ngày đó có ngươi sư nương điều tiết trợ giúp cùng đan dược đã chuẩn bị sẵn nên mới may mắn mà có thể thành công luyện hóa “Mộc dương cực tinh hóa”. Ngươi phải biết dị nguyên tố cho dù là Tôn nguyên cảnh cũng có thể chết không toàn thây nếu thất bại luyện hóa dị nguyên tố, còn có tỉ lệ thành công luyện hóa một chủng dị nguyên tố cũng chỉ có hai thành mà thôi, nếu là có đan dược phụ trợ thì cũng tăng lên tỉ lệ được một thành nữa, mà cái công pháp quý dị này cần liên tục luyện hóa dị nguyên tố để thăng cấp...”.

“Chỉ có ba thành thôi sao? Ít như vậy sư phụ?”

Mai Lâm sững sờ hóa đá, giờ này mới là nhận thức sự việc nghiêm trọng như thế nào.

“Nếu tu luyện thành công bộ này công pháp thì sau này ta nghĩ cả đại lục cũng không thể có ai so sánh được với ngươi nhưng đổi lại nó quá phụ thuộc vào vận khí, vì sư đã từng nói chỉ nên...” Bạch lão còn đang định an ủi Mai Lâm nhưng ngay lập tức đã bị hấn ngắt lời.

“Sư phụ, ta đã có lựa chọn của mình, vận khí hay không thì cũng hết thảy dựa vào cơ duyên của ta, như người đã nói, con đường tu luyện không có chuyện dễ dàng với bất kỳ ai, ta nếu có cơ hội trở nên cường đại, vậy cũng phải cái giá tương xứng mới có thể có. Sư phụ, người đừng lo cho ta, ta quyết không để người thất vọng đâu!”.

Bạch lão trong lòng càng ngày càng thương thức vị này đồ đệ đầu tiên của hấn, không những tâm chí kiên định trầm ổn mà còn tự tin quyết đoán. Hấn bây giờ cảm giác thu được vị này đồng chí Mai Lâm làm đệ tử còn hơn là nhặt được bảo bối.

Vừa nghiêm túc được một lúc, Mai Lâm lại giờ ra bản mặt vô lại.

“Thế còn vũ kỹ với ma kỹ thì sao sư phụ? Hehe”

Hình tượng đồ đệ hoàn mỹ trong đầu Bạch lão như bị búa tạ hung hăng đập tan lộp độp sụp đổ, hấn thật sự là không thể nói được gì vị này cực phẩm đồ đệ một lời nào hay được nữa.

Lắc đầu thở dài, Bạch lão ném cho Mai Lâm quyền trục nói:

“Cầm lấy, bắt đầu tu luyện công pháp trước đi đã, sau đó hãy nói những thứ khác”.

Cầm trong tay quyền trục màu xám, Mai Lâm do dự một thoáng, sau đó liền cắn răng ngồi xuống, bắt đầu chăm chú ghi nhớ từng đoạn khẩu quyết.

Nương theo bộ này kỳ dị công pháp Mai Lâm bắt đầu tu luyện. Vòng xoáy trong đan điền Mai Lâm lại lập tức xoay tròn, lần này lại xảy ra biến dị, chỉ thấy hai màu đỏ thẫm cùng vàng lại dần dần đổi màu biến thành một thể màu đỏ sậm, ần ần chớp giật màu trắng tia lôi điện. Hiện giờ hai nguồn năng lượng đấu-ma khác nhau đã triệt để đồng hóa dung hợp vào với nhau, điều này tất cả là dựa vào công pháp biến hóa mà ra.

Khi bước vào giả nguyên cảnh, tu luyện chỉ nhân mới đủ điều kiện hợp cách tu luyện công pháp, không những vậy muốn tu luyện công pháp còn phải chọn công pháp thuộc tính đúng theo thể chất thuộc tính của mình thì mới có thể tu luyện được. Đến cả đặc thù song hệ nguyên tố thể chất cũng cần phải có công pháp đặc thù để tu luyện.

Còn loại này kỳ dị công pháp Mai Lâm bắt đầu tu luyện thì không thuộc tính, có nghĩa là ai cũng có thể tu luyện được nó ,bất quá, điều kiện đầu tiên là ngươi phải là song tu đấu-ma hai hệ năng lượng, mà điều này thì gần như hoàn toàn không thể, trừ Mai Lâm loại này quái thai mà thôi.

“Sao rồi?” Bạch lão một bên mỉm cười hỏi.

“Cảm giác rất mới lạ, tựa hồ so sánh với lúc không có công pháp đúng là một trời một vực, lúc bốn năm trước đột phá tới giả nguyên cảnh ta cũng là chưa kịp chọn công pháp thì đã bị sư phụ người rút lui mất rồi”.

Mai Lâm mở lời là trêu chọc bạch lão.

Cốp!

“Người cái tên nhỏ mọn này, còn không mau kiểm tra lại một lượt xem có gì biến hóa”. Bạch lão vừa cốc một cái đầu đổng vào đầu Mai Lâm, một bên vừa cười mắng.

Xoa xoa cái đầu một hồi, Mai Lâm đưa hai tay ra, một đạo năng lượng liên phóng xuất trên tay liền hóa thành một ngọn lửa, đó chính là ma lực năng lượng. Nhưng có điều hần lại nhất thời không cùng lúc vận ra đầu khí được.

Tựa như nhìn thấu được thắc mắc của Mai Lâm, bạch lão cười giải thích:

“Công pháp này ở hoàng giai đẳng cấp chỉ cho phép sử dụng một trong hai loại năng lượng, nếu muốn đồng thời sử dụng ra cả hai thì phải cường hóa công pháp lên tới Huyền giai. Người lúc ban đầu chưa tu luyện công pháp thì ma lực và đầu khí còn chưa có dung hợp, cho nên mới có thể khu động ra được cả hai. Hiện giờ bắt đầu tu luyện loại này công pháp thì cũng chỉ có thể theo điều kiện của nó mà thôi.”

Ngừng một lát, Bạch lão lại nói:

“Công pháp này không có tên, mà người thì có thể lại là người đầu tiên tu luyện nó, vậy thì chính người hãy đặt tên cho bộ công pháp này đi”.

Ngẫm nghĩ một hồi, Mai Lâm liền quyết định:

“Công pháp này cần song tu điều kiện đầu khí lẫn ma pháp, vậy thì gọi nó là

“Đấu pháp quyết” có được không sư phụ?”

“Hình như cái tên quá tầm thường, ta nghĩ với người giàu trí tưởng tượng người như vậy sẽ là nghĩ ra cái gì thần công này, đại pháp nọ chứ? Mà thôi, nếu đã quyết, vậy thì cũng không cần đổi nữa, gọi vậy cho dễ nhớ”. Bạch lão giọng điệu như thể bất ngờ rồi lại kiêu thất vọng, tựa như là quá đặt niềm tin vào trí tưởng tượng của Mai Lâm mà mất hứng.

Một bên Mai Lâm đảo cặp trắng đã nhìn Bạch lão, triệt để im lặng không nói nổi được lời nào.

Cuối cùng, bộ công pháp mà sau này vang danh Vô biên đại lục bao thế hệ cứ như vậy mà theo miệng hai thầy trò gọi cho dễ nhớ mang cái tên cực đơn giản: “Đấu pháp quyết”.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chọn Lựa Vũ Kỹ

Cuối cùng hôm sau, Mai Lâm vẫn là nghe theo lời Bạch lão, đành phải đi xin lão Ai Tề Áo một bộ vũ kỹ để tu luyện bước đầu. Đang là lão Ai Tề Áo vẫn như thường lệ cầm cùi bắp chân gà, Mai Lâm tiến tới hỏi:

“Ai Tề Áo gia gia, người có bộ kiếm kỹ nào không ném cho ta một quyền?”.

Mai Lâm khúm núm mà xoa xoa hai bàn tay.

Lão Ai Tề Áo nhìn nhìn từ trên xuống dưới Mai Lâm một lượt, sau đó chỉ nhàn nhạt phát tay về phía cánh cửa gỗ cũ kỹ bên cạnh một giá sách.

“Xuống kho mà lấy, trong đấy có vài quyền vũ kỹ ta không dùng nên tiện tay ném vào đó, có thể tìm bộ nào hợp với mình thì cứ lấy”.

Cảm tạ lão Ai Tề Áo rồi rít, Mai Lâm liền đi như bay tới bên cánh cửa mà lão gọi là "nhà kho".

Mở cánh cửa, bước xuống vài bậc thang, đập vào trước mắt đồng chí Mai Lâm của chúng ta là một căn phòng ngổn ngang từ công pháp tới vũ kỹ, đúng, có thể nói hai từ bừa bộn để hình dung, công pháp cùng vũ kỹ chất chồng lên nhau như vậy nếu để người ngoài thấy được tràng cảnh này chắc cũng phải thổ huyết mà tức chết, đúng kiểu kẻ ăn không hết người lẫn không ra, ở đây toàn công pháp cùng vũ kỹ từ hoàng giai trung cấp cho tới huyền giai cao cấp mà lão Ai Tề Áo ném lung tung như vậy như thể cái trống còn không bằng.

Mai Lâm mắt giật giật, khoe miệng run rẩy một hồi. Hần tuy cũng biết lão Ai Tề Áo không phải là một nhân vật bình thường, nhưng cụ thể tới trình độ nào thì hần cũng không rõ. Bất quá, nhìn cả đống công pháp cùng vũ kỹ mà ném đi đầu cũng sẽ có thể gây nên một tràng phong vân huyết vũ, Mai Lâm

cũng là không biết nói làm sao.

Đúng lúc nào giọng nói bạch lão vang trong đầu hắn:

“Không cần phải bất ngờ, lão gia gia ngươi là một cái người cực kỳ cường đại mà với trình độ hiện giờ ngươi cũng không có tư cách để biết được, cho nên vẫn là nhất nhạn vũ kỹ hợp với thực trạng hiện giờ ngươi cần đi, dù sao những công pháp, vũ kỹ này với người bình thường sẽ là bảo bối quý hơn mạng, nhưng ngươi sau này tu vi tăng tiến thì những bộ này vũ kỹ ngươi cũng sẽ không để vào mắt nữa đâu”.

Gật gật cái đầu gian nan nuốt một ngụm nước bọt, Mai Lâm dù sao ngày trước đột phá Giả nguyên cảnh nhưng cũng chưa kịp tu luyện vũ kỹ nên là cũng chưa được biết mùi vị vũ kỹ là như thế nào, hiện trước mắt hắn bày la liệt ra như vậy thử hỏi làm sao không hoa mắt?

Phục hồi lại tinh thần, Mai Lâm bước tới mở bừa bọn, bắt đầu bới lên tìm kiếm cho mình một bộ thích hợp vũ kỹ.

“Thiết ảnh quyền, Hư vô kiếm pháp, Cửu tinh liệt diễm quyết, Tịch tà kiếm phổ, Kim cương quyền, Hàn băng chương, chí-? Tịch tà kiếm phổ? WTF? Cái kia bộ kiếm phổ phải tự thiên nổi tiếng trong truyện Kim Dung kiếp trước cũng có ở đây?”

Mặt đầy hiếu kỳ mà mở ra quyền trục, bất quá, ngay lập tức cũng làm Mai Lâm thất vọng, bộ vũ kỹ này chỉ đồng tên, còn chiêu số và cách tu luyện thì hoàn toàn khác, đúng là không thể xem thường trí tưởng tượng của con người dù ngươi ở thế giới nào đi chăng nữa.

Cảm khái một hồi, Mai Lâm quăng bộ tịch tà kiếm phổ sang một bên, bộ này vũ kỹ có tiếng mà không có miếng. Cho dù có thật sự giống đi chăng nữa, hắn cũng chẳng đại đột gì mà chọn, tự thiên khác gì thành công công, cả đời không được hưởng phúc nam nhân? Thế thì thả tự sát xuyên việt tiếp cho xong.

Qua một hồi “đào bới”, cuối cùng hắn chọn cho mình hai bộ vũ kỹ cùng một bộ kiếm kỹ.

“Ám kinh Quyền” Huyền giai cao cấp vũ kỹ. Tự đầu khí vào song quyền tạo thành ám kinh, trong lúc giao thủ nếu có thể tiếp cận đánh vào trong cơ thể đối phương, ám kinh sẽ bùng phát vào trong đối thủ kinh mạch, nếu không ngăn cản kịp thời nhẹ thì kinh mạch đứt đoạn mà trọng thương, nặng thì trực tiếp bạo thể mà chết, cực kỳ tàn nhẫn chiêu thức. Chia ra làm nhập môn, tiểu thành và đại thành. Đại thành cảnh giới có thể Ám kinh xuất ngoại, vô thanh vô thức mà ám toán đối phương, cực kỳ khủng khiếp uy lực.

Bộ này vũ kỹ tuy cường đại nhưng lại rất khó tu luyện cùng vận dụng, bởi thời gian tích tụ ám kinh khá lâu cộng thêm phải biết điều khiển đầu khí thành thực. Vận dụng tốt nhất như một vũ kỹ phụ trợ sẽ tăng thêm hiệu quả trong chiến đấu.

Một bộ kiếm kỹ khác là “Tiêu Dao Du kiếm kỹ”, huyền giai cao cấp vũ kỹ. Một loại kiếm kỹ chủ trương về biến hóa chiêu thức gây bất ngờ, mỗi một lần thi triển là mỗi một đường kiếm, thế kiếm tiêu sái thông dong cực kỳ đẹp mắt. Tuy rằng đây chỉ là một bộ vũ kỹ chuyên về phòng ngự phản công nhưng với sự uyển chuyển và biến ảo không ngừng nên rất khó nắm bắt. Vũ kỹ này trong chiến đấu cũng rất dễ làm lung lay ý chí đối phương, từ đó mà lộ ra nhược điểm để dễ dàng một kích tất sát.

Kiếm kỹ này có chiêu thức :

Du sơn ngao thủy: đường kiếm nhanh chậm bất thường, tự nhiên không có một quy luật nhất định nào, uyển chuyển tiêu sái cực kỳ đẹp mắt, như nói lên tâm tình bình tĩnh tự nhiên của người thi triển, không ngừng tìm kiếm trong rối loạn của đối phương sơ hở để có thể bắt ngờ ra những đòn đánh hiểm hóc, rất quý dị khó nắm bắt.

Tiêu Diêu Tự Tại: Đường kiếm tự nhiên thông thả, phảng phất như cho dù trời đất có sụp xuống cũng không để vào mắt, đường kiếm nhẹ nhàng thông dong gần như hoàn mỹ, có tác dụng vô hiệu hóa công kích của đối phương.

Bất quá, điều Mai Lâm cảm thấy kỳ quái là bộ kiếm kỹ này chỉ có phần thượng, tức là một bản không có đầy đủ kiếm kỹ, cho nên cũng chỉ có thể dừng lại ở huyền giai.

Cuối cùng là “Lôi Vũ Phá Thiên Không”, Địa giai cao cấp vũ kỹ gồm 4 giai đoạn phạm giai, hạ giai, trung giai và cao giai đẳng cấp.

“Uhm, không tệ. Ba bộ vũ kỹ này rất tốt, có thể đồng thời mà thay phiên sử dụng tạo thành một cái liên hoàn công kích, tiểu tử ngươi ngược lại thật sự là có mắt, ta còn tưởng phải đích thân chọn lựa cho ngươi vũ kỹ nữa chứ?”.

Bạch lão tiếng nói lại “ông ông” vang trong đầu Mai Lâm

“Bộ Ám kinh quyền kia tuy chỉ là huyền giai nhưng uy lực không tương, nhưng trước hết cần ngươi đầu khí hùng hậu một chút mới có thể tu luyện. Tiêu dao du kiếm kỹ không những chiêu thức đẹp mắt, ngược lại giúp ngươi giảm co với đối thủ, thậm chí có thể bất ngờ phản công. Đáng tiếc cũng chỉ có phần thượng, bất quá, cho ngươi sử dụng bây giờ cũng đã đủ rồi. Còn bộ vũ kỹ Lôi Vũ Phá Thiên Không ngược lại với thực lực hiện nay ngươi có thể bắt đầu tu luyện phạm giai được rồi, sau này tu vi tăng tiến thì uy lực cũng theo đó mà mạnh lên.”

“Sư phụ, người cũng quá là coi thường ta đi à nha, còn có ma kỹ của ngài ta cũng phải tu luyện luôn ha?”.

Cóp!

“Trước tiên tu luyện mấy bộ vũ kỹ ít nhất tới tiểu thành rồi nói chuyện tiếp, ngươi phải biết tham thì thâm, không cần phải ôm đồm nhiều vào để rồi cái này không được cái kia lại không xong” Bạch lão chỉ thò ra mỗi cánh tay từ trong giới chỉ, mạnh mẽ cốc xuống đầu Mai Lâm một cái đau điếng.

“Ai ~ za, sư phụ ngài làm gì cũng đừng có động thủ, ngài tốt nhất muốn động thủ thì nói cho ta trước một tiếng để ta biết đường còn né :v “.

“Ngươi cái đứa nhỏ láu cá này, dùng khua môi múa mép được rồi đó, vẫn là nắm bắt thời gian nhanh nhanh bắt đầu tu luyện vũ kỹ đi.”

Mai Lâm cảm ba quyền trực ra ngoài, lon ton chạy về khoảng trống phía sau núi, bắt đầu ngẫm nghĩ học cái nào vũ kỹ trước.

“Có lẽ trước tiên nên học vài chiêu kiếm cho tới lúc nhập môn trước, Ám kinh quyền như sư phụ đã nói, tuy mạnh mẽ nhưng lại khó tu luyện, tiêu hao cũng khá nhiều. Vẫn là để thực lực thăng tiến một chút rồi hẵng hay”.

Cầm lên vũ kỹ quyền trực Lôi Vũ Phá Thiên Không, Mai Lâm ánh mắt hứng khởi trầm nghĩ.

“Trước tiên cứ thử luyện Lôi Vũ Phá Thiên Không như thế nào trước ha, dù sao cũng phải xem xem địa giai vũ kỹ là như thế nào tư vị.”

Quyết định xong xuôi, Mai Lâm cũng không dài dòng liền mở ra Lôi Vũ Phá Thiên Không xem qua lại một lượt từ đầu chí cuối, khắc ghi thật kỹ khẩu quyết vào trong đầu.

Rút Hắc long kiếm khỏi vỏ, Mai Lâm dựa theo lộ tiến vũ kỹ mà bắt đầu vận đầu khí, bắt đầu luyện tập Lôi Vũ Phá Thiên Không.

Tu luyện phạm giai có thể hóa lôi điện đầu khí thành nguyên tố thể bao phủ thân kiếm, phóng xuất nguyên tố điều này thì chỉ có ma pháp sư mới có thể thi triển ra, hoặc đạt tới hóa nguyên cảnh mới có thể đầu khí phóng xuất mà biến đổi thành nguyên tố, mà hiện giờ ở giả nguyên cảnh tu vi dĩ dĩ có thể làm được điều này thì cũng đã nói lên được kỳ diệu của bộ vũ kỹ này.

Mai Lâm lúc này cố gắng dùng ngộ tính của mình, kèm theo sự hiểu biết về Lôi (sét) của kiếp trước, hấn đã cố gắng tạo ra một vài tia lôi điện phù phiếm trong những đường kiếm.

Tuy hấn tạo ra một vài tia miện cường gọi là lôi điện, nhưng chưa thể điều khiển được, cho nên, hấn vẫn mảy mò đưa kiếm lên, chém ngang, đâm thẳng,... khua trái khua phải một cách rối loạn.

Bạch lão thấy Mai Lâm trở nên si đần như thế thì nhất thời cười nói:

“Ngươi nếu cứ cố gắng tạo ra lôi điện thì mãi không thể nào luyện tập được đâu, phải bình tĩnh cảm nhận cái gì là lôi thì mới được.”

Mai Lâm bắt đầu ngẫm nghĩ, bỗng dưng ngồi xuống xếp bằng mình tương ,qua hồi lâu, hấn bất chợt hai mắt mở ra , Mai Lâm liền lại cầm lên hắc long kiếm bắt đầu múa tiếp, lần này hấn sử dụng những chiêu kiếm kỹ lạ lùng mà lúc trước lão Ai Tề Áo đã dạy cho hấn.

Chậm rãi bắt đầu cảm nhận, Mai Lâm lúc này xuất kiếm tùy ý, trong không khí xuất hiện từng đoàn lôi điện giao động. Hấn cứ luyện tập như thế liên tục vài canh giờ, đã bắt được trọng điểm, hấn xuất kiếm ra một chiêu là một chiêu nhanh như điện cắt, không những vậy cũng đã có thể bắt đầu nhìn thấy lôi điện dao động trên thân Hắc Long kiếm giao động nhiều hơn lúc trước. Lúc này, hấn đã coi như miễn cưỡng bước vào phạm giai cảnh giới của Lôi Vũ Phá Thiên Không kiếm.

Bạch lão từ xa nhìn thấy điều này cũng là giật mình không thôi, chỉ là đơn giản một câu gợi ý mà Mai Lâm có thể ngộ ra nhanh như vậy. Tuy chỉ là ma pháp sư nhưng Bạch lão dù sao kiến thức cao thâm, chỉ điểm cho Mai Lâm một chút cũng là chuyện bình thường, dù sao thì đầu khí và ma lực đều đột phá như nhau, chỉ có điều cách vận dụng ra sao mới là vấn đề.

Sau một hồi luyện tập Mai Lâm đã là nằm liệt xuống đất không ngừng mà thở phì phò, Bạch lão một bên cũng là cười gât đầu :

“Được rồi, hiểu được Lôi là gì thì được rồi. Nhưng là ngươi bây giờ cần mài dũa luyện tập thể lực và tốc độ. Vì tốc độ của ngươi hiện so với phong thuộc tính thể chất tu luyện giả thì vẫn là còn thua kém nhiều lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lực Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Trọng Lực Huấn Luyện

cTiếp đó qua vài ngày, Mai Lâm mặc dù đã bước đầu nắm bắt được phạm giai của Lôi Vũ Phá Thiên Không, nhưng hấn vẫn là không ngừng cùng có luyện tập bộ vũ kỹ này, cùng với rèn luyện tốc độ xuất chiêu, hiện giờ đường kiếm của hấn đã dần khó có thể dùng mắt thường để nhìn thấy.

Tu luyện vũ kỹ Lôi Vũ Phá Thiên Không đã có chút ít thành tựu, hiện Mai Lâm quyết định tiếp tục tu luyện Tiêu Dao Du Kiếm Kỹ. Bộ kiếm kỹ tuy chủ yếu lấy phòng ngự phản công làm chủ nhưng khi thi triển có thể làm địch nhân lung lay sự bình tĩnh, cũng có thể nói là một bộ vũ kỹ dùng trên tức địch nhân. Tu luyện đại thành có thể gây cho đối phương ảo giác như bị trúng chiêu, nếu trong chiến đấu tinh thần của ngươi bị giao động chỉ một khắc cũng đã đủ mất vài cái mạng rồi.

Mai Lâm lúc này đang đối luyện với lão Ai Tề Áo, riêng lão Ai Tề Áo không dùng đầu khí, chỉ dùng thuần thủy sức lực bình thường.

Mai Lâm đi những đường kiếm nhẹ nhàng tiêu sái, từ tốn nhưng nhanh chậm bất đồng. Lúc thì chém ngang một cách tự nhiên mạnh mẽ, lúc thì kéo kiếm về hóa giải công kích một cách yên ả, uyển chuyển mà quý dị. Tất cả những đường kiếm hần thi triển không những đẹp mắt mà còn rất hiệu quả. Nhờ sự mềm dẻo của cổ tay, Mai Lâm dễ dàng biến hóa biến chiêu của Tiêu Dao Du Kiếm kỹ, làm đối thủ của hần, lão Ai Tề Áo cũng phải tốn chút ít công phu để hóa giải những chiêu thức quý dị đấy.

Sau một lúc luyện tập mệt nhọc, lão Ai Tề Áo đứng nhìn Mai Lâm rồi chậm rãi nhận xét:

“Tiêu Dao Du Kiếm kỹ của ngươi còn có chút miễn cưỡng, thiếu cái gọi là tự nhiên, ngoài ra cần phải thêm một chút tốc độ, cho dù là công hay thủ, dù nhanh hay chậm, ngươi phải làm sao để kiếm tự nhiên như biến mất trước mắt đối thủ. Như vậy mới chính xác là quý dị.”

“Lúc trước thì không kịp. Bây giờ ngươi đã trở về Già nguyên cảnh, vậy cũng nên bắt đầu cho ngươi biết cái gì mới thực sự là huấn luyện”.

Vừa dứt lời, đột nhiên trong tay lão Ai Tề Áo hiện ra một chiếc giới chỉ trông cực kỳ bình thường, một cái vòng ống có vẻ như để lắp vào hậu chuỗi kiếm, một đôi bao tay cắt ngón màu đen, trên bao tay vẽ một đường cánh thiên sứ hoa văn kỳ dị, cùng một đôi giày boot ống cao quá mắt cá chân một chút, cũng là một màu đen, đồng dạng mà khắc họa một đường cánh thiên sứ cực kỳ tinh xảo.

“Đây là trọng lực giới chỉ, mà bao tay và giày cũng có công dụng trọng lực, ngươi từ bây giờ ăn ngủ nghỉ lúc nào cũng phai đeo lên ba món trang bị này, tựu sau này sẽ cho ngươi rất lớn hiệu quả tu luyện. Còn cái này hãy lắp vào chuỗi kiếm, từ giờ ngươi sẽ phải vung kiếm với lực đạo hơn trăm cân mà không được vận đầu khí”.

Mai Lâm từ nãy tới giờ đang ù ù cạc cạc nghe lão Ai Tề Áo giải thích công năng bốn món đồ này, tai hần đã là bắt đầu ông ông không nghe cùng đầu óc quay cuồng.

Hôn mê!

Ăn ngủ nghỉ? Chả nhẽ đến cả tắm cũng phải mang giày sao?, đã vậy từ giờ phải đeo hơn trăm cân trường kiếm mà không được vận đầu khí? đây là cái gì quái niệm?.

Mặc dù Mai Lâm cũng thừa biết đây là bài tập luyện thể hiệu quả mà hần đã từng đọc qua vô số truyện tiểu thuyết, cơ mà đến nằm mơ hần cũng không ngờ được có ngày mình phải tiếp nhận loại này tu hành bài tập.

Mặt mày ừ rừ mà đeo vào ba món trang bị, sau đó lại là lắp thêm cái kia ống lắp vào hậu chuỗi kiếm.

RẦM!!!

Vừa đeo vào cả bốn món đồ một lúc, Mai Lâm tuy đã có chuẩn bị nhưng là vẫn bị bất ngờ trọng lực ép xuống đột ngột như vậy.

“Thời gian này ngươi tốt nhất nên làm quen một chút với loại trọng lực này bằng mấy bài tập đơn giản nhất, còn luyện kiếm để vẫn là để sau này ngươi đi vững một chút là tốt nhất. HAHAAH!!!”. Lão Ai Tề Áo nhìn Mai Lâm chật vật như vậy cũng là sung sướng mà cười trên sự đau khổ của người khác.

“Hic, đến cả muốn vận đầu khí còn không thở ra hơi, cái này chả khác gì hành hạ chứ không phải là huấn luyện mà~ gia gia”. Mai Lâm khóc không ra nước mắt.

Và chuỗi ngày gian khổ của Mai Lâm vừa mới chính thức bắt đầu. Mỗi sáng hần “chạy” bộ hay nói dung hơn là đi bộ vài vòng quanh ngọn núi, mỗi bước đi nặng nề của hần là một dấu chân được in sâu xuống nền đất, đã như vậy hiện đang là mùa hè oi bức nữa, đúng là cảm giác “yomost” hai trong một được triệt để cho hần cảm thụ. Hít đất, lên xà, cùng đồng loạt một vài động tác thể dục ở thể giới trước cũng được hần vận dụng triệt để, cộng thêm vài bài tập tai quái từ lão Ai Tề Áo chồng cây chuối, đi thăng bằng v.v.. Cứ như vậy suốt hai tháng, những loại bài tập kỳ quái mà cũng không kém phần tàn khốc.

Xi Xi~

Một thân ảnh hiện đang ngồi xếp bằng trong một chậu gỗ lớn trong một sơn động mà trong đó đoàn nước màu trắng ngà đang từ từ đổi trở lại thành nước trong bình thường.

“Phù phù! Nặng nhọc tập luyện cả ngày cuối cùng vẫn là ngồi trong nước thuốc đúng là phê không tả nổi”. Mai Lâm sáng khoái than thở bước ra khỏi chậu gỗ.

Hai tháng qua tất hần thật sự phải ăn ngủ nghỉ với đồng trang bị trọng lực mà lão Ai Tề Áo bắt hần đeo lên, chỉ trừ phi lúc tu luyện trong nước thuốc thì mới có thể bỏ ra mỗi đôi giày mà thôi. Bất quá, như vậy cũng đủ để hần cảm thấy sáng khoái rồi.

Vận động một chút rồi lại mặc lên quần áo, Mai Lâm khoe miệng khê nhếch lên thầm nghĩ.

“Ta lại bắt đầu có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá a, đúng là có công pháp có khác.”

“Đột phá tới tam tinh cũng có lẽ phải đi lịch lãm được rồi, huấn luyện mãi như thế này cũng cảm thấy vô vị a, phải nên nếm mùi thực chiến thêm nữa mới được, dù sao tu luyện tốc độ cũng đã bắt đầu chậm đi”.

Mặc dù lần trước Mai Lâm lần đầu đụng độ bày sới là lần đầu tiên thực chiến của hắn, nhưng lần chiến đấu đó cũng phần lớn là nhờ may mắn mà Mai Lâm mới có thể sống sót, dù sao hắn vẫn cần thiết phải không ngừng rèn luyện bản thân.

Mai Lâm hai tháng qua cũng đã làm quen được với trọng lực mà hắn phải kêu trời kêu đất vài ngày đầu. Hiện tại cũng đã có thể luyện kiếm trở lại, tuy có chút miễn cưỡng nhưng động tác vẫn là rõ ràng mạch lạc, không bị trọng lực đè nặng mà ảnh hưởng chiêu thức, bất quá, tốc độ có chút chậm hơn trước.

Chấp tay sau lưng đứng một bên nhìn Mai Lâm tập luyện, lão Ai Tề Áo âm thầm gật đầu tán thưởng, chỉ mới hai tháng mà Mai Lâm đã có thể cầm kiếm tu luyện trở lại, đến cả hắn năm ấy lúc theo sư phụ tu luyện cũng phải tới nửa năm mới miễn cưỡng cầm kiếm vung loạn, mà Mai Lâm chỉ cần có hai tháng, thật sự đứng là một cái quái thai trời sinh.

Cũng không thể không quên tác dụng nước thuốc của Bạch lão mà suốt nửa năm qua Mai Lâm ngồi ngâm tu luyện, kinh mạch, thân thể từng bộ phận cơ nhục của hắn đã vượt xa một cái Giả nguyên cảnh chi nhân mà so sánh, không những vậy, tuy chỉ mới có nhất tinh Giả nguyên cảnh nhưng thực lực của hắn đã có thể phân cao thấp với tam tinh giả nguyên cảnh, điều này cũng một phần nhờ vào sự kỳ diệu của Đấu pháp quyết, mặc dù là hoàng giai hạ cấp công pháp nhưng so sánh với cao cấp hạ phẩm vẫn là cao hơn một bậc, bất quá, so với hạ cấp Huyền giai thì vẫn là có chút miễn cưỡng.

“Được rồi Mai Lâm, ngươi vẫn nên là chuẩn bị đột phá được rồi, cũng không cần phải áp chế lâu như vậy”.

Lão Ai Tề Áo im lặng từ đầu tới giờ bỗng là lên tiếng nhắc nhở Mai Lâm

Xác thật Mai Lâm đã có thể đột phá nhưng hắn vẫn là đang chờ thời cơ không muốn nóng vội, với người khác sẽ là vô cùng háo hức hận không thể ngay lập tức đột phá, còn với Mai Lâm thì ít ra hắn cũng cần chuẩn bị tâm lý =)) .

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nỗi Lòng Bạch Lão

Lại ngồi vào bồn nước, hít một hơi thật sâu, mở nắp hai bình nước thuốc, hắn lần này đột phá muốn sử dụng nước thuốc để phụ trợ, đầu tư hắn hai giọt chuẩn bị đột phá.

Chuẩn bị cả về mặt tinh thần lẫn “vật chất”, Mai Lâm bắt đầu nương theo đấu pháp quyết mà vận chuyển thiên địa linh khí hút vào cơ thể, lọc thành một đoàn quái dị năng lượng thâm nhập vào vòng xoáy kỳ dị. Bắt đầu trùng kích vào lớp màn chắn vô hình đang ngăn cản hắn hướng tới nhị tinh giả nguyên cảnh.

Mai Lâm cả người chảy đầy mồ hôi, toàn thân bắt đầu run rẩy. Có kinh nghiệm lần trước, Bạch lão đã tạo trước ra một ma pháp trận giúp hắn hấp thụ thiên địa linh khí mà không bị quá tải, bất quá, cơn đau khi đột phá vẫn là không có giảm đi được bao nhiêu.

Tuy bị cơn đau hoành hành nhưng Mai Lâm vẫn không kêu ra thành tiếng, hắn nghiến chặt răng mà chịu đựng, tinh thần lực của hắn tuy hơn xa những người bình thường, nhưng cơn đau chết đi sống lại này vẫn phải là phụ thuộc vào định lực của hắn, chỉ cần hắn ngất đi là coi như công sức đổ hết xuống biển, thậm chí nặng còn dẫn đến phản phệ.

Cho nên hiện giờ chứng kiến hết thấy sự việc này vào mắt, Bạch lão cảm xúc cực kỳ phức tạp, có sự xấu hổ, có sự xót xa...

Thật sự mà nói, ngay từ đầu Bạch lão cũng không phải ngẫu nhiên mà dễ dàng nhận Mai Lâm làm đồ đệ như vậy, thật ra trong lòng lão cũng có tính toán riêng.

Trả Thù!

Đúng vậy, lão muốn trả thù, một mối thù không đội trời chung, một mối thù bất cộng đái thiên, so với về ngoài thông dong, trần tình thì bạch lão hoàn toàn là một con người khác khi nói tới trả thù. Lão phần đầu trở thành luyện được sư cừu phẩm khủng bố nhất đại lục, hắn điên cuồng không ngừng thăng tiến tu vi của mình, chỉ vì một mục đích: trả thù.

Số phận xếp đặt lão cùng với Mai Lâm, từ lúc bắt đầu thức tỉnh, lão cũng không có phải là ý thức không tinh táo, ngược lại là hắn theo dõi Mai Lâm cũng trong suốt đoạn thời gian ấy. Cảm nhận Mai Lâm thể chất song hệ và tốc độ tu luyện không phải như một người bình thường khác. Chỉ nhìn vào việc linh hồn của Bạch lão được chữa trị trong bốn năm thì có thể biết, tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí của Mai Lâm nhanh tới mức nào, tất nhiên yếu tố phụ nữa, đó là Mai Lâm môi trường sống xung quanh tràn ngập tinh thuần thiên địa linh khí.

Bốn năm qua bạch lão luôn dõi theo từng bước quá trình tu luyện của Mai Lâm, lão cũng cảm nhận được dị biến quái lạ bên trong cơ thể Mai Lâm, lúc

ấy lão cũng là bị bất ngờ không thôi. Tuy năng nguồn năng lượng này còn chưa được kích phát, nhưng thấy được dị bẩm thiên phú đầu-ma hai hệ năng lượng khủng bố của người thiếu niên này, lão này sinh ý nghĩ muốn sử dụng Mai Lâm để hoàn thành mục đích trả thù của mình. Cho nên lão muốn dàn kế để làm sao Mai Lâm nhận mình là sư phụ, hoặc là ít ra để Mai Lâm chịu ân tình từ hắn.

Thật ra thì Bạch lão cũng không phải theo từng ly từng bước mà dám sát Mai Lâm. Bạch lão cũng không có dám vọng động gì nhiều, một mực tận lực ẩn giấu khí tức bởi hắn đã biết ông lão bên cạnh Mai Lâm không phải là người bình thường, người này làm cho hắn có một cảm giác thần bí xem không thể thấu. Thế nên hắn cũng không giám quan sát Mai Lâm khi ở cùng với ông lão này, mới suy nghĩ cách để làm sao không bị lộ trước ông lão mang tên Ai Tề Áo kia.

Sau bốn năm thông qua Mai Lâm pháp thụ đủ thiên địa linh khí để có thể duy trì linh hồn thể, Bạch lão chỉ còn chờ thời cơ chín muồi để có thể tiếp xúc với Mai Lâm.

Và thời cơ đã tới khi Mai Lâm bị đàn sói vây công, thoát đầu hắn nghĩ Mai Lâm sẽ hoảng sợ không làm gì được sẽ là thời cơ tốt nhất để xuất hiện, sau đó sẽ giúp đỡ Mai Lâm rồi từ đó hướng Mai Lâm theo hướng đi của mình. Bất quá, cũng chính tại thời điểm này hai từ kinh ngạc và giật mình luôn theo đuổi lão tới tận giờ phút này.

Mai Lâm một mình với sức trung cấp học đồ thành công chiến thắng một bầy sơn lang hung mãnh mà đến nhất tinh Giả nguyên cảnh cũng không dám đối kháng. Không sợ hãi không hoảng loạn, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc Mai Lâm nhanh trí mà sử dụng địa hình để tính kế, bình tĩnh phân tích phương án hiệu quả nhất đối chọi với đàn sói, đến cuối cùng tuy là nỗ lực hết sức, dựa vào ý chí kiên cường mà thành công sống sót, nhưng là lại là có chút thiếu may mắn. Để rồi lúc đó Bạch lão mới ra tay cứu giúp Mai Lâm khỏi tan xương nát thịt.

Dùng chút đan dược còn lại trong giới chỉ mà trị thương cho Mai Lâm, Bạch lão cực kỳ kinh ngạc trước những gì mà Mai Lâm thể hiện ra, kế hoạch đã không theo như mong muốn, lão lúc ấy còn suy nghĩ làm sao để thuyết phục thì đột nhiên Mai Lâm tỉnh lại. Sau cuộc đối thoại cực kỳ lạ lùng với người thiếu niên thú vị này, Bạch lão lại sinh ra hứng thú với Mai Lâm.

Qua một thời gian luôn bên cạnh Mai Lâm mà không phải tận lực ẩn giấu khí tức nữa, ngoài việc luôn bị Mai Lâm đưa tới kinh ngạc này tới bất ngờ khác, Bạch lão cũng dần dần hiểu rõ con người của người thiếu niên này là như thế nào.

Mai Lâm có vẻ ngoài quyết đoán và trấn định, bình thường tính tình vui vẻ, thậm chí còn trêu chọc cợt nhả cả một lão quái vật sống mấy trăm năm như lão làm luôn vừa tức vừa buồn cười. Nhưng trong lòng Mai Lâm lại cực kỳ giàu tình cảm, đa cảm đa sầu, có đôi khi còn là yếu đuối, thật sự là một thiếu niên cực kỳ trọng tình trọng nghĩa.

Đàm thoại với lão Ai Tề Áo, lại là sau một thời gian huấn luyện Mai Lâm, Bạch lão quyết định đẩy tạm hận thù sang một bên, lão không muốn liên lụy Mai Lâm, hắn không muốn Mai Lâm một đứa trẻ tốt như vậy lại bị cuốn vào thù hận không liên quan tới mình, lão muốn tự chính hắn sẽ tự tay trả thù, vậy mới có thể thống khoái mà gạt bỏ tâm ma trong lòng.

(Thật ra thì lão cũng có chút kiêng kỵ về thân thể của Mai Lâm, chỉ làm bộ thanh cao mà thôi =)) - TD)

Giờ đây gạt bỏ cảm những ý niệm cũ, một lòng toàn tâm toàn ý mà bồi dưỡng vị này để từ bảo bối. Với thiên phú dị bẩm của Mai Lâm, Bạch lão hận không thể dốc hết vốn liếng mình có mà nhét hết cho hắn.

Sống cùng thiếu niên này làm hắn nhớ lại chính bản thân mình lúc đi theo sư phụ tu hành, cũng là trẻ dạ non nớt cái gì cũng muốn cái gì cũng ham, chỉ có khác Mai Lâm tâm tính lại là không phải là một thiếu niên bình thường.

Mai Lâm rất tinh ý, biết mọi việc lúc nào nên lúc nào không nên, tuy hi vọng ái ố thất thường, nhưng phần lớn đều là yêu đời vui vẻ, có thể nói ai xung quanh hắn cho dù có là người như thế nào đi nữa cũng có thể đều được tươi cười, nhưng chỉ có điều duy nhất đó là vết thương trong lòng Mai Lâm thì vẫn chưa có người có thể chữa được.

Có lẽ đã phải trải qua đau khổ cùng cuộc sống khắc nghiệt quá nhiều, Bạch lão vẫn là rất trân trọng những giây phút mà hắn cảm thấy nhẹ nhõm vui vẻ hiện giờ, tạm thời đặt hết mọi thứ sang một bên mà cảm thụ tình thầy trò với đồ đệ bảo bối.

Ông! Ông!

Một tiếng trầm đục vang lên làm Bạch lão phục hồi lại tinh thần.

Một thân ảnh toàn thân bốc khói bước ra khỏi chậu gỗ cực kỳ chật vật nhưng vẫn hướng thẳng nhìn về phía mình mang trên mặt nụ cười sáng lạng với hàm răng trắng bóng, xen kẽ có chút máu me, trông cực kỳ buồn cười lẫn thương cảm.

Tràng cảnh này làm Bạch lão dở khóc dở cười, tiến tới ân cần lau mặt cho Mai Lâm.

“Thành công là tốt rồi, nhưng mà đừng làm cái bộ mặt làm ai cũng phải run sợ thế này nữa, ghê lắm, mới chỉ nhị tinh Giả nguyên cảnh mà thôi, có cần phải vui vẻ vậy không?”.

Mai Lâm tròn mắt kinh ngạc nhìn Bạch lão đang ân cần lau mặt cho mình, hắn kỳ thực có chút thụ sủng nhược kinh, thái độ của bạch lão hôm nay thường luôn lạnh lùng, đã vậy lúc hắn xin xỏ thì hay tức tối, đôi khi còn tranh ăn với hắn nữa (cơ mà linh hồn thể thì ăn cái gì?), mà sự tình hiện giờ làm hắn có chút không tiếp ứng được.

Mai Lâm nghĩ nghĩ cái gì, bỗng liền giờ ra một giọng cực kỳ quái dị:

“Sự phụ, người tại sao tự đứng ân cần với ta như vậy, có phải hay không phải lòng đồ nhi rồi? ai da~!, người sở thích cũng là quái lạ nha, không ngờ thuộc loại thể giới thứ ba, bất quá, đồ đệ cùng sư phụ là thụ thụ bất thân, mà ta thì vẫn là thích nữ nhân hơn”.

Một bộ như cảm thông với bạch lão ra vẻ, Mai Lâm sau đó lại đổi giọng, vỗ ngực nói như chém đinh chặt sắt:

“Hay là thôi thì để xuống núi ta tìm cho ngài một đối tác khác nha, tiểu phu cơ bắp hay khôi ngô đại hán tìm đâu chả được, người ngu lâu rồi nên chắc có ham muốn cũng là chuyện bình thường. Người không phải lo về vấn đề này, tuy là người thuộc hàng ngũ thể giới thứ ba nhưng vẫn sẽ mãi là sư phụ tôn kính của ta, ta tôn trọng sở thích riêng của mỗi người, người có thấy ta tâm lý, ta tốt bụng không? Vậy thì mau mau truyền thụ cho đồ nhi có tình có lý này một ma kỹ cường đại và luyện được thuật đi thôi”.

Bạch lão cầm trên tay chiếc khăn run rẩy siết chặt, mặt mày từ tím chuyển sang đỏ, đỏ sang vàng, vàng rồi lại chuyển xanh. Cuối cùng sau biến hóa bảy màu mặt thì trở lại bình thường.

Hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, bạch lão gằn từng chữ hỏi:

“Ngươi thực sự muốn học ma kỹ phải không?”.

Gật gật đầu Mai Lâm còn tưởng bạch lão đang xúc động vì có đồ tử quá tâm lý.

“Không gian ma pháp kỹ, TRỌNG LỰC THUẬT!”

RẦM!!!

Mai Lâm bị bắt ngờ bạch lão thi triển ra trọng lực thuật mà ngã sấp xuống, giờ đây hắn cảm thấy trên người dường như bị một tảng đá ngàn cân đè xuống không thở nổi.

“Hừ! Ta đường đường thật sự quan tâm một chút mà bị từ ngươi miệng lưỡi không xương bóp méo thành những cái kia gia hỏa thể giới thứ ba người rồi sao? Cái gì đại hán cái gì tiểu phu? Ngươi thật sự coi ta là hạng người như thế nào? Uống công ta lo lắng cho ngươi! Ngươi cần ma kỹ?, vậy thì học trọng lực thuật này đi, mau mau chóng chóng luyện thành còn dùng để tu luyện. Kể từ giờ tu luyện của ngươi ngoài mấy vật phẩm trọng lực phải đeo trên người thì sẽ phải đi luyện tập dưới tác dụng của trọng lực thuật.”

Mai Lâm khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bài Huấn Luyện Mới

Trọng lực không gian thuật” cao cấp địa giai ma pháp kỹ, thuộc loại không gian ma pháp thuật cực kỳ hiếm có.

Trọng lực thuật tu luyện bước đầu tiểu thành có thể điều khiển trọng lực nặng thêm hoặc nhẹ đi trăm cân theo một bán kính nhất định, dần dần theo người sử dụng tu luyện mà có thể gia tăng áp lực, đại thành có thể tùy tâm sở dụng trọng lực trong bán kính rộng lớn hơn, tùy thuộc thực lực người tu luyện.

Thông tin trong đầu đã dần dần được Mai Lâm đọc kỹ càng, khẩu quyết từng câu từng chữ đã được hắn khắc vào trong đầu.

“Cái này là loại không gian ma pháp đã sớm thất truyền sao sư phụ? . Mai Lâm tuy bị hành hạ nhưng nhận được loại này ma kỹ làm hắn hưng phấn quên hết cả đau đớn.

“Từ xa xưa thời kỳ viễn cổ, không gian ma pháp thuật đã có một thời kỳ thịnh vượng, nhưng không biết vì một biến cố gì đó mà các ma pháp không gian dần biến mất khỏi đại lục, gọi chúng thất truyền cũng không đúng bởi những món đồ được tiền nhân để lại như không gian giới chỉ, không gian tháp hay thậm chí không gian riêng biệt do cường giả với thực lực thông thiên cảnh xé rách tạo ra vẫn là còn đó.”

“Không gian ma pháp thuật cũng hiện trên đại lục người có thể sở hữu chỉ cực kỳ ít chứ không phải là hoàn toàn biến mất như người đời thường truyền. Cái này trọng lực không gian thuật tuy cấp bậc cao nhưng rất khó tu luyện, hiện giờ chỉ cần ngươi có thể tạo ra chút trọng lực cho bản thân mình đã là tốt lắm rồi, phải đến thực lực ít nhất Linh nguyên cảnh thì ngươi mới có thể thi triển ra một khoảng cách nhỏ trọng lực mà thôi, thời gian đầu vẫn là dành cho tập luyện là được rồi”.

Mai Lâm trong lòng sầu muộn không thôi, không hổ là cao cấp địa giai ma pháp kỹ, phải tới Linh nguyên cảnh mới có thể miễn cưỡng thi triển ra, loại này cường đại ma kỹ nếu trong chiến đấu thi triển ra đối phương có thể sẽ bị bắt ngờ áp lực đè nặng xuống, giảm đi sức chiến đấu cũng là một cái lợi thể cực lớn. Bất quá, tiêu hao ma lực cho ma kỹ này cũng không phải là ít.

Tiếp tục chuỗi ngày đau khổ luyện tập hiện Mai Lâm còn phải luyện tập thêm với trọng lực thuật làm hắn trở lại thời kỳ hai tháng trước luyện tập với trang bị trọng lực.

Lần đột phá này tu vi của Mai Lâm hiện là nhị tinh Giả nguyên cảnh, bất quá, thực lực đã có thể so sánh với tứ tinh Giả nguyên cảnh. Thực lực thăng tiến làm sức mạnh của hắn có bước đổi mới. Hiện chỉ cần vài ngày hắn đã thích ứng thêm trọng lực thuật trong những bài tập hàng ngày.

Hiện Lão Ai Tề Áo đang đứng trước mặt Mai Lâm mà tra xét một lần.

“Tốt lắm người hiện giờ đã có thể tự do đi lại dưới trọng lực trang bị, bài tập của người sẽ được nâng cao thêm một tầng mới”.

Lão dẫn Mai Lâm tới một khoảng đất trống cách tháp không xa, hiện ở đó có một cái cột gỗ đóng xuống đất, xung quanh thì là la liệt các loại cọc gỗ nhỏ.

“Hiện tại hãy vận dụng đầu khí đứng trên cái cột gỗ cắm trên đất kia, vừa phải cẩn thận không được gây áp lực làm gãy cái cột bị thụ thái quá, vừa phải điều khiển đầu khí làm sao cho thật chuẩn xác mà không bị lãng phí, bước đầu hãy đứng trên chiếc cột đó, dùng kiếm chém ba chiếc cọc gỗ, sau này dựa vào tiến bộ của người mà ta sẽ tăng dần số cọc gỗ người phải chém”

“Ai Tề Áo gia gia, ngài có nghĩ bài tập này hơi quá không?”. Mai Lâm có chút không tình nguyện nói.

“Kêu ca cái gì, chả phải người ngày thường kiên trì lắm sao? Chả nhẽ mới luyện tập thế này đã chán nản rồi hả? Không luyện bài tập này thì cũng đừng có mơ mà kiếm kỹ đột phá nhé”.

“Được rồi, vẫn là gia gia luôn anh minh.”

Mai Lâm dứt lời liền hậm hực nhảy lên cột gỗ, vận ra một luồng đầu khí xuống chân mà đứng vững vàng trên chiếc cột gỗ, tay phải thì nắm chắc Hắc Long kiếm vào thế chuẩn bị.

“Ta bắt đầu đây”.

Lão Ai Tề Áo tuy vẫn đứng im hai tay chấp sau lưng, nhưng ba chiếc cọc gỗ bỗng dưng động đậy rồi lơ lửng trên không, tất nhiên là do lão Ai Tề Áo vận đầu khí nâng chúng lên.

Vút! Vút! Vút!

Ba tiếng xé gió đồng thời vang lên, ba chiếc cọc tốc độ nhanh như thiểm điện lao tới hướng Mai Lâm.

Xoẹt!

Chém đôi được chiếc cọc đầu tiên bay tới, nhưng Mai Lâm vẫn không phản ứng kịp với hai chiếc còn lại, hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một cái đâm thẳng vào mặt, một cái thì tông vào bụng.

Bốp! Bốp!

“Hự!”

Đau đớn ngã xuống khỏi cột gỗ đang đứng, Mai Lâm mặt mày sưng vù, đau điếng mà xoa xoa bụng, hắn trong tình trạng vừa phải mang đồ nặng, lại còn vừa phải điều động đầu khí cho thật chuẩn xác để chém cọc gỗ cho nên cũng chả còn kịp mà vận đầu khí hộ thể nữa.

“Ai Tề Áo gia gia, mấy cái cọc gỗ này tốc độ quá nhanh a, đã như vậy ta trên người còn phải mang nặng. Liệu có khó quá không?”.

“Có áp lực thì mới có thể không ngừng vươn lên, con đường tu luyện đi không dễ. Người sau này sẽ còn phải đối mặt với nguy hiểm và đau khổ gấp trăm ngàn lần thế này nữa, so với những bài tập đơn giản hiện giờ cũng chưa tính là cái gì cả, cố gắng lên, những bài tập này so với nguy hiểm thực sự chưa là cái gì đâu.”

Cũng may mắn hắn đã đột phá nhị tinh Giả nguyên cảnh, cho nên hiện giờ số lượng đầu khí hắn có thể sử dụng cũng được tăng lên. Sau vài lần ăn quả đáng, Mai Lâm tốc độ ra kiếm đã dần tăng tiến hơn hắn, mà hắn cũng đã dần thích ứng với hoàn cảnh luyện tập. Mai Lâm đã không còn bối rối như trước nữa mà bình tĩnh quan sát hướng bay của cọc gỗ, từ đó mà phán đoán phải chém cho thật chuẩn xác về hướng nào.

Tiến bộ thần tốc của Mai Lâm làm lão Ai Tề Áo ngẩn người, lão còn tưởng Mai Lâm sẽ phải mất vài ngày thời gian mới thích ứng được loại luyện tập này.

Lão suy nghĩ một hồi cũng là quyết định tăng độ khó lên ngay tức khắc.

Lại một lượt mới, chân Mai Lâm lại dễ dàng chém được chiếc cọc gỗ thứ nhất, chuẩn bị tới chiếc thứ hai thì bỗng dị biến xảy ra. Chiếc thứ hai đang bay bỗng thành linh thay đổi quỹ đạo làm Mai Lâm phản ứng không kịp, ngay lúc còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì hắn đã bị chiếc thứ ba bồi táng xuống mặt đất.

“Gia gia, như vậy không công bằng a.”

“Trong chiến đấu luôn phải biết tùy cơ ứng biến, mà kỹ năng phản xạ chính là yếu tố quan trọng nhất. Chả nhẽ người nghĩ đối thủ cứ sẽ đánh theo một đường để cho người biết trước mà có thể chém giết sao? Người tu luyện Tiêu Dao Du kiếm kỹ chẳng phải yếu tố bất ngờ quý dị chính là mấu chốt của kiếm kỹ đó sao?”.

Nhắc tới Tiêu Dao Du kiếm kỹ loại này vũ kỹ làm Mai Lâm chợt hiểu ra, hắn cũng không có nói thêm gì nữa mà chỉ tự động leo lên cột gỗ mà tiếp tục bài huấn luyện này.

Tiêu Dao Du kiếm kỹ mấu chốt chính là ra chiêu thay đổi thất thường làm đối phương trở tay không kịp, mặc dù còn thiếu bản hạ nhưng tu luyện đại thành bản thượng sẽ có thể tạo cho đối phương một loại ảo giác chí mạng. Cho nên hiện tại Mai Lâm được lão Ai Tề Áo đặt vào hoàn cảnh đối phương khi phải đối mặt với loại quý dị biến chiêu này.

Đã nắm được mấu chốt của bài tập, hắn liền hăng hái không ngừng tiếp tục kiên trì tập luyện.

Một ngày mệt nhọc qua đi, Mai Lâm ngày đầu tiên tập luyện bài huấn luyện mới này thu hoạch không nhỏ. Ngay cả khi kiệt sức, hắn cũng không có đi nghỉ mà tiếp tục ngồi xếp bằng tiếp tục tiến vào trạng thái tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tuyệt Vân Đỉnh (Ezio)

Sáng sớm một ngày nọ, thay vì luyện múa kiếm như trước thì Mai Lâm luyện tập chém cọc gỗ. Tới quá trưa, ăn uống vội vã xong hắn cũng không nghỉ ngơi mà là liền tiếp tục tập luyện trọng lực thuật mà Bạch lão mới cho hắn.

Trọng lực thuật là một loại không gian ma pháp thuật, mà hiện giờ với tu vi của Mai Lâm thì triển ra một không gian là điều không thể. Cho nên hắn cũng chỉ có thể vận ra Ma lực miễn cưỡng dùng trọng lực thuật để thêm áp lực lên mình.

Vừa phải vận Ma lực, vừa phải đeo trang bị trọng lực tập luyện là một sự việc mệt nhọc cỡ nào, nhưng Mai Lâm thừa biết bài tập này nếu hắn có thể tập thành quen thì sau này tốc độ của hắn sẽ được tăng cường khủng khiếp không thể hình dung. Mà bản thân hắn hiện đang tu luyện Lôi Vũ Phá Thiên Không, cần tốc độ áp sát đối phương càng nhanh càng tốt, cho nên hắn biết nếu bây giờ mà coi bỏ áp lực ra thì hắn so với vài tháng trước đúng là một trời một vực mà so sánh.

Tập luyện một mực tới chiều, hắn lại vào sơn động tiếp tục tu luyện trong bồn nước thuốc. Hấp thụ hết nước thuốc, Mai Lâm cũng không có ra khỏi bồn mà ngả người nằm mắt ngồi nghỉ ngơi trong chậu nước.

“Sư phụ, ta hiện tại bao giờ mới có thể thử luyện được?”.

Bạch lão đang đeo một gọng kính, trên tay thì đang cầm một quyển sổ nhỏ, tựa như đang tính toán cái gì đó. Thấy Mai Lâm lại nhắc về vấn đề này Bạch lão cũng không có câu gắt như trước nữa mà nói.

“Ngay bây giờ cũng có thể được rồi, với thực lực của ngươi thì... cũng miễn cưỡng có thể tự luyện ra nước thuốc ngâm người được rồi.”

Nghe thấy mình có thể luyện được, Mai Lâm người trần như nhộng nhảy ra khỏi bồn, “lùng lẳng” cái thứ dưới rốn ba tấc “vừa to vừa dài” mà lòng không quần quýt tới bên Bạch lão.

“Sư phụ anh minh!, sư phụ anh hùng!, sư phụ anh tuấn!, sư phụ vạn tể!”.

Không thương tiếc mà đập nguyên cuốn sổ đang cầm trên tay thẳng vào đầu Mai Lâm, Bạch lão tức giận như thét ra lửa mà quát.

“Ngươi cái tên tiểu tử thối này, mới có bắt đầu luyện được mà đã kích động như thế này thì sau này luyện được kiểu gì? Mặc quần áo nghiêm chỉnh vào chứ đừng có khoe hàng ra như vậy, tái phạm lần nữa ta cho ngươi ném thử cuộc sống địa ngục chôn nhân gian là như thế nào!”. Vị này cực phẩm đệ tử nhiều khi làm lão hận không thể một phát mà đập chết tươi vì thái độ nhí nhố này của hắn.

Mai Lâm hậm hực xoa xoa cái đầu đi mặc quần áo, thật sự mà nói luyện được thuật làm hắn kích động cũng phải. Trong nhiều bộ tiểu thuyết hắn thật sự rất thích đọc những thể loại có liên quan tới luyện được, thậm chí trong tất cả trò chơi Mai Lâm từng chơi qua, hắn đều chọn nghề nghiệp luyện thuốc hay liên quan đến thuốc làm chủ đạo cho nhân vật. Mà hiện giờ ước mơ từ kiếp trước tưởng như viễn vông hiện đã trở thành sự thật thì bảo sao hắn không kích động cho được?

Ngay từ lúc Bạch lão nói hắn có thiên phú luyện được đã làm hắn đứng ngồi không yên, lúc ấy thậm chí còn hận không thể để Bạch lão ra cường học.

Nhưng lý trí của Mai Lâm vẫn là kiềm chế lại được, dù sao Bạch lão mà thực sự nổi khùng lên thì có trời mới biết chuyện gì xảy ra với loại tu vi tầm tép như hắn.

Bạch lão vung tay lên, từ trong giới chỉ trên cổ của Mai Lâm xuất hiện ra một cái đỉnh lô màu trắng như tuyết, xung quanh mặt đỉnh lô chạm khắc hình mây uốn lượn bông bành cùng họa tiết khá tinh xảo.

Hai bên đỉnh là bốn cái ống rồng luôn thông xuống đáy đỉnh, bốn cái ống thông này được thiết kế thành hình sóng mây uốn lượn trông cũng rất bắt mắt. Phía trên đỉnh được thiết kế một cái lỗ và nắp đây, có vẻ như cái lỗ này là chỗ cho linh dược vào trong. Xung quanh cái nắp đỉnh thiết kế thành nhiều cái lỗ thông nhỏ song song với nhau, hình như những cái lỗ nhỏ này có tác dụng tán nhiệt.

Ở một bề mặt của đỉnh lô có một cái mặt kính trong suốt, dùng để quan sát linh dược bên trong trong lúc luyện hóa rất tiện lợi.

Chăm chú đánh giá một hồi cái đỉnh lô, thấy hai bên quai đỉnh là bốn cái kỳ lạ ống rồng hình sóng mây Mai Lâm vừa gõ gõ mạnh vào ống rồng, vừa tò mò hỏi:

“Sư phụ cái dược đỉnh này tại sao lại có bốn cái lỗ thông xuống đáy vậy?”.

Bạch lão cười đáp:

“Bốn cái lỗ này gọi là hỏa khẩu, dùng để đưa vào ma lực bên trong dược đỉnh điều tiết, hỏa khẩu cũng chính là chỗ chế tác cầu kỳ nhất của dược đỉnh, cần tay nghề của luyện khí sư rất cao, kết hợp với ma pháp sư tỉ mỉ phân bố vào đó ma pháp trận chính xác tới từng họa tiết. Mà giải thích cho rõ hơn, dược đỉnh của luyện dược sư như người biết, lúc đầu dược các luyện khí sư rèn luyện ra từ những khoáng thạch hiếm có, sau khi thành hình thì dược đỉnh sẽ được các ma pháp sư chèn vào bên trong ma thuật trận pháp kích phát một nguyên tố tạp chất bên trong ngọn lửa của luyện dược sư. Cho nên làm ra một cái dược đỉnh cho luyện dược sư đòi hỏi rất nhiều công phu, chỉ cần sai sót cho dù chỉ là một chi tiết nhỏ thôi thì chính là công sức bỏ biển.”

Mai Lâm thấy Bạch lão giải thích cách chế tác dược đỉnh khó khăn như vậy cũng nhất thời ngẩn người, trong tích tắc mới ý thức được rõ giá trị của một chiếc dược đỉnh là đòi hỏi công phu như thế nào. Hắn đầu chảy đầy mồ hôi hột, xuýt xoa vuốt vuốt chỗ vừa bị hấn gõ mạnh như thể sợ vừa bị làm trầy xước vậy.

“Không cần phải khẩn trương như vậy, cái dược đỉnh này sau khi luyện chế thành công, cho dù là Linh nguyên cảnh một kích toàn lực đánh cũng không sao cả.” Bạch lão nhìn Mai Lâm làm trò cũng là không kìm nén được mà nở nụ cười giải thích.

Thờ ắt ra một hơi như thể gỡ được tảng đá đè nặng trong lòng, Mai Lâm lại hỏi:

“Vậy cái dược đỉnh này có bốn cái hỏa khẩu để làm gì, nhiều như vậy chẳng phải là rất khùng sao sư phụ?”

“Tất nhiên hỏa khẩu càng nhiều thì càng dễ điều tiết, luyện đan sẽ càng được thuận buồm xuôi gió hơn. Ngoài ra cũng là để phân ra đẳng cấp của dược đỉnh và cũng là để tượng trưng cho giới hạn của đỉnh lô.

“Đẳng cấp?, Giới hạn dược đỉnh? Mai Lâm mặt nghếch ra, giải giải đầu khó hiểu nói.

Bạch lão tiếp tục giảng giải cho Mai Lâm nói:

“Đúng vậy, ví như cái dược đỉnh màu trắng này người nhìn nó có bốn cái hỏa khẩu, có nghĩa là chiếc dược đỉnh này là dược đỉnh cấp bốn, giới hạn của nó thì chỉ có thể luyện ra tới đa là tứ phẩm đan dược. Nếu cường chế luyện ngũ phẩm thì dược đỉnh sẽ không chịu nổi mà gây nên bạo tạc, cực kỳ nguy hiểm. Nhiều Luyện dược sư đã từng thử vượt phẩm lò mà luyện, trở tay không kịp bị ma lực phản phệ làm một thân tu vi hoàn toàn bị phế”.

Nghe tới đây làm Mai Lâm rung mình một cái, thật sự chuyện luyện dược thật đúng là nhiều chông gai so với tưởng tượng của hắn, bất quá, hắn lại có một cảm giác phấn khích khó hiểu khác.

“Dược đỉnh này tên là Tuyết vân đỉnh, chất liệu cũng rất đặc biệt, dược đỉnh được làm từ Bạch vân tinh thiết, loại này màu trắng kim loại chỉ có ở trên những ngọn núi có độ cao trội thủng tầng mây, muốn khai thác thì cũng chỉ có thể dùng phi hành khí cầu vận chuyển cực kỳ tốn kém. Bạch vân tinh thiết thường hay dùng để làm lò luyện đan vì tính chất tản nhiệt của chúng rất tốt. Cái Tuyết Vân đỉnh này là của sư tổ người cho ta dùng lúc ta mới bắt đầu bước vào con đường luyện dược. Bây giờ vì sư truyền nó lại cho người, mong rằng sau này với nó, người sẽ có một khởi đầu thật hoàn mỹ trên con đường luyện dược.”

Mai Lâm nghe Bạch lão nói những lời tâm huyết như vậy, trong lòng hắn cũng rất cảm động.

Chỉ thấy hắn bỗng quỳ xuống hành lễ với Bạch lão nói:

“Tạ ơn sư phụ! Ân tình của người ta cũng không biết làm sao phải báo đáp, ta cũng chỉ có thể xin hứa với người, sau này sẽ trở thành một cường đại luyện dược sư để không phụ lòng tâm huyết của người.”

Bạch lão thấy Mai Lâm lễ phép như vậy, trong lòng cũng là cực kỳ ấm áp. Cảm giác hiện giờ của lão thật sự khó mà nói lên được bằng lời.

Nhưng là Bạch lão còn đang chìm trong không khí đầm ấm tình thầy trò không lâu thì đồng chí Mai Lâm của chúng ta lại phát biểu. (ngu =.=’)

“Sư phụ, ta hiểu thuận như vậy, người vẫn là mau mau cho ta luyện trường sinh đan nha, Khục! đồ nhi hứa sẽ bao cho sư phụ ngài nhân gia đi giải quyết

vấn đề “sinh lý” tại kỹ viện ha? Ta thấy người nín cũng bao năm qua như vậy cho nên tính tình hay cáu gắt, chắc có lẽ “bộ máy” không hoạt động nên hay thay đổi cảm xúc thất thường, ày da~! Người cũng phải chú trọng chăm sóc máy móc kéo nó lại hồng hóc ra thì... ~A... Á Sư phụ tha mạng!!!!...”

Gió thổi vì vụ giữ trời thu (hay là hè thì phải, Khục! thứ lỗi vì đăng trí)...

Mặt trời hiện giờ đang dần dần khuất xuống đường chân trời, tạo nên một quang cảnh chiều tà cực kỳ diễm lệ. Những chú chim đã, và đang lần lượt bay về tổ, tổng kết lại số thức ăn mà cả ngày chúng lượm về được. Những chú thỏ, chú gà rừng hoang dã cũng đang vội vã quay trở về tổ ấm của mình, chuẩn bị đón màn đêm sắp sửa buông xuống.

Mà lúc này, đằng sau một ngọn núi, từ trong một cái sơn động dưới ngọn núi đó, một tiếng thanh thúy mà “trầm bổng” vang vọng giữa trời, làm xung quanh chim, thú đều phải giật mình hoảng sợ mà chạy tán loạn. Nếu như người có “nhà nghề” tới đây nhận xét, họ sẽ nhận ngay đó là âm thanh tu luyện “Thiết Đầu Công”=)).

(lời văn nghèo nàn nên trà mỗ chỉ tả được có như vậy thôi, rất xin lỗi các huynh đệ tỷ muội về sự kém học thức của trà mỗ T_T Khục! nếu có rảnh mọi người góp ý thêm nhé)

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bắt Đầu Luyện Được

Mặt trời lại bắt đầu nhú lên từ xa xa đường chân trời, đi theo là những tia nắng áp áp cũng từ từ chiếu rọi quang cảnh muôn nơi, tiếng chim hót líu lo, tiếng những tiểu động vật sào sạc trong bụi cỏ. Tất cả chuẩn bị đón chào lại một ngày mới đã đến.

Một tia nắng sớm chói rọi vào trong một cái sơn động nhỏ, bên trong sơn động là một cái đỉnh lô trắng như tuyết, bên cạnh đỉnh lô là một thiếu niên quần băng gạt kín đầu, trên tay là một đoàn khí lưu màu đỏ đang bọc kín cả bàn tay người thiếu niên này.

“Được rồi, bây giờ ngươi hãy từ từ đưa ma lực của mình vào hỏa khẩu”

Tiếng chỉ đạo của Bạch lão vang lên.

“Tập trung tinh thần đưa Ma lực vào được đỉnh, không được để mất kiểm soát, nếu không thì hậu quả sẽ khó lường.”

Nuốt nuốt nước miếng, Mai Lâm gật gật cái đầu, tập trung từng tí mà vận chuyển ma lực vào hỏa khẩu.

Phùng!

Một đoàn hỏa diễm bùng bùng cháy bên trong được đỉnh màu trắng, mà trong ngọn lửa ầm ầm có tia màu xanh lục, chứng tỏ tạp chất mộc nguyên tố thuộc tính chỉ có luyện được sư mới có.

“Khi đưa ma lực vào trong được đỉnh, bên trong một ma pháp thuật trận pháp sẽ kích thích mộc thuộc tính bên trong ma lực của ngươi, từ đó mà phát sinh ra một đoàn hỏa diễm, nếu như những pháp sư có tính thuần hỏa chúng mà không có tạp mộc thuộc tính thì cho dù đưa bao nhiêu ma lực vào trong đó cũng vô ích.”

“Vậy sư phụ, tại sao ta thấy người lúc trước luyện được mà không dùng lò đan?” Mai Lâm đặt ra câu hỏi.

“Cái này là một thủ thuật nhỏ mà thôi, sau này ngươi sẽ được học. Nhưng luyện được tốt hơn hết vẫn phải có lò đan.” Nói xong Bạch lão liền trên tay hiện lên một quyển trục, đưa cho Mai Lâm.

“Còn đây là cách thức phối chế nước thuốc ngâm, ngươi tự mình đọc rồi nhớ kỹ ở trong đầu từng công đoạn một.”

Sau khi đọc kỹ từng công đoạn phối chế, Mai Lâm cũng cảm thấy kỳ quái một màn tại sao lúc trước Bạch lão lại có thể không theo quy trình mà luyện ra nước thuốc đơn giản như vậy.

Vứt bỏ mọi tạp niệm trong đầu, Mai Lâm nhắm mắt lại, dùng tinh thần lực cố gắng cảm thụ, điều khiển ngọn lửa đang cháy hừng hực bên trong Tuyết Vân đỉnh.

Đưa vào một gốc điệp trúc thảo vào Tuyết Vân đỉnh thông qua hỏa khẩu của được đỉnh, con đường luyện được sư của Mai Lâm cũng chính thức bắt đầu từ đây...

Hiện giờ đang ngồi trên chiếc ghế mộc đung đưa trước lò sưởi. Lão Ai Tề Áo hai mắt nhắm nghiền, như cảm nhận được cái gì đó, khoe miệng lão khẽ nhếch lên, gật gù theo chiếc ghế hài lòng, cũng không hiểu lão hài lòng bữa ăn vừa rồi hay là đã cảm nhận được cái gì khác.

Đang là lão Ai Tề Áo nằm nhả trên chiếc ghế thì bỗng từ trong túi một chiếc phù chú có khắc trên đó một ma pháp trận khó hiểu bỗng lóe sáng chói lóa, cảm lên chiếc phù. Khởi động ma pháp trận trên đó, một thân ảnh hiện ra trước mắt lão, phải nói đúng hơn là một hình ảnh từ chiếc phù phản chiếu mà ra.

Nếu Mai Lâm mà có mặt ở đây hẳn sẽ cực kỳ kinh ngạc, bởi vì hình ảnh phản chiếu này không phải khác mà chính là người hầu gái mang tên Mai Lạp hơn mười năm trước đóng vai trò bà đỡ cho hắn.

Qua đi hơn mười năm nhưng Mai Lạp dung nhan không hề thay đổi, nàng vẫn tóc búi tó màu xanh lục, một thân váy dài hầu gái gọn gẽ y hệt như lúc Mai Lâm mới sinh ra hơn mười năm trước y hệt.

Hầu gái Mai Lạp lễ phép hành lễ với lão Ai Tề Áo, rồi mới nhẹ nhàng mở lời:

“Xin chào Áo Địch Thác Lô đại nhân, ta muốn hỏi thiếu gia nhà chúng ta tình hình của hắn dạo này có thay đổi hơn không? Một năm trước thiếu gia tình trạng vẫn không có khá hơn, nếu tình hình này kéo dài sẽ rất bất lợi cho tương lai thiếu gia, nếu ngài cho phép, chúng tôi rất muốn mời một vị luyện được sư tới để xem qua thân thể của thiếu gia một lượt.”

“Không cần thiết, thằng bé bây giờ đã là nhị tinh giả nguyên cảnh, mà cũng không phải là giả nguyên cảnh bình thường có thể so sánh.” Bạch lão nô nụ cười thần bí nói.

“A? đã đột phá nhị tinh giả nguyên cảnh? Đại nhân, ngài nói thiếu gia không bình thường là có ý gì?” biết được Mai Lâm đã đột phá, nàng cũng rất vui mừng, nhưng câu sau lão Ai Tề Áo nói ra làm nàng cảm thấy khó hiểu.

“Người thử nghĩ mà xem, hai hệ năng lượng song tu là như thế nào khái niệm?”

“A!?, ngài nói làm sao? Hai hệ năng lượng? tức là đấu khí và ma pháp? Điều này sao có thể?” Mai Lạp hai tay che miệng kinh hoàng. Tuy bình thường luôn tỏ ra rất điềm đạm, nhưng nghe thấy cái loại này tin chấn động thì cho dù là người như nàng sắc mặt cũng phải biến đổi... .

Bùm!

Từ trong Tuyệt Vãn Đình xả ra một đồng tro bụi mà bay thẳng vào mặt Mai Lâm, hắn từ nãy tới giờ đã đốt trụi hơn ba mươi gốc điệp trúc thảo, mà sản phẩm thất bại liền hóa thành tro bụi theo lỗ đặc thù dưới đáy được đỉnh hất ra lan tỏa xung quanh, hiện giờ mặt mày Mai Lâm đen thui như than vậy.

“Khụ! Khụ! Khụ!, không nghĩ điều khiển nhiệt độ ngọn lửa lại khó khăn như vậy.” Mai Lâm chặt vật mà ho ra một đoàn khói đen.

“Luyện được đấu có dễ dàng như vậy, nếu thành công được ngay thì đan dược chẳng phải là cái trắng sao? Luyện được cũng giống như tu luyện vậy, cần không ngừng mài dũa, không ngừng kiên trì thì mới có thể quen tay, về sau có thể hạ bút thành văn thì mới có thể đột phá về phương diện luyện được. Cho nên người vẫn cứ phải học hỏi dài dài!”

Cả ngày hôm nay Mai Lâm tính toán sẽ triệt để tập trung cho việc luyện dược, cho nên sau khi điều thức lại thoáng qua, hắn lại lao vào tiếp tục “quần ẩu” với đồng dược liệu.

Bình tĩnh cảm nhận ngọn lửa bên trong dược đỉnh, Mai Lâm từ từ bắt đầu nắm được nhịp sau khi đốt trụi thêm năm gốc điệp trúc thảo.

Diệp trúc thảo theo Mai Lâm điều khiển nhiệt độ mà từ từ tan chảy ra một đoàn chất lỏng màu xanh lục, thành cộng luyện hóa diệp trúc thảo, hắn liền nhanh chóng đình chỉ vận ma lực, lấy ra một bình sứ mà cho diệp trúc thảo vào bên trong.

“Tốt, đã thành công, bây giờ hãy tiếp tục luyện chế những dược liệu khác.” Bạch lão mỉm cười gật đầu.

Qua một ngày mệt nhọc luyện dược, Mai Lâm đã thành công mà chất lọc hết tinh túy từ những gốc linh dược, hiện chỉ còn công đoạn dung hợp cuối cùng là hắn có thể hoàn thành nước thuốc ngâm.

Nhìn Mai Lâm đang điều thức trở lại ma lực, Bạch lão cũng là cảm thán không thôi. Chỉ qua một vài lần luyện chế thất bại mà Mai Lâm đã có thể nhanh chóng mà nắm bắt được nhiệt độ ngọn lửa thích hợp cho từng gốc linh dược, điều này làm cho Bạch lão không khỏi tặc lưỡi, chẳng những ngộ tính luyện vũ kỹ mà trong cả luyện dược Mai Lâm tiếp thu rất nhanh, đó còn là chưa kể tinh thần lực trời sinh của hắn nữa.

Thở ra một ngụm trọng khí, Mai Lâm lại tiếp tục đến bên Tuyệt Vãn Đình, chuẩn bị công đoạn khó khăn nhất mà hắn mất nguyên một ngày chuẩn bị.

Đưa vào dược đỉnh giọt chất lỏng màu xanh lục, hắn liền vận ma lực bắt đầu tiếp tục. Theo lần lượt mà đưa vào từng giọt chất lỏng màu sắc khác nhau, Mai Lâm mỗi một lần đưa vào một giọt chất lỏng là phải điều chỉnh lại nhiệt độ ngọn lửa làm hắn cảm thấy rất mệt nhọc.

Xèo!

Giật mình vì để ngọn lửa quá mức suýt thiêu đốt thành không khí đoàn chất lỏng, Mai Lâm bắt đầu có chút bối rối chân tay.

“Cứ bình tĩnh, luyện được sư tinh thần phải thật vững chắc, cho dù thái sơn trước mặt có sụp đổ cũng không biến sắc, phải tùy cơ ứng biến trong từng trường hợp, không phải cứ đi theo sách vở đã là luôn đúng. Phải có cảm nhận của chính bản thân mình, từ đó mà dần dần tích tụ thành kinh nghiệm.”
Trần tĩnh lại Mai Lâm, Bạch lão một bên nhàn nhạt nhắc nhở nói.

Hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, Mai Lâm lại bắt đầu cho vào giọt chất lỏng cuối cùng, sau đó hần từ từ nhẹ nhàng hạ thấp nhiệt độ ngọn lửa, rồi bắt đầu không chế mà đưa chúng dung nhập vào với nhau. Ngay lúc này, Mai Lâm bắt ngờ tăng nhiệt độ ngọn lửa, dị biến liền xảy ra, các đoàn chất lỏng bắt đầu sôi sục biến ảo không ngừng làm Mai Lâm điên cuồng dùng tinh thần lực một bên trấn áp đoàn chất lỏng, một bên thì điều khiển nhiệt độ ngọn lửa. Qua một hồi vật lộn, cuối cùng đoàn chất lỏng cũng phải chịu thua mà dung hợp lại thành một màu bạch sắc.

“Không tồi, không tồi, được rồi ngươi hãy từ từ điều thức, còn lại cứ để ta.”

Mai Lâm vì tiêu hao quá độ mà sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy, thở không ra hơi. Nghe Bạch lão cho phép nên hần trực tiếp cứ ngồi trước được đỉnh mà tiến vào trạng thái tu luyện, bắt đầu hồi phục lại tiêu hao.

Đề tới lúc hần mở mắt ra thì đã thấy Bạch lão lơ lửng trước mặt mỉm cười nói:

“Chúc mừng, ngươi từ bây giờ đã có thể miễn cưỡng gọi là một luyện được sư rồi.”

Mai Lâm không nói gì cả, nhưng nét mặt hơn hờ vui sướng của hần đã nói rõ lên tất cả cảm xúc của hần hiện giờ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Lại Đột Phá

Hây!, Hây!, hấp!”

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Hơn mười cọc gỗ từ bốn phương tám hướng xé gió gào thét bay tới người một thiếu niên tay cầm hắc trường kiếm, hai bàn tay hần đeo găng tay cắt ngón, chân người thiếu niên mang một đôi giày đen, đang không ngừng chém làm đôi những cọc gỗ với những hướng bay liên tiếp biến ảo, thay đổi quỹ đạo, nhằm không cho người thiếu niên này một cơ hội nào cả.

Nhưng điều này cũng không thể làm khó được người thiếu niên, chỉ thấy thân ảnh hần không ngừng uyển chuyển mà tránh thoánh những cọc gỗ lao vào những chỗ hiểm hóc. Hần trong tình huống như vậy vẫn không có rối trí, từng động tác của hần vẫn bình tĩnh xử lý gọn gàng từng cọc gỗ lắt léo theo nhiều hướng khác nhau.

Xoẹt!

Chém đôi chiếc cọc gỗ cuối cùng rồi nhẹ nhàng tiếp lên cột gỗ thẳng đứng, Mai Lâm nhìn lão Ai Tề Áo mà mỉm cười chờ ý kiến.

Lão Ai Tề Áo chỉ gật nhẹ cái đầu, chứng tỏ Mai Lâm đã thành công vượt qua được bài huấn luyện gian nan này.

Để có được thành quả khó tin này, Mai Lâm đã phải gian khổ tu luyện thêm trọng lực thuật lên bản thân trong những bài tập mỗi ngày suốt ba tháng. Ba tháng trời không ngừng miệt mài tu luyện, Lôi Vũ Phá Thiên Không cùng Tiêu Dao Du Kiếm kỹ của hần cũng đã có chút tiến thêm một bước thành tựu

Mai Lâm tay cầm Hắc long kiếm, hần cũng không có cất đi mà nhanh chóng múa tiếp vài đường kiếm khởi động, sau đó liền thi triển ra đơn giản một đường kiếm với một đạo lôi điện bao bọc.

Roẹt!

Một tia tựa như sấm sét phát ra âm thanh từ thân Hắc long kiếm, Mai Lâm một chiêu này đâm thẳng tới trước mặt lão Ai Tề Áo.

Cầm trên tay cây gậy gỗ đang chuẩn bị sẵn, lão Ai Tề Áo vẫn như trước nhàn nhã mà đỡ một chiêu của Mai Lâm, nhưng lần này lão đã phải dùng một ít đầu khí màu vàng bọc lại cây gậy.

Nhanh chóng tiếp tục biến chiêu, Mai Lâm lần này chém ra một đường vòng cung, đường kiếm cùng động tác tuy đẹp mắt nhưng cũng không có gì thâm ảo. Những tưởng sẽ không có gì đặc biệt thì đột nhiên biến dị xảy ra, quỹ đạo của đường kiếm bỗng thay đổi đột ngột, chỉ thấy đường kiếm còn chưa có chạm vào cây gậy gỗ trên tay phải của lão Ai Tề Áo thì đã hiểm hóc mà chuyển hướng vào vai trái của lão.

Bất quá, Mai Lâm đã nhanh thì lão Ai Tề Áo còn nhanh hơn, bằng một tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấu, tự lúc nào lão đã chặn lại một đường

kiếm quý dị của Mai Lâm

Không hề có cảm giác bất ngờ, Mai Lâm nhanh chóng biến chiêu, liên tục xuất ra những đường kiếm nước chảy mây trôi, quỹ đạo đường kiếm luôn biến đổi không ngừng, tốc độ ra chiêu cũng biến hóa không kém, lúc thì nhanh như sấm sét, lúc thì lại chậm chạp nhưng lại cực kỳ tiêu sái, tuy vậy cũng không kém phần quý dị. Nhưng là tuy Mai Lâm liên tiếp hóa giải những đòn công kích của lão Ai Tề Áo nhưng hắn cũng không thể phản công lại được.

Đối chiến một hồi bằng Tiêu Dao Du kiếm pháp không có kết quả, Mai Lâm bỗng thu kiếm kéo dài khoảng cách, toàn thân lại nhanh chóng vận chuyển cuộn cuộn đầu khí, lần này trên thanh kiếm loẹt xoẹt những tia chớp điện cực kỳ khủng bố, mà xung quanh hắn thì năng lượng giao động bỗng kịch liệt hẳn lên.

Nên nhớ rằng Mai Lâm có thể biến đầu khí thành Lôi điện nguyên tố ngoài lôi đầu khí của hắn ra thì còn là phần lớn do vũ kỹ Lôi Vũ Phá Thiên Không mà thành.

Chiều lúc đầu Mai Lâm chỉ là đơn giản tùy ý mà thi triển, còn lần này mới chính thức thật sự là Lôi Vũ Phá Thiên Không. Nén lại hết tất cả lực lượng của mình, Mai Lâm cảm Hắc long kiếm, toàn thân trường kiếm đã bao phủ đầy lôi điện, hắn một lần nữa chân đạp về phía trước, lao tới lão Ai Tề Áo.

“Địa giai cao cấp vũ kỹ, Lôi Vũ Phá Thiên Không!”

Mai Lâm hét lên một tiếng, trên tay Hắc Long kiếm tràn đầy lôi điện cuồng bạo gào thét, chém xuống một đường kiếm cực kỳ bá đạo về phía lão Ai Tề Áo.

Àm! Âm!

Một chiêu này giao động khá lớn, chỉ thấy xung quanh đất đá văng tung tóe, tia chớp điện trên Hắc Long kiếm cũng bị đánh vung ra đầy trời bốn phía xung quanh, tạo thành rất nhiều những hố to nhỏ đủ mọi hình dạng.

Lão Ai Tề Áo vẫn như trước không tốn chút sức lực nào để đánh văng vũ kỹ công kích này của Mai Lâm, nhưng trong ánh mắt có thể nhìn thấy lão cũng rất hài lòng với thành quả của Mai Lâm hiện giờ.

Phịch!

Chật vật mà nằm ngửa ra mặt đất thờ hồng học, một kích toàn lực này của Mai Lâm đã vắt kiệt tất cả năng lượng lẫn sức lực của hắn. Tuy vậy trên khuôn mặt của hắn vẫn hiện lên một nụ cười, bởi vì hắn bây giờ đã cảm thấy cánh cửa tiến tới tam tinh giả nguyên cảnh, có lẽ một thời gian nữa là hắn lại có thể tiếp tục đột phá, thật sự không uống công hắn liên tục tập luyện một nhọc suốt thời gian qua.

Cầm cây gậy mộc chấp tay sau lưng đi tới bên cạnh Mai Lâm, lão Ai Tề Áo mỉm cười ôn hòa nói:

“Rất tốt, hai bộ vũ kỹ này của ngươi đã có tiến bộ, nhưng vẫn phải cần thêm nhiều kinh nghiệm mới có thể tiếp tục nâng cao. Sao rồi? có hay không cảm giác sắp đột phá?”

Mai Lâm gật gật cái đầu, lão Ai Tề Áo trong tay hiện ra một bình ngọc ném cho Mai Lâm.

“Ăn viên Hồi Lực đan này vào sẽ giúp ngươi hồi phục tinh lực, hồi phục xong thì vào tháp chúng ta nói chuyện.”

Lão Ai Tề Áo nói xong liền xoay người rời đi.

Đợi cho lão Ai Tề Áo đã hoàn toàn đi khỏi, Mai Lâm mới mở ra bình sứ, thì bỗng một hương thơm ngào ngạt bất ngờ phả vào mặt hắn, làm Mai Lâm con chưa kịp ứng biến thì đã say mê với hương thơm dồi dào từ hồi lực đan trong bình.

“Mới chỉ ngủi thôi mà đã có thể phục hồi một ít năng lượng, thật đúng là thần kỳ đan dược.” Mai Lâm cảm trên tay viên đan cảm thán không thôi.

“Hồi Lực đan, có thể dùng cho cả ma lực lẫn đầu khí tu luyện giả phục hồi năng lượng, có thể nói là hoàn mỹ đan dược được tất cả chức nghiệp giả đồ mất. Loại này đan dược rất khó luyện chế, quan trọng là cũng không có mấy ai có trong tay đan phương của loại đan dược này. Hầu hết trên đại lục chỉ tiêu thụ được tề ma lực hay là đầu khí đan nhưng hiệu quả không thể so sánh được với Hồi Lực đan.” Giọng nói của Bạch lão lại vang lên trong đầu Mai Lâm.

“Sư phụ, vậy người có đan phương loại đan dược này không? Hay là đến cả người là luyện được sư vĩ đại như vậy cũng không đủ trình độ để sở hữu?” Mai Lâm con mắt đảo quanh, dò hỏi Bạch lão “túi thần kỳ”.

“Tiểu tử thôi, không cần phải dùng chiêu khích tướng với ta, chỉ là nho nhỏ Hồi Lực đan mà thôi có gì to tát, đợi ngươi tu vi tăng thêm vài tinh nữa thì lúc đó sẽ cho ngươi đan phương, dù sao tu luyện sau này Hồi Lực đan sẽ rất cần thiết.”

Nghe vậy Mai Lâm cũng không cần phải giả nai nữa, bật người nhảy tưng lên mà sung sướng. Sau đó trực tiếp cho viên Hồi Lực đan vào miệng.

Hồi Lực đan vừa vào miệng, tựa như một làn gió thơm mát mà bắt đầu ồ ạt ủa vào thân thể của Mai Lâm, từng lỗ chân lông, từng lông tơ kẽ tóc đều giống như hân hoan mà vui sướng nở bung ra, vòng xoáy kỳ dị trong đan điền của Mai Lâm cũng nhận được luồng khí mát tằm bổ, qua một lúc Mai Lâm sắc mặt uể oải đã từ lúc nào mà biến mất, ngược lại đã hồi phục long tranh hổ đấu toàn thân tràn đầy tinh lực như trước.

Vận động đơn giản lại một hồi, rồi nhớ tới lão Ai Tề Áo cần dặn, Mai Lâm liền rời khỏi bãi đất trống, rào bước mà tiến về phía tòa tháp.

Vừa vào trong tháp, Mai Lâm đã thấy lão Ai Tề Áo ngồi trên ghế đung đưa từ lâu ngồi chờ hần. Tiến tới bên cạnh lão Ai Tề Áo, hần còn chưa kịp nói gì thì lão Ai Tề Áo đã mở lời trước:

“Từ bé tới giờ ta cũng luôn không cho ngươi sử dụng đan dược cũng bởi không muốn ngươi quá phụ thuộc vào nó để thăng tiến mà sau này sẽ ảnh hưởng tới tu vi. Rèn luyện ý chí cùng tính nhẫn nại cho ngươi biết tính tự giác, nhưng thời gian qua ta đã thấy mọi biểu hiện của ngươi, cho dù có mất đi tu vi cũng không quên chăm chỉ luyện tập, cũng không có cả ngày buồn rầu nhụt chí mất tinh thần như người khác. Có lẽ thời điểm cũng đã tới, ngươi bây giờ trụ cột đã rất vững chắc, một thân tu vi cũng đã không phải đồng cấp có thể đem ra so sánh.”

Vừa nói, lão vừa lấy ra từ trong ống tay áo một bình ngọc khác.

“Đây là ‘Cường Mạch Tự Khí đan’, có tác dụng tăng cường, cải tạo lực lượng trong cơ thể, giúp mở rộng kinh mạch để có thể vận chuyển được nhiều năng lượng hơn nữa, nếu dùng khi chuẩn bị đột phá thì sẽ chắc chắn thành công, ngươi tăng cường năng lượng cùng mở rộng kinh mạch thêm nữa cũng tốt, bất quá, loại đan dược này phải có người giúp điều khiển luyện hóa, nếu tự động sử dụng thì nguồn dược lực quá lớn sẽ gây bạo thể mà chết, cho nên bây giờ ngồi nghiêm chỉnh xuống, ta sẽ hỗ trợ ngươi luyện hóa Cường Mạch Tự khí đan để đột phá.”

Không nói hai lời, Mai Lâm ngay lập tức cầm lấy bình sứ xếp bằng ngồi xuống, mà lão Ai Tề Áo cũng ngồi ra sau lưng Mai Lâm, chuẩn bị giúp hần luyện hóa ‘Cường Mạch Tự Khí đan’.

Đưa vào miệng viên đan ngào ngạt mùi thơm, nhưng là Mai Lâm còn chưa kịp hưởng thụ mùi vị thì bỗng có cảm giác như bị một hòn đá đè xuống trong cơ thể vậy. Đúng lúc này lão Ai Tề áo đặt tay ra sau lưng Mai Lâm, truyền đầu khí vào trong cơ thể hần, trợ giúp Mai Lâm luyện hóa ‘Cường Mạch Tự Khí’ đan.

Mai Lâm bỗng cảm thấy có một nguồn lực lượng trực tiếp nghiền nát Cường Mạch Tự Khí đan này thành một đoàn dược lực, sau đó nguồn lực lượng này thúc ép đoàn dược lực không ngừng lan tỏa tới từng ngõ ngách kinh mạch trong cơ thể Mai Lâm. Kinh mạch Mai Lâm đã được nước thuốc ngâm không ngừng tăng cường cứng cáp, hiện lại được một lần nữa bồi bổ mở rộng ra thật sự đúng là hỗ thêm cánh.

Không ngừng cường hóa kinh mạch Mai Lâm xong xuôi, đoàn dược lực còn lại trực tiếp xuôi về đan điền. Mai Lâm lúc trước đã lơ mơ cảm thấy màng chắn, hiện tại đã là rõ ràng hơn.

“Nhanh chóng tập trung lại hết dược lực chuyển hóa thành năng lượng, trùng kích vào màng chắn!” Tiếng nói lão Ai Tề Áo vang lên.

Mai Lâm ngay lập tức nương theo Đấu pháp quyết vận chuyển, lọc nguồn dược lực hóa thành năng lượng rồi ồ ạt mà gia nhập vào vòng xoáy kỳ dị trong đan điền Mai Lâm.

Từ sau khi Mai Lâm tu luyện Đấu pháp quyết thì bây giờ hần chỉ cần hấp thụ thiên địa linh khí rồi nương theo Đấu Pháp quyết vận chuyển lọc thành một loại kỳ dị năng lượng, sau đó cứ như vậy gia nhập vào vòng xoáy đồ sộ. Mà khi hần sử dụng đầu khí và ma lực thì cũng đều là từ vòng xoáy kỳ dị này mà xuất ra.

Liên tục trùng kích cảnh giới làm cho Mai Lâm rất thống khổ, toàn thân đầm đìa mồ hôi, khoe miệng lại bắt đầu rỉ máu. Nhưng hần cũng không có lùi bước, có được một cơ hội để thăng tiến lên một cảnh giới mới thì hần sẽ bắt chấp, cho dù có phải chịu đau khổ như thế nào.

Nhìn đang không ngừng run rẩy Mai Lâm, lão Ai Tề Áo cũng lắc đầu thở dài, đây là con đường mà Mai Lâm đã chọn thì bây giờ hết thảy chỉ dựa vào chính bản thân hần mà thôi.

Trôi qua một canh giờ, xung quanh Mai Lâm năng lượng bỗng ba động kịch liệt một hồi, chung quanh bắt đầu lại nổi gió, mà cả người Mai Lâm bỗng được bao bọc bởi một đoàn quang mang màu đỏ kỳ dị, động tĩnh cực kỳ khoa trương.

“Mới Giả Nguyên cảnh mà động tĩnh lớn như vậy, không biết thăng bé tu luyện cái gì công pháp, sau này tiến giai thì sẽ động tĩnh như thế nào nữa.” Lão Ai Tề Áo chăm chú theo dõi.

Đã chuẩn bị sẵn ngay từ đầu, chỉ thấy lão gõ gõ xuống đất cây gậy của mình, xung quanh Mai Lâm sáng lên một Ma pháp trận với nhiều hoa văn cực kỳ cổ quái, trợ giúp hần tích tụ thiên địa linh khí.

Qua một lúc xung quanh động tĩnh cũng từ từ giảm đi, đoàn quang mang màu đỏ cũng từ từ biến mất. Bỗng Mai Lâm bất chợt mở mắt, con ngươi xanh biếc lóe lên một tinh quang, hiện tại nhìn sắc bén hơn xưa rất nhiều.

“Chúc mừng!” Lão Ai Tề Áo tươi cười đỡ Mai Lâm dậy.

“Ngươi có lời gì muốn nói với ta không?” Bất chợt lão Ai Tề Áo hỏi một câu hỏi mập mờ.

“Ta...” Mai Lâm cũng là không biết làm sao, hần cũng biết đạo này mình hành tung khả nghi làm cho lão Ai Tề Áo cực kỳ nghi ngờ, hơn nữa vừa mới xong còn đột phá trước mặt lão nữa.

Thấy Mai Lâm còn đang suy nghĩ làm sao để trả lời thì lão Ai Tề Áo cũng không ép buộc nữa, liền chuyển chủ đề sang chuyện khác.

“Ngươi cũng đã đạt tới tam tinh giả nguyên cảnh, bất quá đã có thể so với ngũ tinh giả nguyên cảnh tu vi. Hiện với thực lực này ta cũng đã có thể cho

ngươi xuất núi được rồi, giữ ngươi lại đây lâu quá thành ra ngu ngốc thì hổng bét.” Vừa nói lão vừa cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bánh Xe Số Phận Bắt Đầu Xoay Chuyển

Mai Lâm cũng đã dự định đột phá tam tinh thì tìm cách xin lão Ai Tề Áo cho xuống núi, nhưng có vẻ đã không cần nữa rồi.

“Tất cả những gì tốt nhất ta cũng đã dạy hết cho ngươi, bây giờ ngươi cần đi ra ngoài历练 lắm góp nhặt thêm nhiều kinh nghiệm thực tế hơn nữa. Nhưng ngươi cũng phải cẩn thận, thế giới bên ngoài trùng trùng nguy hiểm, lòng người khó đoán, chỉ cần không cẩn thận thì cho dù ngươi chết thế nào ta cũng không biết được đâu.”

“Vâng ta hiểu rồi gia gia, ta biết phải làm thế nào.” Mai Lâm ánh mắt kiên định, xen lẫn hưng phấn nói.

“Được rồi, vậy thì tối nay ông cháu ta cùng dùng bữa lần cuối.” Lão Ai Tề Áo ôn hòa mỉm cười với Mai Lâm.

“Vậy gia gia, hôm nay để ta vào bếp, ngài cứ ngồi chờ được rồi.” Nói xong hắn chạy đi tất bật chuẩn bị xoong nồi.

Lão Ai Tề Áo rất bất ngờ, cũng không biết nói làm sao, nhưng lão vẫn cứ để mặc kệ Mai Lâm muốn làm gì thì làm.

Mai Lâm kiếp trước sống độc thân, lúc còn là sinh viên nên hắn đi học qua một lớp nấu ăn của một người quen đầu bếp nhà hàng năm sao về hưu, cho nên kinh nghiệm nấu nướng của hắn cũng rất chắc tay, vì vậy món thịt nướng theo cách hắn làm mới có thể làm lão Ai Tề Áo kinh hi như vậy.

Còn chưa kể ngoài ẩm thực nước ngoài thì hắn còn tinh thông cả ẩm thực Việt Nam, dầu sao người việt thì phải biết nấu món việt chứ. Phần lớn là hắn đều tự học, nhưng với kinh nghiệm đầu bếp phong phú của mình thì hắn trong một khoảng thời gian ngắn đã học được hết tất cả cách nấu món ăn cổ truyền của dân tộc. Tên bảng hữu duy nhất của hắn ngày trước chưa có lấy vợ thì suốt ngày ăn chực tại nhà hắn chỉ vì món phở bát hủ. Quên chưa có nói, bảng hữu thân nhất của Mai Lâm kiếp trước là một người Nga, chỉ là anh chàng này đối với văn hóa Việt Nam rất có hứng thú, thậm chí khi lấy vợ chẳng biết hắn bằng cách nào trao được một cô vợ Việt xinh đẹp tới tay làm Mai Lâm lúc ấy (gato~ Khục!) ghen tị mãi không thôi. Bất quá, đó chỉ là những ký ức của kiếp trước, còn hiện tại Mai Lâm cũng đã có một kiếp sống, tương lai hoàn toàn mới.

Bày biện ra giữa sảnh một bàn toàn là một đồng thịt tươi sống đã tẩm qua gia vị đầy đủ, ngoài ra còn có rau củ quả các loại. Ở giữa thì xếp một đồng thành hình thù một cái bếp, còn lửa thì hắn dùng ma pháp điều khiển. Trên đồng lửa treo một cái nồi, bên trong thì ừng ực nước dùng cực kỳ thơm ngon, cũng không hiểu Mai Lâm nấu như thế nào.

Tất cả nhưng vật này làm lão Ai Tề Áo cũng rất khó hiểu hỏi:

“Tiểu tử, chả nhẽ ngươi định cho lão già này ăn sòng nuốt tươi rồi uống súp sao?”

“Gần như là vậy, thưa gia gia.” Mai Lâm nở nụ cười thần bí đáp.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Mai Lâm liền mời lão Ai Tề Áo người xuống chờ, còn hắn thì gấp vài miếng thịt tươi sống nhúng vào nước dùng. Mắt thấy thịt vừa chín tái, hắn liền vớt ra rồi cho thêm chút rau thơm rồi mời lão Ai Tề Áo nếm thử.

Nhìn miếng thịt “luộc” tái không có gì đặc biệt này lão Ai Tề Áo cũng bán tính bán nghi mà nếm thử, chỉ bất quá sau khi ăn vào lão liền tròn mắt nhìn Mai Lâm một cách kinh ngạc.

Không chịu được loại này nhìn mình ánh mắt, Mai Lâm liền thắc mắc :

“Có chuyện gì sao gia gia? Món này không hợp khẩu vị của người?”

Lão Ai Tề Áo lúc này mới hoàn hồn lại, bỗng giật mình quát lớn:

“Tiểu tử thôi, uống cho ta hơn chục năm qua bồi dưỡng ngươi, vậy mà... vậy mà... cao lương mỹ vị như thế này mà bây giờ tiểu tử thói nhà ngươi mới nấu cho lão hủ này sao? Ngươi có còn nhân tính hay không? Thiên lý ở đâu?”

Ta Hôn Mê!

Mai Lâm đảo cặp mắt trắng dã triệt để im lặng, cứ tưởng nấu ngon sẽ được khen, ai ngờ kết quả lại làm hắn dờ khóc dờ cười. Hơn chục năm qua hắn quá mê mē tu luyện nên cũng không nấu nướng cái gì, để kệ nhảm chán thịt hơn chục năm nay. Cho nên hôm nay để lộ tài năng liền bị ủy khuất cũng là điều đương nhiên.

Tối hôm ấy, Mai Lâm cũng chỉ ăn qua loa dăm ba miếng, còn đâu là chỉ ngồi hiểu thuận mà phục vụ món lẩu cho lão Ai Tề Áo thưởng thức.

Trong màn đêm thanh vắng, khi mà song trăng đã mọc lên tới đỉnh đầu, nhà nhà người người đã say trong giấc nồng. Giữa một con đường với hai bên hàng cây xum xuê có hai thân ảnh đang hốt hải như thể đang chạy trốn khỏi cái gì đó.

“Con à!, mau mau rời khỏi đây trước đi đi, ta sẽ ở đây cản lại bọn chúng”. Người nói là một trung niên mỹ phụ tóc vàng óng buộc cao, thân mặc váy đầm rất rộng, trên người khoác một áo bào che đầu.

“Nhưng mà mẫu hậu, người không đi ta cũng sẽ không đi, chúng ta cùng sinh cùng tử, ta không muốn người phải một mình chịu khổ.”

Bên cạnh mỹ phụ là một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, tóc nàng màu vàng kim óng ả dài tới thắt lưng có chút rối bời, ôm lấy đáng người yêu kiều của nàng là một bộ áo bào màu tro che kín đầu, trên đôi mắt mê người màu lục cầm thạch hiện giờ là hai hàng nước mắt tuôn trào lăn dài trên đôi má núm đỏ lựng, cặp môi nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng cũng không ngừng mà run rẩy, khuôn mặt quốc sắc thiên hương tái nhợt vì hoảng sợ đang ẩn trong mũ chiếc mũ trùm rộng thùng thình. Nàng biểu hiện bây giờ làm cho ai cũng phải động lòng xót thương, hận không thể ôm lấy nàng mà vỗ về an ủi.

Ôm lấy con gái mình, mỹ phụ vỗ về an ủi:

“Con phải thoát thân bằng được, nếu không làm mẫu thân như ta chết cũng không an lòng. Xin con, xin con hãy nghe lời ta một lần này nữa thôi.”

Kim nén lại cảm xúc, mỹ phụ đặt vào tay của thiếu nữ là một chiếc giới chỉ có khắc hình rồng cực kỳ tinh mỹ.

“Con hãy cầm lấy Thiên Long giới chỉ này bên trong có một phong thư và một ít đồ đạc của con ta đã bỏ sẵn vào trong đó, hiện tại vị kia đại ca của con đang muốn đuổi tận giết tuyệt hồng chiếm đoạt ngôi vua, cho nên con hãy mau rời xa khỏi nơi đây càng nhanh, càng tốt. Hãy tới Linh Vũ Nam học viện trú tại đó một thời gian, ở đó phó viện trưởng là bạn thân của ta, con hãy tới đó đưa ra phong thư, nhất định người bạn đó của ta sẽ giúp con. Còn về ta, con cũng không cần phải lo lắng nhiều, đại ca con sẽ không dám xuống tay với ta đâu, chỉ cần con có thể yên ổn là ta đã mãn nguyện lắm rồi...”

“Mau bắt chúng lại.”

“Không được để chúng chạy thoát.”

“Chia nhau ra tìm bọn phản bội đó mau.”

“Báo cáo! Đứng trước hình như có hai người!”

“Có thể đó là bọn chúng.”

“Các binh sĩ, mau mau bắt chúng lại ngay cho ta, nhớ phải bắt sống!”

“Rõ! Thừa tướng quân.”

Âm thanh dồn dập từ xa truyền tới làm trung niên mỹ phụ chỉ kịp niệm chú, sau đó đẩy thiếu nữ đi bằng một ngọn gió ma pháp, cuốn nàng bay xa khỏi chỗ thị phi này.

“Mẫu hậu!, mẫu hậu!, không!... Mẫu thân...” Thiếu nữ thống khổ kêu gào trong tuyệt vọng, đôi mắt đã đỏ lên vì khóc quá nhiều. Nàng hiện tại không thể nhúc nhích, chỉ đành trơ mắt để ngọn gió cuốn mình đi xa dần.

Đợi cho tới khi thân ảnh thiếu nữ biến mất khỏi tầm mắt thì cũng vừa kịp lúc một đội nhân mã hùng hổ xông tới bao vây xung quanh trung niên mỹ phụ. Người nào người này cũng đều là một thân thiết giáp trụ trước ngực có in hình đầu rồng, cười trên những thiết giáp độc giác thú (ngựa một sừng).

Từ trong đám lính tiến ra một người cao lớn râu quai nón trung niên nam tử, một thân giáp trụ màu bạc sáng bóng, trên khuôn mặt dữ tợn có một vết sẹo chéo mặt cực kỳ khủng bố, hằn cười trên lưng một con màu đỏ rực như máu độc giác thú, trông cao lớn, uy mãnh hơn những con bên cạnh khác rất nhiều.

“Tư Lê (Plough) tướng quân, chả nhẽ ta là người thế nào bao năm qua ngài cũng không biết sao?” Vừa nhìn thấy người này, trung niên mỹ phụ mặt không biểu cảm hỏi.

“Người là người thế nào ta không cần biết, ta chỉ biết người cùng công chúa lập mưu hạ độc đức vua hồng muốn cướp ngôi mà thôi, mau mau thúc thủ chịu trói đi nếu không đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.”

Trả lời trung niên mỹ phụ là một giọng ồm ồm cực kỳ khó nghe, phát ra từ trung niên nhân này.

“Bây đâu, mau chia người truy bắt con tiểu tiện nhân kia về đây, ai bắt được nó hoàng tử sẽ trọng thưởng hậu hĩnh!”

“Trừ khi bước qua xác ta!”

Mỹ phụ nghe thấy quân lính muốn truy bắt lại con gái của mình, liền nhanh chóng rút ra một quyền trục từ sau lưng, hay tay liền kết thủ ấn bắt đầu niệm chú. Xung quanh nàng hiện lên một vầng sáng trong suốt, trong vầng sáng này là từng đoạn chủ ngữ viễn cổ xoay tròn xung quanh người nàng. Nàng tay vừa kết ấn, miệng vừa niệm chú động tác cực kỳ nhanh gọn, là loại tốc độ mắt thường đã không thể nhìn thấu.

Thấy một màn như vậy, người gọi Tư Lê tướng quân liền biến sắc, nhanh chóng ra lệnh cho huyết sắc độc giác thú thoái lùi ra đằng sau kéo dài khoảng cách, còn quân lính bên cạnh thì cũng nhao nhao đào chạy.

Chưa đầy hai cái hít thở, năng lượng từ trung niên mỹ phụ bắt đầu kịch liệt giao động. Chỉ thấy nàng bỗng giang hai tay ra, trong con mắt lóe lên một đạo tinh quang, nàng trong lòng liền hét lớn một tiếng.

“Địa giai cao cấp phong hệ ma pháp kỹ - Cuồng Phong Bạo Vũ!”

Quanh người trung niên mỹ phụ liền nổi lên một trận gió kinh thiên động địa, chung quanh cây cối đất đai không chịu nổi được sức hút cũng đều bị tốc lên. Lấy người mỹ phụ làm trung tâm, một cự đại lỗ xoáy dần được hình thành, sau đó liền điên cuồng mà thôn phệ xung quanh một đám tất cả những gì nó hút được.

Tuy vậy, khoe miệng của trung niên mỹ phụ hiện đã dần dần rỉ máu, cổ sức duy trì loại này ma kỹ trong tình trạng bị thương làm nàng không duy trì được bao lâu. Thời gian trôi qua một khắc (mười lăm phút), cuối cùng cũng không chịu nổi, nàng liền phun ra một ngụm máu tươi, xụi lơ ngã lăn ra đất hôn mê bất tỉnh, xung quanh lỗ xoáy đã mất người duy trì nên cũng từ từ tiêu tán.

Hiện tại chung quanh một đám tất cả đã không còn nguyên vẹn, ngổn ngang cây cối, đất đai bị cây xới toai tả hết lên, đội kỵ binh vừa nãy người may mắn thì bị thương, người xui xẻo thì thiệt mạng, tất cả đều nằm la liệt rên rỉ dưới đất.

Người trung niên nam tử tướng quân có chút chật vật giải trừ một luồng đầu khí hộ thể màu đỏ quanh người lẫn độc giác thú, thấy mỹ phụ đã nằm bất tỉnh cách đó không xa, hần hăm hăm nhìn vào người nàng, oán giận gào thét:

“Tiên nhân thối tha, còn dám chống cự. Được lắm, đã vậy ta liền phế tu vi của ngươi, về sau triệt để cho ngươi sống không bằng chết.”.....

Làn gió ma pháp đã triệt để tan biến từ lâu, người thiếu nữ hiện giờ đang đau khổ ngồi khóc tại một mỏm núi ven rừng.

Thút thít một hồi lâu, nàng nhận ra có người ở đây khóc mãi cũng không thể giải quyết được việc gì, liền gắng gượng xoa đi hai hàng nước mắt đang chảy dài trên đôi má mềm mại của mình.

Bước tới trước mỏm núi, nhìn thẳng vào mặt trời đang mọc lên từ xa xa đường chân trời, đứng từ đây gió thổi hiu hắt làm chiếc áo bào cùng mái tóc dài của nàng phấp phới tung bay trong gió.

Nàng hiện giờ tâm tình cực kỳ ngổn ngang cảm xúc, có hận thù, có bi thương, có xót xa. Tất cả những điều này đến với nàng quá đột ngột làm nàng đến giờ không tin hết thấy mọi chuyện đã xảy ra đều là sự thật.

Qua một hồi đấu tranh nội tâm, cắn răng như đã quyết định cái gì đó, từ trong chiếc giới chỉ hiện ra một thanh chủy thủ sắc bén, không chút do dự mà liền cắt phẳng đi mái tóc dài vàng kim mềm như lụa của mình, rồi cứ như vậy để mặc cho ngọn gió cuốn đi. Mái tóc của nàng hiện giờ đã chỉ còn ngắn đến ngang vai.

Phần hận siết chặt bàn tay, nàng trong lòng thâm tự thề:

“Ta, A Nhĩ Thác Lợi Á – Bành Đức Lạp Căn (Arturia Pendragon) thề quyết sẽ báo thù cho phụ vương! Còn người Lan Tư Lạc Đặc (Lancelot) người đã không nể tình chúng ta là ca ca muội muội cùng huyết thống, lại còn rắp tâm hãm hại phụ vương cùng mẫu thân của ta, vậy thì cũng đừng mong ta hạ thủ lưu tình. Người hãy chờ xem!”

Từ trong đôi mắt đẹp màu cẩm thạch hiện ra một tia tàn khốc, thay cho ánh mắt nhu mì yếu đuối lúc trước. Nàng bây giờ thật sự hoàn toàn như biến thành một người khác.

Chính vào cái ngày định mệnh này, vòng xoáy số phận bắt đầu xoay chuyển. Bao trái tim, bao số phận sẽ bắt đầu từ đây mà thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Đầu Đội Mũ Cối Chân Đạp Dép Tổ Ong

Sáng sớm tinh mơ, khi mặt trời còn đang uể oải mà mới bắt đầu nhú lên từ đằng xa xa phía sau dãy núi. Lúc này Mai Lâm đang sắp xếp hành lý, chuẩn bị bắt đầu cho cuộc hành trình của mình.

Từ vài hôm trước hắn đã qua thăm lại một lượt ngôi mộ của cha mẹ mình, quét dọn đầy đủ một lượt mới an tâm có thể rời đi.

Lúc này, Lão Ai Tề Áo mang ra một chiếc hộp, trong chiếc hộp là vài bộ quần áo Mai Lâm nhờ lão đặt may hộ, mặc dù Mai Lâm cũng không biết lão đặt may quần áo ở đâu, nhưng chỉ cần miêu tả chi tiết đúng ngoại hình quần áo là có thể may ra một bộ đúng như ý.

Cầm chiếc hộp vào gian trong thay quần áo, lúc bước ra trên người Mai Lâm là một bộ trang phục rất... quái đản.

Trên đầu hắn là một chiếc mũ vành tròn, trên đỉnh mũ thì nhô lên tròn vo nhẵn bóng. Mắt đeo gọng kính nặng nề che hết mắt, chiếc áo có cổ bẻ, kẻ sọc dài tay sấn lên, sơ vin vào một chiếc quần xanh lá bên dưới. Dưới chân đi một đôi kỳ quái màu trắng xám dép, trên mu dép thì thùng lỗ chỗ những chiếc lỗ nhỏ.

Nếu để người ở kiếp trước nhìn thấy thì sẽ ngay lập tức nhận ra chiếc áo kia chính là áo sơ mi dài tay, chiếc quần dài đơn sơ màu xanh sơ vin thất lưng, hai chân thì đi chiếc dép... tổ ong huyền thoại, trên đầu thì chính là chiếc mũ... cối mà đặc trưng mà kiếp trước người Việt Nam rất hay đội. Ngoài ra hắn tay vẫn đeo đôi găng cắt ngón màu đen cùng trọng lực giới chỉ mà lão Ai Tề Áo đưa cho hắn, dù sao lâu cũng thành quen, hắn lúc nào cũng phải luyện tập trong tình trạng trọng lực đè nặng.

Nếu để dùng từ tả những người khác có cách ăn mặc này sẽ là giản dị, chất phát. Nhưng mà vào người Mai Lâm thì lại toát lên một vẻ quá... tầm thường, thậm chí còn là quê mùa, giờ ông giờ thẳng. Giống như hắn đang cố tình làm cho mình một vẻ như vậy.

Nhìn cái cách cổ quái ăn mặc này làm lão Ai Tề Áo đầu đầy dấu hỏi chấm, lão thật sự không thể hiểu nổi tại sao Mai Lâm không muốn mặc y phục bình thường mà lại đi may cái bộ trang phục kỳ quái này.

“Thế nào gia gia, ta mặc thế này mà đi chắc cũng sẽ không gây sự chú ý à?” Mai Lâm cười đắc ý nói.

“Sao mà ta cảm thấy nó sẽ gây hiệu quả ngược lại thì có.” Lão Ai Tề Áo cũng không có ý kiến gì nhiều, dù sao Mai Lâm đã muốn ăn mặc thế nào lão cũng không can thiệp.

Thật sự mà nói, Mai Lâm lại nổi lên tính trẻ con trong mình, “cosplay” loại trang phục này hắn chỉ muốn thỏa mãn những trò tình quái mong muốn làm từ lâu, hơn nữa mặc cũng rất thoải mái.

Lão Ai Tề Áo trên tay hiện ra một chiếc giới chỉ màu đồng thiết, bề ngoài trạm khắc hoa văn trông rất cổ xưa. Cùng với một chiếc lệnh bài kim cương rất tinh xảo. Tất nhiên Mai Lâm cũng nhìn ra được hai món đồ này không phải là phàm vật.

“Ta cũng không có gì cho ngươi cả, hãy cầm lấy chiếc không gian giới chỉ cũ này của ta, bên trong là một số đồ dùng sinh hoạt và một ít tiền lộ phí, còn đây là lệnh bài gia chủ gia tộc Uy Liêm Mộ Tư của ngươi, hãy cầm chặt nó thật kỹ, không được đem nó cho bất kỳ ai xem, sau này đến thời điểm, tự sẽ có tác dụng của nó.” Lão Ai Tề Áo trong lúc nói chuyện, nhấn mạnh ở đoạn “không được đem nó cho bất kỳ ai xem” phảng phất như nhắc nhở ai đó ngoài Mai Lâm.

Không gian giới chỉ, một phần còn sót lại của nền văn minh ma pháp thời kỳ viễn cổ, hiện giờ ma pháp không gian đã gần như thất truyền, cách tạo ra giới chỉ cũng không còn ai có thể biết nữa, cho nên những người sở hữu không gian giới chỉ đều là có thân phận cao quý, không thì thực lực cường đại. Nói như vậy cũng không hẳn là không gian giới chỉ quá hiếm có, thậm chí còn là khá nhiều, dù sao nền văn minh viễn cổ rất to lớn, những gì mà nó để lại cho hậu thế ngày nay vẫn còn chưa được khai quật hết.

Nâng niu chiếc giới chỉ màu đồng thiết trong tay, Mai Lâm trong lòng rất hưng phấn, từ khi tới đầu thai tới Vô Biên đại lục, hắn cũng chưa bao giờ được chính thức động vào không gian giới chỉ, chiếc giới chỉ đeo trên cổ hắn hiện giờ dù sao cũng là của Bạch lão, bây giờ có cái của riêng mình, bảo sao hắn không vui vẻ cho được?

“Chiếc giới chỉ này dùng như thế nào vậy gia gia?” cầm chiếc giới chỉ vừa chăm chú ngắm nghía, Mai Lâm lại vừa hỏi.

“Nhỏ một giọt máu vào nhận chủ, sau đó đưa tinh thần của ngươi vào bên trong chiếc giới chỉ là được thôi” lão Ai Tề Áo cười đáp.

Mai Lâm nhất thời ngẩn ra, cái này văn hóa nhỏ máu nhận chủ hắn đã xem qua bao nhiêu tiểu thuyết từ kiếp trước, vậy mà đến lúc được sờ tới tay lại quên bống mất.

Cắn ngón tay nhỏ vào giới chỉ một giọt huyết, bỗng trên mặt giới chỉ liền lóe lên một tia sáng, sau đó Mai Lâm liền cảm thấy tinh thần của hắn và chiếc giới chỉ đã có một sự liên thông không thể giải thích, giống như nó chính là một bộ phận trên cơ thể hắn vậy.

Đưa tinh thần lực vào cảm thụ bên trong giới chỉ, Mai Lâm chỉ thấy choáng ngợp trước cảnh tượng hắn cảm nhận. Đó là một cái không gian cực kỳ rộng lớn, rộng bao nhiêu hắn cũng không tính rõ được, có lẽ đủ để xây được cả một lâu đài cũng nên, bên trong thì ngón ngang xoong nồi bát đĩa, một ít đồ ăn, nhu yếu phẩm và một ít kim tệ, một phong thư và một cái củ kỹ quyền trục. Tất cả mọi thứ được sắp xếp rất gọn gàng.

Trong góc hẻo lánh của giới chỉ là một chiếc hộp ngọc dài, bên trong đựng bảo kiếm Bạch Vi Liễu Kiếm mà mẹ hắn để lại. Thoáng thất thần một lát, Mai Lâm bỗng có chút hoài niệm ký ức xưa.

Thu lại tinh thần lực, gạt bỏ những tạp niệm. Mai Lâm miệng cười toe toét sung sướng, bây giờ thì hắn chính thức đã có không gian giới chỉ của riêng mình. Lại quay sang cầm lấy chiếc lệnh bài kim cương, Mai Lâm một mặt đánh giá kỹ lại một lượt.

Trên mặt lệnh bài có khắc một nữ thiên sứ, trên thân hình yếu đuối của nàng là khai giáp cực kỳ tinh mỹ, chiếc mũ trùm đầu nhìn không rõ mặt, hai tay nàng cầm song kiếm, xung quanh rìa lệnh được trang trí bằng những hoa văn rất công phu.

“Cũng đã sắp tới lúc mặt trời lên cao, chúng ta cũng phải nói lời từ biệt. Tiểu tử, người ở bên trong giới chỉ ta đã để sẵn một phong thư tiễn cử vào Lâm Vũ Nam học viện. Hai năm sau học viện sẽ chính thức mở một đợt chiêu sinh, hãy nhớ đến kịp lúc đăng ký. Ở đó sẽ là nơi mài dũa bản thân người tốt nhất, mà phải nhớ tự chăm sóc cho mình đầy đủ, cơm hàng ngày phải ăn ba bữa, mỗi tuần ít ra phải tắm một lần đấy, không được...” Nghe một tràng dặn dò của lão Ai Tề Áo làm Mai Lâm có chút hoa mắt chóng mặt, nhưng hắn vẫn im lặng lắng nghe cho tới cùng, dù sao sau này cũng không biết bao giờ thì sẽ gặp lại vị cực phẩm gia gia này.

Đến cuối cùng, thở hắt ra một hơi, lão Ai Tề Áo mới nhẹ nhàng nói:

“Mai Lâm, hãy vì cha mẹ người mà sống sót, hãy sống một cuộc sống thật vui vẻ, thế giới bên ngoài tuy tàn khốc mạnh được yếu thua, nhưng vẫn là tồn tại rất nhiều điều kỳ diệu, hãy tự mình khám phá những điều lý thú ấy, hãy nắm lấy thật chặt những cơ duyên đến với mình. Được rồi, để ta tiễn người ra ngoài.”

Lão Ai Tề Áo và Mai Lâm cùng sánh bước ra mảnh đất trống trước tháp, lão gỡ gỡ xuống đất ba cái, chỉ thấy một đạo màu xanh ma pháp trện với nhiều ký tự kỳ quái bắt đầu hình thành, nhưng là ma pháp trện còn chưa hoàn thành thì bỗng đột ngột vụt tắt.

Một màn này làm hai ông cháu ngẩn người, đến lúc hoàn tỉnh lại, lão Ai Tề Áo mới vỗ vỗ trán hô mình đang trí, từ trong tay áo lấy ra một viên Ma pháp tinh thạch, bỏ viên tinh thạch đã tự bao giờ chuyển thành màu xám từ trên đầu chiếc gậy mộc ra, rồi lại thay vào bằng viên tinh thạch mới.

Ma pháp tinh thạch là Ma Lực nén vào trong một viên tinh thạch, thường thì dùng cho những người bình thường hoặc người tu luyện đầu khí để sử dụng được những đồ dùng cần nguồn năng lượng ma pháp, nhưng bên cạnh đó thứ này cũng rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận sử dụng để tinh thạch bạo tạc thì hậu quả không thể lường được. Đây cũng là lý do tại sao lão Ai Tề Áo dùng được ma pháp là như vậy.

Thay vào viên ma pháp tinh thạch vào đầu gậy, lão Ai Tề Áo lại gỡ gỡ xuống mặt đất ba cái, lần này ma pháp trện màu xanh triệt để thành hình không có gián đoạn gì cả.

“Được rồi, tất cả bây giờ đều phụ thuộc vào chính người, đi đi.” Lão Ai Tề Áo mỉm cười hiền hậu từ biệt.

Mai Lâm bước chậm đi được ba bước, bỗng hắn quay lại cúi người hành lễ:

“Mai Lâm xin cảm tạ gia gia người suốt mười lăm năm qua đã chăm sóc, bồi dưỡng cho ta. Công ơn dưỡng dục này ta suốt đời sẽ không bao giờ quên, lần sau gặp lại Mai Lâm hứa sẽ nhất định phụng bồi cho người thật nhiều món ăn ngon hơn nữa. Xin người hãy hãy bảo trọng.”

Hắn vừa nói xong, liền dứt khoát mà quay người hướng vào ma pháp trện, thân ảnh hắn dần dần biến mất trước mắt lão Ai Tề Áo.

“Đứa nhò này...” lão lầm bầm mỉm cười ấm áp.

“Mai Lạp trưởng hầu gái, ta đã cho Mai Lâm xuống núi.” Lão Ai Tề Áo hiện đang nói chuyện trước hình chiếu của người hầu gái bà đỡ Mai Lạp.

Vén lên mái tóc mượt mà màu lục diệp của mình, nàng nhỏ nhẹ hỏi:

“Vậy ta có cần cho người hộ tống bảo vệ thiếu gia không, thưa Áo Dịch Thác Lôi Đại Nhân?”

“Không được, tất cả phải để thẳng bé tự trải nghiệm, các người không được xen vào. Thằng bé chính là hy vọng cuối cùng của Uy Liêm Mỗ Tư gia tộc, cho nên điều nó cần nhất bây giờ là phải tự mình rèn luyện mà đột phá, nếu các người nhúng tay thì sẽ không có kết quả tốt đâu.” - Lão Ai Tề Áo thẳng thừng bác bỏ ý kiến này - “Bất quá, cũng là nên cho người âm thầm bảo vệ nó, nhưng nhớ kỹ chỉ khi nào sinh tử tồn vong mới được ra tay, những vấn đề thằng bé mắc phải thì để tự nó giải quyết.”

“Ta đã hiểu, thưa đại nhân.”

Mai Lạp thoáng chần chừ, nàng ánh mắt có chút cổ quái nhìn lão Ai Tề Áo, như muốn nói rồi lại thôi.

Nhìn ra được do dự trong thái độ của nàng, lão Ai Tề Áo khó hiểu nói:

“Có chuyện gì thì cứ nói, nếu có khó khăn thì cứ kể ra, ta giúp được gì thì cũng sẽ tận lực hết mình.”

Mai Lạp vội vàng xua tay:

“Không, không, ta chỉ tò mò bộ quần áo lần trước thiếu gia yêu cầu thiết kế, ta lúc cho người may xong cũng là cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao thiếu gia có khẩu vị thời trang khác người như vậy.”

Lão Ai Tề Áo cũng ngán ngấm lắc đầu:

“Cái này ta cũng không biết, nếu nó muốn thì cứ cho nó được thỏa mãn, dù sao thì cũng không có ảnh hưởng gì nhiều.”

Hai người đều không hẹn mà cùng đồng loạt thở dài, từ trong ánh mắt có thể nhìn ra được sự bất đắc dĩ của họ. Mai Lạp sau khi hỏi rõ thêm tình hình của Mai Lâm, liền cúi người từ biệt lão Ai Tề Áo.

“Ai~! Mã Đình, Bảo Yến ơi, tất cả những gì ta có thể làm cho các người thì ta cũng đã làm hết rồi, bây giờ tất cả đều phụ thuộc vào số phận mà thôi. Không biết vắng mặt gần mười lăm năm mấy lão bất tử kia có trách móc ta không nữa, cũng tới lúc quay lại làm việc mà ta phải làm rồi.”

Lão lại gõ gõ xuống nền đất, lần này một hào quang ánh sáng chói lóa không lồ bao trùm hết thảy cả lão lẫn tòa tháp. Cho tới khi ánh sáng vụt tắt, cả người cả tháp phảng phất như tiêu thất trong không khí, như thể chưa bao giờ tồn tại một công trình kiến trúc nào tại đây cả.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lâm Sơn Trấn

Vô Biên Đại Lục ta tới rồi đây!...Hả?!... AAAA!!!!!!!!!!”

RẦM!

Một thiếu niên ăn mặc một bộ trang phục cực kỳ quái dị bỗng không biết xuất hiện từ đâu, rơi từ trên trời xuống một con phố đông người.

“Ê! Tên tiểu tử này rơi từ đâu xuống vậy?”

“Hét hò ồn ào đúng là đồ điên”

“Dân tộc thiểu số mới xuống núi hay sao ấy nhỉ? nhìn trang phục ngộ chưa kia.”

“A! Người rừng xuống phố.”

“Đầu có vấn đề sao?”

“Khô thân thẳng bé, bé thế mà điên.”

“Mẫu thân!, mẫu thân!, tại sao vị ca ca kia lại ăn mặc kỳ lạ như vậy?” Một đứa bé hiếu kỳ mà chỉ vào thiếu niên.

“Suýt!, không được nhìn nó, kéo bị lây điên đó con.”

Mai Lâm lúc mới bước ra từ ma pháp trận, không kiềm chế được hưng phấn mà hào hứng hét lên. Bất quá, Cũng chả hiểu lão Ai Tề Áo ném hấn đi đâu mà Mai Lâm lại chẳng biết thế mà nào đột ngột từ trên trời rơi xuống.

Chật vật đứng dậy chỉnh đốn lại quần áo, Mai Lâm trong lòng thầm mắng vị kia gia gia chơi xỏ mình, chả lẽ vẫn còn giận vì chuyện hấn không nấu ăn hay sao?

Tuy có chút không thoải mái vì bao ánh mắt cổ quái cùng chế nhạo đổ dồn về phía mình, nhưng hấn vẫn mặc kệ người xung quanh nghĩ gì nói gì, liền vác cái mặt mo của mình quay người đi thẳng.

Đầu đội mũ cối chân đạp dép tổ ong hành tẩu trong một phường thị, Mai Lâm vừa háo hức, vừa tò mò nhìn ngang nhìn dọc. Thoáng đánh giá sơ qua cảnh vật xung quanh, kiến trúc nơi đây thoát nhìn rất giống với châu Âu trung cổ kiếp trước, nhưng lại có phần văn minh hơn, nhiều sạp hàng, nhà của được xây bằng gạch trang trí rất nhã nhặn. Con người nơi đây thì đủ mọi loại màu tóc, đủ loại trang phục, người Tây Minh hay Đông Kinh đều không thiếu. Dòng người tấp nập đi lại, quang cảnh cực kỳ náo nhiệt.

Cũng phải nên nhớ rằng ở Đại Lục Vô Biên, khái niệm người Tây Minh và Đông Kinh cũng không có gì ảnh hưởng sâu sắc, chỉ là ngoại hình và văn hóa giữa hai phương người có chút khác nhau, nhưng điều đó cũng không tạo thành rào cản gì, cho nên thấy người hai phương sinh hoạt tại một địa phương cũng không có gì phải lạ lắm cả, ví như cha mẹ Mai Lâm cũng là người hai phương kết duyên mà ra chả hạn.

“Ồ sư phụ, mấy người có đuôi và tai thú kia chính là bán thú nhân tộc sao?” Mai Lâm từ xa bỗng nhìn thấy một cô gái trên đầu tai mèo, sau váy chính là một cái đuôi mảnh khảnh ngoe nguẩy.

“Đúng vậy, bán thú nhân tộc là một bộ tộc đặc biệt xuất hiện cũng khá lâu, có người nói đó là lai giống giữa thú nhân và nhân loại hoặc có người lại nói họ là một tộc xuất hiện riêng biệt. Bán thú nhân tộc số lượng cũng rất đông đảo, sống hòa nhập vào xã hội nhân loại là chủ yếu. Ngoài ra còn có bán tinh linh, bán ái nhân... chính là thông hôn mà ra, nói chung trên đại lục việc thông hôn với các chủng tộc khác cũng không còn là chuyện hiếm có gì nữa.” Giọng nói của Bạch lão vang lên trong đầu Mai Lâm.

“Oa!, thật bình đẳng xã hội... Ồ! cô nàng tai thỏ kia thật xinh đẹp, oa! Cô nàng tai chó kia cũng thật dễ thương, cả tai sóc nữa.”

Mai Lâm vừa đi vừa rất thích thú mà ngắm nhìn những cô nàng tai thú dễ thương. Ở kiếp trước thể loại này chỉ có trong trí tưởng tượng truyện tranh hay là cosplay (hóa trang) mà ra, nhưng là hiện tại trước mặt Mai Lâm tất cả đều là sờ sờ hàng thật giá thật, những sự việc tưởng như không thể nay cứ như vậy mà xuất hiện trước mắt, thật sự là một điểm phúc của xuyên việt nhân sĩ.

“Tên nhà quê kia nói chuyện một mình kia.”

“Ta đã nói rồi, đúng là tên điên.”

“Trông ăn mặc thật kỳ lạ, không biết từ bộ lạc nào xuống núi?”

“Hắn đang nhìn ta kìa, eo ơi! thân ta đã bị vậy bản”

“Khổ thân thằng bé, bé thế mà bị tự kỷ.”

Mai Lâm nghe tiếng bàn luận xung quanh đúng là muốn học máu, những tưởng cổ tình mặc bộ quần áo này sẽ không ai chú ý, ai ngờ kết quả lại là ngược lại ra thế này đây, để rồi bây giờ hắn cảm giác mình cứ như là động vật quý hiếm vậy, thật là bức mình sự tình.

“Ta cũng chả có việc gì phải xoắn cả, mũ cối, dép tổ ong ta cứ tung hoành, ai làm gì được ta?”

Mai Lâm tự an ủi giảm bớt cục tức xuống, cũng không thể trách bộ quần áo hắn đang mặc trên người này được, muốn trách thì trách cái tính thích nghịch dại của hắn mà thôi.

“Người chỉ cần thông qua tinh thần mà giao tiếp với ta được rồi, cần chi phải nói thành tiếng ra miệng” Bạch lão thì lại là cười nhạo trên sự đau khổ của Mai Lâm.

“Sư phụ! Chả nhẽ người nói sớm cho ta không được sao?” - Mai Lâm chỉ đành có nước cười khổ vị này thù dai sư phụ, lần trước trêu chọc lão tới giờ có vẻ vẫn còn ghi hận - “Bây giờ chúng ta nên đi đâu trước tiên? Cứ như vậy mà đi tìm dị nguyên tố không mạnh mẽ gì sao sư phụ?”

“Không cần phải vội, trước tiên hãy đi tới dong binh công hội, ở đó nghe ngóng thông tin thoáng qua khu vực quanh đây, tiện thể người cũng là đăng ký vào Dong binh công hội đi.” Bạch lão thông thả đáp.

“Dong binh công hội? Mai Lâm ngạc nhiên hỏi.

“Dong binh công hội là một nơi đăng lên đa dạng đủ mọi chủng loại nhiệm vụ, mà thực hiện chúng là những dong binh đoàn (lính đánh thuê) hoặc là độc hành mạo hiểm giả. Ngoài ra công việc như thuê mướn hộ tống hay săn giết ma thú đều là tới đây mà tiêu thụ. Dù sao nơi nguy hiểm cũng không ai muốn xông pha, mà những dong binh đoàn đội này mưu sinh chủ yếu cũng là những nhiệm vụ từ dong binh công hội. Dong binh đoàn và tuy không quá phụ thuộc vào Dong binh công hội nhưng muốn làm nhiệm vụ của công hội vẫn là cần phải đăng ký đoàn thể, kể cả độc hành mạo hiểm giả cũng phải ghi danh. Ngoài ra dong binh công hội cũng là một thế lực có ở khắp góc ngách đại lục, những dong binh đoàn đội từ tứ xứ đều dừng chân tại chi nhánh công hội, cũng có nghĩa là thông tin từ khắp đại lục đều được tụ tập phân tán tại đó. Vì vậy mà thu thập thông tin ở đây luôn là chỗ tốt nhất.”

“Thật sự đúng là một cái chẳng chịt mạng lưới thế lực” Nghe xong Bạch lão giải thích, Mai Lâm cũng phải gật gù đầu cảm thán.

Qua một hồi chật vật mò đường, cuối cùng hắn cũng mò được tới cửa dong binh công hội.

Hiện tại trước mặt Mai Lâm là một tòa nhà có kiến trúc rất đồ sộ, bảng hiệu được làm thành một hình thanh đao có ghi “Dong binh công hội” trông thật bá khí. Mà trước đại môn (cửa lớn) là tập nập những đại hán vác xác ma thú lớn nhỏ đủ các chủng loại vào bên trong.

Hít một hơi thật sâu, Mai Lâm cũng theo đó mà tiến nhập vào bên trong. Xung quanh đại sảnh đông đúc những đại hán vai u thịt bắp, cho tới áo bào pháp sư, đủ mọi thành phần kỳ nhân dị sĩ, người người đều là nói chuyện, dao dịch cực kỳ rôm rả, đặc biệt cho dù có một tên ăn mặc quái lạ như Mai Lâm bước vào cũng chẳng ai quan tâm.

Ngó nghiêng xung quanh một hồi, Mai Lâm còn đang ngơ ngác không biết là sao thì bỗng một người mặc hắc sắc áo bào trùm đầu che kín từ đầu tới chân tiến tới gần hắn, tay người này cầm một chiếc kim thiết quyền trượng vắt vào giữ ngang sau lưng, xem ra là một cái ma pháp sư.

“Vị huynh đệ này có vẻ là người từ xa mới tới à? Có muốn hay không mua một ít thông tin?” Giọng nói phát ra từ người này có chút hơi khó nghe, cũng không rõ là nam hay nữ.

“Người ở đây là thổ địa buôn bán thông tin?... Mà sao người biết ta cần thông tin?” Mai Lâm đề phòng hỏi.

“Tất nhiên là biết rồi, nhìn trang phục cùng bộ dáng là có thể đoán được người là người mới tới đây, hơn nữa bộ dáng còn đang tìm kiếm người để hỏi thăm. Huynh đệ, ta đây thì chuyện trên trời dưới biển gì ta cũng có thể cho huynh biết, chỉ cần cho ta đây tiền uống trà bốn mươi kim tệ là được rồi.” Áo bào pháp sư vừa chà chà hai tay vừa nói.

“Chà, móa nó!, thấy mình trông gà mờ liền muốn chặt chém đây mà, tưởng ta là cừ non mặc người cắn xé sao?” Mai Lâm thầm nghĩ.

“Ta có lẽ tới bên kia hỏi có lẽ sẽ rẻ hơn a...”

“Ấy ấy, vị này huynh đệ đừng đi vội, ta ở chỗ này quanh năm suốt tháng chuyện gì cũng biết cái gì cũng hay, ta thấy huynh cũng thuận mắt, vậy thì là ba mươi kim tệ được rồi.” Người này thấy Mai Lâm không dễ ăn, liền vội vàng cò kè.

“Ba mươi kim tệ, không thì ta đi tìm người khác.” Mai Lâm làm bộ chuẩn bị rời đi

Chỉ thấy hắc bào pháp sư khề cần răng, khổ sở chịu thiệt mà hạ giá:

“Được rồi, chốt hạ để rẻ cho vị đẹp trai huynh đệ này Ba mươi kim, không biết vị này huynh đệ muốn biết những gì?”

“Vậy xin hỏi nơi này là nơi nào?” Mai Lâm bắt đầu đặt câu hỏi.

“Hả? Vị này huynh đệ thật có khiếu khôi hài, chả nhẽ ngươi đi vào dong binh công hội cũng không biết sao?” Áo bào pháp sư khó hiểu nói.

Thấy mình nói có hơi lung củng, Mai Lâm nhanh chóng bào chữa:

“Khụ! khụ!, ý ta muốn hỏi nơi này là... địa phương thành trấn nào.. công quốc nào.” Mai Lâm ngượng ngừng ho khan.

Áo bào pháp sư nhất thời ngẩn người, trầm nghĩ: người này ngay cả mình ở nơi nào còn không biết, thật đúng là chính hiệu nhà quê lên tỉnh con gà béo.

“Huynh đệ, chả nhẽ ngươi bay vào trấn hay là không biết chữ? Chỗ này là Dong binh công hội chi nhánh tại Lâm Sơn trấn thuộc Minh Công đế quốc, ta thật sự không hiểu huynh làm cách nào mà tới được đây đó nha?”

Mai Lâm trong lòng cũng rất buồn bực, hấn bị lão Ai Tề Áo cứ như vậy không có báo trước mà quăng tới đây, theo lời người bán thông tin này mà nói, hấn bay vào thành cũng là không sai.

“Khục! thật xin lỗi, ta vừa mới từ thâm sơn xuống núi, lạ nước lạ cái cho nên cũng không để ý nhiều, cho hỏi tại sao nơi này lại ra vào tấp nập những dong binh đoàn xách xác ma thú thứ vậy?” Mai Lâm nhanh chóng biện lý bừa một cái lý do, rồi lại hỏi sang chuyện khác.

“Phụ cận nơi này có một cái ma thú sơn lâm, cho nên các dong binh đoàn săn giết thì mang về công hội tiêu thụ. Huynh đệ, ta khuyên ngươi tốt nhất là không nên ở đây chơi, chỗ này không phải là nơi để du lịch đâu.” Hắc bào pháp sư hảo tâm nói.

“Đa tạ hảo ý của huynh, nhưng là chuyện của ta, ta tự lo liệu được, đây là ba mươi kim của...”

Mai Lâm còn chưa kịp nói hết lời, bỗng từ cửa lớn đi vào một nhóm hung hãn dong binh, người nào người nấy cũng đều là một thân sát khí, mặt mày dữ tợn.

Pháp sư bán thông tin cho Mai Lâm bỗng như chợt dạ, liền thoăn thoắt mà núp sau lưng Mai Lâm, nhỏ giọng nói:

“Vị huynh đệ này, ngươi hãy giúp ta, chỉ cần cứ như vậy đứng yên không được nhúc nhích, ta sẽ giảm giá thông tin mười kim cho.”

Mai Lâm ngần ra, trầm nghĩ người này hình như có vấn đề nha. Nhưng hấn cũng đành phải đáp ứng, dù sao Mai Lâm cũng không muốn bị tai bay vạ gió, không bằng coi như làm ngơ một lần cho êm chuyện, nhờ lại bị đội dong binh hung hãn kia gần cả chém thót thì đúng là không thoải mái chút nào.

Chỉ thấy xung quanh các dong binh khác bắt đầu bàn tán về phía đoàn người hung hãn.

“Kia là chẳng phải là Lang Hồ dong binh đoàn sao?”

“Cầm đầu chẳng phải là phó đoàn trưởng “Độc Nhân Lang” Lưu Tuân sao?”

“Thật dữ tợn à nha, kia là một đầu Thiết Dã Đại Ngưu nhị giai ma thú sao? Thật sự quá là hung hãn đi à nha!”

“Cái này hấn là do đoàn trưởng “Nha Hồ” Lưu Tuân săn rồi, nghe nói hấn thực lực hấn đã là Đẩu nguyên cảnh nhị tinh, thật sự là đáng gờm.”

Nhị giai ma thú tương đương đẳng cấp Đẩu nguyên cảnh thực lực nhân loại, còn chưa kể ma thú da dày thịt béo, hung hãn hơn nhân loại rất nhiều. Cho nên thấy có người săn được một đầu hung hãn như thể này ma thú làm ai cũng phải bất ngờ.

Xung quanh bàn tán xôn xao làm Mai Lâm cũng là bắt đầu chú ý tới người cầm đầu, chỉ thấy tên này mặt trái đeo một cái băng bịt mắt, có vẻ như bị chặt, điều này kết hợp lại cùng bàn mặt hung dữ của hấn trông không khác gì một đầu sói dữ lão luyện. Theo sau có mười người vác theo một đầu ngưu ma thú trông cũng khá to lớn, dữ dằn.

“Huynh đắc tội gì với họ sao mà phải trốn tránh” Lúc này đây Mai Lâm và áo bào pháp sư bán thông tin đứng ở một góc hẻo lánh nên cũng không có ai chú ý.

“Không cần hỏi nhiều lời, chả lẽ ngươi không muốn giảm giá sao?” pháp sư bán thông tin vẫn đang áp sau lưng Mai Lâm, vừa quan sát đám người tiến vào, vừa khề gắt.

Đang là Mai Lâm cũng không muốn quản chuyện gì nữa thì bỗng hấn cảm nhận được một cái nhàn nhạt hương thơm thanh khiết làm lòng người say mê

tỏa ra từ vị pháp sư bán thông tin này, mặc dù không rõ hẳn là nam hay nữ nhưng cái giọng nói âm dương quái khí kia phát ra từ người này làm Mai Lâm cũng không biết mà hẳn cũng chả cần biết.

“Móa! Người này rõ ràng thom tho như vậy, chả nhẽ đây là hàng thực giả thực “thế giới người thứ ba” ?” Mai Lâm trong lòng những ý nghĩ cổ quái lại bắt đầu suy diễn.

Sau khi người của Lang Hồ dong binh đoàn rời đi, áo bào pháp sư bán thông tin mới thở ra một hơi, nhanh chóng thu lấy kim tệ của Mai Lâm mà lui mất, đến cả chào hỏi cũng không nói lời nào.

“Thế giới này đúng là người không bình thường đâu cũng thấy thật” Mai Lâm thầm nghĩ.

Mai Lâm còn đang cảm thán thế giới này kỳ lạ sự tình thì giọng nói của Bạch lão nhắc nhở vang lên trong đầu Mai Lâm.

“Mau đi đăng ký rồi lấy nhiệm vụ tiến nhập Ma thú sơn lâm?, ta đã quyết rồi, đó sẽ là địa phương cho ngươi rèn luyện đầu tiên”

Mai Lâm vừa mới bước chân vào văn minh không lâu, những tưởng còn muốn thăm quan đi chơi thêm chút nữa, bây giờ Bạch lão lại kêu vào rừng tiếp tục tu luyện, hẳn chỉ đành phải lẹ roi đầy mặt mà nhận mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Bị Theo Dõi

Bước ra khỏi dong binh công hội, Merlin có cảm giác xúc động muốn học máu. Nguyên lai mấy câu hỏi băng quơ kia hẳn cũng có thể trực tiếp hỏi ban lễ tân của dong binh công hội chứ cũng không phải tốn cái gì ba mươi kim tệ.

“Đậu Phộng*!, như vậy cũng quá lừa người đi, nhân lúc mình lạ nước lạ cái mà bị lừa tiền. Sư phụ, tại sao lúc ấy người không nhắc con một tiếng?” Merlin hậm hực nói.

(Khục! câu cửa miệng ấy mà, các bằng hữu đừng để ý)

“Cho ngươi biết thế nào là trời cao đất rộng, mới có cái này nho nhỏ lừa gạt mà đã mắc câu, còn tưởng mình kinh nghiệm dày dặn mặc cả. Ngươi thực sự chả khác gì con gà mờ mà vẫn thích ảo tưởng sức mạnh.” Bạch lão tiếng cười nhạo như đổ thêm dầu vào lửa vang lên trong đầu Merlin.

Thật sự thì Merlin cũng quá mức chủ quan, hẳn những tưởng sẽ không có bị lừa mà đánh mất mình mất. Bất quá, vẫn là không thoát khỏi được sự thật tàn khốc. Cái này dù sao cũng là lợi dụng tâm lý, người chân ướt chân ráo còn chưa kịp quen thuộc hoàn cảnh, bỗng tự dưng có cái xuất hiện tự xưng biết tuốt lại ra giá cò kè làm như chịu thiệt cũng đủ để nâng lên trong người bị lừa cảm xúc chủ quan. Merlin ăn quả đắng chính là cái loại này cách lừa. Tuy chỉ mất ba mươi kim tệ mà thôi, nhưng chuyện bị xỏ mũi vẫn làm hấn trong lòng không thoải mái chút nào.

Qua hỏi thăm thêm lễ tân của công hội thì Minh Công quốc là một tiểu vương quốc nằm ở phía Đông Kinh đại địa, nhưng địa hình cũng rất gần với Tây Minh phía bên kia, cho nên Minh Công đế quốc là một mắt xích thông thương cũng khá lớn. Ngoài ra ở vùng này là nơi nhiệt đới cho nên quanh năm ẩm áp, không như chỗ ngôi tháp của lão Ezio có bốn mùa đồng đều như vậy.

Quyết định không nghĩ tới chuyện này nữa, Merlin lại quay sang khó hiểu hỏi Bạch lão:

“Sư phụ, người tại sao lại muốn con nhận hoàn thành nhiệm vụ giết con ma thú này?”

Cầm trên tay Merlin là một mảnh giấy nhiệm vụ do dong binh công hội phát động, trên đó có viết:

“Trúc Linh Tinh Thảo là một loại dược liệu hàn tính không những đem lại cảm giác mát mẻ mà còn cực kỳ ôn hòa, linh dược này được sử dụng làm thuốc chữa kinh mạch cực kỳ hiệu quả, người bị thương kinh mạch chỉ cần phục dụng có thể được chậm rãi chữa trị, không những vậy còn có thể tăng cường trình độ hồi phục của kinh mạch, là một loại rất hiếm có dược liệu. Nhưng là cái này gốc linh dược cần vào thành phần để ta luyện cho ngươi một viên đan dược, có thể trợ giúp ngươi trong lúc luyện hóa dị nguyên tố.”

Nghe Bạch lão giải thích, Merlin “à” lên một tiếng như đã hiểu, nhưng bỗng hấn lại chau mày hỏi Bạch lão:

“Sư phụ, chúng ta tựa hồ còn chưa có manh mối dị nguyên tố cơ mà?, thậm chí không biết bao giờ mới tìm được. Người chuẩn bị sớm như vậy làm cái gì?”

“Manh mối tất nhiên là có, chỉ là ta vẫn không có mường tượng thành nắm chắc. Nhưng là chuyện này cứ tính sau đã, ngươi bây giờ trọng yếu là cần nhanh chóng tăng tiến tu vi của mình lên.” Bạch lão nhắc nhở đáp.

Đi một vòng quanh trấn thăm quan, Merlin quyết định dừng chân tại một quán ăn bình dân, hẳn cũng rất nóng lòng muốn thưởng thức ẩm thực tại cái thế

giới này. Dù sao hơn mười năm qua hắn cũng chỉ có sống ở trên núi, cái gì cũng không biết.

Bước vào quán ăn, Merlin tìm một ngay một bàn trống ngồi xuống, ngay lập tức người phục vụ liền tiến tới hỏi:

“Xin chào anh bạn thổ dân trẻ tuổi, cậu muốn dùng món gì?”

“Hự!” ~Merlin vừa mới ngồi xuống còn chưa có vững, liền suýt nữa ngã ngửa, buồn bực thầm nghĩ: cái này người phục vụ cũng quá lẻo mép đi, quần áo chất phát như vậy mà nói ta thổ dân, thật sự là khóc không ra nước mắt.

Bất quá, thời trang nhà quê lên tinh của hắn tất nhiên tại thế giới này là lần đầu xuất hiện, vị này người phục vụ nhảm lẫn cũng là không có gì sai.

“Có com, phở, bún cái gì mang hết ra đây.” Merlin khoát tay tự nhiên nói.

“Cái gì com phở bún? Xin lỗi anh bạn thổ dân trẻ tuổi, cậu có nhầm lẫn a? Chỗ chúng tôi không có đặc sản của bộ lạc cậu đâu.” Người phục vụ nghĩ rằng Merlin mới tiến nhập xã hội nên vẫn còn chưa quen tập tính cũ.

“Khụ! Khụ!, Xin lỗi, nói chung cứ có món gì ngon mang hết lên đây” Merlin ho khan nói.

“Nhưng mà...” Người phục vụ ngập ngừng, ánh mắt hoài nghi nhìn Mai Lâm.

Biết thừa người này nghĩ hắn không có tiền, Merlin liền ném vào tay người phục vụ ba đồng kim tệ nói:

“Đây là tiền công lao của anh, mau dọn món lên nhanh nhanh, yên tâm tôi có tiền trả, không cần phải sợ tôi bùng.”

Người phục vụ tự dưng được món tiền bo, liền hớn hờ mà đi gọi đầu bếp làm món.

Trong lúc ngồi chờ, ở một bàn ăn bên cạnh Merlin có bốn dong binh đang vừa ăn vừa rôm rả trò chuyện, trong đó có một người nói:

“Này các người biết sự tình động trời ở Thiên Long đế quốc (Dragon Kingdom) chưa?”

“Như thế nào? Siêu cấp đế quốc đó thì có xảy ra vấn đề gì sao?” Ba người còn lại lập tức háo hức tò mò hỏi.

“Tất nhiên là có vấn đề rồi, đức vua Michael Pendradgon bị con gái là công chúa Arturia đầu độc suýt chết, cũng may mà được con trai là hoàng tử Lancelot kịp thời cứu thoát, nhưng là vẫn hôn mê liệt giường. Nghe nói là công chúa cầu kết với dị giáo ma đồ hãm hại đức vua hòng không chế Thiên Long đế quốc.”

“Thật sự là mất hết nhân tính.”

“Ta còn nghe nói công chúa của Thiên Long quốc nổi tiếng là là một kỵ sĩ tính tình rất hiền hòa, dễ gần. Không ngờ lại là loại lòng lang dạ thú.”

“Thật đáng sợ, đúng là thế sự khó lường, lòng người khó đoán.”

Merlin bên cạnh nghe lỏm được câu chuyện cũng là cảm thán không thôi, con hãm hại giết cha là một loại tàn nhẫn cỡ nào sự tình. Bất quá, hắn cũng hiểu tranh đấu hoàng quyền thì đúng là không có gì là không thể, con người thế giới trước hay ở thế giới này ham muốn quyền lực đúng vẫn là không thể thay đổi được.

Một lúc sau người phục vụ đem ra một bàn đồ ăn đủ mọi chủng loại Merlin chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng là hương thơm rất lạ lẫm, mùi vị cũng rất lạ miệng. Hắn bắt đầu nhấm nháp thử ẩm thực dị giới.

Hiện giờ ngồi cách đó không xa, có một gã cao lớn cơ bắp nét mặt hung ác, cùng một tên đầu trọc trung niên tướng mạo thì lại thập phần nham hiểm, nhìn qua là đã biết đây là hai cái không phải người tốt lành gì.

“Thấy thằng nhóc quê mùa đằng kia không cơ bắp? Trông vậy mà là người có tiền nha, ăn toàn cao lương mỹ vị. Còn có thấy cái nhẫn trên tay nó không? Đó là nhẫn không gian đó. Khi nãy tao thấy thằng nhóc bo phục vụ thì tay nó ở dưới bàn bỗng đột ngột xuất hiện ra kim tệ.” đầu trọc nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay của Merlin nói.

“Đầu trọc, có cần tao chạy ra làm thịt tên thằng nhóc đó ngay không?” Gã cơ bắp này nhìn mặt vốn đã hung thần ác sát, lúc này nhìn về Merlin cười lại càng vô cùng khùng bố.

Đầu trọc nham hiểm vỗ vào đầu gã cơ bắp gất nhẹ:

“Đồ ngu! không được vọng động trong quán ăn, nhờ mà để rút dây động rừng thì có mà ăn cá. Trước cứ theo dõi thằng nhóc này một hồi xem rao sao, sau đó tìm thời cơ thích hợp xuống tay làm thịt cũng không muộn.”

Merlin lúc này còn đang mải mê đánh chén, không hề hay biết mình bị biến thành mục tiêu cướp bóc. Hắn trong lúc vừa ăn vừa giao tiếp nói chuyện với Bạch lão bằng "thần giao cách cảm".

“Sư phụ, thực lực của con rắn đó như thế nào? Liệu bây giờ có thể giết nó được ngay không?”

“Thường thì thực lực của loại rắn nước này ít nhất cũng phải là nhất giai cửu cấp, mà nhiệm vụ này để ra mà vẫn chưa có ai làm thì có nghĩa là khoảng nhị giai rồi.”

Merlin đang húp bát súp, nghe tới đây liền ngay lập tức bị sặc, hắt gian nan ho khan nói:

“Khục! Khục! Sư phụ, như vậy chà khác nào bảo con tìm chết sao? Người đối xử với con cũng quá nhẫn tâm đi.”

“Ai bảo ngươi đi tìm nó ngay bây giờ, trước tiên vì sư muốn người trong ma thú sơn lâm này rèn luyện cho tới khi nào có thể đánh bại được con rắn đó thì chúng ta tiếp tục cuộc hành trình.” Bạch lão thông thả đáp.

“Nói như vậy là con phải ngây ngốc vài tháng trong rừng nữa sao? Con tu luyện nhưng mà cũng nhanh rồi mà?” Merlin có chút không tình nguyện nói.

“Phải khổ tu thật nhiều thì ngươi mới có thể thăng tiên, tốc độ tu luyện của ngươi tuy nhanh, nhưng cũng không nên kiêu ngạo, đại lục Vô Biên rộng lớn, kỳ nhân dị sĩ nhiều như mây, núi cao tất sẽ có núi cao hơn. Nghe lời vì sư, ngươi hiện tại so ra cũng chỉ như là một quả đồi mà thôi, muốn thành núi thì còn chưa đủ tuổi, nói chung đến lúc chúng ta tới Linh Vũ Nam học viện thì ngươi sẽ triệt để thấu hiểu lời của ta nói.”

Merlin tuy rất có thiên phú tu luyện, nhưng Bạch lão vẫn không muốn hấn vì thế mà chủ quan, cho nên vẫn là chà đạp đã kích Merlin bằng lời nói không thương tiếc.

Merlin nào không có không biết đạo lý này, chỉ là hấn có chút ham chơi không nổi mà thôi, kể ra được vào dị giới mà không chu du đó đây thăm quan mọi nơi thì đúng là buồn bực thật.

Thanh toán xong xuôi bữa ăn và rời khỏi quán, Merlin lại đi vào một dược điểm cách đó không xa, muốn mua một chút ít linh dược đơn giản làm thuốc chữa thương, cũng là muốn thử vận khí tìm xem có gì đặc biệt linh dược hay không.

Nhưng là ở bên trong bày bán tất cả chỉ là bình thường dược liệu cùng thuốc chữa thương, cũng không phải nhân phẩm bùng phát mà muốn tự dung may mắn có được như vậy. Ngược lại là hấn còn suýt bị chặt chém vì là khách lạ, may mà Merlin có Bạch lão bên cạnh là siêu cấp luyện dược sư có kiến thức am hiểu linh dược cực kỳ phong phú cho nên túi tiền hấn mới thoát được một kiếp.

Thờ dài bước ra khỏi dược điểm, Merlin đang tính toán làm gì tiếp thì bỗng hấn cảm nhận được có người đang theo dõi mình, không những vậy ả ả còn có tia sát khí rất nặng nề.

Tinh thần lực của Merlin cường hấn hơn rất nhiều so với người thường, cho nên việc hấn phát hiện có người theo dõi cũng khá dễ dàng, huống hồ những người theo dõi hấn trình độ ẩn nấp cũng quá tầm thường.

“Đầu phụng! Mình vừa mới xuất núi chưa được bao lâu có đắc tội với ai đâu mà tự dung muốn giết ta là sao? Chà nhẽ lại là lũ ăn cướp?” Merlin buồn bực thầm nghĩ.

Tuy vậy nhưng hấn vẫn là lần đầu đụng phải loại chuyện này, vẫn là trước tiên hỏi Bạch lão:

“Sư phụ! Bây giờ con phải làm sao đây?... Sư phụ!? Sư phụ!?”

Một mảnh im lặng từ lúc bấy giờ, không biết Bạch lão có phải hay không cố tình nhưng Merlin gọi mãi cũng không thấy lão trả lời, thậm chí hấn còn khề quát nhỏ thành tiếng nhưng vẫn không có kết quả.

“Sư phụ! Người cũng không cần phải bỏ rơi con giữa chừng như vậy a.” Merlin cười khổ nói, hiện giờ thì đành phải lại tự dựa vào bản thân mà tùy cơ ứng biến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lấy Đá Mài Dao

Merlin cứ giả vờ như không biết, bắt đầu lòng vòng dẫn dụ những kẻ bám đuôi vào nhưng chỗ đông người, hòng quan sát đánh giá thêm tình hình.

Hấn dừng lại trước một sạp quầy bán đồ lưu niệm, vừa giả vờ cầm xem một món đồ, cẩn thận liếc nhìn xung quanh tứ phía.

“Hai người với thực lực tứ tinh giả nguyên cảnh sao?, lần này có chút thú vị đây...”

Đã nhận ra được đối phương thực lực cùng nhân số, Merlin suy nghĩ phương án nên trốn chạy hay trực diện đối đầu.

“Đề coi... hai người này có vẻ là hai cái thổ địa ở đây, nếu mình muốn cắt đuôi cũng khó, nhưng để đối đầu trực diện thì cũng không biết hươu chết về

tay ai. .” Merlin lần này có vẻ rất muốn chiến đấu thử sức mình, hẳn trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác kích thích, đúng vậy, hơn chục năm nay khổ luyện hẳn cũng chỉ có đối chiến cùng với lão Ezio, còn lần này có cơ hội giao thủ với người lạ cho nên hẳn cảm thấy phấn khích cũng là chuyện bình

thường.

Mai Lâm từ lúc bước... à không, bay vào trần thì hẳn đã tận lực ẩn giấu khí tức của mình, cho nên hai tên lưu manh cũng không có nhìn ra được tu vi của Merlin, còn tưởng hẳn là người thường, bất quá, cho dù là Merlin để lộ tu vi của mình thì chắc cũng không giúp gì được nhiều.

Quyết định muốn đem hai tên này ra để thử kiếm, tiện thể dạy cho chúng một bài học, Merlin đặt xuống món đồ, liền trực tiếp đi thẳng tới tên đầu trọc đang giả vờ cười nói với tên cơ bắp đứng cách đó không xa.

Thấy Merlin tiến tới chỗ mình, tên đầu trọc chợt có chút bất ngờ, thầm nghĩ chả lẽ theo dõi đã bị lộ?

Chỉ là không như dự kiến của hắn, Merlin tiến tới chỗ hai người, nở một nụ cười chất phát nói:

“Xin chào hai vị tráng sĩ đẹp trai, xin hỏi ở đây chỗ nào có thể dùng chân nghỉ ngơi một đêm? Tôi mới từ thâm sơn đi ra chân ướt chân ráo nên vẫn còn lạ nước lạ cái, lại nhìn thấy nhị vị anh hùng có vẻ là người đáng tin cậy, liền phiền nhị vị chỉ đường cho ta tới chỗ nào thoáng mát thuận tiện một chút, tôi xin kính hai vị một bữa rượu thịt ngon nhất và đắt nhất.”

Gã cơ bắp đang định nở nụ cười khùng bố của mình nói cái gì đó liền bị tên đầu trọc nhanh tay bịt miệng, sau đó vừa vỗ ngực cười với Merlin nói:

“Chú em này ngược lại là tìm đúng người rồi đó nha! Anh đây là người rất có thâm niên ở trấn này, nếu chú em muốn tìm phòng trọ ngủ qua đêm chỗ tốt nhất thì cứ để anh chỉ cho chú em tới tận cửa, tới lúc đó đừng quên khao hai chúng ta rượu thịt đó nha.”

Merlin ánh mắt sáng ngời, rồi rít cảm ơn tên đầu trọc, sau đó nói muốn đi trước thăm quan phường thị một hồi rồi sẽ đi.

Lúc này tên đầu trọc mới thả tay ra khỏi miệng gã cơ bắp, hắn khẽ quát giáo huấn:

“Đồ đầu to óc như quả nho!, chúng ta sờ đi theo dõi thẳng nhóc là hòng muốn tìm cơ hội mà âm thầm động thủ, bây giờ tự dung nó lại dẫn xác tới cửa, tao còn thấy thẳng này gà mờ ngu ngốc căn bản là kinh nghiệm giang hồ không có, bây giờ dắt nó ra ngoài bìa rằng sau trấn, sau đó thì tiền cướp hậu giết xả láng rồi.”

“Cao kiến a!” Gã cơ bắp lúc này mới vỗ đùi hét to.

Tên đầu trọc mặt mày xám xịt, lại gõ mạnh vào đầu gã cơ bắp khẽ quát:

“Mày ngu nó vừa thôi chứ!, nói nhỏ thôi đừng cho thẳng nhóc kia nghe thấy, mà mày cái tên mồm thối này, một ngày đánh răng một lần hộ cái, mồm miệng hôi như mồm heo ấy, tao ngửi mà thấy buồn nôn.”

“Ồ đầu trọc, mày hôn heo rồi hay sao mà biết nó mồm thối?” Gã cơ bắp ngây ngô hỏi.

“Hôn heo cái đầu nguoi, cả nhà nguoi mới là hôn heo ấy!” Đầu trọc giận tím mặt gắt.

“Nói như vậy là anh hai ta cùng anh cả của tao cũng đã hôn heo rồi sao? Vậy tí nữa để tao về hỏi rõ xem sao.”

Tên đầu trọc lúc này mới giật mình, đầu chảy lã rã mồ hôi, nhỏ nhẹ nói:

“Đừng nha! đừng nha! Tao vừa rồi chỉ là tiện mồm nói đùa mà thôi, đừng có đi hỏi đoàn chủ cùng phó đoàn chủ, không là sau này tao... nói chung sau này mày không được đi trác tác thác loạn nữa đâu, đúng vậy...”

Trong lúc hai tên lưu manh còn đang mãi cãi nhau, Merlin đang ở trước quầy đồ dùng mua một chiếc xeng, cũng không biết hẳn mua dùng để làm gì.

Quay trở lại tới bên hai tên lưu manh, Merlin cười nói:

“Hai vị anh hùng, làm phiền dẫn đường cho tôi rồi.”

“Ha ha, đừng có khách sáo như vậy, cứ gọi chúng ta là anh trọc và anh bắp là được rồi rồi, bây giờ để anh dẫn đường cho. Chú em cứ đi theo bọn anh, đảm bảo thoáng mát còn kèm theo cả không khí trong lành, đi thôi.”

Đầu trọc dẫn đường đi trước, Merlin thì đi sau hắn, còn gã cơ bắp thì lại đi áp tải sau Merlin, hình thành một thế gọng kìm nhằm đề phòng không cho Merlin tẩu thoát được.

Sau đó khoảng mười lăm phút, Merlin bị hai tên lưu manh dắt tới phía sau trấn khoảng vài trăm mét, tới trước một bìa rừng rậm rạp. Tên đầu trọc thì thoảng cứ liếc nhìn Merlin mà hắn thì trên đường lại thể hiện ra một vẻ mặt ngây thơ hoàn toàn không chút nghi ngờ nào cả.

“Anh trọc ơi, bao giờ thì mới đến quán trọ mát mẻ thoáng đãng vậy?”

Tên đầu trọc bỗng đột ngột dừng bước, quay người nhếch môi nở một nụ cười âm hiểm, hung ác nói:

“Đến rồi mày không thấy sao? Mát nè dưới đất màn trời quang cảnh thoáng đặng như mày mong muốn ngay tại đây nè, thấy sao thằng oắt con? ~ Còn Không mau giải trừ ần ký trên nhãn không gian của mày rồi dao ra đây, nếu không tao băm mày ra thành trăm mảnh cho chó ăn.”

“Chà~! hóa ra bị tội này để ý là do chúng biết mình có nhãn không gian.”

Merlin hiện tại đã rõ mục đích hai tên này là thuần thúy ăn cướp.

Biết tới đây cũng không cần phải giả nai nữa, Merlin ánh mắt ngay thơ bỗng nhanh chóng thay đổi thành sắc bén lạnh lùng, hấn nhanh chóng vận chuyển đầu khí vào bàn tay, bất ngờ xoay người một quyền đâm về phía gã cơ bắp đang đứng đằng sau hắn.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh cho nên cả hai tên lưu manh cũng không có kịp để phòng chờ tay, tên cơ bắp bị Merlin không thương tiếc một quyền tích tụ đầu khí thụi thẳng vào bụng hắn, còn tên đầu trọc thì cũng chỉ có thể trở mặt đứng nhìn đồng bạn bị đánh đòn. Sở dĩ Merlin chọn tên cơ bắp là bởi vì hắn đứng quá gần, cho nên ra tay ám toán vẫn là tiện hơn.

Nhưng lần này tới lượt Merlin phải bất ngờ, chỉ thấy gã cơ bắp kịp thời gồng mình nên chịu một quyền này của Merlin, vòn vẹn làm gã lùi ra đằng sau mười bước mà thôi, không như trong tưởng tượng của Merlin là gã bị đánh bay.

“Oắt con, không ngờ mày còn ần giấu sâu đến như vậy, bắt quá, cũng chỉ là một thân tu vi tam tinh giả nguyên cảnh mà thôi. Không may cho mày đã chọn nhầm người để ra tay xuất thủ đánh lên, tao là tứ tinh giả nguyên cảnh tu vi, không những vậy vừa may tao mới tu luyện hoàng giai trung cấp phòng ngự vụ kỹ “Thạch thiết công”. Không nói nhiều với người chết nữa, lần này hãy xem tao phanh mày thành tám mảnh như thế nào!” Gã cơ bắp lau đi vết máu trên khóe miệng, cười dữ tợn nói.

Gã chậm chậm rút thanh trọng đao từ đằng sau lưng, vận ra một luồng đầu khí hung mãnh, tên cơ bắp thuận thế liền lao cả thân hình đồ sộ của mình về phía trước. Từng bước chân nặng nề rầm rập vọt tới Merlin giống như mãnh thú khát máu muốn một chiêu đòi mạng con mồi.

Merlin đôi lông mày kiếm khẽ nhíu lại, xuất xoa bàn tay ề ầm vừa đâm vào người tên cơ bắp. Hắn cũng không nghĩ đối thủ của hắn lại là một tên da dày thịt béo như vậy, sau đó lại liếc sang tên đầu trọc đã thối lui đứng quan sát cách đó không xa, Merlin bây giờ phải đề phòng cả trước lẫn sau để không bị đối phương ám toán bất ngờ.

Cắt chiếc mũ cối và đôi mắt kính, đồng thời xuất xử ra Hắc Long kiếm từ không gian giới chỉ. Merlin chậm rãi rút kiếm khỏi vỏ, rồi bất chợt chân đạp mạnh cả người bắn người về phía gã cơ bắp.

Thấy Merlin thái độ không biết sống chết muốn cứng đối cứng, tên cơ bắp kinh miệt cười trào phúng, thầm nghĩ Merlin đúng là không biết lượng sức.

Những tưởng sẽ là một màn ngạnh kháng nặng nề xảy ra, nhưng là trong khoảnh khắc đao kiếm sắp đụng vào nhau, Merlin bàn chân bỗng đạp nhẹ lên một cái, bay người nhảy lộn một vòng qua đầu lẫn mũi đao của tên cơ bắp, tránh thoát một đòn hiểm ác của hắn.

Rầm!

Trọng đao của tên cơ bắp đã không còn mục tiêu, theo đà mà chém vào khoảng không xuống đất, lực đạo mạnh mẽ của cú bổ này làm đất đá bắn văng lên tung tóe, để lại một cái hố sâu vài phân.

Vừa mới đáp người xuống đất, Merlin cũng không có thả lỏng, nhanh chóng xoay người đánh úp lại, thi triển ra Tiêu Dao Du kiếm kỹ nhằm thẳng tới chỗ hiểm của tên cơ bắp mà đâm tới.

Gã cơ bắp kinh hãi biến sắc, hắn cũng không ngờ Merlin thân thủ lại nhanh nhẹn tới như vậy cho nên mới bị hớ.

Choeng!

Đang là mũi kiếm sắp xuyên thủng lồng ngực từ đằng sau của gã cơ bắp thì tên đầu trọc không có động thái gì từ nãy bỗng xuất hiện trước mặt Merlin, sử dụng hai thanh dao găm đỡ lại đường kiếm hiểm hóc.

Thấy một kích này của mình đã thất bại, Merlin nhanh chóng thối lui dẫn ra khoảng cách.

“Đầu trọc, cứ để tao độc đầu với thằng oắt con này, mày đừng có xen vào.”

“Mày ngu thì cũng để cho tao ngu với nữa chứ? Mày lúc nãy vừa suýt chết

đấy! Còn ở đây sĩ diện cái búa, cả hai cùng lên làm thịt thằng nhóc con này, mày không thấy thân thù của nó quý dị sao?, thực lực so với tam tinh giả nguyên cảnh cũng không phải là dễ nuốt như bẻ ngoài đâu.” Tên đầu trọc sắc mặt vừa ngưng trọng, vừa giải thích cho gã cơ bắp hiểu.

Gã cơ bắp thấy đầu trọc nói có lý như vậy cũng không cãi thêm gì nữa, chỉ lẳng lẳng vác trọng đao lên vai, ánh mắt gã lạnh lùng nhìn Merlin, hận không thể ngay lập tức lao vào ăn ăn tươi nuốt sống hắn.

Một tràng im lặng ngắn ngủi thoáng qua đi, bỗng cả hai tên lưu manh không hẹn mà cùng đồng thời tấn công về phía Merlin.

Bình tĩnh nhìn hai tên lưu manh cận mình, Merlin toàn thân vận ra đầu khí cuộn cuộn trên người, khí tức mãnh liệt của hắn trào ra như hồng thủy, trên tay

Hắc Long kiếm cũng dần được hấn chuẩn bị dơ lên một thủ thế, giáng đáp trông cực kỳ tiêu sái.

Vút!

Trọng đao xé gió bỏ xuống ở đằng trước, dao găm âm hiểm đâm tới phía sau. Merlin không hề nao núng, tay phải cầm Hắc Long kiếm vừa động, đường kiếm tiêu sái liền nhanh chóng được xuất xử, nhẹ nhàng vô hiệu hóa cú bổ từa như trăm cân của tên cơ bắp, rồi sau đó lại nhanh nhẹn tránh thoát cặp dao găm đâm tới sau lưng. Merlin xuất thủ đón đỡ từng đòn tấn công dồn dập của hai tên lưu manh. Tiêu Dao Du kiếm kỹ được hấn thi triển ra cực hạn, đường kiếm quý dị thoải mái đánh văng đòn tấn công của đối phương. Tuy Merlin hiện chiếm thế chủ động, nhưng cũng không có vội phản công lại, hắn muốn tận dụng hai người này để mài luyện thêm chính mình trong thực chiến.

Keng! Keng! Choeng!

Tiếng đao kiếm va chạm liên tục, hai tên lưu manh bị Merlin dần làm luống cuống tay chân, từng đòn tấn công mãnh liệt hướng về Merlin đều bị hấn thoải mái đánh bật. Hai người bọn chúng nằm mơ cũng không nghĩ tới một cái tam tinh giả nguyên cảnh có thể lấy một đầu với hai người tứ tinh giả nguyên cảnh mà vẫn có thể chiếm thế thượng phong.

Merlin là đầu khí-ma lực song tu, không những vậy còn là tu luyện thần kỳ công pháp đấu pháp quyết, thực lực hiện đã có thể sánh ngang với ngũ tinh giả nguyên cảnh. Cho nên so với vẻ bề ngoài tam tinh thì nếu giao thủ với ngũ tinh với hấn mà nói, mới thật sự là gặp đối thủ.

Qua một hồi dằng co, vẫn là tên đầu trọc nhìn ra ý định của Merlin, liền phần nộ quát lớn:

“Cơ bắp! Mau xuất xử vũ kỹ, thằng oắt con này muốn sử dụng hai chúng ta làm đá mài dao, con bà nó chứ, nhanh phát động đi để tao cầm chân nó.”

“Nhưng vũ kỹ đó...” Gã cơ bắp nghe vậy liền thoáng chần chờ.

“Được rồi nói nhiều quá mấy cha nội, đã ngu mà cứ thích nguy hiểm là sao? Có bốn sự gì thì cứ xuất ra có ai cấm đâu?” Merlin vẫn là động tác như nước chảy mây trôi, một bên thì đón đỡ từng đòn tấn công liều mạng của tên đầu trọc, một bên vừa khoát tay nói với tên cơ bắp.

Nghe những lời này làm cả hai tên lưu manh đều giận tím mặt, bọn chúng nghĩ Merlin khinh thường không để chúng vào mắt, đối với bọn chúng thì thật là một sự sỉ nhục quá nhục nhã.

Cơ bắp tức giận nhìn Merlin quát:

“Thằng oắt con, đừng tưởng có kiếm kỹ hay là khinh rẽ người khác, mày chết chắc rồi con ạ, triệt để chọc giận ông mày đây chính là sai lầm ngu xuẩn nhất của đời mày đó. Trông mắt lên mà nhìn sức mạnh của ông đây!”

Vừa dứt lời tên cơ bắp thối lui ra đằng sau, gã cắn chặt răng, ánh mắt hung ác mà giờ trọng đao ngang trước ngực, điên cuồng điều động đầu khí trong cơ thể, bắt đầu chuẩn bị thi triển ra vũ kỹ.

Mà tên đầu trọc không được đồng bạn yểm hộ, trong vòng ba chiêu liền bị Merlin đá bay như một trái bóng ra một gốc cây gần đó, nhắm mắt bất tỉnh nhân sự.

Vù!, Vù!, Vù!

Cùng lúc ấy, tên cơ bắp cầm trọng đao, chậm chậm xoay vòng, rồi sau đó là tí thò lò như chong chóng, tốc độ cực kỳ chóng mặt. Hiện giờ nhìn như một con lốc đao cực kỳ dọa người.

“Đao phong loạn trảm!”

Gã gầm lên một tiếng, con lốc đao nhân tốc độ xé gió hướng tới Merlin loạn chém.

Merlin lúc này nét mặt cực kỳ kinh ngạc, nhìn con lốc đao hướng tới mình với tốc độ chóng mặt, cũng là thảm hô không xong:

“Đậu xanh rau má! Lại còn có thể loại này vũ kỹ? Lần này mới là phiền phức thật sự rồi đây...”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Mạng Người Đầu Tiên

Xuất động vũ kỹ con lốc loạn đao của mình, gã cơ bắp như một cái máy chém di động với lưỡi đao sắc bén hướng về phía Merlin mà loạn chém.

Biết mình quá xem nhẹ địch thủ, Merlin cũng không còn thái độ không nghiêm túc nữa, thân thủ của hắn nhanh chóng di động tới cực hạn, chánh né

những đợt loạn đao của gã cơ bắp. Tiêu Dao Du kiếm kỹ cũng đồng thời được Merlin liên tục thi triển ở thức Tiêu điều tự tại, nhằm hóa giải nhưng cơn loạn chém từ lốc đao. Tình hình của Mai Lâm hiện giờ thật sự mà nói, vũ kỹ làm hắn có chút vướng tay, hắn liên tục buộc phải thôi lui mà cơn lốc loạn đao của tên cơ bắp cứ liên tục áp sát, mặc dù thực lực của hắn có thể sánh ngang ngũ tinh giả nguyên cảnh nhưng với vũ kỹ điên cuồng của gã này vẫn làm hắn có chút ăn không tiêu.

“Cứ như vậy kéo dài trận chiến thật không ổn, mình phải làm sao đây?”

Merlin tuy có Tiêu Dao Du kiếm kỹ lợi hại nhưng dù sao thì nó vẫn là bộ vũ kỹ thiên về phòng thủ phản công, nhưng ở vào tình thế hiện giờ thì hắn chỉ có thể bảo vệ bản thân mà không thể phản công lại, cho nên Merlin rất cần một giải pháp có thể đánh phá loại vũ kỹ này.

Bỗng có một ý nghĩ lóe lên trong đầu Merlin, đó chính là sử dụng hóa cầu thuật, tuy nhiên ý tưởng này lại làm hắn có chút do dự. Cũng bởi hắn không muốn có ai biết được bí mật hắn là đầu khí-ma lực song tu, dù sao chuyện này cũng quá kinh thế hãi tục, một khi để lộ ra ngoài thì sẽ có thể là một tràng tai họa không thể tưởng tượng được ập vào đầu hắn. Hơn nữa hiện giờ công pháp đầu pháp quyết của Merlin chỉ mới ở đẳng cấp hoàng giai, cho nên nếu sử dụng mà lực thì sẽ làm hắn nhất thời không sử dụng được đầu khí. Kể như thi triển ra hóa cầu thuật mà vẫn không hiệu quả với gã cơ bắp này thì hắn cũng không thể kịp vận ra đầu khí để phòng ngự, như vậy chả khác nào không bắt được gà mà còn mất nắm thóc.

Đúng lúc này, Bạch lão vẫn từ đầu tới giờ im lặng không có nói gì bỗng lên tiếng trong đầu Merlin:

“Vũ kỹ Dao Phong Loạn Trảm này là một loại dành cho cuồng chiến sĩ thích hợp tu luyện, chỉ có cuồng chiến sĩ mới có thể trong loại vũ kỹ điên cuồng này mà duy trì ý thức. Nhưng là tên này chỉ là một chiến sĩ bình thường mà cũng dám thi triển ra loại cuồng chiến sĩ vũ kỹ này, cho nên tất nhiên hiện giờ hắn đang trong trạng thái vô ý thức, giống như một con rối chỉ biết chém giết mà thôi. Nếu ngươi là có tiền vốn gì cứ thoải mái xuất xử đi.”

Nghe được Bạch lão phân tích, Merlin ánh mắt sáng người, hắn cũng không nói nhiều liền nhanh chóng thôi lui theo chiều zích zắc hướng vào chỗ rừng cây rậm rạp, còn cơn lốc đao thì vẫn máy móc điên cuồng bám theo Merlin.

Rầm! Rầm!

Loạn đao của gã cơ bắp liên tục chém vào những thân cây làm tốc độ của gã nhất thời bị trì trệ, nhưng khoảng khắc trì trệ này đã vừa đủ để Merlin thu hồi đầu khí, phóng thích ma lực để vận ra hóa cầu thuật.

Phùng!, Phùng!

Một viên hỏa cầu đỏ rực to hơn hai nắm tay liền được Merlin áp súc tạo ra trong nháy mắt, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn gã cơ bắp trong cơn lốc đao sắp tiến gần. Merlin tay nâng hỏa cầu đang cháy hừng hực, không chút do dự ném về phía gã cơ bắp, đồng thời trong lòng cũng khẽ quát một tiếng.

“Hỏa Cầu Thuật!”

Hỏa cầu thẳng hướng cơn lốc loạn đao bay tới, hàm hấp sức nóng làm không khí trên đường bay của hỏa cầu thoáng nhìn có chút vặn vẹo.

Bùm!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, gã cơ bắp bị trúng hỏa cầu liền bị ngọn lửa nhanh chóng thiêu đốt, bản thân hắn cũng từ trong đau đớn mà phục hồi lại ý thức, tuy nhiên hiện giờ hắn đang bị một ngọn lửa không rõ từ đâu đốt bỏng cực kỳ thống khổ.

“A!...A!...A!...A! Đầu trục, cứu ta! Đầu trục đầu cứu ta với!... Anh bạn, xin hãy tha mạng cho tôi, tôi biết sai rồi!, xin tha hãy mạng !!!”

Tên cơ bắp kêu gào thảm thiết, liều mạng dấy dựa trong đau đớn. Đầu khí của hắn đã tiêu hao cạn kiệt từ lúc thi triển ra vũ kỹ Dao phong loạn trảm, hiện giờ để vận ra một đạo đầu khí hộ thể đã là điều bất khả thi.

Merlin nhìn tràng cảnh này trong lòng nhất thời dâng lên một cảm xúc phức tạp, cứu hay không cứu? Hắn là người của hai thế giới, đạo lý nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân hắn làm sao mà không biết? Nhưng tư tưởng cứu người lúc họa nạn từ nếp sống kiếp trước đã luôn ăn sâu trong tiềm thức của hắn, giết thú với Merlin thì không nói, nhưng giết người với hắn dù sao vẫn là có chút khó khăn.

“Sao? Muốn cứu hắn? Ngươi có chắc không? Vì sư nhớ là ở cuộc nói chuyện lúc chúng ta gặp lần đầu, ngươi tuyên bố thuyết phục lắm mà?”

Bạch lão tất nhiên nhìn thấu được tâm tư của Merlin, liền có chút tự vị hiểu kỳ thú vị hỏi.

Xác thực lần đó Merlin tuy nói thật nhưng một phần cũng là muốn thuyết phục Bạch lão, nói thì dễ mà làm thì khó, tình cảnh hiện giờ chính là một thử thách gian nan với hắn.

“Sư phụ, Merlin biết con đường cường giả là phải đạp xương máu của kẻ thù mà đi, nhưng con...”

“Nhưng hắn lúc đầu là muốn giết ngươi đó, ngươi có hiểu không? Có thể ngươi tha mạng cho hắn nhưng nếu là hắn thì hắn sẽ tha mạng cho ngươi sao? Merlin, nghe vì sư nói, nếu đã biết con đường cường giả tương lai hai tay sẽ phải vấy máu, vậy thì ngươi nên biết máu tươi này là máu kẻ thù của ngươi, máu của những kẻ muốn cản đường ngươi, máu của những kẻ muốn làm những người bên cạnh ngươi phải đau khổ.” Bạch lão nói những lời này ngược lại là có chút thất thố xúc động, như thể việc trước mắt này làm lão gợi nhớ tới những ký ức đau thương.

Merlin tuy tâm tính trầm ổn, tính tình quyết đoán tự tin, nhưng hắn cũng không phải là hoàn mỹ. Hắn cũng không phải giống như những nhân vật máu lạnh

trong tiểu thuyết đi vào dị giới nói giết là liền giết, đi đâu cũng là liền có thuận lợi kinh nghiệm giang hồ.

Nhìn vào sự thật thì Merlin có kinh nghiệm trong cách làm người, cách đối nhân xử thế, cách sống, nhưng xã hội hiện đại ở địa cầu cũng không phải là giang hồ như ở Vô Biên đại lục, nơi đây phức tạp hơn nhiều lắm, nắm tay ai to người đó đúng là một chuyện, nhưng giang hồ thâm độc hiểm ác lại là một chuyện khác.

Merlin hiện giờ vẫn quá thiếu kinh nghiệm giang hồ, hẳn làm người quyết đoán nhưng cũng không phải trong mọi thứ thắng tất được, trên đời làm người không có ai là người hoàn hảo chính là cái đạo lý này.

Thấy mình có chút thái quá, Bạch lão liền bình tĩnh trở lại, thở dài nhẹ giọng nói:

“Như ta đã nói trước đó, cường giả tâm tính là phải dựa vào người mà hành sự, phải quyết đoán, phải không ngại gian khổ mà bước lên. Ta chỉ là không muốn lần nữa mất đi thứ mình quý trọng. Merlin, chỉ cần không thẹn với lương tâm, không thẹn với chính mình, không thẹn với những người quan tâm tới người thì cứ hãy cứ quyết đoán hành sự. Vì sự cũng chỉ nhắc người được tới đây thôi, phải làm những gì tiếp theo thì đó lại là phải tự xem ở chính bản thân người rồi.”

Trong những lời nói đầy cảm xúc này Merlin cũng có thể nhìn ra được có chuyện gì đó đã xảy ra trong quá khứ của Bạch lão, có lẽ là điều cực kỳ tồi tệ mới làm lão xúc động như vừa này.

Trở lại tình hình hiện giờ, gã cơ bắp đang bị ngọn lửa dần dần gặm nhấm, người bình thường nếu đụng phải lửa thì đã bị đốt cháy thành than từ lâu. Nhưng gã cơ bắp này dù sao cũng là người tu luyện, cho nên ngọn lửa cấp thấp này của Merlin cũng không thể nhanh chóng đốt trụi gã được, tuy nhiên sự chậm rãi đốt cháy này lại như một cực hình sống không bằng chết dành cho gã.

Sau một hồi đấu tranh nội tâm, bóng ánh mắt của Merlin trở nên sắc bén hơn trước lạ thường, nét mặt đã cũng có thêm vài phần trưởng thành có thể thấy rõ. Hắn cầm trên tay Hắc Long kiếm, chậm rãi từng bước tiến về phía tên cơ bắp đang co quắp đây dựa.

“Anh bạn... dừng sĩ, tôi sai rồi!, xin hãy tha mạng cho tôi!, xin hãy tha cho tôi một mạng! Cậu muốn gì tôi cũng sẽ dâng lên..A!..A!”

Tên cơ bắp lúc này nói năng cũng đã lộn xộn, nhưng gã vẫn một mực cầu xin Merlin.

“Có trách thì hãy trách người là tên khốn không có nhân tính, với cái cách thuần thực dẫn dắt của bọn người thì có lẽ những người vô tội bị hai bọn người giết hại rồi cướp của cũng đã có rất nhiều. Ta có thể tha thứ cho người nhưng những người đã bị bọn người sát hại kia thì lại không thể, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Ta cũng không phải muốn làm chuyện nghĩa hiệp thay trời hành đạo gì cả, nhưng nếu ta tha cho các người thì sẽ lại là tai họa với ta, và cả với những người khác nữa. Ác giả ác báo, hãy nhớ! Nếu đâu thai sang kiếp sau một lần nữa được thành người thì hãy sống có lương tri một chút.”

Vừa nói dứt lời, Merlin liền một kiếm không chút lưu tình chém bay đầu gã cơ bắp, kết liễu một mạng người đầu tiên trong đời hai kiếp sống của hắn.

Chứng kiến tràng cảnh này, Bạch lão trong nội tâm cũng nhẹ nhàng thở phào một cái. Sở dĩ lão muốn Merlin nhanh chóng đưa ra quyết định cũng một phần vì không muốn chôn thêm trong lòng Merlin thêm một tai họa ngầm nữa, đúng vậy! Trong Merlin đã có một tai họa ngầm khác chôn sẵn từ lâu. Đó chính là Tâm Ma!

Người tu luyện nếu trong lòng có tâm ma, tu vi thăng tiến thì tâm ma cũng theo đó mà tăng lên, nếu không nhanh chóng giả trừ mà cứ để tâm ma như vậy lớn mạnh theo thì tới một lúc nào đó sẽ là một tai họa gây nên hậu quả nghiêm trọng không thể tưởng tượng được. Bạch lão cũng vì điều này mà thay Merlin lo lắng, lão tuy là một lão quái vật tu luyện sống lâu năm nhưng đồng thời cũng là một con người, không thể vô cảm mà không thất thố khi chứng kiến những thứ quý trọng bị đe dọa nguy hiểm được.

Merlin mặt không biểu cảm vẩy đi vết máu tươi trên Hắc Long kiếm. Giết người dù sao cũng không phải là một sự tình vui vẻ gì, mà hắn thì cũng không phải là một ma đầu lấy giết người làm vui sướng, cho nên tâm tính của hắn hiện giờ không có cảm xúc là chuyện đương nhiên.

“Thôi chết!”

Nhớ tới tên đầu trọc, Merlin sắc mặt liền khê biến. Nếu để tên này trốn thoát thì sẽ rất có thể thêm một cái thiên đại phiền toái sẽ tận tình tới cửa hỏi thăm hắn. Có trời mới biết hai tên này có đồng đảng hay quan hệ gì nữa không, hẳn thực lực có thể so với ngũ tinh giả nguyên cảnh nhưng nếu để cao hơn thì cũng chỉ có nước chạy thực mạng là thượng sách mà thôi.

Chạy tới địa điểm vừa lúc đầu giao thủ, Merlin nhú chặt lại đôi lông mày kiếm vì tên đầu trọc nằm bất tỉnh lúc này đã tự lúc nào chạy thoát, hắn thoáng nghĩ mình không có quyết đoán, hiện giờ chỉ đành cầu nguyện làm sao cho hai tên này không có bè đảng là tốt rồi..

Ở một sơn trại cách Lâm Sơn trấn không xa, trong đại sảnh, ngồi trên một chiếc ghế bọc da hổ là một người đàn ông trung niên đầu hói, râu ria xồm xoàm. Nếu nhìn kỹ gương mặt của người này thì sẽ thấy nét hung tàn rất giống với gã cơ bắp bị Merlin vừa giết lúc này.

Gã lúc này đang cười dâm loạn, hai tay ôm hai cô gái mắt xanh mỏ đỏ uốn éo không ngừng, đúng tiêu chuẩn gái làng chơi đồng đánh thảo mai.

Tên đầu trọc vừa bị Merlin đánh như tử lúc này miệng rỉ máu, tay thì ôm bụng hiện giờ đang chạy hốt hải vào sảnh, quỳ xuống méo mếu nói:

“Lưu Tuân đoàn trưởng!... cơ bắp đã bị người ta... giết mất rồi!”

Gã đàn ông trung niên đang cầm trên tay chén trà, vừa nghe tên đầu trọc thông cáo xong liền không tự chủ được mà chấn nát tách trà trên tay thành bột phấn.

“Mày nói cái gì? Thăng út đã bị giết rồi? Ai? Là ai giết?!!! Là ai giết to gan giết em trai của tao? Tại sao lại thành ra như vậy?!!” Luru Tuân đẩy mạnh hai nữ tử văng ra hai bên, hướng tên đầu trọc phần nộ gào thét.

“Dạ... Thưa đoàn trưởng, là một thằng nhóc khoảng mười bốn mười lăm tuổi... tu vi... tam tinh giả nguyên cảnh...ạ”

“Cái gì? Lại còn bị một thằng nhãi ranh vặt mũi chưa sạch làm thịt? Vậy mày tại sao không trợ giúp thăng út? Chả nhẽ hai cái tứ tinh giả nguyên cảnh mà không chọi lại được với một thằng nhãi có tu vi tam tinh giả nguyên cảnh hay sao?”

“Dạ...thưa... thằng nhóc này nó... sở hữu kiếm kỹ cùng thân thủ vô cùng quý dị, mặc dù bọn em cùng liên thủ nhưng cũng không phải là đối thủ của nó, cho nên...”

Luru Tuân nghe tới đây thì nét mặt cực kỳ khó coi, gã thật sự cũng không thể tin một thằng nhóc tam tinh giả nguyên cảnh lại có thể có sức mạnh như vậy, không những thế lại vẫn còn trẻ tuổi. Nếu không phải là em trai hắn đã chết thì tên đầu trọc có nói thế nào Luru Tuân cũng không tin chuyện một cái tam tinh có thể dễ dàng chiến thắng hai cái tứ tinh giả nguyên cảnh.

Luru Tuân cố gắng áp chế lửa giận, bình tĩnh hỏi tên đầu trọc.

“Mà chúng mày làm gì mà chọc đến thằng nhãi đó hả?”

“Dạ thưa... tại vì thằng nhóc này dám công khai nhục mạ lang hổ dong binh đoàn chúng ta... cho nên...cho nên...”

“Chúng mày làm trò gì chả lẽ tao còn không biết? Mày nghĩ tao ngu mà không biết chúng mày đi cướp không thành giờ lại còn bị người ta giết lại sao? Mày chém gió mà sao chém ngu thế?” Luru Tuân cười lạnh nhìn tên đầu trọc nói.

“Đoàn trưởng... em.em... Xin hãy tha cho em... đi” Đầu trọc biết mình đã không xong, chỉ đành run rẩy sợ hãi cầu xin nói.

“Tao giao cho mày nhiệm vụ để mắt tới em trai tao, để rồi bây giờ mày thì chạy người không về khoác lác, còn em tao thì đã chết cứng từ đời nào rồi. Thằng rết rách như mày cũng đã không còn giá trị, tốt nhất là bồi táng theo em tao xuống hoàng tuyền đi.” Vừa dứt lời, Luru Tuân thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước tên đầu trọc. Tên kia còn chưa kịp nói thêm cái gì thì đã bị Luru Tuân một bàn tay trần ngấp đầu khí cuồng bạo trấn nát sọ.

“Người đầu, mau vào trấn nghe ngóng lai lịch, truy lùng ra thân phận thằng nhóc này xem nó là ai!” Luru Tuân sắc mặt âm trầm, phân phối cho người ngay lập tức đi điều tra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Luru Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Nhập Đoàn

Merlin cũng không biết thật sự sắp có tai họa ngập đầu tìm tới cửa, hiện giờ hắn đang thông thả tản bộ trên con đường thẳng hướng Ma Thú rừng rậm.

Vừa đi hắn vừa trao đổi với Bạch lão:

“Sư Phụ, lần sau người đừng để con lại một mình như vậy nha, lỡ con bị bọn chúng thay nhau hãm... Khụ! Phanh tay thì sao?”

“Thế ngươi nghĩ cứ phải bám gót vì sư mẫu sao? Không cho ngươi trải qua ít kinh nghiệm thì làm sao có thể trưởng thành? Sau này kể như không có ta ở bên cạnh thì ngươi cứ dễ xâu xé mặc bây à? Nên nhớ rằng ngươi bây giờ cái gì cũng phải dựa vào chính mình, ta sẽ chỉ ra tay trợ giúp vào thời điểm sinh tử tồn vong mà thôi” Bạch lão rắn dạy Merlin nói.

“Còn có, lần sau không được khinh địch nhớ chưa? Đây cũng là bài học cho ngươi ngày sau, tuy thực lực của ngươi có thể đối chọi với ngũ tinh giả nguyên cảnh, nhưng tứ tinh cũng không phải là chuyện đùa. Vũ kỹ cường đại luôn là thứ để bồi đắp trên lưng gù tu vi trong thế giới tu luyện, như ngươi đã thấy, vũ kỹ Đạo Phong Loạn Trảm của tên kia cũng đã nhất thời làm khó ngươi, nếu không phải là ta chỉ ra đặc điểm thì ngươi còn lưỡng lự thì triển hóa cầu thuật ra cho tới bao giờ?”

Lão vừa ngừng một lát rồi lại tiếp lời.

“Merlin, đôi khi trong chiến đấu cũng phải có một chút phiêu lưu, không thể cứ lúc nào cũng đúng như theo tính toán cả, đương nhiên nếu mạo hiểm thành công thì ngươi thắng, nhưng cũng phải hiểu rõ ngươi đang mạo hiểm cái gì?, hậu quả ra sao? Nếu thất bại thì sẽ phải sửa chữa như thế nào.”

Merlin nghe những lời này cảm thấy rất có lý, quả thực lúc chiến đấu với hai tên lưu manh hắn quá đổi chủ quan. Những tưởng đã nắm hết mọi việc vào

lòng bàn tay, để rồi gã cơ bắp kia đã cho hắn mở rộng tầm mắt thế nào là hậu quả của khinh địch.

“Sư phụ, con đã hiểu đạo lý người muốn nói, không được phép chủ quan cho dù là với người yếu hơn mình, nhưng ngược lại nếu con làm đối thủ khinh suất thì lại chính là một lợi thế tuyệt vời, người thấy con nói vậy đúng chứ?”

Bạch lão nghe Merlin rút ra kết luận như vậy vẫn là âm thầm gật đầu, lão rất hài lòng khi Merlin có thể nhanh chóng nhìn ra lỗi lầm của mình rồi sửa sai, thậm chí lại còn có thể vận dụng ngược chính sai lầm đó để tăng cường ưu thế cho chính bản thân.

Merlin sau khi đã thông tình đạt lý, hắn liền thoải mái mà ngửa mặt lên trời ngáp dài, hai vai mềm như kêu răng rắc giòn tan. Chiến đấu hôm nay làm hắn có ít nhiều tiêu hao, nhưng dù sao suốt gần một năm khổ luyện những bài tập nặng nhọc kia đã làm hắn lâu dần thành quen, vì vậy chút vận động này với hắn cũng chưa là gì cả.

Ngó nghiêng trước sau một hồi, Merlin xác định thật kỹ không có ai để ý tới hắn rồi mới từ trong giới chỉ lấy ra chiếc mũ cối, kính mắt. Dù sao hắn cũng rút kinh nghiệm không muốn để ai nhìn thấy hắn sở hữu nhẫn không gian, kéo lại rước lấy chuyện phiền toái như ban nãy.

Merlin từ lúc tiến vào Lâm Sơn trấn cho tới bây giờ yên yên mới qua bốn tiếng đồng hồ, cho nên hiện tại hắn tới vừa lúc vào giờ cao điểm các đội ngũ dong binh đi săn.

Đường tiến vào Ma Thú rừng rậm ngược lại là rất đông đúc, các dong binh đoàn lớn nhỏ đi lại tấp nập, có nhóm thì mang vác chiến lợi phẩm về trấn sau một đêm vất vả, có nhóm thì lại tiến vào rừng bắt đầu cuộc đi săn, cũng không thiếu nhóm đang kêu gọi thu thêm người cho đủ nhân số để đi săn những ma thú có thực lực mạnh.

Merlin tất nhiên cũng muốn tìm đội ngũ để vào Ma Thú rừng rậm rồi, tuy hắn dự định sẽ ở trong đó tu hành một đoạn thời gian nhưng thu thập chút ít thông tin vẫn là phải cần thiết. Merlin thực lực cũng chỉ có thể đánh với ma thú nhất giai khoảng tứ tinh mà thôi, hắn tuy có thể chắc chắn đánh ngang với ngũ tinh giả nguyên cảnh nhân loại, nhưng đánh với ma thú nhất giai ngũ tinh thì lại là không có nắm chắc. Ma thú luôn mạnh mẽ và hung mãnh hơn nhân loại, Merlin cho dù có kiêu ngạo cỡ nào cũng không ngu mà đi vào Ma thú rừng rậm mà không có biết tí gì về địa điểm nơi đây. Hơn nữa, những dong binh tại đây kiếm cơm từ Ma Thú rừng rậm là chủ yếu nên cũng chính họ là những người quen thuộc tại nơi đây nhất. Vì vậy từ họ mà hỏi thăm tình hình về ma thú rừng rậm vẫn tốt hơn mấy vị lễ tân quanh năm ngồi một chỗ. Ngoài ra nếu có thời cơ thích hợp, hắn có thể tách khỏi đội ngũ bất cứ lúc nào, không bằng đi một đoạn với vài người để làm quen tình hình cũng đâu có sao.

Chậm rãi hành tẩu trên con đường vào rừng, hắn liên tục ngó nghiêng xung quanh hai bên vệ đường, có rất nhiều đội ngũ khác nhau muôn hình muôn vẻ làm Merlin nhất thời vẫn chưa đưa ra được lựa chọn nào. Bỗng cách đó không xa, trong một nhóm dong binh có hơn mười người đang kêu gọi nhập đoàn, Merlin nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc mặc hắc sắc trường bào che kín từ đầu tới chân đang ôm kim thiết quyền trượng ngồi một góc trong đó.

“A! là tên lừa đảo.”

Merlin vừa thấy liền nhận ra người đã dắt mũi hắn lúc sáng, tuy biết đó là do hắn ngốc cho nên mới nhất thời bị người ta xoay vòng, nhưng trong thâm tâm vẫn là có chút không cam lòng. Đắn đo một lúc, trong đầu Merlin bỗng nảy ra một ý nghĩ tình quái, hắn liền rào bước tiến tới chỗ nhóm dong binh đang hô hào gọi người này.

“Khai Sơn dong binh đoàn cần các chiến hữu tu vi khoảng tứ tam tinh trở lên để đi săn thử vận may đây! Ngoài chia đều ma thú chiến lợi phẩm thì trả thêm hậu hĩnh năm mươi kim tệ đây!”

“Chà mạng người chỉ có năm mươi tệ thôi sao? Rẻ mạt quá vậy?” Vừa đi tới Merlin vừa lắc đầu.

“Xin lỗi bác trai này, tôi muốn đăng ký tham gia cùng đoàn vào rừng.”

Đứng trước mặt Merlin bây giờ là một người đàn ông trung niên râu tóc màu đen có khuôn mặt cực kỳ chất phát, điều buồn cười nhất là người này để ria mọc dưới mũi xoắn tít, bên trái thì xoắn lên trên, bên phải thì xoắn xuống dưới.

“Hà? thẳng nhóc ngươi lượn đi chỗ khác chơi đi, mới xuất ngoại từ bộ lạc nào ra vậy? Để ta nói cho ngươi biết, đi vào ma thú sơn lâm là để làm ăn kiếm sống chứ không phải là chỗ để ngựa non hươu đá ăn no rồi đi đập bậy, vào đó bọn ta cũng không có thời gian đi thay quần cho ngươi được.”

“A~!HAHA!HA!HA!...”

Đằng sau tất cả mọi người trong đoàn đều cùng động loạt nở nụ cười vui vẻ vì có màn kịch nhà quê lên tỉnh hay. Riêng hắc sắc trường bào pháp sư vẫn không có động đậy, người này vẫn ngồi im với tư thế ôm gối từ đầu tới giờ, như thể không thèm quan tâm mọi chuyện xung quanh vậy.

Merlin nghe ông bác ria mép mồm miệng ác khẩu này cũng cảm thấy có chút phiền muộn, tại sao lúc nào hắn cũng bị hoài nghi như vậy, chả nhẽ tại cách ăn mặc sao? À phải rồi, là do hắn ăn dầu khí tức.

Một hành động hơn trăm lời sáo rỗng, Merlin liền tiến tới bên một tảng đá gần đó, hắn không nói hai lời tay phải liền vận ra một luồng đỏ sậm đầu khí, sau đó một chường trần nát viên cự thạch này thành mảnh vụn.

Xung quanh tiếng cười bỗng im bặt, tất cả nhìn Merlin với ánh mắt ngạc nhiên, ông bác ria mép sắc mặt liền nghiêm túc trở lại nói:

“Được rồi anh bạn trẻ, ta công nhận cậu thực lực rất mạnh, trẻ tuổi như vậy mà tu vi đã là tam tinh giả nguyên cảnh. Nhưng ta vẫn là thực sự khuyên cậu tốt nhất là không nên vào ma thú rừng rậm, không phải là ta không hài lòng thực lực của cậu, mà là cậu không có kinh nghiệm giết chóc với đám ma thú

trong kia. Ma thú không những mạnh mẽ mà đôi khi còn có loại rất giảo hoạt, Khai Sơn dong binh đoàn của chúng ta cũng có rất nhiều chiến hữu tu vi mạnh hơn cậu đã táng thân trong đó rồi. Anh bạn, cậu vẫn còn trẻ, với thiên phú này của cậu thì sau này tiền đồ ở Minh Công quốc sẽ là bất khả lượng, cho nên cậu vẫn là rời khỏi đây đi, cho dù mang cậu vào rừng thì cũng chỉ làm vướng chân chúng ta, thậm chí có khi làm mồi cho ma thú mà thôi.”

Việc đi săn ma thú xác thực cũng không phải luôn dựa vào nhân số mà lấy đông đánh ít mà thắng. Ma thú có rất nhiều chủng loại và những đặc điểm khác nhau, có đôi khi có ma thú sở hữu kỹ năng tấn công ngang bằng với sức mạnh của vũ kỹ, điều này lại cực kỳ nguy hiểm với những dong binh như họ. Vũ kỹ tuy không hiếm nhưng cũng không phải là thứ mà ai cũng có được, bình thường người có tu vi yếu hơn nếu như có học qua một loại vũ kỹ mạnh thì có thể sẽ có sức để đánh một trận với người cao hơn tu vi của hắn một bậc. Mà ma thú so với nhân loại đã mạnh hơn, nếu lại gặp phải loại ma thú có kỹ năng thì chả khác gì được vận đến thánh nhọ tìm tòi của ôm hôn thẩm thiết. Tuy nhiên nếu nhìn từ hướng ngược lại thì loại ma thú này luôn có giá trị hơn những ma thú bình thường rất nhiều, cho nên cái gì cũng có cái giá của nó mà thôi.

Ông bác ria mép này lại là rất có hảo ý khuyên nhủ Merlin, tuy cách ăn nói có chút thô lỗ nhưng lại là ăn ngay nói thẳng. Có thể nhìn ra được là người khẩu xà tâm phật.

Merlin còn tưởng phở ra thực lực là có thể nhanh chóng được tiến nhận tham gia vào đoàn, ai ngờ ngược lại còn “bị” nhận được người ta hảo ý khuyên nhủ làm cho hắn phải dở khóc dở cười.

Merlin nhìn thẳng vào mắt ông bác ria mép mà đáp lại:

“Cảm ơn bác đã nhắc nhở, hảo ý này của bác tôi xin ghi nhận. Chỉ là tôi bằng mọi giá cần phải vào ma thú rừng rậm này, nếu bác không nhận tôi vào đoàn, vậy thì tôi đành phải đi tìm đoàn khác để gia nhập vậy.”

Thấy được ánh mắt kiên định cùng sự kiên trì của Merlin, ông bác ria mép cũng không có dài dòng thêm gì nữa, chỉ đành thờ dài nói:

“Thôi được, vậy thì sắp xếp chuẩn bị tinh thần đi, chúng ta cần mời thêm ba vị chiến hữu nữa cho đủ nhân số hai mươi người thì lập tức khởi hành. Ta tên là Lục Khai Sơn, cậu cứ gọi ta là Bác Lục là được rồi, anh bạn trẻ, những gì ta đã nói với cậu là thật lòng, đến lúc xảy ra chuyện gì thì cũng đừng có trách ta không có báo trước đấy nhé.”

Merlin cũng chỉ gật đầu cười trừ không nói thêm điều gì, xoay người bước thẳng tới bên cạnh hắc bào pháp sư lẳng lặng ngồi xuống.

Hắn cố tình ngồi gần tới người này, bắt đầu bày ra một loại ánh mắt khiêu khích. Chỉ có điều Merlin cho dù có nháy mắt hay giật mắt kiểu gì đi nữa thì tên hắc bào pháp sư này cũng không có phản ứng gì cả. Xung quanh mọi người bắt đầu nhìn Merlin với ánh mắt cổ quái.

Một ông bác tai chó trong đoàn nói nhỏ với đồng bạn ngồi bên cạnh, giọng điệu cực quái lạ:

“Chà! Móa nó, thằng nhóc này bị cái gì vậy? Sao lại đánh mắt đưa tình với tên pháp sư người không ra người quý không ra quý kia?”

“Tôi cũng phần nào hiểu được cảm giác này mà, mỗi người có sở thích và lối sống riêng của mình... Đậu xanh rau má nhà ông, muốn biết thì đi mà tự hỏi tên nhóc ấy chứ sao lại đi nói với tôi?”

Ông bác tai chó dùng ánh mắt bán tín bán nghi mà nhìn đồng bạn của mình...

“Nhìn mà sờn hết cả da gà”

Ở chỗ khác, một người thanh niên khác cũng đang tán gẫu với đồng bạn đang đứng bên cạnh mình.

“Da trâu như tao còn sờn nữa là da mày”

“Ha Ha! Nói như vậy da mặt mày hẳn là cũng dày lắm nhỉ? Trông kia, lông lá lôm chôm như cái móng lợn, mồm miệng thì khúm vào như lỗ... Khục! đồ mặt dít lợn.”

“Hừ! Chu Thông, sao mày lại tả rõ móng lợn tường tận được như vậy, hay là mày kìm nén không được liền cả lợn cũng không tha mà “phang” rồi hả?”

“Ha!Ha!Ha!Ha!”

Xung quanh mọi người nghe được cuộc đối thoại, nhất thời một tràng cười rôm rả lại rộ lên.

Người này bị chọc cho á khẩu không trả lời được, đã thế lại còn bị đồng đội cười nhạo, liền bực tức gào thét:

“Phang phang cái mụ mụ nhà mày, tao lúc ấy chỉ là uống quá chén, lại còn là bán quá hơn một tháng không có giải tòa...”

Thanh niên tên Chu Thông tới lúc này mới biết mình giận quá hóa ngu, lỡ lời nói ra những thứ không nên nói, chỉ đành phải ngồi xuống cúi mặt xấu hổ không ý kiến thêm gì nữa.

Xung quanh tiếng cười triệt để bị dập tắt, mọi người tất cả không hẹn mà cùng đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt ai nấy đều tái mét kinh hãi.

Merlin cũng không quan tâm đến việc từ hắn mà vừa xảy ra một lời “thú tội” động trời, hiện giờ hắn chỉ thật sự không hiểu tên pháp sư này đầu có vấn đề hay là mất hết dây thần kinh cảm giác rồi?

Đúng lúc này, nhờ mấy vị dong binh đằng sau Merlin đang vẫn còn trầm mặc vì bị sốc với lời thủ tội động trời kia thì hắn mới có thể nghe thấy một tiếng hít thở nhỏ nhẹ, đều đặn phát ra từ hắc bào pháp sư.

Hôn Mê!

“Thì ra là thằng này đang ngủ” Merlin suy nghĩ nửa vì xúc động mà gầm lên, nhưng là hắn vẫn còn chút lý trí kiềm chế lại được mình.

Thấy tình huống xảy ra như vậy, Merlin trong lòng lại nổi lên một chút hiếu kỳ, hắn bèn mon men áp sát tới gần hắc bào pháp sư, hòng cố nhìn ra gương mặt đang ẩn trong chiếc mũ trùm rộng thùng thình kia.

Mặt hắn hiện giờ chỉ cách có vài tấc gương mặt của tên pháp sư, nhưng cho dù là vậy hắn cũng không thể nhìn ra được cái gì. Thứ duy nhất hắn có thể cảm nhận được chính là hương thơm thanh khiết mãnh liệt tỏa ra từ người pháp sư này, lần trước hắn mới chỉ ngửi thoảng qua, còn bây giờ thì hắn áp sát thẳng vào mặt người này cho nên hương thơm có thể ngửi được rõ ràng hơn lắm Merlin nhất thời có chút không tự chủ được mà ngửi người thờ thần.

Đang là hắn còn ngây người thì bất chợt vị hắc bào pháp sư này như cảm nhận được gì đó liền khẽ động mình tỉnh dậy, Merlin ngay lúc đó cũng lơ mơ thấy được một đôi mắt đẹp màu tím hồng đang kinh ngạc chớp chớp nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn nhau trong một khoảnh khắc, hắc bào pháp sư lúc này mới hoàn hồn ra tay trước, chỉ thấy người này bị dọa bật người đứng lên còn Merlin thì cũng theo phản ứng mà bật người dậy theo, nhưng Merlin còn chưa kịp nói gì thêm thì kim thiết trượng đã hướng mặt hắn vụt tới.

Merlin phản ứng rất nhanh nhạy, liền chộp trúng tay đang cầm kim thiết quyền trượng của hắc bào pháp sư, trong cái khoảng khắc này lại làm Merlin có chút giật mình vì hắn bỗng cảm nhận được một làn da mịn màng như da em bé vậy.

Chỉ có điều đến đây vẫn chưa hết đòn đánh liên hoàn, vị pháp sư này thấy tay mình bị kim hãm liền thuận thế lên gối một đòn hung hiểm trúng ngay hạ thân của Merlin.

“Hự! a..a..á...”

Trên một con đường đông đúc dong binh người đi lại, một tiếng kêu thảm thiết mang đầy cảm xúc đột ngột vang lên giữa trời... Tiếng kêu này truyền tải cảm xúc tới nỗi, nam giới xung quanh ai nấy đều không tự chủ được mà đồng loạt bụm lại hạ thân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hắc Mao Hùng

Trong một khu rừng chằng chịt cây cối rậm rạp, có một đoàn thể với nhân số hai mươi người đang chậm rãi hành tẩu, người nào người nấy đều luôn trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, đảo mắt cảnh giác nhìn xung quanh bốn phía động tĩnh, tùy thời đề phòng nếu có biến cố xảy ra thì sẽ có thể kịp phản ứng lại.

Trong Ma thú rừng rậm, nếu như không cẩn thận thì bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng tại đây, cho nên việc săn ma thú với các dong binh đoàn mà nói, cũng không phải là chuyện họ muốn làm, nhưng vì miếng cơm manh áo nên vẫn phải bắt chấp mà thôi.

Trong đoàn thể này, một thiếu niên ăn mặc trang phục kỳ quái, hắn đội một chiếc mũ vành tròn màu xanh lục, đi một đôi dép thùng lỗ chỗ ở mu bàn. Thiếu niên dáng đi khập khiễng, hắn bước từng bước chân cực kỳ gian nan, như thể đang bị trọng thương cực kỳ nặng, chỉ có điều trên người hắn da thịt vẫn nguyên vẹn không có trầy xước gì cả.

Merlin bị ấn tượng một cú lên gối bất ngờ của hắc bào pháp sư cho nên hiện đang gian nan mà lết đi, cũng may hắn đã từng ngâm qua nước thuốc nên cơ nhục của hắn được cường hóa hơn người thường, cho nên Merlin mới có thể miễn cưỡng đi lại sau cú lên gối trời giáng này, nếu để người khác dính đòn thì liệt giường một ngày thời gian là điều chắc chắn.

Merlin ánh mắt oán hận nhìn hắc bào pháp sư đang đi ở phía trước, sau khi hạ nóc ao Merlin người này vẫn không có nói thêm lời nào cả, ngược lại ra về bộ dáng thản nhiên như không có chuyện gì vậy.

Hai lần ăn quả đắng làm Merlin cực kỳ phiền muộn, hắn chỉ muốn dọa bất ngờ tên pháp sư này cho hả dạ một chút mà thôi, nên vì thế mới tiện thể nhập đoàn, ai ngờ không những không sơ mũi được gì, ngược lại còn bị người ta đánh đập tàn nhẫn.

“Đậu phộng! thù này ta sẽ khắc cốt ghi tâm, mổ sẽ páo thù.” Merlin hậm hực nói thầm.

“Khắc! khắc! khắc! ~ Khụ! Khụ!(sặc), nguoi có vẻ gặp được khắc tinh rồi nhỉ?” Bạch lão như thường lệ cười bi ối trên sự đau khổ của người khác.

“Sư phụ, người đừng có hơi lúc nào con bị thiệt thòi là cười nhạo báng có được không?” Merlin có chút không vui gắt.

“Ai bảo tên nhóc nguoi hành sự lỗ mẫn, ăn quả đắng là chuyện đương nhiên, bây giờ còn kêu ca gì nữa? Bài học cho nguoi luôn đó, nhớ cho kỹ vào...”

Merlin cũng không muốn dây dưa gì với Bạch lão nữa, nếu nói thêm chắc có lẽ hấn đột tử học máu lẫn ra chết mất.

Tiến tới bên cạnh một ông chú cung thủ tai chó, Merlin bèn hỏi han:

“Xin lỗi chú, cho cháu xin phiền chú một chút, trong Ma thú rừng rậm thì các chú tìm ma thú theo thực lực của nó kiểu gì vậy? Có thể giải thích thêm cho cháu được không ạ?”

Thấy Merlin ăn nói rất lễ phép nên ông chú tai chó này cũng không có từ chối, liền vừa đi vừa giảng giải cho Merlin:

“Ma Thú rừng rậm rất rộng lớn, được chi thành ba khu vực. Vành đai là nơi chiếm diện tích lớn nhất, là khu hoạt động của ma thú nhất giai, vành giữa là địa bàn của ma thú nhị giai. Còn trung tâm chính là nơi nguy hiểm nhất, nơi cư ngụ của tam giai ma thú, thậm chí có lời đồn ở trong đó xuất hiện ma thú đột phá tới tứ giai nữa cơ đấy.”

Merlin nghe xong không tự chủ được mà hít vào một ngụm lạnh khí, tứ giai ma thú tương đương với Linh nguyên cảnh nhân loại cảnh giới tu vi, cho nên có thể tưởng tượng đây là một sự tồn tại cường đại cỡ nào.

“Hahaha, đó chỉ là đồn thổi mà thôi, không cần phải lo lắng, nguoi cũng đâu có phải đi vào trong đó đâu mà sợ. Tại đây thì dong binh đoàn hay săn bắt ma thú tại vành đai rừng là chủ yếu, vào vòng giữa chỉ có những đoàn thể mạnh mẽ như mới dám vào đó săn, ngoài săn thú thì tìm kiếm linh dược theo mục nhiệm vụ của dong binh công hội cũng hay được các đoàn thể thực hiện...”

Merlin vừa đi vừa có chút trầm tư suy nghĩ, chiếu theo lời ông chú tai chó này mà nói, hấn tốt hơn hết là tu luyện ngoài vành đai ma thú rừng rậm, còn nếu có cơ hội thì sau này hấn cũng nên thử thoáng thăm dò xem Thanh Cự Mãng Xà hang ở cùng thực lực ra sao cũng chưa muộn.

Đoàn người Merlin sau khi tiến nhập vành đai ma thú son lâm được một lúc lâu, liền gặp phải cuộc tập kích của vài đầu ma thú Huyết Dã Giác Trư nhất giai tam tinh, nhưng vì tất cả luôn trong trạng thái đề phòng cho nên cuộc tập kích của đàn lợn cũng không gây nhiều gì khó khăn, tuy nhiên vẫn có vài ba người bị thương nhẹ.

Tiếp tục đi sâu vào vành đai, đoàn người Merlin liên tục tập trung cao độ hơn nữa, xung quanh từng tác đất ngọn cỏ họ cũng đều không buông thả bởi có thể sẽ có dấu vết của con ma thú nào đó để lại hay đánh giấu lãnh thổ cũng nên.

Riêng bản thân Merlin có chút hơi nhàm chán vì tạm thời chưa gặp được ma thú nào cường đại thực sự, vài con ma thú tấn công vào đoàn lúc trước cũng chả cần hấn phải ra tay vì thực lực của chúng cũng quá yếu.

Chỉ là vừa nhắc tào tháo, tào tháo liền có mặt. Ông bác rìa mép dẫn đội ở phía trước bỗng giơ tay ra hiệu cho mọi người, cả đoàn được lệnh liền rậm rạp nghe theo, tất cả đều giảm nhẹ tiếng bước chân của mình đến mức nhỏ nhất, từ từ bắt đầu phân tán vào vị trí mà Ông bác rìa mép phân bổ, hình thành một đội hình thế trận để chuẩn bị bao vây con mồi ở đằng trước.

Merlin cũng mon men theo sau ông bác rìa mép cùng vài vị chiến sĩ khác, đập vào mắt hấn hiện giờ là một con gấu với một đôi tai nhọn màu nâu đen cực kỳ to lớn. Nếu về mặt hình dáng thì con gấu này to hơn gấu thường ở kiếp trước nhiều lắm, nó có bộ lông bề ngoài màu nâu nhưng bộ lông bờm của nó lại có màu đen thui trải dài từ cổ gáy cho tới đuôi, móng vuốt từ tứ chi của nó chìa dài hẳn ra trông cực kỳ sắc bén như những lưỡi đao. Hiện con gấu bờm đen này đang nằm ngủ ngáy như sấm rền trên một bãi cỏ xanh tươi, có vẻ như nó đang nghỉ ngơi sau bữa ăn no nê.

Ông bác rìa mép khẽ thông báo với mọi người xung quanh nói:

“Trước mặt chúng ta hiện giờ là một con thất tinh nhất giai ma thú Hắc Mao Hùng. Mọi người chú ý! Tuy nó là ma thú có kỹ năng nhưng nếu chúng ta trong thời gian ngắn giải quyết nó nhanh gọn thì sẽ không sao cả, còn nếu để con gấu này rơi vào trạng thái cuồng hóa thì tất cả chúng ta sẽ gặp khó khăn đấy. Phải cố gắng lên!, nếu thành công săn được con ma thú này thì chúng ta chuyến săn này lãi rồi đó, mọi người đã rõ cả chưa?”

Con Hắc Mao Hùng này có bộ lông cực kỳ trân quý, còn chưa kể tứ chi của nó cũng là một liệu thuốc rất bổ. Móng vuốt của nó còn có thể được dùng làm dao hay đầu mũi tên rất bén nhọn, hơn nữa thịt của nó rất được dân nhấm ưa chuộng, nói chung cả người con Hắc Mao Hùng này chính là kim tệ \$. Chỉ có điều nó là một loại ma thú có kỹ năng, nếu quá dây dưa với nó thì càng đánh nó sẽ càng hăng sức, để lâu thì sau đó nó sẽ cuồng hóa sức mạnh của mình, trở nên cực kỳ hung bạo. Vì vậy lúc đánh nhau với Hắc Mao Hùng thì chiến thuật là luôn phải đánh nhanh thắng gọn.

Đi săn ma thú vốn đã là một việc rất nguy hiểm, nhưng dù sao những dong binh này vào đây cũng là để kiếm bát cơm, nếu có cơ hội mạo hiểm để thu được thêm lợi nhuận thì tại sao lại không thử?

Mọi người đồng loạt gật đầu biểu thị đã hiểu.

Ông bác rìa mép xoắn này là một thủ hộ chiến sĩ với tu vi thất tinh giả nguyên cảnh, lúc này tay phải của ông ta rút ra từ hông một thanh đao vừa đủ một tay cầm, tay trái thì đang chậm rãi gỡ chiếc lá chắn hình chữ nhật cực kỳ to lớn từ sau lưng xuống. Bên cạnh mọi người tất cả cũng đang làm công tác chuẩn bị vũ khí của mình, Merlin trên tay đã cầm chặt Hắc Long kiếm, chỉ cần ông bác rìa mép xoắn tùy thời ra lệnh là kiếm sẽ được rút khỏi vỏ.

Hấn cũng thoáng liếc sang cách đó không xa hắc bào pháp sư, người này thái độ cũng không có quá căng thẳng, nhìn cách cầm thả lỏng trong tay kim thiết quyển trượng thì biết. Chỉ là lúc này điều Merlin bận tâm nhất là từ lần đầu gặp gỡ hắc bào pháp sư cho tới giờ thì người này không những có mùi rất thơm mà cả đôi bàn tay cũng rất trắng trẻo mềm mại tới lạ thường.

“Có lẽ đúng là mặt hàng đồng bóng thật rồi.”

Nghĩ tới vừa nãy mình áp sát thẳng vào mặt người này, lại còn cầm tay người ta nữa làm Merlin một trận sồn gai ốc, hẳn cũng không hiểu bản thân tại sao lại tự dưng bày trò ngu ngốc như vậy để rồi bây giờ “lương tâm” cắn rứt mãi không thôi.

Tất cả tổ đội vẫn bảo trì trận hình, cố hết sức giảm bớt tiếng động để từ từ tiếp cận con Hắc Mao Hùng đang say giấc nồng kia.

“Lên thôi các chiến hữu! ~ Vì bao tử của chúng ta, vì rượu thịt cùng gái đẹp mà liều mạng nào!”

Merlin tay vừa mới rút kiếm, đang định hưng phấn xông lên thì nghe được ông bác rìa mép xoắn hô nửa đoạn sau làm hắn suýt mất đà ngã ngựa.

Ta Ngắt!

“Cái này là loại gì cổ vũ? Ít ra cũng phải nói lời gì đó cho tử tế nhiệt huyết sôi trào một chút chứ?” Hắn thầm nghĩ.

Cũng không có ai chờ đợi Merlin than thở, tất cả liền vào vị trí chiến đấu của mình, tạo thành một trận thế ở đằng trước là rào cản chiến sĩ, đằng sau là các cung tiễn thủ cùng hắc bào pháp sư đánh xạ chiến.

Con Hắc Mao Hùng này vừa nghe thấy tiếng hô lớn thì cũng giật mình trở dậy, tuy nhiên nó còn đang ngái ngủ, chưa hiểu mô tê gì thì đã bị nguyên tám lá chắn của ông bác rìa mép đập vào mặt, tất cả chiến sĩ bên cạnh khác cũng đều đồng loạt vận ra đủ mọi màu sắc đầu khí của mình lao vào tham chiến.

Merlin cũng không có đứng nhìn, hắn nhanh chóng vận ra đầu khí màu đỏ sậm vào hắc long kiếm, sau đó lùi một bước lấy đà bắn người lao vào vòng chiến đấu cùng đoàn thể.

Đứng ở đằng sau hắc bào pháp sư chứng kiến tốc độ của Merlin, đôi mắt màu hồng tím ẩn sâu trong chiếc mũ trùm lóe lên một tia dị sắc, hiện giờ tất cả đang tập trung chiến đấu nên cũng chẳng ai chú ý đến thân thủ Merlin ngoài vị hắc bào pháp sư này.

Con Hắc Mao Hùng này vừa từ choáng váng hồi phục lại, thấy trước mặt tự dưng có một đoàn nhân loại không biết sống chết đang vây công mình, ngay lập tức gầm lên giận dữ quét ngang cặp móng vuốt sắc bén của mình vào đám người.

Grào!!!

“Cự Đại Thiết Thuần”

Kịch!

Thấy Hắc Mao Hùng ra đòn hung hiểm, ông bác rìa mép ngay lập tức quát lên một tiếng phát động ra vũ kỹ của mình, chỉ thấy ông ta vận ra một đạo đầu khí màu nâu bao bọc lại chiếc lá chắn, sau đó lại chống mạnh chiếc lá chắn xuống đất, hơi cúi người tư thế chuẩn bị đỡ đòn, trông không khác gì một bức tường sắt vững chắc khó có thể công phá.

Bình! ~ Bình!

Hai tiếng va chạm nặng nề vang lên, hai móng của con Hắc Mao Hùng cực kỳ bá đạo, nó mới chỉ thoáng quét ngang hai lượt nhưng thâm cò dưới chân đã bị nó cày xới đất đai bắn tung tóe ra tứ phía. Tuy một đòn này của nó trông rất uy lực nhưng cũng chỉ làm ông bác rìa mép đang vận lá chắn lùi ra sau bốn bước.

Ngay bây giờ, các chiến sĩ tấn công khác vừa mới thối lùi ra phía sau rìa mép đại thúc, lúc này liền không hện mà cùng đồng loạn xông lên vùng loạn về phía Hắc Mao Hùng. Merlin tất nhiên cũng nằm trong đó rồi, hắn thân thủ thì triển ra với tốc độ vừa đủ, ngoài ra hắn cũng không có xuất xử ra Tiêu Dao Du kiếm kỹ mà chỉ đơn giản chém vài nhát kiếm vào da thịt của Hắc Mao Hùng mà thôi.

Các cung thủ và hắc bào pháp sư cũng không có để làm cảnh, cung thủ thì liên tục bắn ra những mũi tên bọc đầu khí của mình vào con gấu, còn hắc bào pháp sư chỉ đơn giản điều khiển đất đá xung quanh ném về phía con gấu, liền có thể nhận ra người này là một thổ hệ pháp sư.

Họ không ngừng hỗ trợ những chiến sĩ đang đánh ở phía trước, nếu có tình huống nguy hiểm bất ngờ thì họ sẽ giúp đỡ để các chiến sĩ được thuận lợi thối lùi.

Đoàn thể tuy nhận thêm năm người từ bên ngoài nhưng phối hợp vẫn khá ăn ý, Hắc Mao Hùng cũng dần bị triệt để kiểm chế, chỉ cần liên tục tái diễn chiến thuật này thì chả mấy chốc cũng sẽ đơn giản hạ gục được con ma thú này.

Những tưởng mọi chuyện diễn ra êm đẹp, bỗng con Hắc Mao Hùng gầm lớn lên một tiếng ngân dài, sau đó lại tiếp tục chạt vật đối chọi lại đoàn người.

Tất cả mọi người cũng nhất thời khó hiểu, chỉ riêng ông bác rìa mép nghi hoặc một hồi, sau đó sắc mặt liền đại biến, ngay lập tức hô lớn với mọi người:

“Không xong rồi! Con Hắc Mao Hùng này vừa gọi đồng bạn, chẳng mấy chốc sẽ có một con khác tới đây, mọi người mau mau kết liễu con này nhanh lên.”

Một con nhất giai thất tinh đã phải để một toàn đội cật lực ra sức, nếu thêm một con khác nữa thì sẽ chẳng phải là toàn quân bị diệt sao? Tuy Hắc Mao

Hùng hiện giờ đang bị áp chế nhưng mọi người ở đây ngoài vị rìa mép đại thúc thì tu vi ai nấy cũng quá thấp, cho nên muốn giết con gấu này ngay lập tức vẫn là có chút khó khăn.

“Bình tĩnh giữ vị trí, không được rối loạn đội hình!” Ông bác rìa mép quát lớn ra lệnh nói.

Nhưng ông ta vừa mới dứt lời, bỗng có một tiếng ầm ầm làm mặt đất rung chuyển càng ngày càng tiến gần, ngay lập tức một con Hắc Mao Hùng khác liền xuất hiện từ trong rừng cây rậm rạp.

Tất cả mọi người trong đoàn lúc này sắc mặt ai nấy cũng đều cực kỳ khó coi, trước mắt đoàn người Merlin bây giờ là một con nhát gai lục tinh Hắc Mao Hùng, nếu vậy công một con thì cả đoàn còn có thể thắng, nhưng nếu là hai con một lúc thế này thì thật sự là quá nguy hiểm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Đối Chiến Với Ma Thú Lục Tinh

Grào!!!

Con Hắc Mao Hùng thứ hai vừa mới lao ra từ trong rừng, liền chứng kiến đồng bạn của mình bị một đám nhân loại vây công, cũng ngay lập tức gầm gào dữ lên đánh úp lại từ bên mạn phải của đội hình.

Móng vuốt to lớn của con Hắc Mao Hùng thứ hai này bỏ thẳng hướng các chiến sĩ của đoàn, không có rìa mép đại thúc đỡ đòn nên trong đó bốn người không phản ứng kịp liền bị đánh bay ra xa như quả bóng cao su, sinh tử thế nào không rõ.

Ông bác rìa mép xoắn lúc này đang chống đỡ từng loạt tấn công của con Hắc Mao Hùng thứ nhất, mà lực đạo của con Hắc Mao Hùng này càng ngày càng mạnh, có lẽ không bao lâu nữa nó sẽ rơi vào trạng thái cuồng hóa.

Tình cảnh của đoàn người Merlin hiện giờ như ngàn cân treo sợi tóc, nếu như không nhanh chóng đưa ra quyết định gì thì toàn quân có thể sẽ bị diệt.

Riêng Merlin chứng kiến quanh cảnh tàn khốc này thì nét mặt vẫn không có biến đổi, nếu muốn tùy thời hấn có thể chạy trốn, nhưng vì có hảo cảm với ông bác rìa mép xoắn kia nên hấn cũng không thể đành lòng mà quay người bỏ đi được, chỉ có điều nhát gai lục tinh ma thú với Merlin hiện giờ vẫn là quá sức, hấn cũng không biết vũ kỹ Lôi Vũ Phá Thiên Không thứ này có hiệu quả hay không, nếu sử dụng thì sau khi thi triển hấn toàn thân sẽ sẽ thoát lực, tới lúc đó mà không có giúp được gì thì chả lẽ lại nằm chờ chết?

Merlin nhất thời nhớ tới những gì Bạch Lão nói lúc trước, trong chiến đấu mạo hiểm chính là một yếu tố quan trọng. Nếu thành công thì không sao nhưng nếu thất bại thì...

“Chắc! ~ Nếu không thử thì làm sao có thể biết được?” Merlin quyết đoán thầm nghĩ.

Trong lúc mọi người đang lâm vào khổ chiến thì đúng lúc này hắc bào pháp sư vẫn bảo trì im lặng từ đầu tới giờ chợt lên tiếng:

“Bác Lục! lần này để cháu dùng ma kỹ hạ con gấu này cho, nhưng cháu cần có người cầm chân nó một đoạn thời gian.”

Giọng của vị hắc bào pháp sư lần này không có âm dương quái khí gì nữa, ngược lại là nghe cực kỳ thánh thót trong trẻo, đến người ngu cũng có thể nghe ra được đây chính là giọng của con gái.

Tất cả mọi người trong đoàn đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía hắc bào pháp sư, chỉ riêng ông bác rìa mép vẫn đang kiên trì chống đỡ từng đòn tấn công của con Hắc Mao Hùng cũng không có biểu hiện gì bất ngờ cả, ngược lại là dùng một kiểu nói chuyện quen thuộc với vị hắc bào pháp sư này mà hết lớn:

“Được rồi!, cháu cứ mau thi triển ra thứ ma kỹ ấy, nhưng phải cẩn thận đừng có gắng sức quá kéo ta lại bị đi Bình của cháu bỏ đói cả ngày lẫn “đêm” thì đừng có trách ta đấy. Các huynh đệ, cảm phiền mọi người chia bớt người sang bảo vệ cháu của ta mau.”

Ông bác rìa mép này vẫn không có vì tình cảnh nguy hiểm mà sụt giảm tinh thần, ngược lại là vẫn còn tâm tư để nói đùa.

Merlin hiện đang dây dưa với con Hắc Mao Hùng bên cạnh ông ta cũng rất ngạc nhiên, không ngờ cái “tên” chơi xỏ hấn hai lần đó lại là một cô gái, không như hấn tưởng tượng là ga... (Khục!) Hơn nữa nàng ả gấu quá sâu, tới lúc nguy nan này mới đành chỉ ả dấu khí tức, lộ ra một thân tu vi là pháp sư thất tinh giả nguyên cảnh, thảo nào mà Merlin cũng không nhìn ra được thực lực của nàng.

Chỉ thấy cô nàng nhanh chóng tay trái chống quyền trượng xuống đất, tay phải thì giơ lên thẳng hướng con Hắc Mao Hùng đang cố gắng làm rối loạn đội hình kia, bắt đầu lầm rầm một loại ngôn ngữ mà Merlin chưa từng nghe thấy.

“De – Art – Tal – De – Ar...”

Đậu Phộng!

“Đây là ngôn ngữ quái quỷ gì vậy? Chẳng lẽ trên đời này lại còn có ngoại ngữ nữa sao?”

Merlin đầu đầy thắc mắc lúc này cũng chỉ biết chứng kiến cô nàng pháp sư niệm ra thứ tiếng cổ quái đó, xung quanh cô nàng bỗng hiện lên một luồng ánh sáng màu nâu cùng với một loạt ký tự ngôn ngữ kỳ lạ cũng đang xoay vòng quanh nàng, nàng đọc đến từ nào thì ký tự đó liền dừng lại, sau đó tách ra xếp thành một hàng chữ lơ lửng trên đầu nàng, có vẻ như hàng chữ đó chính là câu thần chú mà nàng hiện đang niệm ra.

Đúng lúc này, Con Hắc Mao hùng thứ hai đột nhiên kia liền cảm nhận được một mối nguy hiểm mãnh liệt từ cô nàng pháp sư, liền lao thân thể to lớn của mình nhằm hướng nàng mà vọt tới tấn công.

Một nhóm chiến sĩ khoảng bảy người được sự phân phó của ông bác rìa mép xoắn tách khỏi phía trước để tạt sang mạn phải yểm trợ cho cô nàng pháp sư, song tu vi trong số họ người mạnh nhất cũng chỉ là tử tinh giả nguyên cảnh, hơn nữa còn không được sự chỉ đạo của ông bác rìa mép vì hiện ông ta đang bị con gấu kia cầm chân, cho nên con Hắc Mao Hùng này cứ như một quả bóng bowling hất tung những vị dong binh chiến sĩ ra tứ phía.

Rầm Rập! Rầm Rập!

Tuy trước mắt là một con gấu hung hãn đang lao về phía mình, nhưng cô nàng pháp sư cũng không có lùi bước, nàng vẫn bình tĩnh đứng im chỗ đó kiên trì niệm chú, phải biết rằng trong lúc niệm chú nếu không tập trung thì câu chú rất dễ sẽ bị thất bại, cho nên có thể thấy cô nàng pháp sư này có được sự tập trung như thế nào.

Merlin thấy một màn như vậy, liền hướng mình chạy sang cánh phải, vừa hét lớn hỏi ông bác rìa mép xoắn:

“Bác rìa... Khục!~ Bác Lục! cô ấy cần có bao nhiêu thời gian để hoàn thành được ma kỹ này?”

Ông bác rìa mép lúc này đang bị con Hắc Mao Hùng gắt gao quán lấy nên cũng chỉ có thể trả lời hẩn cụt lùn:

“Có lẽ là khoảng Năm phút!”

“Chà!~ Năm phút thì là vào khoảng ba hoặc bốn chiêu đi... có lẽ mình có thể cầm cự được.” Merlin trong đầu bắt đầu nảy ra một ý định táo bạo.

Hắn trong người các mạch máu lúc này lưu thông nhanh hơn bình thường rất nhiều, tim cũng bắt đầu đập mạnh hơn. Merlin đang hưng phấn!

Hắn còn chưa từng giám nghĩ có thể dây dưa với lực tinh giả nguyên cảnh, hiện giờ còn là với một con ma thú lực tinh giả nhất giai. Tâm trạng của hắn hiện giờ là vừa kích thích vừa... sợ, cái cảm giác này hoàn toàn khác hẳn với lúc chiến đấu với bảy sói, khác hẳn với lúc chiến đấu với hai gã lưu manh.

Bởi vì lúc đánh nhau với bảy sói, hắn còn có thể vẽ ra cho mình một chiến thuật để chiến thắng bảy sói, động thủ cùng hai gã lưu manh thì hắn với sức mạnh của mình thì hoàn toàn mạnh hơn hẳn hai tên này, cho nên cũng không có cảm giác gì nhiều.

Hiện giờ đối thủ của hắn là một con ma thú, hơn nữa con ma thú này còn mạnh hơn hắn rất nhiều. Nếu chỉ sơ xuất một lỗi nhỏ thôi là cái mạng của hắn cũng khó có thể bảo toàn, cho nên mắc lỗi là điều hắn không thể cho phép bản thân mình để xảy ra được.

Merlin đang chạy thì bỗng dừng lại, hắn vừa nhắm đôi mắt xanh biếc ẩn sau gọng kính, vừa hít sâu vào một ngụm lương khí lấy lại bình tĩnh, dù sao uy lực Tiêu Dao Du kiểm kỷ cũng là dựa vào tâm tĩnh của người thi triển mà ra, nếu hắn cứ hồng hộc mà lao vào con gấu thì khác gì tự sát?

Lấy lại sự yên bình trong lòng, Merlin hai mắt đột nhiên mở ra, hắn khẽ lùi lại một bước, sau đó liền cả người bắn mình về phía con Hắc Mao Hùng thứ hai kia.

Tuy nói cô nàng pháp sư này vẫn kiên trì đứng đó niệm chú nhưng con Hắc Mao Hùng đã cách nàng chỉ còn vài chục mét, nếu như vẫn không có ai ngăn cản được nó thì có thể nàng sẽ gặp phải rắc rối rất lớn.

Thế nhưng bỗng có một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện chắn trước mặt nàng khoảng năm mét, người này đội một chiếc mũ vành tròn kỳ lạ cùng một đôi kính mắt có vẻ rất nặng nề che kín hết mặt, tuy vẻ bề ngoài không hợp với động tác thủ thế rất tiêu sái mà hắn bày ra lúc này nhưng trong lòng nàng bỗng dâng lên một cảm giác an toàn.

Thật kỳ lạ, một cảm giác vững chắc mặc dù người này tu vi rất kém, tại sao lại như vậy? Tại sao ta lại có cảm giác kỳ lạ này? – Nàng nhất thời trong lòng có chút không hiểu.

Hiện giờ nàng đang phải vận toàn lực để thi triển ra ma kỹ của mình nên cũng không thể mất tập trung quá nhiều được, vì vậy nàng nhanh chóng gạt bỏ những tạp niệm, tiếp tục điên cuồng vận ma lực, miệng thì vẫn không ngừng đọc ra những câu chú ngôn ngữ kỳ quái.

Merlin lúc này xuất hiện đứng chắn trước cô nàng pháp sư, làm ra một thủ thế chuẩn bị đón địch. Tuy đã đè nén lại cảm xúc của mình nhưng cả người của hắn chiến ý vẫn tỏa ra mãnh liệt, tay phải Merlin cầm chặt Hắc Long kiếm, Tiêu Dao Du kiểm kỷ đã sẵn sàng có thể tùy thời được hắn thi triển ra bất cứ lúc nào.

Grào!

Con Hắc Mao Hùng lúc này bỗng thấy một tên nhân loại yếu nhỏ như con kiến cản đường của nó thì liền gầm lên, đồng thời chồm cả người vung lên móng vuốt bên phải to lớn của mình, hồng một pháp đem con kiến nhỏ này đập bẹp đi.

Nhưng nó lại không thể ngờ là tên nhân loại này thân thể bỗng nhanh chóng nhảy lên đúng lúc nó sắp đập móng vuốt to lớn của mình xuống đất, làm một phát này trở thành phát đập hụt. Vẫn chưa dừng lại ở đó, nó chỉ thấy tên nhân loại nhỏ yếu này đáp người lên tay của mình, sau đó liền chạy dọc lên theo cánh tay thẳng hướng cổ của nó đâm tới.

Hắc Mao Hùng thấy tên nhân loại không biết sống chết này láo lếu như vậy, bèn phần nộ lấy móng vuốt bên trái tiếp tục hướng tên này cào tới.

Merlin đang chạy trên cánh tay phải của con Hắc Mao Hùng, định nhằm tới cổ của con gấu đâm tới. Nhưng hắn bỗng thấy tay trái của nó với vuốt sắc bén đang đánh úp lại từ bên cạnh, liền nhanh chóng xoay người thì triển ra Tiêu Dao Du kiếm kỹ, nhanh nhẹn mà đánh trệch hướng cánh tay này của con gấu, sẵn tiện liền nhảy sang tay trái tiếp tục hướng tới mục tiêu của mình.

Hắn thoãn thản đã đứng trên vai con Hắc Mao Hùng, liền một kiếm hướng cổ của nó chọc thẳng vào.

Soạt!

“Hà?”

Soạt! Xoẹt! Xoẹt!

Hôn Mê!

“Lông cổ của con gấu này tại sao lại dai như cao su thế này? Kiểu này cũng quá lừa người đi!” Merlin không ngờ chém mãi vào cổ của nó mà lại không có xi nhê gì, cảm giác như thế cửa vào một cái lớp xe cao su đàn hồi vậy, kiểu gì cũng không thể chọc cho con gấu được một nhát kiếm.

Ý định đã thất bại, Merlin buộc phải từ trên vai Hắc Mao Hùng nhảy xuống, sau đó lại tiếp tục hướng chân nó chém vài đường kiếm thu hút sự chú ý.

Grào!

Tuy những gì Merlin thể hiện ra rất hoàn hảo, nhưng hắn cũng đã triệt để chọc giận con Hắc Mao Hùng này, cho nên bây giờ nó lại chuyển mục tiêu xoay người hướng Merlin ồ ạt tấn công.

Merlin bèn thi triển Tiêu Dao Du kiếm kỹ tới cực hạn, liền tiếng những cú đập được Merlin nhanh nhẹn tránh thoát, những cú cào hiểm hóc của con gấu đều bị Merlin hóa giải đánh bật.

Chỉ có điều hắn cố gắng duy trì liên tiếp khoảng chừng được tới chiều thứ tư, con Hắc Mao Hùng lúc này lực đạo của nó đã càng ngày càng mạnh, Merlin bây giờ cũng không thể thoải mái hóa giải những đòn đánh hung hiểm của nó nữa.

Choeng!

Merlin nhất thời bị lực phản chấn quá mạnh của con gấu làm cho tê dại toàn thân, tốc độ của hắn cũng bị đòn đánh này làm trì trệ. Con gấu đúng thời điểm này lại vung tay phải cào ngang một phát, Merlin cũng chỉ kịp thời vịn ra đầu khí hộ thể, tay trái vịn lên thân Hắc Long kiếm để toàn lực đỡ đòn.

Keng!

“Hự!”

Hắn bị con gấu đánh bay ra đến bên gần cạnh chỗ đứng của cô nàng pháp sư, đồng thời trong miệng cũng phun ra một búng máu, Merlin bị con gấu này dùng sức lực toàn lực của mình đánh bay thì không bị thương sao được?

...Nazi... – Gani!”

Đúng lúc này, xung quanh mặt đất bỗng rung chuyển kịch liệt, cả người lẫn thú đều nhất thời không thể đứng vững, từ dưới chân con Hắc Mao Hùng vừa đánh bay Merlin bỗng đất đai nứt vỡ ra thành từng mảnh như thể sắp bạo liệt.

“Cự Thạch Xung Thiên!”

Một tiếng hét trong trẻo mà dứt khoát vang vọng lên giữa trời, đi kèm với tiếng hét này là một tiếng nổ cực kỳ đìc tai, như thể có ai đó nhét mìn sẵn từ dưới đất rồi cho kích nổ vậy.

Ầm! Ầm!...

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hạ Màn

Àm! Âm...

Đất đá dưới chân con Hắc Mao Hùng bỗng nhiên bạo tạc rồi bắn văng hết lên trời làm bụi mù xung quanh bay tứ tung. Tất nhiên con gấu đáng thương này đã lãnh trọn ma kỹ của cô nàng pháp sư thi triển ra.

Phí trước ông bác ria mép và những người còn lại cũng đang ra sức kết liễu con Hắc Mao Hùng thứ nhất, tuy vậy mọi người cũng thoáng giật mình bởi dư âm của ma kỹ kia khá đặc tai.

Bụi bặm mà vụ nổ tạo thành dần dần lắng xuống, lộ ra thân ảnh của con Hắc Mao Hùng. Hiện giờ hai mắt của con gấu hiện giờ đã đỏ lôm, toàn thân nó chẳng chít đầy rẫy những vết thương đang rỉ máu, da thịt nó thì bị tróc ra thành từng mảng, lộ hẳn cả thịt ra ngoài, đáng vẻ trông cực kỳ khủng bố.

Merlin đang nằm dưới đất ôm ngực sắc mặt cũng liên biến đổi, bởi vì con Hắc Mao Hùng này vừa sống qua ma kỹ của cô nàng pháp sư mà vẫn còn sống, hơn nữa, nhìn biểu hiện của nó hiện giờ thì có vẻ như nó đã hoàn toàn bước vào trạng thái cuồng hóa.

Chỉ có điều làm hắn cảm thấy rất kỳ lạ là cô nàng pháp sư này cũng không có vẻ gì bất ngờ, ngược lại nàng vẫn cứ đứng im chỗ đó không có nhúc nhích.

Hắn chỉ thấy cô nàng bỗng ngửa bàn tay phải trắng nõn của mình, đầu ngón giữa và ngón cái chạm vào nhau, sau đó nàng búng mạnh tay một cái.

Tách!

Rầm! rầm! rầm!

Bỗng từ trên đầu con Hắc Mao Hùng trút xuống như mưa một đồng linh kinh đất đá, triệt để chôn vùi con gấu đáng thương này thành một đồng đất lớn.

Hóa ra đồng đất đá bạo liệt thành từng mảnh cũng không có văng ra tứ phía mà là đang lơ lửng trên đầu của con Hắc Mao Hùng, sau cái búng tay của cô nàng thì tất cả đồng đất đá đó lại dội hết xuống đầu con gấu, một đòn này tất nhiên đã triệt để kết liễu con Hắc Mao Hùng này.

Hôn Mê!

Đây là ma kỹ gì? Tại sao lại có uy lực như vậy? Tại sao một pháp sư tu vi thất tinh giả nguyên cảnh lại có thể thi triển ra loại ma kỹ bậc này? Còn có ngôn ngữ kia là chủ ngữ gì?

Rất nhiều thắc mắc cần lời giải đáp quanh quẩn trong đầu Merlin, nhưng mà hắn cũng chỉ đành phải nén lại, có gì chút nữa hỏi Bạch lão sau cũng không muộn.

Chật vật nhắc mình đứng dậy, cũng may trước đó hắn luôn tập những bài tập nặng nhọc oái ăm của nhị lão Ezio và Bạch lão, vì vậy sức bền bỉ của hắn cũng không còn giống như những người khác, cho nên bây giờ Merlin cũng chỉ cần một hồi tĩnh dưỡng là sẽ ổn cả.

Phịch!

Đồng thời cô nàng pháp sư cũng không đứng vững được nữa, hay tay nàng vịn vào kim thiết quyền trượng rồi dần dần quỵ xuống, có vẻ như để thi triển ra ma kỹ này thì nàng cũng phải phát động toàn bộ ma lực thể nên thân thể của nàng hiện đã hoàn toàn kiệt sức.

Nhưng đúng lúc này lại có biến cố xảy ra, con Hắc Mao Hùng bên phía ông bác ria mép xoắn đang cố gắng vùng vẫy dậy chết, chỉ thấy nó thọc hai móng vuốt của mình xuống đất, sau đó dùng sức hất tung đất đá dưới chân về phía đoàn người.

Trong số đó, một tảng đá khá lớn thẳng hướng cô nàng pháp sư bay tới, mà nàng hiện giờ toàn thân đã thoát lực, thế nên nàng cũng chỉ có thể ngược nhìn tảng đá oái ăm sắp bay về phía mình.

“Ngọc Dung! Mau tránh ra!” Ông bác ria mép chứng kiến một màn như vậy thì cũng đau xót hết lớn, nhưng ông ta cũng không thể giúp gì được bởi nếu ông rời khỏi vị trí thì sẽ không có ai kiềm chế con gấu, đến lúc đó thì hậu quả thật khó lường.

Vút!

“Cẩn thận!”

Bỗng có một bóng người nhanh như chớp lao tới ôm trọn lấy thân thể nàng, sau đó lao mình tránh thoát khỏi tảng đá đang sắp bay tới.

RẦM!

Cũng may Merlin ngay gần đó kịp thời lao mình ra cứu lấy cô nàng pháp sư, hắn hiện giờ tuy bị thương nhưng vẫn cố vắt kiệt nốt sức lực còn lại để cứu lấy cô nàng.

Hắn dùng sức ôm chặt lấy cô nàng ngã lăn vài vòng, sau khi xác định mọi thứ đã ổn thỏa, Merlin quay sang nhìn sang chỗ cô nàng pháp sư vừa đứng thì đã thấy một tảng đá khá lớn đã yên vị tại chỗ.

Hắn rung mình hít một ngụm khí lạnh, nếu chỉ cần chậm hơn vài giây thôi thì có lẽ hoặc là cô nàng pháp sư đã bị đè bẹp dí, hoặc là cả hai người Merlin cùng đều bị đè bẹp.

Cách đó không xa, Merlin thấy ông bác rìa mép đằng đã vận dụng cơ hội lúc con Hắc Mao Hùng lộ ra sơ hở, liền dùng tấm khiên to lớn của ông ta lao vào con gấu để nó nằm ngửa ra, các thành viên dong binh trong đoàn không quân cung thủ hay chiến sĩ còn lại cũng tận dụng cơ hội này lao vào chém giết con gấu.

“Phù!, cũng may mà mọi chuyện đều ổn cả.” Merlin như trút được tảng đá trong lòng mà thở ra một hơi.

Chỉ là ngay lúc này, bỗng nhiên từ tay phải của hắn truyền đến một cảm giác rất mềm mại, sự mềm mại này làm Merlin cảm thấy cực kỳ dễ chịu tới nỗi bàn tay của hắn cũng không tự chủ được mà “nắm nắm” thứ này thêm vài cái. Trong khoảnh khắc kỳ diệu này, Merlin cứ ngỡ mình đang được lạc vào xứ sở thần tiên...

(Khục! Thiện tai, thiện tai... - TD)

“Hừ! Mi còn đè lên thân thể của ta cho tới bao giờ nữa hả? Còn có, sờ ngực của ta sướng đến vậy sao?” Một tiếng hừ lạnh và đi kèm là một giọng nói lạnh lùng bỗng truyền vào lỗ tai Merlin, kéo hắn từ thiên giới trở về hiện thực.

Lúc này mới hoàn hồn lại, Merlin đã thấy cả người đang đè phía trên cô nàng pháp sư, tay phải của hắn thì đang nắm chặt lên ngực của cô nàng, tư thế lúc này của hai người cực kỳ mập mờ.

“Khục! Xin lỗi, tôi chỉ... chỉ là tai nạn mà thôi, đúng vậy! Chỉ là tai nạn mà thôi...i...” Merlin đỏ mặt ngượng ngùng ản nói lộn xộn.

Cũng vì trong lúc lộn lộn nên chiếc mũ trùm của nàng cũng đã xô xuống, cho nên đập vào mắt Merlin lúc này là một cô gái khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Tuy nói nàng là sắc nước hương trời hay khuynh quốc khuynh thành thì thật là hơi quá mức, nhưng dung nhan của nàng cũng là loại mỹ nhân xinh đẹp động lòng người, vạn dặm khó gặp.

Mắt phải của nàng long lanh màu hồng tím trông như một viên đá thạch anh tím vậy, đi kèm theo đó là lông mi vừa vẽ đậm lại vừa thon dài làm tăng lên sự quyến rũ từ ánh mắt của cô nàng.

Nàng có mái tóc ngắn màu hồng phấn cực kỳ độc đáo, kiểu tóc của nàng trông cũng cực kỳ bắt mắt. Tóc mái của nàng được rẽ chéo sang bên trái, khéo léo che khuất đi chiếc mặt nạ mà nàng đang đeo, bên phải thì lại là tóc mai dài hơn bên đối diện tới quá vai trông cũng cực kỳ dễ thương.

Còn chưa kể cặp môi nhỏ nhắn đỏ hồng của nàng làm cho người ta hận không thể ngay lập tức lao vào cắn một ngụm, thật sự là một cô gái cực kỳ có duyên.

Tiếc rằng Merlin cũng chỉ có thể nhìn được một nửa bên phải gương mặt của nàng vì phía bên trái không hiểu sao lại đeo một cái mặt nạ che mắt đi một nửa còn lại. Dẫu vậy, từng đó cũng đã đủ để có thể đánh giá nhan sắc tuyệt mỹ của cô nàng pháp sư này.

“Nhìn đủ chưa?! Còn không mau bỏ cái bàn tay bẩn thỉu của mi ra khỏi ngực ta!” Cô nàng pháp sư cũng đã không thể kiên nhẫn thêm được nữa bèn tức giận gắt lên, trên gương mặt thanh tú của nàng dần hiện lên một tầng mây đỏ ửng cực kỳ mê người.

Merlin bấy giờ mới giật mình nhanh chóng định đứng người lên, nhưng bất chợt từ lồng ngực hắn truyền đến một cơn đau dữ dội, có lẽ lúc hắn cứu cô nàng pháp sư thì vận động quá mạnh, thế nên đã ảnh hưởng tới vết thương.

Đầu óc quay cuồng toàn thân mệt mỏi, Merlin cũng không còn sức lực, chậm rãi nhắm mắt lại ngã vật vào lồng ngực của cô nàng bất tỉnh nhân sự.

“Đây là đâu?”

Merlin hiện giờ đang đứng trong một không gian tràn ngập ánh sáng chói lóa, điều này làm hắn cảm thấy rất kỳ lạ.

Bỗng trước mặt Merlin hiện ra hai bóng người một nam, một nữ nhìn không rõ mặt đang chăm chú nhìn về phía hắn, mặc dù không thể thấy rõ được gương mặt của hai người này nhưng Merlin vẫn có thể cảm giác được họ đang mỉm cười với mình.

“Nếu con muốn đi tìm câu trả lời cho thắc mắc của mình thì phải có lực lượng...” Bóng đen người phụ nữ bất chợt lên tiếng.

“Hãy trở thành người đàn ông vĩ đại hơn ta đây... Và quan trọng là con phải sống một cuộc sống thật vui vẻ...” Bóng đen người đàn ông bên cạnh cũng liền tiếp lời.

Nói xong cả hai người đều quay lưng hướng về phía ánh sáng cuối đường không gian bước đi.

“Cha!, Mẹ!”

Merlin liền vừa cố gắng chạy theo thân ảnh hai bóng người vừa kêu gào, nhưng bỗng có một lực lượng gì đó từ đằng sau kéo hắn lại, làm hắn chỉ còn biết tro mắt nhìn hai người dần biến mất khỏi tầm mắt.

A~!, học học...

Bất chợt hoảng hốt bật người tỉnh dậy. Merlin đánh giá xung quanh một hồi mới nhận ra hắn hiện tại đang ở bên trong một cái lều vải, bây giờ mới thở dài ra một hơi.

“Thì ra là mơ...”

Merlin lúc này mở mắt nhìn trên người vã ra như tắm, đồng thời vết thương trên người hắn cũng đã được cẩn thận băng bó lại, có lẽ hắn đã được người trong đoàn chăm sóc.

“Tỉnh rồi sao?” Giọng nói quen thuộc của Bạch lão lại vang lên trong đầu Merlin.

“Sur phụ! Con đã bắt tỉnh lâu chưa?”

“Khoảng chừng bốn tiếng rồi, hiện giờ đã là giữa đêm” Bạch lão thân nhiên trả lời đáp.

“Phù! Trận chiến thật kích thích...” Nhớ lại những gì vừa xảy ra lúc trước, hắn nhin không được mà cảm thán một tiếng, dù sao lần đầu phải đối mặt với con ma thú hơn mình tận ba tinh thì cũng làm hắn phải thổn thức không thôi.

“Ma thú rừng rậm này thật đúng là một nơi lý tưởng cho người rèn luyện, cho nên hãy cứ chuẩn bị tinh thần sau này phải đối mặt với nguy hiểm tiếp đi.” Bạch lão khẽ cười nói với Merlin.

“Haiz, Sur phụ, người ít ra cũng phải để cho con tinh thần hồi phục một ít chứ, cơ mà, sur phụ, tại sao lúc trước con thấy cô gái pháp sư niệm chú bằng loại ngôn ngữ kỳ lạ, tại sao lại như vậy?” Merlin sức nhớ tới điều mà làm hắn khó hiểu nhất.

“Thì đó là Viễn cổ chú ngữ mà, có gì lạ lắm sao?”

“Sur phụ, người đừng có đùa con nữa đi, tất nhiên là lạ thì con mới hỏi chứ?” Merlin cười khổ nói, hắn tất nhiên là chưa bao giờ nghe thấy loại ngôn ngữ kỳ lạ này.

“Thế người trong thư viện của lão kỵ sĩ kia không có đọc qua à?” Bạch lão kinh ngạc hỏi.

“Con chưa từng thấy loại sách nào có ngôn ngữ khác cả...” - Bỗng Merlin mới sức nhớ lại một chi tiết - “À phải rồi, trên cái quyển trục ma ký ‘Không gian trọng lực thuật’ của người đứng là có ghi qua một dòng chữ như vậy.”

“Được rồi, vậy coi như ta sơ xuất, cho người học ma thuật mà không biết Viễn cổ chú ngữ thì thật đúng là đi tắt mà không đi gầy.” Bạch lão thở dài chán nản nói.

“Gần một năm qua người còn chưa hề nhắc đến vấn đề này mà.”

“Thì người có hỏi vì sao đâu.”

Ta Ngắt!

Thầy đã không dạy cơ bản thì chớ, lại còn chờ trò phải đi hỏi sao? Đây là cái đạo lý quái quỷ gì?

Merlin lúc này sự xúc động cũng đã tăng lên tới đỉnh điểm, chỉ cần thêm một câu nói lườn mướn của Bạch lão cũng có thể làm hắn học máu tiếp tục ngắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ngọc Dung

Viễn cổ chú ngữ, một loại ngôn ngữ cổ xưa cực kỳ thần bí mà xuyên suốt thời kỳ hàng vạn năm qua ở Vô Biên đại lục chúng vẫn luôn tồn tại, có người nói đây là ngôn ngữ của đấng sáng thế, có người lại đồn rằng đây là ngôn ngữ từ thời kỳ viễn cổ vài vạn năm trước. Nhưng vẫn không ai có thể biết được chúng có xuất xứ hay được ai sáng tạo ra.

Những người sử dụng ma lực nếu muốn thi triển ra ma kỹ của mình thì người đó bắt buộc họ phải niệm loại cổ ngữ này để phát động. Cũng không ai biết lý do tại sao lại như vậy nhưng từ xưa đến nay đây đã là chuyện luật bất thành văn.

Vì vậy, thân là một người tu luyện năng lượng ma lực thì việc học Viển cổ chú ngữ là một điều bắt buộc, có thể nói là việc phải học ngay từ lúc mới bước vào tu luyện, cho nên các bạn có thể thấy được tầm quan trọng của nó cỡ nào rồi.

Mà giờ này Merlin mới được Bạch lão giảng giải qua một lượt, cuối cùng thì hắn cũng có được một ít nhận thức về Viển cổ chú ngữ.

“Sư phụ, thứ này quan trọng như vậy đáng lẽ người phải cho con học ngay từ đầu chứ? Tại sao bây giờ con lật lên vấn đề thì người mới giảng cho con?” Merlin nhìn không được mà phàn nàn với Bạch lão.

“Bởi vì người đâu có hỏi vì sư :v)”

Bạch lão vẫn giữ cái giọng điệu vô trách nhiệm của mình, như thể đây là lỗi của Merlin chứ không phải của lão.

“Haiz!!!”

Merlin đến nước này cũng đành phải thở dài bất đắc dĩ, tự dưng đi bái một nhân vật cực phẩm như thế này làm sư phụ thật đúng là một óc, có lẽ sau này nếu có dịp thì trả đũa lại cũng không muộn.

“Được rồi, đợi sau đó ta sẽ cho ngươi học, không phải lo.” Bạch lão cười nói.

Nhớ tới loại ma kỹ “Cự thạch xung thiên” kia của cô nàng pháp sư làm Merlin nhất thời lại dâng lên sự hiếu kỳ.

“Sư phụ, tại sao cô gái pháp sư kia lại có thể thi triển ra loại ma kỹ cường đại như vậy? Điều này người không thấy lạ sao?”

Bạch lão thoáng im lặng trầm tư một lúc, sau đó liền đưa ra nhận xét:

“Thân thể của cô nhóc này có cái gì đó rất đặc biệt, nói chung vì sư vẫn cần phải quan sát thêm nữa thì mới có thể đưa ra kết luận được, còn ma kỹ mà cô nhóc thi triển ra tuy uy lực còn chưa tới được một phần, nhưng đẳng cấp ít nhất cũng là Địa giai hạ cấp đấy.”

“Híc, Minh mới đi ra ngoài thôi mà đã gặp một pháp sư sở hữu địa giai ma pháp kỹ, thế này cũng quá khoa trương đi, từ khi nào địa giai ma pháp kỹ trở thành cái trắng rồi vậy nè?” Merlin trong lòng thầm nghĩ.

“Thôi thì cũng không phải chuyện của mình thì quản làm gì cho mệt.” Hắn cũng đành phải buông xuống sự tò mò, dù sao ai cũng có bí mật riêng của mình, ngay cả hắn cũng vậy.

Merlin đứng dậy khẽ khởi động đơn giản toàn thân, thân thể của hắn được các bài tập của nhị lão rèn luyện qua cho nên sức bền bỉ và lực hồi phục của hắn cũng rất nhanh chóng, Merlin hiện đã có thể tự do thoải mái đi lại.

Chiếc áo cổ bẻ của hắn cũng đã rách rưới sau trận chiến cho nên Merlin bèn lấy ra một chiếc áo khác trong nhẫn không gian ra rồi mặc vào, sau đó vén lên bước ra ngoài.

Trên trời hiện giờ song trăng cũng đã có thể thấy rõ, xung quanh mọi người trong đoàn đang quây quần lại trước một đồng lửa, mà trên đồng lửa là một con Huyết Dã Giác Trư đang được quay cả con vàng ươm, trông mới nhìn thôi đã muốn lao vào cắn nuốt rồi, chỉ riêng Merlin nhờ có lão Ezio mà cũng đã có miễn dịch với loại thịt nướng này nên hắn cũng không có cảm giác gì.

Mà cô nàng pháp sư tên là Ngọc Dung hiện đang ngồi bên cạnh ông bác rìa mép xoắn, vây quanh nàng là vài thanh niên trong đoàn xúm lại hỏi han làm quen, dù sao nàng ở trong đoàn người hiện giờ cũng quá nổi bật nên mấy đồng chí thanh niên này nổi lên sắc tâm cũng là chuyện bình thường.

Vài chàng thanh niên vừa xoa xoa hai bàn tay vừa nói lời đường mật với nàng:

“Ngọc Dung tiểu thư, không biết đối tượng tiêu chuẩn của tiểu thư là như thế nào?”

“Ngọc Dung tiểu thư, hãy về đội của ta đi, đảm bảo ăn sung mặc sướng ta đều có thể lo được.”

“Hừ Chu Thông, mày cút đi mà phang lợn đê, đúng là không biết xấu hổ mà còn dám vác mặt vào đây?”

“A! Lý Sanh, mày được lắm, dám bêu riếu tao trước mặt Ngọc Dung tiểu thư? Tao liều mạng với mày.”

Hai anh chàng này liền xông vào nhau vật lộn.

“Được rồi mấy thằng chúng mày cũng đừng có ghẹo cháu của ta nữa, vì một vài lý do mà mấy năm qua nó không muốn lộ mặt, nhưng dù sao cái Dung vẫn là người mà chúng mày hay gọi là dị nhân đấy, đầu chúng mày nghĩ hết bằng nửa dưới rồi hay sao mà quên cách hành xử của nó bao năm qua hả?” Ông bác rìa mép thấy Ngọc Dung có chút không tự nhiên liền nhanh chóng giải vây cho nàng.

Tất cả có vẻ dường như nhớ lại chuyện quá khứ, liền ai nấy đều im bặt không ý kiến thêm gì nữa, ngoan ngoãn về chỗ ngồi yên vị.

“Chà! Cô nàng này không biết ăn ở ra sao mà để người ta nhớ lại chuyện cũ đã sợ hết vía rồi nhỉ?” Merlin vừa nghĩ, vừa bước tới bên đồng lửa.

“Ồ! Xem ai tới này, là vị anh hùng trong ngày! Lại đây nào anh bạn trẻ, ngồi xuống đây.” Ông bác rìa mép xoắn thấy Merlin tiến đến liền hào sảng cười lớn, vẫn gọi hần ngồi xuống bên cạnh.

“Có gì đâu bác Lục, tôi chỉ là ăn may mà thôi.” Merlin cười ngượng ngừng ngồi xuống bên cạnh ông ta nói.

“Thôi nào...” Ông bác rìa mép thoáng ngáp ngừng vì vẫn quên chưa hỏi tên Merlin.

“Bác cứ gọi tôi là Merlin ạ.” Merlin biết ý liền nhanh chóng đỡ lời.

“Ồ Merlin sao? Cậu là người Tây Minh hả? Bề ngoài cậu trông giống người Đông Kinh làm ta cứ tưởng...”

“Không có gì đâu ạ, tôi là con lai.” Merlin mỉm cười đáp.

“À, thì ra là thế. Được rồi Merlin, đừng có khách sáo nữa, nhờ có cậu mà đoàn chúng ta không ai bị thiệt mạng, người nặng nhất cũng chỉ bị thương nằm liệt giường, có gì vài tháng là lại như mới ngày. Merlin, hôm nay coi như Khai Sơn dong binh đoàn nợ cậu một mối ân tình, sau này nếu cậu có việc gì nếu nằm trong khả năng của ta thì ta quyết sẽ không từ chối.” Ông bác rìa mép mỉm cười vỗ vai Merlin nói.

“Bác Lục, bác đừng nói như vậy, cái này tôi nhận không nổi đâu.” Merlin tất nhiên vẫn phải giữ lễ nghĩa đáp lại.

Nhưng ngay lập tức một giọng nói lạnh lùng chen ngang giữa cuộc đối thoại của hai người:

“Bác Lục, bác cần gì phải khách sáo với tên nhà quê này chứ? Hừ!”

“Thôi nào Dung, cháu đừng có như vậy chứ, dù sao cậu ta cũng là ân nhân cứu mạng của cháu mà.”

“Ân cứu mạng của hần cháu cũng đã trả xong rồi, bác cũng không cần phải lo.” Vừa nói trên mặt nàng lại có chút ửng hồng.

“Ha! Ha! Ha! Thôi nào cái con nhỏ bướng bỉnh này, hai đứa chỉ là ôm nhau một lúc chứ có làm sao đâu, nhớ sau này lại thành đôi thì còn có kỷ niệm để mà nhớ không lãng mạng sao?” Ông bác rìa mép này đúng là ăn ngay nói thẳng, ngay lập tức nói toẹt ra chuyện xấu hổ giữa hai người

“Khụ! Khụ! Bác Lục tôi...”

“Có quý mới kết đôi với tên dân tộc này!” Merlin còn chưa kịp nói hết lời thì đã bị Ngọc Dung chen ngang.

“Tôi nói này Ngọc Dung cô nương, tôi dù sao cũng là đã cứu cô thì ít ra cũng phải nên giữ ý tứ một chút chứ?” Merlin nhàu mày có chút không vui.

Cô nàng cũng chả thèm nghe hần nói, chỉ lẳng lặng ngửa tay về phía Merlin, cụt lùn nói:

“Trả nợ cho ta.”

“Nợ gì? Tôi có nợ cô sao?” Merlin ngơ ngác hỏi.

“Hừ! Ân cứu mạng thì mi đã sờ mó ta coi như chúng ta huề, còn hiện mi nợ ta tiền bông băng, thuốc thang, phí chữa thương, tổng cộng là một ngàn kim tệ.”

Ta Ngắt!

Hóa ra là cô nàng Ngọc Dung này là người đã băng bó, chăm sóc cho hần. Nhưng mà bây giờ lại quay ra làm tiền thế này cũng là quá oái oăm đi?

“Cô có đùa không vậy? Cô chữa thương cho tôi bằng siêu cấp linh dược hay đan dược gì mà tận một ngàn kim?” Merlin lần này cũng không thể giữ được sự bình tĩnh nữa liền bật dậy thốt lên.

“Hừ! Hừ!, thuốc đã ngấm vào cơ thể người rồi bây giờ có moi ra cũng đã muộn, nhưng nể tình mi là ân nhân cứu mạng của ta, ta tính rẻ cho người 999 kim tệ thôi, lãi suất mười kim tính theo ngày.”

Hôn Mê!

“Đây là thuần túy ăn cướp, trăn lột, lưu manh, ngang ngược” Merlin buồn bực nghĩ.

“Thôi nào Dung, đừng có làm khó anh bạn trẻ này nữa, dù sao cậu ta cũng là cứu cả đoàn chúng ta chứ không riêng gì cháu, cho nên thôi, nể mặt bác bỏ qua cho cậu ta đi.” Ông bác rìa mép thấy tình hình không ổn, liền nhanh chóng giải vây cho Merlin.

“Nể mặt bác Lục cháu tính năm kim lãi suất một ngày, chấm hết không mặc cả nữa.” Nói xong nàng đứng dậy quay người đi thẳng về hướng lều của mình.

Ông bác rìa mép xoắn chỉ đành cười khổ, cô nàng này căn bản là chả thèm nể mặt ai cả, ông ta bèn quay sang vỗ vỗ vai Merlin an ủi:

“Anh bạn trẻ, đừng có nghĩ xấu về con bé, nó nhìn vậy chứ thực ra là một cô gái tốt, Ai- cũng tại con gái ta quanh năm bệnh tật mà Ngọc Dung lúc nào

cũng phải ra sức kiếm tiền phụ giúp ta, thật là xấu hổ khi lại để một cô bé đi giúp việc nhà mình.”

“Con gái bác bị bệnh gì mà phải cần tiền vậy ạ?” Merlin ngồi lại xuống quan tâm hỏi.

Thở dài một tiếng, ông bác cũng không có dấu Merlin liền tâm sự kể về chuyện nhà mình:

“Con gái ta năm nay mười tuổi, nhưng mà từ khi lên tám bỗng nhiên nó mắc phải một loại quái bệnh, bệnh này làm con bé nhà bác mạch máu hay bị tắc gây ra đau nhức toàn thân, có lần nặng nhất còn là bị nôn ra máu nữa cơ. Nhà ta mời bao nhiêu thầy thuốc, thậm chí cả linh mục về cũng không thể chữa khỏi, lúc khám xong ai cũng bảo bác chỉ có mời luyện dược sư luyện chế ra một loại nhị phẩm đan dược tên là “Thông Huyết Liên Mạch đan” mới có thể chữa khỏi quái bệnh. Cậu biết đấy, đan dược bình thường vốn đã rất chân quý, mà giờ để chữa bệnh cần nhị phẩm đan dược thì dù cho ta có bán cả gia sản đi cũng chả mua nổi được một góc nhỏ của viên đan đó ~haiz...”

Ông bác rìa mép ngồi thở dài liên tục không thôi, có vẻ vì vấn đề bệnh tật của cô con gái mà làm ông bác đến đi săn cũng phải mạo hiểm để kiếm thêm tiền.

Merlin ngồi nghe cũng chỉ biết thông cảm cho ông bác rìa mép, dù sao thì hắn cũng chỉ là luyện dược sư tập sự, đến nhất phẩm còn chưa tới thì muốn giúp cũng chả giúp gì được.

“Thì là vậy, con gái ta tuy không thể chữa dứt bệnh nhưng có thể dùng một số linh dược khá đắt tiền để làm con đau được giảm bớt từ quái bệnh này, mà cái Dung và con gái ta thì hai đứa coi nhau như chị em ruột từ nhỏ, cho nên bệnh tật của con bé nhà ta cũng làm cái Dung phải lo lắng chạy vạy không thôi.” Ông bác rìa mép buồn bã kể lại.

“Ngọc Dung là một đứa trẻ mồ côi từ nhỏ được vợ bác cư mang giúp đỡ trong một lần đi xa về, con bé lúc trước rất trầm tính, nhưng sau đó lăn lộn tại Lâm Sơn trấn này lâu dần trở thành như vậy, cho nên phiền cậu hãy thông cảm nhé.” Ông bác rìa mép khẽ cười với Merlin nói.

Merlin cũng không đáp lại, hắn chỉ mỉm cười gật nhẹ, sau đó nhìn vào đồng lửa đang cháy hừng hực đăm chiêu suy nghĩ...

Hiện giờ song trăng đã lên tới đỉnh đầu, màn đêm đã buông xuống tối mịt, xung quanh khu lều trại chỉ còn vài ba người canh gác đang ngồi trước một đồng lửa nhỏ tán gẫu.

Merlin trước đó đã về căn lều của mình nghỉ ngơi, hắn cũng không có đi ngủ mà lại ngồi xếp bằng điều thức lại một lượt.

Thực ra thì hắn cũng có thể dùng viên hồi lực đan của lão Ezio cho trước đó, nhưng trong bình cũng chỉ còn lại có bốn viên mà hắn hiện giờ vẫn chưa thể tự mình luyện chế ra được loại đan dược này, cho nên đành phải tự mình điều thức để tiết kiệm phòng khi có việc khẩn cấp.

“Phù!”

Thở ra một ngụm trọng khí, qua vài giờ đồng hồ ngồi điều thức thì năng lượng trong người Merlin cũng đã hoàn toàn hồi phục.

“Có lẽ nên đi ra ngoài hít thở khí trời một chút rồi lại tu luyện.”

Ôm tâm tình ra ngoài ngắm cảnh, Merlin liền bước ra khỏi lều đi vòng quanh chỗ cắm trại một lượt cho thư thả.

Chỉ là lúc hắn đang định quay về lều của mình thì bỗng thấy có một bóng đen lén lút bước ra từ một căn lều cách đó không xa, sau đó thẳng tiến vào trong rừng mát hút không thấy bóng dáng.

“Kia chẳng phải là Ngọc Dung sao? Cô nàng này đêm khuya thanh vắng tại sao lại lén lút đi ra ngoài làm gì?” Tất nhiên lòng hiếu kỳ mãnh liệt của Merlin lại trỗi dậy, suy nghĩ một hồi, hắn liền quyết định đi theo để xem cô nàng muốn làm gì.

Sau một lúc lần theo dấu vết, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy một dòng suối nhỏ, hai bên dòng suối không có cây cối cho nên ánh trăng soi sáng chỗ này tới nỗi có thể thấy rõ như ban ngày.

Hiện giờ người ngồi bên dòng suối chính là Ngọc Dung, chỉ có điều cô nàng đang mở một cái túi đựng nước ra, sau đó ngửa cổ tu ừng ực, vừa uống cô nàng vừa nhíu mày nhăn mặt giống như việc uống nước là một cực hình với nàng vậy.

“Uống nước mà có cần phải làm hành động khả nghi vậy không?” Merlin ở trong lùm cây khó hiểu nghĩ.

Nhưng sau khi uống xong, cô nàng liền khẽ cúi mình đến bên suối lau miệng, mà từ trên khóe miệng nhỏ nhắn của nàng có thể thấy rõ một thứ chất lỏng màu đỏ tươi còn vương lại.

“Kia chẳng phải là... máu sao? Cô nàng này hóa ra chạy ra đây để... uống máu?”

Merlin tròn tròn mắt há hốc miệng kinh ngạc, sự việc hắn vừa mới chứng kiến thật đúng là để làm cho người ta không sốc không được.

Chương 35: Thông Thiên Linh Thể Và Tà Thuật Độc Ác

Merlin tuy rất bất ngờ về chuyện này, nhưng hắn cũng không muốn lần sau vào chuyện riêng của người khác, cho nên suy đi nghĩ lại một lúc thì hắn quyết định âm thầm thối lui coi như không có chuyện gì.

Nhưng trong lúc Merlin đang mò mẫm thì bỗng hắn vô tình dẫm phải một cành cây khô ngay phía sau mình.

Crắc!

“Thôi xong!”

Merlin trong lòng thầm hô không ổn, tới lúc quay đầu lại thì hắn đã thấy một tảng đá đang lao vút bay tới chỗ hắn.

Rầm!~

Merlin tất nhiên cũng không thể đứng im một chỗ được, đành phải lao ra ngoài bụi cây để tránh né đòn công kích từ Ngọc Dung.

“Ngọc Dung tiểu thư, xin hãy dừng tay, là tôi. Merlin đây.” Merlin chỉ biết cười khỏ, giờ hai tay bước tới đối diện trước Ngọc Dung.

“Lại là mi? Hừ! Tại sao mi lại theo dõi ta? Nói đi, mi có mục đích gì?... Chả lẽ lại là có ý định đòi bại với ta? Ha!, tự nhìn lại tu vi thấp bé của mình đi rồi hăng mọ, ta không muốn cưỡng mi thì chớ, lại còn dám có ý đồ dâm loạn?.” Ngọc Dung dùng ngữ khí lạnh lùng hỏi liên hoàn.

Hôn Mê!

Đây là cái thể loại suy diễn gì? Sao lại chưa gì đã chụp mũ mình thành dâm tặc bám đuôi rồi thể này? Trí tưởng tượng của nàng cũng quá phong phú đi! Mà thể nào là “không muốn cưỡng mi thì chớ”?

“Tôi nói này Ngọc Dung tiểu thư, cô thôi nói chuyện bằng cái kiểu cả vú lấp miệng em đi có được không vậy? Tôi chỉ là... Khục! Đi dạo ngắm cảnh mà thôi.” Merlin ho khan đáp.

“Đi dạo? Đi dạo ngắm cảnh giữa đêm khuya thanh vắng sao?” – Nàng cười lạnh nhìn Merlin nói – “Nói đi, ngươi đã nhìn thấy những gì?”

Đã tới nước này, Merlin cũng mặc kệ muốn đến đâu thì đến, bèn mặt dày trả lời:

“Đúng, tôi đã nhìn thấy hết tất cả, thấy cô đã uống máu từ cái túi đựng nước kia, sao? Giờ thì tôi đã biết được bí mật của cô rồi đó, cô tính làm gì tôi?”

Ngọc Dung nhất thời ngẩn người ra, nàng cũng không ngờ người này liên cứ như vậy nói thẳng toẹt ra sự thật, liền sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, bí mật này với nàng mà nói, cũng là chuyện không nên để ai biết.

Merlin chăm chú quan sát biểu hiện nàng, tuy nàng có vẻ rất không vui chuyện bị hắn soi thấy bí mật của mình nhưng cũng không nổi lên sát ý. Từ sâu trong đôi mắt đẹp tím hồng kia có thể thấy rõ được điều này.

Ngọc Dung đảo mắt suy nghĩ liên hồi, bỗng từ khóe môi nhỏ nhắn của nàng khẽ nhếch lên một nụ cười tinh quái làm Merlin bỗng nhiên rung mình một cái.

Hắn chỉ thấy nàng khẽ cúi người nhấc lên cây kim thiết quyền trượng bên mỏm đá lên, sau đó thản nhiên nói:

“Mi đã biết được bí mật của ta, vậy thì... cách duy nhất để cho tên ngốc như mi quên đi là phải đánh cho tới mất trí.”

Hôn Mê!

Cô nàng này có lẽ bí quá, giờ quay sang hành hung diệt khẩu sao? Có đạo lý nào dạy đánh cho tới lúc mất trí không vậy?

Merlin lúc này trở nên cực kỳ nghiêm túc, trước mặt hắn là một pháp sư thất tình giả nguyên cảnh. Nếu để thật sự chiến đấu thì là điều hoàn toàn bất khả thi rồi.

“Đã như vậy thì tôi cũng sẽ cho cô biết tuyệt kỹ bí mật của mình, để xem ai lợi hại hơn ai.” Merlin tư thế hiên ngang không sợ chết nói.

“Ồ!” Ngọc Dung ngạc nhiên ồ lên một tiếng, điệu bộ trở nên cực kỳ hứng thú, nàng cũng rất hiếu kỳ muốn xem tên chiến sĩ tam tinh giả nguyên cảnh này thì có thể làm được trò trống gì.

Nhưng bỗng Merlin sắc mặt đột nhiên biến đổi, giáng về kinh ngạc chỉ về hướng đằng sau Ngọc Dung kêu lớn:

“A! Đẳng kia có ai làm rơi túi kim tệ kia!”

“Đâu? Kim tệ ở đâu?”

Ngọc Dung cũng theo phản ứng mà quay đầu nhìn sang hướng Merlin chỉ tay, nhưng ở đó chỉ là một bãi đá trống trơn.

Ngay lập tức nàng xoay đầu lại thì đã thấy Merlin đã từ lúc này quay người chạy thực mạng về phía lều trại của đoàn, bỏ lại nàng một mình đứng ngẩn tò te vì quá bất ngờ.

“Hóa ra là hấn lừa mình.” Ngọc Dung trong khoảnh khắc này mới nhận ra là đã mắc bẫy, liền nhanh chóng đuổi theo Merlin, vừa chạy vừa vận ra ma lực điều khiển đất đá ném về phía hấn.

Rầm! Rầm!

“Ta nói này Ngọc Dung tiểu thư, chúng ta không thể ngồi bàn bạc thỏa thuận được sao?” Merlin tới nước này phải thi triển ra thân thủ của mình chạy thực mạng, nhưng đồng thời cũng phải né tránh Ngọc Dung ném đất đá loạn xạ về phía mình.

“Không có bàn bạc gì cả, nếu không thì trả thêm cho ta một ngàn kim tệ nữa thì lúc đó mới tính tiếp.” Từ đằng sau truyền tới giọng nói của Ngọc Dung

Ta Ngắt!

“Tới nước này rồi mà cô ta vẫn còn tâm tư tống tiền mình?” Merlin buồn bực thầm nghĩ.

Cứ như vậy một màn rượt đuổi giữa đêm khuya thanh vắng xảy ra làm chim bay động vật chạy tán loạn một hồi, đang là Merlin phải vất chân lên cỏ mà chạy thì bỗng từ đằng sau hấn truyền đến một tiếng ngã vật xuống, hấn nghĩ hoặc ngược lại ra đằng sau thì đã thấy Ngọc Dung nằm ôm vai trái quần quai, có vẻ trông rất đau đớn.

“Cô nàng này không phải bị va đập rồi ngã lăn ra đó chứ?” Merlin lúc này cũng dừng lại, liền nhanh chóng quay trở lại tới chỗ Ngọc Dung nằm đây dựa.

“Này, Ngọc Dung, cô làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe à?” Merlin vừa bước tới vừa quan tâm hỏi.

Nhưng đang lúc hấn đang định tới gần nữa thì Ngọc Dung nằm vật vã dưới đất quất lớn:

“Không được tới đây!”

“Nhưng mà cô bị...” Merlin chau mày khó hiểu nói.

“Ta đã bảo mi không được tới gần đây, mi có hiểu tiếng người không... Á!”

Con đau này mặc dù làm cho Ngọc Dung cực kỳ thống khổ, nhưng nàng vẫn kiên trì mím chặt đôi môi nhỏ nhắn của mình để không kêu ra thành tiếng.

Merlin đứng cách đó vài bước trong lòng cũng rất phức tạp, thái độ của cô nàng này với hấn mặc dù cũng không phải là tốt lành gì, ngược lại là một người cực kỳ hám tiền. Nhưng như ông bác rĩa mép đã nói, mục tiêu mà nàng hướng tới cũng là vì người mình yêu quý mà trở nên như vậy. Điều này có thể nói rằng nàng cũng thật sự là một cô gái lương thiện, chỉ cần như ở chuyện ban nãy, nếu nàng muốn giết Merlin để diệt khẩu thì có lẽ dễ như trở bàn tay, nhưng nàng lại lựa chọn con đường khác là hành hung cho tới mất... (Khục!) nói chung còn hơn là giết người.

Thở dài ra một hơi, Merlin tất nhiên cũng không thể cứ đứng mãi nhìn nàng quần quai như vậy được, bèn định đi tới đỡ nàng đứng dậy.

“Merlin, mau đưa tay của ngươi vào cổ tay của cô nhóc này để ta dò xét.” Giọng nói của Bạch lão lại vang lên trong đầu hấn đúng lúc này.

“Ồ? Sư phụ, người có phát hiện gì sao?” Merlin tò mò hỏi.

“Chắc! Khổ quá, thì ngươi cứ mau cầm vào cổ tay của cô nhóc này trước đã.” Bạch lão có chút không kiên nhẫn dục hấn nói.

Merlin cũng không dãi dòng nữa, bèn bước bên Ngọc Dung cầm vào cổ tay mịn màng của nàng.

“Ta đã... nói là... không được... tới gần... mà... Nếu không ta...” Ngọc Dung vừa nhăn nhó con đau, vừa thều thào đuổi Merlin.

Hấn cũng mặc kệ cô nàng nói gì, liền cứ lẳng lặng cầm cổ tay của nàng để cho Bạch lão dò xét.

“À!, thì ra là thế, thì ra là thế.” Qua một hồi dò xét, cuối cùng thì Bạch lão có vẻ như cũng đã có được kết quả.

“Cô ấy bị làm sao thế hả sư phụ?”

“Thì là thế này, cô nhóc này có thể chất cực kỳ đặc biệt, gọi là “Thông Thiên Linh Thể”, loại thể chất này chính là mọi người trên đại lục này luôn khát khao mơ ước bởi vì cho dù ngươi không ngồi tu luyện. Chỉ ăn uống ngủ nghỉ không thôi thì thiên địa linh khí cũng cứ như vậy tự động tiến nhập cơ thể hóa thành năng lượng, hơn nữa nếu tu luyện thì hiệu quả gấp đôi so với người khác. Cho nên nàng cùng tuổi ngươi nhưng tu vi đã là cao hơn vài tinh như

vậy. Nếu để bồi dưỡng cho cô nhóc này từ bé thì hiện giờ tu vi chắc cũng phải là Đẩu nguyên cảnh ba bốn tinh rồi. Chỉ có điều là thể chất này của nàng vẫn chưa hoàn toàn được kích hoạt.” Bạch lão giảng giải tường tận một lượt cho hắn.

Ta Ngát!

Merlin từ bé nếu như không có Bạch lão hút khí thì cũng mới chỉ là tứ hay ngũ tinh giả nguyên cảnh là hết cỡ, mà hiện tại cô nàng này gần như không tu luyện mà cũng đã là thất tinh giả nguyên cảnh rồi, còn chưa nói thể chất chưa được kích hoạt, thế nếu được kích hoạt thì chẳng phải hai chữ “quái vật” để hình dung nàng sao? Thế này thì cũng là không công bằng đi!

“Nhưng mà đáng tiếc cô gái này có lẽ chỉ còn sống được khoảng mười năm nữa thôi bởi vì nàng bị dính phải một loại tà thuật cực kỳ độc ác của thuật sĩ. Loại tà thuật này làm cô bé toàn thân đau nhức cực kỳ thống khổ, tuy vậy, để áp chế lại cơn đau nhức này thì cũng có thể uống máu tươi cũng được. Bất quá, di chứng của chuyện uống máu này sẽ là lúc cơn đau lại phát tác theo định kỳ thì sẽ làm cô nhóc lên cơn “đổi máu” cho dù là nàng có muốn uống hay không. Ngoài ra, nếu để thân thể ở trong tình trạng quá tải thì có thể dẫn tới cơn đau phát tác bất kỳ lúc nào, Hơn nữa còn là thống khổ gấp đôi so với bình thường. Ài~!” Vừa nói, lão vừa tiếc hận thở dài.

Merlin nghe xong cũng là im lặng không nói gì, lúc này thì hắn cũng đã hiểu tại sao nàng lại phải lên lút đi uống máu tươi rồi. Dù sao thì uống máu cũng thật không phải là chuyện hay ho gì, nếu để người khác nhìn thấy có khi còn bị quy là quái vật, thậm chí là dị giáo ma đồ cũng nên. Số phận con người đôi khi cũng thật quá nghiệt ngã, cũng không phải là ai cũng được có được tất cả hoàn mỹ, được cái này thì có thể sẽ mất cái kia chính là đạo lý này.

“Sur phụ, nàng bị trúng thuật gì mà độc ác như vậy? Có cách nào giúp nàng giảm cơn đau hiện giờ được không?” Merlin thương cảm cho nàng bèn quay sang hỏi Bạch lão.

“Vi sư chỉ có thể tra xét ra được cách uống máu để áp chế và triệu chứng cùng với hậu quả của loại tà thuật này thôi. Còn chính xác là thuật gì thì ta cũng không thể biết được, hiện giờ cô nhóc bị như thế này là do thân thể còn chưa ổn định sau khi thi triển ma kỹ lúc chiều, mà lúc này lại còn cố vận dụng ma lực cho nên mới thành ra như vậy.” Bạch lão vốn là một luyện được sư cao cấp mà cũng chỉ có thể tra xét ra được ngần đó thì cũng đủ hiểu loại tà thuật này cường hãn như thế nào rồi.

Khẽ thở dài nhìn Ngọc Dung quần quai trên mặt đất, Merlin cũng chỉ biết vô lực nhìn nàng đau đớn dẫy dụa, hắn cũng không thể làm điều gì để giúp nàng hiện giờ được.

Qua đi khoảng một giờ đồng hồ, cuối cùng thì Ngọc Dung cũng đình chỉ dẫy dụa. Merlin bèn đến bên nàng, nhẹ nhàng bế thân thể nhỏ nhắn của nàng lên tay, sau đó đi về phía lều trại mang nàng về nghỉ ngơi.

Vừa đi hắn vừa nhìn gương mặt tiêu tụy đầy mồ hôi của cô nàng, thật sự là để làm người ta thương xót không thôi.

Trong đại sảnh của tổng bộ Lang Hồ đông binh đoàn, Lư Tuấn đang ngồi trên chiếc ghế da hổ của mình hỏi chúng thuộc hạ.

“Sao rồi? Tìm được manh mối hay tin tức gì về thằng nhãi kia chưa?”

Một tên đầu quần vải đại diện cho cả bọn bước lên báo cáo:

“Dạ thưa Lư Tuấn đoàn chủ, chúng em đã đi khắp trấn điều tra, tên nhãi này lúc sáng sớm nay không hiểu từ đâu tới bỗng xuất hiện ở trong trấn. Nghe nói thằng nhãi này là dân tộc thiểu số từ một bộ lạc hay gì đó vì nó ăn mặc một bộ trang phục rất kỳ lạ, đặc điểm dễ nhận ra nhất là thằng nhãi này đội một cái mũ vành tròn màu xanh, mặt thì đeo một cái kính cỡ bự. Nó có vào qua Đông Bình công hội để nhận nhiệm vụ, tiếp theo nó ghé quán ăn thì gặp phải đầu trục và em trai của đoàn chủ ạ. Sau đó thì hai người bọn họ dẫn nó ra bìa rừng và...”

“Em trai tao chết như thế nào?” Đột nhiên một người đàn ông trung niên ngồi phía bên phải Lư Tuấn, gã đeo băng bị mất, nét mặt người này cũng hung dữ giống như tên bị Merlin giết chết và Lư Tuấn vậy.

“Dạ thưa Lư Tuấn phó đoàn chủ. . . Em trai của ngài không biết bị tên nhãi kia làm gì mà thân xác bị thiêu cháy đen thui, đầu thì bị. . . lia khỏi người..ạ”

Rầm!

Lư Tuấn không kiềm chế được tức giận liền bật người đứng dậy, đồng thời chiếc ghế gã vừa ngồi cũng đã biến thành mảnh vụn.

“Thế bây giờ thằng nhãi con đó ở đâu?” Gã vừa gào lên, nước bọt bắn văng ra tung tóe hết vào mặt tên đầu quần vải.

Khẽ lấy tay vuốt “nước” trên mặt, tên đầu quần vải này liền khúm núm nói tiếp:

“Dạ, chúng em nghe ngóng được là nó đã gia nhập vào Khai Sơn Đông binh đoàn tiến vào ma thú rừng rậm rồi ạ.”

Lư Tuấn ngay lập tức quay sang phía Lư Tuấn nói:

“Anh cả, để em đi bắt thằng nhãi đấy về để lọc xương nó ra cúng tế cho thằng út.”

Lư Tuấn ngồi chính giữa cũng nhàn nhạt gật đầu nói:

“Ừ, chủ mày cho người đứng canh trước đường từ ma thú rừng rậm về trấn là bắt được nó thôi, nhớ phải bắt sống để còn về tra tấn. À mà chủ mày nói chuyện lảm nhảm từ tôn họ anh mày cái, nước bọt bắn văng tung tóe bắn hết cả áo, ghê bỏ xừ!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Phiền Toái Đã Đến

Một ngày mới lại vừa mới bắt đầu, khi mà mặt trời vừa mới mọc lên từ sau dãy núi, đoàn người Merlin đã rục rịch người thì bắt đầu hạ xuống lều trại, người thì buộc xác hai con gấu chiến lợi phẩm cho cuộc săn này chuẩn bị khởi hành về trấn.

Merlin đi qua sau khi đưa Ngọc Dung về lều, hắn cũng liền ngồi tu luyện cho tới sáng, dù sao thì người tu luyện cũng không cần ngủ, hay phải diễn đạt đúng hơn là khi tu luyện thì cơ thể bước vào trạng thái rất huyền ảo, theo một cách nói nào đó thì cũng giống như là ở trong trạng thái nghỉ ngơi.

Trải qua một trận chiến có thể nói là sinh tử này làm Merlin ngộ ra rất nhiều thứ, không những vậy hắn đã phần nào nắm được thực lực của mình có thể so tới đâu.

Với tu vi tam tinh giả nguyên cảnh hiện giờ thì Merlin đã có thể dằn co với lực tinh nhất giai ma thú trong khoảng vài chiêu, có nghĩa là theo lý thuyết thì hắn cũng có thể có sức để đánh một trận với người có tu vi thất tinh giả nguyên cảnh.

Merlin từ từ đỉnh chỉ hấp thụ thiên địa linh khí, đồng thời vòng xoáy năng lượng kỳ dị trong người hắn cũng dần giảm xuống tốc độ xoay chuyển, cuối cùng thì hắn nhẹ nhàng thở ra một ngụm trọc khí.

Đôi mắt xanh biếc như vòm trời xanh của Merlin chậm rãi được mở ra, nếu như thoáng nhìn qua thì cảm giác như vừa mới có một đạo tinh quang lóe lên trong đôi mắt này.

“Phù! Biết bao giờ mới đến... tứ tinh...” Merlin thì thầm nói.

Bạch lão bình thường vốn cũng rất ít khi nói chuyện, nhưng khi vừa nghe thấy Merlin than vãn liền nhin không được mà mắng cho hắn một trận:

“Cái tên đệ tử tham lam này, người mới hôm kia đột phá tới tam tinh giả nguyên cảnh, chưa qua ba ngày mà đã than vãn đòi lên tứ tinh là sao? Tham gì mà ghê vậy? Sao không ước một ngày lên Thần nguyên cảnh luôn đi?”

Nghe Bạch lão giáo huấn thì Merlin cũng chỉ ngượng ngùng cười xấu hổ, xác thật thì kể từ đêm hôm qua biết đến trên đời này còn có tồn tại loại Thông Thiên Linh thể kia làm hắn vẫn có chút khó có thể chấp nhận được, điều này làm thôi thúc hắn muốn thăng tiến hơn nữa để không bị cô nàng Ngọc Dung kia bắt nạt. Nhưng dù sao thì đó chỉ là ý nghĩ nhất thời trong lòng muốn ganh đua mà thôi.

“Sư phụ, chúng ta đi vào sâu trong ma thú rừng rậm luôn chứ?” Merlin bèn nhanh chóng xoay sang chủ đề khác.

“Ừm, nếu ngươi thích thì có thể đi được rồi.” Bạch lão vừa dứt liền im lặng không nói thêm gì nữa.

Vừa vươn vai, vừa đuổi cái lưng đã hơi mỏi, Merlin che miệng gấp dài bước ra khỏi căn lều. Nhìn mọi người đã dậy sớm từ lâu chuẩn bị đồ đạc thì hắn cũng cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng dù sao không ai khiến hắn làm gì thì cứ việc nhón nhơ thôi.

Ông bác ria mép từ xa thấy Merlin đã ra ngoài, liền nhanh chóng đi về phía hắn, sau đó tươi cười vỗ vai hắn nói:

“Merlin anh bạn trẻ, cậu có dự định hoặc bận bịu gì không? Hay là về nhà ta làm bữa cơm thân mật, coi như ta cảm ơn riêng cậu đã giúp cái lão già như ta sống sót.”

“Bác Lục ơi, bác không cần phải cầu kỳ với tôi như vậy đâu...”

“Thôi nào anh bạn trẻ, đừng xưng hô xa lạ với ta như vậy, bác cháu ta có gì về làm mỗi người một chén lên tiên luôn.” Ông bác ria mép này dường như có sở thích vỗ vai người khác, cho nên lúc này Merlin bị ông ta vỗ đến lệch người, nhưng hắn vẫn phải mỉm cười giữ lễ.

“Cháu còn chưa đủ tuổi uống rượu mà bác.” Merlin gian nan nặn ra nụ cười nói.

“Ai chà, sao lại kém tầm thế? Ta lúc mười hai tuổi đã một ngày năm vai lớn rồi, được rồi cứ về đây ta sẽ dạy cho cậu “nhập môn”.” Ông bác ria mép cười lớn nói.

Sau một hồi từ chối khéo không thành công, Merlin cuối cùng cũng đành phải chào thua ông bác này, dù sao hắn nghĩ nhận lời ăn một bữa cơm rồi hôm sau đi ngay cũng không sao.

Cả đoàn cũng đã sắp xếp xong xuôi hành lý, Merlin đảo mắt nhìn xung quanh, cuối cùng là dừng lại trên người của Ngọc Dung.

Lần này nàng không còn mặc chiếc áo rộng thùng thình như trước nữa, mà thay vào đó là một bộ áo liền quần màu đen hơi bó cả người, lộ ra bộ ngực đầy đặn và vòng eo uyển chuyển, mảnh mai của nàng. Đó là còn chưa kể trên bộ áo liền quần này có trang trí nhiều họa tiết hoa văn rất điệu đà, làm tăng lên vẻ đẹp cho chủ nhân của nó.

Nàng đội trên đầu một chiếc mũ vải rộng cũng màu đen được thiết kế trông khá giống như là một cái đầu của một loài chim ma thú nào đó, bởi vì ở trên chiếc mũ này có ba đỉnh nhọn dài ra, trong đó hai đỉnh vênh cong ra đằng sau giống như hai đôi tai vậy. Một đỉnh ở giữa thì quặm xuống trước trán, trông rất giống như cái mỏ của con đại bàng.

Hai bờ vai nhỏ nhắn của nàng có gắn thêm hai tấm lót vai bằng vải, chúng được gắn liền với một chiếc áo choàng ngắn tới quá ngang hông, ở hai bên góc dưới vạt áo choàng có đính kèm thêm hai miếng vải đen trông hình như ba chiếc lá trông cũng rất vui mắt.

Dưới đôi chân thon thả của là một đôi giày boot ống cao tới quá bắp chân, tất cả những gì nàng đang mặc trên người không những rất đẹp mà còn tạo cho người ta một cảm giác yêu mị cực kỳ khó tả.

Dẫu vậy, nàng vẫn mang ở trên mặt chiếc mặt nạ kỳ lạ kia, tay trái của nàng thì đeo găng kín kẽ không lộ ra một sơ hở nào, chĩa bùa cho tay phía bên phải đeo một cái găng tay cắt ngón dài tới khủy tay, còn ở trên là bắp tay để trần.

Cách ăn mặc cực mốt này làm Merlin cũng phải trợn mắt kinh diễm một hồi, từ lúc vào trấn đến giờ hẳn cũng thấy rất nhiều người có kiểu ăn mặc khác nhau, nhưng để ăn mặc thời trang như cô nàng Ngọc Dung này thì hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tất cả mọi người vừa nhìn thấy Ngọc Dung trong trang phục này thì ai nấy cũng là đều mắt sáng lên, dù sao thì vẻ đẹp này điệu đà như thế này cũng phải làm bất cứ ai trầm trồ đánh giá khen ngợi.

Ông bác rìa mép bước tới chỗ Ngọc Dung, liền dùng một ngữ khí cũng rất vui vẻ xen lẫn chút bất ngờ hỏi nàng:

“Ôi trời ơi! Ngọc Dung cháu tôi, cuối cùng thì cũng đã quyết định mặc bộ áo mà di Bình của cháu mua ở trên kinh thành về rồi hả?”

“Bộ áo bào của cháu bị bẩn hết rồi bác Lục ạ, hơn nữa lúc chắc lúc đi di Bình nhét vào hành lý của cháu toàn bộ quần áo này nên cháu cũng hết cách đành phải mặc thôi.” Ngọc Dung phụng phịu đáp.

Ông bác rìa mép nghe tới đây liền càng cười lớn hơn, sau đó thoáng trợn ghẹo nàng:

“Ha Ha Ha! Chứ không phải là cô cháu của tôi đã đến tuổi dậy thì, liền cũng muốn ăn mặc đẹp để đi câu trai rồi phải không?”

“Bác Lục, bác mà còn trêu cháu nữa thì cháu sẽ mách di Bích chuyện bác tối nào cũng hay ngồi rình trộm cô Trinh bên hàng xóm...”

Nàng còn chưa kịp nói hết liền đã bị Ông bác rìa mép tiếng “suyt suyt” át đi, ông ta thì thầm:

“Được rồi! Cho tôi xin ~bà cụ non lắm chuyện, cháu mà nói với di Bích là ta sẽ bị đói cơm cả ngày lẫn “đêm” vài tháng thật thì ta biết làm sao bây giờ? Coi như ta không nói gì cả, ta xin lỗi được chưa?” Ông bác rìa mép lúc này mặt mày xám xịt, cực kỳ bất đắc dĩ trước cô cháu cực phẩm này.

Merlin vẫn còn đang ngẩn người vì vẻ đẹp của Ngọc Dung thì tiếng nói của Bạch lão lại vang vọng trong đầu hắn:

“Này đồ đệ ngốc kia, sao định lực của ngươi kém thế? Sau này nếu gặp phải người đẹp hơn nữa thì chả lẽ ngươi lại chảy thêm nước dãi sao? Thật đúng là không có tiền đồ!”

Merlin bị tiếng nhắc nhở của Bạch lão thì ngay lập tức hồi phục lại tinh thần, đồng thời hắn cũng thần nhiên đáp lại:

“Sư phụ, con phản ứng như vậy cũng là bình thường mà thôi, bởi vì con là con trai, thấy người đẹp thì muốn ngắm cũng đâu có phải là chuyện lạ? Lạ ở đây chỉ có sư phụ người mà thôi, chả lẽ người thích ngắm đàn ông hơn là ngắm mỹ nữ sao? Vậy thì cứ nói ra để con sẽ thành toàn cho, thầy trò với nhau mà sao sư phụ cứ phải dấu diếm chuyện này làm chi?”

Một phút im lặng...

“Được lắm tên nhóc con lẻo mép, lại còn có gan trêu lại vi sư? Được! Vậy thì hãy đợi đấy!” Bạch lão cực kỳ tức giận vì bị Merlin “phản đòn” lại một cách đầu “mông” liền ngay lập tức im lặng không nói thêm gì nữa.

Đây cũng là một cách để Merlin không phải nghe Bạch lão lải nhải điếc tai, nhưng Merlin cũng không biết hậu quả từ việc trêu Bạch lão ngày hôm nay có lẽ sẽ làm hắn sau này phải nhớ suốt đời.

Ngay lúc này, hai ánh mắt của Ngọc Dung và Merlin đồng thời chạm nhau, cả hai người đều không nói không làm gì cả, với Merlin thì nếu Ngọc Dung không mở lời nhắc tới chuyện đêm qua thì hẳn cũng sẽ coi như không có chuyện gì, còn với Ngọc Dung thì nếu Merlin không để lộ ra chuyện đêm qua thì đó cũng là việc tốt cho nàng. Nhưng dù sao thì để một người xa lạ biết được bí mật của mình thì đúng là cảm giác không thoải mái thật.

Nhìn thấy hai giữa người trẻ tuổi này không khí trở nên căng thẳng như vậy cũng làm ông bác rìa mép xoắn cảm thấy rất kỳ lạ, ông ta bèn bước tới tay phải quàng lên cổ Merlin, tay trái thì quàng sang vai Ngọc Dung, kéo hai người vừa đi vừa nói:

“Hôm nay cả cái Dung cũng phải về nhà bác ăn cơm, mặc dù cháu ở bên cạnh gia đình nhà chúng ta nhưng kéo cháu sang ăn cơm vẫn là rất khó khăn đấy nha, ngoài ra bác còn mới thêm Merlin làm khách nữa đây. Hai đứa không có quyền từ chối, chỉ được ngoan ngoãn nghe theo lời ta sắp xếp, thế thôi chấm hết!”

Cả hai người Ngọc Dung và Merlin lúc này đều bị ngợp thờ từ mùi hôi nách của ông bác ria mép xoắn thì làm sao có thể nói gì được? Đành phải mặt mày nhăn nhó để cho ông ta kéo đi, không đúng, là xách đi hướng về phía Lâm Sơn trấn.

Đoàn người khởi hành đi từ sáng sớm, khoảng tới đầu giờ chiều thì cũng đã bước lên con đường dẫn về phía trấn.

Lượt về lần này đoàn người Merlin thu hoạch thêm được một vài ma thú lẻ tẻ đủ làm một bữa liên hoan linh đình, ai nấy mặt mày cũng là đều rạng ngời, chỉ trừ hai đồng chí Ngọc Dung và Merlin còn đang bị sốc nặng vì lỗ mũi của họ bị nách của ông bác ria mép bọ ngược trắng trợn.

Tưởng như thuận mọi chuyện sẽ thuận lợi nếu như không có một đoàn người hung thần ác sặc, tất cả đều chỉnh tề đứng khoanh tay, cả người họ tỏa ra một luồng sát khí cực kỳ rét lạnh, mà cầm đầu đoàn người này là một tên mất chốt nét mặt hung dữ đang nhìn chằm chằm về phía nhóm người Merlin.

Ông Bác ria mép xoắn lúc này sắc mặt cũng trở nên rất nghiêm túc, mà mọi người trong đoàn tất cả đều nghi hoặc nhìn đoàn người trước mặt.

Ông bác ria mép bình tĩnh tiến lên ôm quyền với tên mất chốt nói:

“Không biết Lưu Tuần phó đoàn trưởng của Lang Hồ dong binh đoàn tại sao lại phải đứng chặn đường vào trấn với Khai Sơn dong binh đoàn chúng ta?”

“Hừ! Cái nhóm dong binh tép riu như tụi bây còn chưa xứng để bọn ta chặn đường, chúng ta ở đây chính là để tìm người, Mày!” – Vừa nói hắt vừa chỉ thẳng vào Merlin – “Thằng oắt con kia, mau ngoan ngoãn lại đây nộp mạng cho ông mày, nếu không tao sẽ băm mày thành trăm mảnh.”

Merlin nhìn trái nhìn phải, nhìn lên nhìn xuống, cuối cùng bèn vỗ vai người thanh niên ngay bên cạnh nói:

“Chu Thông, họ tôi là để tìm anh đó, chắc là anh đi hấp diêm vợ hắt nên bây giờ hắt tìm người dẫn đến tận cửa đòi mạng rồi kìa.” Một câu này chính là Merlin muốn chửi khéo tên mất chốt kia.

Chu Thông nghe Merlin nói vậy, liền cứ tưởng thật nên mặt mày tái mét, từ từ quỳ xuống, ngữ khí run rẩy nói:

“Nhưng mà tôi chỉ làm chuyện đó với lợn đã bị giết thịt hoặc là đã chế biến thôi chứ có bao giờ làm với lợn sống đâu?”

Xung quanh đoàn người Merlin đồng loạt trợn mắt nhìn về phía Chu Thông, ai nấy cũng đều càng ngày càng kinh hãi sở thích biến thái bệnh hoạn của người này.

Merlin đứng ngay bên cũng không tự chủ được mà hít vào một ngụm khí lạnh, không ngờ hắt lại vừa ngẫu nhiên moi ra thêm một bí mật động trời mà tốt nhất không nên biết thì hơn.

Lưu Tuần thấy Merlin làm trò còn tưởng là không để hắt vào mắt, liền sai hai tên thuộc hạ:

“Lên bắt thằng nhãi con đội cái mũ màu xanh lá cây kia cho tao, mẹ nó chứ! Về đây tao sẽ cho mày thật sự sống không bằng chết cho mà xem!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chạy Trốn

Nghe theo lệnh của Lưu Tuần, từ trong nhóm người Lang Hồ dong binh đoàn bước ra hai gã có tu vi ngũ tinh giả nguyên cảnh. Cả hai hùng hổ định đi tới chỗ Merlin thì bỗng nhiên có một thân ảnh cao lớn mạnh mẽ, giống như một bức tường sắt chắn lại trước mặt chúng. Người đó chính là ông bác ria mép xoắn.

Mặc dù vẫn trong tư thế ôm quyền nhưng lúc này cả người ông ta tỏa ra khí tức mãnh liệt của thất tinh giả nguyên cảnh, cho nên nhất thời hai tên lâu la này ngay lập tức bị cứng người không thể nhúc nhích.

Lưu Tuần thấy ông bác ria mép xoắn hành động như vậy thì chỉ cười lạnh nói:

“Lục Khai Sơn, ông vì sao cần phải bảo vệ thằng nhãi đó mà để ảnh hưởng tới đoàn thể của mình? Không bằng cứ giao thằng nhãi đó ra đây, bọn này ngược lại ông còn có thưởng nữa đó.”

“Merlin chính là ân nhân cứu mạng của Khai Sơn dong binh đoàn chúng ta, cho nên Lục Khai Sơn này tất nhiên sẽ không lấy oán báo ân. Chúng ta sẽ đứng ra bảo vệ ân nhân.” Ông bác ria mép kiên quyết từ chối.

Lưu Tuân lắc đầu khinh khỉnh cười nhạt:

“Họ Lục kia, ông không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho các thành viên trong đoàn hoặc là con gái và vợ yêu của mình chứ? Nếu như có bổng dung có ‘tai nạn’ với họ xảy ra thì ông tính sao nhỉ?”

“Mày dám?”

“Bác Lục!! Không nên manh động.” Ngọc Dung nhanh thay kéo lại ông bác ria mép.

Lưu Tuân thấy ông bác ria mép phản ứng như thế bèn tạo dáng thành một bộ sợ hãi trên người ông ta.

“Ủầy, sợ quá sợ quá. Để ta nói cho ông biết nhé, hãy nhìn kỹ lại tu vi của mình trước khi muốn dọa người nha. Cứu tinh giả nguyên cảnh như ta thì chỉ cần vài phát tay cũng đủ để ông bẹp dí cả trăm lần rồi. A hahaha.”

“A Ha Ha Ha Ha Hà...” Mặc dù không có gì đáng cười nhưng bọn thuộc hạ của Lưu Tuân cũng phải đồng loạt cười phụ họa theo.

Ông bác ria mép xoắn lúc này cực kỳ giận dữ khi bị tên mất chốt kia đe dọa tới gia đình, nếu không phải có Ngọc Dung giữ lại thì chắc có lẽ ông ta đã lao vào chiến với gã mất chốt này rồi.

Chứng kiến cảnh này Merlin cũng lắc đầu thờ dài, hần làm sao mà không đoán ra được lũ đầu trâu mặt ngựa này có liên quan tới hai tên cướp hôm qua.

Bước tới đến bên ông bác ria mép, Merlin nhẹ giọng nói với ông ta:

“Bác Lục, người bọn chúng cần là cháu. Bác không cần phải mạo hiểm để giúp đỡ một người mới quen được chưa đầy hai ngày như cháu đâu. Cho nên bác đừng xen vào chuyện này nữa.”

Nghe Merlin nói vậy, Ông bác ria mép sắc mặt trở nên cực kỳ khó nhìn. Sau đấy ngữ khí nghiêm túc hẳn lên:

“Merlin, cháu là ân nhân của Khai Sơn dong binh đoàn. Nếu không phải hôm qua cháu ra tay giúp đỡ thì đoàn chúng ta cũng không còn lại ai cả. Cho nên chút phiền toái này thì có đáng là gì? Không được! có ân thì phải báo ân, ta sẽ không bao giờ khoanh tay đứng nhìn người cứu mình phải đi chịu chết. Cho nên ta sẽ bảo vệ cháu.”

Những lời của ông bác ria mép này đều là thật lòng, Merlin trong thâm tâm rất cảm kích ông bác ria mép xoắn này, nhưng hần cũng không muốn vì mình mà sẽ phải kéo thêm người vô tội khác vào vòng phiền phức. Cho nên lần này Merlin quyết đoán từ chối:

“Bác Lục, bác còn có con nhỏ bệnh tật, còn có huynh đệ trong đoàn phải nuôi sống gia đình. Cho nên điều cháu mong bác thực hiện đó là hoàn thành nghĩa vụ của một người cha, một người trưởng đoàn. Bác cứ yên tâm, cháu sẽ có cách để xoay sở, cho nên xin bác hãy nể mặt cháu đừng có lún vào chuyện thị phi này.”

“Nhưng mà...” Ông bác ria mép hiện giờ cảm thấy rất khó xử. Nhưng bổng Ngọc Dung kiễng chân thì thầm nói gì đó vào tai ông ta, sau đó thì ông bác ria mép thờ dài ra một hơi, ra hiệu cho tất cả đoàn người phía mình tránh hết sang một bên.

Chỉ còn lại Merlin đứng một mình đối diện với cả đám người Lang Hồ dong binh đoàn hung hãn, ai nấy nhìn cũng đều thờ dài áy náy tiếc hận.

Đã không còn có ai cản lại, hai tên ngũ tinh giả nguyên cảnh bấy giờ mới phục hồi lại tinh thần, xông lên bắt lại Merlin.

“Dừng!”

Bỗng Merlin đột nhiên dơ bàn tay phải duỗi thẳng về phía trước nói.

Hai tên ngũ tinh giả nguyên cảnh kia vừa mới định giơ tay lên bắt Merlin thì bị hành động này của hần làm ngẩn người, đồng thời cả hai tên này đều nghi hoặc quay mặt nhìn nhau.

Mọi người quanh đó chỉ thấy Merlin tự dưng rút đi một chiếc nhẫn trên ngón tay, sau đó lại cời đôi găng tay cất ngón màu đen ra. Cuối cùng thì hần gỡ thanh trường kiếm màu đen từ lưng xuống.

Trước sự khó hiểu của tất cả mọi người, những thứ đồ mà Merlin vừa cời, gỡ ra bỗng như tiêu thất trong không khí mà biến mất.

“Ồ! Nhẫn không gian à? Cũng hay, đúng lúc tao đang cần một cái để dùng giống như anh cả.” Lưu Tuân vừa nhìn thấy Merlin thu đồ vào nhẫn không gian liền nổi lên lòng tham.

Nhưng tràng hành động kỳ lạ của Merlin vẫn chưa hết, tất cả lại sắc mặt của Merlin bỗng dưng biến ảo liên tục, sau đó hần trợn mắt chỉ lên trời hô lớn:

“A! Đàng kia có Hoàng nguyên cảnh cường giả đang bay trần truồng kia!”

Vừa nghe Merlin hô lên, tất cả mọi người đều theo phản ứng mà nhìn lên trời. Chỉ có điều Hoàng nguyên cảnh cường giả thì chả thấy đâu, chỉ thấy mỗi một con chim hình dáng giống như chim bồ câu ở kiếp trước bay ngang qua “thả” một cái gì đó từ trên trời xuống.

Pẹt!

“Quả tặng” từ trên trời của con chim này rơi đúng vào mặt của Luru Tuần, tới lúc gã nghi hoặc sờ lên thì ôi thôi! Một mùi hương đậm đà ngào ngạt bỗng tỏa nghi ngút ra tứ phía.

Xung quanh kẻ cả thuộc hạ của gã lẫn người qua đường đều không nhìn được mà vừa bật mũi vừa bùm miệng cười, hình thành một cái kiểu cười không được mà thờ cũng không xong.

Luru Tuần mặt mày tím ngắt vì tức giận. Sau đó căm tức nhìn về phía Merlin thì chỉ thấy mỗi hai tên thuộc hạ đang nhìn mình nhìn cười, còn chính Merlin thì đã cao chạy xa bay từ bao giờ.

“Hai thằng ngu! Còn đứng đấy cười cái gì? Còn cả chúng mày nữa, nãy giờ nước hết rồi hay sao mà để thằng nhãi kia lừa đơn giản như vậy? Mau, mau lên! Mau đuổi theo nó chứ còn đứng đây ăn phân à?” Luru Tuần điên tiết gào lên âm ỉ, tạo nên một trận “mưa xuân” bắn tung tóe không mấy dễ chịu cho bọn thuộc hạ.

Lúc này, người của Lang Hồ dong binh đoàn mới rục rịch hướng về phía Merlin chạy đuổi theo.

“Thằng nhóc này cũng thông minh ha? Chạy về hướng ma thú rừng rậm, tuy nguy hiểm nhưng ít ra vẫn có cơ hội giữ được mạng sống.” Ông chú tai chó trong đoàn của Merlin lúc trước bình phẩm với một đồng đội bên cạnh.

“Nhưng mà chạy được tới đâu mới là chuyện. Vào trong đó một mình thì có khác gì tự sát? Mất mạng là điều không sớm thì muộn mà thôi.”

“Haiz~” Cả hai đều đồng loạt thờ dài.

Ngọc Dung lúc này cũng đang nhìn về phía thân ảnh Merlin đang khuất dần vào trong rừng cây rậm rạp, trong đôi mắt đẹp màu tím hồng của nàng hiện giờ có thể thấy rõ một cảm xúc phức tạp.

“Mong rằng Merlin sẽ không có việc gì... Haiz, quả thật đúng là một chàng trai tốt.” Ông bác rìa mép đứng cạnh nàng chỉ còn biết áy náy lắc đầu.

“Hắn thật là một tên ngốc...” Ngọc Dung khẽ lầm bầm nói.

“Hả? Cháu vừa nói gì sao?” Ông bác rìa mép dường như nghe thấy Ngọc dung lầm bầm gì đó, còn tưởng cô cháu còn đang nói với mình.

“Không, không có gì bác ạ. Thôi thì chúng ta đứng mãi ở đây cũng không để làm gì cả, bác mau cho mọi người trong đoàn khiêng hai con gấu về dong binh công hội để còn phát tiền cho tất cả đi...”

Merlin lúc này dùng hết sức bình sinh để chạy, vừa lúc này hắn coi bỏ hết tất cả món đồ trọng lực trên người ra để có thể thi triển ra thân thủ với tốc độ cao nhất. Đồng thời làm hắn cũng rất bất ngờ vì dường như tốc độ này so với lúc trước phải nhanh gấp hai lần, cho nên hiện giờ hắn mới có thể bỏ lại một khoảng cách với đám người có tu vi cao hơn hắn kia.

Tuy rằng nhanh thì nhanh thật đấy, chỉ có điều đầu khí trong người Merlin vẫn đang không ngừng tiêu hao. Hắn còn có bốn viên hồi lực đan dự bị để có thể bổ sung đầu khí tức thì, thế nhưng mà đến lúc hết đan thì phải biết làm sao giờ?

Merlin ngoái đầu nhìn ra đằng sau lưng thì thấy một nhóm người hung ác đang rầm rập gắt gao bám theo hắn, liên tiếp những mũi tên, đao, kiếm (gạch, đá, sắt, giấy) bay về phía hắn loạn xạ cả lên. Nếu Merlin chỉ cần dừng lại một lát thôi thì chính là chết không có chỗ chôn đúng nghĩa đen.

“Sư phụ! Sư phụ! Cứu con với! Nếu cứ thế này thì con thật sự sẽ chết đấy. Sư phụ? Sư phụ ơ!?” Merlin lúc này biết tình thế của mình thật sự không xong, bèn vội vã cầu cứu Bạch lão.

Thế nhưng vang lên trong đầu Merlin lúc này là một cú ngáp dài, sau đó là giọng nói lười biếng của lão vang lên:

“Oáp!” – Bạch lão ngáp – “Có gì mà vui thế?”

“Không có vui tí nào đâu sư phụ, sau lưng con là một đồng đầu trâu mặt ngựa kia kia! Nếu người còn không ra tay thì con sẽ chết mất!” Merlin cuống lên nói.

“Ah... Ừ... Hôm nay trời đẹp thật, trời xanh, gió thổi, nắng ấm... Oáp! Có lẽ ta nên đánh thêm một giấc nữa cho đã cái nhì.” Bạch lão dường như bỏ ngoài tai những gì Merlin nói, tự lão một mình đọc thoại những vấn đề chả liên quan gì.

“Sư phụ! Những lúc như thế này thì người đừng có đùa giỡn với con nữa, người nhìn ra đằng sau con kia kia!”

“Ài ~! Vì sư thực ra cũng rất muốn ra tay giúp ngươi lắm. Nhưng kẹt nỗi là nếu vì sư giúp ngươi thì sẽ mang tiếng là thích đàn ông. Thôi thì... ngươi tự

thân cố gắng đi nha.”

Ta Ngát!

Merlin vừa nghe Bạch lão nói xong liền suýt nữa vật người ngã úp mặt xuống. Hóa ra là vị sư phụ này còn đang giận dữ chuyện bị Merlin trêu tức hồi sáng, cho nên hiện giờ có cơ hội liền “trả thù”.

Merlin bây giờ có cảm xúc dâng trào tới tột đỉnh, chỉ thấy hân hân thở không ra hơi vừa gào lên:

“Sư phụ! Người dù sao cũng đã có tuổi rồi thì không thể độ lượng một chút được sao? Có gì phải chấp nhặt với con chuyện nhỏ nhặt như vậy?”

Bạch lão thần nhiên đáp lại:

“Vi sư thật ra là một người cao thượng và độ lượng lắm đó, chỉ tại ngươi không biết mà thôi. Nhưng ngươi cứ yên tâm... chạy tiếp đi...chừng nào người hấp hối thì lúc đó may ra ta sẽ cứu...Oáp! Vậy thế thôi nhé, chúc may mắn.”

Hôn Mê!

Cái lão này thật quá bụng dạ hẹp hòi, thù dai, bảo thủ, tàn nhẫn, tham ăn, xấu... Một loạt những cụm từ phong phú được Merlin nêu ra để nói về Bạch lão.

“Lúc cần nhất thì sư phụ lại cứ lờn mườn như vậy. Hiện tại mình phải làm sao đây?” – Merlin bây giờ chỉ còn biết trông vào bản thân mình, bèn cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi bắt đầu ngẫm nghĩ.

Sở dĩ hân lựa chọn chạy vào ma thú rừng rậm cũng vì không còn cách nào khác, ngoài ra thì trước đó hân còn muốn vào đây tu luyện nên cũng có thể nói cũng là một công đôi việc. Thế nhưng mà tình hình hiện giờ có “chút” không được ổn thỏa cho lắm.

“Chỉ còn cách dẫn bọn này chạy lung tung vào đám ma thú mà thôi, có lẽ như vậy sẽ ít nhiều cảm chân được bọn chúng.” Merlin suy đi nghĩ lại thì cũng chỉ còn lại giải pháp này là tốt nhất, bất quá, cách thức này sẽ đồng thời rất mạo hiểm nếu như hân bị rơi vào thế gọng kìm. Nhưng có còn lựa chọn nào tốt hơn đâu?

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Diên Cuồng

Vút!

Một thân ảnh người thiếu niên nhanh như chớp xuyên qua những lùm cây rậm rạp.

Rầm Rập! Rầm Rập!

Theo sau người thiếu niên này là một nhóm người có nhân số khoảng chừng hơn hai mươi, ba mươi người. Người nào người nấy cũng đều có sắc mặt dữ tợn, điệu bộ hung hãn, mặt thì đầy sẹo, hình xăm thì đầy mình.

Cuộc rượt đuổi làm tán loạn cả một góc ma thú rừng rậm đang diễn ra rất gay cấn. Chỉ cần người thiếu niên bước chậm một bước thôi, thì đó cũng có thể chính là bước chân cuối cùng của hân.

Merlin sau một buổi chạy không ngừng nghỉ cũng đã bắt đầu thấm mệt. Không còn cách nào khác, hân đành phải ăn vào một viên Hồi Lực đan để bổ sung năng lượng.

Đã chạy được một quãng đường khá sâu vào trong rừng, Merlin vừa chạy vừa ném đá lung tung vào những con ma thú gặp được bất kỳ để thu hút sự chú ý của chúng, hòng muốn sử dụng để gây cản trở cho đám người sau lưng.

Chỉ có điều, với tu vi mạnh mẽ của đám người hung hãn đằng sau kia thì những loại ma thú yếu ớt này cũng không có tạo nên được vấn đề gì cả.

Lúc này, ở trong đám người Lang Hồ dong binh đoàn, bên cạnh Lưu Tuần chính là tên đầu quân vài lúc trước, hân hiện bắt đầu cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ.

“Lưu Tuần phó đoàn trưởng, tại sao thằng nhóc kia chỉ với tu vi tam tinh giả nguyên cảnh mà lại có thể có được tốc độ khủng khiếp như thế? Hơn nữa, tại sao nó còn có thể duy trì lâu đến như vậy?”

Lưu Tuần lúc này cũng đang cau mày nghi hoặc. Gã dù sao cũng là cửu tinh giả nguyên cảnh mà lại không thể đuổi bắt được một thằng nhóc tép riu tu vi

tam tinh giả nguyên cảnh. Điều này làm gã thực sự không thể hiểu nổi.

“Thằng nhóc này chắc chắn có đan dược gì đó, không thì nó không thể duy trì lâu đến vậy được.” Nghĩ đi nghĩ lại thì Luru Tuần cũng chỉ có thể đưa được ra kết luận này. Còn vì sao Merlin có tốc độ khủng khiếp như vậy thì chuyện này cũng đã nằm ngoài khả năng hiểu biết của hắn.

“Khụ, Khụ, Khụ!”

Tự xưng tên đầu quần vải ho liên tục làm Luru Tuần nhú mồm nói:

“Mày làm sao mà ho khan kinh thế?”

“Dạ...Khụ!”

“Có rấm thì phồng, có lời thì nói. Làm sao mà mày ho như ho gà thế hả?”

“Dạ...dạ... Bởi vì phó đoàn trưởng ngài...bốc mùi quá ạ.”

Lúc này Luru Tuần mới ngờ ngàng nhìn quanh, chỉ thấy chúng thuộc hạ ai nấy cũng đều cách xa hắn vài bước, hình thành một thế cô lập khoảng cách cho Luru Tuần.

“Thằng nhóc đáng chết! Tao phải bấm vào nó ra nhắm rượu mới hả được cơn giận này.” Luru Tuần mặt mày tím ngắt lại nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cuộc rượt đuổi cứ như vậy tiếp tục xảy ra cho tới khi Merlin tiến vào khu vực vành giữa.

“Phó đoàn chủ! thằng nhóc này đúng là điên rồi, nó muốn chạy vào khu vực trung gian, chúng ta có nên đuổi theo tiếp không?” Thấy Merlin cứ băng băng chạy về phía trước, tên đầu quần vải vừa bị mũi, vừa lo lắng hỏi.

“Tiếp tục truy đuổi!! Đoàn của chúng ta có thể săn được ma thú nhị giai rồi, người còn lo cái gì? Tao không tin là không bắt được thằng nhãi ranh này!!!” Luru Tuần tức lên quá lớn.

Merlin cứ bất chấp chạy như bay vào khu vực vành giữa của ma thú rừng rậm. Dù sao thì các cụ đã nói, chỗ nguy hiểm nhất sẽ là chỗ an toàn nhất, và lại hẳn bây giờ cũng đã không còn lựa chọn nào nữa. Nhưng đúng lúc này, hắn bỗng cảm nhận được một cái gì đó, trong lòng liên sinh ra một dự cảm bất hảo.

Xoạch!

Merlin đang chạy chúi chết tới một bờ sông thì tự dừng dừng lại, ngay lập tức đoàn người Lang Hồ dong binh đoàn cũng đuổi kịp được hắn, sau đó vây thành một hình vòng cung nhằm không cho Merlin chạy thoát.

Luru Tuần bấy giờ mới cười tham lam tiến lên trước nói:

“Thằng nhãi kia, khá khen cho mày với tu vi như thế mà mày có thể kiên trì được tới mức này. Nhưng tu vi thấp kém thì vẫn mãi thấp kém mà thôi. Mày mau giải trừ ấn ký nhãn không gian rồi nộp hết đan dược ra đây, may ra ông mày sẽ xem xét cho mày một cái chết thoải mái.”

Merlin vẫn đứng im, mày kiểng chau lại, mặt không đổi sắc. Điều bộ này của hắn giống như đang rất nghi hoặc, người khác nhìn vào thì giống như hắn chả để vào tai những lời đe dọa của Luru Tuần.

“Ồ thằng oắt con này! Mày thì gan với tao hả? Chúng mày đâu? Lên bắt nó lại đây cho tao.” Luru Tuần lại thấy thái độ của Merlin không để gã vào mắt, liền giận dữ gầm lên quát.

Ngay lúc này, Merlin sắc mặt chuyển thành kinh ngạc, hắn giơ ngón tay chỉ về phía sau lưng Luru Tuần, run rẩy nói:

“Đằng sau bọn người có một con mãnh hổ đang tiến đến kia...”

Luru Tuần nhìn Merlin chỉ cười tiếu một cái rồi khinh miệt nói:

“Ha! Thằng oắt con kia, mày tưởng hai lần sử dụng một chiêu vẫn còn có hiệu quả sao? Mày cũng đánh giá thấp trí thông minh của tao quá rồi đấy.”

GRÀO !!!

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng gầm thét mãnh liệt truyền tới từ sau lưng làm tất cả người của Lang Hồ dong binh đoàn giật thót quay mình lại. Chỉ thấy trước mặt chúng là một con hổ có bộ lông màu tím ngắt, hai chiếc răng nanh của con hổ này dài chia hẳn xuống, trông sắc bén không khác gì như một mũi kiếm vậy.

Luru Tuần cùng đồng bọn lúc này tất cả đều kinh hãi biến sắc, trong bọn chúng dường như còn có ai đó sợ hãi thất thanh kêu lên:

“Đó là tam tinh nhị giai ma thú Tử Hồ Nanh Kiếm!”

Merlin trước đó bằng vào tinh thần lực cường hân của mình nên đã cảm nhận được khí tức nguy hiểm từ con ma thú này, nhưng hân lại không thể biết được địa điểm chính xác của nó ở đâu nên mới đành phải dừng lại. Dù sao thì cứ mù quáng đâm đầu lao mình vào miệng cọp cũng không phải là một ý hay.

“Mau, mau tập kết bày trận!” Luru Tuần cuống cuống thất thanh hét lớn lên chỉ huy.

Grào!

Tuy người của Lang Hồ dong binh đoàn theo sự chỉ huy của Luru Tuần tập kết lại xếp thành hàng ngũ rất nhanh, chỉ là bây giờ tất cả cũng đã quá muộn. Con Tử Hồ Nanh Kiếm này tất nhiên cũng không cho bọn chúng thời gian chuẩn bị, nó ngay lập nhảy bổ vào giữa đoàn người điên cuồng xâu xé. Tất nhiên trong đoàn không ai có sức hoàn thủ lại với hai con mãnh thú này cả, cho nên tràng cảnh trước mắt Merlin bây giờ chính là thuận thủy đồ sát.

Luru Tuần cảm hận nhìn về phía Merlin, hân điên cuồng gào lên hét lớn:

“Thằng nhãi chết tiệt! Mày đứng có tương như thế đã là xong, cho dù tao có chết thì cũng phải kéo mày xuống mồ chôn theo.”

“Thì tại ngươi nào tàn lại kêu ai? Ai bảo cứ đuổi theo ta tới tận đây rồi bây giờ còn tức giận cái gì nữa? Các ngươi ngu thì chết chứ ta thì có tội tình gì?” Merlin cũng không chịu nhẫn nhịn, lập tức lớn tiếng gân cổ lên cãi lại.

Luru Tuần bị Merlin cãi dỗi ngược lại làm gã càng ngày càng điên giận đến đỉnh điểm. Gã cũng không có lái nhai thêm cái gì nữa, liền rút từ trên hông ra một thanh đao, sau đó bắn mình lao về phía Merlin, đồng thời mãnh liệt vụn ra một đạo đầu khí khá cuồng bạo.

Merlin tất nhiên không thể chống lại được cửu tinh giả nguyên cảnh rồi, càng là một đòn toàn lực từ gã mất chốt này nữa. Ý nghĩ vừa động, Merlin dứt khoát xoay người nhảy ngay xuống dòng sông đằng sau lưng. Dù sao thì đó cũng là đường thoát duy nhất hiện giờ của hân.

Tùm!

Đứng từ trên cao nhìn xuống Merlin nhảy xuống con sông, sự tức giận trên mặt gã bỗng dung biến mất, mà thay vào đó là một nụ cười quỷ dị đầy mờ ám.

Merlin vừa nhảy xuống con sông thì ngay lập tức đuổi tay ra vung vẩy, vừa bơi hân vừa ngoái lại nhìn xem gã Luru Tuần kia có đuổi theo hân nữa không.

Để Merlin cảm thấy ngoài ý muốn đó là Luru Tuần cũng không có còn tiếp tục đuổi theo nữa, hân chỉ thấy gã mất chốt đó quay người lao vào vòng chiến với con Tử Hồ Nanh Kiếm trên bờ kia.

Tới lúc này, Merlin trong lòng mới khẽ thở ra một hơi, hân bây giờ bắt đầu bơi chậm lại rồi lấy tay bám vào một tảng đá ở dưới nước để thoáng điều tiết lại hô hấp.

“Phù! Chắc là tên kia không biết bơi nên không đuổi tiếp nữa, biết thế mình nhảy luôn xuống nước ngay từ đầu cho lành.” Merlin cảm thán nghĩ.

Đang là Merlin còn suy nghĩ bằng quơ thì cái tay hân bám vào “tảng đá” lúc này truyền đến một cảm giác kỳ lạ... như thể “tảng đá” này rất... trơn bóng?

Merlin nghi hoặc ngập xuống nước để đánh giá xem tảng đá như thế nào thì... bất thành linh đập vào mặt hân bây giờ là hai cặp mắt hung hân màu vàng khè, hiện giờ ánh mắt hoang dã này đang nhìn Merlin như nhìn một bữa ăn ngon lành đưa tới cửa.

“A...Àccccccccccc”

Merlin sợ hãi há miệng la lên, chỉ có điều bây giờ hân đang ở dưới nước nên bọt khí từ miệng hân phun lên ào ạt. Hân nhanh chóng lấy hai tay bịt mõm, toàn thân gấp rút vụn ra đầu khí, tiếp tục ngoi lên nước bơi đi.

Ngay lập tức, chủ nhân của cặp mắt vàng khè mới động mình há mõm bơi theo. Đây là một con cá có thân hình rất lớn, toàn thân nó bao phủ một lớp vảy màu xanh lam nhạt, trên sống lưng cùng hai bên mang của con cá này là dày đặc những chiếc vây trông rất khủng bố. Miệng máu đỏ lôm của nó thì toàn răng nanh bén nhọn, qua cảm nhận thoáng qua của Merlin thì con cá này ở cấp độ thất tinh nhất giai ma thú là ít.

Đầu phụng! Đậu xanh! Đậu đen! Đậu đỏ...

Merlin không kim được mà gất lên mắng chửi, bắt đầu liệt kê ra một loạt loại “đậu” mà hân biết. Đúng là tránh vô dưa gặp vô dưa, Merlin bây giờ chỉ còn biết theo dòng chảy của con sông ra sức mà bơi.

“Sư phụ! Sư phụ! Cứu con với, cứ thế này con chết thật đấy sư phụ!” Merlin cuống lên gọi Bạch lão, nhưng đáp lại hân vẫn chỉ là một mảnh im lặng.

“Trời ơi! Sao số tôi lại khổ thế này?” Merlin khóc không ra nước mắt, hân hoàn toàn rơi vào cảnh tiếng thoai lương nan. Hai bên bờ sông đều là hai bên vực khá cao, muốn nhảy lên rất khó khăn, hơn nữa xung quanh toàn nước thì lấy đà đâu ra mà bật nhảy?

Đầu khí trong cơ thể lại bắt đầu tiêu hao, tốc độ bơi của hân tuy nhanh nhưng dù sao cũng không thể nhanh hơn con cá kia được, chả mấy chốc thì Merlin sẽ bị nó đuổi kịp.

“Nếu ở dưới nước thì... chỉ còn một cách...” Trong tình thế nguy hiểm này, trong đầu Merlin chợt nảy ra một ý định điên cuồng.

Nhanh tay lấy từ nhẫn không gian ra một viên hồi lực đan nuốt vào miệng, sau đó lại từ trong nhẫn không gian cầm ra thanh Hắc Long kiếm. Merlin quay người nhìn thẳng vào con cá góm ghiếc đang bơi đến, đầu khí trong cơ thể hắn cũng được hắn nhanh chóng bắt đầu vận chuyển theo một lộ tuyến quen thuộc.

Con cá này không có lao vào tấp Merlin ngay mà chỉ bơi xung quanh hắn nhiều vòng, ánh mắt của nó nhìn Merlin cứ như là thức ăn ngon lành, đồng thời cũng có chút coi thường. Dường như nó rất thích chơi trò mèo vờn chuột với con mồi của mình vậy.

Chỉ là nó này sẽ phải vĩnh viễn hối hận khi không tấn công Merlin ngay lập tức. Sóng năng lượng quanh người Merlin lúc này bỗng trở nên dao động kịch liệt, trên thân Hắc Long kiếm tự nhiên bắn lên từng tia lôi điện màu trắng trông rất kỳ dị. Dòng lôi điện này nhanh chóng bao phủ toàn thân thanh Hắc Long kiếm, dần tạo nên từng tiếng lôi điện loẹt xoẹt cực kỳ mãnh liệt.

Roẹt!

Con cá bấy giờ đã cảm nhận được mối nguy hiểm từ phía Merlin, nó nhanh vọt cả thân thể đồ sộ từ dưới mặt nước lên, há ra miệng máu đầy răng của mình úp từ trên đầu Merlin xuống.

“Lôi Vũ Phá Thiên Không!”

Merlin đứng lúc này cũng cuồng tiếu quát to lên một tiếng. Hai tay hắn nắm chặt vào chuôi Hắc Long kiếm, mũi kiếm thì được chĩa thẳng vào trong mồm con cá góm ghiếc. Hắn mặc kệ những tia sét đang lan truyền trong nước từ từ giật hắn đến điên người.

Roẹt! Roẹt! Roẹt!

Con cá lúc này đã úp cả người Merlin vào miệng của mình. Nhưng trong miệng nó cũng không phải là da thịt của hắn mà là một đạo lôi điện cuồng bạo đang không ngừng giật trong mồm nó.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Merlin thi triển ra Lôi Vũ Phá Thiên Không ở dưới nước cho nên lôi điện nhanh chóng lan ra xung quanh một diện tích khá rộng là tôm cá xung quanh nổi lên phềnh hết lên. Còn Merlin là người thi triển, cũng đồng dạng là mục tiêu đứng gần nhất nên hắn cũng gần như lãnh trọn uy lực của vũ kỹ. Mặc dù bản thân hắn là lôi hệ thuộc tính thể chất nhưng điều đó không thể giúp hắn miễn dịch với lôi hệ công kích.

Khóe miệng bắt đầu rỉ máu, da dẻ trên tay Merlin cũng bắt đầu bị nứt toát ra thành nhiều rãnh máu. Tình thế bây giờ có thể nói, Merlin đồng quy vu tận với con cá này cũng là không sai.

“Haiz, đồ đệ ngốc, ta bảo ngươi mạo hiểm nhưng phải giữ lại mạng sống. Chứ có bảo ngươi đi điên cuồng không cần mạng sống như thế này đâu.” Một tiếng thở dài vang lên trong đầu Merlin, tới nước này thì Bạch lão tất nhiên cũng không thể khoanh tay nhìn Merlin cùng chết với con cá kia được.

Một luồng ánh sáng màu xanh lục nhanh chóng bao quát lại thân thể của Merlin. Cùng lúc này, một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên giữa sông làm nâng lên một cột nước trắng đục cùng bọt nước bắn tung tóe ra xung quanh.

Ầm!

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đàn Khỉ Kỳ Lạ

Ọc!...Khụ! Khụ! Khụ!”

Merlin vừa mới tỉnh lại thì ngay lập tức đã mãnh liệt ho khan ra một búng nước, một trận đau đầu đột nhiên nổi lên làm hắn nhất thời cảm thấy nhức nhối. Đi kèm theo đó là một con chóng mặt làm hắn bắt đầu nhìn thấy ảo ảnh vài ngôi sao đang quay quanh đầu mình như ẩn như hiện.

Trở mình nhìn sang phía bên cạnh. Merlin thấy xác một con cá có phần đầu đã bị tan nát, chỉ còn lại phần thân miễn cưỡng gọi là lành lặn. Đó chính là con cá xấu số bị hắn giết.

Đánh giá lại hoàn cảnh xung quanh. Trước mặt hắn là một thác nước trắng xóa cao khoảng độ vài chục mét đang xối xả chảy xuống một cái hồ nước tuy không lớn nhưng lại sâu không thấy đáy.

Chung quanh là thảm cỏ xanh mơn mơn, trên đó là đủ các loại hoa màu đua nhau mọc tầng tầng lớp lớp. Từ phía núi non cây cối cao chót vót bọc lại nơi này thành một cái sơn cốc thiên nhiên cực kỳ thơ mộng.

Merlin đảo mắt thấy Bạch lão đang lơ lửng cau mày trên một tảng đá cách đó vài bước, hần bèn lết tới bên lão thắc mắc:

“Khục! Khục! Sư phụ, đây là đâu? Con nhớ là con đang trôi ở trên một dòng sông mà?”

“À! thì ta thấy con sông này có một nhánh rẽ cho nên ta cứ để ngươi xuôi theo dòng chảy của nhánh rẽ đó rơi xuống đây. Ngược lại là tìm được một chỗ thật không tồi.”

Ta Ngất!

Thảo nào mà Merlin cảm thấy choáng váng xây xẩm mặt mày, hóa ra là vị sư phụ này cứ mặc hần rơi từ trên thác nước xuống cao chót vót kia xuống.

“Sư phụ! Người không lo lắng con rơi từ trên cái thác vài chục mét kia xuống tan xác sao?” Merlin có chút buồn bực hỏi.

“Có ta ở đây thì cho dù ngươi có muốn chết cũng không được.” Bạch lão thần nhiên đáp.

“Nhưng mà người đối xử với con như thế cũng quá nhẫn tâm đi?” Merlin ngồi phịch xuống buồn rầu than thở.

“Hừ! Thương cho rơi cho vọt, ghét... cũng cho ăn rơi vọt tuốt. Nói chung vì sư muốn để ngươi thích ứng với mọi hoàn cảnh sau này để có thể tự thân ứng biến, chứ đâu có muốn ngươi đi tự sát? Phải có chính kiến của bản thân mình chứ. Việc ngươi thi triển ra Lôi Vũ Phá Thiên Không ở dưới nước là cực kỳ ngu xuẩn, chẳng phải ta đã dặn phải nghĩ tới hậu quả trước sau đó mới mạo hiểm sao? Tại sao ngươi lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy?” Bạch lão nghiêm khắc chất vấn Merlin nói.

“Con lúc đó thật sự không có lối thoát, người nói xem? Trong hoàn cảnh đó thì phải làm sao để giữ lại mạng sống? Chính người dạy con không thử thì làm sao mà biết được kia mà. Và lại nếu con không thi triển vũ kỹ ấy thì người làm sao hiện ra giúp con?”

“Thôi lý do lý trấu đi, chẳng phải vì sư đã nói là nguy hiểm đến tính mạng thì sẽ giúp sao? Vậy thì cứ sao ngươi lại đại đột như thế? Nếu không phải ta ra tay kịp thời thì ngươi chắc bây giờ chỉ còn là một bãi thịt nát thôi đấy?”

“Thôi mà sư phụ, con biết lỗi rồi, con biết người sẽ không bỏ rơi con mà.” Merlin xoa xoa hai bàn tay, bắt đầu lại nịnh nọt Bạch lão.

“Tên nhóc ngươi bớt làm trò đi được rồi đấy. Cầm lấy lọ thuốc này thoa vào vết thương trên tay đi, khoảng vài giờ miệng vết thương sẽ liền lại ngay thôi.” Bạch lão cũng không để ý tới thái độ của Merlin, bèn đưa vút cho hần một lọ thuốc.

Merlin lúc này mới nhận ra hai bàn tay hần đã chỉ chít những khe nứt máu trông như những vết cắt, nếu không cẩn thận xử lý thì e rằng sau này sẽ để lại sẹo.

Từ trong nhẫn không gian lấy ra hai dải băng trắng, hần nhanh tay rịt thuốc vào những chỗ da nứt rồi sau đó quấn băng kín lại.

Làm xong xuôi ổn thỏa mọi thứ, Merlin vẫn thấy Bạch lão cứ đứng trên tảng đá cau mày. Thấy vậy, hần liền tò mò ngó lên hỏi:

“Sư phụ, người có phát hiện gì sao?”

“Ta cảm nhận được trong ma thú rừng rậm này có nhiều loại khí tức rất... kỳ lạ...” - Bạch lão càng ngày càng nhú chặt mày hơn, dường như lão vẫn còn chưa chắc chắn được giả thuyết của mình cho nên trầm ngâm một lúc lâu sau lão mới tiếp lời - “Hình như ở đây có thể có tam giai ma thú...” Lão quay về phía Merlin định nói tiếp thì đã không còn thấy người đâu nữa rồi, có vẻ như hần cũng không có kiên nhẫn nhìn lão im lặng.

“Ồ hay cái đứa nhỏ này? Haiz, thật là...” Lão thờ dãi ra một cái, rồi lại tiếp tục nhìn về một hướng xa xăm nào đó.

Mặc kệ Bạch lão phiêu phù lơ lửng trên tảng đá, Merlin rất háo hức bắt đầu đi dạo một vòng ngắm cảnh sơn cốc. Hần từ lúc mới bước vào đã chìm đắm vào vẻ đẹp của môi trường thiên nhiên quanh đây. Cây cối lá xanh, đỏ, tím, vàng rất đa dạng các chủng màu sắc. Những tảng đá tưởng như to lớn thô kệch nhưng lại được tự nhiên sắp đặt một cách cực kỳ tinh tế. Cây trái xum xuê hóa quả nặng trĩu cả cành nhiều vô kể, tiếng những con vật hô gọi đồng bạn vang khắp cả sơn cốc, tạo cho nơi đây một sự náo nhiệt rất đặc biệt...

Đang lúc Merlin còn đang say mê với quang cảnh nơi đây thì hần chợt nhận ra một điều gì đó không đúng. Những con thú? Lại còn rất náo nhiệt?

Ý niệm vừa động, Merlin từ trong nhẫn không gian lấy ra Hắc Long kiếm, hần lúc này lại tiến nhập vào trạng thái đề phòng. Dù sao thì sơn cốc này cũng nằm trong địa phận ma thú rừng rậm, biết đâu lại có quái thú nào đó cư ngụ ở đây thì sao?

Nghi hoặc bước chậm nhìn xung quanh, Merlin chợt nghe thấy một tiếng rên yếu ớt phát ra từ đâu đó trong một lùm cây. Nuốt nước miếng một cái, hần chậm rãi tiến tới lùm cây, tay phải dơ mũi kiếm về phía trước, sau đó bất thành linh lấy tay trái vạch lùm cây này ra.

Trước mặt hần bây giờ là một con... khi? Không đúng, nếu dựa theo động vật kiếp trước để tả thì con vật này có đầu và đuôi y hệt như loài gấu mèo (Procyon), thân mình nó thì khá giống loài khi. Cho nên Merlin tạm thời gọi nó là “khi đầu gấu”.

Chứ “Khi đầu gấu” này trông có vẻ rất nhỏ bé, có lẽ là một chú khi con. Chú khi con này hiện tại chỉ còn có hơi thở thoi thóp cực kỳ yếu ớt, từ bụng nó bây giờ đang chảy ra một vũng máu nhỏ, hình như là bị cái gì đó đâm vào bị thương.

Có lẽ, nếu là người khác thì họ sẽ mặc kệ con vật nhỏ này tự sinh tự diệt, nhưng Merlin thì lại không như vậy. Hần nhanh chóng lấy ra từ trong nhẫn

không gian lộ thuốc mà Bạch lão đưa cho hắn vẫn còn chưa dùng hết. Nhẹ nhàng lật người chú khi này ra, hắn cẩn thận gỡ từ miệng vết thương dị vật đâm vào bụng nó, sau đó lập tức rịt thuốc vào chỗ bị thương của con vật nhỏ, cuối cùng thì quấn băng lại một lượt.

Làm xong công đoạn này, Merlin bấy giờ mới thở ra một hơi rồi mỉm cười thỏa mãn. Đối với hắn mà nói, giúp đỡ một ai đó cũng đem lại cho hắn một cảm giác vui vẻ khó tả. Cho dù đó có là một con vật đi chăng nữa, hơn nữa lại còn đáng yêu như thế này.

“May cho mày là tao đi ngang qua đây đây.” Merlin nhìn chú khi vừa cười mỉm nói.

Chú khi này sau khi được Merlin tận tình cứu chữa thì cũng bắt đầu đã có lại từng hơi thở đều đặn, dường như con vật nhỏ đã vượt qua cơn nguy hiểm.

Rú! Khếch, khếch!

Tiếng thú kêu kỳ lạ Merlin nghe được lúc này hiện giờ càng ngày càng có thể nghe rõ hơn, có vẻ như sắp có con gì đó đang tiến gần tới đây.

Merlin suy đi nghĩ lại, dựa theo tiếng âm thanh này mà đoán thì rất giống tiếng khi kêu, biết đâu lại là đồng loại của chú khi con này thì sao? Cho nên hắn bèn nâng chú khi lên tay trái, còn tay phải thì lại cầm lên Hắc Long kiếm, dù sao thì cũng phải đề phòng bất trắc.

Cuối cùng thì sau một hồi huyền não, trước sự ngạc nhiên của Merlin dần hiện ra một... bầy “khi đầu gấu” cực kỳ đông đúc, số lượng khoảng gần trăm con.

Đột nhiên Merlin cảm nhận được một khí tức vô cùng nguy hiểm làm hắn phải nhất thời giật mình, từ trong đám “khi đầu gấu” này bước ra một con khi có thái độ cực kỳ... điềm tĩnh, nó dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Merlin. Hình như nó là con đầu đàn của bầy khi ngộ nghĩnh này.

Điều làm hắn phải bất ngờ nhất là trong con mắt kia tràn đầy... nhân tính, một loại ánh mắt không phải của một con thú bình thường chỉ biết sinh hoạt theo quán tính, là loại ánh mắt có trí khôn.

Chỉ có điều tình thế bây giờ không cho hắn tiếp tục đoán già đoán non nữa. Khí tức mãnh liệt từ con khi này làm Merlin cực kỳ khiếp sợ, bởi vì khí tức đó là của một con ma thú tam giai!

Merlin gian nan nuốt nước miếng một cái, vạt áo của hắn bây giờ đã thấm đầy mồ hôi. Hắn thầm mắng mình xui xẻo, hiện giờ lại tự đặt mình rơi vào tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Con “khi đầu gấu” kia nhìn chăm chú nhìn Merlin một lúc, sau đó nó lại đảo mắt nhìn sang chú khi con trên tay của hắn. Bấy giờ nó mới giơ tay ra và nhẹ nhàng đe dọa Merlin, dường như nó đang muốn hắn trả lại chú khi con này.

Tất nhiên Merlin cũng nhận thấy sự quan tâm đặc biệt của con khi đầu đàn này tới chú khi con trên tay hắn. Nghĩ ngợi trong đầu một lúc, như đã quyết định cái gì đó, Merlin cắn răng một cái, bèn cầm Hắc Long kiếm xuống đất, sau đó từng cẩn trọng bước về phía trước, hai tay nhẹ nhàng đặt chú khi con này lên tay con khi đầu đàn.

Ôm về được chú khi con, con khi đầu đàn liền lo lắng bắt đầu xem xét một lượt toàn thân chú khi con này, sau đó thì ánh mắt nó mới thoáng hòa hoãn lại, cuối cùng nó lại nghỉ hoặc nhìn về phía Merlin.

“Là tao giúp con mày chữa lại vết thương đó, là tao giúp...” Merlin khua chân múa tay trước mặt con khi đầu đàn, nhằm giải thích cho nó hiểu rằng hắn không có ý xấu.

Cũng chả biết được con khi đầu đàn có hiểu được ý của Merlin hay không, nó cũng không thèm nhìn Merlin làm trò thêm nữa, xoay mình bật người lên một cành cây, nhanh chóng hô hoán một tiếng, liền tất cả đàn khi đều theo sau con đầu đàn tung hô tán loạn, một lúc sau thì cả đàn khi ngộ nghĩnh này tất cả bóng dáng biến mất trên những cành cây.

“Phù!”

Merlin thở ra một hơi nặng nề rồi ngồi phịch xuống, tim hắn bây giờ mới đập tán loạn, cảm giác sợ hãi lúc này mới ập vào người hắn. Tam giai ma thú, cuối cùng thì hắn cũng được nhìn thấy một con mà vẫn còn sống.

Lúc lững thững trở lại bên thác nước, Merlin đã thấy Bạch lão mỉm cười đầy tiểu ý nhìn hắn hỏi:

“Sao rồi? Gặp tam giai ma thú có vui không?”

“Sư phụ! Nếu người biết con gặp nguy hiểm thì tại sao lại không giúp con? Bảo sao con lúc trước mới phải liều mạng với con cá kia.” Merlin cười khổ đáp.

“Ai bảo ngươi còn chưa nghe vì sư nói hết đã dám chạy lảng xằng?”

“Con xin lỗi được chưa? Là con sai rồi, thế kế hoạch tiếp theo người sẽ cho con tu luyện như thế nào đây?” Merlin tất nhiên không muốn nghe những lời trêu chọc của Bạch lão nữa, bèn chuyển chủ đề sang việc tu luyện.

“Cứ yên tâm, vì sư đã chuẩn bị xong cho ngươi tu luyện thời gian biểu trong hai tháng rồi, khắc khắc!...Khụ! (sặc) Ngươi tốt nhất là nên cố gắng tận hưởng nốt những giây phút bình yên ngày hôm nay đi.” Bạch lão vừa nói, vừa cười đầy thâm ý nhìn Merlin.

Không hiểu tại sao mà Merlin nghe lão nói xong liền nhất thời cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng một cái.

Vậy là chuyến khổ luyện trong ma thú rừng rậm của đồng chí Merlin coi như chính thức bắt đầu kể từ ngày mai

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bắt Đầu Khổ Tu

Sau một bữa ăn tối bằng chính con cá xấu số Merlin giết được, hắn liền nhanh chóng thoắt ngời điều thức lại một chút, sau đó cứ như vậy nằm vật xuống thảm cỏ lăn ra ngủ như chết. Một ngày trải qua đầy biến cố làm Merlin hoàn toàn một mõi cả thể xác lẫn tinh thần, cho nên hắn lựa chọn đánh một giấc cho thật sáng khoái.

Một đêm lại nhanh chóng qua đi, mặt trời lại bắt đầu chuẩn bị mọc. Trong lúc Merlin vẫn còn đang say giấc nồng thì đột nhiên có một tiếng nổ lớn làm vang vọng cả sơn cốc, tiếp theo đó là tiếng đất đá âm ầm bừa bãi rơi xuống làm hắn phải giật mình tỉnh dậy.

Bùm!

Vội vàng dụi đôi mắt còn đang mơ màng của mình, Merlin đã thấy Bạch lão lơ lửng trên vách núi ngay sát thác nước, trước mặt lão là một cái... hang?

Merlin mang theo thắc mắc của mình vội vàng chạy tới bên dưới vách núi hô lớn hỏi:

“Sư phụ, người vừa mới làm gì vậy?”

“Còn không thấy sao? Vì sư vừa làm cho người một cái sơn động chứ còn gì nữa.” Bạch lão vừa cười hài lòng với tác phẩm mình vừa mới làm ra, vừa đáp.

“Sơn động nhân tạo?” – Bốn chữ này lóe lên trong đầu Merlin.

“Người làm ra cái sơn động này để làm gì ạ?” Merlin nghi hoặc nói.

“Thế người định ăn ngủ ngoài trời vài tháng sao? Ngoài ra thì cái chính là cần cho người một chỗ thật yên tĩnh để còn tập luyện được chứ, không thể cứ ở ngoài trời luyện sẽ rất dễ gây mất tập trung.”

Merlin bấy giờ mới hiểu ra thì gật gù liên tục, sau rồi hắn mới quay đi vệ sinh cá nhân một lượt.

“Sư phụ người tính cho con tu luyện như thế nào đây ạ?” Lấy khăn rửa mặt xong, hắn liền quay sang hỏi Bạch lão.

“Ồ, rất dễ thôi, một ngày năm con ma thú nhất giai, sau đó học thuộc Viễn cổ chú ngữ ngay bên dưới thác nước. Thời gian còn lại vì sư sẽ cho người tu luyện trong một loại nước thuốc đặc biệt.”

Ta Ngắt!

Merlin nghe xong “lịch trình dễ dàng” này xong liền lập tức có cảm giác muốn xỉu ngay tại chỗ.

“Sư phụ, nếu là về ngâm mình tu luyện thì con không có phản đối, nhưng mà năm con ma thú một ngày thì cũng hơi nhiều quá đi? Cộng thêm người bảo ngồi dưới thác nước học chữ để làm gì ạ?” Merlin cười khổ hỏi lão.

“Càng có kinh nghiệm chiến đấu thì càng tốt cho người chứ sao nữa? Còn học Viễn cổ chú ngữ trong tình trạng nước dội cũng chính là một mũi tên trúng hai con nhạn. Trong tình trạng áp lực của nước người sẽ được tôi luyện thêm sức bền, đồng thời tinh thần sẽ luôn phải trong trạng thái tập trung cao độ để học thuộc bảng chữ. Đã hiểu hết chưa? Hiểu rồi thì mau bắt đầu thôi.” Bạch lão thúc dục Merlin nói.

“Sư phụ, nhưng từ chỗ sơn cốc này con phải đi ra ngoài vành đai khu rừng kiểu gì bây giờ? Nhỡ trên đường gặp phải ma thú mạnh hơn thì sao?”

“Tất nhiên là vì sư sẽ đi cùng người rồi, để người đi một mình thì chắc người cảm cực còn chưa quá nửa ngày đã nằm yên trong bụng ma thú rồi. Nói nhiều quá! Đi thôi!... À mà còn nữa, nhớ mặc lại đồ trọng lực vào nhé...”

Cùng lúc này tại trước con đường về Lâm Sơn trấn, có một đoàn người khoảng hơn mười người gì đó đang thất thủ lững thững đi từng bước khó nhọc. Cả đoàn người ai nấy cũng đều quần áo rách rưới, mặt mày xây xẩm, sắc mặt lẫn tinh thần mõi mõi. Dường như ngày hôm qua trải qua đối với chúng chính là một cơn ác mộng.

Dẫn đầu đoàn người rách nát này chính là gã mất chốt Luru Tuần.

Luru Tuần cùng đồng bọn sau khi cảm thấy con Từ Hồ Nhanh Kiếm ăn không tiêu, gã liền cố tình bỏ lại vài người làm mồi nhử để bản thân chạy thoát. Cuối cùng thì đoàn người với thực lực hùng hậu hơn ba mươi người nay chỉ còn sống chưa đến một nửa làm gã càng nghĩ càng căm hận Merlin.

Cho tới lúc mặt trời mọc lên tới đỉnh đầu, đoàn người Luru Tuần cuối cùng cũng lết về tới sơn trại của Lang Hồ dong binh đoàn.

Luru Tuần vừa lúc cũng mới thức dậy cho nên đang còn ngồi ngáp dài trên chiếc ghế bọc da hổ giữa sảnh của mình. Vừa lúc gã cũng nhìn thấy Luru Tuần trở về mình đây vết thương liền nhất thời cũng ngẩn ra hỏi:

“Này, anh giao cho chú dẫn người đi bắt một thằng nhãi con thôi mà sao lâu vậy? Mà sao lại toi tả ra nông nỗi này? Còn có, hơn ba mươi người sao giờ chỉ còn lại ngần này?”

Luru Tuần cúi gầm mặt xuống đáp:

“Anh cả, em... thằng nhãi đó thật là một thằng điên. Bọn em đuổi nó tới tận vành trung gian của ma thú rừng rậm thì gặp phải một con Từ Hồ Nhanh Kiếm nên... toàn quân gần bị diệt...”

Luru Tuần nghe tới đây liền lập tức bật mình khỏi ghế, nổi trận lôi đình quát:

“Cái gì? Mày nói cái gì? Toàn quân bị diệt? Hơn hai mươi người táng thân? Con móa nó! Hơn ba mươi người mà không bắt nổi được một thằng nhóc tam tinh giả nguyên cảnh? Ăn Hại! Chúng mày là một lũ ăn hại!”

“Anh cả, thằng nhóc này có thân thủ cực kỳ quý dị, tốc độ của nó quá nhanh làm bọn em không đuổi kịp được nó nên cuối cùng mắc bẫy...” Luru Tuần bảo chữa nói.

“Nhanh? Nhanh tới mức đến cả cửu tinh giả nguyên cảnh như mày không đuổi kịp?” Luru Tuần lại cố kiềm chế lại hỏi.

“Vâng đúng vậy anh ạ, ngoài ra trong người nó hình như là có đầu khí đan nên duy trì được một quãng khá dài.”

Luru Tuần nghe đến đây thì sắc mặt trở nên cực kỳ khó nhìn, sau đó gã chỉ đành lắc đầu nói:

“Tam tinh giả nguyên cảnh mười lăm tuổi, đan dược, thân thủ quý dị... Mong rằng thằng nhãi này không phải là đệ tử tông phái hoặc là người của đại gia tộc nào đó ra ngoài đi lịch lãm trải nghiệm, không là Lang Hồ dong binh đoàn sẽ phiền phức to đây... Thế thằng nhãi đó bây giờ sao rồi?”

Nhắc tới chuyện này, Luru Tuần trên mép bấy giờ mới khẽ nhếch lên cười âm hiểm đáp:

“Anh cả, em đuổi dồn nó tới sông Ma Trạch. Dưới đó đầy rẫy Ma Long Ngư cho nên em chắc chắn với anh là bây giờ nó đã nằm trong bụng cá rồi.”

“Ồ! Nó nhảy xuống sông Ma Trạch sao?” Luru Tuần lúc này ngữ khí mới trở nên bình tĩnh lại hỏi.

“Thì chính em ép nó nhảy xuống mà.” Luru Tuần vỗ ngực khẳng định nói.

“Ừ, coi như chú mày còn có đầu óc. Không bắt được thì ta dồn vào chỗ chết...” - Luru Tuần nói đến đây thì lại nghỉ ngơi một lúc rồi mới tiếp lời – “Mặc dù sắc xuất rất thấp nhưng biết đâu được thằng nhãi này có bảo vật giữ mạng còn sống thì sẽ là tai họa ngầm cho Lang Hồ dong binh đoàn chúng ta. Bây giờ chú mày cho mấy anh em tản ra vào nhiều đoàn khác nhau để dò la xem có dấu vết của thằng nhãi này không. Ngoài ra đoàn chúng ta cần bổ sung thêm nhân lực cho nên nghỉ ngơi xong thì lo đi tuyển thêm người đi.”

Luru Tuần cảm bình trà lên tu ừng ực một cách thô tục. Chỉ là gã uống có chút vội vã nên nước trà sặc lên mũi làm gã ho sù sụ một trận, sau đó mới gian nan gật đầu nói:

“Khục! Khục! Em hiểu rồi... Ặc!...Khục!”

Merlin lúc này đang ẩn mình trên một cành cây đầy lá rậm rạp nhìn xuống chỗ một con báo có đôi mắt trắng dã trông khá là quý dị, cả người nó là một bộ lông màu đen tuyền bóng loáng, tứ chi con báo là móng vuốt sắc bén trong như những lưỡi dao. Thực lực của con báo đen này được Merlin cảm nhận là tứ tinh nhất giai, vừa đủ với sức lực của hắn hiện giờ.

Nếu nhìn từ bên ngoài vào thì Merlin lúc này trông giống như một người thợ săn lão luyện đang kiên trì ngồi rình con mồi của mình, chờ cho tới thời điểm thích hợp sẽ ra tay. Nhưng những điều này là Bạch lão dạy cho hắn chứ Merlin khiếp trước lần kiếp này hắn có bao giờ sống trong rừng bao giờ đâu.

Mất thấy con báo nằm xuống nghỉ ngơi, Merlin bất thành linh từ trên cành cây lao xuống. Tay phải cầm chắc Hắc Long kiếm, hắn nhanh chóng hướng mũi kiếm của mình nhắm thẳng vào gáy con báo này.

Merlin vừa lúc lao ra đã làm con báo cảm nhận được mối nguy hiểm, theo bản năng sinh tồn, nó sẽ không chịu chờ chết mà nhanh chóng bật mình nhảy khỏi chỗ nguy hiểm.

Đĩ nhiên một kiếm này chém vào khoảng không, Merlin liền tức thời phản ứng, lấy chân đạp người về phía sau để giữ khoảng cách với con báo.

“Tốc độ của con Hắc Phong Báo này thật nhanh.” Merlin thầm cảm thán nghĩ.

Cà Uòm!

Hắc Phong Báo gầm lên phần nộ, chỉ thấy con báo đang nhìn Merlin đầy hoang dã, nó cẩn thận bước chậm vòng quanh hắn tìm sơ hở để có thể tấn công.

Một quãng im lặng qua đi, đột nhiên con báo như hóa thành một cái bóng, ngoác miệng máu đầy răng nanh của mình vồ về phía Merlin.

Merlin cũng không có nao núng, trong khoảnh khắc chớp mắt đó hắn bèn cúi người lộn một vòng để tránh thoát. Cùng lúc đó con báo cũng vồ trượt rơi xuống chỗ hắn vừa đứng, Merlin ngay lập tức đã xoay mình cửa cho nó một kiếm vào người.

Cà Uòm!

Con báo bị Merlin chém một kiếm vào thân nên gầm lên đau đớn, từ trên miệng vết thương đã lã chã rơi xuống những giọt máu đỏ tươi.

Tuy vậy, ngàn đó vẫn là chưa đủ để có thể kết liễu con báo này, hiện giờ khoảng cách giữa Merlin và con báo là rất gần cho nên lần này con báo hung tợn dùng móng vuốt sắc bén của mình liên tục cào tới.

Hắc Phong Báo chính là loài thiên về tốc độ, cho nên những cú cào cán hiện giờ của nó y hệt như vũ bão, chỉ cần Merlin sơ sẩy một cái chính là bị móng vuốt của nó cào rách thịt.

“Mây đã thích chơi tốc độ, vậy thì xem ai nhanh hơn nào.” Merlin thấy con báo như vậy thì chỉ cười nhạt nói.

Bật người nhảy lên để lấy đà, Merlin lại bắt đầu thi triển ra Tiêu Dao Du kiếm kỹ, hắc sắc trường kiếm lại lóe sáng lên ánh đấu khí màu đỏ, liên tục chặn lại cặp móng vuốt đang điên cuồng cào về phía mình. Tốc độ ra kiếm của hắn bây giờ nếu so ra thì cũng chẳng có kém Hắc Phong Báo là bao.

Keng! Keng!

Liên tiếp những cú va chạm thanh thủy vang lên, dẫu vậy thì uy lực của con báo đã càng ngày càng yếu đi, dường như chiến đấu kéo dài với nó thật không phải là một điều hay.

Đúng lúc này, Merlin lợi dụng tốc độ đã giảm đi của con báo, lập tức chém dọc lên một kiếm làm cặp móng vuốt của con báo bị đánh bật ra, lộ ra phần bụng hoàn toàn sơ hở của nó.

Hắn nhanh chóng khẽ cúi người, tay trái nắm lại thành quả đấm, cuối cùng thì bật người như mũi tên xuất cung, cho con báo này một quyền xuất trần đầy đấu khí.

Tất cả diễn ra quá nhanh, cho nên con báo cũng không thể kịp trở mình nên lãnh chọn toàn bộ một quyền của Merlin, cả người nó bắn văng ra đằng sau vài mét, sau đó thì thoi thóp bị thương nằm chờ chết.

Chậm rãi bước tới bên Hắc Phong Báo, Merlin chỉ nhàn nhạt nói:

“Tao hóa kiếp cho mày đầu thai sang kiếp khác, nếu được làm người thì sống cho tốt nha.” Vừa dứt lời, Merlin một kiếm đâm thẳng vào cổ họng của con báo.

“Phù!”

Merlin nặng nề thở ra một hơi, trận chiến với con Hắc Phong Báo này tuy không quá khó khăn, nhưng nếu hắn chỉ cần mắc sai lầm nhỏ thôi thì đúng là cũng không có mấy dễ chịu gì.

Khẽ lấy mũi kiếm cứa ra phần đầu của con báo, nhưng điều làm Merlin thất vọng là chả có gì cả.

“Chậc, lại không có ma hạch sao?”

“Thế người nghĩ ma hạch như cái trắng đầu đầu cũng có sao? Phải biết rằng, ma hạch cấp một tuy không phải là thứ hiếm gì, nhưng để có được một viên thì xác suất trung bình cũng là một trong năm đấy.” Giọng nói của Bạch lão lại vang lên trong đầu hắn.

“Thế nên người mới bảo con giết năm con ma thú một ngày là vì như vậy?” Merlin lúc này mới ngẩn ra hỏi.

“Ma Hạch sau này để người học tập luyện được, cho nên có bao nhiêu thu hết bấy nhiêu, tài liệu để luyện chế với luyện được sư mà nói thì luôn luôn không bao giờ có từ đủ cả, cho nên ngoài chỗ còn trong hộp thì người cũng phải tranh thủ đi kiếm thêm, ngoài ra còn có thể luyện tập thêm chiến đấu, chẳng phải là một công đôi việc sao?”

“Ra là vậy.” Merlin lúc này mới hiểu ra dụng ý của Bạch lão nên mới gật gù biểu thị đã hiểu.

“Tiếp tục săn ma thú thôi.”

Thở dài ra một hơi, Merlin lại cầm lên Hắc Long kiếm nhảy lên trên cây, tiếp tục tìm kiếm ma thú để luyện tập.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Sự Thâm Ảo Của Khóa Huấn Luyện

Một buổi sáng “vận động” mệt nhọc với Merlin qua đi một cách nhanh chóng, hắc hiện giờ đang nương theo một con đường khá hiểm trở nhưng lại rất yên tĩnh trở về sơn cốc. Sở dĩ tìm được con đường bí mật này là do Bạch lão từ hôm qua cảm ứng cả buổi cho nên mới phát hiện được.

Xếp lại đồng cây khô vào con đường bí mật để nguy trang đề phòng ma thú đi loạn, Merlin bấy giờ mới phui tay thở phào ra một cái.

Cầm viên ma hạch màu xanh từ trong nhẫn không gian lên tay, trên mặt hắc khê nở một nụ cười khổ một nhọc. Hôm nay, hắc phải gian nan săn năm con ma thú may mắn mới có được một viên ma hạch cấp thấp như thế này, chả bù cho lúc trước hắc cứ đi giữa tay xin lão Ezio bao nhiêu là có bấy nhiêu. Bấy giờ phải tận tay đi kiếm thì hắc mới thấu hiểu đề có được một viên ma hạch quả thật đúng là không dễ.

Phần bài tập tiếp theo trong thời gian biểu là ngồi dưới thác nước học thuộc Viễn cổ chú ngữ.

Bước tới bên hồ nước, ngược nhìn lên thác nước đang ào ào dội xuống mặt hồ, Merlin gian nan nuốt vào một ngụm nước miếng. Nhìn dòng chảy xối xả của thác nước thế kia, nếu dội vào thì chẳng phải là hồng người luôn sao?

Merlin bèn quay đầu sang hỏi Bạch lão đang phiêu phù lơ lửng bên cạnh:

“Sư Phụ! Dưới thác không có đá thì con ngồi làm sao được?”

Bạch lão nghe hắc nói vậy bèn phát tay lên một cái, đột nhiên một tiếng nổ vang lên làm những tảng đá vụn vạt mà lúc sáng lão đào hang cách đó không xa văng hết về phía dưới chân thác nước, vừa đủ cho hắc một chỗ để ngồi lên.

Merlin nhìn Bạch lão vừa biểu diễn một màn phi vật lý như vậy liền trở mắt ra, há mồm.

“Bằng cách nào? Tại sao từ kia tới kia lại có thể bay đúng chỗ như vậy? Rốt cuộc thì sư phụ căn góc tính gió kiểu gì mà ảo lòi vậy?” Một tràng thác mắc lại ập vào đầu hắc.

“Sư phụ, thế nhưng mà con phải học chữ như thế nào? Ngồi dưới thác thì làm sao có thể cùng một lúc mở mắt ra được? Không đơn giản hơn là người cho bảng chữ đó vào đầu con được sao?”

“Tất nhiên là vì sư sẽ truyền bảng chữ vào trong đầu ngươi, nhưng Viễn cổ chú ngữ là một thứ chỉ có thể tự thân cảm nhận rồi ghi nhớ chứ không phải đọc một cái xong là thuộc ngay. Cho nên ta mới muốn ngươi phải toàn lực tập trung cao độ là như vậy.” Giải thích cho Merlin tường tận xong, lão lại nhìn hắc khê cười mỉm hỏi:

“Sao? Hết lý do lý trấu rồi chứ? Cái này là tốt cho ngươi chứ có phải cho ta đâu mà ngươi cứ thấy khó là thoái thác như vậy?”

“Sư phụ...con...” Merlin chỉ biết ấp úng không biết đáp lại như thế nào.

Nói thì dễ mà làm thì mới khó. Chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng cả thác nước cao vài chục mét dội vào người thì làm ai cũng phải có chút chần chờ. Mặc dù kiếp trước hắc cũng có đọc và xem qua nhiều tiểu thuyết và phim truyện có cảnh tu luyện dưới thác nước này. Tất cả nhân vật đều là ý chí bền vững tiến lên không lùi, dễ dàng tiến nhập cách tu luyện này nhẹ như lông hồng trong vài phút.

Nhưng xin lỗi các tình yêu, đó chỉ là phim ảnh cùng tiểu thuyết mà thôi (logic? Thế đây là cái gì?), để các vị đứng trước một cái thác nước khổng lồ thế kia rồi ngồi dưới đó vài giờ liệu có ai chịu ngay lập tức nhảy vào? Không nhìn thấy cảnh thật thì đúng là không cảm nhận được cái khó của loại tập luyện này.

Bạch lão lơ lửng bay tới trước mặt Merlin, đưa tay điểm vào giữa trán hắc một cái, liền hàng loạt những thông tin về những ký tự khó hiểu kia hiện lên trong đầu hắc.

“Mau ngồi dưới thác nước nhanh lên, nếu không thì tối này đừng có mà ăn cơm” Merlin vừa mới mở mắt ra thì đã bị Bạch lão đe dọa đến sự an nguy của cái dạ dày.

“Còn nữa, vì sư cho phép ngươi coi đồ trọng lực ra đó, luyện xong thì lại mặc vào.”

Gật gật đầu biểu thị đã hiểu, Merlin hít vào một hơi lấy lại tinh thần, sau đó hần bắt đầu còi trần ra rồi để áo sang một bên. Cuối cùng lại nhìn vào thác nước trắng xóa đang âm ỉ chảy xuống kia. Hần khẽ cắn răng một cái, rồi lập tức lao mình vào dưới thác nước.

Ào! Ào!

Hự!

Chỉ vừa mới tiếp xúc vào làn nước Merlin liền cảm nhận ngay được áp lực khủng bố của dòng thác dội vào người hần.

Quá nặng nề! Quá khủng khiếp!

Nếu so đợt huấn luyện trọng lực cách đó vài tháng thì đây mới thực sự gọi là hành xác!

“Còn không mau khoanh chân ngồi xuống vận đầu khí ra?” Bạch lão trong lúc này thì phiêu phù đứng lơ lửng ở giữa mặt hồ nhắc nhở Merlin.

Merlin gian nan ngồi khoanh chân xuống rồi vận ra đầu khí, lúc này hần mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Bất quá, mọi chuyện cũng không có dễ dàng như hần nghĩ. Merlin vừa vận ra đầu khí để ngồi xuống thì hần lại nghe được tiếng Bạch lão nói vọng vào:

“Một ngày ngươi phải ngồi dưới thác bốn giờ. Trong thời gian đó ngươi phải điều tiết đầu khí trong người làm sao thật tiết kiệm để có thể duy trì trong vòng bốn giờ ấy. Nếu vẫn chưa qua bốn giờ mà đã cạn kiệt năng lượng thì... ngươi sẽ phải ngồi trong nước thuốc thêm ngàn đó thời gian.” Nói xong lão lấy từ trong ống tay áo ra một vật trông khá giống một cái đồng hồ cát, lắc lắc vài cái rồi để lên một tảng đá ở trên bờ đối diện Merlin.

“Chậc~! Vậy thì mệt rồi đây, cơ mà tại sao sư phụ lại cho mình ngồi thêm trong nước thuốc? Điều này chẳng phải quá...sướng sao? Lạ thật, sư phụ tại sao tự nhiên lại dễ dãi như vậy?” Merlin nghe lão nói xong thì trong lòng không khỏi cảm thấy có chút khó hiểu.

“Thôi kê, cứ tập trung điều tiết cái đã.” Dẹp bỏ những ý nghĩ trong đầu, hần bắt đầu tập trung điều chỉnh lại nguồn năng lượng trong cơ thể đang chuyển hóa thành đầu khí.

Bởi vì Merlin tiết kiệm năng lượng cho nên sau khi thoảng kiểm hãm điều chỉnh lại, hần lại bắt đầu cảm thấy áp lực nặng nề từ thác nước làm cho toàn thân lại có cảm giác nhức nhối.

“Haiz! Lại còn phải vừa học thuộc bảng chữ, thế này cũng thật quá khó đi.” Merlin nhú chặt mày trầm nghĩ.

Ba giờ đồng hồ lặng lẽ trôi qua, Merlin hiện vẫn chưa học thuộc nổi được một chữ nào, đầu khí trong người hần cũng đã dần cạn kiệt. Nhưng còn tận một giờ nữa mới hết thời gian quy định của Bạch lão, suy đi nghĩ lại một lúc, Merlin liền quyết định lười biếng một chút. Chỉ thấy hần đành chỉ vận ra đầu khí, sau đó thì cứ để mặc cho nước cuốn xuống hồ.

Tùm!

“Ha!...Hộc...hộc...”

Thở gấp liên hồi vài cái, Merlin bèn nhanh chóng cố gắng bơi lên bờ.

Phịch!

Trực tiếp nằm vật ra bãi cỏ, vừa thoát khỏi thác nước dội làm cho Merlin toàn thân hiện giờ có cảm giác nhẹ nhàng như một chiếc lông mao vậy, gió thổi đi chỗ nào là bay đi chỗ đấy.

“Này còn một giờ nữa cơ mà? Tại sao ngươi lại không cố thêm?” Bạch lão nét mặt cười mà không cười bay tới bên Merlin hỏi.

“Hộc... Sư..phụ, con...mệt quá...cho nên...”

“Không dài dòng, thế đã học được chữ nào của Viên cổ chú ngữ nào chưa?” Bạch lão tiếp tục hỏi.

“Dạ...bởi vì con tận lực vận chuyển năng lượng cho nên...”

“Được rồi! Khỏi lý do lý trấu, đi theo ta vào sơn động chuẩn bị ngâm mình.” Bạch lão nhìn sắc mặt của Merlin liền cũng đoán ra được hần chưa có kết quả gì, vì vậy lão không thèm nghe Merlin nói thêm gì nữa, quay người vừa nói vừa phất tay bay vào trong sơn động.

Lồm cồm nhắc mình bò dậy, Merlin cũng nhanh chóng theo sau lão vào bên trong.

Vừa vào tới sơn động, Merlin đã nhìn thấy cái chậu gỗ lớn quen thuộc ở chính giữa không gian, hần không chút do dự trực tiếp còi quần nhảy thẳng vào trong chậu, mặc cho Bạch lão còn đang định giải thích cho hần chuyện gì đó.

Nhưng còn chưa kịp yên vị thì hần đột nhiên cảm thấy toàn thân có cảm giác nóng cháy, như thể hần đang ngồi vào một cái chậu nham thạch vậy. Merlin nhìn xuống thì mới nhận ra bề mặt chậu nước thuốc này có màu đỏ chứ không phải là màu trắng như mọi khi.

“Á!!!!!!!!!!!!!!”

Vì nhảy vào quá bất ngờ mà không có chuẩn bị gì, cho nên Merlin không thể kiềm chế được bật người hét lên một tiếng đau đớn.

“Không được đứng lên, tiếp tục ngồi xuống, không là sẽ phí hết được lực của nước thuốc.” Bạch lão giọng điệu chuyển thành cực kỳ nghiêm khắc, lão khẽ phát tay lên một cái, Merlin lập tức cảm nhận như có một bàn tay vô hình nào đó mạnh mẽ ấn cả người xuống không cho thoát ra ngoài.

“Sư... phụ...” - Merlin cố gắng nhẫn nhịn sự đau đớn, vừa gian nan nói – “... đây là thứ nước thuốc... quái quỷ gì thế này...?” Merlin khó nhọc mở miệng hỏi.

“Không phải là thuốc quái quỷ đâu, đây là ngũ phẩm dược tề luyện thể “Tinh Huyết Viêm Long” do chính tay ta tự điều chế ra. “Tinh Huyết Viêm Long” là nước thuốc hỗn hợp từ máu rồng lửa và một trăm loại nhiệt tính linh dược cao cấp mà thành, tác dụng nó là tăng cường khả năng tu luyện của người tu luyện có hóa thể chất thuộc tính cực kỳ hữu hiệu. Nhưng điểm trừ của loại nước thuốc này người cũng thấy rồi đây, đó chính là gây cho người sử dụng cảm giác đau đớn cực kỳ khủng bố.” Bạch lão chấp tay ra sau lưng rồi giải đáp cho hắn.

“Ngũ... ngũ phẩm dược tề...” Merlin có chút kinh hoàng lắm lắm.

Hắn toàn thân bây giờ đã vật vã mồ hôi, đôi mắt trông có vẻ lơ đãng mệt mỏi. Suốt vài giờ ngồi dưới thác nước rồi lại ngồi vào chậu nước thuốc khủng bố này làm hắn bây giờ có thể xỉu đi bất cứ lúc nào.

Bất chợt Merlin cảm thấy một dòng năng lượng nóng bỏng dần thấm thấu qua lỗ chân lông trên toàn thân hắn, bắt đầu tự do chạy dọc vào trong cơ thể.

“Ư...ư...ư... đau quá...” Merlin nặc dù đã cố gắng đè nén nhưng hắn vẫn không thể kiềm chế được liền bắt đầu rên rỉ trong đau đớn.

“Mau tập trung chuyển hóa dòng năng lượng này theo lộ tuyến của “Đấu pháp quyết” Quan trọng là phải kiên trì giữ tinh thần tỉnh táo không được ngắt đi, nếu không chỗ nước thuốc này sẽ thành đồ bỏ đi hết.”

Bấy giờ, Merlin mới bình tĩnh bắt đầu vận chuyển dòng khí nóng này theo đấu pháp quyết lộ tuyến thành loại năng lượng đặc thù. Cuối cùng theo đó xuôi vào vòng xoáy trong đan điền.

Lại hai giờ đồng hồ qua đi nhanh chóng, lúc này bên trong chậu gỗ, mặt nước dần phai nhạt đi màu đỏ của nước thuốc “Tinh Huyết Viêm Long”, biến về màu trong vốn có của mình.

Merlin lúc này cũng đỉnh chỉ luyện hóa, nhẹ nhàng thở ra trọc khí nặng nề, hắn nhìn về phía Bạch lão cười khò nói:

“Sư phụ, tại sao người không nói ngay từ đầu cho con biết là con phải ngâm mình bằng loại nước thuốc khác?”

“Thì vì sư đang định nói thì tên nhóc ngu ngốc người lại lao thẳng vào, bây giờ còn ý kiến cái gì?” Bạch lão thần nhiên đáp lại.

“Nhắc mới nhớ, người nói trong thuốc có máu rồng? Không phải là người đi... giết họ lấy máu đấy chứ?” Merlin lại nổi lên bản tính tò mò hỏi.

“Chắc, đúng là với Long tộc thì cả khối thân thể của họ chính là bảo vật. Nhưng Long tộc chính là một bộ tộc có truyền thừa hàng ngàn vạn năm, có người còn nói từ thời khai sinh ra đại lục thì họ đã xuất hiện rồi.”

Bạch lão ngắt quãng rồi lại tiếp lời:

“Sở dĩ ta kể chuyện này cũng bởi muốn nói là với bộ tộc cổ đại có bối cảnh cực kỳ thâm sâu này, điều tốt nhất là không nên đắc tội với họ. Nếu Long tộc biết được tộc nhân của họ bị giết hại thì cho dù người có chạy lên trời, họ cũng sẽ bằng vào phương pháp đặc thù để tìm được người về để bắt trả giá. Còn chuyện ta có máu rồng thì người đừng quên vì sư là một luyện dược sư đây, đan dược, được tể cho dù là long tộc họ cũng phải cần. Cho nên dù muốn hay không, nếu đã tới tìm ta cầu đan dược thì phải trao đổi thứ gì cho thật xứng đáng.”

“Oa... Sư phụ, người thật... Cool!” Merlin lúc này chỉ còn biết hâm mộ ngược lên nhìn Bạch lão đang “lấp lánh” ưỡn ngực tạo dáng oai. Hai thầy trò nhà này hiện đang diễn tuồng mèo khen mèo dài đuôi chả biết là để cho ai xem.

“Cool là gì?” Bạch lão nghi hoặc nhìn Merlin hỏi. Cái tên đệ tử này của lão lâu lâu mở mồm ra toàn là những từ mà hắn không bao giờ hiểu được.

“A... À, không có gì đâu ạ, con chỉ nói đùa thôi người đừng để ý quá.” Merlin vội vàng xua tay đáp.

Sau buổi trải nghiệm từng bài tập kinh khủng của Bạch lão, Merlin hiện giờ ít nhiều có chút kết luận về mục đích của cuộc tập huấn này.

Nghĩ gì là nói ngay, Merlin bèn nói thẳng với Bạch lão:

“Sư phụ, ba loại luyện tập ngày hôm nay làm con cảm thấy... người dường như muốn con... cố gắng... không đúng, là phá vỡ cực hạn của mình sao?”

Bạch lão vừa nghe Merlin nói vậy liền ngăn người kinh ngạc nhìn Merlin. Lão còn tưởng Merlin từ từ mới ngộ ra được, chỉ là không ngờ lại nhanh chóng như thế này.

Gật đầu nghiêm mặt với Merlin, lão nói:

“Đừng! Ta còn tưởng đầu óc ngươi bả đậu nên không nhận ra được chứ? Muốn nhanh chóng đột phá thì phá vỡ cực hạn của bản thân cũng chính là một loại tu luyện rất hiệu quả, chỉ có điều cái giá phải trả sẽ là phải chịu đựng rất nhiều đau khổ trong quá trình đó. Vì sư cũng chính là dùng loại tu luyện này làm nền móng phát triển cho nên ta đã hưởng thụ thể nào thì ta cho ngươi hưởng thụ lại thể này.” Bạch lão mặc dù rất kinh ngạc, nhưng cũng không vì thế mà mở lời khen Merlin gì cả.

“Nói như vậy là người cũng đã trải qua hết những loại luyện tập này?” Merlin thần sắc có chút ngạc nhiên hỏi.

“Tất nhiên, người nghĩ pháp sư thì không thể luyện thể, sao? Ngươi thấy bài tập của ta ngoài chịu đựng thể xác thì chính là tôi luyện cả tinh thần lực. Tinh thần lực là một thứ rất khó để tăng trưởng, cho nên để có thể làm cho tinh thần lực cường hãn hơn thì cách tốt nhất với ta mà nói, chính là phá vỡ cực hạn của bản thân. Vẫn là đạo lý một công đôi việc, vừa có thể luyện nhục thể, lại vừa được mài dũa tinh thần.”

Bấy giờ Merlin mới thật sự hiểu được toàn bộ ý nghĩa thật sự của khóa huấn luyện này.

Quá thâm ảo! Cho dù là từng chi tiết nhỏ nhất cũng đều có được hiệu quả một ăn hai.

Đây cũng chính là nhận xét tốt nhất hắn có thể đưa ra lúc này.

Mọi giải đáp đã được thắc mắc, Merlin bấy giờ mới nhẹ nhàng thở phào một cái định bước ra khỏi chậu, nhưng toàn thân hắn vẫn bị bàn tay vô hình của Bạch lão ấn xuống.

“Ồ? Sư phụ, sao con lại không được đi ra?”

Móc từ trong ống tay áo ra một cái bình ngọc màu đỏ, Bạch lão mỉm cười với Merlin nói:

“Đừng quên một giờ mà ngươi có tình bỏ lỡ. Ngươi cứ nghĩ là giấu được ta sao? Trúng mà đòi khôn hơn vịt à? Và bây giờ là phần thưởng cho cái tội lười biếng của ngươi đây.”

Mặc dù Bạch lão đang cười rất ôn hòa với Merlin, nhưng trong mắt hắn nụ cười này lại hóa thành một nụ cười dữ tợn vô cùng khủng bố.

“Hức...hức”

“Này này, ngươi đang khóc đấy à?”.....

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương Không Tên (1)

Trong một vùng sơn cốc rất xinh đẹp, có một thác nước cao ngất đang chảy xối xả không ngừng nghỉ, trông chả khác gì như một con rồng trắng dừng mảnh phi thân lao xuống... mặt hồ.

Ở vị trí trên vách núi, nằm ngay bên cạnh thác nước ấy là một cái sơn động có cửa hang rất thoáng đãng. Hiện giờ từ bên trong sơn động đột nhiên truyền ra nhiều đạo sóng năng lượng giao động khá dữ dội, dường như sắp có người lại chuẩn bị đột phá.

Chính giữa bên trong sơn động ấy, một thiếu niên dáng lưng thẳng tắp đang ngồi khoanh chân chỉnh tề nhắm mắt trong một chiếc chậu gỗ lớn.

Điều làm người ta cảm thấy rất kỳ lạ là nước trong chiếc chậu này có màu đỏ hơi đậm, còn người thiếu niên thì hàm răng cắn chặt, cả người thì mồ hôi vã ra như tắm. Hình như hắn đang phải nhẫn nhịn một sự đau đớn rất khó chịu.

“Không được ngừng chuyển hóa dòng khí từ nước thuốc, nếu không thì đột phá sẽ thất bại.”

Đứng... (nhắm) lơ lửng đối diện người thiếu niên là một người đàn ông gần trung niên có tướng mạo trông rất... đẹp trai, chỉ là nếu nhìn kỹ thì người ta có thể thấy bên dưới người đàn ông này là một luồng sáng hơi trong suốt. Người yêu tìm nếu nhìn thấy có lẽ chắc phải quý xuông xiêu ngay lập tức vì đây là một linh hồn chứ không phải người.

Linh Hồn này hiện đang dùng hai tay hơi mờ ảo của mình kết ra một loại thủ ấn kỳ quặc, miệng thì ngừng đốc thúc thiếu niên ngồi trong chậu gỗ.

Merlin sau một tháng gian khổ tu luyện dập khuôn theo thời gian biểu địa ngục của Bạch lão, cuối cùng thì hôm nay mọi nỗ lực, mồ hôi và... nước mắt của hắn đã được báo đáp.

Một điểm thiên phú cùng chín điểm cố gắng, Merlin tu luyện theo cách không ngừng phá vỡ cực hạn của mình làm tốc độ thăng tiến tu vi của hắn lao nhanh như tên lửa vậy. Cách lần thăng lên tam tinh giả nguyên cảnh cũng không lâu, Merlin chỉ với một tháng đã có thể thăng lên thêm một tinh nữa.

Nếu để ai đó nghe được điều này thì chắc người ấy sẽ chỉ cười khinh bỉ người kể chuyện vì sự tình ấy hầu như là quá phi lý.

Tất nhiên, đại lục Vô Biên cực kỳ rộng lớn, kỳ nhân dị sĩ và chuyện lạ luôn nhiều như mây. Mà đồng chí Merlin của chúng ta cũng có thể coi là... một dị sĩ đi vậy.

Thì vậy, vị “dị sĩ” này của chúng ta trong lúc đang ngâm mình trong nước thuốc thì lại tự nhiên đột phá, cho nên cảm giác đau đớn với hắn bây giờ có thể tính là “hai nhân một là hai”!

Máu tươi lại dần trào khỏi khoe miệng, thật không thể tưởng tượng nổi Merlin phải chịu nỗi đau tới cỡ nào mới để trong lúc đột phá, lần nào hắn cũng phải chảy máu ra như vậy.

Đúng lúc này, mặt nước trong chậu tự dưng sóng sánh nhẹ nhẹ, sau đó lại là nhanh chóng bốc hơi, tạo nên một làn sương mù nhẹ bao phủ khắp không gian bên trong sơn động.

Cả người Merlin lại được bọc một luồng quang mang màu đỏ thẫm, chỉ khác là lần này không phải một trận gió hoành tráng hậu thuẫn như lần trước mà toàn thân hắn hiện tại đang... nóng lên bất thường. Đúng vậy, nóng tới nỗi làm cho nước bên trong cái chậu đang không ngừng liên tục bốc hơi, đúng là chẳng thể hiểu tại sao Merlin lại luôn có động tĩnh kỳ quặc khi đột phá như vậy.

Đồng thời, xung quanh dưới nền sơn động đột nhiên lóe sáng lên một loại ma pháp trận hình tròn có rất nhiều ký tự khó hiểu. Đây chính là ma pháp trận do Bạch lão đã chuẩn bị sẵn để giúp Merlin trong thời khắc quan trọng nhất.

Bang!

Cuối cùng thì sau sự nỗ lực kiên trì trùng kích vào màng chắn cảnh giới, Merlin đã lại tiến thêm được một bước nữa. Hiện giờ hắn đã là tứ tinh giả nguyên cảnh.

Mặc cho nước trong chậu gỗ đã bốc hơi hết, Merlin sau khi đột phá thì cứ như vậy thả lỏng người nằm ngửa đầu nhìn lên trần sơn động, cánh tay thì chậm rãi lau đi vết máu trên miệng.

“Phù!... Cuối cùng thì con cũng đã... đột phá.” Merlin thờ không ra hơi, gian nan nói với Bạch lão.

“Thế nào? Thật khó tin phải không? Vì sư đã nói là phải kiên trì ắt sẽ có thu hoạch, người lúc đầu thì lại cứ thích làm biếng.” Bạch lão như thường lệ, phiêu phù bên cạnh hắn đáp lại.

“Híc...” Merlin trong lòng cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Mặc dù đột phá rất nhanh nhưng hắn lại phải trả giá rất nhiều, đúng là ở đời chả có bữa cơm miễn phí nào.

Dẫu vậy, tu vi thăng tiến nghĩa là thực lực của hắn cũng được tăng thêm, Merlin bây giờ đang hưởng thụ nguồn năng lượng dồi dào đang lưu chuyển trong cơ thể, đan điền cũng đã có chút mở rộng lớn hơn rất nhiều, vòng xoáy màu đỏ cũng được phát triển lên chút ít.

“Mỗi một lần tăng lên một cảnh giới thật đúng là một cảm giác khác nhau khó có thể so sánh a.” Merlin không nhịn được mà cảm thán bang quơ một câu.

“Được rồi, đừng có nằm đấy nói vớ vẩn mãi như vậy, ngồi lên điều thức ổn định lại cảnh giới rồi đi nghỉ sớm đi, ngày mai còn tiếp tục luyện tập.” Bạch lão nhắc nhở Merlin một câu, sau đó hóa mình nhập vào bên trong chiếc nhẫn màu đen trên cổ hắn.

Vài ngày tiếp theo đó, cũng vì cảnh giới đã được tăng cường cho nên Merlin cũng bắt đầu tìm cho mình vài mục tiêu ma thú mạnh hơn. Cũng nhờ vào thực lực thăng tiến, hiện giờ hắn ngồi dưới thác nước cũng đã không còn phải chật vật như trước nữa, thế nên việc học Viên cô chú ngữ cũng đã được thuận lợi hơn rất nhiều. Hiện giờ hắn đã có thể nói ra được khoảng gần một nửa số chữ cái trong bảng chữ cổ đại này.

Lại một tuần tiếp theo trôi qua chóng vánh, mọi việc cứ sẽ tái diễn liên hồi như vậy cho tới một buổi sáng nọ, Merlin đang còn mơ màng rửa mặt chuẩn bị đi săn ma thú thì đột nhiên từ xa vang vọng đến một tiếng hú dài làm cho cả khu rừng đột nhiên rung động cả lên, tiếp theo đó là một tiếng gầm như sấm vang rền làm cho ai nấy nghe được cũng phải bị dọa sợ “phọt” cả ra quần.

Cùng lúc này, đột nhiên Bạch lão lại hiện ra từ trong chiếc nhẫn màu đen, lơ lửng nhìn về hướng phát ra tiếng ma thú gầm gừ điếc tai này, sau đó trên mặt lão hiện ra một nét thoáng ngạc nhiên.

“Thì ra là vậy, thảo nào mà làm cho ta cảm thấy kỳ lạ mãi không thôi, thì ra là như thế.” Bạch lão lúc này mới mở miệng trầm trồ như đã hiểu ra chuyện gì nói.

Gian nan nuốt vào một ngụm nước miếng, Merlin lúc này mới đề nén lại được sự kinh ngạc của mình quay sang hỏi lão:

“Sư phụ, đó là tiếng của hai con gì mà lại khủng bố như vậy?”

“Đó là hai con tứ giai ma thú đang chuẩn bị đánh nhau sống chết.” – Lão vừa nhìn nét mặt của Merlin vừa nói – “Thế nào? Có muốn đi xem không?”

Merlin nghe xong liền gật đầu lia lịa. Tất nhiên là hắn có hứng thú rồi, dù sao thì đồng chí Merlin của chúng ta chính là chúa tò mò mà. Hơn nữa, nếu giả như cả hai con thú này cùng đồng quy vu tận thì hắn chẳng phải sẽ là tự nhiên được ngư ông đắc lợi sao?

“Vậy thì mau đi thôi!” Bạch lão dường như đã biết trước được câu trả lời của Merlin, nên chỉ mỉm cười thản nhiên nói.

Hai thầy trò ngay lập tức hướng tới lối bí mật, sau đó Merlin nhanh chóng thi triển ra thân thủ của mình phi thân về phía tiếng ma thú gào thét.

Trên đường đi tới chỗ trận chiến, Merlin cũng gặp phải rất nhiều ma thú có thực lực cường hãn. Chỉ là lúc này bọn chúng cũng không thèm quan tâm tới một tên nhân loại nho nhỏ, con nào con nấy cũng đều trông rất hoảng sợ chạy về tổ ấm của mình. Ngoài ra, nếu thật có chuyện gì không ổn thì hẳn cũng đã có Bạch lão báo kê cho nên Merlin cứ thoải mái phi như bay về hướng hai con tứ giai ma thú.

“Sư phụ, tại sao trong ma thú rừng rậm này lại có tận hai con tứ giai ma thú? Con nghe người ta kể chỉ có một thôi mà nhĩ?” Vừa nhanh nhẹn tung mình nhảy trên những cành cây, Merlin vừa nghi hoặc hỏi Bạch lão.

“Con ma thú thứ hai kia là một loài ma thú rất đặc biệt, nó rất biết ẩn dấu khí tức của mình tới nỗi làm vì sư một tháng trước cũng phải cố sức một chút mới cảm nhận được sự tồn tại của nó. Điều duy nhất làm ta cảm thấy khó hiểu lúc ấy là không biết nó là con gì mà thôi.” Giọng của Bạch lão vang lên trong đầu hắn.

“Theo tiếng kêu mà chúng phát ra thì một là sói, một là hổ phải không sư phụ?” Merlin cũng rất nhanh nhạy, cuộc sống trong rừng một tháng qua làm hắn cũng đã dần thích nghi với môi trường xung quanh. Cho nên việc nghe ra tiếng rống để xác định là con gì thì với hắn cũng đã không phải là việc gì khó khăn.

“Chính xác! Nhưng con sói kia chắc chắn không phải là ma thú bình thường.”

“Không bình thường thế nào ạ?” Merlin sắc mặt có chút ngỡ ngàng hỏi.

“Cứ tới rồi khắc biết.”

(Một ngày của Ngọc Dung.)

Mặt trời lấp ló xa xa từ hướng đông, báo hiệu một ngày mới lại bắt đầu giống như bao ngày khác đối với người sống trong Lâm Sơn trấn.

Mà lúc này, ở tại một góc nhỏ của trấn. Có một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ trông cực kỳ giản dị, nhưng lại tạo cho người nhìn một cảm giác nhỏ nhắn đẹp đẽ tới lạ kỳ.

Bên trong căn nhà nhỏ xinh này, có một thiếu nữ xinh đẹp vừa mới mở màn thức dậy, ánh sáng tình mở chiếu rọi qua ô cửa sổ vào bên trong căn nhà làm cả nười thiếu nữ lấp lánh bừng sáng cả lên, trông nàng giống y như vị công chúa ngủ trong rừng vừa mới tỉnh giấc vậy.

Mọi thứ sẽ hoàn mỹ nếu như người thiếu nữ này không mang trên mặt chiếc mặt nạ kỳ lạ, làm che mất đi một nửa gương mặt kiều diễm của nàng.

Khẽ che lại cái miệng nhỏ nhắn của mình rồi ngáp một cái. Ngọc Dung nhìn ra cửa sổ khẽ mỉm cười, nàng liền nhanh chóng rời giường chạy tới bên chiếc gương nhỏ để chải lại mái tóc hồng phấn đang có chút rối bời của mình.

Mặc dù kiểu tóc của nàng là tóc ngắn, nhưng tóc mái và tóc mai bên phải của nàng lại khá dài, cho nên Ngọc Dung cũng phải tốn một ít công phu để chải chuốt lại cho thật kỹ. Con gái mà, dù sao thì các nàng ai mà chả muốn mình đẹp ra một chút?

Sau khi chỉnh đốn lại ngoại hình cùng vệ sinh cá nhân đơn giản qua một lượt, nàng lại khoác lên mình một chiếc áo bào đen rộng thùng thình, hoàn toàn che đi mất thân hình yếu đuối của mình.

Cầm kim thiết quyền trượng dựng ở trong góc, Ngọc Dung hít vào một hơi thật sâu, sau đó rào bước đi ra khỏi nhà, hướng tới một ngôi nhà khác cách đó không xa.

Cộc! Cộc!

Ngọc Dung vừa mới gõ cổng căn nhà này xong thì từ bên trong truyền ra một giọng nữ có chút đứng tuổi:

“Dung đây à con? Cứ vào đi, công dì để mở đây.”

Mở chiếc cổng gỗ đóng đơn giản đi vào bên trong, đập vào mắt Ngọc Dung là một khoảng sân nhỏ phơi đầy rẫy những bộ lông ma thú đã lột sạch.

Cùng lúc này, chủ nhân của giọng nói vừa nãy cũng đang tươi cười phúc hậu đi ra từ bên trong gian nhà. Người phụ nữ này khoảng chừng ba mươi lăm tuổi gì đó. Tóc tím búi cao, nét mặt đoan trang trông cực kỳ hiền hậu, chỉ có điều là sắc mặt hiện giờ của bà ta có chút hơi tiêu tụy mà thôi.

“Cái con nhỏ này, mấy bộ đi mua mới cho con sao không chịu mặc mà lại đi mặc cái áo chùng xấu xí thế này?” Vừa nhìn thấy Ngọc Dung, người phụ nữ liền tỏ ra có một chút không vừa ý nói.

“Đi cứ bày vẽ mua mấy bộ đất đỏ đấy làm gì? Con đã nói con mặc đồ gì cũng được mà, và lại đi còn phải lo cho cái Dương nữa chứ?” – Vừa nói, Ngọc Dung lại nhìn vào sắc mặt của bà ấy thì lo lắng hỏi - “Di Bình, đi lại thức đêm nữa rồi phải không? Con đã bảo đi phải giữ gìn sức khỏe cơ mà.”

Đúng vậy, người phụ nữ gọi là “dì Bình” này chính là vợ của ông bác rìa mép xoắn: Liễu An Bình.

Liễu An Bình thờ dài ra một cái rồi nói:

“Cái Dương đem qua lại lên con đau làm di thức cả buổi trông nó không ngủ được con ạ, thôi con vào thăm nó một tí đi, dì phải mang mấy bộ ma thú này tí nữa đi bây giờ đây.”

“Dạ vâng ạ.” Ngọc Dung lễ phép đáp lại một tiếng.

Trong một gian phòng bên trong ngôi nhà, một cô bé ước chừng mười tuổi đang nằm đắp chăn bất động ở trên chiếc giường. Tóc của cô nhóc này hơi dài và có màu hồng đậm, gương mặt của cô nhóc trông rất sáng lạng và khả ái. Tuy vậy, sắc mặt của bé này hiện giờ cũng không có được tốt cho lắm.

Ngọc Dung vừa bước vào căn phòng, nhìn thấy cô bé như vậy thì trong lòng cảm thấy khê quặn lại. Nàng nhẹ nhàng tiến tới bên chỗ cô bé rồi ngồi xuống mép giường, ân cần nắm lấy bàn tay trắng bệch của cô nhóc.

Cô bé dường như cũng cảm nhận được hơi ấm từ đôi bàn tay mềm mại của Ngọc Dung, liền từ từ mở ra cặp mắt trong veo của mình, giọng điệu rất vui vẻ nhìn nàng nói:

“Chị... Dung đây ạ?”

“Tiểu Dương, chị xin lỗi vì làm em thức giấc nhé.” Ngọc Dung vừa lấy tay xoa trán cô nhóc vừa dịu dàng đáp.

Đây cũng chính là cô con gái rệu của ông bác rìa mép xoắn: Lục Tiểu Dương.

“Chị đừng xin lỗi, người xin lỗi mới là em. Cũng tại em bệnh tật mà làm khổ cha mẹ và chị nữa, nếu như em...” Tiểu Dương còn chưa nói hết lời thì Ngọc Dung đặt lên miệng cô nhóc một ngón tay, chặn lại những gì mà cô bé định nói.

“Em không được nói chuyện giống như bà cụ non như vậy có được không? Nhiệm vụ của em là phải nghe lời người lớn nhớ chưa? Đừng nói lung tung nếu không chị cho tiểu Vũ gõ em đấy gõ bẻ đầu em đó!”

“Chị Dung nhưng mà người ta đâu có còn nhỏ nữa đâu?” Cô nhóc bĩu lại cái môi nhỏ xinh của mình biểu thị không vừa ý đáp lại.

“Không nhưng nhạ gì cả, mới mười tuổi mà đã thế này mai sau lớn lên thì em thành ra bà già sao?”

“Hừ! Chị thì hơn em có năm tuổi mà thôi, xem ai bây đặt người lớn thì chưa biết được đâu.”

“A! Con bé này to gan nhì, lại giám xỏ lại chị à...”

Hai chị em nói chuyện cười vui vẻ một lúc, cuối cùng Ngọc Dung mới nghiêm túc lại giảng giải cho cô bé:

“Nghe lời chị, đừng có bao giờ nói như thế với cha mẹ em đấy nhé, chỉ cần em được sống tốt thì chị và cha mẹ em sẽ có nguồn động lực để phấn đấu làm việc. Tiểu Dương, em chính là thứ quý nhất của mọi người cho nên hãy cố gắng không được chán nản và quan trọng nhất là không được đầu hàng bệnh nhớ chưa?”

“Dạ! Vâng em nhớ rồi ạ!” Tiểu Dương cười tươi như hoa, vui vẻ gật đầu đáp.

“Ừ vậy mới là bé ngoan của chị chứ. Được rồi, em nghỉ ngơi đi nhé, chị phải đi rồi.” Vỗ vỗ yêu đôi má núm đồng tiền cô bé vài cái, Ngọc Dung liền đứng dậy đi ra khỏi gian nhà.

Gặp ở ngoài cửa Liễu An Bình đang tắt bật thu dọn đồ đồng thú, Ngọc Dung quan tâm nói với bà ấy:

“Dì Bình, dì phải cố gắng giữ gìn sức khỏe, đừng có cố quá sức lại ngã bệnh ra đấy thì khổ.”

“Con bé này chỉ toàn nói vớ vẩn, chẳng phải dì một ngày vẫn ba bát com một con gà sao? Khỏe như thế thì bệnh làm sao được.” Liễu An Bình chỉ cười hiền lành với nàng nói.

“Con nói để dì phải cẩn thận mà. Thôi con đi nha đi!” Ngọc Dung nói lời tạm biệt với Liễu An Bình, sau đó bắt đầu hướng về phía trung tâm trấn rảo bước mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương Không Tên (2)

Lâm Sơn Trán là một thị trấn thuộc địa phận Minh công đế quốc, một tiểu quốc có vị trí đặc thù nằm trên vành đai giữa hai phương Tây Minh và Đông Kinh.

Sẽ chẳng có gì đáng nói, nếu như phụ cận Lâm Sơn Trán không phải là ma thú rừng rậm. Đúng vậy, cũng vì có một vùng tài nguyên phong phú ở ngay bên cạnh, cộng thêm về mặt địa lý là nơi giao nhau giữa hai phương. Cho nên tại khu trấn này ngày đêm luôn luôn tấp nập những đoàn lái buôn từ tứ xứ tới kiếm mỗi làm ăn. Ngoài ra thì đây cũng là nơi mà rất nhiều những mạo hiểm giả dừng chân hoặc tìm kiếm cho mình một công việc gì đó từ dong binh công hội.

Lính đánh thuê, hay còn gọi là dong binh đoàn thì tại địa phương luôn có rất nhiều đoàn đội. Công việc chủ yếu của họ là săn bắt ma thú hay tìm kiếm linh dược theo nhiệm vụ của dong binh công hội, sau đó sẽ thông qua công hội để tiêu thụ cho các lái buôn.

Thế nên, cuộc sống tại khu trấn này rất nhộn nhịp, người sống tại đây luôn phải bận rộn bon chen. Vì vậy, tình hình ở trấn nói nhẹ thì cũng khá là phức tạp.

Lúc này đây, Ngọc Dung đã trèo lên đầu chiếc mũ trùm trùm xụp che kín mít cả đầu. Nàng đi bộ trên một con đường trong trấn, đôi mắt đẹp màu hồng tím của cô nàng liên tục đảo xung quanh để tìm kiếm cái cô gọi là “gà béo”.

Qua một lượt thám thính ngược xuôi, cuối cùng thì nàng cũng nhắm trúng được một tay lái buôn người Tây Minh đang muốn tìm mua một viên ma hạch. Ngó nghiêng trái phải đề phòng, cô nàng bèn bước tới chỗ tên lái buôn này, giọng âm dương quái khí nghe không rõ nam hay nữ ra nói:

“Xin chào quý ông! Có phải chẳng quý ông đây đang muốn tìm mua một viên ma hạch chất lượng cao?”

Người này đang đau đầu vì mãi không tìm được ma hạch như ý, bỗng nghe được giọng nói kỳ quặc của Ngọc Dung thì liền có chút bất ngờ quay sang nhìn cô nàng, ngữ khí có chút nghi hoặc hỏi:

“Đúng là tôi đang tìm ma hạch, nhưng không phải là viên nào cũng mua. Loại ma hạch tôi cần là của ma thú nhị giai, chả lẽ... anh bạn đây lại có sao?”

“Ồ! Vậy thì thật may mắn cho ông rồi, vừa lúc trong tay tôi có một viên.”

“Thật sao? Có thể cho tôi xem được không?” Tay lái buôn nghe Ngọc Dung nói xong thì ánh mắt bỗng sáng ngời, giọng điệu bấy giờ mới trở nên nhiệt tình hỏi.

“Chỗ này cũng thật không tiện, không bằng chúng ta cùng qua góc đường kia giao dịch cho yên tĩnh?” Vừa nói, nàng vừa chỉ vào một cái hẻm cách đó vài bước chân.

“À! Được, được, mau đi thôi.”

Hai người vừa mới đi vào trong con hẻm, Ngọc Dung liền móc ra từ trong ống tay áo một chiếc hộp nhỏ. Nàng cẩn thận mở chiếc hộp ra, thì trong đó là một viên ma hạch được quấn bằng một miếng vải lụa.

Người lái buôn có chút hồi hộp khi vừa nhìn thấy viên ma hạch này, hân vội vàng đỡ lấy từ tay của Ngọc Dung. Sau đó cẩn thận vén mảnh vải ra thì thấy một ánh sáng màu trắng bạc lấp lánh tỏa ra xung quanh.

“Phong hệ nguyên tố ma hạch...” Người lái buôn kích động vui mừng nói.

“Đây chính là Phong hệ ma hạch của nhị giai ma thú ‘Tật Phong Ưng’. Thế nào? Viên ma hạch này có vừa ý quý ngài đây không?” Trong chiếc mũ trùm kín mít, khóe miệng của Ngọc Dung khẽ nhếch lên một tia gian xảo.

“Tất nhiên rồi! Tất nhiên rồi! Tôi ra giá hai ngàn kim tệ, không biết cái giá này có làm vừa lòng... anh bạn đây không?” Tay lái buôn vội vã ra giá nói.

“Ồ! Tôi thấy quý ông đây là người có tướng cao quý, giàu có, tại sao lại ra một cái giá bèo bọt đến như vậy?” Ngọc Dung làm bộ không vừa ý đáp.

“Hai ngàn năm trăm kim.” Người lái buôn cuống quýt trả giá.

“Hừm...”

“Ba ngàn kim tệ.”

“Hừm... Nếu như mang lên kinh thành đấu giá thì sao nhỉ...” Ngọc Dung thờ dãi tự nói, hai tay đang ra định lấy lại chiếc hộp về.

Thấy Ngọc Dung vẫn không chịu bán cho mình, người lái buôn chỉ còn biết xuống nước năn nỉ:

“Anh bạn, xin hãy bán cho tôi viên ma hạch này, tiền tôi mang đi không đủ nhưng tôi có thể trả thêm cho anh bằng vài gốc linh dược quý hiếm. Không biết anh có vừa lòng không?”

Ngọc Dung lúc này mới làm ra vẻ trầm ngâm, sau đó thì giọng điệu tỏ ra miễn cưỡng đáp:

“Thật là khó xử a...thôi được rồi. Tôi thấy quý ngài đây cũng làn người dễ nhìn, vậy thì trả thêm cho tôi bằng linh dược cũng không sao.”

Tay lái buôn lúc này mới như mở cờ trong bụng, bèn đóng lại chiếc hộp đặt sang bên cạnh, sau đó nhanh chóng chạy về chỗ đoàn xe của mình, ôm ra một túi linh dược rồi lại vác tới chỗ con hẻm.

“Trong này là toàn linh dược trân quý như Trúc Linh Tinh thảo, Đào An quả, Nấm Chi Linh...” Giá trị của chúng là hai ngàn kim tệ, ta trả thêm cho anh bạn ba nghìn kim tệ. Tổng cộng là năm nghìn kim, anh bạn đây...không biết có vừa lòng không?”

Ngọc Dung sau khi kiểm tra từng loại linh dược từ đầu cuối xong xuôi, lúc này mới cười hải lòng đáp:

“Được, linh dược rất tốt, cứ quyết định như thế đi.”

Trong lúc hai người còn đang mãi trao đổi qua lại thì đúng lúc này, có một con chim xuất hiện. Con chim này có hai túm lông nhọn chống lên ở hai bên trông hơi giống đôi tai, chiếc mỏ của nó thì quặm nhọn xuống. Nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy cái mũi đen của Ngọc Dung đội lúc trước trông rất giống đầu của con vật này.

Nếu Merlin có ở đây thì hẳn sẽ lập tức nhận ra ngay con vật này cũng có ở địa cầu kiếp trước. Nó chính là con Cú Mèo.

Con cú mèo này nhẹ nhàng không gây chú ý bay tới. Trên hai chân của nó lúc này là một cái hộp có hình thù y hệt như cái hộp đựng ma hạch của Ngọc Dung.

Cũng vì hai người đứng ở đầu cửa hẻm cho nên tiếng người qua lại rất ồn ào, lẫn át đi tiếng vỗ cánh của con cú mèo này. Nó cứ như vậy đáp xuống chỗ chiếc hộp, đặt cái hộp giả vào chỗ rồi quắp đi chiếc hộp thật, cuối cùng thì thông thả bay lên cao.

Ngay sau đó, tay lái buôn cũng đã giao cho Ngọc Dung túi tiền và toàn bộ linh dược, hẳn lúc này mới mặt mày vui sướng bê lên chiếc hộp đựng viên ma hạch đã bị tráo tự lúc nào.

Ngọc Dung bấy giờ đột nhiên nghiêng đầu hỏi hẳn một câu:

“Quý ông đây không cần kiểm tra lại sao?”

“Hả? Cần gì phải kiểm tra lại? Có ai vào đây đánh tráo đầu mà sợ?” - Người lái buôn cười ha ha đáp, sau đó lại nói – “Thôi thì tôi phải đi ngay bây giờ kéo muộn, cảm ơn anh bạn đã bán lại cho tôi viên ma hạch này.”

“Áy chết, tôi mới là người phải cảm ơn quý ông đây này.” Ngọc Dung trả lời tay lái buôn bằng một câu tràn đầy ngụ ý.

Hai người đều đã đạt được mong muốn, liền lập tức từ biệt mỗi người một ngã. Tay lái buôn đặt chiếc hộp vào một chỗ kỹ nhất, sau đó vội vàng đánh xe rời khỏi Lâm Sơn trấn.

Còn Ngọc Dung lúc này mới đi ra một chỗ khá vắng vẻ, lấy hai ngón tay đặt vào môi rồi huýt một cái.

Tiếng huýt của cô nàng vừa vang lên thì con cú mèo lúc trước đang quắp đi chiếc hộp đựng ma hạch bay tới thả vào tay nàng cái hộp rồi đậu lên vai của Ngọc Dung.

“Tiểu Vũ, làm tốt lắm!” Vừa nói, cô nàng vừa gãi gãi nhẹ cái cổ trắng muốt của nó. Con thú thì cũng dường như rất hưởng thụ Ngọc Dung âu yếm cho nên hai mắt nó cứ lim dim, phát ra những tiếng hừ hừ thoải mái.

“Ài, một tháng cứ phải đi làm một lần thế này mới may ra kiếm được chút ít, cũng may lần này vớ được một lão ngốc nên đủ cho Tiểu Dương dùng một tháng rồi.” Ngọc Dung nhìn cái túi đựng linh dược thăm nghĩ.

Sở dĩ một tháng nàng mới có kiểu đi lừa này là bởi vì thứ nhất đó là nàng sẽ không gây nên động tĩnh lớn, thứ hai đó là nếu làm như thế này thì sẽ không bị nghi ngờ khi chào hàng.

Nói đơn giản là một tháng một lần thì sẽ không có nhiều người chú ý về việc này lắm. Bản thân nàng cũng không có muốn phải đi làm trò lừa gạt này, nhưng chỉ vì cô nhóc Tiểu Dương ốm đau mà nàng mới phải bắt chấp.

Rời khỏi chỗ vắng vẻ ấy, Ngọc Dung lại tiếp tục hòa vào dòng người đông đúc mong kiếm trac thêm chút ít gì đó để lấy thêm tiền. Nhưng đang là nàng đang thông thả đi trên đường thì có một nhóm dong binh tiến lại ngược chiều, cầm đầu bọn người không phải là ai khác đó chính là tên chột Lưu Tuân.

Vừa nhìn thấy tên này, Ngọc Dung cảm thấy có chút luống cuống, bởi vì nàng đang đứng giữa đường cho nên cũng không thể trốn đi đâu. Nếu như di chuyển thì sẽ làm tên chột kia chú ý mất.

Không còn cách nào khác, Ngọc Dung nhanh tay ấn cây kim thiết quyền trượng của mình vào bên trong một sạp hàng bên cạnh, sau đó thì bỏ mũi trâm xuống, làm lộ ra gương mặt thật của mình.

Gã Lưu Tuân lúc này cũng đã đi tới, vừa thấy Ngọc Dung mặc chiếc áo bào chùng thì cảm thấy rất nghi ngờ, nhưng nhìn lại thì đó chỉ là một cô nhóc thì

cũng không để ý nữa mà tiếp tục hướng đi.

Vì sao cô nàng lại phải sợ tên mất chốt Luru Tuần như vậy?

Lý do là cách đây khoảng chừng ba tháng trước, khi mà gã cơ bắp tức em trai Luru Tuần và Luru Tuần vẫn còn sống. Bắn vào thủ đoạn và lợi dụng sự ngu ngốc của gã cơ bắp, Ngọc Dung đã lừa tới tay viên nhị giai ma hạch.

Ma thú nhất giai có ma hạch ti lệ vốn đã rất ít, huống hồ còn là ma thú nhị giai thì lại còn hiếm tới mức nào? Cho nên sau khi gã cơ bắp mô tả ngoại hình tên lừa đảo thì đối tượng nam giới, mặc áo bào chùng đen đã là mục tiêu để Lang Hồ dong binh đoàn để mắt.

Ngọc Dung từ trước tới giờ thường rất ít khi lộ diện ra bộ mặt thật của mình, nhưng cái kim trong bọc cũng không thể giấu mãi. Mới gần đây, sau vụ Hắc Mao Hùng thì nàng mới miễn cưỡng cởi mở ra một chút.

“Hừ Hôn.”

Đợi cho nhóm người Lang Hồ dong binh đoàn đã đi khuất, Ngọc Dung bấy giờ mới lấy tay ôm ngực thở phào nhẹ nhõm ra một hơi.

“Có lẽ từ giờ cũng không cần lúc nào cũng phải che mặt quá nhỉ.” Cô nàng vừa rồi đi vừa nghiêng đầu, nhũ mào liễu thâm nghĩ.

Cứ như vậy, Ngọc Dung tiếp tục đi lùnh và “làm thịt” thêm vài “con gà” lẻ tẻ cho tới tận chiều tà, lúc ấy thì cô nàng mới vác về đồng linh dược tới nhà ông bác rìa mép xoắn.

Cũng vừa đúng lúc ông bác rìa mép xoắn cùng mới trở lại từ chuyến đi săn, gặp phải Ngọc Dung mới tới trước cửa nhà mình thì mỉm cười nói:

“À, cái Dung đây à? Vào nhà đi chứ còn đứng đây làm gì?”

Nhưng vừa nhìn thấy chiếc túi linh dược, ông bác rìa mép xoắn có chút nghi ngờ hỏi:

“Này Dung, sao hàng tháng cháu đều mang đến một túi linh dược đắt tiền như vậy? Bác thì rất tin tưởng cháu, nhưng nếu đây là đồ bất chính thì...”

Ông bác còn chưa nói hết thì Ngọc Dung nhảy lên chen lời:

“Khô quá đi, cháu đã nói với bác là cháu giúp đỡ một người bạn một công việc nên được người này hàng tháng trả cho linh dược, cho nên bác không phải lo lắng gì đâu.”

Ông bác rìa mép xoắn cảm thấy rất bất đắc dĩ không thôi. Gặng hỏi mãi Ngọc Dung nhưng đều không có kết quả mà không nhận thì cô nàng cũng có cách khác để nhét vào tay mình. Cho nên ông ta cũng không còn lựa chọn nào khác, đành phải nhận lấy túi linh dược này từ nàng. Hơn nữa đây cũng là thuốc bổ rất cần thiết cho cô con gái.

“Ngọc Dung, ta biết cháu rất lo lắng cho Tiểu Dương, nhưng cháu dù sao cũng là thân con gái, cho nên phải biết cẩn thận giữ mình đấy nhé. Hai vợ chồng bác coi cháu như người trong nhà. Vì vậy ta cũng rất lo cho cả cháu nữa đấy. Có gì thì đừng cố quá sức đấy nhé.” Trong lòng vẫn không yên được nên ông bác rìa mép vẫn dặn dò Ngọc Dung một lượt.

“Bác yên tâm, cháu biết có chừng mực mà.” Ngọc Dung trong lòng ầm ập cười nói.

“Thôi vào trong nhà ăn cơm cùng bác đi. Gớm, có mấy khi mới mời được nhà cô vào ăn đâu.” Ông bác rìa mép khăn khoản mời Ngọc Dung vào bên trong.

Đúng vậy, Ngọc Dung từ trước tới giờ rất ít khi qua nhà ông bác rìa mép ăn cơm. Cũng chỉ tại cái quái bệnh kia mà nàng không bao giờ dám ở lại quá lâu, mà nàng thì lại không muốn hai vợ chồng ông bác rìa mép phải lo lắng cho mình.

Chợt từ bên trong gian nhà truyền đến một tiếng rên rỉ non nớt có vẻ rất thống khổ. Ngọc Dung cùng ông bác rìa mép sắc mặt đại biến. Cả hai lập tức lao như bay vào bên trong căn phòng của Tiểu Dương thì đã thấy cô bé cả người vã ra mồ hôi, sắc mặt trắng bệch lần qua lần lại vì cơn đau hành hạ.

“Mẹ nó nhanh lấy chỗ linh dược này hòa ra cho con nó uống nhanh lên.” Ông bác rìa mép cuống lên nói với Liễu An Bình đang vội vàng từ gian bếp chạy tới.

Trong lúc cả hai vợ chồng ông bác rìa mép đang đi chuẩn bị pha chế linh dược thì Ngọc Dung đã quỳ tới cạnh bên giường, nắm chặt lại đôi bàn tay nhỏ bé trắng bệch của cô nhóc, giọng nói có chút run rẩy:

“Chị ở đây rồi Tiểu Dương! Tiểu Dương ơi, em có nghe chị nói không? “

“Chị...Dung ơi...Em...đau quá...” Cô bé mặc dù toàn thân rất đau đớn nhưng vẫn cố miễn cưỡng thều thào ra một câu.

“Em đã hứa với chị là không được đầu hàng bệnh tật rồi nhớ không? Cố lên đi Tiểu Dương ơi.” hai hàng nước mắt của Ngọc Dung lúc này đã lăn dài trên má, nàng cũng chỉ biết vô lực nhìn cô bé bị cơn bệnh hành hạ.

May mắn vừa lúc Liễu An Bình mới bung vào một bát nước thuốc, Ngọc Dung bấy giờ bèn nhanh chóng ngồi lên mép giường rồi đỡ cô bé dậy để uống

thuốc.

Chăm chú nhìn Tiểu Dương khó nhọc uống vào bát nước thuốc đắng chát, Ngọc Dung trong lòng quyết tâm thầm nghĩ:

“Tiểu Dương, hãy cố gắng lên. Chị sẽ tìm mọi cách để cho em được khỏi bệnh!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Trận Chiến Của Ma Thú Tứ Giai

Merlin hiện tại đang lấp ló ẩn mình trên một cành cây cổ thụ rậm rạp, toàn thân hắn được Bạch lão bao bọc bởi một màng bảo hộ năng lượng màu xanh (lá cây) nhạt giúp hắn hoàn toàn che giấu đi sự hiện diện của mình. Ánh mắt của Merlin bây giờ đang gắt gao hướng về phía bãi đất trống cách đó không xa mà... cũng không gần (vừa vừa =>)).

Trên bãi đất trống ấy hiện giờ có hai con ma thú mãnh liệt tỏa ra khí tức cực kỳ khủng bố, dường như hai con thú này đang độ khí thế với nhau.

Phía bên phải Merlin là một con hỏa lang toàn thân phủ một bộ lông đỏ thẫm, thân nó dài hai mét, dáng đứng cao hơn một mét trông rất là uy vũ đang đứng nhe răng chần trước một cái cửa hang động. Sở dĩ gọi nó là hỏa lang bởi vì toàn thân của con thú này hiện giờ đang hứng hực cháy lên một ngọn lửa đỏ rực nhìn khá khoa trương. Đặc biệt là nhiệt lượng của ngọn lửa này tỏa ra tứ phía làm cho thực vật xung quanh nó vài mét bắt đầu khô héo đi một cách nhanh chóng.

“Con sói này tại sao lại có ngọn lửa kinh khủng như vậy?” Merlin gian nan nuốt nước bọt thầm nghĩ.

Đối diện với con hỏa lang này là một con hổ cũng có kích thước khá lớn, thân cao gần hai mét, cả người nó dài hơn ba mét. Nó có bộ lông màu tím ngắt, cặp răng nanh của con hổ này dài chia hẳn ra trông như hai mũi kiếm sắc bén. Merlin tất nhiên vừa nhìn đã nhận ra được đây là một con Tử Hồ Nanh Kiếm. Nhưng điều làm hắn cảm thấy ngạc nhiên nhất đó là con Tử Hồ Nanh Kiếm này có một cái sừng bén nhọn trắng muốt dài chia ra ở giữa trán, tứ chi của nó có móng vuốt dài và sắc bén hơn bình thường rất nhiều.

“Sư phụ, tại sao con Tử Hồ Nanh Kiếm kia lại trông... mạnh mẽ hơn những con bình thường như vậy?” Merlin cảm thấy có chút khó hiểu hỏi Bạch lão.

“Hừm, không tồi, không tồi. Bởi vì con Tử Hồ Nanh Kiếm này đã tiến hóa!” Bạch lão dường như cũng đang mãi quan sát đến con hổ lông tím kia, cho nên giọng điệu của lão có mang chút bất ngờ.

“Tiến hóa? Ý người là nó tiến giai sao?” Merlin tất nhiên không thể hiểu được nên vẫn thắc mắc hỏi.

“Uổng cho người sống trong một cái thư viện mà không chịu đọc sách gì cả. Chậc! Ma thú tiến giai thì không nói làm gì nhưng tiến hóa thì lại là một việc khác hoàn toàn.” - Bạch lão bắt đầu giảng giải sâu cho Merlin – “Trong thế giới tự nhiên, ma thú có cơ hội tiến hóa cực kỳ hy hữu. Tỷ lệ này ít tới nỗi có thể đem ra so sánh cùng với việc người kiếm được một viên ma hạch từ một con bát giai ma thú. Người hãy tự tượng tượng xem có thể ít tới mức nào?”

Merlin nghe lão nói xong thì trên trán mồ hôi đã bắt đầu chảy ròng. Chỉ nghĩ đến việc hắn một tháng chiến đấu khổ cực mới kiếm được có hơn mười viên ma hạch từ một trăm năm mươi con nhất giai ma thú, nếu là nhị giai rồi tam giai, tứ giai hiếm có tới cỡ nào? Huống hồ tỷ lệ tiến hóa này còn được so với kiếm được ma hạch từ bát giai ma thú? Đây là sự việc không tưởng đến như thế nào?

(tuy rằng tỷ lệ có ma hạch từ nhất giai ma thú là một trên năm nhưng không có nghĩa là lúc nào cũng chắc chắn có.)

“Sư...sư phụ, thế tiến hóa thì có được lợi gì cho ma thú?” Đề nhen lại sự sợ hãi trong lòng, Merlin bây giờ mới đi vào trọng tâm của vấn đề.

“Như người đã biết rồi đó, Tử Hồ Nanh Kiếm vốn một chủng loài ma thú bình thường, thậm chí chúng cũng không phải là ma thú thuộc hệ nguyên tố. Nhưng sau khi tiến hóa thì chiến lực, thân thể, khí thế, sức mạnh... Nói chung đây là một quá trình lột xác cực kỳ hữu ích đối với ma thú. Tất nhiên rằng chúng nó cũng không thể tự mình tiến hóa được rồi, con Tử Hồ Nanh Kiếm trước mắt kia chắc chắn đã có một kỳ ngộ gì đó giúp nó biến thành hình dạng như bây giờ.”

“Vậy có tồn tại khả năng một con đã tiến hóa một lần rồi mà lại có lần thứ hai nữa không sư phụ?” Merlin vừa chăm chú quay sang đánh giá con Tử Hồ Nanh Kiếm, vừa nói với Bạch lão.

“Hừm, nhắc tới vấn đề này thì ma thú có tồn tại ba kỳ tiến hóa, đó là: sơ kỳ, trung kỳ và viên mãn.”

“Oh?! Lại còn có loại chuyện này?” Merlin vừa nghe lão nói thì lại ngẩn người ra.

Bạch lão vẫn tiếp tục kiên trì giải đáp cặn kẽ cho Merlin:

“Thực ra thì cũng không có phức tạp như người nghĩ đâu. Mỗi lần tiến hóa ngoài thay đổi ngoại hình ma thú một chút thì chúng sẽ có được một kỹ năng

đặc biệt nào đó dựa theo sở trường hoặc thuộc tính của chúng. Ví như con Từ Hồ Nanh Kiếm đằng kia chính là ở dạng tiến hóa sơ kỳ đó, có lẽ tí nữa chúng ta sẽ được chứng kiến con thú đó thi triển ra kỹ năng đặc biệt thôi. Chỉ là ở nấc tiến hóa thứ ba, tức là tiến hóa viên mãn thì vì sư cũng chưa bao giờ nghe qua trên đại lục mấy ngàn năm nay có tồn tại loại ma thú này.”

Ngần ngừ thoáng một chốc để lục lại thông tin trong đầu một lượt, Bạch lão lại tiếp lời:

“Ta cũng có đọc qua vài cuốn sách cổ đại có ghi chép lại thì trong đó mô tả những ma thú có tiến hóa đạt tới trình độ viên mãn thì tất cả đều trở thành Thần Thú, tức là ma thú có sức mạnh tương đương với Thần Nguyên Cảnh cường giả.”

“Thật đáng sợ!” Merlin lúc này mới nhận ra rằng, Vô Biên đại lục thật sự luôn ẩn chứa trong mình rất nhiều điều kỳ thú, kể cả là những thứ hẳn tưởng như là quá đối bình thường.

“Vậy thì sư phụ, nếu có thể tiến hóa mà trở nên cường đại như vậy thì chẳng phải con hỏa lang kia sẽ thua trong trận đấu này sao?” Nghe xong Bạch lão giảng về ma thú một lượt, Merlin bèn đưa ra một kết luận dưới dạng câu hỏi.

“Điều này thì chưa chắc đâu.” Bạch lão giọng điệu rất thần bí đáp lại hắn.

“Sư phụ, người nói vậy là có ý gì?” Merlin cau mày nghi hoặc.

“Cái con ma thú làm vì sư trước đó khó cảm nhận không phải là con Từ Hồ Nanh Kiếm mà chính là con hỏa lang kia cơ.” - Bạch lão chỉ tay về phía con hỏa lang đang bốc lửa hừng hực toàn thân nói – “Con hỏa lang kia gọi là Xích Huyền Hỏa Lang, là hậu duệ của viễn cổ dị thú “Thiên Viêm Lang” cực kỳ cường đại. Loài hỏa lang ấy từ rất lâu đã xuất hiện tại Vô Biên đại lục này, sách cổ đại có ghi chép rằng chúng tồn tại cùng thời với Long và Phượng tộc khi mới xuất hiện, từ cái thời mà Vô Biên đại lục có lẽ còn chưa có thành hình hoàn chỉnh ấy.”

“Oh!!!” Merlin miệng đã mở to ra thành hình chữ O tròn vo, hắn cũng thật không ngờ lại có may mắn nhìn thấy một hậu duệ của viễn cổ dị thú mà trong sách tôn lên như một truyền thuyết như vậy.

“Chỉ là năm tháng qua đi, chủng loài Thiên Viêm Lang cũng không có được bền vững như Long Tộc và Phượng tộc. Theo dòng giới gian dần trôi, chúng bị thoái hóa từ từ và cho đến bây giờ như ngươi đã thấy đây, chính là biến thành Xích Huyền Hỏa Lang.”

Lại thoáng dò xét kỹ con hỏa lang trước mắt một lượt, Bạch lão lại nhận xét:

“Chỉ tiếc là con Xích Huyền Hỏa Lang đằng kia chỉ có ba phần huyết mạch tinh thuần từ tổ tiên của nó, nếu là bốn phần trở lên thì con Từ Hồ Nanh Kiếm kia cũng đã bị nó đốt thành tro bụi từ lâu rồi.” Bạch lão giọng nói có chút tiếc hận than thở.

“Vậy thì người nghĩ con nào sẽ có cơ hội thắng hạ sư phụ?” Merlin vừa lau đi mồ hôi trên trán, vừa hỏi Bạch lão

“Dựa vào thực lực thì hai con thú này ngang cơ nhau đấy, thắng bại ra sao thì phải xem bọn chúng biết vận dụng thời cơ cùng kỹ năng của mình như thế nào rồi.” Bạch lão chỉ tự nhiên cười đáp.

Trong lúc hai thầy trò còn đang đắm chìm trong phỏng đoán cùng lý thuyết thì đúng lúc này, năng lượng dao động giữa hai con ma thú đột nhiên giao động cuồng bạo tới nỗi khoảng không trước mặt chúng dần trở nên bắt đầu vặn vẹo.

Ầm!

Vì xung đột giữa hai nguồn áp lực khủng bố của hai con mãnh thú đã tới giới hạn, thế nên đã kích phát bạo tạc thành một vụ nổ làm cho khoảng trống giữa hai con thú biến thành một cái hồ sâu.

“Ngao!”

“Grào!”

Đấu chọi khí thế không có kết quả, hai con mãnh thú bèn nhe nanh múa vuốt phát ra những tiếng gầm gừ. Chúng chờ cho cát bụi dần dần lắng xuống, ngay sau đó liền lập tức như hóa thành hai cái bóng mờ mà mắt thường không thể thấy rõ, lao vào bắt đầu cắn xé lẫn nhau.

“Grào!!! Grào!!!!!”

“Ngao!!! Ngao!! Ầng!”

Kinh phong từ hai con ma thú bay ra tán loạn làm cho đất đá xung quanh bị cày xới, cây cối gần đó cũng bị đổ gãy liên tục như cỏ dại. Hai con thú lúc này đang điên cuồng tung ra những đòn công kích lẫn nhau cực kỳ hung hiểm

Con Từ Hồ Nanh Kiếm dựa vào lợi thế móng vuốt sắc bén của mình liên tiếp vỗ mình bổ tới những cú cào cực kỳ hiểm hóc. Thậm chí Merlin từ đây còn có thể nghe thấy rõ tiếng xé gió trong không khí từ móng vuốt của nó nữa, đủ thấy sức mạnh cùng tốc độ của con Từ Hồ Nanh Kiếm này đáng sợ tới mức nào.

Tuy vậy, con Xích Huyền Hỏa Lang cũng không có ngốc mà đứng trơ ra đó đỡ đòn, chỉ thấy thân thủ của con hỏa lang này luôn linh hoạt tránh né trong gang tấc từng lượt tấn công của con hồ. Thình thoàng nó cũng lợi dụng khoảnh khắc sơ hở của con Từ Hồ Nanh Kiếm để phản công ngược lại.

“Grào!”

“Ngao!”

Merlin đứng nhìn cách đó không xa hiện đang phùng mắt tròn mũi há hốc miệng hết cả ra. Hắn đứng là từ bé tới giờ... Phải nói đúng hơn là từ kiếp trước cho tới kiếp này, hắn chưa bao giờ được chứng kiến một màn chiến đấu kinh khủng tới bậc này. (Ngoại trừ trên phim ảnh hay trò chơi.)

“Đây là tứ giai ma thú cấp bậc chiến đấu sao?” Merlin sợ hãi than thở thầm nghĩ.

Sát sao theo dõi trận chiến, hắn cũng đã nhận ra một điều khá đặc biệt, rằng con Tử Hồ Nanh Kiếm tuy chiến đấu rất hung dữ nhưng chung quy vẫn chỉ là theo bản năng hoang dã của nó. Thế nhưng con Xích Huyền Hỏa Lang thì lại khác, nó thì lại có một cách chiến đấu cực kỳ thông minh.

Những lúc con Tử Hồ Nanh Kiếm muốn mạnh mẽ sử dụng cặp răng bén nhọn để tấn công thì Xích Huyền Hỏa Lang bèn lấy đuôi tung ra một quyết lửa để hạn chế tầm nhìn của con hổ, sau đó nhanh nhẹn tung người tránh thoát khỏi hướng của cú cắn hiểm hóc. Đồng thời nó cũng lợi dụng chính thời điểm này để ngoạm vào những chỗ yếu hại của con hổ rồi ngay lập tức rút lui. Thế nên Xích Huyền Hỏa Lang tuy ở thế bị động, nhưng nếu nhìn kỹ vào cách thức chiến đấu thì con Tử Hồ Nanh Kiếm vẫn bị con hỏa lang cho hít khói mà thôi.

Rầm! Rầm

Ầm!

Trận chiến giữa hai con ma thú dần bước vào thế căng co rất căng thẳng, bãi đất trống cùng một loạt hàng cây xanh tươi lúc trước hiện đã biến thành một bãi phế thải lộn xộn, đến cả vài tảng đá lớn xung quanh khu vực cũng không thể thoát khỏi vạ lây, tất cả đều bị chấn nát ngổn ngang thành từng mảnh.

Mặc dù Xích Huyền Hỏa Lang rất linh hoạt tránh né những đòn công kích từ móng vuốt sắc bén của con hổ, nhưng chung quy cũng vẫn là không thể hoàn toàn tránh hết được. Trên người con Xích Huyền Hỏa Lang bây giờ đã có vài vết thương khá sâu làm cho da thịt của nó bị rách máu chảy ra đầm đìa trông thật đáng sợ.

Nhưng bên cạnh đó, con Tử Hồ Nanh Kiếm cũng không có được thoải mái gì cả. Ngọn lửa đỏ rực của con Xích Huyền Hỏa Lang vừa tiếp xúc vào da thịt của con hổ thì lập tức làm cho nó cảm thấy rất đau đớn. Chỉ cần con hỏa lang mở miệng cắn vào chỗ nào thì chỗ vết thương ấy của con hổ sẽ liền bị ngọn lửa đốt cháy đen thui khét lẹt.

Tử Hồ Nanh Kiếm càng đánh càng cảm thấy phần nộ, nó cũng đã nhận ra, rằng bị ngọn lửa của con Xích Huyền Hỏa Lang kiềm chế quá nhiều. Cho nên sau một hồi cận chiến điên cuồng, cuối cùng nó bèn quyết định thối lui ra một khoảng cách với con Xích Huyền Hỏa Lang, sau đó thì khề cúi đầu hướng cái sừng nhọn của mình về phía trước, và...

Roẹt!

Một nguồn năng lượng cực kỳ cuồng bạo được nó mạnh mẽ dồn lên phía trên đỉnh đầu, tiếp theo đó là một đạo ánh sáng đột nhiên lóe lên rất chói mắt ở trên chiếc sừng của con Tử Hồ Nanh Kiếm. Xung quanh người nó không khí như thể bị bóp méo trở nên vặn vẹo rất kinh khủng. Có vẻ như đây chính là kỹ năng đặc biệt của con hổ này mà Bạch lão đã nói với Merlin lúc trước.

Phùng!

Nhìn thấy đối phương muốn một chiêu giải quyết sự việc, Xích Huyền Hỏa Lang cũng không có chịu thua kém. Ngọn lửa đỏ rực trên người của nó bỗng nhiên bùng cháy dữ dội hơn bình thường rất nhiều, trên đầu nó tự dung hình thành ba quả cầu lửa thoát nhìn rất quý dị, ba quả cầu này sau khi thành hình liền bắt đầu quay quanh trên đầu con Xích Huyền Hỏa Lang, không ngừng nghi hấp thụ thêm lửa từ con hỏa lang nén vào.

“Thắng thua chính là quyết định ở đòn cuối cùng này rồi, không ngờ con Tử Hồ Nanh Kiếm kia lại có được kỹ năng mạnh mẽ tới như vậy.” Bạch lão lúc này sắc mặt cũng trở nên rất ngưng trọng nhìn hai con thú nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Biến Cố

Trước mắt Merlin lúc này, con Tử Hồ Nanh Kiếm và Xích Huyền Hỏa Lang đang chuẩn bị thi triển ra kỹ năng của mình. Sóng năng lượng quanh khu vực của bọn chúng đang đứng đang giao động cực kỳ mãnh liệt làm cho hắn mồ hôi liên tục chảy ròng ròng kinh hãi.

Một quả cầu năng lượng màu tím dần được hình thành trên đầu con Tử Hồ Nanh Kiếm. Merlin chỉ cần nhìn không khí xung quanh quả cầu đang vặn vẹo thôi cũng đã đủ để làm cho hắn hình dung được sức công phá khủng khiếp của nó.

Đối diện cách đó không xa, con Xích Huyền Hỏa Lang cũng hết sức điều động năng lượng tích tụ vào ba quả cầu lửa để chuẩn bị đáp trả lại. Ngọn lửa của Xích Huyền Hỏa Lang vốn dĩ đã rất nóng, nhưng trong lúc nó đang thi triển ra kỹ năng, sức nóng quả ngọn lửa lại đột nhiên tăng cao tới nỗi mặt đất xung quanh nó vài chục mét khô khốc rạn nứt hết ra, làm cho Merlin đang ngồi ẩn trên cành cây cách đó không xa cũng bắt đầu cảm thấy mồ hôi vã ra như tắm vì quá nóng nực.

“Thật...đáng sợ” Sức mạnh từ hai con tứ giai ma thú đã triệt để làm Merlin cảm thấy rung động toàn tập.

“Sao nào? Cảm thấy đã được mở rộng tầm mắt chưa?” Bạch lão một bên thấy sắc mặt của Merlin luôn biến đổi liên tục thì liền bật cười hỏi.

“Đạ...rồi...ạ... Sur...sur phụ, nếu sau này con đạt tới cảnh giới Linh Nguyên cảnh thì cũng sẽ có được sức mạnh như thế kia sao?” Merlin giọng nói có chút run run nói.

“Thật đúng là tầm mắt nông cạn, đây mới chỉ là nho nhỏ Tứ giai ma thú so với Linh Nguyên cảnh mà thôi. Chỉ cần chăm chỉ tu luyện sau này tu vi sẽ còn cao hơn nữa kia.” Bạch lão không kìm được bèn cốc cho Merlin một cái vào đầu.

“Au! Ôi! Sur phụ, người đừng có đánh vào đầu con có được không?” Merlin xoa xoa đầu cười khổ nói.

Thực ra thì nhớ lại lúc Merlin hồi còn nhỏ, hẳn có được sự bình tĩnh kể cả khi nhìn thấy rồng là vì... căn bản là hắn không có hiểu biết gì về Vô Biên đại lục cả, chỉ đơn giản thấy rồng, rồng kia, thấy sư thú, sư thú đây thế nên mới sợ ra như vậy. Năm tháng cũng dần qua đi, Merlin của hiện tại đã có nhận thức nhất định về thế giới này, vì vậy hắn bây giờ cũng đã không còn có kiểu “điếc không sợ súng” vì thiếu kiến thức nữa.

Trở lại chiến trường của hai con ma thú, kỹ năng mà bọn chúng đang chuẩn bị thi triển cũng đã dần đạt tới đỉnh điểm. Có lẽ chỉ ít phút nữa thôi, Merlin sẽ được chứng kiến một mã năng lượng ngành kháng kinh thiên động địa.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên lại có biến cố xảy ra. Con Tử Hồ Nanh Kiếm bỗng dung chứa mũi sừng tràn đầy năng lượng màu tím về phía của hang động mà con Xích Huyền Hỏa Lang đứng chắn lúc trước.

Merlin và Bạch lão cùng đang đứng nhìn cũng đều nhất thời cảm thấy bất ngờ, mà con Xích Huyền Hỏa Lang từ trong ánh mắt bỗng hiện lên một tia bối rối. Nó nhanh chóng định chỉ tích tụ năng lượng lên ba quả hỏa cầu, sau đó nhanh chóng lao mình chạy tới chỗ trước cửa hang đứng chắn lại.

Tuy con Xích Huyền Hỏa Lang ứng biến rất nhanh, nhưng khoảnh khắc chậm trễ đó cũng đã đủ để cho con Tử Hồ Nanh Kiếm đạt được mục đích.

“Grào!”

Ngay tại lúc con Xích Huyền Hỏa Lang vừa yên vị đứng trước cửa hang động thì con Tử Hồ Nanh Kiếm liền gầm to lên một tiếng, quả cầu năng lượng màu tím có bán kính khoảng ba, bốn mét đột nhiên từ trên đỉnh sừng của nó bắn thẳng tới chỗ con Xích Huyền Hỏa Lang.

“Ngao!”

Xích Huyền Hỏa Lang bối vì bị phân tâm cho nên nó vẫn chưa kịp hoàn thành được kỹ năng của mình. Đã không còn lựa chọn nào khác, nó chỉ đành điều khiển ba quả cầu còn chưa kịp tích tụ hoàn chỉnh hướng tới quả cầu năng lượng màu tím trước mặt đánh lại.

Hai nguồn năng lượng khủng bố từ hai con ma thú giống như xé rách không gian lao thẳng vào nhau. Thời khắc quả cầu năng lượng và ba quả cầu lửa chạm vào với nhau, không gian xung quanh liền lâm vào tĩnh lặng trong tích tắc.

Uỳnh!!!Uỳnh!!!

Oành!

Ầm!!! Ầm!!!

Đúng như mong chờ của Merlin, hai nguồn năng lượng tím và đỏ vừa va chạm vào với nhau thì lập tức gây ra một vụ nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp cả ma thú rừng rậm, tiếng vang này lớn đến nỗi làm cho vài dòng binh đoàn đội đang săn bắt ma thú tại vành đai của rừng cũng đều có thể nghe thấy rõ ràng.

“Ngao!”

Rầm!

Lực phản chấn quá mạnh từ quả cầu năng lượng của con Tử Hồ Nanh Kiếm làm cho Xích Huyền Hỏa Lang không thể chống chọi được nữa, ngay lập tức nó bị bắn mạnh ra đằng sau đập người vào tảng đá trước cửa hang động, toàn thân nó bây giờ đầy rẫy vết thương làm cho máu chảy lênh láng ra xung quanh trông cực kỳ thảm.

Cũng phải bổ sung thêm, rằng quả cầu năng lượng của con Tử Hồ Nanh Kiếm lớn hơn ba quả cầu lửa của Xích Huyền Hỏa Lang hơn rất nhiều, nhưng nếu ba quả cầu lửa của Xích Huyền Hỏa Lang được nén lại hoàn chỉnh thì mỗi một quả cầu nhỏ đó sẽ có sức mạnh ước chừng bằng một phần ba quả cầu tím của con Tử Hồ Nanh Kiếm. Nhưng chỉ vì con Xích Huyền Hỏa Lang còn chưa kịp hoàn thành xong kỹ năng của mình, cho nên trong cuộc đấu chọi này nó đã không thể ra đòn một cách tương xứng.

Về phía con Tử Hồ Nanh Kiếm, đây lại là một cách đánh khá sáng suốt, bởi vì nó biết trong hang nhất định có thứ gì đó mới để cho con Xích Huyền Hỏa Lang từ đầu trận đấu tới giờ luôn gắt gao bảo vệ. Xem ra thì nó cũng rất biết quan sát chứ cũng không ngu ngốc đến nỗi chỉ biết lao vào đánh giết.

Nhưng rốt cuộc thì bên trong cái hang có cái gì để cho Xích Huyền Hỏa Lang lại phải liều mạng như vậy? Đây cũng chính là điều làm Merlin rất thắc mắc lúc này, hẳn theo dõi hành động của con Xích Huyền Hỏa Lang từ suốt từ đầu trận chiến thì thấy nó luôn cố gắng dẫn đối thủ của mình cách xa ra khỏi hang động, dường như nó không muốn đòn công kích của Tử Hồ Nanh Kiếm làm phá hủy đi cái hang.

Sau vụ nổ khủng khiếp ấy, toàn bộ khu vực xung quanh vài trăm mét bị triệt để san thành bình địa. Cây cối, đất đá... tất cả vật sống lẫn vật chết đều bị biến thành tro bụi.

“Thật đáng sợ lực phá hoại, kỹ năng của hai con thú này chắc hẳn cũng tầm cỡ địa giai vũ kỹ hay ma kỹ cao cấp đi” Merlin giọng điệu có chút run rẩy than vãn nói.

Bạch lão phiêu phù bên cạnh hẳn thì cũng không bình luận gì cả, lão chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm vào con Xích Huyền Hỏa Lang đang nằm bất động trước cửa hang, ánh mắt lộ ra một vẻ hiếu kỳ.

Một lúc sau, cát bụi mờ mịt cũng từ từ lắng xuống, lộ ra thân ảnh đang đứng thẳng tắp của con Tử Hồ Nanh Kiếm. Cặp mắt nó hiện giờ đang gắn chặt lên người con Xích Huyền Hỏa Lang nằm im thín thút trước cửa hang động, có vẻ như nó đang đề phòng đã triệt để hạ gục được đối phương của mình hay chưa.

“Ngao! Ngao! Ặng!!!”

Trước sự ngạc nhiên của Merlin, một con... tiểu Xích Huyền Hỏa Lang khác đang thất thủ bước ra từ bên trong hang động, nhìn thấy cảnh mẹ mình bị thương nặng đang nằm không nhúc nhích, con thú nhỏ chỉ còn biết sủa lên vài tiếng thê lương rồi lon ton đến bên cạnh vừa liếm láp vừa lấy cái mũi nhỏ xinh ừn ừn vào cắn con mẹ.

“Hóa ra đây là hai mẹ con, thì ra là từ đầu tới giờ con Xích Huyền Hỏa Lang mẹ đang bảo vệ con con của mình.” Merlin đôi lông mày kiếm nhú chặt lại, hay bàn tay hắn nắm mạnh tới nỗi làm cho cành cây hắn đang bám vào phát ra những tiếng kêu răng rắc.

“Grào!”

Con Tử Hồ Nanh Kiếm gầm lên một tiếng vang lên như sấm rền, có lẽ nó đang hét lên ăn mừng chiến thắng trước đối thủ của mình, tiếp đó thì khẽ gầm gừ chậm rãi tiến tới chỗ hai mẹ con Xích Huyền Hỏa Lang, ánh mắt cực kỳ hoang dã lạnh lùng.

“Sư phụ, người có thể... ra tay cứu lấy hai mẹ con Xích Huyền Hỏa Lang có được không?” Merlin chứng kiến cảnh này thì lập tức quay sang thỉnh cầu Bạch lão.

“Tại sao ta phải xen vào? Ngươi cũng không thấy sao? Cái này được gọi là quy luật tự nhiên. Mạnh được yếu thua vốn đã là điều bất thành văn của thế giới ma thú, thậm chí ngay cả xã hội con người hay các chủng tộc khác cũng đều như vậy cả mà thôi. Thế giới này tàn nhẫn lắm đồ đệ ngốc của ta ơi, nếu như ngươi không nỗ lực mạnh lên thì chỉ có nước ở bên dưới người ta là chuyện đương nhiên thôi.” Bạch lão giọng nói cực kỳ vô cảm đáp lại Merlin.

Thật ra trong lời của Bạch lão, lý lẽ này cũng rất chính xác, Merlin làm sao mà không hiểu được điều ấy. Nhưng hẳn dù sao cũng không phải là người không tim không phổi, hơn nữa cách làm người của Merlin vốn đã ăn sâu vào linh hồn hai kiếp của hắn. Merlin vẫn cảm thấy không đành lòng chút nào, trực giác vẫn thôi thúc hắn phải làm cái gì đó.

“Nhưng sư phụ, điều đó không có nghĩa là chúng ta biến mình thành những kẻ máu lạnh vô cảm, nếu như... nếu như... người thân của người bị nguy hiểm, chẳng lẽ người vẫn sẽ cứ đứng lý luận lý do này lý do nọ sao?” Merlin giọng nói trở nên cực kỳ bức tức.

“Người thân sao? Vốn dĩ trên đời này... ta cũng đã không có còn có ai thân thích...” Bạch lão thở dài ra một hơi quay lưng về phía Merlin, từ sâu trong ánh mắt của lão lúc này lại hiện lên một tia âm đạm bi thương.

“Sư phụ? Người đang nói nhằm cái gì vậy? Người chẳng phải còn có con là đệ tử của người sao? Con cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với người trước đây, nhưng hiện tại nếu người không coi con là người thân thích, vậy thì rốt cuộc con đối với người là cái gì? Một tên học trò ngu ngốc chỉ biết nhận truyền thụ của người xong là thôi sao? Có phải người đã nghĩ như vậy không?” Merlin đột nhiên triệt để bùng nổ cảm xúc lập tức lớn tiếng nói ra một tràng, đến cả hắn lúc này cũng không hiểu tại sao mình tự nhiên lại trở nên như vậy.

Không khí giữa hai thầy trò Merlin hiện tại bỗng trở nên rất căng thẳng, nếu để nhớ lại chuyện cũ thì cả hai người lúc đầu đã đều từng có tâm tư ý riêng của mình. Nhưng một năm miệt mài học tập và giảng dạy đã giúp Merlin và Bạch lão bồi dưỡng tình thầy trò với nhau sâu hơn. Tới nỗi mà chính Merlin đã quên bồng đi cái tâm tư của hăm lời lúc bá sư của hắn, còn Bạch lão thì cũng buông xuống được sự lợi dụng mà lão định áp đặt lên người Merlin. Dẫu vậy, đến giờ Merlin vẫn biết quá ít về Bạch lão, còn bản thân hắn thì vẫn ẩn tàng trong mình bí mật hắn là một người xuyên việt.

“Vậy nếu ngươi muốn cứu con Xích Huyền Hỏa Lang, vậy thì hãy tự mình đi đi, tại sao lại phải nhờ ta?” Bạch lão vẫn đáp lại hắn bằng một giọng không có cảm xúc.

“Sư phụ, người không phải trách thúc con, con đi thật bây giờ đây!”

Bạch lão trả lời hắn bằng cách im lặng.

“Con đi thật bây giờ đây!” Merlin nói lớn giọng lên.

Bạch lão vẫn im lặng.

“Con có thể một đi không trở lại đây!” Merlin tạo ra một bộ dáng định nhảy xuống.

Bạch lão vẫn không nói gì.

“Con mà đi là người có thể sẽ mất đi một người đệ tử vừa ưu tú vừa đẹp trai, anh tuấn, tiêu sái nhất trong đời của người đây!” Merlin sắc mặt tỏ ra cực kỳ nghiêm túc nói.

Bạch lão thân hình có hơi run lên một chút.

“C – O – N Đ – I T – H – Â – T Đ – Â – Y – S – U’ U’ P – H – U’ U’!!!” Merlin cố kéo dài giọng ra tạo thành một cách phát âm lè nhè cực kỳ khó nghe.

Bạch lão đến lúc này cũng không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, bèn lập tức quay người xách cổ áo Merlin lên, sau đó thì đá vào mông hắn, cười mắng:

“Đi thì đi nhanh lên kéo con sói con bị ăn thịt bây giờ! Có đồ đệ như ngươi ta thật đúng rước của nợ vào thân.”

Bốp!!!!

Nhìn Merlin rơi cắm đầu từ trên cây xuống dưới, Bạch lão chỉ lắc nhẹ cái đầu, trên mặt thì nở một nụ cười. Đây không phải là cười khổ hay là cười tiếu, mà là một nụ cười cực kỳ âm áp. Nếu Merlin mà nhìn thấy... sẽ còn tưởng lão chuẩn bị cho hắn luyện thêm vài giờ trong chậu nước thuốc.

“Có tên đệ tử nhân ái kiểu này thì tương lai về sau nó sẽ vướng vào nhiều rắc rối lắm đây... Haiz” Tự nhủ trong lòng một câu, Bạch lão cũng nhanh chóng hóa thành một đạo bóng trắng, bay theo Merlin xuống phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lời thỉnh cầu của một người mẹ

Merlin hiện giờ đang thi triển ra thân thủ của mình đến tốc độ cao nhất. Tuy trên đầu hắn bây giờ là một cục u đầu to tướng vì hậu quả của cú ngã, nhưng hắn vẫn không để tâm gì nhiều.

“Sư phụ, có phải người chịu ra tay rồi phải không?” Merlin vừa nhanh nhẹn điểm mạnh chân bắn người về phía trước, vừa hỏi Bạch lão.

“Cứu con mẹ thì ta không biết được, nhưng con con thì chắc chắn rồi. Chỉ là chuyện này cũng không cần đến ta phải ra tay, ngươi cứ nghe lời chỉ dẫn của vi sư là được rồi.” Giọng nói của Bạch lão từ trong chiếc nhẫn đen trên cổ hắn vang ra.

“Sư phụ, người đừng có đùa dai con nữa nha. Người tính bảo con phải đánh nhau với Từ Hồ Nanh Kiếm sao? Nó là tứ giai ma thú đấy! Tuy rằng trận chiến lúc trước nó đã suy yếu rất nhiều rồi, nhưng nó vẫn thừa sức giết đệ tử như giết con kiến a.” Merlin cười khổ nói.

“Ngươi cứ làm như vi sư không biết điều ấy chắc? Ta bảo ngươi làm theo chỉ dẫn thì cứ thế mà làm, nếu không nghe ta thì ngươi tự đi mà cứu tụi nó đi!” Bạch lão giọng nói có chút bất mãn đáp lại hắn.

“Vâng!! Vâng!! Được rồi sư phụ. Mọi thứ nhờ vào người vậy.”

Chưa đầy vài phút sau, Merlin đã xuất hiện tại bãi chiến trường của hai con ma thú. Con Từ Hồ Nanh Kiếm trong lúc này cũng đã tiếp cận đến rất gần trước cửa hang.

“Mau điều động ma lực tích tụ ra một hỏa cầu thật lớn, thật mạnh nhất mà ngươi có thể thi triển, nhanh lên!”

Mặc dù vẫn còn chưa hiểu rõ Bạch lão muốn gì nhưng sau khi nghe lão quát lên một câu như vậy, Merlin liền điều động năng lượng kỳ lạ trong cơ thể hắn vận chuyển thành ma lực, sau đó hai tay bắt đầu mãnh liệt nén ra hỏa cầu thuật.

Phùng! Phùng!

Quả cầu đang lơ lửng giữa hai tay hắn lúc này đang càng ngày càng lớn thêm, sức nóng từ quả cầu lửa làm cho không khí xung quanh mơ hồ có chút vặn vẹo, mà chính bản thân Merlin cũng bị vã mồ hôi ra toàn thân vì quá nóng.

Mắt thấy con Từ Hồ Nanh Kiếm đã đứng trước hai mẹ con Xích Huyền Hỏa Lang, Bạch lão bèn chỉ đạo Merlin:

“Ngay lúc này, ném quả cầu vào con Từ Hồ Nanh Kiếm mau!”

Merlin nghe theo tiếng quát của Bạch lão, Merlin cầm hỏa cầu bằng một tay, rồi dùng tư thế giống như là ném bóng trong bóng chày, cuối cùng hất dùng toàn bộ sức lực ném thẳng quả cầu đỏ rực về phía con Từ Hồ Nanh Kiếm, hất vừa hô lên một tiếng đồng dục:

“Hỏa Cầu Thuật!”

Vút!

Phùng!!!

Quả cầu hầm hập lửa cháy thẳng hướng về phía đầu của con Từ Hồ Nanh Kiếm xé gió bay tới. Trên quỹ đạo bay của quả cầu, không khí xung quanh liên tục bị nó đốt cháy tạo thành một vết ánh sáng trông rất chi là hoa lệ.

Bùm!

Quả cầu vừa tiếp xúc tới con Từ Hồ Nanh Kiếm thì lập tức bạo tạc nổ tan ra, chỉ là không có như Merlin tưởng tượng rằng sẽ gây cho con hồ bị thương hay gì đó, ngược lại lông da trên đầu của con hồ vền vẹn chỉ bị ngọn lửa đốt trụi rồi tắt lịm. Vùng lông này nằm ngay trên chóp đầu của nó cho nên hiện giờ con hồ đã bị Merlin đốt thành... hói đầu.

Con Từ Hồ Nanh Kiếm đang định xét xử kẻ thua cuộc thế nên lúc ấy không có một tia phòng bị gì cả, mà chính bản thân nó cũng không thể ngờ được bỗng có một tên nhân loại từ đâu xuất hiện rồi chủ động đi khiêu khích nó.

“Grào!!!”

Con mãnh thú tức giận gầm lên quay đầu nhìn về phía kẻ phá rối, ánh mắt của nó bây giờ hận không thể lập tức xé xác kẻ dám đi vuốt râu hùm này thành từng mảnh.

Phải biết rằng, hỏa cầu thuật của Merlin chỉ là một kỹ năng đơn giản, thậm chí còn không được tính là ma kỹ. Nếu để so sánh với một cái hỏa cầu của con Xích Huyền Hỏa Lang và của Merlin thì đúng là so sánh giữa voi và muỗi con nào to hơn. Cho nên việc hỏa cầu của Merlin đốt hói đầu một con ma thú tứ giai kia cũng đã đủ để cho hất phải tự hào rồi.

“À!...À... Xin chào bác hồ, bác có khỏe không?Kiểu tóc của bác... trông cũng đẹp ha...?” Merlin vừa nhìn thấy Từ Hồ Nanh Kiếm nhìn về phía mình thì toàn thân hần liền run lên lập cập, trên mặt miễn cưỡng nở ra một nụ cười khó coi, mồm miệng thì bắt đầu nói năng loạn xạ. Trong lòng hần hiện giờ đang như nổi lên sóng gió gào thét kêu cứu Bạch Lão:

“Su...sur phụ! Con đã làm như người bảo rồi đó, thế bây giờ thì sao đây?... Á.. sur phụ ời, con hồ định đi về phía chúng ta kia!”

Nhưng đúng lúc này, con Xích Huyền Hỏa Lang mẹ nằm im từ đầu tới giờ không biết lấy sức lực từ đâu bỗng dưng trở mình chồm dậy. Điều đầu tiên nó làm là dùng đuôi nhanh chóng gạt con mình ra phía sau, tiếp đến mới há cái miệng đầy răng nanh của mình ngoạm một cú chí mạng vào cổ họng của con Từ Hồ Nanh Kiếm

“Ngao!”

Phập!

"Grà...o!!"

Sự thu hút chú ý của Merlin đã tạo cho con Xích Huyền Hỏa Lang mẹ một cơ hội hoàn hảo để tấn công bất ngờ, vì vậy có thể thấy được Bạch lão đã tính toán trước mọi chuyện ngay từ lúc đầu.

Dẫu vậy, con Xích Huyền Hỏa Lang đã chỉ còn lực tàn nên cũng không thể một phát giết được ngay con Từ Hồ Nanh Kiếm. Cú cắn đó tuy chí mạng nhưng con hồ vẫn còn điên cuồng dẫy chết, hai móng trước của nó liên tục cào vào thân thể con Xích Huyền Hỏa Lang làm máu tươi lại chảy ra be bét. Nếu đem thân thể con Xích Huyền Hỏa Lang so với một tờ giấy thì hiện giờ tờ giấy đó đã bị rách nát toí tả trông cực kỳ thê lương. Thế nhưng cho dù có phải nhận đau đớn tới cỡ nào, Xích Huyền Hỏa Lang vẫn kiên trì không có chịu nhả ra, đôi mắt của nó như điên cuồng không màng cái chết.

Tất cả chuyện này diễn ra quá nhanh làm cho Merlin chỉ còn biết kinh ngạc đứng nhìn, ngay lúc này, giọng nói thúc dục của Bạch lão lại vang lên trong đầu hần:

“Mau lấy Hắc Long Kiếm thi triển ra Lôi Vũ Phá Thiên Không nhằm vào con hồ ngay!”

Merlin bấy giờ mới hoàn hồn tỉnh lại, ý niệm vừa động Hắc Long Kiếm từ trong hần không gian liền xuất hiện trên tay hần. Lấy cả hai bàn tay cầm chắc vào chuôi kiếm, Merlin lại chuyển hóa dòng năng lượng thành đầu khí, sao đó điên cuồng vận chuyển dòng đầu khí theo lộ tuyến của vũ kỹ, trên thân Hắc Long Kiếm lại bắt đầu bạo phát từng tia lôi điện màu trắng bạc...

“Grào!! grào!!!”

Trong lúc Merlin đang tích tụ đầu khí, con Tử Hồ Nanh Kiếm tiếp tục cố gắng vùng vẫy trong tuyệt vọng. Nó bắt đầu kéo lê con Xích Huyền Hỏa Lang ra một đoạn dài, tiếp theo là liên tục đập mạnh cả người con sói xuống đất nhưng vẫn không tài nào dứt ra được.

Roẹt! Roẹt!

Merlin tại thời điểm này đã hoàn thành xong công đoạn tích lực, hai tay hắn bây giờ đang nắm chặt hắc long kiếm mà trên thân kiếm lúc này đã tràn đầy một đạo lôi điện có sóng năng lượng cực kỳ khủng bố.

Đảo mắt nhìn về phía con Tử Hồ Nanh Kiếm, Merlin hai tay cầm chặt Hắc Long Kiếm, hắn hướng mũi kiếm hướng xuống bên phải, sau đấy hắn khẽ cúi mình xuống lấy đà, rồi liền lấy chân đập mạnh một cái, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh lao về phía chỗ hai con thú.

Cũng vì toàn thân thanh kiếm tràn đầy năng lượng cuồng bạo, mà hắn lại hướng mũi kiếm xuống phía dưới. Cho nên Merlin chạy tới đâu thì mặt đất bị sóng năng lượng cày xới tàn phá tới đó, hắn để lại đằng sau mình một cái rãnh đất khá là dài.

Nháy mắt một cái Merlin đã xuất hiện trước con Tử Hồ Nanh Kiếm có vài mét, hắn lại tiếp tục lấy chân đập xuống bật nhảy lên không trung, hướng thẳng tới đỉnh đầu của con hồ cầm xuống Hắc Long Kiếm.

“Lôi Vũ Phá Thiên Không!”

Tiếng quát lớn vừa mới dứt đi thì mũi kiếm cũng đã xuyên qua hộp sọ của con Tử Hồ Nanh Kiếm, mũi kiếm đâm xuống tận họng nó. Lôi điện trên thân kiếm cũng bắt đầu lan tỏa ra toàn thân con hồ làm nó trước khi chết cũng phải chịu đựng một tràng điện giật thống khổ.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

“Grào!”

Thấy có tên nhân loại lúc này thi triển võ kỹ kết liễu con Tử Hồ Nanh Kiếm, Xích Huyền Hỏa Lang bấy giờ mới nhả cổ con hồ ra, ngã xuống đất triệt để nằm bất động.

Roẹt! Roẹt!

Àm!

Năng lượng từ Lôi Vũ Phá Thiên Không làm cho cái đầu của con Tử Hồ Nanh Kiếm không thể chịu nổi được nữa, ngay lập tức liền bạo tạc nổ tung làm cho máu thịt văng ra tung tóe.

Vững vàng tiếp đất trong tư thế quỳ một gối, chống một tay một kiếm xuống đất, Merlin thở phào ra một hơi nhẹ nhõm. Cũng vừa may hắn đã đột phá lên thêm một tinh cảnh giới trước đó vài ngày nên uy lực của Lôi Vũ Phá Thiên Không cũng được tăng lên một ít, vừa đủ để làm cho con Tử Hồ Nanh Kiếm chết không kịp ngáp. Nếu là cách thời điểm một tháng trước thì Merlin đúng là có chút không có nắm chắc dùng võ kỹ giết được ngay con hồ này cho dù nó có bị thương nặng đi nữa.

Tất cả đã kết thúc, con Xích Huyền Hỏa Lang con bấy giờ mới tiếp tục chạy lại tới chỗ mẹ của nó, sủa từng tiếng thê lương làm cho Merlin đứng nghe cũng cảm thấy có một chút chạnh lòng.

“Ắng! ắng! ắng!”

Con Xích Huyền Hỏa Lang mẹ hiện đang nằm thoi thóp trong vũng máu của mình, hơi thở của nó cực kỳ yếu ớt. Có lẽ nó đã sắp không thể cảm cự thêm được bao lâu nữa.

“Su phụ, con biết người đã có dự tính trước hết tất cả nhưng tại sao lại không cứu lấy cả con mẹ?” Merlin nhíu mày hỏi Bạch lão.

“Vi sư cho dù có ra tay thì cũng không cứu được con sói đâu, ngay từ lúc nó phải ngạnh kháng đỡ lấy kỹ năng từ con Tử Hồ Nanh Kiếm thì tử thần cũng đã có thể lấy mạng nó bất cứ lúc nào rồi. Điều làm ta cảm thấy ngạc nhiên nhất là nó đốt cháy sinh mệnh còn lại của mình để duy trì thêm sức lực, thậm chí còn có thể giằng co với con hồ kia thêm một trận nữa. Ài, tình mẫu tử thật đúng là có thể ban cho bất cứ ai có được một sức mạnh không tưởng.” Bạch Lão hiện lên từ trong chiếc nhẫn đen, phiêu phù bên cạnh Merlin nói.

Trong lúc hai thầy trò đang nói chuyện, con Xích Huyền Hỏa Lang mẹ thân thể lại chợt động đậy. Trước ánh mắt mở to ra của hai thầy trò, nó lại tiếp tục đứng lên. Mặc cho chân sau của nó đã gãy, mặc cho một mắt nó thì đã bị con hồ cào rách và mặc cho cả người toàn thân vết thương rớm máu, con Xích Huyền Hỏa Lang Mẹ lại tiếp tục đứng che lại đứa con bé nhỏ của mình ra đằng sau.

Merlin trong lòng cực kỳ chua xót. Tình cha, tình mẹ vĩ đại thật đúng là nằm ngoài khả năng tưởng tượng của mỗi người. Cho dù có là ma thú đi chăng nữa, tình cha mẹ thiêng liêng luôn tồn tại trong tất cả. Merlin lúc trước chứng kiến con Xích Huyền Hỏa Lang mẹ liều mạng để bảo vệ con của mình, điều này đã làm hắn triệt để xúc động, triệt để thần phục con thú này. Thế nên hắn mới phải tha thiết cầu xin Bạch lão nhúng tay là như vậy.

Merlin ngay lập tức cất đi Hắc Long Kiếm vào trong nhẫn không gian, sau đó giơ lên hai tay múa may một màn thể hiện mình không có ý xấu.

Bạch lão vẫn chăm chú nhìn vào ánh mắt của con Xích Huyền Hỏa Lang, chợt lão quay sang nói với Merlin:

“Này đồ đệ ngốc, ngươi có muốn nói chuyện với con sói này không?”

“Hả? Sư phụ, người nói cái gì? Con Xích Huyền Hỏa Lang này đã có thể nói chuyện rồi sao?” Merlin đình chỉ lại hành động của mình, ngạc nhiên nhìn Bạch lão hỏi.

“Chắc, thời gian không còn bao lâu nữa, ta hỏi có hay không?? Trả lời nhanh lên.”

“Ồ?...vâng, con có.” Merlin nét mặt ngờ ngạc đáp.

Bạch lão hay tay bỗng nhiên kết lại thành một đạo thủ ấn, tốc độ kết ấn của lão lần này làm Merlin phải hoa mắt chóng mặt bởi vì ngay cả hắn cũng không thể nhìn ra được hành động của lão là cái gì, hơn nữa trong miệng lão lần này đang lẩm bẩm là... Viễn cổ chú ngữ!

Merlin đi theo Bạch lão học hỏi tới bây giờ vẫn chưa bao giờ thấy lão niệm loại chú ngữ này, cho dù có là kết ấn thành ma pháp trận giúp hắn trong lúc đột phá đi nữa.

“Sư phụ đang thi triển ra một ma kỹ cao cấp sao?” Merlin trầm nghĩ.

“...Tal Art Mic - Lamen Isus Nazi Harla!” một phút qua đi nhanh chóng, giọng nói của lão tự dưng dần lớn lên, một ma pháp trận hình tròn với nhiều ký tự kỳ dị bỗng lóe sáng ngay ở dưới mặt đất, nơi mà Merlin và con sói mẹ đang đứng ở bên trên.

“Kết Nối Tâm Linh thuật!”

Hai tay lão duỗi về phía Merlin, ngay lập tức hắn bị một ánh sáng chói lóa từ hai tay của lão làm cho không nhìn thấy gì ngoài một màu trắng. Để đến lúc mắt hắn hồi phục lại nhãn lực, Merlin đã phát hiện mình đang ở trong một không gian kỳ lạ toàn ánh lửa đỏ mờ mịt.

Merlin tò mò ngó nghiêng đánh giá lại một lúc, hắn vừa quay về đằng sau thì chợt nhảy dựng lên bất ngờ vì sau lưng hắn bây giờ chính là con Xích Huyền Hỏa Lang mẹ, hơn nữa còn là lửa đỏ cháy toàn thân nhìn chăm chăm vào hắn.

Merlin gian nan nuốt nước miếng một cái, mặc dù không biết Bạch lão đã thi triển ra thuật gì, nhưng hắn chắc chắn rằng Bạch lão sẽ không hại hắn. Vì vậy Merlin lấy lại sự bình tĩnh, nhìn lại thẳng vào ánh mắt của con Xích Huyền Hỏa Lang.

Một phút yên lặng qua đi, chợt con Xích Huyền Hỏa Lang mở miệng nói:

“Nhân loại, ngươi thật không đơn giản.”

Merlin mặc dù đọc sách và biết rằng không sớm thì muộn hắn sẽ gặp được ma thú biết nói chuyện, nhưng hắn vẫn không thể thoát khỏi được một trận ngỡ ngàng.

“À... Xin chào... ngươi “ Merlin lung túng không biết nói gì.

Giống như thờ dài ra một hơi, Xích Huyền Hỏa Lang liền tiếp tục mở miệng nói chuyện với hắn:

“Nhân loại, ta có một thỉnh cầu, không biết ngươi có muốn nghe không?”

Merlin gật gù đầu một cái, rồi trước ánh mắt kinh ngạc của hắn, con Xích Huyền Hỏa Lang quỳ hai chân trước xuống tha thiết nói:

“Nhân loại, ta cầu xin ngươi hãy chăm sóc cho đứa con nhỏ của ta, đổi lại ngươi có thể lấy đi bốn nguyên hỏa chúng trong người của ta mà sử dụng.”

“Bốn nguyên hỏa chúng là cái gì? Nhưng nếu nó phải xuống nước như thế này chắc chắn phải là một thứ quý gì đi nha?” Merlin trong đầu nhanh chóng phân tích, ngoài mặt thì vẫn bình tĩnh không có tỏ ra một thái độ nào.

“Xích Huyền Hỏa Lang, ngươi không cần phải làm như thế, cho dù không đưa cho ta cái gì thì ta vẫn sẽ đảm bảo chăm sóc thật tốt cho con nhỏ của ngươi.” Đình chỉ suy nghĩ linh tinh, Merlin bèn cứ thông thả nhận lời con Xích Huyền Hỏa Lang.

Xích Huyền Hỏa Lang từ đầu vẫn luôn nhìn vào ánh mắt, biểu hiện của Merlin. Vừa nghe hắn mới nói xong, nó chỉ giống như cười vui một cái đáp:

“Xem ra là ngươi cũng không biết bốn nguyên hỏa chúng là cái gì ha? Thôi được, không sao cả, linh hồn vị cường giả kia sẽ giải đáp cho ngươi. Tất cả điều ta muốn nghe cũng chỉ có nhiều đó thôi. Nhân loại, thời gian của ta cũng đã đến giới hạn, bốn nguyên hỏa chúng đến lúc ta chết đi dù sao cũng không còn tác dụng, cho nên ngươi hãy cứ lấy sử dụng đi.”

Sở dĩ nói rất hài lòng như vậy là bởi vì nó đã chứng kiến sự trung thực từ Merlin, không có một tia giả dối, không có một ý đồ xấu nào. Trực giác của nó mách bảo, rằng con người hiện đang đứng trước mặt nó hoàn toàn có thể tin tưởng.

Merlin bỗng cảm thấy hình ảnh trước mắt dần tan ra giống như hơi nước, trước lúc hình ảnh của con Xích Huyền Hỏa Lang dần biến mất, hắn còn mơ hồ nghe được bên tai nó nói thêm:

“Xin người hãy đối xử tốt với nó, xin người hãy nể tình người mẹ này mà làm phước...c...”

Merlin lại bị một ánh sáng chói lóa làm cho mù mắt, sau đó thì thị lực của hắn dần dần hồi phục lại. Trước mặt hắn bây giờ là Bạch lão đang đứng chấp tay nhìn con Xích Huyền Hỏa Lang vẫn đang đứng im.

“Sur phụ, con Xích Huyền Hỏa Lang này...”

“Nó đã ngừng thở rồi... Ài, thật đúng là một kỳ tích.”

Quay sang nhìn Merlin, từ trong bàn tay Bạch lão mở ra một viên tinh thạch lấp lánh một màu đỏ rực, trông bề ngoài khá giống với ma hạch mà hắn thấy nhưng viên tinh thạch này cân đối và đẹp đẽ hơn nhiều.

“Trước lúc chết đi, con Xích Huyền Hỏa Lang có nhả ra bốn nguyên hỏa chủng của nó. Thứ này sẽ rất tốt cho người hiện giờ đây.” Bạch lão mỉm cười nói.

Lại quay sang nhìn xác Tử Hồ Nanh Kiếm, Bạch Lão thở dài một hơi:

“Nếu cái đầu của con thú kia không bị nổ thì bộ răng của nó cũng là một nguyên liệu đắt giá.”

Merlin nghe vậy chợt rung mình một cái. Sống với Bạch Lão gần một năm qua, hắn biết lão luôn rất tiếc những vật liệu có giá trị thực dụng. Lúc trước vì lỡ đâm phải một cái lá thảo dược, hắn đã bị Bạch Lão phong ấn đầu khí mấy ngày, lại còn phải mặc cả bộ đồ trọng lực nữa. Khi đó quả thật đúng là địa ngục không tên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thu Dọn Tàn Cuộc

Merlin nghiêm chỉnh đứng trước con Xích Huyền Hỏa Lang đã qua đời để biểu hiện sự tôn kính của mình. Trong lòng hắn cực kỳ kính trọng con thú này bởi vì nó thật sự là một người mẹ vĩ đại. Nó đã làm tất cả để bảo vệ lấy con của mình khỏi nguy hiểm, thậm chí cho tới lúc chết đi vẫn bảo trì tư thế đứng che chở cho con của nó. Bản thân Merlin cũng là người mồ côi cha mẹ cho nên đối với hắn, cha mẹ là một cái gì đó thiêng liêng cao quý không thể nói hết ra bằng lời.

Mặc dù toàn thân hắn bây giờ đã không còn một chút sức lực nào vì di chứng sau khi thi triển ra vũ kỹ Lôi Vũ Phá Thiên Không, nhưng Merlin vẫn cố gắng đứng thẳng nhìn con Xích Huyền Hỏa Lang, thầm phát thệ trong lòng:

“Người cứ yên tâm an nghỉ, ta xin lấy tất cả danh dự, tính mạng, lực lượng, tôn nghiêm của ta ra thế sẽ đối xử thật tốt với con của người.”

Qua đi vài phút mặc niệm, Merlin hướng mắt về phía con Xích Huyền Hỏa Lang con đang rúc mình dưới chân con mẹ. Con sói nhỏ này không to lớn như mẹ của nó, cao chỉ cỡ tới hông của Merlin. Nó sở hữu một bộ lông đỏ rực mềm mại y hệt như của mẹ nó, đặc biệt là nó có một đôi mắt màu vàng kim óng ánh cực kỳ xinh xắn.

“Ê này... sói con, từ giờ mày hãy đi theo tao nhé.” Merlin tiến gần tới bên con sói nhỏ, duỗi tay định vuốt đầu nó.

Chỉ là Merlin lại không thể ngờ được lúc tay hắn sắp chạm tới đầu nó thì bất chợt con sói nhỏ này nhe răng ra ngoạm vào tay hắn một cái.

“Ai, ai, ui za, mày làm cái gì vậy? Thả tay tao ra ngay..Ai ôi!!!” Merlin bị con sói bất ngờ cắn cho một cái vào tay thì liền thất thanh kêu oai oái.

Phải tới lúc hắn vận ra một chút đầu khí hộ thể, con sói nhỏ bấy giờ mới chịu nhả tay của hắn ra, sau đó gầm gừ đề phòng nhìn hắn.

“May mà kịp phản ứng nếu không thì nát tay rồi.” Merlin vừa xuýt xoa lấy bàn tay, vừa than vãn.

Lại liếc nhìn về phía con sói nhỏ, Merlin hiểu đây dù sao cũng là phản ứng bình thường của con thú, hơn nữa mẹ của nó cũng vừa mới mất đi. Cho nên hắn rất đồng cảm với con sói này, vì vậy Merlin tiếp tục cố gắng tìm cách giao tiếp với nó, hắn bèn ngồi xổm xuống trước mặt nó rồi nhẹ giọng nói:

“Này sói con, bản thân tao cũng là người mất đi cha mẹ cho nên tao rất hiểu tâm trạng của mày bây giờ. Nhưng mày không thể cứ như thế này mãi được, nếu không mẹ mày dưới suối vàng sẽ không cảm thấy an lòng đâu...” Bất chấp con sói nhỏ này có hiểu lời hắn nói hay không, Merlin vẫn cứ tận tình khuyên nhủ nó.

Tuy nhiên, cho dù hắn có nói gì đi chăng nữa, con thú vẫn không có举动 gì cả. Thậm chí sau khi nghe Merlin lời nhai một lúc, nó cũng chẳng thèm quan tâm tới hắn nữa, chỉ lặng lẽ tiếp tục rúc vào chân con sói mẹ.

Merlin tất nhiên vẫn sẽ không bỏ cuộc, nhưng tốn nước bọt một hồi lâu như vậy cũng làm hắn phải miệng đắng lưỡi khô. Nhóm người dậy đứng lên,

Merlin lấy từ bên trong nhẫn không gia ra chiếc túi đựng nước thì liền lập tức ngửa cổ tu ừng ực.

Thỏa mãn xong cơn khát của mình, lại quay sang thấy Bạch lão vẫn đang đứng ngẫm nghĩ cái gì đó, Merlin bèn tiến lại chỗ của lão nói:

“Sư phụ, con muốn chôn cất con Xích Huyền Hòa Lang mẹ này.”

“Hả? Ngươi thật sự muốn sao? Thân thể con Xích Huyền Hòa Lang này là hỏa thuộc tính, cho nên có một số thứ trong người nó sẽ có lợi cho ngươi đấy.” Bạch lão vừa hỏi hần, vừa híp mắt chăm chú nhìn về mặt của Merlin.

“Sư phụ, con Xích Huyền Hòa Lang mẹ này hoàn toàn xứng đáng để được để tôn trọng. Cho dù thân thể của nó có làm cho con tăng thêm tu vi đi nữa, con cũng không cần.” không có một giây phút chần chừ nào cả, Merlin ngay lập tức đáp lại lão bằng một câu trả lời dứt khoát.

Nhìn thái độ kiên quyết hiếm thấy của Merlin hiện giờ, Bạch lão chỉ còn biết lắc lắc nhẹ cái đầu, sau đó phát tay nói:

“Được rồi, ngươi muốn làm gì thì làm đi. À, mà đừng quên thu lại xác của con Tử Hồ Nanh Kiếm. Dù gì nó cũng là ma thú tiến hóa, cho nên thân thể của nó vẫn có một chút giá trị đấy.”

Bạch lão vừa dứt lời thì lập tức hóa thành một đạo ánh sáng nhập vào chiếc nhẫn đen trên cổ hần.

Thở ra dài ra một hơi, Merlin liền đi đến chỗ con Tử Hồ Nanh Kiếm, ý niệm vừa động, hần lập tức thu cái xác không đầu của con Tử Hồ Nanh Kiếm vào bên trong nhẫn không gian.

Nhẫn không gian không thể chứa đựng được vật sống, nhưng đây lại là một cái thi thể vô hồn không còn một tia sinh khí nào cả, cho nên Merlin hoàn toàn có thể thoải mái đựng xác con thú vào bên trong chiếc nhẫn không gian của hần.

Lại bước tới chỗ con Xích Huyền Hòa Lang, Merlin cũng làm tương tự như vậy, thu xác của nó vào bên trong chiếc nhẫn. Sở dĩ hần cũng thu xác con sói mẹ vào nhẫn là vì muốn dự định đem tới chỗ sơn cốc của mình để chôn tại đó, chứ tại đây hoàn toàn không thích hợp bởi đã bị trận chiến của hai con thú san thành bình địa.

Xích Huyền Hòa Lang con vẫn còn đang u sầu rúc dưới chân con mẹ, đột nhiên nó thấy mẹ mình cứ như không khí biến mất thì liên tục sủa lên nhiều tiếng bi thương.

“Ngao, ngao, ngao...!!!”

“Này sói con, mày cứ yên tâm, tao sẽ đem mẹ mày tới một chỗ thật tốt để yên nghỉ. Đi thôi” Vừa nói, hần vừa ngửa tay ra vẫy vẫy với con sói.

Nhưng con Xích Huyền Hòa Lang con chợt quay sang nhìn hần với một đôi mắt lạnh lùng, sau đó nó lại nhe răng nanh ra gầm gừ đầy địch ý. Hình như Merlin đã bị con Xích Huyền Hòa Lang này hiểu lầm là cướp đi thi thể của mẹ nó, cho nên nó mới muốn tấn công Merlin là như vậy.

“Ồ này, này... tao chỉ...” Merlin còn chưa kịp dứt lời thì con sói nhỏ đã nhảy bổ tới chỗ hần.

Con Xích Huyền Hòa Lang này thực lúc mới chỉ có ở nhất giai tam tinh, cho nên nó hoàn toàn không phải là đối thủ của Merlin. Vì vậy nó lập tức bị Merlin khống chế ghì chặt cả người xuống đất.

“Này sói con, mày đừng có ép tao quá đáng, tao thật sự không muốn trói mày đâu.”

Nhưng con sói vẫn liên tục dẫy dụa, đã không còn cách nào khác, Merlin đành phải lấy từ bên trong nhẫn không gian vài sợi dây, sau đó lần lượt trói mõm cùng bốn chân của nó lại.

“Mày đúng là cái đồ thân lừa ưa nặng. Cứ yên tâm đi, tao sẽ chôn cất mẹ mày thật tử tế.” Hần vừa vỗ vỗ vào lưng con Xích Huyền Hòa Lang con vừa nói, sau đó thì vác cả người con thú lên vai, cất bước tiến về phía sơn cốc.

Cùng lúc ấy, người tại Lâm Sơn trấn hiện đang rất xôn xao về vụ nổ kinh hoàng bên trong ma thú rừng rậm.

Mà bên trong quán ăn Merlin có ghé qua hơn một tháng trước, mọi người cũng lấy chủ đề này để bàn tán rất sôi nổi.

“Này, anh có nghe nói qua vụ nổ bên trong ma thú rừng rậm chưa?”

Một anh chàng bán nhân tai mèo trẻ mang ngồi cùng bàn nói chuyện với một ông chú tai cáo.

“Ồ xời, chú bây giờ mới biết sao? Từ lúc vụ nổ mới bộc phát là anh đây đã nghe được rồi. Mà nè, để anh tiết lộ cho chú biết nhé. Nghe nói là có hai con ma thú thực lực ít nhất cũng khoảng tam giai cửu tinh đánh nhau long trời lở đất để dành địa bàn ở bên vùng trung tâm khu rừng đấy.”

“Thật sao? Tam giai ma thú đại viên mãn, hơn nữa là tận hai con? Trung tâm Ma thú rừng rậm thật đáng sợ.” Anh chàng tai mèo sợ hãi rung mình một cái.

“Chứ sao nữa? Một núi làm sao có thể chứa hai hổ? Chuyện này từ lâu đã trở thành quy luật tự nhiên rồi còn gì.” Ông chú tai cáo ra vẻ cao thâm nói.

“Anh thật là cái gì cũng biết tuốt, em thật phải bội phục anh sát đất.”

“Chắc! Anh mày mà lì, chú bây giờ cứ mời anh thêm một đĩa đuôi bò là anh cái gì anh cũng cho chút biết.” Ông chú tai cáo vừa nói vừa xia răng.

“Bồi bàn đâu rồi? Cho tôi thêm một đĩa đuôi bò nhé!”

“Có ngay, có ngay!”

Đợi tới lúc người phục vụ mang ra một đĩa đuôi bò hầm thơm lừng, ông chú tai cáo lập tức lao vào ăn như chết đói.

“Anh cáo này, cho em hỏi thêm chuyện này có được không? Nghe nói cách đây hơn một tháng trước Lang Hồ dong binh đoàn có thiệt mạng nhân số hơn hai mươi người chỉ vì đi bắt một tên nhóc nhà quê nào đó với cảnh giới tam tinh giả nguyên cảnh, không biết đây có phải là sự thật không anh?”

Ông chú tai cáo đang mãi quét dọn đĩa đuôi bò ngon lành, nhưng vừa nghe anh chàng tai mèo nói xong thì lập tức mắc nghẹn ho sặc sụa.

“Ặc!!! Khặc, nước...”

“Đây, đây, uống đi đây anh.” Anh chàng tai mèo thấy vậy bèn vội vã rót một bát rượu ra cho ông chú tai cáo uống.

“Phù! Khục! Khục! Tí thì chết.” – ông ta vừa nuốt rượu vừa nói – “Nói nhỏ nhỏ thôi, có còn muốn sống hay không hả? Nếu để người của Lang Hồ dong binh đoàn nghe thấy là chết cả lũ đấy.”

“Tại sao vậy hả anh?” Anh chàng tai mèo sắc mặt hơi đổi hỏi.

Ngó trước ngó sau đề phòng không có ai để ý, ông chú tai cáo bấy giờ mới nói nhỏ vào tai anh chàng tai mèo này:

“Anh cũng không biết chú nghe được chuyện này ở đâu. Nhưng tin tức này chính là tin mật đã bị Lang Hồ dong binh đoàn phong tỏa. Nếu chú mà cứ không biết giữ mồm miệng bép xép lung tung như thế thì chính là triệt để đắc tội với cả Lang Hồ dong binh đoàn đấy.”

“Tại..tại sao lại thế ạ?” Anh chàng tai mèo này bây giờ mới ý thức được sự việc nghiêm trọng tới phần nào.

“Việc Lang Hồ dong binh đoàn thiệt mạng hơn hai mươi người chỉ vì một thằng nhóc con chính là sự sỉ nhục với một dong binh đoàn có số má trong trấn như bọn họ. Chuyện này tất nhiên có liên quan đến vấn đề thể diện cho nên họ đã tung tin giả ra là gặp phải ma thú cường đại nên tử vong. Thế nên cho dù có ai biết rõ chuyện này đi nữa thì họ cũng phải nhắm mắt làm ngơ để không phải vướng vào phiền phức với Lang Hồ dong binh đoàn.”

“May mà có anh nhắc nhở, chứ nếu không chắc là em đúng là chết không có chỗ chôn rồi.” Anh chàng tai mèo có cảm giác giống như vừa mới thoát được một kiếp, hủ hủ nói.

“Không sao, chú mày còn phải học anh đây nhiều lắm. À, gọi cho anh thêm một đĩa đuôi lợn đi...”

*Ngoại truyện (đặc biệt): Viễn cổ chú ngữ được nghĩ ra để làm gì?

“Xin kính chào các bạn độc giả, các đồng chí, bà con cô bác từ đầu phố cho tới bạn bè cuối phố đã và đang đọc bộ truyện “Vô Biên đại lục phiêu lưu ký”. Hôm nay, tôi Merlin, sẽ đóng vai thầy giáo để giải thích cho các bạn tại sao cái lão tác giả dở hơi lại nhét yếu tố chú ngữ vào câu truyện.”

“Chep, áo trắng sơ mi cổ bẻ, quần comple đen, trông rất hợp với tôi nhỉ? Ái chà, còn phải đeo cái kính lên cho trí thức đã. Chắc, cái giày đen bằng da này đi đau chân lắm, thôi thì đổi qua đôi dép lười cho nó chất.”

*Merlin sau một hồi sửa sang trang phục liền cười trừ gãi đầu *

“À, xin lỗi, xin lỗi vì đã để mọi người phải chờ lâu. Bây giờ tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề đây.”

“Trước tiên, chúng ta sẽ chia chủ đề hôm nay ra làm ba điểm mấu chốt, đó là:

- Viễn cổ chú ngữ là gì?

- Viễn cổ chú ngữ có ý nghĩa ra sao?

- Viễn cổ chú ngữ được thêm vào truyện để làm gì?”

“Về vấn đề đầu tiên, trước tiên các bạn hãy nhìn bản chú ngữ đầy đủ của lão tác giả nghĩ ra đã.”

A Art

B Blo

C Ca
D DE
E EN
F Fano
G Gani
H Harla
I Isus
J Jaki
K Karo
L Lamén
M Mic
N Nazi
O Oel
P Pika
Q Que
R Ruson
S Sumel
T Tal
U Uni
V Vika
W Waster
X Xino
Y Yasel
Z Zenrul

“Đối với nội dung câu chuyện, Viên cổ chú ngữ là một loại ngôn ngữ có những ký tự kỳ lạ. Còn trong con mắt bạn đọc, lão tác giả tuy có vẽ vờ, nhưng đồng thời cũng đơn giản hóa một loạt ký tự như trên để cho người đọc được dễ hiểu.”

“Vấn đề thứ hai, đó là những ký tự này có ý nghĩa gì sao?”

“Tất nhiên rồi, đối với nội dung truyện nó đóng vai trò giống như một cái chìa khóa để khởi động một chiếc Dream, Cup, Wave, SH... nói chung là một chiếc xe chẳng hạn. Do đó, Viên cổ chú ngữ là ngôn ngữ dùng để cho pháp sư có thể thi triển ra những ma kỹ cường đại của mình.”

“Còn xét về góc độ người đọc, những ký tự này được xếp thành một câu hoàn chỉnh, mà mỗi một chữ cái đầu của ký tự bên trên nếu tách ra và xếp lại với nhau, thì thành cách gọi của ma kỹ ấy.”

Một cái bóng đèn chợt sáng lên trên đầu Merlin

“Để tôi ví dụ nhé, sự phụ tôi lúc trước có thi triển ra bí thuật cao cấp “Kết nối tâm linh thuật”. Ở thời điểm hiện tại, tôi cũng chẳng biết đó là thuật gì và thi triển ra sao. Nhưng nếu các bạn nhìn vào câu chú đầy đủ của ma kỹ này sau đây

Karo – En – Tal Nazi – Oel – Isus Tal – Art – Mic Lamén Isus – Nazi – Harla Tal – Harla – Uni – Art – Tal.

Nếu lấy từng chữ cái đầu ra xếp vào với nhau thì tạo thành:

KET NOI TAM LINH THUAT – Kết nối tâm linh thuật. Giờ thì các bạn đã hiểu một chút về ý nghĩa của nó chưa?”

Merlin cười một cái, rồi lại tiếp tục giải thích

“Cuối cùng là Viên cổ chú ngữ được thêm vào truyện để làm gì?”

“Rất đơn giản thôi, đó là bởi vì lão tác giả muốn tô thêm một ít yếu tố nhỏ vào câu chuyện. Nói nôm na là chẳng hạn bạn có một ly trà, bạn đổ cả lọ đường vào ly trà đó để cho nó ngọt thêm. Thì tương tự cái lão tác giả đây tự kỷ kia thêm cái phần viên cổ chú ngữ này vào để pha thêm một ít đặc sắc cho câu chuyện.”

“Chắc các bạn đang nghĩ, tại sao các bạn phải cần biết cái bảng chữ quái quỷ không ai cần này? Bảng chữ này tạo ra chỉ để thêm vào một chi tiết cho câu chuyện, thế cho nên các bạn không cần phải biết rõ làm gì cho một óc, cứ thoải mái đọc lướt qua là được rồi.”

“Còn tôi thì phải học nó rồi đọc lên, thật đúng là một muốn chết.”*Merlin lắc đầu ngán ngẩm*

“Tổng kết lại những điều trên, các bạn đã biết được Viên Cổ chú ngữ là một thứ ngôn ngữ rất kỳ ảo trong nội dung truyện. Nhưng nhìn chung lại rất là nhàm đối với các bạn đọc... Cũng chỉ tại cái lão tác giả khom kia đầu óc có vấn đề thế nên mới bịa ra linh tinh, vì vậy xin các độc giả hãy thông cảm cho lão. Merlin tôi xin tạm...”

Bỗng nhiên có tiếng nói vang lên từ đâu đó

“Ồ lão nhì, có ai đòi thừa nào nhân vật trong truyện lại dám đi xiên xỏ người tạo ra hần không?”

Merlin liền đáp trả ngay lập tức

“Thì tất cả là tại ông tự kỷ chữ còn kêu ả? Tất cả những gì tôi nói, tôi làm đều ra do ông nghĩ rồi viết ra. Bây giờ lại quay sang bắt tội những gì mình bịa ra sao? Ông tự kỷ lv max cmnr, về uống thuốc ngủ đi.”

“Á, à lại còn dám... cơ mà cậu nói cũng đúng, có lẽ ta bị bệnh thật rồi. Nói chuyện với chính nhân vật mình nghĩ ra, thế giới này thật điên đảo rồi.” *Một tiếng thở dài mang đầy cảm xúc truyền tới*

“Thế giới vẫn bình thường, chỉ có mỗi đầu ông điên đảo thôi.”

“Được, được lắm, hết trêu chán sự phụ của mình, bây giờ lại còn quay lại troll ta sao? Gan hùm mật gấu chắc là ăn no nê lắm rồi nhì? Vậy thì cứ đợi mấy chương tiếp theo ta sẽ cho cậu biết thế nào là địa ngục trần gian.”*Đi kèm là một tiếng cười âm hiểm vang lên*

“Tại sao những lời ông tự phi báng mình lại đổ lên đầu tôi? Thật là không công bằng! Chế độ dân chủ bình đẳng đâu hết rồi?” *Merlin kêu gào lên vô cùng oan ức*

“Im đi, ta ở đây là tác giả, dám cả gan trêu ta thì cứ chờ sẵn đến giờ hoàng đạo đi.”

“Hức, hức, thật là không công bằng mà...”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thầy Trò Tâm Sự

Soạt ~! Soạt~!

Chấn lại lỗi đi bí mật cho thật cẩn thận như mọi khi, Merlin lúc này mới phui phui bàn tay, an tâm thở ra một hơi. Sau đó vác con Xích Huyền Hòa Lang con về chỗ thác nước quen thuộc.

Để đề phòng con thú vọng động, hần cũng không có cơi trói cho nó ngay mà chỉ đặt nó nằm sang một bên.

“Tao bây giờ sẽ đi xem chỗ để chôn mẹ mày cho thật tốt, mày cứ nằm đây nhìn thôi nhé.”

Sau khi đi một vòng thăm soi tỉ mỉ từng chỗ một. Merlin cuối cùng cũng chọn một khu đất nhỏ khá thoáng đãng, cách chỗ thác nước của hần có vài bước chân. Giữa khu đất này có một cái cây kỳ lạ có màu lá vàng nhưng lại rất tươi tốt. Xung quanh được bao bọc bởi vô số những bông hoa tươi tắn với đủ loại màu sắc trông cực kỳ đẹp mắt.

“Chỗ này thật không tồi.” Merlin gật đầu hài lòng trầm nghĩ.

Lấy từ bên trong nhẫn không gian ra chiếc xẻng hắc mua từ vài tháng trước. Merlin dự định dùng nó để đi đào thuốc, nhưng hắc cũng chẳng thể nào ngờ được sẽ phải dùng nó để làm công việc này.

Hắc xắn hay ống tay áo của mình lên cao, bắt đầu cặm cụi đào xuống.

Xoạch! Xoạch!

Qua đi khoảng gần một giờ đồng hồ, Merlin đã đào xong một cái hố thật sâu, thật vuông vắn. Hắc cẩn thận lấy thi thể Xích Huyền Hóa Lang mẹ từ trong nhẫn không gian ra, đặt nó nằm trên một tấm vải lụa. Cuối cùng thì bắt đầu lại lấp đi miệng hố.

Sau khi làm hết những công đoạn này xong xuôi. Merlin đi tìm một cái bia đá thật vững chãi, cân đối đặt trước nấm mồ của con Xích Huyền Hóa Lang mẹ. Trên bia đá được hắc dùng Hắc Long Kiếm khắc lên một hàng chữ: “Tại đây có một người mẹ vĩ đại đang an nghỉ”

“Thật xin lỗi vì tao chỉ có thể chôn mày một cách đơn giản như vậy. Nếu mày có linh thiêng thì hãy phù hộ cho con của mình nhé. À... cho tao nữa thì càng tốt...” Merlin chấp tay vái trước nấm mồ cho phải đạo.

Con Xích Huyền Hóa Lang con được hắc để nằm trên thảm cỏ cách đó cũng không xa cho nên tất cả những gì Merlin làm nó đều nhìn thấy hết. Con thú cũng không còn cứng đầu dầy dụa nữa, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm vào nấm mồ.

“Sao rồi sói con, mày đã bình tĩnh lại chưa?” Merlin mò hôi mò kê khẽ nhại đi tới chỗ con sói cười hỏi. Bởi trong quá trình đào hắc cũng không sử dụng đầu khí, chỉ thuần túy dùng sức để đào cho nên với như vậy.

Con sói vẫn nằm im không có một tia phản ứng gì cả, nhưng trong đôi mắt màu vàng của nó là một sự u buồn cực kỳ nhân tính.

“Được rồi, bây giờ tao sẽ cời trời cho mày. Nhưng mà đừng có cắn tao nữa nhé.” Merlin tiến tới bắt đầu cời trời cho con sói.

Soạt, soạt.

Sau khi được tự do, nó liền lập tức nhào người lên, chậm rãi bước tới chỗ mẹ nó nằm an nghỉ. Cuối cùng thì nằm lì xuống đối diện trước cái bia mộ, không có hành động gì thêm cả. Nhìn chú sói có biểu cảm quá giống con người như vậy, Merlin chỉ còn biết lắc đầu than thở ma thú tại đại lục này quá thông minh...

Mặt trời cũng đã bắt đầu rọi xuống ánh chiều tà. Merlin sau khi ngồi nghỉ được vài giờ đồng hồ, thể lực của hắc cũng hồi phục lại. Hôm nay không có phải bận bịu việc tu luyện, cho nên trải qua ngẫm nghĩ một lát. Hắc quyết định nấu một nồi canh súp hầm thịt “bò” để đổi món.

Vài ngày trước đó, hắc có đấu với một con “Bạo Ngư Sừng Quắm”. Tất nhiên nó đã bị Merlin nhanh chóng hóa kiếp. Chỉ là đến lúc kiểm tra thân thể của con ma thú này thì với con mắt đầu bếp của mình, hắc liền nhận ra thịt của con bò này rất có độ đàn hồi, hơn nữa lại còn rất mềm. Rất giống... không đúng, phải nói là thịt của con ma thú này nếu so với bò ở kiếp trước thì tốt hơn rất nhiều, có lẽ là do nó là ma thú chứ không phải động vật bình thường.

Quyết định không lãng phí của trời, hắc trực tiếp thu vào trong nhẫn không gian để dự trữ. Ngoài ra, để chế biến món canh này được đậm đà và thơm ngon hơn, hắc còn có cho thêm vào bên trong vài loại hương liệu mà hắc tiện tay thu vào trong nhiều ngày đi săn trước.

Đầu tiên hắc rửa sạch một miếng thịt, thái nhỏ ra thành nhiều miếng nhỏ rồi đun trong nồi nước sôi hắc đã chuẩn bị trước để lọc cho thịt được sạch và loại bỏ gân máu.

Trong lúc chờ đợi, Merlin liền chuyển qua công đoạn chuẩn bị. Rất trùng hợp là cà chua ở thế giới này cũng có, thế nên Merlin cũng dễ dàng tìm được hoạch được một vài quả cà chua đại.

Merlin lấy vài quả chín mọng, khéo léo khía vỏ ngoài lên rồi trụng qua nước sôi một chút để có lột lớp vỏ bên ngoài cho được dễ dàng hơn. Lại lấy từ trong nhẫn không gian ra một cái nồi khác rồi đặt lên đồng lửa, hắc cho vào hai muỗng dầu động vật, sau đó là hương liệu thái lát rồi phi thơm lên. Tiếp đến đổ thịt vào để xào chín qua, chờ cho thịt được hơi đổi màu, hắc lập tức đổ thêm rau củ để xào kèm theo. Tất cả những động tác trên được Merlin thực hiện dễ dàng giống như nước chảy mây trôi, không có một sai lầm nào cả, cho dù có là nhỏ nhất đi chăng nữa.

Năm phút nhanh chóng trôi qua, Merlin bấy giờ mới cho thêm nước vào nồi, đồng thời thả thêm cà chua đã được lột vỏ và rắc thêm một ít gia vị hắc tự chế lúc trước.

Công đoạn cuối cùng rất đơn giản là điều khiển ngọn lửa đun sôi lên, rồi tiếp đó là âm i cho nhỏ lại. Chuyện này với Merlin thật là quá dễ như ăn bánh. Hắc dù sao đi nữa cũng là hóa ma pháp sư, hơn nữa còn là luyện được sư. Cho nên chuyện điều khiển ngọn lửa là điều hắc phải nắm được rồi, hướng chỉ là dùng để nấu ăn đơn giản thế này.

Một lúc sau, từ trong nồi tỏa ra một mùi thơm ngào ngạt, đến nỗi Merlin vừa mới ngửi thôi thì bụng hắc cũng đã lập tức biểu tình. Kết quả của tất cả những công đoạn chế biến cầu kỳ là một món súp thịt chín nhừ, vừa đơn giản lại vừa ngon miệng.

Bạch lão chợt từ trong chiếc nhẫn đen trên cổ hắc hiện ra. Đôi mắt lão vừa chăm chú nhìn vào nồi canh, vừa nói:

“Ồ! Trông cũng thật không tồi. Hôm nay ngươi lại trở tài nấu ăn nữa hả? Cho vị sư một bát xem nào.”

Merlin nhanh chóng múc ra một bát cho lão, sau đó thì mỉm cười chờ lão cho ý kiến.

“Uhm! Thật ngon, nước súp đậm vừa phải, miếng thịt được hầm mềm chín tới, không bị quá dai. Nửa nồi súp này xác định là của ta rồi.” Bạch lão giọng tuyên bố chém như đinh chặt sắt.

“Sư phụ, người để bớt lại cho con và Xích Huyền Hòa con Lang ăn thêm một ít có được không?” Mặt mày Merlin liền ngêch ra.

“Hừ, kính hiếu vì sư một ít đồ ăn thôi mà ngươi cũng keo kiệt? Thế công ta cho dạy dỗ ngươi, cho ngươi linh được...” Lão lại bắt đầu kể về một chàng dài đạo lý chả liên quan gì tới hoàn cảnh.

“Thôi được rồi sư phụ. Người thắng. Con xin đầu hàng.” Merlin chỉ còn nước gơ lên hai tay, cười khỏ nói.

Cứ mỗi lúc hấn đích thân nấu đồ ăn thì lão lại trở nên tham lam một cách buồn cười. Hơn nữa nếu hấn mở miệng ý kiến là “cuộn băng Tôn sư trọng đạo” lại được lão lập tức “tua lại” chừng khoảng vài giờ.

Hai thầy trò bắt đầu cặm cụi ngồi đánh chén, Merlin nhìn Bạch lão càn quét cái nồi cũng chỉ còn lác đầu ngán ngẫm. Bỗng như sực nhớ ra một điều gì đó, hấn bèn lập tức hỏi lão:

“À mà sư phụ, con từ trước tới giờ có một thắc mắc. Trong sách có viết: linh hồn không thể duy trì ở bên ngoài quá lâu, cần phải có thực thể để nhập vào. Vậy sao người lại có thể thoải mái duy trì linh hồn thể của mình như vậy?”

“Súp!”

Bạch lão lúc này đang mãi uống cạn nước súp trong nồi, chợt nghe thấy Merlin nhắc tới vấn đề này thì ngẩn ra nói:

“Ừa? Vì sư trước đó chưa có nói gì cho ngươi sao?”

Merlin ngơ ngác lắc lắc đầu.

Thông thả đặt cái nồi đã trống rỗng sang bên cạnh, lão bắt đầu chậm rãi giải thích cho hấn nghe:

“Chiếc nhẫn màu đen mà ngươi đang đeo trên cổ kia có gọi là Linh Nguyên nhẫn, một bảo bối cực kỳ trân quý có thể nói là có một không hai. Chiếc nhẫn này ngoài tác dụng như một túi không gian chứa đồ thì nó còn có thể giúp cho người sử dụng bảo vệ nguyên thần phòng khi gặp phải nguy hiểm. Cho nên vì sư lúc mới có thể thoải mái duy trì ở dạng linh hồn thể mà không phải sợ gì cả.”

Merlin ồ lên một tiếng ngạc nhiên, liền đặt chiếc nhẫn này lên tay xem xét lại một lượt. Bề ngoài nhẫn đen kịt, không có một hoa văn gì cả, trông chả khác gì một cục sắt chẳng có một chút giá trị nào.

“Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong” Merlin than thở thầm nghĩ.

“Sư phụ, vậy đến tận cùng là chuyện gì đã xảy ra...” Merlin còn chưa kịp nói hết lời thì đã bị Bạch lão cốc cho một cái vào đầu.

“Ngươi đấy, cái đồ ngốc hay thích tò mò. Đừng có nhồi nhét những ý nghĩ dư thừa vào trong đầu, ngươi chỉ cần chăm chỉ tu luyện cho thật tốt là được rồi.”

Bạch lão đã không muốn nói, Merlin cũng không kiên trì hỏi gì thêm nữa. Dù sao hấn vẫn sẽ chờ cho đến lúc lão muốn nói thì tới lúc đấy biết cũng chả sao.

Thu dọn xong bãi chiến trường mà hai thầy trò bày ra, Merlin bung tới chỗ ngồi mộ một bát súp mà hấn để phần riêng cho con Xích Huyền Hòa Lang con.

Nhìn con sói nhỏ vẫn đang nằm ủ rũ trước mộ mẹ nó cả buổi cho tới giờ, Merlin cũng không biết phải làm gì cho tốt. Hấn chỉ lặng đặt bát súp thơm lừng sang cạnh nó, nhẹ giọng nói:

“Này sói con, tao để bát súp ở bên cạnh có đói thì nhớ ăn nhé.”

Con sói vẫn không có đã động gì cả, Merlin cũng hết cách đành phải rời đi. Cứ để con thú lại một mình với mẹ của nó.

Hiện song trăng đã sắp mọc lên cao, quang cảnh bầu trời đêm nay cực kỳ quang đãng. Vẫn như mọi khi, ánh sáng êm đềm từ cặp song trăng tỏa ra khắp mọi nơi, soi sáng một cách đẹp mờ ảo khắp cả một chốn thiên địa. Bầu trời chỉ chít những ánh sao lấp lánh, trông chả khác gì những hạt kim cương óng ánh được tinh tế ghim lên màn trời đêm nay.

Những chiếc cành cây, tán lá chốc chốc lại được ngọn gió nhẹ nhàng hiu hiu thổi qua, tạo nên âm thanh xào xạc thật vui tai trong đêm màn đêm cô tịch.

Merlin bây giờ đang nằm vắt chân chữ ngũ ngắm trời sao trên một tảng đá lớn. Đêm nay lại là một đêm đẹp tuyệt vời để hấn có thể thưởng thức cảnh đẹp mà chỉ có ở đại lục Vô Biên mới có.

Tâm trạng hiện tại của hắn rất... khó nói. Hôm nay là một ngày khá thảnh thơi vì không phải tu luyện, nhưng đồng thời cũng là một ngày phức tạp nhất suốt một tháng qua hắn sống trong ma thú rừng rậm. Trận chiến đầu long trời lở đất giữa hai con ma siêu cấp ma thú, con Xích Huyền Hỏa Lang đầy tình mẹ, sói con cứng đầu, ma thú tiến hóa... Đúng là cứ mỗi một ngày qua đi, Merlin lại càng được chứng kiến, biết thêm những điều lý thú mới mẻ.

Bầu trời đêm nay tuyệt vời như vậy, tất nhiên cũng thu hút được tâm tình ngắm mỹ cảnh của Bạch lão, cho nên lão hiện cũng lơ lửng bên cạnh Merlin, chấp hai tay ra sau lưng ngửa mặt nhìn lên bầu trời.

“Sư phụ, đại lục Vô Biên đến tốt cùng là rộng lớn tới cỡ nào?” Merlin chợt vu vơ hỏi một câu.

“Hừm... rộng, rộng lắm. Rộng tới nỗi trí tưởng tượng của ngươi cũng không thể hình dung ra được đâu. Cho dù là vi sư cũng không biết nó rộng tới cỡ nào.” Bạch lão cũng đáp lại hắn bằng một câu trả lời rất mơ hồ.

“Sư phụ, chuyện lạ tại đại lục luôn có rất nhiều phải không ạ?” Merlin lại tiếp tục dài bài.

“Tất nhiên rồi, ngay như cái đồ ngốc nhà ngươi cũng là một chuyện lạ hiếm có trên cái đại lục này đấy.” Bạch lão nhẹ giọng nói.

“Thế bây giờ con nói, con là một kẻ xuyên việt từ thế giới khác đến, người có tin không?”

“Hừm, nếu là thật sự như vậy thì có lẽ cũng giải thích được khá nhiều điều.” Bạch lão vẫn bảo trì sự bình thản, phảng phất như chuyện này chả có gì to tát.

“Vậy người nói thử xem.” Merlin lại nhất thời nổi lên bản tính hiếu kỳ.

“Thì ngốc có số này, hành động ngu ngốc này, ăn mặc quái dị này, trí tưởng tượng không bình thường này, tò mò một cách ngu xuẩn này...” Lão lập tức thống kê một loạt những tật xấu của hắn ra.

“Thôi, thôi sư phụ, con chừa rồi. Người đừng có trêu con trong hoàn cảnh có được không ạ?” Merlin cười khổ ngắt lời lão.

“Mặc dù ngươi rất ngốc, nhưng có lẽ ngay cả bản thân ta cũng không khá gì hơn khi nhận một kẻ ngốc như ngươi làm đồ đệ, thật buồn cười.” Bạch lão trên mặt nở một nụ cười mỉm. Nhớ lại mục đích lão thu Merlin làm đồ đệ, rồi sau đó lại đổi ý làm lão trong lòng nhất thời lại dâng lên một cảm xúc khó tả.

“Hix, thôi mà sư phụ, người thôi đừng có đá xoáy con đi có được không.” – Merlin thở dài ra một hơi – “Có mỗi một ngày an nhàn mà người cũng không thả lỏng một chút được sao?”

“Uhm, thì có ai nói gì đâu? Ngươi cứ thoải mái thả lỏng đi, tu luyện hôm nay cứ bù hết vào ngày mai.” Bạch lão thản nhiên đáp.

“Ặc!” Merlin đảo con mắt trắng dã nhìn lão, trong lòng bất đắc dĩ mãi không thôi.

Vừa đưa mắt dõi theo từng vì sao, Merlin lại băng quơ nói:

“Cứ nghĩ tới việc có thể được đi chu du khắp đại lục là lại làm con cảm xúc dâng trào sư phụ ạ. Người có cảm thấy cứ tiêu diêu tự tại, trôi làm mây, đất làm giường, tứ phương là nhà. Sống an nhàn thế này có phải là sung sướng nhất không?”

“Uhm, về điểm này vi sư cũng đồng ý với ngươi. Du lịch đại lục cũng là việc ta rất muốn làm bấy lâu nay, song theo cách này cũng thật là yên bình... Ài...”

Hai thầy trò sau đó không ai nói gì thêm nữa, mọi thứ lại chìm vào màn đêm tĩnh mịch. Hai cặp mắt của một già, một trẻ lúc này chỉ lẳng lặng tiếp tục hướng lên chiêm ngưỡng màn trời lung linh đầy sao cùng song trăng sáng soi ở phương xa...

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Người Va Thú Cùng Nhau Liên Thủ

Trải qua một ngày với bao sự kiện đã xảy ra, Merlin lại quay trở về với cuộc sống tu luyện thường ngày của hắn.

Đánh răng rửa mặt một cách nhanh gọn. Hắn thoáng vận động qua một lượt, rồi lại chuẩn bị đi săn ma thú như mọi khi.

Merlin tất nhiên cũng sẽ không quên ghé qua chỗ con Xích Huyền Hỏa Lang con để xem tình hình của nó ra làm sao. Nhưng điều làm hắn cảm thấy bất lực đó là chủ sói vẫn nằm im không có động đậy, ánh mắt u buồn của nó vẫn dán lên tấm bia đá. Thậm chí ngay cả đĩa súp thịt hắn để lại hôm qua, nó cũng chả thèm động vào lấy một miếng.

Merlin tiến tới ngồi xổm xuống bên cạnh chú sói, hần nói:

“Này sói con, tao biết mày rất buồn bã những cũng đừng có nhìn ăn như thế này chứ?”

Nhưng con sói chả thèm đoái hoài gì tới hần, vẫn nằm yên lặng không cử động. Thấy vậy, Merlin bèn đưa tay định vuốt đầu nó một cái thì chợt con sói quay đầu, gầm gừ đe dọa hần.

“Gừ...!”

“Được rồi, được rồi, mày đừng có quá khích, tao để mày yên là được chứ gì?” Merlin vội vàng giơ hai tay lên, thối lui lại ba bước.

Lắc đầu ngán ngẩm nhìn con thú đáng thương tự hành hạ bản thân nó, Merlin đành tạm thời cứ phải để nó lại ở chỗ đó một mình. Còn hần thì phải nhanh chóng bắt đầu thời gian biểu tu luyện của mình.

Vài giờ đồng hồ trôi qua, mặt trời đã lên tới đỉnh điểm, Merlin bấy giờ mới chập vạt mò về đến sơn cốc. Hôm nay hần phải vật lộn với hơn mười con ma thú. Cũng may tu vi của hần đã thăng tiến chút ít, cho nên số năng lượng trong người hần vẫn miễn cưỡng chống chọi được.

Vừa mệt vừa đói, Merlin nhanh chóng đi vào trong sơn động bắt đầu ngồi điều thức lại số năng lượng đã tiêu hao suốt cả buổi sáng.

Tiếp theo đó, sau khi ăn uống qua loa một lúc, Merlin lại tiếp tục ngồi xuống thác nước để vừa chịu đựng áp lực, vừa học thêm một ít Viên cổ chú ngữ. Đến cuối ngày thì hần lại ngồi vào trong bồn nước thuốc “địa ngục” của Bạch lão để bắt đầu tu luyện.

Một ngày bình thường như bao ngày khác của Merlin lại chóng vánh trôi qua, Merlin sau khi vệ sinh cá nhân thoáng qua thì liền đi tới chỗ con sói con. Tối hôm qua hần có một lần nữa ghé qua mang thức ăn cho con sói, nhưng nó vẫn không có chịu ăn uống gì cả. Ngày hôm nay hần dự định sẽ nấu một bữa thật ngon và quyết tâm không có khoan tay đứng nhìn con sói nhỏ dần vạt nữa mà sẽ làm mọi cách để vực lại tinh thần của nó lên.

Nhưng vừa đi đến chỗ ngôi mộ thì sắc mặt của Merlin ngay lập tức liền biến đổi, bởi vì con Xích Huyền Hỏa Lang con đã không còn thấy đâu nữa.

“Thôi chết, con sói này đi đâu mất rồi?” Merlin nhanh chóng chạy quanh một vòng khu thác nước chỗ hần ở, nhưng vẫn không thấy con sói đâu cả.

“Mình đã hứa phải chăm sóc nó cho thật tử tế rồi, bây giờ lại để nó đi mất thế này. Kể như có chuyện gì không may xảy ra thì mình biết ăn nói thế nào với mẹ của nó đây?” Merlin có chút nóng lòng tự trách thầm nghĩ.

Sau khi tìm kiếm một vòng vẫn không thấy gì cả, Merlin mới ngó qua chỗ lối đi bí mật thì thấy đám bụi cây chẳng chịt hần dùng để nguy trang đã bị đốt cháy thành tro từ bao giờ.

“Thôi chết! Nó định đi vào trong rừng sao? Nhưng thức lực của nó mới chỉ là nhất giai tam tinh thôi mà.” Merlin lập tức cuống cuống đi vừa lần theo dấu vết của nó để lại.

“Sur phụ, người có thể cảm nhận hộ con xem sói con ở đâu không ạ?” Merlin vừa chạy hốt hải, vừa hỏi Bạch lão.

“Hừm... Khoảng chừng vài trăm mét, khá gần vành đai rừng đấy, cơ mà người phải cẩn thận vì ngoài nó thì còn có một con ma thú khác.” Bạch lão nhắc nhở hần nói.

Nghe Bạch lão cảnh báo như vậy, Merlin lại toàn lực vận chuyển thân thủ tới mức cao nhất, tăng tốc phi như bay về phía trước. Được Bạch lão luôn bảo vệ trên suốt đường đi, cho nên không có ma thú cường đại nào dám động chạm vào Merlin cả. Thế nên chả mấy chốc hần đã bắt kịp tới chỗ con Xích Huyền Hỏa Lang con.

Chàng cảnh trước mắt Merlin hiện giờ là Xích Huyền Hỏa Lang con đang chập vạt chống chọi lại với một con ma thú hình vượn khác. Con ma thú này thoạt nhìn khá giống với con tinh tinh ở kiếp trước, chỉ có điều là nó có tận bốn cánh tay.

“Là Băng Dã Ma Vượn, thực lực nhất giai lục tinh.” Sắc mặt của Merlin trở nên rất khó nhìn.

Với thực lực bây giờ của Merlin, hần chỉ có thể đánh với ma thú từ nhất giai tứ tinh cho tới ngũ tinh là đã tới cực hạn, nhưng với ma thú lục tinh thì hần vẫn còn chưa có dám chắc. Còn nhớ vụ việc cách đây hơn một tháng trước, lúc chiến đấu với con Hắc Mao Hùng thì hần chỉ có thể duy trì với con ma thú từ bốn tới năm chiêu là đã bị đánh bay người rồi. Bất quá, thực lực của Merlin hiện tại đã là tứ tinh giả nguyên cảnh, cho nên lần này hần có thể có cơ hội để hạ gục con ma thú này.

“Chậc!, sói con, mày đúng thật là phiền phức.” Merlin mặc dù rất ngại con vượn to lớn như một tòa núi nhỏ kia, nhưng hần tất nhiên sẽ không đứng nhìn con Xích Huyền Hỏa Lang con bị đánh gục rồi. Ý niệm vừa động, Hắc Long Kiếm lập tức được Merlin xuất từ trong nhẫn không gian lên tay, sau đó hần lập tức xông ra lao vào vòng chiến.

“Gừ! Gừ!”

“Ngao!”

Rầm!

Cả người con Xích Huyền Hỏa Lang lúc này đang bốc lên một ngọn lửa đỏ rực, hiện tại nó phải chặt vật tránh né những cú đâm như trời đánh từ con Băng Dã Ma Vượn. Thình thoảng con vượn này còn lấy hai tay tích tụ thành một quả cầu năng lượng tỏa ra một luồng khí rất lạnh lẽo, sau đó thì trực tiếp ném về phía con Xích Huyền Hỏa Lang.

Cũng may ngọn lửa của nó còn có phần nào tác dụng áp chế lại thuộc tính của con vượn băng này, cho nên những đòn công kích mang theo thuộc tính băng ấy của con vượn đều bị nó vô hiệu hóa lại. Dẫu vậy, nó vẫn không thể phản công lại được con vượn được một cú đánh nào. Nếu tình hình thế này cứ tiếp diễn, chẳng mấy chốc nó sẽ bị con Băng Dã Ma vượn này làm thịt.

Chợt con Băng Dã Ma Vượn dừng tay không đánh nữa, chỉ thấy nó bốc lên một tảng đá lớn dưới chân mình lên, sau đó thẳng tay quăng về hướng của con Xích Huyền Hỏa Lang.

Vút!

Rầm!

Những tảng đá liên tiếp bay loạn xạ như trời sập tới chỗ con Xích Huyền Hỏa Lang làm cho nó lại phải mệt mỏi tránh né. Trong lúc nó đang cố gắng nhảy lên thì bỗng có một tảng đá trùng hợp bay thẳng tới phía nó đang nhảy.

Mất thấy tảng đá sắp va vào người con Xích Huyền Hỏa Lang thì đúng lúc này, Merlin bắt chợt lao ra từ bên trong rừng cây, trong nháy mắt hắn đã xuất hiện bên trên con Xích Huyền Hỏa Lang. Cầm chặt trong tay Hắc Long Kiếm, Merlin lập tức thi triển ra Tiêu Dao Du Kiếm kỹ. Hắn xoay người một vòng, tay phải hất lên một kiếm chém cho tảng oái oăm này bay ngược về hướng con Băng Dã Ma Viêm.

Keng!

Vút!

Một màn này xảy ra quá nhanh, con Băng Dã Ma Viêm con đang mãi bốc đá để ném. Nó cũng không thể tài nào ngờ được có một tảng đá bị đánh bật ngược trở lại về phía mình, thế nên ngay lập tức bị lãnh trọn cả tảng đá này đập vào người.

Rầm!

“Grào!!!” Con mãnh thú gào lên đau đớn.

“Này sói con, mày định đi đâu vậy? Đừng có làm tao phải lo lắng chứ?” Vừa đáp người xuống mặt đất, Merlin quay đầu nhìn nó nói.

“Àng, ằng.” Con thú đưa mắt nhìn chăm chăm về phía sau lưng con vượn.

Nương theo ánh mắt của nó, Merlin liền nhìn thấy có một bông hoa màu trắng tỏa ra ánh sáng lóng lánh cực kỳ sắc sỡ, ngoài ra thì xung quanh bông hoa này còn có giao động một ít hàn khí khá là êm dịu.

Ánh mắt của Merlin đảo thoảng qua bông hoa xong rồi lại liếc về phía con Ma Vượn. Hiện tại việc đầu tiên hắn cần phải làm là giải quyết con Băng Dã Ma Viêm này rồi sau đó hẵng hay.

“Tao cũng không biết mày dùng bông hoa đấy để làm gì, nhưng nếu nó cần thiết với mày như vậy thì hãy tao sẽ giúp một tay. Được chứ?” Merlin mỉm cười nhìn con sói nói.

Cũng không biết con thú có hiểu lời hắn nói hay không, nó chỉ lẳng lặng bước tới đứng sánh vai với Merlin, cả người lại một lần nữa tỏa ra ngọn lửa đỏ mãnh liệt.

Phùng!

“Này, này. Lửa của mày nóng quá đấy, đừng có phóng ra bừa bãi như thế chứ.” Merlin đứng ngay cạnh nó cho nên hắn trực tiếp cảm nhận được nhiệt độ của ngọn lửa. Hắn cười khổ nói.

Con Băng Dã Ma Vượn lúc này cũng đã dần hoàn tỉnh lại sau cú phản đòn ngoạn mục của Merlin. Nó đầm ngực gào lên một tiếng đinh tai nhức óc bởi vì cảm thấy quá bị nhục nhã. Với lợi thế bốn tay của mình, nó sử dụng hai tay quăng đá vào con Xích Huyền Hỏa Lang, hai tay con lại thì tích ra quả cầu năng lượng băng ném về phía Merlin.

“Đi!”

Merlin và sói con tất nhiên cũng không đứng ngây ra đó nhìn con vượn ném loạn. Sau tiếng hô của Merlin thì cả hai lập tức cùng nhau chia ra hành động. Merlin tranh thủ xuất xứ Tiêu Dao Du kiếm kỹ phản lại những tảng đá mà con vượn ném về phía con Xích Huyền Hỏa Lang. Ngược lại, con Xích Huyền Hỏa Lang sử dụng ngọn lửa nóng rực của mình để vô hiệu hóa những đòn tấn công nguyên tố của con vượn lên Merlin. Một người một sói phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý, dù cho đây là lần đầu tiên bọn họ cùng nhau hợp tác. Không cần những lời nói dư thừa, bỏ qua rào cản giữa người và thú, cả hai đều ra sức yểm trợ lẫn nhau tới nỗi không có một sự sai sót nào cả. Nếu có người ngoài nhìn vào sẽ còn lầm tưởng đây là một cặp chiến hữu cùng nhau sát cánh chiến đấu đã lâu năm.

Băng Dã Ma Vượn chứng kiến một người một sói trước mắt cùng nhau liên thủ vô hiệu hóa hết tất cả các đòn tấn công của nó thì cảm thấy cực kỳ ức chế. Lần này nó lại dùng cả bốn tay vỗ ngực rống giận gào lên, rồi tiếp đó là xả cả thân hình như một quả núi về phía Merlin và sói con.

“Sói con, sau khi né thì chúng ta cùng dùng toàn lực tổng tấn công nó.”

Ầm! Ầm! Rầm!

Merlin vừa mới dứt lời, thân ảnh của hắn và sói con ngay lập tức biến mất tại chỗ, tránh thoát khỏi cú húc khủng bố của con Băng Dã Ma Vượn.

Rầm! Rầm!

Sức tàn phá từ cú húc của con Băng Dã Ma Vượn quá khủng khiếp, tất cả cây cối, đất đá cản trở trên quỹ đạo húc của nó bị hất văng ra tứ phía. Phải tới lúc con vượn va vào vách núi đá thì bấy giờ mới chịu dừng cuộc càn quét, để lại sau mình một rãnh đất thẳng tắp ngổn ngang phế thải.

Merlin và con Xích Huyền Hòa Lang trong nháy mắt đã xuất hiện trên không trung ngay sau con Ma Vượn. Không có bỏ lỡ cơ hội trời cho này, cả người, cả sói đều bắt đầu dốc hết sức lực còn lại để cùng chuẩn bị thi triển ra một đòn quyết định.

Con Xích Huyền Hòa Lang bắt đầu mãnh liệt bốc lên ngọn lửa nóng bỏng của mình, tích tụ ra một quả cầu lửa cháy dữ dội ở trên đầu. Merlin bên cạnh đó cũng bắt đầu lấy hai bàn tay cầm chặt vào chuôi Hắc Long kiếm, cả người điên cuồng vận chuyển đẩu khí vào thân thanh kiếm, tạo thành từng đạo lôi điện màu trắng bạc.

Nhìn thấy con Băng Dã Ma Vượn đang dần hồi phục từ trong choáng váng, Merlin bèn hô lên một tiếng với con sói:

“Sói con, lên cùng nhau!”

Băng Dã Ma Vượn vừa mới hoàn tỉnh lại thì liền quay người lại định tấn công tiếp, nhưng đón đợi nó là một quả cầu lửa nóng bỏng tấp thẳng vào mặt nó.

Bùm!

Còn chưa kịp cảm nhận đau đớn từ quả cầu lửa, con Ma Vượn lại cảm thấy có muọt nguồn năng lượng giao động cực kỳ khủng bố khác đang sắp tiếp cận nó.

“Lôi Vũ Phá Thiên Không!”

Merlin quát lớn lên một tiếng đồng dạng, tay trái đặt trái chiều, cầm thẳng Hắc Long kiếm, tay phải thì lại chống mạnh vào hậu chuôi. Hắn dùng hết sức bình sinh, đâm mạnh thanh kiếm màu đen mang theo những đạo lôi điện cuồng bạo vào đúng vị trí quả tim của con Ma Vượn.

Roẹt! Roẹt!

Oành!

Một lỗ máu kinh khủng trên ngực của con Băng Dã Ma Vượn được Merlin đục ra, con ma thú tới chết vẫn còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, thậm chí cũng không kịp kêu lên một tiếng.

Phịch!

Cả người, cả sói đều kiệt sức nằm ngã lộn xộn xuống đất, nhưng trong ánh mắt của họ đều toát ra một tia vui mừng. Sự việc ngày hôm nay có thể nói là bắt đầu cho một tình bạn đẹp giữa cặp đôi người và thú này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Khế Ước Bình Đẳng

Trước mắt Merlin bây giờ là một cô gái bán nhân tộc có đôi tai sói vênh vênh lên rất dễ thương, đằng sau nàng là một cái đuôi màu đỏ cực kỳ mềm mại đang không ngừng ngoe nguẩy sang hai bên. Tuy rằng dung nhan của nàng bị một lớp sương mù che khuất, làm cho Merlin không thể thấy rõ được gương mặt nàng. Nhưng hắn vẫn có thể chắc chắn, rằng cô nàng là một mỹ nữ cực kỳ xinh đẹp.

Hiện mỹ nhân tai sói này đang dần dần tiếp cận tới bên hắn, tiếp đó là áp sát cả gương mặt gần tới nỗi làm cho hắn có thể cảm nhận được hơi thở của nàng.

“Này mỹ nhân. Tôi biết tôi rất đẹp trai tiêu sái nhưng dù sao tôi vẫn là người theo trường phái truyền thống đấy nhé. Tôi không thể vì một phút sung sướng mà bán rẻ phẩm hạnh của mình được...” Merlin còn chưa kịp ngờ ngàng vì cô nàng tiếp cận quá sát thì bất chợt nàng ta thè lưỡi ra rồi liếm lia lịa

vào mặt hắn.

“Sao lại rửa mặt bằng lưỡi vậy...Không được!!! A...Thật phê...”

Không thể không nói, Merlin ngoài miệng thì là nhai phân đối nhưng hành động của hắn thì lại trái ngược với những gì hắn nói. Được một mỹ nhân “rửa mặt” bằng lưỡi thì đời còn gì sung sướng bằng?

Nhưng bất chợt Merlin cảm thấy như có gì đó không đúng, dường như cái mùi của cô nàng này tỏa ra khá quen thuộc...

“Ngao!”

Đột nhiên cô nàng sủa lên một tiếng cực kỳ hoang dã, sau đó da mặt của cô nàng vận vẹo một cách kỳ lạ. Cuối cùng từ từ biến đổi, hóa thành mặt của con Xích Huyền Hỏa Lang.

“Á!!!!” Merlin kêu lên một tiếng thất thanh...

Dần dần tỉnh lại từ trong cơn mê, Merlin bây giờ mới bắt đầu lấy lại một chút ý thức. Đập vào mặt hắn hiện giờ là con Xích Huyền Hỏa Lang con đang dùng lưỡi liếm láp vào mặt hắn.

“Híc, sói con, mày làm tao sợ chết mất.” Merlin yếu ớt thều thào, lấy tay nhẹ nhàng vuốt vào sống mũi nó.

Sở dĩ hắn hôn mê bất tỉnh là bởi vì tiêu hao năng lượng quá độ. Merlin phải liên tục sử dụng ra đấu khí không ngừng nghỉ. Tính từ lúc bắt đầu chạy đi tìm sói con và kết thúc cho tới lúc thi triển ra Lôi Vũ Phá Thiên Không để giết chết con Băng Dã Ma Vượn.

“Khá khen cho người có thể vượt cấp giết ma thú lục tinh đấy nhé. Hơn nữa người và con Xích Huyền Hỏa Lang kia chiến đấu cùng nhau cũng rất ấn ý. Không tệ, không tệ.” Bỗng giọng nói của Bạch lão vang lên trong đầu Merlin.

“Cũng may con Băng Dã Ma Vượn kia chiến đấu không thông minh cho lắm. Nếu không thì con với sói con có liên thủ thế nào đi nữa thì cũng không thể thắng được nó.” Merlin lắc đầu cười khổ nói.

Lại nhìn toàn thân rơi vào trạng thái vô lực, Merlin chỉ còn biết khẽ thở ra một hơi mệt mỏi. Lắc đầu than thở:

“Đấu Pháp quyết chừng nào còn chưa cường hóa lên đến đẳng cấp Huyền giai thì chừng đó con vẫn còn phải mệt dài dài.”

“Đúng vậy. Cũng tại Đấu Pháp quyết trong thời gian đầu đẳng cấp vẫn còn quá thấp kém cho nên không thể đáp ứng số lượng năng lượng mà người tiêu hao được. Có lẽ vì sự cố này nên phải điều chế cho người một vài viên Hồi Lực Đan để cho người cảm cực vậy.” Bạch lão giọng điệu mang theo một chút suy tư nói.

“Thật chứ sư phụ? Được vậy thì tốt quá!” Nghe Bạch lão nhắc đến chuyện đan dược là tinh thần của Merlin lại sáng láng hẳn lên. Hơn nữa còn là thứ rất cần thiết cho nên hắn không vui lắm sao được?

“Vi sư đã bao giờ nói sai gì với người chưa? Cơ mà linh dược để luyện chế ra loại đan dược này hơi cầu kỳ một chút. Thế nên có lẽ người sẽ phải tìm một đấy.” Bạch lão vẫn nhắc nhở hắn.

Sau một lúc nằm liệt ở dưới đất, Merlin lúc ấy mới hồi phục lại được một chút ít sức lực. Hắn bây giờ mới miễn cưỡng gượng người ngồi dậy. Điều bây giờ hắn cần phải làm là trở về sơn cốc để điều thức lại số năng lượng đã tiêu hao.

“Àng! Àng!”

Chợt con Xích Huyền Hỏa Lang sủa lên hai tiếng, sau đó lấy mồm cắn vạt áo đã có chút rách rưới của Merlin, kéo hắn tới chỗ bông hoa màu trắng kỳ lạ.

“Cái bông hoa này là thứ mày muốn sao?” Merlin nhìn vào bông hoa trắng muốt đang tỏa ra một tia hàn khí mát lạnh. Từng cánh hoa của bông hoa này được ánh mặt trời phản chiếu vào làm cho chúng trở nên sáng lên khá kỳ lạ, hơn nữa còn óng ánh một cách rất huyền ảo.

“Đẹp thật đấy. Thì ra là bông hoa này được con Ma Vượn kia canh giữ.” Merlin cẩn thận đánh giá bông hoa này một lượt, hắn cũng không kìm được trước sự diễm lệ của nó mà khen ngợi.

“Đây là Băng Tâm Linh Hoa, một sự kết hợp khá hoàn hảo giữa hai loại thuộc tính linh dược là hàn tính và ôn tính. Có thể dùng để điều chế cho rất nhiều loại đan dược cao cấp. Đặc biệt là với hàn tính mát mẻ của nó thì dùng làm thành phần phụ trợ để luyện ra loại đan bảo vệ kinh mạch cho người trong khi luyện hóa dị nguyên tố cũng khá tốt đấy.” Không đợi Merlin đặt câu hỏi, Bạch lão liền lập tức giải thích cho hắn nói.

“Ngao!” Con sói lập tức tới bên chỗ bông hoa, lấy chân đào đất lên như thể muốn mang cả gốc của bông hoa này đi.”

Mặc dù Merlin trong lòng cảm thấy khá bất ngờ. Nhưng khi nhìn sang con Xích Huyền Hỏa Lang đang cố gắng muốn lấy bông hoa này thì hắn cũng không có nổi lên một chút tâm tư riêng gì cả. Chỉ lẳng lặng lấy chiếc xẻng từ bên trong nhẫn không gian ra, trợ giúp đào cả gốc bông hoa này lên.

“Bây giờ tao đặt nó vào cái hộp này để bảo quản cho tiện. Tới lúc về đến sơn cốc thì tao sẽ trả lại mày được không?” Merlin lấy từ bên trong giới chỉ ra một chiếc hộp chuyên dụng để đựng linh dược mà Bạch lão chuẩn bị từ lúc bắt đầu chuyến đi.

“Ăng!” Con Xích Huyền Hòa Lang mặc dù có chút nghi hoặc nhìn Merlin, nhưng thái độ của nó vẫn tỏ ra là đã đồng ý với hắn.

Merlin lấy hai tay cẩn thận đặt Băng Tâm Linh hoa an vị vào bên trong chiếc hộp màu nâu rồi thu vào bên trong nhẫn không gian. Nhưng vừa mới cất đồ vào xong thì bỗng dưng hắn khụy một chân quỵ xuống đất, lồng ngực của hắn lại đột nhiên nhói đau. Có lẽ vì để giúp con sói đào Băng Tâm Linh Hoa mà hắn đã vắt kiệt sức lực còn chưa kịp hồi lại, hậu quả là toàn thân lại bị thoát lực.

“Ăng! Ăng!”

Con Xích Huyền Hòa Lang nhanh chóng lấy thân đỡ lấy Merlin để hắn không phải ngã xuống đất, sau đó con thú quay đầu lấy miệng kéo cổ tay hắn, ý bảo Merlin ngồi lên lưng nó.

“Hả? Mày muốn chở tao về sao? Nhưng mà vác nổi tao không đấy?” Merlin có chút bất ngờ nói.

“Ngao!” Hình như nó đang thúc dục hắn.

“Được rồi, được rồi. Nhưng mà mày đừng có cố quá rồi lại quá cố như tao đây này.” Merlin vui vẻ cười nói.

Con Xích Huyền Hòa Lang này tuy cao tới quá hông của Merlin, nhưng cả người của nó nếu so với chiều cao của hắn thì lại là dài hơn rất nhiều. Dù cho Merlin có nằm lên lưng của nó cũng không có vấn đề gì cả.

Vừa leo lên lưng con Xích Huyền Hòa Lang, Merlin lập tức cảm giác được sự mềm mại từ bộ lông giống như lụa tằm của con thú, điều này làm cho hắn cảm thấy cực kỳ thoải mái khi ngồi lên trên nó.

Khẽ lấy tay vuốt lấy cổ con Xích Huyền Hòa Lang, Merlin cười nói:

“Đi thôi sói con!”

Vụt!

Con Xích Huyền Hòa Lang giống như hóa thành một cơn gió nhẹ, nháy mắt đã biến mất ngay tại chỗ. Cả người tựa như một mũi tên đỏ rực đang xé gió, phi thẳng vào bên trong rừng rậm. Mặc dù cả sói con lẫn Merlin thực lực đều rất yếu kém, nhưng trên đường đi lại không có một cơn ma thú nào phát hiện ra bọn họ bởi vì đã có Bạch lão giúp ẩn dấu khí tức. Cho nên cũng không lâu sau, cả hai đã bình yên trở về tới sơn cốc.

Thật may cho Merlin là tạm thời không có cơn ma thú nào đi loạn vào tới đây. Chỉ là hiện giờ lại có một vấn đề khác, đó là hắn đang kiệt sức cho nên không thể tự mình rào lại lối đi ngay được.

“Để vì sự chặn lối lại cho, nhưng chỉ một lần này thôi đấy.” Đang là trong lúc Merlin không biết phải làm sao thì Bạch lão từ bên trong chiếc nhẫn đen hiện ra rồi bay ra chỗ lối đi.

“Ăng!”

Mặc dù lần trước Bạch lão cũng có mặt tại chỗ chiến trường giữa hai cơn ma thú, nhưng con Xích Huyền Hòa Lang con lúc ấy không để ý xung quanh gì cả. Cho nên lần này nó vừa nhìn thấy Bạch lão xuất hiện thì sủa lên một tiếng sợ hãi bởi khí tức quý dị của lão.

“Không sao, không sao. Đừng có sợ. Lão ta chỉ là một lão già tham ăn mà thôi, không việc gì mày phải lo.” Merlin lại lấy tay khẽ vuốt nhẹ vào cổ nó, thì thầm nói.

“Lão lêu! Ta nghe thấy hết rồi đấy!” Giọng nói của Bạch lão bỗng truyền lại về phía hắn.

“A! Sư phụ, người nghe nhầm mà thôi... Sói con, mau đưa ta vào bên trong hang đi thôi.” Merlin vội vã chỉ cho con Xích Huyền Hòa Lang đưa hắn vào bên trong sơn động

Một vài giờ đồng hồ qua đi cũng nhanh chóng, thời gian hiện đã là đầu giờ chiều. Sau khi phục hồi lại số năng lượng đã tiêu hao, cuối cùng thì Merlin cũng thở ra một ngụm trọc khí, đỉnh chỉ vận chuyển thiên địa linh khí vào trong người.

Mở ra đôi mắt xanh biếc của mình, hắn lập tức thấy bóng lưng của con Xích Huyền Hòa Lang đang ngồi thẳng che lại cửa động, dường như nó cũng biết Merlin đang phải hồi phục nên đứng bảo vệ cho hắn.

“Chà, con sói này khôn thật đấy.” Merlin lắc đầu khẽ cười một cái. Liền đứng dậy lấy từ bên trong chiếc nhẫn không gian ra một bộ quần áo mới mặc lên. Tiếp đó là đem chiếc hộp đựng Băng Tâm Linh Hoa ra, tiến tới bên con Xích Huyền Hòa Lang.

“Này sói con, bây giờ mày muốn làm gì với bông hoa này đây?” Merlin lần này không có còn phải dè dặt như trước nữa, hắn trực tiếp thoải mái lấy tay xoa đầu con sói nhỏ.

“Ngao!”

Cũng thật kỳ lạ, kể từ lúc Merlin giúp con sói đoạt Băng Tâm Linh Hoa từ con Ma Vượn thì thái độ của nó với Merlin bỗng thay đổi hẳn. Có vẻ nó cũng

đã nhận ra sự quan tâm lo lắng từ hắn. Thế nên dường như nó đã chấp nhận Merlin.

Con Xích Huyền Hòa Lang dẫn Merlin trở lại chỗ ngôi mộ của mẹ nó, ngay lập tức nó đào đào trước bia mộ một cái hố nhỏ, rồi lại sửa vài cái ý bảo Merlin đặt bông hoa này xuống.

“Thì ra là mày muốn lấy bông hoa này để kính hiếu mẹ mình.” Merlin bấy giờ mới chợt hiểu ra. Hắn cũng không ngờ con thú lại có tình cảm tới bậc này. Hiện giờ trong lòng hắn lại bắt đầu dâng lên sự đồng cảm với chú sói thông minh này.

“Sư phụ, người không phản đối nếu con không cần bông Băng Tâm Linh Hoa này chứ?” Merlin trước khi định mở chiếc hộp ra thì chợt quay sang hỏi Bạch lão đang lơ lửng cách đó không xa.

“Nếu ngươi cảm thấy mình việc mình làm là đúng thì cứ thực hiện đi, tại sao phải hỏi vì sư suốt vậy?” Bạch lão chỉ mỉm cười một cách nhẹ nhàng, đáp lại hắn.

“Đây là con hỏi ý kiến của người mà. Và lại loại đan mà người tính luyện chế cho con có thể dùng loại linh dược khác thay thế cho bông hoa này được không?” Merlin vẫn nhìn lão hỏi.

“Như ta đã nói, bông hoa này tuy dùng rất tốt nhưng nó chỉ là phụ trợ cho loại đan đó mà thôi. Vì vậy nếu có thể tìm được một loại linh dược lạnh hơn thì càng tốt. Vấn đề chỉ là không biết đến bao người mới tìm được loại linh dược ấy đây?” Bạch lão thông thả giải thích nói.

“Con hiểu rồi, bông hoa này con sẽ...” Vừa nói, Merlin vừa mở nắp hộp ra, lập tức một luồng ánh sáng lung linh huyền ảo chiếu rọi ra tứ phía, làm cho cả khu đất vốn đã rất có sức sống thì nay trở nên càng tươi tắn một cách lạ thường.

Cẩn thận đặt Băng Tâm Linh Hoa xuống hố đất, Merlin bấy giờ mới quay đầu lại nhìn Bạch lão cười nói:

“Con tìm ra được một cây linh dược khác thay thế là được chứ gì?”

Bạch lão cũng nhìn Merlin không nói gì, trong thâm tâm lão thì âm thầm gật đầu với quyết định của hắn.

“Sao rồi sói con? Mây hài lòng chưa?” Merlin lại cười nhìn sang con Xích Huyền Hòa Lang.

Chú sói hiện đang đắm chiêu nhìn vào bông hoa đang tỏa ra ánh sáng óng ánh, ánh mắt của nó thoáng có chút u buồn. Nhưng sau tiếng nói của Merlin, sự u buồn đó liền nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một sự phấn chấn tràn đầy tự tin.

“Tao rất vui vì mày đã lấy lại được tinh thần...” Đang trong lúc Merlin lại chìa tay ra muốn vuốt ve nó, bất chợt con Xích Huyền Hòa Lang lại tấp vào đầu ngón tay hắn một cái.

“Ui da, sao mày tự dừng lại...” Còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra bỗng có một ánh hào quang kỳ dị lóe lên giữa hắn và con Xích Huyền Hòa Lang. Không lâu sau, một mảnh của khu sơn cốc giống như bùng sáng chói lóa hơn cả ánh mặt trời, làm cho bầy khi sống cùng trong sơn cốc đó dấy lên một trận xôn xao.

“Sư phụ, có chuyện gì xảy ra vậy?” Merlin có chút khó hiểu hỏi Bạch lão.

“Tập trung vào con Xích Huyền Hòa Lang, đây chính là ma thú chủ động kiến lập khế ước với ngươi. Nghĩa là kể từ nay trở đi con sói sẽ đối với ngươi trở nên chân tình hơn, giống như một người chiến hữu không bao giờ phản bội lại ngươi. Chính là có phúc cùng hưởng, có họa thì cùng chịu.” Bạch lão nhanh chóng đến bên Merlin giải thích cho hắn để quá trình ký kết không bị gián đoạn.

Merlin bấy giờ mới hiểu ra sự việc, liền lập tức nhắm mắt lại tập trung tinh thần cùng con Xích Huyền Hòa Lang ký kết khế ước.

“Khế ước ma thú là một loại khế ước mà chỉ khi ma thú coi đối phương giống như người thân của nó thì lúc ấy nó mới cam tâm tình nguyện ký kết loại khế ước này với người đó. Tên nhóc này thật đúng là có điểm phúc.” Bạch lão đứng một bên theo dõi màn ký kết, lẩm bầm nói.

Roẹt!

Ánh sáng kỳ dị từ màn ký kết này đến thì nhanh mà đi thì cũng lẹ không kém. Sau khi Merlin chậm rãi mở mắt ra thì con Xích Huyền Hòa Lang đã chồm lên người hắn, thè cái lưỡi hồng ra liếm láp vào mặt Merlin.

Ký Kết Thành Công!

“A Ha Ha Ha, nhột quá. Thôi nào đừng đùa nữa, sói con... À không, phải nghĩ ra cho mày một cái tên chứ nhì, để xem nào...”

Merlin vừa chìm vào suy tư, vừa vuốt cổ con sói. Sau một lúc cẩn thận ngẫm nghĩ, cuối cùng hắn nhìn chăm chăm vào con Xích Huyền Hòa Lang, hai tay vỗ vào nhau rồi nói:

“Tiểu Lang được không?”

Con sói con lập tức trừng mắt nhìn hắn, miệng phát ra âm thanh gầm gừ. Merlin trông thấy liền biết là nó đang kịch liệt phản đối cái tên này. Thấy vậy, Merlin lại thuận miệng nói một cái tên nữa:

“Thế... Hòa Nhi thì sao?”

Con sói nghe xong cái tên, liền kêu vài tiếng Ầng ẳng, rồi sau đấy liếm mặt Merlin tỏ vẻ rất thích thú.

“Được rồi, cứ quyết định vậy đi, từ nay tao gọi mày là Hòa Nhi vậy.” Merlin ôm lấy cổ nó, cười nói.

Bạch lão nhìn Merlin đang hồn nhiên chơi đùa với con sói Hòa Nhi thì chậm rãi tới đằng sau lưng hắn, lấy tay cốc cho một cú trời giáng vào đầu hắn.

Cốp!

“Chơi đã đủ chưa? Đã có ma thú riêng rồi thì bây giờ còn không mau đi luyện tập kéo mặt trời lặn mắt bây giờ.”

“Sư phụ, người thật là khó tính.” Merlin ôm đầu phụng phịu nói.

“Không khí tính thì dễ tính cho người bất nạt hả?” Bạch lão khoanh tay nhìn hắn đáp.

Nhanh chóng đứng dậy đi tới chỗ hồ nước, Merlin lăm bằm nói:

"Đúng là càng già càng xấu tính."

“Cái gì?! Người nói lại lần nữa cho ta nghe xem nào?” Bạch lão đột nhiên từ đằng sau quát lớn.

“A, không có gì đâu sư phụ, con bảo người thật đẹp trai ấy mà..” Merlin cả người đỏ mặt hốt, rào bước nhảy vào dưới chân thác nước.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Địa Bàn Của Bầy Khỉ Ngộ Nghĩnh

Kể từ sau khi ký kết khế ước với Hòa Nhi, cuộc sống của Merlin lại có thêm một niềm vui mới. Mỗi khi có thời gian rảnh là hắn và Hòa Nhi lại chơi đùa với nhau một cách rất vô tư. Họ ăn cùng nhau, ngủ cùng nhau và... nghịch dại cũng cùng nhau.

Cụ thể là trong một lần nghỉ giải lao, một người một sói ăn no rừng mỡ rù nhau trên đầu Bạch lão, kết quả là cả hai bị lão ta xách lên cây treo ngược đầu xuống suốt cả một ngày trời. Thật đúng là chủ nào tớ nấy.

Và như vậy, vì có Hòa Nhi xuất hiện cho nên những ngày tu luyện của hắn cũng không còn khô khan như trước nữa. Chuyện tiếp theo đó sẽ không có gì đáng để kể, nếu như ngày hôm nay Bạch lão bỗng nói với Merlin:

“Merlin, vì sư hôm nay cho người nghỉ tập một ngày để chuẩn bị tập trung luyện hóa bốn nguyên hỏa chủng của mẹ Hòa Nhi để lại cho người.”

Merlin sắc mặt vẫn còn có chút ngỡ ngàng sau khi nghe lời Bạch lão nói. Đúng vậy, tại sao hắn lại quên bém mắt việc này chứ? Bốn nguyên hỏa chủng, vừa nghe cái tên thôi là cũng có thể hiểu được đây là căn nguyên tinh hoa ngọn lửa trong người của con Xích Huyền Hỏa Lang, mẹ của Hòa Nhi để lại cho hắn sau khi từ trần.

Nhìn viên tinh thạch màu đỏ rực hình đa giác có sáu cạnh đồng đều đang nằm trong tay Bạch lão, Merlin vẫn nhất thời có chút không hoàn toàn hiểu được công dụng của nó.

“Sư phụ, thế khi luyện hóa thứ này thì cụ thể con sẽ có được lợi gì?” Merlin chỉ tay vào viên tinh thạch, thắc mắc hỏi.

“Khi luyện hóa xong Xích Hỏa này (lửa đỏ) thì nó sẽ thay thế ngọn lửa bình thường trong người của người bằng ngọn lửa lúc trước của con Xích Huyền Hỏa Lang. Nói dễ hiểu thì gọi là cường hóa ngọn lửa trong người của người.”

Vừa nghe Bạch lão giải thích xong, hai mắt của Merlin dần sáng lên giống như hai cái đèn pha. Ngày hôm ấy, hắn đã tận mắt chứng kiến uy lực của ngọn lửa màu đỏ này. Nay lại sắp được sử dụng chính ngọn lửa ấy thì chắc chắn thực lực của hắn sẽ được tăng lên một tầng cao mới. Đây thật sự đúng là một niềm vui khó tả với Merlin hiện giờ.

Trong lúc còn đang chìm trong sự vui mừng thì chợt trong đầu Merlin nảy sinh ra một ý nghĩ, hắn liền quay sang nói với Bạch lão:

“Sư phụ, vậy Xích Hỏa này có giúp cho Đấu Pháp quyết được cường hóa lên không ạ?”

Thấy Merlin nhắc tới vấn đề này, Bạch lão nhất thời cũng tỏ ra một chút do dự. Lão nói:

“Hừm, việc này cũng là điều vì sự đang cảm thấy rất khó nghĩ đây. Bởi vì ngọn lửa này dù sao cũng chỉ là thú hóa, còn xa mới có thể so với những loại Dịch hóa nguyên tố do đất trời sản sinh ra được.”

Lão thờ dài ra một hơi, sau đó thì lại nhìn Merlin.

“Nhưng làm gì cũng phải chờ đợi lại đường lui. Theo giả thuyết của ta thì sẽ tồn tại hai loại khả năng.

Thứ nhất: Đó là sau khi hấp thụ Xích Hỏa thì nó sẽ chỉ đơn thuần thay thế ngọn lửa trong người người mà, còn công pháp không có tiến hóa.

Thứ hai: Sau khi hấp thụ Xích Hỏa, đấu pháp quyết sẽ có cơ hội cường hóa. Nhưng điều này sẽ rất nguy hiểm nếu như người không có chuẩn bị, bởi vì theo như trong quyển trục công pháp của đấu pháp quyết có ghi, rằng nếu như công pháp được cường hóa thì nó sẽ gây cho người tu luyện một cơn đau rất khủng khiếp. Nhưng nếu có thể thành công cường hóa thì sẽ là một lần thoát thai hoán cốt, tu vi thăng tiến.”

“Thế cho nên vì sự mới nói cho người nghỉ một ngày là bởi vì cả ngày hôm nay người sẽ phải đi tìm kiếm linh dược. Yên tâm, vì thời gian gấp rút nên ta sẽ chỉ ra một chút linh lực để trợ giúp người tìm kiếm, không cần phải lo lắng đâu.”

Merlin gật đầu biểu thị đã hiểu, hắn cũng nói dài dòng thêm nữa, lập tức lấy từ trong nhẫn không gian ra chiếc giỏ để hái linh dược. Khoác lên sau lưng rồi bước ra khỏi sơn động.

Hỏa Nhi lúc này đang nằm vắt vẻo ở bên trên một tảng đá ven cạnh hồ nước, vừa nhìn thấy Merlin thì nó liền vẩy đuôi loạn xạ, nhanh chóng chạy tới bên hắn.

“Hỏa Nhi, bây giờ tao phải đi ra ngoài có việc một chút. Ở lại trông nom cái hang động cho tao nhé?” Merlin theo thói quen lấy tay vuốt đầu nó, cười nói.

“Àng! Àng” Con sói dường như đang phản đối Merlin bỏ nó lại một mình.

“Mang cả nó theo, mũi của loài Xích Huyền Hỏa Lang rất thính, có thể đánh hơi được mùi cách đến cả trăm mét. Cho nên cứ để nó trợ giúp người tìm kiếm linh dược đi.” Bạch lão lơ lửng đến bên cạnh Merlin nói.

“Oh! Thế thì tốt quá rồi, vậy chúng ta cùng đi thôi.” Được dắt theo Hỏa Nhi, Merlin tất nhiên cũng cảm thấy rất vui sướng.

Một người, một sói, một linh hồn lập tức nối đuôi nhau tới lối đi bí mật. Lối đi ngày hôm qua được Bạch lão chặn bằng một tảng đá khá lớn, cho nên sau khi phản nản với lão vài câu, Merlin vẫn đành phải vận ra đấu khí để đẩy tảng đá này sang một bên lấy đường đi, sau đó thì lại phải đẩy về vị trí cũ.

Lúc ra đi thì khá hoành tráng, nhưng cũng chẳng biết có chuyện gì xảy ra mà chẳng bao lâu sau, Hỏa Nhi lại dẫn Bạch lão lẫn Merlin quay trở lại chỗ cũ.

“Sự phụ, chuyện này là thế nào? Tại sao Hỏa Nhi lại dẫn chúng ta quay trở về sơn cốc thế này?” Gương mặt của Merlin hiện giờ đang tỏ ra cực kỳ bất đắc dĩ nói.

“Mũi của Xích Huyền Hỏa Lang không thể đánh hơi sai được, người không nhớ hôm qua nó tự mình tìm ra Băng Tâm Linh Hoa sao? Chắc chắn ở vùng còn lại của sơn cốc có tồn tại linh dược! Chúng ta phải đi xem thử.”

“Nếu trong sơn cốc đã có linh dược, vậy tại sao Hỏa Nhi lại phải đi ra ngoài kiếm?” Merlin vẫn còn có chút chưa hiểu.

“Ồ hay, tên nhóc này. Ăn gì mà sao cứ hỏi toàn cái linh tinh như vậy? Điều đó có nghĩa là trong đó không có Băng Tâm Linh Hoa chứ sao nữa? Thôi không nói nhiều nữa, mau mở đường ra nhanh lên.” Bạch lão có chút không kiên nhẫn được, vội vàng phát tay nói.

Chàng Merlin đáng thương lại phải đẩy tảng đá ra để đi vào bên trong, sau đó lại ứn tảng đá trở lại.

“Hỏa Nhi, bây giờ đến phiên mày đấy, đừng có làm tao phải phí sức nhé.” Merlin lấy áo lau đi đầu đầy mồ hôi, vừa nói.

“Àng!” Hỏa Nhi sủa lên một tiếng, sau đó chạy lên đằng trước rồi cúi đầu đánh hơi. Merlin và Bạch lão cũng nhanh chóng đi theo đằng sau.

Cả ba cứ như vậy tiếp tục đi sâu vào trong sơn cốc, vào vùng mà Merlin chưa bao giờ đặt chân vào.

“Không ngờ cái sơn cốc này lại rộng lớn như vậy.” Merlin vừa ngó nghiêng nhìn cảnh vật xung quanh, vừa cảm thán nói.

Từ cái lần đụng phải cơn khí có thực lực tam giai nên Merlin từ đó cũng chẳng bao giờ dám đi sâu vào phía bên trong sơn cốc. Hắn chỉ một mực chú tâm tu luyện tại một góc cạnh thác nước.

“Àng! Àng!”

Merlin còn đang chìm trong dòng suy nghĩ thì chợt Hỏa Nhi sủa lên hai tiếng, sau đó chạy nhanh về phía trước. Merlin cùng Bạch lão tất nhiên cũng cấp tốc bám theo sau nó.

“Oa!!!”

Chàng cảnh hoành tráng trước mắt làm cho Merlin có cảm giác muốn bay lên trời vì quá sung sướng.

Trước mặt hắn là một bãi cỏ xanh um tùm được bao bọc bởi ba mặt vách núi tạo thành một hình chữ U. Không khí tại khu vực này rất trong lành thoáng mát thư sướng tới nỗi, nếu như trong người có bệnh chỉ cần hít một hơi thôi là trong cơ thể đã cảm thấy khỏe ra mười phần.

Và điều làm cho Merlin cảm thấy phấn khởi nhất chính là vì khu vực này tràn ngập linh dược mọc um tùm chả khác nào như cỏ dại. Kể cả trên vách núi lẫn dưới bãi cỏ tất cả đều mọc ra khá nhiều loại linh dược chân quý.

“Lam Lan Hương, Diễm Kinh quả, Tử Linh Nho, Ô Kim Túc... Sư phụ, lần này chúng ta trúng mảnh lớn rồi!” Merlin mặt mày rạng rỡ quay sang nhìn Bạch lão cười toe toét nói.

“Ừ, với số linh dược thế này thì khỏi phải đi đâu tìm cho mệt nữa, đủ cho người dùng Hồi Lực đan một cách thoải mái rồi. Ngoài ra cũng có một số linh dược để chế đan bảo vệ thân thể cho người luyện hóa Xích Hóa. Chắc, tên nhóc người thật đúng là tốt số, người làm vì sự thật sự cảm thấy ghen tị rồi đấy đồ đệ ngốc.” Bạch lão cũng đảo mắt nhìn quanh cả khu một lượt, không tìm được mà than thở Merlin số đỏ.

“Ha Ha, sư phụ, các cụ ngày xưa có câu: “ở hiền gặp lành” mà. Chắc tại sư phụ người...” Merlin cảm thấy mình nhất thời hứng quá hóa dại, liền lập tức ngậm miệng im bặt không nói nữa.

“Ta làm sao? Ta làm sao hả?” Bạch lão cười mà không cười, dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn Merlin nói.

“A... ha ha... đằng kia có cây linh dược đẹp quá, con phải đi qua xem một chút.” Hắn vội vàng đánh trống lảng, nhanh chóng chạy tới tới chỗ cây linh dược gần nhất.

“Này, từ từ đã...” Bạch lão thấy Merlin lao vào khu vực đồng cỏ thì định nhắc tay ngăn cản hắn lại, chỉ có điều hắn lùi quá nhanh làm lão trở tay không kịp.

Merlin vừa dẫm chân vào khu vực bãi cỏ thì đột nhiên từ bốn phương tám hướng chợt xuất hiện bảy “Khí đầu gấu” mà hắn từ lúc mới vào sơn cốc gặp lúc trước.

Hiện bảy khí ngộ nghĩnh này con nào con nấy cũng đều dùng một loại ánh mắt thù địch nhìn Merlin làm cho hắn nhất thời bị nổi lên một trận sồn gai ốc. Mà cũng chẳng để cho Merlin phải chờ lâu, con khí đầu đàn mà hắn gặp lúc trước chậm rãi leo ra thì bên trong một cái sơn động cao chót vót trên vách núi ở giữa.

Nó dùng ánh mắt cao ngạo nhìn thoáng qua Merlin, sau đó lại nhìn về phía Bạch lão thì thái độ của nó tự dung chuyển biến thành sợ hãi. Nó liền trực tiếp nhảy từ trên vách núi xuống, mạnh mẽ tiếp đất làm cho cả khu vực khẽ rung lên một hồi, đi kèm theo đó là bụi đất bắn văng lên tứ tung.

Con khí này kể ra kích thước cũng cao hơn Merlin một cái đầu, không có to lớn như con Băng Dã Ma Vượn hắn giết lúc trước nhưng cũng không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được. Dù sao thì nó cũng là một ma thú tam giai hàng thật giá thật.

Vững vàng ổn định lại thăng bằng xong, con khí đầu đàn này lập tức rống lên một tiếng khá lớn, từ trong những hang động, phía sau những lùm cây lao ra hơn vài trăm con khí nhanh chóng bao vây nhóm người Merlin.

“Sư phụ, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Merlin chứng kiến một màn này thì chỉ còn biết gian nan nuốt nước miếng, quay đầu hỏi Bạch lão.

“Cứ bình tĩnh, có địch thân vì sư ở đây thì người sợ cái gì?” Bạch lão thản nhiên trấn an Merlin, phảng phất như chả thèm để bảy khí này vào mắt.

Chợt vòng tròn bao vây của bảy khí tách ra, mở đường cho con đầu đàn đang tiếp cận tới ba người Merlin.

Hỏa Nhi thấy vậy liền lập tức chạy ra đứng trước Merlin chắn người hắn lại, miệng thì gầm gừ nhe nanh đe dọa con khí.

“Sư phụ, loài khí này là khí gì?” Merlin nghiêng đầu thì thầm với Bạch lão

“Giống khí này gọi là “Miêu Hầu Tử”. Một giống khí rất thông minh, sống theo bầy đàn số lượng rất lớn. Thường thì chúng cũng sẽ không có làm hại gì tới ai cả, trừ khi người xâm nhập vào địa bàn của chúng thì kết quả sẽ thành như thế này đây. Ngoài ra thì giống khí này cũng rất sành ăn, người cũng thấy ở chỗ này hoa quả bởi vì mọc cạnh với linh dược cho nên rất ngon và bổ dưỡng hơn bình thường. Đó cũng là đồ của chúng ăn hàng ngày đó.” Bạch lão chỉ tay về phía vài cái cành cây, mà trên đó là những trái cây chín mọng mọc nặng trĩu cả cành.

“Hừm...” Đôi lông mày kiếm của Merlin chợt chau lại, rồi tiếp đó lấy tay vuốt cằm lâm vào suy tư.

Mà Bạch lão bên đang đứng bên cạnh thấy hắn chìm vào suy nghĩ thì chỉ lẳng lặng chấp hai tay ra sau lưng, ôm tâm tình hiếu kỳ muốn xem Merlin lần này lại muốn làm trò gì.

Cuối cùng thì sau một lúc cẩn thận tính toán, tựa như đã nghĩ ra một ý tưởng gì đó, hắn liền lập tức vỗ tay một cái nói:

“Sư phụ, nếu chúng đã rất sành ăn. Vậy thì vấn đề này trở nên dễ dàng được giải quyết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Ngũ Sắc Sinh Tố

Trước những ánh mắt nghi hoặc của bảy khi ngộ nghĩnh, Merlin nhanh chóng lấy từ bên trong nhẫn không gian ra một loạt các dụng cụ nấu bếp, sau đó bảy chúng la liệt ra xung quanh mặt đất.

Cẩn thận đặt một chiếc nồi to nhất rồi cho nước và một đồng xương vào bên trong. Sau đó hần lấy tay phải khuấy đều, còn tay trái thì vận ra ma lực tạo ra một ngọn lửa đỏ thẫm để đun nóng cái nồi lên.

Trong lúc chờ cho nước được đun sôi, hần lại nhanh tay chuyển sang nhóm lên một đồng lửa khác, tiếp đó là xiên một miếng thịt đùi đã được hần ướp sẵn để dành trong nhẫn không gian lên một cái que. Cuối cùng thì đặt hai cái thanh gậy chống sang hai bên cạnh đồng lửa để có thể đặt xiên thịt lên nướng.

Trong lúc hần thực hiện những công đoạn này, nước trong nồi cũng đã bắt đầu sôi sục sục. Merlin nhanh chóng bắc ra rồi đổ nồi nước này đi, lấy nước lạnh tráng qua những cục xương rồi lại cho vào nồi tiếp tục đun thêm một lần nữa.

Những động tác của Merlin hiện giờ nhanh đến nỗi nếu có người ngoài nhìn vào thì còn tưởng hần có ba đầu sáu tay. Bởi vì một bên là một khúc thịt đang được nướng lên, một bên khác là một nồi nước kỳ lạ đang đun nóng. Merlin không hề để xảy ra một lỗi lầm nào trong quá trình đun nấu, từ hành động này của hần thì cũng có thể thấy được kỹ năng nấu ăn của Merlin rất thuần thục. Thật không hổ là hần được đầu bếp siêu hạng đào tạo qua từ kiếp trước.

Merlin hiện lại lời hết tất cả những rau củ quả hần có ra từ bên trong nhẫn không gian. Hần bắt đầu thái mỏng chúng ra thành nhiều miếng nhỏ, ngoài ra hần còn lấy thêm chỗ thịt tích trữ ra để thái lát mỏng hết một lượt, tiếp đó thì cho vào một bát to rồi bắt đầu hầm ướp gia vị.

“Này đệ tử ngọc, đừng bảo với ta là ngươi định nấu cho chúng ăn đấy nhé?” Bạch lão thấy Merlin bày ra một tràng cảnh như vậy thì buột miệng hỏi một câu.

“Con nghĩ nếu có thể tạo dựng được mối quan hệ hữu hảo với chúng thì chúng ta sẽ có được lợi hơn là có hại. Bởi vì dù sao đồng linh dược kia cũng nằm trên địa bàn của chúng, vậy thì tại sao chúng ta lại không có qua có lại cho toại lòng nhau?”- Merlin tuy vẫn chăm chú nấu ăn nhưng hần vẫn mở miệng đáp lời Bạch lão. – “Hơn nữa, dù cho con có nói thế nào đi nữa thì người chắc cũng không chịu ra tay giúp con cưỡng chế lấy đi linh dược đâu nhỉ. Thế nên con chỉ còn biết làm theo cách của mình thôi. Và lại con cũng không thích phải giải quyết vấn đề bằng bạo lực, dù sao thì lũ khỉ này cũng đã cho con sống trong sơn cốc này một thời gian yên ổn mà không có tới quấy rối.”

“Hừm, thì ra là ngươi cũng đã nghĩ cặn kẽ hết rồi ha?” Bạch lão cười gật đầu nói.

“Sư phụ, người lấy hộ con vài quả trái cây đằng kia được không ạ? Dù sao thì bọn khỉ cũng đang e ngại sư phụ mà.” Merlin chỉ tay lên cái cành cây cách đó không xa.

Bạch lão liền dang thẳng tay ra, lập tức có một cỗ hấp lực mãnh mẽ hút lại một đồng trái cây tới chỗ Merlin. Lữ Miêu Hầu Tử mặc dù trông thấy trái cây bị lấy đi nhưng cũng không có con nào dám manh động gì cả.

“Sư phụ, phiền người giúp con điều chỉnh nhiệt độ lửa hai món này, con phải làm cái này đã.” Merlin chạy qua chỗ trái cây nói.

“Hà, ngươi định làm cái gì?” Bạch lão mặc dù không hiểu Merlin định làm gì nhưng cũng vận ra ma lực để ngọn lửa không làm hỏng mất thức ăn đang nấu dở.

Trước sự ngỡ ngàng của Bạch lão, Merlin lấy ra từ bên trong nhẫn không gian Tuyệt Vân Đinh, sau đó hít sâu vào một hơi rồi khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu lấy hai bàn tay úp vào hai bên hỏa khẩu hình sóng mây uốn lượn, chậm rãi truyền ma lực vào bên trong được đỉnh.

Phùng!

Một ngọn lửa đỏ thẫm chợt bùng cháy hiện lên qua ô cửa nhìn trong suốt của được đỉnh, Merlin ngay lập tức cho từng loạt trái cây vào bên trong được đỉnh rồi bắt đầu đưa tinh thần lực vào bên trong được đỉnh để khống chế ngọn lửa tới nhiệt độ thích hợp, cẩn thận chiết xuất từng giọt tinh hoa từ những quả trái cây này.

“Đưa nhò này định dùng cách luyện dược để lấy nước từ trái cây sao?” Bạch lão nhìn hành động của hần thì nhất thời ngăn người ra.

Nửa giờ rất nhanh đã qua đi, mồ hôi trên trán của Merlin đã bắt đầu chảy ròng. Hần bây giờ vừa phải tập trung loại bỏ đi những phần tạp chất từ đồng hoa quả này, vừa phải duy trì nhiệt độ ngọn lửa làm sao cho những giọt tinh hoa không bị đốt đi mất. Tất cả những công đoạn này cần tiêu hao ma lực và tinh thần lực, cho nên Merlin tiêu hao ít nhiều năng lượng.

“Chà, chỉ mới qua hơn một tháng thôi mà tinh thần lực đã tăng trưởng đến trình độ như thế kia rồi. Thằng bé này đúng là không bao giờ làm cho người khác phải ngừng kinh ngạc vì nó.” Bạch lão một bên chứng kiến hết thấy động tác của Merlin thì cũng nhin không được mà than thở một câu.

Từng đoàn chất lỏng quý nhất từ những quả trái cây được Merlin triệt vắt kiệt đến tận giọt cuối cùng. Sau khi chiết xuất hết tất cả tinh hoa từ đồng hoa quả, trước mặt Merlin hiện giờ là năm đoàn chất lỏng có màu sắc khác nhau đang lơ lửng bên trong được đỉnh. Hắn kiên trì sử dụng tinh thần lực để tăng thật chậm nhiệt độ của ngọn lửa lên, tránh cho ngọn lửa bùng phát đột xuất.

Merlin đột nhiên lấy tay hay tay chấp lại với nhau, lập tức các đoàn chất lỏng theo đó tụ vào cùng một chỗ, không ngừng vận vào dung hợp với nhau thành một thể.

Thực ra thì đây cũng là tinh chất từ hoa quả chứ không phải là linh dược chứa trong mình những nguồn năng lượng kỳ diệu được nén từ đất trời, cho nên Merlin cũng không có gặp phải khó khăn nào trong quá trình dung hợp này. Nhưng nếu như là dung hợp linh dược, có lẽ Merlin cũng chả bao giờ dám tự ý ngồi luyện như thế này.

Lại thêm mười phút tiếp theo đó, năm đoàn chất lỏng lúc này vẫn đang chậm chậm hòa nhập vào với nhau, màu sắc của chúng cũng dần dần phản ứng đổi thành một thứ nước ngũ sắc có thể thấy rõ.

Cảm thấy nung đốt đã đủ, Merlin khẽ khu động hai bàn tay, lập tức nhiệt độ của ngọn lửa bên trong được đỉnh cũng chậm rãi được hạ xuống từ từ. Cuối cùng là hoàn toàn dập tắt đi, để lại một đoàn chất lỏng ngũ sắc đậm đặc có mùi thơm mát rất lạ.

“Phù!” Merlin thở ra một hơi nặng nề, sau đó hắn lấy ra một cái chai rồi rót đoàn chất lỏng óng ánh năm màu này vào bên trong.

“Sư phụ, bên chỗ người thế nào rồi?” Merlin nhìn về chỗ Bạch lão.

“Ừ, tất cả cũng đã vừa chín tới rồi.” Bạch lão đáp.

Miếng thịt hân xiên rồi nướng trên đồng lửa lúc này cũng đã bắt đầu chín tới, nồi nước canh xương mà trước đó cũng đã được hân cho vào một loạt các hương liệu tạo mùi tự chế cũng dần sôi ùng ục. Mùi thơm nức từ hai món bắt đầu ào ạt tỏa ra bốn phương tám hướng làm cho bảy khi đang đứng nhìn con nào con nấy cũng đã bắt đầu chảy cả nước dãi vì quá hấp dẫn. Chỉ riêng con khi đầu đàn vẫn dùng ánh mắt bình tĩnh quan sát hai thầy trò Merlin.

“Sư phụ, con nghĩ với nước ngũ sắc sinh tố này đàm phán có thể sẽ thành công.” Merlin chỉ vào chai nước năm màu cười nói.

“Tên nhóc nguoi thật đúng là... Ta từ bé đến giờ vẫn chưa thấy ai dùng được đỉnh đi pha nước sinh tố đấy.” Bạch lão bắt đầu đi lắc đầu nhìn Merlin cười khổ nói.

“Hi hi, con đã nghĩ đến cách pha chế này từ lâu rồi, chỉ là vẫn chưa có dịp để thử thí nghiệm thôi. Sẵn tiện hôm nay có cơ hội thì con làm thử luôn. Không ngờ lại có thể thành công như vậy. Nếu người muốn, lần sau con sẽ pha chế cho người một chai khác.”

Nếu như ở kiếp trước, người ta sẽ phải dùng máy xay sinh tố để có thể ép ra một cốc nước hoa quả. Thế nhưng với cách luyện dược thần kỳ ở thế giới này, việc tạo ra một cốc nước sinh tố thượng hạng là điều hoàn toàn có thể thực hiện, hơn nữa còn là tất cả những thứ quý giá nhất được chất lọc ra và không có một thứ tạp chất nào cả. Nhưng có lẽ chỉ mình Merlin mới có ý tưởng kỳ quặc này mà thôi chứ chả có một luyện dược sư nào rảnh rỗi để đi lọc tinh hoa từ một đồng trái cây cả.

“Bây giờ chính là phút quyết định đây.” Merlin quay ra nhìn thẳng vào mắt con Miêu Hầu Từ đầu đàn, sau đó thì bày ra bữa ăn thịnh soạn nghi ngút khói trước mặt nó, cuối cùng là tạo ra một tư thế mời.

Hai món mà Merlin vừa nấu xong là thịt nướng tẩm gia vị cùng canh xương thịt bò. Sở dĩ hân làm hai món này là do nguyên liệu và gia vị có hạn hân mang trong người có hạn, hơn nữa ở đây là bên trong ma thú rừng rậm nên hân chỉ có thể tận dụng những thứ đã có sẵn trong tự nhiên mà thôi. Thế nên để có thể nấu được như Merlin trong hoàn cảnh như vậy thì có lẽ ít có ai có thể làm được.

Con Miêu Hầu Từ đầu đàn mặc dù vẫn còn cảnh giác trước hai thầy trò Merlin và Hòa Nhi, nhưng những thứ mà Merlin bày ra trước mắt cũng đã làm nó phải lưỡng lự. Để tới khi Merlin phải rót ra ngũ sắc sinh tố từ cái chai thì nó mới triệt để không kiềm chế được nữa, bèn chậm rãi tiến tới đồng thức ăn mà Merlin đang có mời nó.

“Xin mời, tao mong rằng mày sẽ thích.” Merlin cười nói.

Trực tiếp bốc một miếng thịt vàng nghệ vào mồm, lập tức trong đầu con Miêu Hầu Từ giống như có tiếng nổ “bùm” một cái. Nó kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn miếng thịt trước mắt, sau đó lại nhìn sang Merlin.

Cả đời nó có lẽ đây là lần đầu tiên nó được ăn ngon như thế này, mặc dù Miêu Hầu Từ cũng không phải là một giống khi chuộng ăn thịt nhưng thứ nó đang cầm trên tay là làm cho nó giống như có một cảm giác dễ mê khó tả. Miếng thịt mềm, đậm đà theo một cách mà nó không thể hiểu được. Nhưng quan trọng là ăn rất ngon miệng.

Lại chuyển sang ném thử bát canh Merlin đưa ra cho nó bát canh nóng hổi. Nó trực tiếp ngửa cổ uống cạn bát canh này. Canh nóng vừa vào miệng, nó liền cảm thấy giống như vừa được ăn một bát rau củ cùng đủ loại mùi vị nó chưa từng được nếm qua bao giờ. Phải nói bát canh này Merlin cũng chả có gì cầu kỳ cả, chỉ đơn thuần là ninh xương rồi cho rau củ vào để thêm vị, nhưng điểm nhất của nó vẫn lại là số gia vị mà hân tự chế ra.

Và cuối cùng, chính là thứ mà Merlin đặt niềm tin vào nhất, đó chính là ngũ sắc sinh tố. Con Miêu Hầu Từ vừa nhìn qua bát nước sinh tố thôi thì trông mắt của nó sáng lên như hai cái đèn hải đăng. Mùi thơm từ ngũ quả khác nhau, đã được tinh lọc bỏ đi những chất thừa là bã, vỏ. Chỉ để lại tất cả những tinh túy từ năm thứ quả khác nhau. Thực ra năm loại quả này quanh năm suốt tháng ngày nào nó cũng đều ăn cả, nhưng để có mùi thơm như thế này thì

chính là nó lần đầu tiên nó được ngửi.

Lần này không có thô tục như lần uống bát canh thịt, nó cẩn thận đưa bát sinh tố lên miệng, sau đó thì chậm rãi ngửa cổ lên.

Oành!

Có lẽ “đòn đánh” cuối cùng này của Merlin đã triệt để “hạ gục” con thú. Hương vị từ năm thứ quả khác nhau làm cho tinh thần của nó giống như bị một con lốc ngũ sắc cuốn vào bên trong. Triệt để nhấn chìm nó trong biển hương vị vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm này. Mùi vị từ năm quả trái cây được tinh tế hợp nhất lại thành một thể, tạo ra một thứ nước vừa ngọt, vừa thơm lại vừa bổ dưỡng.

Chứng kiến con Miêu Hầu Tử đang ngất ngây trong hương vị của ngũ sắc sinh tố, Merlin lúc này cũng đã biết hẳn đã thành công trong việc làm hài lòng con thú. Kể từ giờ hẳn có thể tạo dựng mối quan hệ với chúng có lẽ sẽ được dễ dàng hơn.

Chờ cho con thú từ trong cơn phê tỉnh lại, Merlin cười nhẹ rồi dúi vào tay nó chai sinh tố ngũ sắc nói:

“Tất cả đều cho mày hết đây, mong rằng quan hệ đôi bên của chúng ta sẽ được bền vững.”

“Khệc! Khệc!”

Cũng không biết con khi này có hiểu lời Merlin nói với nó hay không nhưng thái độ của nó so với trước đó đã thay đổi rất nhiều. Được Merlin tặng cho cả chai ngũ sắc sinh tố làm cho con thú cảm thấy rất hài lòng.

“Thôi, tao phải đi bây giờ rồi. Thân ái chào tạm biệt nhé.”

Cũng không biết Merlin tại sao lại muốn nhanh chóng đi khỏi, nhưng lúc rời đi hẳn cũng để lại tất cả những thứ mình vừa nấu lại cho lũ khi. Cuối cùng thì trước sự tự động mở vòng vây của bầy khi, hai thầy trò và Hỏa Nhi quay trở lại khu vực thác nước của mình.

“Tên nhóc nguoi có phải đang muốn sử dụng chiêu “mưa dầm thấm lâu” phải không?” Chờ cho thân ảnh của đàn Miêu Hầu Tử khuất sau những lùm cây, Bạch lão lúc này chợt mở miệng cười nói.

“Sự phụ thật đúng là đi guốc trong bụng con. Ngày mai con tính quay trở lại nấu cho bọn chúng một ít gì đó. Lâu dần chúng cũng sẽ thành quen với sự hiện diện của con, lúc đó thì muốn linh dược nào thì chúng ta cũng có thể thoải mái hái đi được rồi.”

“Có đôi khi tên nhóc nguoi lại thông minh đột xuất đấy nhỉ? Ha ha ha, có tên ngốc như nguoi làm đồ đệ thì ta đúng là không bao giờ phải chết vì nhảm chán!” Bạch lão không nhịn được liền bật cười thành tiếng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Bí Quyết Luyện Đan Của Bạch Lão

Liên tục suốt một tuần trời Merlin kiên trì “luyện” ra sinh tố và nấu một vài món ngon cho bầy Miêu Hầu Tử. Mọi chuyện cũng tiến triển theo đúng như hướng hẳn dự tính trước, dần dần bầy khi này cũng đã bắt đầu quen với sự hiện diện của hắn. Thế nên bây giờ Merlin đã có thể thoải mái hái đi bất kỳ những cây linh dược nào hắn cần mà không vấp phải sự phản đối của bọn khi.

Ngoài ra thì trong suốt một tuần này, Merlin phải bận bịu cho việc lấy lòng những chú khi nên hẳn được Bạch lão miễn cho tập luyện, nhưng bù lại hẳn phải đọc một chồng sách “dược điển” dày cộp chất cao như núi. Đây là những cuốn sách ghi chép thông tin về các loại linh dược khác nhau. Tất nhiên là bằng vào khả năng tiếp thu rất nhanh của mình, hắn cũng đã học được ít nhiều kiến thức bổ ích từ số sách này.

Ở bên trong sơn động quen thuộc cạnh thác nước, Merlin đang chống cằm chăm chú theo dõi từng động tác nhẹ nhàng và rất thông dong của Bạch lão trong lúc luyện chế Hồi Lực đan.

Hồi Lực đan, như đã biết là một loại đan đặc biệt có tác dụng hồi phục cả ma lực lẫn đấu khí. Cho nên loại đan dược này với người tu luyện Đấu Pháp quyết như Merlin mà nói, thật sự như là đi giữa sa mạc mà gặp được ốc đảo. Ngoài ra thì loại đan này không có phẩm cấp. Cụ thể là tại đại lục Vô Biên, Đấu Khí đan, Ma lực dược tề và Hồi Lực đan là ba loại đan dược đặc biệt bởi vì phẩm cấp và tác dụng của nó hoàn toàn dựa vào người luyện chế và đẳng cấp của linh dược. Nói cho dễ hiểu thì luyện dược sư có tu vi cao và có linh dược tốt thì sẽ luyện ra những loại đan dược này ở phẩm cấp cao. Còn nếu tu vi thấp, linh dược bình thường thì phẩm cấp của chúng sẽ thấp.

Ngọn lửa màu xanh lục của Bạch lão lúc này tựa như một dàn nhạc giao hưởng mà lão lại giống một người nhạc trưởng đang rất bình tĩnh chỉ huy dàn nhạc này. Lúc lão hất tay mạnh lên thì chúng bùng cháy dữ dội, lúc lão úp chậm bàn tay xuống thì chúng lại cháy lửa thưa nhẹ nhàng như sắp tắt. Ngọn lửa luôn tuân theo răm rắp bất cứ mệnh lệnh cầu kỳ nào của lão.

Tất cả những động tác ấy nhìn bề ngoài thì có vẻ rất dễ dàng, nhưng phải biết rằng, để điều chỉnh nhiệt độ làm sao cho có thể chiết xuất tinh hoa từ linh được có được hiệu quả cao nhất thì ngoài yếu tố ngọn lửa ra, còn phụ thuộc rất nhiều vào người điều khiển chúng. Nếu muốn được nhân nhả giống như Bạch lão thì cần đòi hỏi có một lượng tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ và kinh nghiệm phải dày dặn mới có thể khống chế tất cả các công đoạn được chính xác tới từng li như vậy.

Merlin lại dồn sự chú ý của mình vào Mộc Dương Cực Tinh hỏa trên tay của Bạch lão, trong lòng hẳn nhất thời cũng cảm thấy hâm mộ lão không thôi. Dĩ hòa nguyên tố thật khá xa so với ngọn lửa bình thường trong cơ thể, không những mạnh hơn mà còn có công hiệu luyện được tốt hơn rất nhiều lần. Nhưng trong thâm tâm Merlin vẫn biết rất rõ, để có thể có được ngọn lửa này thì Bạch lão cũng phải đặt cược ra cả mạng sống của lão. Có đôi khi hẳn cũng có một chút suy tư, rằng tại sao hẳn lại chọn loại công pháp nguy hiểm như Đấu Pháp quyết khi mà bản thân hẳn chỉ muốn đơn thuần muốn sống vui vẻ và chu du khắp đại lục.

Trong khi Merlin còn đang đắm chìm trong hàng loạt những suy nghĩ vu vơ của bản thân, Bạch lão cũng đã bắt đầu chuyển tới công đoạn kết đan. Lão điều khiển Mộc Dương Cực Tinh Hỏa đồng loạt bao bọc hết hơn mười viên ma hạch thuộc loại tinh thuần năng lượng không có thuộc tính đã được Merlin để ra sẵn, sau đó thì đột nhiên mãnh liệt tăng lên nhiệt độ của ngọn lửa để nung đốt tất cả mười viên ma hạch này cùng một lúc.

Dưới sức nóng kinh khủng của Mộc Dương Cực Tinh hỏa, phần vỏ mặt ngoài của mười viên ma hạch trong nháy mắt đều bị Bạch lão dễ dàng đốt cháy hóa thành hư vô, chỉ để lại sau mình nhiều đoàn năng lượng khác nhau trôi nổi trước mặt lão.

Hấp!

Tất cả chất lỏng chiết xuất từ linh được lẫn luống năng lượng từ ma hạch được Bạch lão chia đều ra thành rất nhiều phần nhỏ. Cuối cùng thì dưới sự thúc dục của Bạch lão, những phần nhỏ ấy dưới sự thiêu đốt không ngừng nghỉ của Mộc Dương Cực Tinh hỏa, bắt đầu móc mó dung hợp vào với nhau, gây nên một trận giao động năng lượng không nhỏ bên trong không gian của sơn động.

Công đoạn kết đan này diễn ra khoảng chừng hơn nửa giờ sau, trên không trung đã trôi nổi rất nhiều viên đan đã thành hình tròn trịa. Hiện chúng đang được Bạch lão không ngừng chau chuốt lại cho tới khi bề mặt của từng viên trở nên sáng bóng mịn mà, lúc ấy lão mới gạt đầu chậm rãi thu lại ngọn lửa màu xanh lá cây của mình.

Hơn năm mươi viên đan được nóng hổi đang lan tỏa ra mùi thơm nức của chúng khắp cả sơn động. Merlin vừa ngửi được cái mùi quen thuộc làm cho cả tinh thần lẫn thể chất của hắn đều cảm sáng khoái ấy thì lập tức trên miệng khẽ nở một nụ cười tươi như mặt trời.

“Sư phụ, với chỗ Hồi Lực đan này thì con có thể không lo về việc tiêu hao năng lượng rồi ha?” Merlin nhanh chóng lấy ra mười cái bình ngọc tốt nhất, sau đó thì chia đều mỗi một bình đựng năm viên Hồi Lực đan vào bên trong.

“Với cái đồng linh được người hái về thể kia thì đủ cho người dùng xả láng một thời gian rồi. Thôi không mất tập trung nữa, lại đây chuẩn bị nghe vì sư giảng cho người rõ một số điều trước khi luyện hóa Xích hỏa.”

Cẩn thận thu mười bình ngọc vào bên trong nhẫn không gian, Merlin lúc này mới vui vẻ thỏa mãn ngồi nghiêm chỉnh xuống, sau đó hướng ánh mắt mong chờ nhìn Bạch lão hiện đang lơ lửng ở hướng đối diện.

“Như đã hứa, tiếp theo vì sư sẽ luyện cho người một viên đan để bảo vệ thân thể để đề phòng bất trắc trong quá trình hấp thụ Xích hỏa. Nó có tên gọi là Hộ thể linh mạch đan, đẳng tam phẩm đan dược. Có công dụng bảo vệ thân thể người trong lúc hấp thụ Xích Hỏa. Đấu pháp quyết một khi được cường hóa thì nó sẽ tự động đem Xích Hỏa đi theo lộ tuyến kinh mạch chạy dọc quanh thân thể người một vòng, làm gây lên một trận đau đớn rất thống khổ. Xích hỏa dù sao cũng là một lực lượng từ bên ngoài, không phải là đấu khí hay ma lực, vì vậy nguy cơ thân thể bị tổn thương cùng kinh mạch bị tàn phá là rất cao. Thế nên trong quá trình cường hóa này, người phải có viên Hộ Thể Linh Mạch đan này trợ giúp chống chọi lại sức phá hoại của Xích Hỏa. Người có hiểu mấu chốt trong lời nói của vi sư không?”

Merlin gật đầu biểu thị đã hiểu rõ, nói cho ngắn gọn thì nếu đấu pháp quyết được cường hóa thì trong quá trình thăng cấp ấy nó sẽ kéo Xích Hỏa kéo đi khắp thân thể của Merlin. Và điều mấu chốt Bạch lão nói ở đây là trong quá trình Xích Hỏa đang “đi dạo” ấy, hẳn phải kiên trì chịu đựng cho tới khi Đấu pháp quyết hoàn thành xong một vòng tuần hoàn vận chuyển này.

Nhìn vào ánh mắt bình tĩnh như mặt nước của Merlin, Bạch lão cũng đã biết hẳn đã hiểu hết được những gì lão vừa mới nói, cho nên lại tiếp tục giảng giải cho Merlin:

“Sau khi Đấu pháp quyết mang Xích Hỏa đi một vòng bên trong thân thể người thì sẽ chuyển sang bước quyết định thành công hoặc là thất bại. Đó là người phải sử dụng tinh thần lực của mình ép ngọn lửa dung nhập vào bên trong vòng xoáy năng lượng của mình. Nghe thì có vẻ đơn giản nhưng nếu như người vận dụng tinh thần lực của mình dù chỉ sai sót một điểm thôi thì công sức sẽ như là đem muối bỏ biển vậy. Bên cạnh đó, một khi thành công dung nhập Xích hỏa vào vòng xoáy thì đến lúc đó Đấu pháp quyết sẽ thể hiện ra hết sự kỳ diệu của nó, cho nên đến lúc đó thầy trò chúng ta sẽ kiểm chứng xem bộ công pháp đến tột cùng là thần kỳ đến mức nào.”

“Con hiểu rồi thưa sư phụ.” gương mặt của Merlin lúc này đây tỏ ra cực kỳ nghiêm trọng.

“Cứ thả lỏng đi, không cần phải làm cái bộ mặt như vậy, dù sao thì đây cũng là thú hóa mà thôi. Nếu có điều gì bất chắc thì đã có vi sư chống lưng cho người cho nên đừng sợ.” Bạch lão chứng kiến gương mặt ngưng trọng của Merlin thì cười xòa một tiếng rồi nói.

“Được rồi, sẵn tiện hôm nay luyện chế Hộ Thể Linh Mạch đan thì ta muốn nhân dịp này truyền thụ cho người một bí quyết mà trong suốt nhiều năm qua ta đã rút ra được.”

Bạch lão hất tay đem chín loại linh dược lơ lửng lên trước mặt, sau đó chỉ vào từng cái nói:

“Luyện chế Hộ Thể Linh Mạch đan ở đây ta có: Ma hạch cấp hai mộc hệ, một gốc Mộc Huyền Hương, hai quả Diễm Kinh quả, một cây Huyết Linh Chi...” Sau khi liệt kê ra một loạt tên linh dược mà lão bày ra cho Merlin nhìn thì Bạch lão bắt đầu nghiêm mặt đi sâu vào vấn đề.

“Như ngươi đã biết, trong những loại sách dược điển mà cả tuần trước ta ép ngươi đọc, chúng có ghi chú những đặc tính và công dụng của linh dược, thậm chí còn có cuốn ghi chép cả loại linh dược nào phù hợp với những loại đan nào.v.v. Thì vậy, đó là những kinh nghiệm quý báu được ghi chép lại của những bậc tiền bối đi trước để lại cho những người đi sau như chúng ta. Tuy nhiên sau nhiều năm chuyên tâm nghiên cứu luyện dược, ta đã nhận ra những kinh nghiệm này mặc dù rất tốt nhưng nó lại tồn tại một mặt trái khác. Nói ví von thì chả khác gì như một con dao hai lưỡi cả.”

“Hả?! Sư phụ, tại sao người lại nói như vậy? Những cuốn sách đó chẳng phải là những luyện dược đại tông sư để lại cho hậu bối sau này sao? Tại sao người lại ví những kinh nghiệm đó như một con dao hai lưỡi?” Sắc mặt của Merlin liền trở nên ngờ ngàng sau lời tuyên bố xanh rờn của Bạch lão.

“Mỗi một loại linh dược đều có một dược tính độc đáo của riêng nó, mà trong những quyển dược điển kia mặc dù được ghi chép rất tỉ mỉ nhưng chủ yếu cũng chỉ là những dược tính chính của linh dược đó mà thôi. Hoàn toàn không chú ý đến những công dụng “khác” của những loại linh dược ấy.” Bạch lão nhấn mạnh nói.

“Sư phụ, con vẫn chưa hiểu ý người muốn nói.” Merlin nhú lại đôi lông mày của mình.

“Lấy ví dụ đơn giản thế này nhé, ngươi có biết Kim Túc Thảo công dụng bình thường của nó là gì không?” Bạch lão chỉ vào một bó Kim túc thảo đang lơ lửng trước mặt hỏi.

“Kim túc thảo là một loại linh dược rất phổ biến, thuộc loại ôn tính linh dược có tác dụng tăng cường điều hòa khí huyết lưu chuyển trong cơ thể. Hơn nữa còn có thể dùng để chữa một số bệnh như cảm cúm, sốt cao... Ngoài ra trong luyện dược thuật thì nó là một loại phụ dược rất hay được dùng để điều chế nhị phẩm đan dược.” Merlin một hơi nói ra vanh vách công dụng của cây linh dược.

“Chính xác, nói ngắn gọn là bên trong Kim túc thảo chứa đựng một loại năng lượng rất ôn nhuận. Nếu ta sử dụng Huyết Linh Chi là một loại linh dược hàn tính kết hợp với một quả Diễm Kinh Quả là linh dược nhiệt tính, sau đó sử dụng một số lượng lớn Kim Túc Thảo để trung hòa hai loại linh dược đối lập thuộc tính với nhau này thì sẽ cho ra một loại chất lỏng trung tính. Mà trong đan phương gốc của Hộ Thể Linh Mạch đan thì cần có một loại linh dược trung tính cực kỳ quý hiếm đó là Tam Sắc Lan Linh Hoa. Sau khi chiết xuất tinh hoa từ loại linh dược này thì chúng ta cũng sẽ có được một loại chất lỏng trung tính giống y như chất kết hợp từ ba loại linh dược ở trên.” Bạch lão nói tới đây thì ngắt quãng mỉm cười đầy ý tứ nhìn Merlin.

“Sư phụ, vậy chẳng phải là...” Hai mắt của Merlin chợt sáng lên, giống như là hắn đã nắm bắt được dụ ý của Bạch lão.

Bạch lão thấy Merlin rất nhanh chóng hiểu ra được vấn đề thì cũng hài lòng gật đầu mỉm cười nói:

“Đúng vậy, Tam Sắc Lan Linh Hoa trong tự nhiên rất khó tìm, trên thị trường thì có giá cực kỳ đắt đỏ, thậm chí có khi còn không thể mua được bằng kim tệ. Thế nhưng Huyết Linh Chi và Diễm Kinh quả mặc dù cũng trân quý nhưng cũng không tới nỗi giống như Tam Sắc Lan Linh Hoa, hơn nữa Kim Túc Thảo thì mi đi một vòng trong rừng là hái ra được cả bó. Vì vậy đôi khi đi theo một cái móc đập khuôn của những người đi trước cũng không phải là một ý hay đâu.”

Merlin ngồi im lặng suy tư một hồi lâu...

Quá tình diệu! Quá sáng tạo! Quá tài giỏi!

Những từ này là hẳn đang muốn dành cho Bạch lão, đây thực sự là một cách luyện dược cực kỳ thâm ảo, có khi đến cả những vị luyện dược đại tông sư viết ra những cuốn dược điển kia cũng chưa hề nghĩ tới những điều này!

Sở dĩ Bạch lão ví những kinh nghiệm trong sách như con dao hai lưỡi là bởi vì nếu như chỉ biết răm rắp đi theo lối mòn của người đi trước thì sẽ không bao giờ tìm ra được con đường đích thực của chính mình. Thế cho nên trong luyện dược thuật cũng cần phải có sáng tạo, nó giống như là một bài toán mà khi cho một đề bài với một dãy số dài dằng dặc. Thay vì giải theo công thức cố định và tốn sức thì tại sao không vận dụng và sáng tạo ra một hệ thức khác để có thể dễ dàng tính toán, lại vừa tiết kiệm thời gian mà kết quả cho ra cũng như nhau.

“Sư phụ, người rốt cục hỏi còn sống là mấy phẩm luyện dược sư vậy.” Merlin không nhịn được trước sự uy vũ của Bạch lão mà tò mò hỏi một câu.

“Ta đã nói rồi, tu vi của ngươi chưa đủ thì chưa có tư cách để biết. Cho nên nếu muốn tìm ra lời giả đáp thì hãy tự thân vận động tìm câu trả lời đi thôi.” Bạch nhẹ nhàng đáp lại hắn.

“Híc, người nói giống hệt như mẹ của con vậy. Vì sao cứ phải nhìn vào thực lực mà giấu diếm những chuyện không phải là bí mật cơ chứ.” Merlin cười khổ nói.

“Không nói ra đó là tốt cho ngươi, để ngươi có thể thoải mái chăm chỉ tu luyện không bị ảnh hưởng đến việc tu luyện của ngươi chứ còn sao nữa. Thôi, đừng ngồi đó lải nhải chuyện linh tinh nữa. Chuẩn bị tinh thần luyện hóa Xích hỏa đi, trong vòng ba giờ nữa sẽ có Hộ Thể Linh Mạch đan cho ngươi dùng.” Bạch lão lại bắt đầu vận ra Mộc Dương Cực Tinh Hóa, chuẩn bị bắt tay vào việc luyện chế Hộ Thể Linh Mạch đan.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Bắt Đầu Luyện Hóa Xích Hỏa

Bạch lão lại bắt tay vào chuẩn bị luyện chế ra tam phẩm đan dược Hộ Thể Linh Mạch đan. Ý niệm của lão chỉ vừa khẽ động, ngọn lửa màu xanh lục lập tức mãnh liệt bùng cháy ra từ hai bàn tay của Bạch lão.

Trước ánh mắt tròn tròn vì kinh ngạc, xen lẫn khuôn mặt đầy biểu cảm của Merlin. Ngọn lửa bắt đầu vận vẹo theo một cách rất kỳ dị, sau đó dần dần tạo thành hình dáng một con rồng có thân hình uốn lượn như mình rắn. Đầu rồng có nhú lên một đoàn ngọn lửa, tạo hình thành một cặp sừng hươu cực kỳ đồ sộ cong ra phía sau. Rồi từ quanh cổ rồi dọc theo sống lưng cho tới tận điểm cuối của đuôi con rồng này được bao phủ một ngọn lửa bập bùng tượng trưng cho lông bờm. Hai hàm của nó cũng đã được nhô ra hoàn chỉnh, trước đầu mõm cạnh mũi của con rồng dần chia ra hai ngọn lửa nhỏ thon dài trông giống như hai chiếc râu. Cuối cùng thì dưới bụng nó lại ra bốn cái chân, mỗi một chân là một bộ móng vuốt rất bén nhọn.

"Grào!"

Con rồng lửa này vừa thành hình thì lập tức ngậm lên một tiếng long ngâm trọng cực kỳ sống động. Sau đó nó bắt đầu hân hoan bay lượn vòng quanh thân thể của Bạch lão một vòng rồi dừng lại đợi lệnh.

Merlin chứng kiến tất cả màn biến hóa này thì triệt để chết lặng. Đây là một màn trình diễn quá đẹp, quá cao thâm của Bạch lão. Mặc dù hắn cũng không hiểu Bạch lão dùng Mộc Dương Cực Tinh hóa tạo hình thành một con rồng giống như thật thế này để làm gì nhưng dù sao một màn này cũng làm hắn nhìn quá đã mắt. Hơn nữa Bạch lão đang ở trong quá trình luyện đan nên hắn cũng không có dám quấy nhiễu, chỉ đành phải nén lại sự tò mò của mình lại rồi chút nữa hỏi sau cũng chưa muộn.

Tạo ra một con rồng bằng Mộc Dương Cực Tinh hóa xong xuôi, Bạch lão đưa tay hất ngang sang bên phải một cái, lập tức con rồng này bị phân ra thành chín con rồng nhỏ giống nhau như đúc. Rồi tiếp đó lão thần nhiên điều khiển chín con rồng này “nuốt” vào những cây linh dược đang trôi nổi trước mặt lão.

Tám loại linh dược và một viên ma hạch vừa bị chín con rồng lửa vừa ngậm vào miệng một cái, liền quá trình thiêu đốt loại bỏ ra tạp chất được diễn ra ngay lập tức. Theo đó chậm rãi chảy ra từng giọt tinh hoa quý giá nhất từ những gốc linh dược và viên ma hạch ấy.

Bạch lão lần này luyện chế Hộ Thể Linh Mạch đan theo một cách rất kỳ lạ. Lão cùng một lúc luyện hóa cả tám loại linh dược và một viên ma hạch bằng chín con rồng lửa màu xanh lục được tạo thành từ Mộc Dương Cực Tinh Hóa. Có lẽ đây là một bí thuật nào đó mà lão muốn cho Merlin được chiêm ngưỡng.

Mất thấy đầu rồng ngậm Huyết Linh Chi và Diễm Kinh Quả đã hoàn toàn loại bỏ đi chất thừa, Bạch lão liền khiến hai con rồng chứa đựng hai loại linh dược này nhập vào thành một thể, sau đó nhanh tay thêm vào một lượng lớn chất lỏng từ Kim Túc Thảo đã được lão luyện hóa từ trước vào bên trong. Lập tức giữa ba đoàn chất lỏng giống như xảy ra một phản ứng hóa mà biến dị.

Hai đoàn chất lỏng với hai thuộc tính đối lập còn đang mải tranh đấu với nhau, bỗng có thêm sự xuất hiện của một bên thứ ba thì làm cho chúng xảy ra một trận giằng co cực kỳ kịch liệt. Nhưng trước sự nung đốt mãnh liệt của Mộc Dương Cực Tinh Hóa, cộng thêm tinh thần lực cường đại của Bạch lão ép vào. Cuối cùng thì ba bên cũng phải đầu hàng mà bắt đầu dung hợp vào với nhau, từ từ tạo ra một đoàn chất lỏng màu vàng có năng lượng dao động cực kỳ ôn hòa.

Làm xong được một bước này, Bạch lão liếc mắt nhìn sang những đầu rồng lửa đang đốt linh dược còn lại thì thấy tất cả cũng đã được lọc sạch sẽ tạp chất. Bấy giờ lão mới gạt nhẹ đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó đột nhiên chấp hai bàn tay lại với nhau. Tất cả con rồng nhỏ bay lượn trước mặt lão vài vòng, tiếp đó thì lao vào với nhau hợp thể lại như cũ thành một con rồng lớn như ban đầu.

Kể thì nhanh mà diễn ra thì lâu, tất cả những công đoạn trên đã làm trôi qua hai giờ đồng hồ. Hiện bây giờ Bạch lão đã bước tới quá trình kết đan.

Con rồng được tạo ra từ Mộc Dương Cực Tinh hóa lúc này đang ngậm trong miệng tất cả những đoàn chất lỏng chiết xuất từ linh dược. Nó hiện tại đang theo lệnh của Bạch lão, mạnh mẽ thiêu đốt để dung hợp tất cả những giọt tinh hoa ấy vào làm một. Nhiệt độ bên trong son động bỗng trở nên nóng lên đột ngột, không gian xung quanh thậm chí còn mơ hồ bị biến dạng.

Quá trình kết đan này tốn thêm của Bạch lão một giờ đồng hồ. Và tất nhiên những đoàn linh dược này không thể cứng đầu kiên trì mãi được với Bạch lão và con rồng lửa của lão. Cho nên chúng đành phải ngoan ngoãn đầu nhập lại với nhau, chậm rãi ngưng kết thành một viên đan màu xanh tròn trịa.

Và vẫn theo thói quen cũ của mình, Bạch lão vẫn chưa có dùng tay lại mà điều khiển con rồng lửa bắt đầu chăm chút bề ngoài của viên đan cho tới khi nó được trở nên bóng mịn, lúc ấy mới từ từ hạ thấp nhiệt độ của ngọn lửa, sau đó để con rồng phá hình trở lại thành những đốm lửa. Cuối cùng mới lặng lẽ thu lại vào lòng bàn tay.

Thành đan!

Bắt chợt một cỗ đan hương cực kỳ nồng đậm tỏa ra từ viên đan màu xanh lá cây này, tới nỗi mà năm mươi viên Hồi Lực đan của Merlin lúc trước nếu so ra thì cũng chỉ có hương thơm ngang bằng với một viên Hộ Thể Linh Mạch đan này.

Cách!

Tất nhiên Merlin vẫn làm công việc mà hắn hay làm là hứng đan vào bình ngọc, sau đó thì tạm đây nắp lại để viên đan không bị bay mùi.

“Sự phụ, con rồng mà người tạo ra từ Mộc Dương Cực Tinh Hỏa là cái gì vậy ạ? Tại sao trước giờ con vẫn chưa thấy người luyện được bằng cách độc đáo như thế này?” Tất nhiên chàng Merlin của chúng ta không thể kìm hãm lại sự tò mò của mình lâu hơn được nữa, hắn liền lập tức đổ lên người Bạch lão một đồng thất mất.

“Không phải vội, đây là một loại vũ kỹ rất đặc biệt mà vì sư định sẽ truyền thụ cho người sau khi luyện hóa xong Xích Hỏa. Thế nên nếu muốn biết nó là cái gì thì hãy mau ngồi xuống giải quyết chuyện trước mắt này đi đã.” Vừa nói lão vừa lấy ra từ ống tay áo dài thượt của mình bốn nguyên hỏa chủng của Xích Huyền Hỏa Lang.

Nhìn thấy viên tinh thạch màu đỏ có các cạnh cân đối này, gương mặt của Merlin trở nên rất nghiêm túc. Hắn cũng không có nói hay hỏi thêm cái gì nữa, chỉ im lặng đỡ lấy nó từ tay của Bạch lão.

Cẩn thận vuốt ve bề mặt của viên tinh thạch màu đỏ này, Merlin dường như có cảm giác thấy hư ảnh một ngọn lửa cuồng bạo đang bùng cháy dữ dội ẩn ở bên trong viên tinh thạch đỏ chót này.

“Sự phụ, thế nếu ví như Đấu Pháp quyết được cường hóa, vậy thì nó có cơ hội được tiến hóa lên huyền giai không ạ?” Merlin quay đầu sang nhìn Bạch lão với ánh mắt mong chờ.

“Điều kiện của đấu pháp quyết đã ghi rất rõ ràng, muốn tiến giai công pháp thì cần phải có dị nguyên tố. Cho nên nếu như Xích Hỏa có thể cường hóa Đấu pháp quyết lên tới Hoàng giai trung cấp hay thậm chí là cao cấp thì đó đã là may mắn lắm rồi. Vì vậy đừng có mơ mộng hão huyền nữa đi ông tướng.” Bạch lão nhìn thấy ánh mắt đầy “tham vọng” của Merlin thì lắc đầu cười mắng.

Những lời nói Bạch lão nói giống y như một gáo nước lạnh dội vào đầu Merlin. Hắn chỉ đành cười khổ một tiếng, sau đó ngồi khoanh chân xuống, hít vào một hơi thật sâu.

“À, mà còn nữa.” – Bạch lão sực nhớ – “Đừng quên lấy ra một bình Hồi Lực đan nữa đấy. Đề phòng trong quá trình luyện hóa năng lượng trong người của người bị cạn kiệt thì lấy ra mà dùng.”

Merlin gật gù đầu đã hiểu, bèn lấy từ trong nhẫn không gian ra một cái bình ngọc rồi đặt ở bên cạnh cái bình đựng Hộ Thể Linh Mạch đan.

“Con bắt đầu đây.” Merlin hỏi hộp nói.

“Bình tĩnh, không được quá hồi hộp. Đặt viên tinh thạch trong lòng bàn tay rồi để úp lại.” Bạch lão nhắc hắn nói.

Merlin nhắm mắt lại một hồi để lấy lại bình tĩnh, đồng thời thở ra một hơi để cho nhẹ người. Hắn cẩn thận đặt viên tinh thạch, chính là bốn nguyên hỏa chủng của Xích Huyền Hỏa Lang vào lòng bàn tay. Tiếp đó thì nâng lên ngang bụng rồi lấy tay còn lại úp vào. Cuối cùng là bắt đầu luyện hóa.

“Để xem lần này thăng nhóc có làm mình phải ngạc nhiên như mọi khi không đây.” Bạch lão có chút mong chờ nhìn Merlin trầm nghĩ.

Chậm rãi đưa tinh thần lực vào cảm thụ bên trong cơ thể của mình, Merlin nhìn thấy vòng xoáy năng lượng kỳ dị màu đỏ thẫm đang xoay chuyển rất ổn định tại chính giữa đan điền của hắn.

Đỉnh chính tất cả đều thuận lợi, Merlin bắt đầu công đoạn đầu tiên của luyện hóa là hấp thụ năng lượng từ viên tinh thạch tất cả những gì nó có vào trong cơ thể.

Crắc!

Một đoàn khí năng lượng màu đỏ rực nương theo cánh tay của Merlin bắt đầu được hắn dẫn trực tiếp vào bên trong đan điền, đồng thời viên tinh thạch hắn đang úp trong lòng bàn tay cũng chợt nứt vỡ ra một góc.

Điều làm Merlin cảm thấy khá kỳ lạ là hắn hấp thụ đoàn khí màu đỏ này rất thuận lợi, thậm chí hắn còn chẳng cảm thấy nhiệt lượng nào phát ra từ dòng khí kỳ lạ này.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, mà Merlin vẫn đang hấp thụ bốn nguyên hỏa chủng của Xích Huyền Hỏa Lang rất thuận lợi. Thuận lợi tới nỗi hắn còn hoài nghi đây có phải là “lửa” hay chỉ đơn thuần chỉ là một dòng khí năng lượng vô dụng.

Rắc! Rắc!

Viên tinh thạch cuối cùng cũng bị Merlin hoàn toàn triệt để hấp thụ, nó nứt ra thêm nhiều mảnh rồi cứ thế nát vụn ra trong lòng bàn tay của hắn. Cuối cùng thì Merlin cũng triệt để hoàn toàn hút đi sạch sẽ năng lượng viên tinh thạch này. Chỉ có điều Merlin tuy đã hút vào dòng khí màu đỏ này vào đan điền nhưng dường như Đấu Pháp quyết vẫn không có phản ứng gì với nó cả.

“Haiz, chắc là cái này không cường hóa được rồi.” Merlin cảm thấy khá thất vọng, chỉ đành khẽ thở dài ra một hơi ở trong lòng.

Đã không có được kết quả như mình mong đợi, Merlin bèn bắt đầu vận chuyển từ vòng xoáy của hắn ra một ít năng lượng, dự định bao quát lấy dòng khí màu đỏ này để chuẩn bị dung nạp nó vào bên trong vòng xoáy.

Đừng quên rằng, vòng xoáy trong đan điền của Merlin chứa đựng một loại năng lượng kỳ dị. Năng lượng này có thể theo lộ tuyến của Đấu pháp quyết chuyển hóa thành đấu khí hoặc ma lực theo ý muốn của hắn. Cho nên ngoài nói thứ này là dòng năng lượng thì có lẽ không còn cách nào để gọi nữa.

Merlin tưởng mọi chuyện đã không còn hy vọng, nhưng đúng lúc đoàn năng lượng từ vòng xoáy của hắn vừa chạm tới dòng khí màu đỏ này thì đột nhiên biến dị liên lập tức xảy ra. Tốc độ xoay của vòng xoáy trong đan điền Merlin tự nhiên xoay chuyển một cách rất chóng mặt. Merlin còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần vì chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra thì vòng xoáy trực tiếp cướp lấy quyền điều khiển từ hắn, sau đó dòng năng lượng tự động bao quát hết lấy dòng khí đỏ rực. Mặc kệ Merlin có muốn hay không thì dòng năng lượng này vẫn kéo dòng khí màu đỏ nhập vào bên trong vòng xoáy.

Những tưởng sẽ có biến hóa kỳ diệu gì đó sẽ xảy ra, nhưng Merlin chờ đợi gần nửa giờ tiếp theo đó mà không thấy vòng xoáy có động thái gì cả. Nó vẫn chỉ tiếp tục xoay chuyển bằng cái tốc độ chóng mặt mà ngay từ lúc đựng vào dòng khí màu đỏ.

Merlin không nhìn được mà khẽ mở mắt ra rồi ném cho Bạch lão một cái ánh mắt đầy thắc mắc. Tuy nhiên đáp lại hắn chỉ là cái lắc đầu không biết của lão. Hai thầy trò bốn mắt nhìn nhau chẳng ai hiểu được rốt cục đã có chuyện gì xảy ra.

Bỗng dưng sóng năng lượng xung quanh người Merlin trở nên giao động rất kịch liệt, vòng xoáy bên trong đan điền của hắn cũng xoay với tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều lần. Và trước sự kinh hãi của hắn, từ trong vòng xoáy nhô ra một dòng năng lượng đang bao quát một ngọn lửa đỏ rực. Dòng năng lượng này không có một chút chần chờ nào cả, trực tiếp kéo ngọn lửa đỏ rực kỳ lạ ấy chuẩn bị đi vào lộ tuyến của Đấu Pháp quyết.

“Đấu pháp quyết đã phản ứng lại với Xích hỏa, mau ăn vào Hộ Thể Linh Mạch đan ngay!” Bạch lão tất nhiên cũng theo dõi sát sao từng động thái trong đan điền của Merlin, thế nên lão cũng đã nhìn ra Đấu Pháp quyết bắt đầu cường hóa. Vì vậy lập tức lớn giọng nhắc hắn.

Vừa nghe được tiếng nói của Bạch lão, Merlin nhanh chóng vơ lấy bình ngọc đặt ở bên cạnh, sau đó ngửa cổ dốc thẳng vào trong vào miệng, một hơi nuốt Hộ Thể Linh Mạch đan vào bụng.

Hộ Thể Linh Mạch đan vừa tiến nhập vào trong thân thể Merlin thì lập tức tan ra hóa thành một dòng năng lượng màu xanh lá cây cực kỳ ôn nhuận, theo đó bắt đầu nhanh chóng lan tỏa ra khắp cả thân thể hắn, bọc lại từng khúc thịt, từng đoạn kinh mạch của Merlin bằng một màng bảo vệ màu xanh lục.

Đấu Pháp quyết lúc này đang kéo lê Xích Hỏa tiến nhập vào lộ tuyến của nó, đồng thời Merlin đột nhiên cảm thấy trong người hắn chợt bốc hỏa, nó giống như thân thể hắn đang bị một ngọn lửa thiêu đốt từ bên trong vậy.

Chỉ cần Xích Hỏa được kéo đi tới đâu là da thịt và kinh mạch của hắn liền co quắp, nóng ran lên vì nhiệt độ khủng khiếp của ngọn lửa tới đó. Tuy cảm giác này rất đau đớn nhưng cũng rất may cho Merlin vì hắn đã ăn vào Hộ Thể Linh Mạch đan chứ nếu không thì nội tạng của hắn đã bị Xích Hỏa sấy khô thành thịt hun khói từ lâu mất rồi.

“Ư...ư...ư...”

Merlin mãnh liệt cắn chặt lại hàm răng, kiên trì nhẫn nhịn sự thống khổ. Cơ thể hắn lúc này đang nóng ran lên một cách rất bất thường, mồ hôi mồ kê cũng đã chảy nhễ nhại ra khắp toàn thân. Không thể không nói, Merlin thật sự có một tinh thần “thép” được rèn luyện qua bao lần đột phá cùng tu luyện của hắn. Người bình thường nếu cứ phải chịu đựng cơn đau giống như hắn thể này thì chắc chắn rằng, người ấy đã đột tử từ lâu quay ra chết từ lâu rồi.

Sau một giờ ròng rã Merlin bị Xích Hỏa hành hạ cho lên bờ xuống ruộng. Cuối cùng thì dòng năng lượng từ vòng xoáy cũng đã dẫn Xích Hỏa trở lại đan điền của hắn.

Bây giờ mới chính là bước quyết định trong việc thành hay bại luyện hóa Xích Hỏa của Merlin!

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Luyện Hóa Thành Công! Thăng Cấp!

Sau khi ngọn lửa màu đỏ rực bị kéo đi một vòng quanh lộ tuyến của Đấu Pháp quyết trở về đến đan điền của Merlin, hắn lập tức được trả lại quyền không chế vòng xoáy. Không có một giây phút chần chờ nào cả, hắn liền nhanh chóng sử dụng tinh thần lực điều khiển năng lượng từ vòng xoáy, mãnh liệt tuôn ra như nước lũ bao vây lấy ngọn lửa đỏ rực kia để mạnh mẽ dung hợp nó vào giữa vòng xoáy đang xoay tít này.

Càng lúc ngọn lửa càng bị dòng năng lượng kỳ dị từ vòng xoáy của Merlin thôn tính một phần thì nó càng gãy dựa chống lại dữ dội. Cho nên hắn phải liên tục khổ sở điều động nhiều năng lượng hơn nữa để áp chế lại nó. Điều này làm cho tinh thần và thể lực của Merlin rất nhanh chóng bị tiêu hao gần như tới cực hạn.

Tuy vậy, tinh thần lực của Merlin cũng không phải giống như của người thường, cộng thêm hắn đã có sẵn Hồi Lực đan để chống đỡ tình trạng bị thiếu hụt năng lượng. Thế nên việc dung hợp tạm thời vẫn diễn ra không có gì đáng ngại.

Ở bên cạnh hắn, Bạch lão vẫn luôn chăm chú dõi theo từng quá trình luyện hóa của hắn. Nhìn cách Merlin điều khiển tinh thần lực và điều tiết năng lượng rất hợp lý làm lão cũng phải âm thầm gật đầu hài lòng. Trước đó tinh thần lực và cách vận dụng năng lượng của hắn vốn đã rất tốt, hiện tại sau hơn một tháng ròng rã tu luyện theo cách phá vỡ cực hạn đã cho ra một kết quả hoàn mỹ hơn rất nhiều. Và tất nhiên thấy Merlin tiến bộ chỉ trong một thời gian ngắn như vậy cũng làm lão lắc đầu than thở mãi không thôi.

Trước sự cố gắng không ngừng của Merlin, ngọn lửa dần dần đầu nhập vào bên trong vòng xoáy, theo đó xung quanh người Merlin bỗng nổi lên một trận cuồng phong kỳ dị. Báo hiệu cho một sự cố mà có lẽ hắn sẽ chẳng thể nào ngờ tới được.

Sau khi ngọn lửa tiến nhập vào bên trong vòng xoáy, hay phải nói đúng hơn là bị nó nuốt chửng. Đột nhiên toàn thân Merlin mãnh liệt tỏa ra nhiệt lượng cực kỳ nóng bỏng. Hắn hiện rất giống như một cục than để lên bếp lò rồi nung nóng lên vậy.

Không thể nhìn sự nóng nực kinh khủng ập tới đột ngột này, Merlin ngửa mặt lên trần hét lên một tiếng, theo đó cặp mắt của hắn cũng mở to ra.

“A!!!!!!”

Bạch lão đang đứng nhứ mày quan sát Merlin ở một bên cũng phải kinh hãi, đó là đôi mắt của hắn vốn là màu xanh biếc nhưng hiện tại nó đã bị bao phủ bởi một nguồn năng lượng màu đỏ thẫm. Đồng thời trận cuồng phong cũng theo đó đột ngột nổi lên dữ dội hơn lúc mới bắt đầu rất nhiều.

Roẹt!

Bỗng nhiên có một cột ánh sáng cũng màu đỏ thẫm từ trong cổ họng Merlin phóng ra bên ngoài, xuyên thẳng vào trần đá làm cho nó suýt nữa thì nứt vỡ ra sụp xuống. Một màn này làm sất mặt của Bạch lão lập tức khẽ biến đổi, lão nhanh chóng lấy hai tay chấp lại thành vô số đạo thủ ấn kỳ lạ, sau đó quát lên một tiếng:

“Giải Năng trận!”

Theo tiếng quát của lão vừa dứt, cả không gian son động được bọc lại bằng một loại ma pháp trận có nhiều ký tự, hoa văn cổ xưa đang phát ra ánh hào quang chói lóa. Nguồn năng lượng phóng ra từ miệng Merlin vừa chạm vào luồng ánh sáng này thì ngay lập tức bị hóa giải rồi tan biến thành hư vô.

Ầm! Ầm!

Tuy cả son động đã được Bạch lão bảo vệ nhưng động tĩnh mà Merlin gây ra thì không thể dấu đi đâu được. Trận cuồng phong và năng lượng màu đỏ đang thoát ra từ miệng hắn lúc này đang làm cho cả khu thác nước này phải kịch liệt rung chuyển, đến nỗi Hỏa Nhi đang nằm phơi nắng bên ven hồ cũng bị sự rung động này làm giật mình sợ hãi rơi tọt xuống hồ.

“Sư phụ...con...nóng... quá” Merlin đau đớn rên rỉ nói.

“Không được bỏ cuộc! Hãy tiếp tục kiên trì luyện hóa Xích Hỏa, chỉ còn một chút nữa thôi là được rồi. Đừng có làm cho vi sư phải thất vọng!” Nhìn tinh thần của Merlin đang dần suy sụp, Bạch lão chỉ còn biết lớn giọng động viên hắn.

Nhưng trong khoảnh khắc hỗn loạn ấy, Merlin bỗng rơi vào một trạng thái rất huyền ảo. Ý thức của hắn dường như bị một bàn tay vô hình nào đó kéo vào một không gian kỳ dị. Đập vào mắt hắn hiện giờ là không gian lửa cháy đỏ rực rất quen thuộc, bởi vì đây chính là chỗ mà lần trước hắn từng đứng nói chuyện với Xích Huyền Hỏa Lang, mẹ của Hỏa Nhi.

Chưa dừng lại ở đó, những đốm lửa la liệt xung quanh không gian đột nhiên giống như bị một cái nam châm hút lại cùng một chỗ, tiếp đó là liên kết lại với nhau, vận vẹo tạo hình thành một con hỏa lang toàn thân lửa cháy hừng hực.

Con hỏa lang vừa thành hình thì lập tức mở ra đôi mắt sáng chói nhìn Merlin. Nó cũng không cho hắn thời gian đứng thể hiện cảm xúc gì cả, liền lập tức bật nhảy lên không trung, sau đó cả người nó giống như biến thành một mũi tên tốc lửa lao về phía trước, thẳng hướng Merlin đang đứng.

Nhìn con hỏa lang sắp sửa tiếp cận mình, Merlin vẫn bảo trì bình tĩnh không có hoảng loạn gì cả. Trong lòng hắn vẫn có niềm tin, rằng mẹ của Hỏa Nhi nếu đã để lại bản nguyên hỏa chủng của nó cho hắn thì nhất định sẽ không hại hắn.

Mặc dù nghĩ trong đầu thì như vậy nhưng Merlin vẫn theo phản xạ giơ chéo hai tay lên che lại ngang mặt, toàn thân gồng lên chuẩn bị đề phòng mọi biến cố xấu nhất có thể xảy ra.

“Ngao!”

Con hỏa lang này kêu lên một tiếng, nhắm thẳng vào bụng của Merlin, cả người nhập vào bên trong thân thể hắn.

Phụp!

“Hà?! Thế này là sao?” Merlin cảm thấy có chút ngoài ý muốn, con hỏa lang này lúc phi thân thì trong khá là phô trương, nhưng khi vừa chạm vào người hắn thì cứ như không khí biến mất vậy.

Phùng!

Một ngọn lửa đỏ rực không biết lấy từ đâu bỗng bùng cháy lên ở hai bàn tay của Merlin. Để cho hắn lại phải ngạc nhiên, đó là hắn hoàn toàn không có cảm thấy nóng nực hay bị bỏng gì cả, bởi vì hắn có cảm giác ngọn lửa này giống như đã trở thành... một phần cơ thể của hắn.

“Chẳng lẽ mình đã thành công?” Ngõng nhìn ngọn lửa đỏ rực đang cháy hùng hực trên hai bàn tay, tâm trạng của Merlin hiện giờ cực kỳ phấn khởi. Ngọn lửa của Merlin vốn là màu đỏ thẫm, hơn nữa chỉ là một ngọn lửa cấp thấp. Nhưng ngọn lửa trên tay hắn hiện giờ tuy cũng có màu đỏ nhưng đây là một màu đỏ rực, trông sáng lạng hơn cái màu đỏ thẫm lúc trước rất nhiều. Ngoài ra hắn còn có thể cảm thấy ngọn lửa này đem lại một cảm giác cường đại, mạnh mẽ hơn rất nhiều so với ngọn lửa trước kia.

Rắc! Rắc!

“Hả? Lại chuyện gì nữa đây?”

Merlin còn chưa kịp ngấm ngấm thích thì không gian xung quanh đột nhiên nứt ra thành từng mảng rồi vỡ vụn xuống giống như thủy tinh. Cuối cùng cả người hắn bị nhấn chìm vào trong bóng tối vô tận.

Một lần nữa mở ra đôi mắt xanh biếc của mình, hắn lại trông thấy cái trần đá quen thuộc, bên cạnh là Bạch lão và Hòa Nhi đang một ngồi, một lơ lửng nhìn hắn.

“Sao rồi? Cảm thấy trong người thế nào?” Bạch lão thấy Merlin mở mắt ra thì mỉm cười nói.

“Àng!” Hòa Nhi cũng vui mừng sửa lên một tiếng.

“Sư phụ, con... chuyện gì đã xảy ra với con vậy? Tại sao con lại nằm ở trên bệ đá thế này?” Vừa ôm cái đầu có chút đau nhức của mình, Merlin vừa nhào người ngồi dậy nhìn lão hỏi.

“Người đã bất tỉnh liên tục ba ngày, ba đêm rồi.”

“Ba ngày, ba đêm?” - Merlin tròn mắt lên kinh hãi – “Vậy con đã luyện hóa Xích hỏa thành công chưa ạ?... Ồ? Sao tự dưng con cảm thấy trong người... hơi lạ...”

“Người tự kiểm tra xem” Bạch lão vẫn bảo trì nụ cười mỉm nói.

Merlin mang theo nghi hoặc của mình bắt đầu tiến nhập tinh thần lực vào bên trong thân thể của mình thì... Ồi thôi, một cảm giác giống như được lên chín mây làm Merlin tí nữa thì ngất đi vì quá sung sướng.

Vòng xoáy trong đan điền của hắn đã được đổi thành một màu đỏ tươi rồi đầy sức sống, ngoài ra thì đan điền và chính vòng xoáy cũng đã trở nên lớn hơn gấp bốn lần trước lúc Merlin bắt đầu luyện hóa Xích Hỏa. Điều đó cũng có nghĩa, rằng hắn đã đột phá tới tận bốn cảnh giới!

Từ tứ tinh giả nguyên cảnh, chỉ một lần luyện hóa Xích Hỏa thì một phát đã nhảy lên bát tinh giả nguyên cảnh!

Merlin nằm mơ cũng không thể ngờ lần cường hóa có thể làm cho hắn cứ như là “một nấc thang lên thiên đường” như thế được. Còn chưa hết, điều quan trọng nhất với Merlin, điều mà hắn hy vọng nhất đã trở thành sự thật. Đó là Đầu pháp quyết đã tiến giai từ Hoàng giai hạ cấp thành Hoàng giai cao cấp!

“Sư phụ...” - Giọng nói của Merlin có chút run rẩy – “Con thật sự không phải đang nằm mơ đấy chứ? Tăng một phát lên... bốn tinh cảnh giới, hơn nữa công pháp còn được cường hóa lên tới tận cao cấp...”

Cốp!

Bạch lão không nói không rằng, trực tiếp gõ một cái đầu gối vào đầu hắn rồi cười mắng:

“Tên nhóc này thật là, làm gì mà phải thất thố như thế chứ? Luyện được sư là phải thế nào? Thấy núi lở sắc mặt không được biến đổi, thấy gái đẹp thì không được chớp mắt... Khục! Nói chung là không cần phải vui mừng thái quá như vậy. Con đường phía trước của người sau này vẫn còn dài lắm, cho nên những niềm vui... nhỏ nhặt như thế này thì tốt nhất đừng có để ở trong lòng.” Bạch lão tỏ ra nghiêm khắc răn dạy Merlin nói.

Thật ra bản thân Bạch lão hiện giờ nói ra những câu này thì trong lòng cũng tự cảm thấy cực kỳ đáng chất. Merlin chỉ một năm thôi từ học đồ cảnh giới bay thẳng tới bát tinh giả nguyên cảnh. Điều này làm lão cảm thấy cực kỳ khó sở cho bản thân về những năm tháng nỗ lực hồi còn trẻ. Để rồi bây giờ tên đệ tử này chỉ với hơn một năm tăng tám cái cảnh giới mà cứ như chơi vậy. Nếu để người ngoài biết thành quả tu luyện nhiều năm của mình bị thiếu niên này trong một năm đạt tới thì chắc cũng chỉ thổ huyết ba cân lẫn quay ra thẳng thiên. Sự tình này dù sao cũng tạo cho người ta một cái đá kích quá ư là nặng nề.

Tất nhiên đây chỉ là một phần nhỏ ý nghĩ vui trong lòng của Bạch lão mà thôi. Dẫu sao thì lão luôn ở bên cạnh, dõi theo từng tiến bộ của Merlin. Vì thế chính lão cũng là người biết hơn ai hết, để có được thành quả như thế này thì Merlin đã phải nỗ lực như thế nào.

Đang là Bạch lão còn đang chìm trong những dòng suy nghĩ, đột nhiên Merlin lại ý kiến thêm một câu:

“Sư phụ, thế nói như vậy là từ giờ con cứ đi “cắn nuốt” nguyên tố bốn nguyên hai hệ lôi và hỏa của ma thú là tu vi cứ như thế tăng lên sao?”

“Chậc! Cái tên nhóc này, người thật quá ngu ngốc. Người nghĩ người có thể cứ như vậy dễ dàng đi nhai rồi nuốt chừng nguyên tố bốn nguyên sao như ăn

com sao? Người không biết ba hôm trước người đã suýt chết vì bạo thể à? Tuy nguyên tố bốn nguyên của ma thú không thể cường đại được như dị nguyên tố, nhưng để hấp thụ nó cũng không phải là chuyện dễ dàng gì cả. Người có biết, rằng nhiều người không cẩn thận hấp thụ thú hỏa bị phản phệ, dẫn đến tinh thần bị phá hủy rồi sống thực vật đầy ra kia kia. Đến cả ta cũng không ngờ được ngọn lửa của con Xích Huyền Hỏa Lang này lại có năng lượng khủng bố tới như vậy, thật không hổ là hậu duệ của Thiên Viêm Lang có khác. May cho người là ý thức còn lưu lại bên trong bốn nguyên hỏa chủng của mẹ Hỏa Nhi đã trợ giúp người dung hóa Xích Hỏa được thành công. Nếu không thì có lẽ vì sự đã buộc phải mạnh mẽ ép ra Xích Hỏa để cứu người rồi.”

Bị Bạch lão răn dạy cho một trận nên thân, mồ hôi lạnh đã bắt đầu chảy khắp toàn thân của Merlin. Hắn thật sự bây giờ mới ý thức được sự việc nghiêm trọng đến như vậy. Hấp thụ nguyên tố bốn nguyên của ma thú xác thật có tỉ lệ cao hơn là hấp thụ dị nguyên tố trong tự nhiên. Chỉ là ở đâu cũng không thể có bữa ăn miễn phí được. Mặc dù tỉ lệ thành công cao hơn nhưng không có nghĩa là nguyên tố bốn nguyên của ma thú không tiềm ẩn nguy hiểm.

Bên trong một số nguyên tố bốn nguyên còn có thể lưu lại ý thức hoang dã sau khi chết của ma thú. Nếu như không thể chiến thắng được ý thức sót lại này thì tâm thần người luyện hóa sẽ triệt để bị tàn phá, vĩnh viễn trở thành loại người sống thực vật như Bạch lão đã nói. Đó là còn chưa kể cường độ năng lượng liên tục phát ra từ chính nguyên tố đó khiến cho người luyện hóa luôn phải cố gắng áp chế lại. Nếu không thì thân thể của người luyện hóa sẽ trực tiếp bị bạo tạc nổ tung như lựu đạn nổ vậy.

Thế cho nên có thể kết luận, rằng lần luyện hóa này nữ thần may mắn đã lại chiếu cố cho Merlin.

Cảm động vì một chút ý thức cuối cùng của mẹ Hỏa Nhi đã trợ giúp mình thành công luyện hóa Xích Hỏa. Trong lòng Merlin chợt nổi lên một cổ xúc động tràn trề. Hắn lặng lẽ ôm lấy Hỏa Nhi đang ngồi nghiêng đầu ngáy ngủ nhìn mình, nhẹ giọng nói:

“Tao thật sự nợ mày nhiều lắm Hỏa Nhi ạ... Yên tâm đi, kể từ bây giờ mày với tao chúng ta là một gia đình rồi. Tao xin thế sẽ không bao giờ để mày phải chịu khổ dù chỉ một giây phút nào đâu.”

Cũng không biết có hiểu những lời Merlin nói hay không, nhưng Hỏa Nhi cũng nhìn ra được tâm trạng của Merlin hiện giờ. Cho nên nó cũng chỉ biết lấy cái lưỡi liếm láp vào mặt hắn để vực dậy tinh thần của hắn lên.

“Ha ha ha, thôi nào Hỏa Nhi, đừng có liếm vào mũi tao nữa ghê quá... Ha ha nhột quá, thôi dừng ngay đi.” Tất nhiên Merlin không thể chống cự lại được với cái lưỡi “ma thuật” của Hỏa Nhi. Liền lập tức lăn lộn bật cười thành tiếng.

“Vi sự cho người nghỉ xả hơi cả ngày hôm nay đây. Nhưng hãy chuẩn bị ngày mai ta sẽ cho người một thời gian biểu luyện tập mới.” - Bạch lão một bên thấy một người một thú lại bắt đầu đùa giỡn thì mở miệng nhắc nhở – “À mà tí nữa người luyện ra cho vi sự một cốc sinh tố nhé.”

Nghe Bạch lão lại muốn uống sinh tố, Merlin tự nhiên cảm thấy sự việc có gì đó hơi lạ. Gần đây không hiểu sao Bạch lão rất hay đòi uống sinh tố liên tục một cách rất bất thường.

Cảm nhận được ánh mắt cổ quái của Merlin, Bạch lão chỉ che miệng ho khan :

“Ta có việc của ta. Người quan tâm làm cái vẹo gì hả?”

“Hê hê, tất nhiên rồi sự phụ, con xin cung kính không bằng tuân mệnh.”

Tất nhiên Merlin sẽ vui vẻ đáp ứng. Hắn cũng chẳng quan Bạch lão muốn sinh tố của hắn để làm cái gì. Cho dù biết thì thế nào, hắn phản đối được chắc? Bạch lão dù gì cũng là sự phụ của hắn, sự phụ nhờ thì bằng mọi khả năng phải làm được. Merlin cũng đâu có âm mưu mà từ chối, không khéo Bạch lão lại tra tấn cái bài ca “tôn sư trọng đạo” nữa thì chắc hắn lại nhưc đầu xui thêm hai ngày hai đêm cho tròn một tuần mất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Âm Kinh Quyền

Kim Hậu hiện đang đứng trước một tảng đá cao quá đầu của mình một chút. Cặp mắt của hắn bây giờ đang nhắm chặt lại, đồng thời tay trái của hắn giờ lên về phía trước, còn tay phải thì giơ ra nắm chặt lại thành hình quả đấm.

Nhìn bề ngoài sẽ cảm thấy tư thế lúc này của Kim Hậu không có gì đặc biệt. Thế nhưng bên trong cánh tay phải của hắn lúc này đang diễn ra cả một giai đoạn chuyển đổi cực kỳ phức tạp. Năng lượng từ vòng xoáy bên trong đan điền của hắn đang được liên tục điều động rồi chuyển hóa thành đầu khí, tiếp đó đầu khí được hắn dẫn theo một lộ tuyến khá kỳ lạ, chúng được nén lại thành một luồng âm kinh mạnh mẽ đang chậm rãi lớn dần trong lòng bàn tay của hắn.

Qua một hồi đứng kiên trì tích tụ âm kinh, Kim Hậu bất thành linh mở ra cặp mắt xanh biếc như bầu trời của mình, ánh mắt hắn tập trung nhìn vào tảng đá ở phía đối diện. Hắn khẽ lùi lại ra phía sau độ một cái gót chân, sau đó khẽ cúi mình để chuẩn bị lấy đà cho thật vững chắc. Cuối cùng thì Kim Hậu đạp mạnh cả bàn chân của mình xuống, liền lập tức cả người hắn tựa như hóa thành một cơn gió biến mất ngay tại chỗ. Chỉ để lại sau mình là một mảng đất bị lõm xuống cả vài phân.

“Ám Kinh Quyền!”

Nương theo một tiếng quát lớn đồng loạt, Kim Hậu toàn lực đội nắm đấm chứa đựng luồng ám kinh giống như nước lũ sông Hồng truyền thẳng vào tảng đá.

Bình!

Một âm thanh va chạm trầm thấp vang lên, tiếp theo đó là không gian chung quanh rơi vào vài giây tĩnh lặng...

“Ôi trời ơi, cái tay của tôi...” – Kim Hậu chợt ôm lấy bàn tay đang bị ê ẩm của mình nhảy cẫng lên, mặt mày thì cũng vừa nhăn nhó lại - “Mình lại quên không điều ra một chút đầu khí bọc lại bàn tay để bảo vệ móng khô chứ. Bộ vũ kỹ Ám Kinh Quyền này tu luyện thật đúng là không dễ.”

Sau lần luyện hóa Xích hỏa rồi thăng cấp lên tới tận bát tinh giả nguyên cảnh, Kim Hậu phải cần thêm vài ngày mới ổn định lại được cảnh giới của mình. Mặc dù nói hần thăng cấp nhanh chóng cũng thấy rất sướng, nhưng thực lực thăng lên đột ngột như vậy thì cho dù Kim Hậu có là tuyệt thế thiên tài tới cỡ nào đi nữa thì cũng buộc phải cần có chút thời gian để làm quen với nguồn sức mạnh mới.

Mà nhân tiện thông qua việc ổn định lại cảnh giới này, hần quyết định lấy ra bộ vũ kỹ Ám Kinh Quyền mà trước đó hần còn tưởng sẽ phải còn lâu lắm mới tu luyện ra để vừa nghiên cứu, vừa luyện tập luôn thể. Dù sao thực lực của hần bây giờ đã là bát tinh giả nguyên cảnh, hơn nữa Đấu Pháp quyết đã cường hóa lên tới Hoàng giai cao cấp. Thế nên Kim Hậu hiện tại đã có thể hoàn toàn cho phép bản thân mình tu luyện bộ vũ kỹ tàn bạo này.

Sở dĩ gọi nó là tàn bạo bởi vì như đã biết, Ám Kinh Quyền là một bộ vũ kỹ có nguồn gốc từ võ học Đông Kinh. Lấy đầu khí tích tụ thành ám kinh, tại thời điểm thâm nhập vào trong cơ thể đối phương thì nó sẽ có cơ hội bùng phát như một cái kíp nổ trong người. Kể như không hóa giải kịp thời thì hậu quả dẫn đến sẽ là nhẹ thì kinh mạch bị đứt đoạn gây ra trọng thương, nặng thì cứ như vậy trực tiếp bạo thể mà chết. Là một loại vũ kỹ cực kỳ bá đạo và tàn nhẫn.

Tuy nhiên, để tích tụ ra thành ám kinh cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nó cần đòi hỏi tinh thần tập trung cao độ, cộng thêm sự điều tiết hợp lý và một lượng lớn đầu khí của người thi triển. Thế nên muốn thi triển ra loại vũ kỹ này sẽ cần phải có một khoảng thời gian nhất định để chuẩn bị. Nhưng trong chiến đấu sẽ chẳng có ai ngu ngốc tới nỗi mà đội đối thủ của mình chuẩn bị thi triển vũ kỹ rồi sau đó phải nhận lấy quả đắng cả. Vì vậy muốn sử dụng ra Ám Kinh Quyền trong chiến đấu cũng thật đúng là một việc rất khó khăn.

Tất cả những lý luận và phân tích trên cũng chính là những suy nghĩ mà Kim Hậu trước đó đã tự suy ngẫm ra. Còn hiện giờ hần đang đứng cau mày khó hiểu nhìn tảng đá vừa bị nhận một chiêu Ám Kinh Quyền của hần mà vẫn không có hề hấn gì cả.

“Chả lẽ mình đã luyện không đúng sao? Tại sao lại không có động tĩnh gì thế kia?”

Để có thể làm quen với cách vận chuyển và nén tụ ám kinh, Kim Hậu đã phải bỏ ra vài ngày trước đó để luyện tập chuyển đổi cho quen dần. Mà hôm nay hần mới chính thức lần đầu thi triển ra Ám Kinh Quyền nên dường như còn có gì đó trực trặc.

Rắc...rắc

Ngay tại thời điểm Kim Hậu còn đang cảm thấy rất kỳ quái thì tảng đá bỗng dưng xuất hiện ra những vết nứt, sau đó thì giống như là ai đó để sẵn một quả lựu đạn bên trong tảng đá ấy, liền lập tức bạo tạc nổ tung ra thành từng mảnh.

Oành!

“Ặc! Lực tàn phá thật khủng khiếp.” Kim Hậu kinh ngạc chứng kiến tảng đá đột nhiên bị vỡ nát ra từ bên trong.

“Bộ vũ kỹ này nếu như dùng trong chiến đấu thì đúng là lúc thi triển có chút hơi vướng, nhưng nếu cố gắng luyện tập thật nhiều thì lâu dần thì cũng sẽ thành quen, về sau tốc độ vận ra ám kinh cũng được tăng lên. Tới lúc đạt tới trình độ “hạ bút thành văn” thì đúng là tặng cho đối thủ một món quà bất ngờ.” Trên gương mặt thanh tú của Kim Hậu chợt hiện lên một nụ ranh mãnh.

Và cứ như vậy, Kim Hậu miệt mài tập luyện Ám Kinh Quyền thêm vài giờ đồng hồ nữa. Hần luyện kiên trì tới nỗi, khi những tảng đá xung quanh đó đều bị đánh nát ra hết thì lúc đó hần mới chịu dừng tay lại.

Nhìn mặt trời cũng đã mọc lên tới đỉnh đầu, Kim Hậu lúc này mới thở nhẹ ra một hơi, sau đó lấy chiếc khăn rồi lau đi mồ hôi trên mặt.

“Phù, có lẽ mình cũng phải nên quay về rồi.”

Chậm rãi quay trở về khu thác nước, Kim Hậu lập tức đi tìm kiếm Bạch lão để báo cho lão một tiếng. Nhưng khi Kim Hậu vừa mới đi đến trước cửa sơn động thì đập vào mắt hần là một cảnh tượng cực kỳ hy hữu.

Bạch lão hiện đang ngồi bên cạnh Hòa Nhi, trên mặt lão lúc này là một nụ cười cực kỳ hiền hậu, đồng thời lão cũng rất ân cần vừa xoa đầu, vừa chia cho nó một bát sinh tố mà Kim Hậu mới luyện ngày hôm qua.

Phải biết rằng, Bạch lão là một người luôn có thái độ rất lạnh lùng, những lúc lão cười hay nói nhiều đều là do Kim Hậu cũng bởi vì không muốn chứng kiến nét mặt ấy của lão nên mới luôn cố gắng trêu chọc lão mà ra. Còn hiện tại thì đây là lần đầu tiên Kim Hậu được nhìn thấy một nụ cười hiền từ đến như vậy của Bạch lão.

Chợt nghe thấy có tiếng động lạ, Bạch lão lúc này mới ngẩng đầu lên thì đã thấy Kim Hậu đứng khoanh tay dựa vào mép đá mỉm cười tươi rói nhìn lão.

Quả không hổ là một luyện được sư cao cấp, sắc mặt của Bạch lão lập tức phục hồi thành lạnh như băng. Lão lúc này mới khẽ ho khan nói:

“Khục!... Tập luyện về rồi đấy à, mau vào nghỉ ngơi một lúc rồi chuẩn bị đi ngồi dưới thác nước đi.”

“Sư phụ, con thấy người bình thường cứ vui vẻ như vậy thì tốt hơn đấy, cần chi lúc nào cũng giữ cái bộ mặt nghiêm túc suốt vậy chứ? Trông chả cool tí nào đâu.” Kim Hậu vẫn cười mỉm nói.

“Không phải việc của ngươi, mau đi luyện tập đi kéo ta lại phạt cho thì lúc đấy đừng có khóc. Mà “cool” rốt cục là cái gì? Có phải ngươi đang nói xấu ta không?”

“Ấy ấy sư phụ, người đừng có nóng. Con là phận dưới thì làm sao dám hỗn lão a?” – Kim Hậu vội vàng xua tay – “Thôi con đi tập luyện tiếp đây.” Thấy Bạch lão tỏ vẻ hơi nóng thì hắn lập tức đánh bài chuẩn.

“Ồ này, ngươi chưa điều thức thì luyện cái gì?... Thế rốt cục “Cool” là cái gì vậy?” Giọng nói của bạch lão truyền từ đằng sau tới...

Vẫn như mọi khi, Kim Hậu lại kiên trì ngồi luyện dưới chân thác nước, vừa tập trung tinh thần học thuộc bảng Viễn cổ chú ngữ. Cũng thật kỳ lạ, Viễn cổ chú ngữ cũng không phải là cứ đọc đi đọc lại là có thể học thuộc được nó. Mỗi lần Kim Hậu lại học một chữ là tinh thần của hắn phải ép tinh thần của mình lên tới cao độ để khắc ghi từng đường nét, từng cách phát âm của chữ đó thật sâu vào trong đầu. Bảng chữ cái này giống như có một lực lượng thần bí nào đó, ép người học phải hiểu được từng ý nghĩa của từng chữ thì mới có thể hiểu và thuộc lòng được. Tuy vậy, Viễn cổ chú ngữ thật sự mà nói, mặc dù có chút khó học, nhưng cũng không có đến nỗi kinh khủng như mọi người thường kể về nó. Chỉ cần có tinh thần lực mạnh mẽ, kết hợp với sự chăm chỉ không ngừng nghỉ thì việc học thuộc bảng chữ này cũng không đến nỗi dọa người như trong tưởng tượng mà người ta hay đồn đãi.

Ở tại thời điểm này, Kim Hậu cũng đã sắp học xong bảng chữ kỳ cổ xưa này. Vẫn là nhờ vào tinh thần lực cường đại của mình, cộng thêm bài tập vượt qua giới hạn của Bạch lão, trong một thời gian ngắn hắn đã gần như nắm được hết cả bảng chữ này. Nếu là pháp sư bình thường thì họ cần phải ít nhất là một năm thì mới có thể nói ra lưu loát được Viễn Cổ chú ngữ, còn Kim Hậu thì dung vèn vèn có hai tháng. Thế mới biết bài tập vượt qua giới hạn của Bạch lão có hiệu quả với Kim Hậu như thế nào.

Đã tiến vào bát tinh giả nguyên cảnh, cộng thêm Đấu Pháp quyết đã cường hóa lên tới Hoàng giai cao cấp. Thế nên việc ngồi luyện dưới thác nước với Kim Hậu cũng đã phần nào trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, hẳn từ giờ cũng đã không phải lo chuyện năng lực tiêu hao quá nhanh mà phải khổ sở nữa.

Có chút mệt mỏi đi vào trong son động, Kim Hậu đã thấy Bạch lão ngồi chờ hắn từ lúc nào. Mục tiêu của lần thay đổi thời gian biểu của khóa tập huấn này mà Bạch lão đặt ra là hướng hắn tập trung cho việc luyện tập luyện được thuật. Hôm nay cũng chính là ngày Kim Hậu bắt đầu thực hành luyện những loại đan dược cao cấp hơn nữa.

“Ngồi xuống đi, vì sư trước tiên muốn ngươi phải tập luyện một loại ma kỹ này.” Bạch lão nhàn nhạt nói.

“Ừa? Chẳng phải sư phụ người nói là con bắt đầu luyện được sao? Tại sao lại là học ma kỹ?” Kim Hậu có chút khó hiểu hỏi.

“Thì cứ ngồi xuống đi rồi ta sẽ giải thích cho, chả lẽ tên nhóc ngươi không có hứng thú với loại thủ pháp mà vì sư dùng để luyện ra Hộ Thể Linh Mạch đan cho ngươi mấy hôm trước sao?” Bạch lão khẽ cười mỉm nói.

Vừa nghe được Bạch lão nói xong, hai mắt Kim Hậu lập tức sáng trưng lên như hai cái bóng điện. Loại thủ pháp dùng lửa hóa rồng để luyện được ấy thì làm sao Kim Hậu có thể quên được? Hẳn thậm chí hắn còn nghĩ sẽ phải lâu lắm Bạch lão mới cho hắn học, ấy thế mà mới qua có vài ngày kể từ lần luyện đan đó mà lão đã cho hắn bắt đầu thử luyện. Vậy thì còn điều gì có thể vui hơn nữa đây?

Kim Hậu lập tức ngoan ngoãn khoanh chân ngồi xuống đối diện Bạch lão, ánh mắt khao khát chờ đợi lão truyền thụ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Viêm Long Vũ Càn Khôn

Thấy hai cặp mắt đã tỏa sáng cùng thái độ mong chờ thái quá như vậy của Kim Hậu thì cũng làm Bạch lão phải lắc đầu bất đắc dĩ không thôi.

Khẽ gợn lên bàn tay mờ ảo của mình, Bạch lão liền lấy một ngón tay điểm vào giữa trán hắn một cái, lập tức vô số thông tin ập vào trong đầu Kim Hậu làm cho hắn phải tổn một phen tập trung tinh thần phân tích chúng theo thứ tự.

“Viêm Long Vũ Càn Khôn – Thiên Giai Cao Cấp ma kỹ, chuyên chỉ dành cho hỏa hệ ma pháp sư. Gồm có ba chiêu thức:

Hỏa Linh Long – Hóa ngọn lửa thành hình đầu rồng, theo đó phát động ra đủ để đánh thương bất kì đối thủ nào.

Cửu Long Chi Vũ – Hóa ngọn lửa thành chín con rồng nhỏ, theo đó vừa có thể tạo thành một tấm chắn hộ thể cho người thi triển, vừa có thể xung kích nghiền nát đối thủ ra thành từng mảnh.

Viêm Long Giáng Thiên – Hóa ngọn lửa thành một hỏa Thần Long. Hủy thiên diệt địa, đảo lộn càn khôn, sát phá luật trời, vũ động cửu thiên!”

Vừa mới đọc đến đây, Kim Hậu không thể nhịn được mà tròn tròn mắt ra nhìn Bạch lão, ánh mắt hấn tràn đầy bất khả tư nghị. Thiên giai ma kỹ, hơn nữa còn là Thiên giai Cao Cấp ma kỹ! Kim Hậu nằm mơ cũng không bao giờ dám nghĩ sẽ có cơ hội được sờ vào đẳng cấp ma kỹ này. Hấn thậm chí không thể tin nổi những gì hấn vừa mới đọc có phải là thật hay là mơ hay không.

Qua một lúc ngồi sững người ngầy ngốc vì bị sốc quá nặng, Kim Hậu lúc này mới miễn cưỡng phục hồi lại tinh thần của mình. Hấn bảy giờ mới mở miệng nói:

“Sư... phụ, tại sao... người lại cho con bắt đầu tu luyện loại ma kỹ khủng khiếp như thế này? Con sợ với tu vi của con hiện giờ thì...”

“Thế người đọc tiếp đoạn sau chưa?” Bạch lão cau mày trầm giọng hỏi.

“Ồ? Dạ con... chưa ạ...” Kim Hậu ngập ngừng đáp.

Cốp!

Vẫn như thường lệ, Bạch lão không thương tiếc giáng cho Kim Hậu một cái cốc đau điếng vào đầu hấn, sau đó trách móc nói:

“Người đấy, vẫn cái tính cầu thả không chịu được. Mau nhắm mắt vào tiếp tục đọc cho thật kỹ rồi hẵng nói.”

Kim Hậu khổ sở xoa xoa cái đầu đang đau nhức nhối, tiếp đó thì ngay lập tức vâng lời Bạch lão tiếp tục đọc những thông tin về loại ma kỹ này.

“... Viêm Long Vũ Cửu Thiên ngoài công dụng để chiến đấu ra thì còn có một cách sử dụng khác. Đó là trợ giúp luyện được sư có thể luyện được được dễ dàng và hiệu quả hơn. Tất cả điều kiện để có thể sử dụng Viêm Long Vũ Cửu Thiên cho việc luyện được đó là đòi hỏi tinh thần lực phải cường đại để có thể hóa lửa thành hình rồng, trình độ khống hỏa (điều khiển ngọn lửa) để có thể duy trì, điều khiển hỏa long và cuối cùng là sự kiên trì của người tu luyện.”

Lại một lần nữa mở mắt ra, Kim Hậu liền có chút không hiểu hỏi Bạch lão:

“Sư phụ, ma kỹ này con biết nó rất thần kỳ nhưng dường như với trình độ của con thì làm sao luyện tập bộ ma kỹ này được đây?”

“Viêm Long Vũ Cửu Thiên là một ma kỹ rất đặc biệt. Sở dĩ nó được xếp thành Thiên Giai cao cấp là có ba lý do: một là sức công phá khủng khiếp, hai là cách sử dụng để trợ giúp luyện được và ba là chi cần đạt tới cửu tinh giả nguyên cảnh là có thể bắt đầu luyện tập.” Bạch lão giảng giải cho Kim Hậu nói.

“Sư phụ, người có thể nói rõ hơn một chút được không ạ? Con cảm thấy vẫn chưa hiểu cho lắm.” Kim Hậu gãi đầu hỏi.

“Thế này nhé, ví như vũ kỹ Lôi Vũ Phá Thiên Không mà người đang sở hữu cho phép người có tu vi giả nguyên cảnh tập luyện phạm giai, hóa nguyên cảnh bắt đầu có thể nâng lên hạ giai, vương nguyên cảnh bắt đầu nâng lên trung giai và tông nguyên cảnh bắt đầu hoàn thiện cao giai. Thì cũng gần như tương tự như vậy, Viêm Long Vũ Cửu Thiên cho phép người bắt đầu dùng lửa hóa rồng để dùng cho việc luyện được ở giả nguyên cảnh, nhưng tới khi thực lực đạt tới hóa nguyên cảnh thì người đã có thể sử dụng ma lực phóng ra ngoài thân thể để hóa hình. Từ đó có thể bắt đầu thi triển ra một phần sức mạnh của cả ba chiêu ma kỹ này rồi. Người thử nghĩ mà xem, một ma kỹ có uy lực như thế mà đã cho phép người có tu vi thấp thi triển ra nó thì có được xứng xếp cao không? Tất nhiên là xứng rồi. Tuy nhiên uy lực của chúng cũng đều dựa và thực lực của người cả thôi. Nếu dùng ra chiêu thứ ba, cũng là chiêu mạnh nhất của ma kỹ này ở tu vi hóa nguyên cảnh thì người cũng sẽ không được dễ chịu đâu.”

Vừa nghe Bạch lão giảng thuật lại một lượt, hai mắt của Kim Hậu lại phục hồi lại sự hăng hái như lúc đầu. Dựa theo những gì ma kỹ này diễn tả về ba chiêu thức của nó thì dường như đây là một loại ma kỹ mà hấn cũng không dám hình dung được uy lực của nó khủng tới mức độ nào. Thế nhưng cái đặc biệt của nó là cho phép người có tu vi thấp thi triển ra... thế này thì cũng quá thần kỳ rồi!

Tựa như thấy được ngọn lửa hiếu kỳ lại mãnh liệt cháy trong ánh mắt của Kim Hậu, Bạch lão ngẫm nghĩ một chút rồi chợt nói:

“Nếu người muốn thi vi sư có thể sử dụng một chút linh lực đang có để thi triển ra chiêu thứ ba của Viêm Long Vũ Càn Khôn - Viêm Long Giáng Thiên cho người xem.”

Kim Hậu lập tức gạt đầu không cần phải suy nghĩ. Hấn tất nhiên cũng muốn chứng kiến những điều mà ma kỹ này viết về chiêu thứ ba của nó có thật sự khủng bố như thế thật không.

“Vậy thì đi theo ta.” Bạch lão ra hiệu cho hấn đứng lên nói.

Hai thầy trò liền đứng dậy rồi khỏi sơn động tiến tới cạnh hồ nước. Lúc này Bạch lão đứng đối diện với thác nước đang cuộn cuộn chảy xuống mặt hồ, còn Kim Hậu và Hòa Nhi đứng một góc cách đó không xa, cả hai hiện đang dùng một loại ánh mắt tràn đầy tò mò để dõi theo những hành động mà Bạch lão sắp làm.

Bạch lão khẽ ngửa cổ nhìn lên trời trong xanh, tiếp đó thì lão liền hít vào một hơi thật sâu rồi bất chợt nhắm mắt lại. Hai cánh tay mờ ảo của lão bỗng đang ngang sang hai bên, sau đó lão chậm chậm đồng loạt gấp lại hai cái khủy tay để cho hai bàn tay đối diện song song.

Bộp!

Đột nhiên lão chấp mạnh hai bàn tay lại vào với nhau, sau đó lão bắt đầu lầm rầm niệm ra một câu Văn cổ chú ngữ:

Vika Isus En Mic – Lamen Oel Nazi Gani – Vika Uni ...

Kể thì nhanh mà diễn ra thì lâu. Trong lúc Bạch lão tập trung niệm đọc từng câu từng chữ bằng Văn cổ chú ngữ thì xung quanh lão chợt hiện lên một ánh sáng màu xanh lục bao trùm toàn thân lão. Một loạt những ký tự, hoa văn kỳ lạ cùng vòng hàng chữ Văn cổ chú ngữ bắt đầu quay vẩy quanh người lão. Lão vừa đọc tới chữ nào, lập tức ký tự của chữ ấy dừng lại rồi lơ lửng trên đầu lão.

Mọi thứ cứ tiếp diễn như vậy cho tới khi năng lượng trong vòng vài chục mét quanh người lão cũng trở nên giao động cực kỳ kịch liệt. Bên cạnh đó, nhiệt độ xung quanh cả khu sơn cốc cũng đột ngột tăng lên rất nhiều, làm cho Hỏa Nhi và Kim Hậu cũng đều cảm thấy nóng nực buộc cả hai phải vịn ra ngọn lửa của mình thì mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Phùng! Phùng!

Ầm! Ầm!

Quanh người Bạch lão lại đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, đồng thời Mộc Dương Cực Tinh Hỏa của lão lúc này cũng đột nhiên bùng cháy lên dữ dội. Khí tức của Bạch lão tỏa ra tại thời điểm ấy tựa như một con rồng vừa tỉnh lại từ một giấc ngủ say. Động tĩnh cực kỳ dọa người.

Phùng!

Một đoàn ngọn lửa màu xanh lục to lớn đột nhiên dài ngoằng ra rồi bao quát quanh thân thể của Bạch lão, nó vặn vẹo bắt đầu hóa thành hình một con rồng cực kỳ khổng lồ. Cái đầu con rồng lúc này đang dần nặn thành hình hoàn chỉnh, cặp sừng hươu trên đầu nó bắt đầu nhô lên rồi dài nhanh chóng, hai râu trước mũi lại dài ra rồi lơ lửng như không có trọng lực. Toàn thân nó lúc này đột nhiên nổi lên vô số họa tiết nhỏ hình thoi, nếu nhìn kỹ thì sẽ lập tức nhận ra đây chính là lửa kết tạo thành hình vẩy rồng. Bốn cái chân có cặp vuốt sắc nhọn dưới bụng con rồng lúc này cũng đã lòi ra và bắt đầu tạo hình.

“Grào!”

Con hỏa cự long (rồng lửa) sau khi vừa mới tạo hình hoàn chỉnh xong thì lập tức ngâm lên một tiếng long ngâm làm cho cả ma thú rừng rạp bị một phen rung chuyển. Tất cả ma thú trong rừng lúc này đều đồng loạt nhìn về hướng âm thanh mà con hỏa long của Bạch lão phát ra, trong ánh mắt của chúng tràn ngập sự sợ hãi. Thậm chí còn có vài con ma thú vừa nghe thấy tiếng long ngâm ấy thì lập tức nằm ngửa thẳng cẳng giả chết.

Nếu con hỏa cự long này mà đem so với con mà Bạch lão dùng để luyện được lúc trước thì nó được tạo hình chi tiết và có kích thước lớn hơn rất nhiều lần. Trông không khác gì một con rồng thật sự vậy.

Kim Hậu ngồi ngẩn ngẩn chứng kiến một màn này cách đó không xa thì cũng cảm thấy... nhiệt huyết dâng trào, cực kỳ hưng phấn. Một linh hồn thi triển ra một loại ma kỹ khủng bố, xung quanh linh hồn ấy là một con hỏa long có kích thước to lớn như thật sẵn sàng đợi lệnh. Tất cả những gì hắn nhìn thấy hiện giờ trông không khác gì trong nhiều bộ phim viễn tưởng ở kiếp trước... nay lại được chứng kiến bằng chính hai đôi mắt của mình, nhất thời làm cho trong lòng Kim Hậu bỗng bắt đầu nổi lên một sự hiếu kỳ mãnh liệt hơn bao giờ hết. Hắn khát khao muốn tìm hiểu thế giới này, hắn tò mò với mọi thứ tại nơi đây, hắn có rất nhiều câu hỏi mà chưa thể trả lời được và quan trọng là hắn muốn sống hết mình ở kiếp sống này!

“...Gani Isus Art Nazi Gani - Tal Harla Isus En Nazi!” Cũng chính ngay tại thời điểm Kim Hậu đang còn ngồi ngẩn ngơ, Bạch lão cũng vừa lúc đọc xong câu niệm chú. Lão đột nhiên mở ra cặp mắt của mình. Thay vì con ngươi màu đen nháy như mọi khi mà Kim Hậu nhìn thấy thì trong hai cặp mắt ấy của lão lúc này đang bùng cháy lên hai đốm lửa màu xanh lục trông vô cùng quý dị.

“Viêm Long Giáng Thiên!”

“Grào!”

Bạch lão ngay lúc này đột nhiên quát lớn lên một tiếng cực kỳ chói tai. Nương theo tiếng quát của lão, con hỏa long lại rống lên một tiếng, sau đó liền lao cả thân hình đồ sộ của mình về phía thác nước.

Ầm! Ầm!

Vù! Vù!

Con hỏa long mới chỉ bay lướt thoáng qua trên mặt hồ, thế nhưng nước trong hồ đã bị nhiệt lượng tỏa ra từ toàn thân nó làm cho bốc hơi cạn xuống trông thấy.

Theo sự điều khiển của Bạch lão, ngay khi con rồng chạm vào thác nước thì nó chợt đổi hướng bay ngược làn nước thẳng lên phía trên. Cái thác nước cao vài chục mét lúc này đây bị con hỏa long xé đôi ra làm hai mảnh, trảng cảnh cực kỳ hoành tráng.

Mặc dù tên chiêu thức là Viêm Long Giáng Thiên, thế nhưng hướng bay của con hỏa long hiện giờ là... thẳng thiên. Sau khi cắt đôi thác nước, con hỏa

long cứ như vậy bay thẳng lên bầu trời trong xanh, liên tục xuyên qua những tầng mây rồi biến thành một chấm nhỏ trên trời. Cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt của Kim Hậu.

Con hoả long tuy đã bay khỏi khu thác nước nhưng động tĩnh mà nó để lại hiện tại thì cực kỳ khoa trương. Thác nước bị xẻ ra làm đôi thì phải một lúc lâu sau thì mới chậm rãi hồi phục lại đoạn bị cắt đôi. Hồ nước bị bốc hơi gần như bị biến thành một cái hồ cạn thì cũng phải nửa ngày sau đó mới dần được đổ đầy lại được.

Bạch lão lúc này mới chậm rãi thu hồi ma lực cùng Mộc Dương Cực Tinh Hóa lại, lắc đầu cười khổ thầm nghĩ:

“Có vẻ như mình đã hơi quá tay rồi.”

Không đợi Bạch lão phải gọi, Kim Hậu cùng Hỏa Nhi đã chạy tới bên cạnh lão, hần liền rồi rít hỏi:

“Sư phụ, mặc dù con chiêu thức người thi triển ra trông rất mạnh mẽ, thế nhưng nếu như chỉ là tạo hình ra một con rồng thì...”

Oành!

Kim Hậu còn chưa kịp nói hết lời thì trên trời bỗng truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa. Hần kinh hoàng ngửa đầu nhìn lên trời thì lập tức lâm vào mê muội. Bởi vì đó chính là hướng con hỏa long của Bạch lão đã biến mất.

“Cái này... sư phụ... uy lực này...” Kim Hậu có chút gian nan nói lộn xộn từng chữ. Mặc dù đứng từ đây chỉ có thể trông thấy xa xa vệt nổ ở trên trời, thế nhưng nếu như để nó phát nổ ngay tại đây thì có lẽ cả khu ma thú rừng rậm đã bị một chiêu này của Bạch lão san thành bình địa!

“Ta lâu ngày chưa có được hoạt động tay chân, vì vậy mà nhân cơ hội này cho người một là chiêm ngưỡng uy lực của Viêm Long Vũ Cứu Thiên. Hai là muốn cho người biết, rằng trên đời này còn tồn tại rất nhiều sức mạnh mạnh hơn những gì người tưởng tượng.” Bạch lão híp mắt nhìn Kim Hậu nói.

Đây mới được gọi cường giả thực sự!

Chiều ngày hôm nay bầu trời trong xanh quang đãng, ít mây không mưa như bao ngày khác. Thế nhưng ngày hôm ấy cũng chính là ngày mà người dân sống trong Lâm Sơn trấn rất nhiều năm sau đó khi được nâng cấp thị trấn nhỏ của họ lên cấp thành trấn, họ đồng thời cũng rất tự hào đổi tên thành Thành Thăng Long. Bởi vì ở chính nơi đó lưu truyền ra một câu chuyện liên quan tới một sự tích truyền kỳ làm cho bao thế hệ sau này phải nhớ mãi.

Mọi người trong Lâm Sơn trấn vẫn như thường lệ tất bật mỗi người mỗi việc. Nhà nhà người người đều bận rộn với công việc mỗi ngày của họ. Bỗng...

“Grào!”

Oành!

Từ trong vùng trung tâm ma thú rừng rậm truyền đến một tiếng long ngâm long trời lở đất, sau đó là một con hỏa long mình rắn màu xanh lục không biết từ đâu thẳng thiên bay lên trên trời. Cuối cùng tạo ra một vệt nổ kinh thế hãi tục làm cho ai nhìn cũng phải run sợ tới tận linh hồn.

Vụ ma thú cao giai đánh nhau dành địa bàn làm cho người trong Lâm Sơn trấn xôn xao bàn tán một thời gian chưa kịp bị lãng quên thì tự dưng lại lòi ra một sự kiện kỳ lạ này. Mọi người ngay lập tức như vỡ òa ra, mỗi người lại bắt đầu phỏng đoán theo mỗi giả thuyết của mình.

Ngọc Dung lúc này đang đứng ở đầu đó bên trong trấn, nàng cũng ngược nhìn lên bầu trời nơi con rồng bay lên, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một cảm xúc kỳ lạ. Bỗng ở trong một khoảnh khắc thoáng qua, nàng đột nhiên nhớ tới thân ảnh người thiếu niên với phong cách ăn mặc kỳ quái lúc trước.

“Mình tại sao lại nghĩ đến tên ngốc đó nhỉ?” Lắc đầu xua tan ý nghĩ vu vơ trong đầu, nàng lại quay người tiếp tục rảo bước đi thẳng.

Lưu Tuân, đoàn trưởng của đội dong binh Lang Hồ dong binh đoàn có tiếng nhất Lâm Sơn trấn. Gã lúc này cũng đang nhìn lên chỗ bầu trời nơi con rồng bay lên rồi phát nổ, trong lòng gã không hiểu sao đột nhiên dâng lên một dự cảm cực kỳ bất hảo, làm cho gã nhất thời cảm thấy dâng lên một sự sợ hãi khó hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Hỏa Nhi Thăng Cấp

Hôm nay lại là một ngày rất đẹp trời. Bầu trời trong xanh không khí trong lành. Những tầng mây trắng bồng bênh y như bông gòn trôi nổi giữa khung trời bao la ấy làm cho quang cảnh càng thêm êm đềm, vô thanh vô thức đem đến cho người nhìn một cảm giác yên bình hơn bao giờ hết.

Bạch lão lúc này đang ngồi thành thoi câu cá ven bờ hồ, mà Hòa Nhi cũng đang nằm lim dim phơi nắng bên cạnh lão. Tiếng chim hót líu lo trên những tán cây quanh đó, thác nước chảy vẫn chảy ào ào xuống mặt hồ trong vắt. Tất cả đều chìm trong một bầu không khí yên ả.

Bùm!

Đột nhiên từ bên trong sơn động bên cạnh cái thác truyền ra một tiếng phát nổ đĩnh tai, liền sau đó có một bóng người đang chật vật chạy ra phía bên ngoài. Toàn thân người này bị nhiễm bụi tro từ đầu tới chân đen thui, thậm chí hán còn ho ra cả một làn khói đen sì trông cực kỳ thê thảm.

Kim Hậu vẫn như thường lệ, nương theo thời gian biểu của khóa huấn luyện của Bạch lão để luyện tập. Hiện tại hán đang phải học tập luyện được thuật. Lúc trước luyện chế nước thuốc hán còn có thể nhanh chóng nắm bắt, học được dễ dàng, thế nhưng mà bây giờ bắt tay vào việc luyện đan mới làm cho Kim Hậu thật sự thấu hiểu để trở thành luyện được sư thật không dễ.

Không ai trên đời này có thể làm được mọi thứ được hoàn mỹ ngay lập tức, cho dù có là bộ óc thiên tài Einstein hay là Ngọa Long tái thế Gia Cát Lượng đi chăng nữa. Tất cả họ đều phải trải qua một quá trình học hỏi, mài dũa không ngừng nghỉ mới có thể có được những thành công để đời cho bao thế hệ.

Và kể cả luyện được thuật cũng vậy. Không chỉ có thiên phú, nó còn đòi hỏi sự kiên trì, cẩn thận và nhẫn nại từ phía người học nó.

Trở lại về việc chính, từ sau hôm chứng kiến Bạch lão biểu diễn ra chiêu Viêm Long Giáng Thiên, Kim Hậu đột nhiên trở nên siêng năng chăm chỉ hơn lúc trước rất nhiều. Mặc dù bình thường Kim Hậu bề ngoài tỏ ra cũng rất cố gắng, thế nhưng thực sự hán vẫn không có hoàn toàn dốc hết ra toàn bộ vốn liếng của mình. Điều này cũng rất dễ hiểu thôi, bởi vì dù sao hán cũng không có mục tiêu gì phải hướng tới, cho nên cũng có đôi khi hán rất lơ là mãi chơi.

Mọi việc bắt đầu thay đổi khi Bạch lão mở ra một khái niệm mới mà cũ cho hán rõ: Thế nào mới là cường giả.

Kim Hậu tới bây giờ mới hiểu ra hán quá thiên cận như thế nào. Tất cả những gì hán trải qua hay nhìn thấy đều chưa đáng để so sánh với một hạt cát trên biển sa mạc. Sự hiểu kỳ, và lòng khao khát của hán cũng được thúc lên tới đỉnh điểm từ hôm đó. Thế là ngày qua ngày hán lao vào tập luyện như một con thiêu thân, lúc trước hán còn bỏ ra một ít thời gian để ăn, ngủ, nghỉ thì giờ đây hán tận dụng mọi giây mọi phút để vục đầu luyện tập. Tuy điều này cũng làm Bạch lão phải rất bất đắc dĩ, thế nhưng thấy tinh thần hiếu học và bản thân Kim Hậu trở nên chăm chỉ hơn lúc trước thì cũng làm lão phải âm thầm gật đầu.

Học tập luyện được thuật rất khó, hán đã phải tiêu tốn rất nhiều tài liệu linh dược quý chi để phục vụ cho việc luyện tập mấy ngày qua. Nếu không phải là ngay bên trong cái sơn cốc này có một chỗ có thể thoải mái đổi linh dược thì Kim Hậu thật sự cũng không biết phải làm thế nào mới có thể học luyện được được bởi vì ngoài những lý do cơ bản đã nêu ở trên thì đây là một môn học còn đòi hỏi cả... kinh tế của người học nó nữa!

Nhìn trên tay mấy đồng miễn cưỡng gọi là “đan dược” bán thành phẩm có đủ các hình thù quái dị, trên gương mặt đen thui như cái đất nồi của Kim Hậu chợt nở ra một nụ cười khổ, hán than thở bằng quơ nói:

“Khục! Khục!... Híc, mới chỉ bước đầu luyện mấy viên đan nhất phẩm đã hao tổn thế này rồi, để mà sau này mình muốn tấn cấp phẩm giai luyện được sư thì sẽ phải hao tổn tiền của như thế nào đây?”

“Àng! Àng!”

Trong lúc Kim Hậu còn chưa có kịp thở ra hơi thì Hòa Nhi đã chạy tới bên hán sửa hân hoan, sau đó ánh mắt thêm khát nhìn vào đồng bán thành phẩm trên tay của hán.

“Tao thật sự không hiểu thứ này ngon tới cỡ nào mà mấy ngày nào cũng đòi tao vậy?” Kim Hậu xoa đầu Hòa Nhi cười nói.

“Ngao! Àng!” Hòa Nhi vừa sửa, vừa liên tục vẩy vẩy cái đuôi mềm mại của mình, biểu hiện rất không kiên nhẫn được nữa.

“Được rồi, thế thì... Bắt lấy này!” Vừa nói, Kim Hậu vừa tung đồng đan dược bán thành phẩm lên trên trời để cho Hòa Nhi chạy đi khộp.

“Ngươi đấy, ngay cả loại đan cơ bản như Đẩu khí đan mà mấy ngày nay luyện mãi còn không xong. Ta có lẽ đã đánh giá ngươi hơi quá cao rồi thì phải.” Bạch lão lúc này cũng đã phiêu phù bay tới bên cạnh Kim Hậu, liền lập tức phản nản trách móc hán như thường lệ.

“Sư phụ, người có thật là có đưa đúng cho con đan phương không vậy? Suốt một tuần trời rồi mà con mới chỉ luyện thành vền vền có bốn viên...” Kim Hậu bĩu môi tỏ ra ủy khuất đáp.

Cốp!

Bạch lão lại gõ vào đầu Kim Hậu một cái rồi mắng:

“Ồ cái tên nhóc này? Ngươi lâu ngày chưa được đánh lại gọi đòn à? Tất cả không phải là do đan phương mà là ngươi đã tính toán sai trong quá trình luyện được. Mấy viên đan kém chất lượng kia toàn là ngươi may mắn mới luyện ra được. Nói chung nếu như ngươi có thể tự tìm ra sai lầm của mình thì lúc đấy mới coi như thành công. Ta ngày xưa theo sư tổ của ngươi luyện được...”

Kim Hậu lúc này thật sự hối hận những gì hán vừa nói ra miệng, để rồi bây giờ Bạch lão lại bật lên cuộn băng ngày xưa nọ, hồi ấy kia để thuyết giáo hán.

“Híc, tại sao người lớn ở thế giới nào đi nữa cũng toàn thích kể lại chuyện xưa không vậy?” Hắc bất đắc dĩ lắc đầu thăm nghĩ.

Ngay tại thời điểm Kim Hậu đang bị Bạch lão tra tấn lỗ tai thì đột nhiên từ phía sau họ truyền tới một cỗ sóng năng lượng giao động cực kỳ kịch liệt, Kim Hậu bấy giờ mới ngơ ngàng quay ra thì đã thấy cả người Hòa Nhi đang phát sáng hơn cả nắng ban ngày, cả người nó đang bao phủ cả một đoàn hỏa diễm đỏ lừ.

“Hòa Nhi! Mày làm sao vậy? Hòa Nhi!” Sắc mặt của Kim Hậu lập tức trở nên kinh hãi, hắc nhanh chóng chạy tới bên con sói rồi rít kêu gọi nó.

“Sư phụ, Hòa Nhi bị làm sao vậy? Có phải do đồng bán thành phẩm của con mà làm nó sắp bị bạo thể mà chết không?” Ôi trời ơi! Tôi đã làm cái gì thể này? Hòa Nhi ơi... Hức.. Hức... Tao làm sao có thể sống thiếu mày đây...” Bạch lão còn chưa kịp giải thích thì Kim Hậu đã lăn quay ra khóc sụt sùi, bộ dáng cực kỳ tang thương.

Bốp!

“Cái thằng nhóc lươn lẹo này, mau nghiêm chỉnh lại đi nếu không thì đừng trách vì sư độc ác. Mà ngươi không cần phải nằm ăn vạ với ta, cho dù Hòa Nhi có bị gì thật thì ta tất nhiên cũng sẽ không khoan tay đứng nhìn. Mau tập trung tinh thần lực dò xét xem rồi hẵng kêu la.” Bạch lão không thể chịu được một màn tuồng này của Kim Hậu nữa, liền lập tức sút cho hắc một cái đau điếng vào mông.

“Ái, ôi... sư phụ người đừng đánh đập con tàn nhẫn như thế có được không ạ?” - Vừa nói hắc vừa ôm mông bị đá sưng tấy của mình – “Để xem nào...”

Lúc này Kim Hậu mới nghiêm túc nhắm chặt đôi mắt rồi tập trung lại tinh thần lực dò xét toàn thân Hòa Nhi một lượt như Bạch lão nói. Hắc chợt cảm nhận khí tức của nó càng ngày càng bạo tăng một cách nhanh chóng tới mức đáng sợ.

“Sư phụ, chẳng lẽ mớ bán thành phẩm kia của con có tác dụng cho Hòa Nhi thăng cấp được sao?” Kim Hậu mở mắt ra quay sang hỏi Bạch lão.

“Tuy chỉ là bán thành phẩm nhưng được lực từ nhiều loại linh dược chứa đựng trong chúng vẫn là thứ tốt cho ma thú. Mấy ngày qua tên nhóc ngươi cho nó ăn suốt thì sớm muộn gì thì chả phải tăng tiến sức mạnh.” Bạch lão vừa chăm chú nhìn Hòa Nhi, một bên vừa giải đáp cho hắc nói.

“Ồ! Thì ra là vậy...” Kim Hậu lúc này mới ồ lên một tiếng đã hiểu.

Ầm!

Đột nhiên từ chỗ Hòa Nhi phát ra một tiếng nổ trầm thấp, cuối cùng là ngọn lửa đỏ rực từ từ rút lui rồi tiêu tán đi vào trong cơ thể nó. Trước ánh mắt đầy tự hào của Kim Hậu, Hòa Nhi xuất hiện với dáng vẻ hoàn toàn khác lúc vừa nãy. Trông nó cao ráo và uy mãnh hơn trước rất nhiều.

“Ầng!” Kim Hậu còn chưa kịp nói gì thì Hòa Nhi đã lập tức nhảy chồm lên người hắc, sau đó đè hắc xuống liếm láp liên tục vào mặt biểu thị sự vui mừng của nó.

“Ha ha ha, thôi nào Hòa Nhi đừng có đè ngửa tao ra như vậy chứ... Cho ngươi ăn nhiều linh dược như vậy thật là không uổng phí, chưa gì đã tấn cấp lên tới ngũ tinh nhất giai rồi cơ đấy... Không hổ là đàn dược do Kim Hậu này luyện ra mà!... Ấy đừng có liếm mũi tao nữa... Ha ha ha nhột quá.” Kim Hậu cũng rất phấn khởi thay cho Hòa Nhi mà nó đùa ngược lại với nó.

“Đừng có vội mừng, ngươi có biết mình đã đốt hết bao nhiêu linh dược trân quý rồi không? Nếu không mau sửa đổi lại thì đừng có mong làm luyện dược sư nữa.” Bạch lão cũng không có vì Hòa Nhi đột phá mà nhân nhượng Kim Hậu một chút nào.

“Vâng con sẽ cố sửa...” Kim Hậu ngượng ngùng đứng dậy gãi đầu nói.

Nhìn Hòa Nhi đột phá và nói chuyện với Bạch lão một lúc cũng đã vừa đủ thời gian để cho khói đen trong động tiêu tán, Kim Hậu bấy giờ mới quay trở vào bên trong bắt đầu tiếp tục chuẩn bị tập luyện.

Ngồi khoanh chân trước Tuyết Vân đỉnh, hắc lại nhanh chóng úp hai bàn tay của mình vào hai bên hỏa khẩu, sau đó thì truyền vào một lượng ma lực để kích hoạt ngọn lửa bên trong dược đỉnh.

Phùng!

Một ngọn lửa đỏ lừ bất chợt hiện lên ở bên trong Tuyết Vân Đỉnh. Thật không hổ là Xích Hỏa, mặc dù Tuyết Vân đỉnh có công dụng tản nhiệt thể nhưng cho dù là như vậy thì dược đỉnh vẫn bị nhiệt lượng của ngọn lửa này làm cho vỏ ngoài của nó hơi bị ám lên một chút.

Kim Hậu nhắm mắt tập trung tinh thần lực bắt đầu điều khiển ngọn lửa, nương theo cách tạo hình mà trong bản ma kỹ đã ghi, Kim Hậu cố gắng tạo hình ngọn lửa của mình thành một con rồng.

Phùng! Phùng! Phùng!

Thế nhưng mà cho dù hắc có cố gắng như thế nào đi nữa, cái “thứ” dài lùn nhùng hắc tạo ra lúc này đây nhìn thế nào cũng không giống con rồng cả, thậm chí đến rắn còn chẳng ra hồn.

“Haiz, luyện mãi mà mình mới hóa ngọn lửa ra được hình...con giun, đúng là luyện tập thiên giai ma kỹ ở bước này cũng chẳng phải chuyện đơn giản.”

“Trong sách bản ma kỹ ghi là một chuyện, nhưng người tưởng tượng ra thế nào mới là chuyện khác. Đừng có cố gắng phải dập khuôn như vậy, cứ thoải mái thả lỏng ra mà nén tạo ngọn lửa. Mấy ngày trước ta thật không hiểu người tưởng tượng kiểu gì mà lại nén ngọn lửa thành một bãi bầy nhảy giống... Khục! “Thứ chất thải” của con người vậy?” Bạch lão lần này đứng theo dõi và chỉ điểm bên cạnh hắn.

“Người nói thì nghe có vẻ rất dễ, thế nhưng mà rốt cục người có bí quyết gì mà có thể dễ dàng hóa lửa thành rồng nhanh đến vậy? Con phải ngồi hóa mất vài giờ mới ra được con... giun này đây.” Kim Hậu khẽ thở dài nói.

“Bí quyết chính là kinh nghiệm của bản thân người rút ra mà thôi, cho dù bây giờ ta có nói ra thì chả lẽ sau này có vấn đề gì thì người cũng hỏi kinh nghiệm của ta sao? Lấy vợ cũng phải hỏi ta lấy như thế nào à?”

“Ặc... sư phụ, ý con không phải thế...” Kim Hậu tất nhiên nghe ra rất rõ đạo lý trong lời nói của lão. Phải liên tục kiên trì thì mới có kinh nghiệm, cho nên hắn bây giờ càng phải tập luyện thật nhiều hơn nữa thì mới có thể hái về cho mình một chút thành quả.

Không có nói thừa thêm gì nữa, Kim Hậu lấy hai tay vỗ vỗ vào hai má của mình để lấy tinh thần, sau đó hắn bắt đầu tiếp tục lao vào luyện tập trước ánh mắt hài lòng của Bạch lão.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Uy Lực Của Âm Kinh Quyền

Kinh phong của người lần thứ liên tiếp bay qua bay lại tán loạn đầy trời. Mà ở trong thời điểm hỗn loạn này, một thanh trường kiếm màu đen phát ra một luồng ánh sáng màu đỏ đang được chủ nhân của nó không chế một cách rất điều luyện. Từng đòn đánh, từng đường kiếm tinh diệu được thi triển ra cực kỳ nhanh, mạnh, chuẩn xác tới từng động tác. Và dưới kỹ thuật sử dụng kiếm thành thực ấy, bóng kiếm (kiếm ảnh) màu đỏ lúc này đây tựa như vũ bão, liên tiếp tấn công vào thân thể to lớn của con dã thú to lớn.

“Grào!”

Hấp!

Rầm!

Đang chiến đấu với Kim Hậu hiện giờ là một con Hắc Mao Hùng cao to lực lưỡng có thực lực thất tinh nhất giai. Con gấu này bây giờ đang tỏ ra cực kỳ phần nộ bởi vì giấc ngủ của nó tự dưng lại bị một tên nhân loại không biết chui từ đâu ra quấy rối phá hỏng. Hơn nữa điều làm nó phải buồn bực nhất chính là cho dù nó cố tấn công như thế nào đi chăng nữa thì vẫn mãi không thể đánh trúng được tên quấy rối, đã thế nó còn bị mũi kiếm của tên này liên tục đâm vào người giống như chọt bao cát vậy.

“Phù! May mà mình không tham đánh tiếp với nó, cú vỗ vừa nãy đúng là bất ngờ thật.” Kim Hậu sau khi tránh thoát khỏi móng vuốt sắc bén của con Hắc Mao Hùng thì vừa lấy tay lau đi mồ hôi lạnh, vừa khẽ thở ra một hơi nói.

Thời gian qua hắn đã dành ra rất nhiều thời gian để tập tành luyện được thuật, thế nhưng việc tập luyện chiến đấu vẫn được Kim Hậu không quên mà bỏ bê sang một bên. Hôm nay sẵn tiện gặp phải một con Hắc Mao Hùng thì hắn cũng muốn thử hoạt động gân cốt xem sức mạnh của hắn đã tới chừng nào rồi.

Tất nhiên với tu vi bát tinh giả nguyên cảnh và kiếm kỹ hiện giờ của mình thì Kim Hậu hoàn toàn có thể thắng được con gấu khổng lồ có thực lực thất tinh nhất giai này. Tuy nhiên cái giá mà hắn phải trả cũng sẽ rất lớn bởi vì dù sao thì con gấu này cũng chả có giống như con người, hơn nữa nó còn là ma thú sở hữu kỹ năng nên Kim Hậu muốn hạ gục nó một cách đơn giản là điều không tưởng. Thế nhưng mục đích ngày hôm nay của hắn cũng không phải là cùng “chơi” với con dã thú này, Kim Hậu đang muốn thử nghiệm uy lực thực tế của vũ kỹ vừa Âm Kinh Quyền mà hắn vừa học được cách đây không lâu.

Hít sâu vào một hơi lấy lại tinh thần, Hắc Long Kiếm trên tay đột nhiên bị Kim Hậu thu vào bên trong nhãn không gian. Hắn vừa khẽ cúi người bắt đầu mạnh liệt vận chuyển năng lượng trong người thành đầu khí, sau đó thì mạnh mẽ hóa chúng thành âm kinh đồn vào năm đấm ở tay phải.

“Hóa Nhi, giúp tao cầm chân nó một chút đi.” Vừa tập trung nén lại âm kinh, Kim Hậu vừa kêu lớn với Hóa Nhi đang ngồi rình trong một bụi cỏ gần đó.

Ngao!

Vừa nghe xong Kim Hậu ra lệnh, Hóa Nhi liền lập tức lao ra phía bên ngoài, tức thì vận ra ngọn lửa nóng cháy của mình tấn công vào con Hắc Mao Hùng.

Phùng!

“Grào!”

Con gấu đáng thương bị ngọn lửa của Hỏa Nhi “nhiệt tình” đốt ngay ở sau mông, cũng không biết tại sao Hỏa Nhi lại nhắm đúng vào chỗ nhạy cảm đó để tấn công nhưng dường như chuyện này chắc chắn có dính líu tới chủ nhân của nó.

Sau khi liên tục đập mông xuống đất để dập lửa, con gấu giống như bị mất trí trực tiếp quay về phía Hỏa Nhi ra đòn tới tấp. Từng cú vồ nguy hiểm cùng những cú tấp khùng bổ liên tiếp từ con Hắc Mao Hùng đánh về phía Hỏa Nhi làm nó có chút vất vả tránh né.

Thế nhưng mà nếu so về thực lực thì Hỏa Nhi không phải là đối thủ của con gấu này, chỉ là nếu so về tốc độ thì nó cũng không có thua chính Kim Hậu cho nên việc con gấu muốn thành công đánh trúng Hỏa Nhi là điều rất khó.

Rầm! Rầm!

“Grào!”

“Ngao!”

Hai con thú cứ thế ta chạy nguoi đuổi vòng quanh cái khu đất trống giống như mèo đuổi chuột suốt mấy vòng, khu đất trước đó có bãi cỏ xanh tươi là thế, giờ đây trông nó giống như một bãi ruộng bị trâu điên cày bừa bãi vậy. Cũng bởi vì lực phá hoại của con Hắc Mao Hùng này quá khủng khiếp nên cả khu đã bị nó phá tan tành chỉ sau vài phút rượt đuổi.

“Được rồi Hỏa Nhi, dẫn nó ra gần chỗ tao đi!” Kim Hậu vẫn đứng im lặng một bên từ nãy chọt hô lớn với Hỏa Nhi.

Vừa nghe thấy tiếng hô của Kim Hậu, Hỏa Nhi nhanh chóng chuyển hướng đưa con gấu về phía hắn. Kim Hậu lúc này vẫn đang đứng im bảo trì tư thế khề cúi, khi mà Hỏa Nhi và con Hắc Mao Hùng cách hắn chỉ còn có vài chục mét thì hắn đột nhiên đập mạnh bàn chân của mình xuống mặt đất, sau một tiếng “rắc” làm lởm mặt đất chỗ mà Kim Hậu vừa đứng thì thân ảnh của hắn đã biến mất ngay lúc đó.

Vụt!

Tựa như một làn gió nhẹ nhàng thoảng qua, Kim Hậu trong nháy mắt đã xuất hiện ngay mé bên phải con Hắc Mao Hùng. Giờ cao cánh tay phải đang chứa đựng một luồng ám kinh khủng bổ lên ngang mặt, hắn liền quyết đoán đâm thẳng một quyền này vào ngay cạnh sườn nó, đồng thời trong lòng cũng quát khê lên một tiếng:

“Ám Kinh Quyền!”

Bình!

Sau một tiếng va chạm mạnh mẽ, luồng ám kinh từ tay hắn tựa như nước lũ sông Đà liên tục dồn dập truyền vào trong người con Hắc Mao Hùng, để tới khi con gấu này quay ra kinh nghi nhìn Kim Hậu thì hắn cũng đã nhanh chóng rút lui giữ khoảng cách.

“Grào! Grào!”

Con gấu điên tiết rống lên hai tiếng thật lớn, hai tên quấy rối này xem ra đã triệt để làm nó tức giận đến nỗi ép nó phải lâm vào trạng thái cuồng hóa. Thế nhưng trong khi hai con mắt của con Hắc Mao Hùng đang chuyển thành màu đỏ thì đột nhiên trong người nó dao động một cỗ năng lượng khó hiểu khiến cho gấu cảm thấy cực kỳ khó chịu, tiếp đó thì...

Bành!

Một tiếng nổ trầm thấp bỗng vang lên, tuy âm thanh phát ra không lớn nhưng Kim Hậu vẫn có thể nghe thấy tiếng động này truyền ra rất rõ ràng từ bên trong thân thể của con Hắc Mao Hùng.

“Grào!”

Con Hắc Mao Hùng vừa mới ban nãy còn gầm rú một cách cực kỳ uy mãnh thì lúc này đây đã chuyển thành một tiếng rống cực kỳ thống khổ, máu tươi liên tục rò rỉ chảy ra từ mồm, miệng và hai tai của con thú tạo ra một tràng cảnh cực kỳ ghê rợn. Con gấu bây giờ vừa đau đớn kêu lên từng tiếng thảm thiết, vừa loạng choạng điên cuồng vung loạn hai móng vuốt của mình về phía khoảng không. Sau một lúc vật vã dẫy dụa, con thú cuối cùng cũng gục ngã xuống bên cạnh một gốc cây, gian nan ngồi thở ra từng chút hơi tàn.

Mặc dù đã biết vũ kỹ này rất mạnh mẽ và tàn bạo, thế nhưng sau khi chứng kiến một màn máu me như vậy thì Kim Hậu vẫn cảm thấy rất kinh ngạc, xem lần đó một chút chạnh lòng.

Hắn bắt ngờ là vũ kỹ Ám Kinh Quyền này quá mạnh mẽ đúng như những gì trong quyển trục đã ghi, kể cả con Hắc Mao Hùng có da dày thịt béo thế nào đi nữa thì sau khi dính phải một chiêu này cũng phải bị hạ gục một cách chóng vánh. Tuy nhiên cảm giác chạnh lòng của Kim Hậu này sinh là vì con gấu bị vũ kỹ này hành hạ quá thê thảm khiến cho chính bản thân hắn cũng phải động lòng trắc ẩn với con gấu đáng thương này.

Kim Hậu khê vung tay sang một bên, Hắc Long Kiếm đã lại lập tức xuất hiện trên tay của hắn. Chậm rãi tiến tới chỗ gốc cây nơi con gấu đang dựa vào, hắn vừa vịn ra một luồng đầu khí màu đỏ bọc lấy thân thanh kiếm.

“Tao rất xin lỗi vì đã khiến mày thành ra như vậy, mong rằng tao kết liễu kiếp làm thú này của mày thì kiếp sau mày sẽ được đầu thai làm người. Ra đi thanh thản!”

Phập!

Sau khi nhẹ giọng nói với con thú đang nằm hấp hối đối diện, Kim Hậu không có một chút do dự nào cắm chặt mũi kiếm của mình vào lồng ngực của nó, triệt để khiến cho con thú lìa đời vĩnh viễn.

“Này Hậu, sao lúc nào tên nhóc nhà ngươi giết chết một con ma thú xong thì lại cứ nói ra một câu như vậy?” Đang trong lúc Kim Hậu rút Hắc Long kiếm ra khỏi xác của con Hắc Mao Hùng thì đột nhiên giọng nói của lại Bạch lão vang lên bên trong đầu hắn.

“Sư phụ, con nghĩ mọi sinh linh nào cũng có quyền được sống và tồn tại. Hơn nữa con còn là người tự đứng trước đi mạng sống của những con thú này nên sau khi giết xong thì con nói như vậy để cho tâm tình của mình được nhẹ lòng đi một chút thôi.” Kim Hậu vừa vung đi vết máu còn vung trên thân kiếm, vừa bình tĩnh trả lời Bạch lão.

“Thế nếu đó là kẻ thù của ngươi thì sao? Chẳng lẽ ngươi cũng lịch sự nói như thế rồi mới giết chúng?” Bạch lão lại hiếu kỳ hỏi Kim Hậu thêm một câu học búa nữa.

“Ặc, sư phụ, tất nhiên là... không rồi...” Bị Bạch lão bắt bí thì mặt mo của Kim Hậu bỗng lập tức đỏ lên.

“Hử?! Chẳng phải ngươi vừa mới nói là mọi sinh linh đều có quyền tồn tại cơ mà? Vậy thì kẻ thù của ngươi thì không tính là sinh linh hả? Như thế chẳng phải là quá mâu thuẫn sao?”

“Sư phụ, đối với những con thú này thì chúng còn đáng để con đối xử như vậy. Còn nếu như là kẻ thù, những kẻ đến cả cảm thú hay súc sinh cũng không bằng thì tất nhiên con sẽ không ngu mà đối đãi lịch sự với bọn chúng như thế. Mà sư phụ, người cũng thôi bắt bẻ con đi có được không vậy?” Trên mặt Kim Hậu lúc này đã hiện lên một nụ cười khó.

“Ài, tên nhóc ngươi vẫn còn phải học nhiều thứ lắm đấy.” Bạch lão thở dài ra một hơi, sau đó thì nhẹ nhàng than thở nói.

Sau khi đã thu cả thân thể của con Hắc Mao Hùng vào bên trong nhãn không gian, Kim Hậu và Hòa Nhi vẫn như thường lệ, nhanh chóng quay về hướng khu sơn cốc bên trong trung tâm ma thú rừng rậm phóng mình mà đi.

“Grào! Grào!”

“Mọi người không được mất bình tĩnh! Tất cả tập trung tinh thần giữ vững đội hình! Không ai được phép rời khỏi vị trí, nếu không thì hôm nay không ai có thể sống sót quay về được đâu!”

Thế nhưng mà sau khi đi được một quãng ngắn, Kim Hậu đột nhiên nghe thấy vài tiếng ma thú rống lên ồn ào, đi kèm theo đó là một giọng nói kiên quyết rất quen thuộc. Sau khi đứng đắn đo trên cành cây suy nghĩ một lúc, hắn quyết định đổi hướng tới gần chỗ phát ra tiếng chiến đấu đó để dò xét xem tình hình ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Một Quả Cầu Bắn Rụng Ba Con Chim

Kim Hậu vừa mới vững vàng ổn định thăng bằng trên một cái cây cách nơi xảy ra chiến đấu không xa, tiếp đó hắn đưa mắt nhìn xuống phía dưới thì ngay lập tức gặp phải một tràng cảnh cực kỳ thảm khốc.

Một đoàn dong binh có ba mươi người thì tám người đã bị thương nặng nằm liệt để bất động, khắp người họ đầy rẫy những vết thương đang rỉ máu be bét trông cực kỳ kinh người. Mà đoàn dong binh ấy toàn những gương mặt quen thuộc với Kim Hậu bởi vì đó chính là Khai Sơn dong binh đoàn mà hắn đi theo vào ma thú rừng rậm cách đây hơn hai tháng.

Hiện tại những người bị thương đang được đồng đội bảo vệ ở giữa bên trong đội hình. Mà tấn công vào đoàn người từ trên không trung xuống lúc này đây chính là ba con chim ma thú có thân thể khá là khổng lồ, nếu nhìn thoáng qua thì nhìn chúng hơi hơi giống với chim đại bàng. Tuy nhiên nếu đem ba con chim đang bay trên trời kia để so sánh với đại bàng thật sự thì đúng là quá vũ nhục loài chim cao quý ấy bởi vì những con chim ma thú này có ngoại hình cực kỳ xấu xí. Cổ của chúng hoàn toàn trụi lông và hơi dài, mỗi con chỉ có một móng vuốt duy nhất dưới chân mà thôi. Tuy rằng bọn chúng chỉ có một móng vuốt nhưng đó cũng chính là thứ vũ khí đáng sợ nhất của những con chim màu nâu này bởi những cái móng vuốt sắc nhọn ấy rất là bóng loáng, nhìn chẳng khác gì như được thợ rèn đúc mài ra bằng sắt thép vậy.

“Đây là “Kim Trảo Vũ Hạt Ưng”, một chủng ma thú rất giao hoạt chuyên tấn công con mồi bằng rất nhiều cách thức bí ối. Thường thì bọn chim này hay đi theo từng nhóm từ ba cho tới năm con. Nếu muốn chiến thắng lũ Kim Trảo Vũ Hạt Ưng này thì phương pháp hiệu quả nhất là nên dùng lửa để kết liễu chúng. Tuy nhiên muốn đánh vào người bọn chúng cũng rất khó bởi vì không những chúng sở hữu tốc độ khá nhanh mà còn bởi bọn chim này có cách

thực tấn công rất khôn lỏi. Chúng không bao giờ lao vào trực tiếp giáp lá cà như những ma thú khác mà lại dùng theo cách bao vây không để cho con mồi thoát khỏi tầm nhìn, từ đó chờ đợi sơ hở để ra quấy rối và tấn công cách bất ngờ.” Không đợi cho Kim Hậu đặt câu hỏi, Bạch lão đã liền giảng giải một lượt cho hắn về ba con ma thú trước mắt.

“Con mạnh nhất có thực lực thất tinh nhất giai, hai con còn lại thì thực lực là lục tinh nhất giai... Hừm, xem ra cách tấn công mỗ xê từng chút một này đúng thật là rất khó chịu.” Kim Hậu vừa nhíu chặt mày nhìn ba con ma thú đang bay lượn, vừa khẽ lẩm bẩm tự nói.

“Chiến sĩ bày trận bảo vệ các cung thủ, không được để bọn chim tấn công họ. Còn lại cung thủ tập trung tấn công vào một mục tiêu đi, nên nhớ chắc chắn thì mới được thả dây cung, không được lãng phí mũi tên vô ích.”

Vẫn đứng hiên ngang cầm chiếc khiên to lớn như một bức tường vững trãi, vừa bình tĩnh không sợ hãi cầm đầu chỉ huy cả đoàn người trước mắt lúc này đây không phải ai khác mà chính là ông bác rìa mép xoắn. Tất nhiên đối với người tốt như ông ta thì Kim Hậu chắc chắn sẽ không tiếc sức lực giúp đỡ, thế nhưng hắn tạm thời vẫn chưa có ra mặt là bởi vì đang mãi suy nghĩ làm cách nào để có thể tiêu diệt ba con chim xấu xí trên trời kia bởi nếu như có muốn giúp họ thì hắn cũng chỉ có thể sử dụng đầu khí chứ không thể dùng ma lực được, đầu sao thì để lộ ra bí mật của mình cho bàn dân thiên hạ cũng là điều hắn không thể để xảy ra.

Hiện tại chiến đấu có vẻ như diễn ra rất chậm chạp, tuy nhiên cũng không kém phần căng thẳng. Ông bác rìa mép xoắn hiện có thể đón đỡ từng lượt bỏ xuống nhanh như cắt của ba con Kim Trảo Vũ Hại Ứng, thế nhưng nếu chúng đồng loạt tấn công thì có lẽ đến cả ông ta cũng không thể đỡ nổi.

“Hừm... Sư phụ, nếu như con đề Hòa Nhi dùng lửa của nó tấn công thì liệu có tác dụng với bọn chim kia không ạ?” Kim Hậu xoa cằm hỏi.

“Tất nhiên là được, tuy rằng không thể giết được chúng ngay lập tức nhưng cũng đủ để cho bọn chúng rơi rụng xuống mặt đất rồi.”

“Nếu được như vậy thì cũng đủ rồi sư phụ. Hòa Nhi, mày bây giờ đứng xa xa ra một chút, cố gắng vận ra hỏa cầu càng mạnh càng tốt. Bao giờ tao ra lệnh thì cứ thẳng hướng tao mà phóng đi hỏa cầu. Cần thận nhớ kìm nén khí tức để tránh bị bọn chúng phát hiện đấy nhé?” Kim Hậu vừa quay sang xoa nhẹ đầu Hòa Nhi, vừa nhẹ giọng nghiêm túc nói với nó.

“Àng?” Hòa Nhi lo lắng liếm mặt hắn.

“Tin tưởng tao, sẽ không sao đâu, mày cứ nghe tao nhắm thẳng mà phóng hỏa cầu nhé. Được rồi chúng ta bắt đầu hành động nào.” Thấy Hòa Nhi lo lắng cho mình, Kim Hậu cũng rất vui vẻ gật cổ nó đáp lại.

Trở lại chiến đấu ở trước mắt, các cung thủ trong đoàn dong binh hiện đang cùng đồng loạt bắn tên lên trời, tuy nhiên vẫn không có ai bắn trúng được con chim nào cả. Lợi dụng ngay thời điểm bọn họ đang phải thay tên, ba con Kim Trảo Vũ Hại Ứng đồng loạt nhắm thẳng vào ông bác rìa mép xoắn mà đồng loạt bỏ xuống. Bởi vì chúng hiểu, nếu như loại bỏ ông ta thì cả đoàn người sẽ giống như rắn mất đầu, tới lúc đó bọn chúng có thể dễ dàng dàng xé nát những người còn lại rồi.

Vù! Vù! Vù!

“Đoàn trưởng! Cần thận!”

“Đoàn trưởng!!!”

Nhìn thấy cả ba con chim tấn công vào ông bác rìa mép xoắn, mọi người ai nấy cũng vô lực kêu lớn, sắc mặt của họ đều đồng loạt tái mét sợ hãi. Bản thân ông bác rìa mép xoắn thì lúc này chỉ còn biết cúi thấp mình xuống rồi giờ tẩm khiên lên đầu, đồng thời toàn lực vận hết đầu khí trong người ra để chuẩn bị đỡ đòn.

“AAAAAAAAAAAA!”

Biết mình sau cú tấn công này có thể sẽ lành ít dữ nhiều, ông bác rìa mép xoắn hét to lên một tiếng thật dài để lấy cho mình một ít dũng khí. Mà cũng trong cái khoảnh khắc sinh tử ấy, hình ảnh những người thân thương của ông ta bỗng đồng loạt hiện lên trong tâm trí, nhất thời hai mắt của ông ấy cũng trở nên cay cay.

“Mong thượng thiên hãy phù hộ cho gia đình của tôi...” Ông ta khẽ lẩm bẩm tự nói.

“Bác Lục! Nếu bác muốn sống thì hãy mau chóng khiên giờ cao lên trên nữa đi!” Đột nhiên có một giọng nói của một thiếu niên truyền ra từ phía trên một cành cây cỏ thụ gần đó.

Đúng vậy, cũng ngay khi nghe thấy giọng nói mới lớn quen thuộc ấy, trong lòng ông bác rìa mép xoắn giống như được một tia sáng hy vọng soi sáng giữa màn đêm tuyệt vọng. Mặc dù ông ta cũng không hiểu cái gì cả, nhưng trực giác mãnh liệt mách bảo ông ta nên nghe theo những gì người thiếu niên ấy nói.

Pắc!

Ông bác rìa mép xoắn vừa mới nhấc tấm khiên lên đầu mình, ngay sau đó tự dưng có một thiếu niên đột ngột xuất hiện đứng ngay ở trên tấm khiên của ông ta, trên tay người thiếu niên ấy lúc này cầm một thanh trường kiếm màu đen, mà trên thân thanh trường kiếm màu đen ấy hiện đang được bao bọc bởi hàng loạt những tia sét màu trắng bạc có cường độ dao động cực kỳ khủng khiếp.

“Ném cháu lên!”

Vụt!

Người thiếu niên ấy vừa mới nói dứt lời, ông bác ria mép xoắn liền dòn hết đầu khí lên tay rồi bùng nổ toàn bộ sức lực còn lại của mình, dậm chân một cái thật mạnh lên một bước. Cuối cùng thì vung mạnh tấm khiên về phía trước, tạo cho người thiếu niên một lực đẩy cực kỳ mạnh mẽ giúp hắn có thể bay lên trên trời cao chót vót.

Cảnh tượng mà mọi người trong Khai Sơn dong binh đoàn được chứng kiến ngay bây giờ có lẽ sẽ làm họ đến già cũng không thể quên được. Một thiếu niên tay cầm một thanh trường kiếm màu đen tỏa ra những tia lôi điện trắng xóa lúc này đang bay thẳng vào hướng ba cái móng vuốt sắc bén của ba con Kim Trảo Vũ Hạc Ưng. Không có một chút sợ hãi nào hiện trên gương mặt tuấn tú của người thiếu niên ấy, tất cả những gì mà họ thấy được là nét mặt quyết đoán cùng ánh mắt tự tin từ người thiếu niên này.

“Lôi Vũ Phá Thiên Không!”

Ngay khi ba cặp móng vuốt sắc bén đã tới gần trước mắt, Kim Hậu lập tức quát lớn lên một tiếng đồng đặc, tiếp đó thì xoay người chém ngang thành hình vòng cung vào ba cặp móng vuốt ấy.

Keng!

Xoẹt!

Hắc long kiếm vừa cửa ngang vào móng vuốt của ba con chim thì ngay lập tức tóe ra một vệt dài tia lửa điện, đồng thời còn vang lên một tiếng va chạm giống như kim loại đập vào nhau rất chi là nặng nề.

Xoẹt! Xoẹt!

“Kar! Kar! Kar!”

Tuy vũ kỹ Lôi Vũ Phá Thiên Không rất mạnh mẽ, thế nhưng nếu dùng để đâm thì Kim Hậu sẽ chỉ có thể nhanh chóng hạ được một con, còn lại hai con vẫn sẽ còn sống. Tất nhiên ngay từ đầu hắn đã có sẵn ý định khác nên một chiêu này mới cố tình chém ngang vào móng vuốt của bọn chúng.

Những tia sét trên thân Hắc Long Kiếm nhanh chóng lan tràn vào ba cặp móng vuốt, từ đó là bắt đầu lan tỏa lên thân thể khiến cho cả ba con Kim Trảo Vũ Hạc Ưng bị giật cho điếng người, điều này không những làm cho bọn chúng cảm thấy rất đau đớn, mà lại còn khiến cho chúng bị trì trệ một chỗ ở trên không trong một khoảng thời gian.

“Hỏa Nhi, ngay lúc này!”

Kể thì lâu mà diễn ra thì nhanh, tất cả những điều này đều diễn ra trong nháy mắt. Sau khi thành công làm cho ba con chim bị tê liệt thì Kim Hậu lập tức ra hiệu cho Hỏa Nhi đang đứng tích tụ hỏa cầu ở xa xa, mặc kệ bản thân mình vẫn còn đang rơi tự do ở trên trời xuống dưới.

“Ngao!”

Vụt!

Vừa nghe thấy Kim Hậu ra lệnh, Hỏa Nhi không có chậm chạp một giây phút nào cả, nó lập tức phóng đi của cầu lửa nóng cháy của mình thẳng tới chỗ ba con Kim Trảo Vũ Hạc Ưng.

Bùm!

Quả cầu lửa trong nháy mắt đã xé gió tiếp cận tới gần ba con chim, khi mà nó sắp sửa chạm vào người con ở giữa thì đột nhiên nổ tan ra rồi cháy lan sang hai con bên cạnh.

Phùng! Phùng!

“Kar! Kar! Kar!”

Cả ba con chim sau khi bị trúng chiêu kêu lên những tiếng thống khổ cực kỳ chói tai, chúng còn chưa kịp “hưởng thụ” xong cảm giác bị điện giật tê tái thì ngay sau đó đã bị ăn trọn hỏa cầu thiêu đốt cực kỳ mãnh liệt.

Chứng kiến cả ba con chim dây dưa trong ngọn lửa cháy bùng, Kim Hậu bấy giờ mới nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi khẽ nở một nụ cười thỏa mãn. Thế nhưng sau khi nhìn lại độ cao mà mình đang rơi xuống thì sắc mặt của hắn lập tức liền biến đổi.

“Thôi chết, quên mất tính toán cách đáp đất thế nào rồi.” Hắn thầm kêu khổ trong lòng.

“Cẩn thận!”

Ngay khi hắn đang định cầu cứu Bạch lão thì ông bác ria mép xoắn đã kịp thời xuất hiện đỡ hắn ở bên dưới.

Rầm!

Tuy đã được ông bác rìa mép xoắn đứng sẵn bên dưới bắt lấy, thế nhưng dù sao thì Kim Hậu cũng rơi xuống từ một độ cao cũng không mấy là thấp thế nên cú “hạ cánh” vừa rồi của hắn noi nhẹ thì cũng không mấy dễ chịu cho lắm. Tuy nhiên cả hai đều là người tu luyện cho nên cũng chỉ bị ê ẩm vài chỗ mà thôi, cùng lắm cũng bị chấn thương nhẹ chứ nếu như là người bình thường thì có lẽ phải nằm liệt giường một thời gian là điều chắc chắn.

“Ai ôi! Đau quá... Bác Lục... lâu rồi không gặp... bác vẫn khỏe chứ?” Kim Hậu mặc dù cảm thấy có chút choáng váng đầu óc, thế nhưng hắn vẫn nở một nụ cười tươi rói với ông bác rìa mép xoắn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tình Đồng Đội

Ngồi nghỉ ngơi bên ánh lửa trại đang cháy bập bùng, tất cả các thành viên trong Khai Sơn dong binh đoàn lúc này đây ai nấy cũng đều có chung một tâm trạng vui mừng phấn khởi sau khi thoát khỏi nghịch cảnh.

Điều đáng nói ở đây là người cứu họ vẫn chính là thiếu niên tưởng chừng như khù khờ gia nhập với đoàn hai tháng trước đó. Tuy nhiên sự tình khiến cho ai cũng phải bất ngờ nhất đó là chỉ cách một thời gian ngắn không có gặp, hiện giờ người thiếu niên này đã có có thực lực mạnh hơn họ rất nhiều lần.

Ngoài ra thì mọi người cũng trầm trồ tặc lưỡi ngắm nhìn Hỏa Nhi đang nằm nghỉ một bên cách đó không xa, lúc nó xuất hiện đến chỗ Kim Hậu thì đã làm tất cả phải bàng hoàng sợ hãi thêm một phen nữa. Tuy nhiên sau khi được Kim Hậu giảng giải thì mọi người mới hiểu ra rằng, Hỏa Nhi là ma thú riêng của hắn và cũng chính là “người” ra đòn quyết định hạ ba con Kim Trảo Vũ Hại Ứng thì lúc đó mới làm họ thở phào nhẹ nhõm.

Về phần những người bị thương nặng, tình trạng của họ lúc ấy cực kỳ nguy kịch. Thế nhưng rất may thay, Kim Hậu đã không tiếc đem ra vài lọ thuốc quý mà Bạch lão chuẩn bị riêng cho hắn để cứu chữa những người bị thương ấy. Sau khi thuốc đã được ngấm thì tình hình của họ cũng đã trở nên khả quan hơn trước rất nhiều.

“Haiz, cái bộ xương già này lại một lần nữa được cháu cứu giúp. Làm người lớn như ta thật đúng là cảm thấy hổ thẹn...” Ông bác rìa mép xoắn hiện đang ngồi một góc trò chuyện cùng với Kim Hậu.

“Bác Lục, bác đừng nói như vậy, bác trông vẫn còn rất trẻ khỏe như vậy cơ mà ạ? Còn việc giúp đỡ bác và mọi người thì đó cũng là lẽ thường tình mà thôi, cháu cũng không thấy khó khăn gì đâu bác đừng có ngại.” Kim Hậu mỉm cười điềm đạm nói.

“Ha ha, đúng là từ xưa tới nay trừ con bé Ngọc Dung ra thì ta chưa bao giờ thấy một người trẻ tuổi nào vừa lễ phép mà lại còn khiêm tốn như cháu đây. Còn nhớ lúc bằng tuổi cháu thì ta chỉ có biết phá làng phá xóm và đánh lộn suốt ngày chứ có được chín chắn như cháu đâu.” Thấy Kim Hậu lễ phép trả lời, ông bác rìa mép xoắn bỗng bật cười lớn lên một tiếng.

“Bác cứ nói quá lời rồi, có câu: Khôn đâu đến trẻ, khỏe đâu đến già. Cháu vẫn còn phải học hỏi nhiều kinh nghiệm sống lắm bác ạ.”

“Chặc! Giả mà cái Dung nhà bác mà vợ được phải cháu thì thật là tốt biết bao.” Ông bác rìa mép xoắn chợt lắc đầu tặc lưỡi nói.

“Khục! Nhân duyên là do trời định, việc này không thể cưỡng cầu mà thành được bác ạ. Mỗi người đều có lý tưởng và lập trường riêng của họ trong chuyện tình cảm. Hơn nữa cô ấy cũng không ưa gì cháu cho lắm.” – Kim Hậu hơi đỏ mặt đáp.

Nhìn phản ứng của Kim Hậu trở nên khá lúng túng, ông bác rìa mép xoắn lại đột nhiên vỗ vai hắn vài cái rồi cười thành tiếng nói:

“Thế mới nói chàng trai vừa tốt bụng lại vừa ngốc nghếch như cháu thì mới hợp được với cái cá tính của nó. Ha ha ha!”

“Ặc! Ông bác này đúng là tính tình thẳng như ruột ngựa, có gì nói đấy. Mới vài câu là đã có thể “lái” chủ đề sang chuyện nhân sinh tự nhiên như vậy.” Kim Hậu vừa lắc đầu cười khò thâm nghĩ, vừa xuýt xoa một bên vai bị ông bác rìa mép vỗ lệch sang một bên.

“À mà bác Lục ơi, cháu từ nãy vẫn còn thắc mắc. Chỗ này là nơi giáp ranh với địa phận trung gian của ma thú rừng rậm. Tại sao đoàn của bác lại tiến vào sâu như vậy?”

Nghe Kim Hậu nhắc đến vấn đề này, sắc mặt vui vẻ của ông bác rìa mép xoắn chợt biến mất. Thay vào đó là một nét mặt âm trầm và sâu muện.

“Haiz, thì vẫn là chuyện xoay quanh bệnh tình của con gái ta thôi. Thời gian gần đây bệnh tình của Tiểu Dương, là tên của con bé, trở nên biến chứng rất nặng. Con đau ập đến thường xuyên hơn và dường như tình trạng có vẻ càng ngày càng xấu đi. Như ta đã kể với cháu rồi đó, để giảm thiểu con đau nhức thì cần có linh dược tốt và đắt tiền để cầm cự, vậy nên ta tính dẫn mọi người đi săn một vài ma thú quý hiếm để kiếm thêm chút đỉnh, sẵn tiện tìm

hái một ít linh được cho con bé luôn. Thế nhưng kết cục không những bản thân suốt nữa mất mạng mà lại còn kéo theo anh em trong đoàn vào chỗ chết nữa chứ. Ài, làm trưởng đoàn như ta thật đúng là vừa vô trách nhiệm vừa công tư lẫn lộn.” Ông bác ria mép xoắn khề thờ dài nói.

Đang lúc Kim Hậu định an ủi ông ta thì đột nhiên ông chú cung thủ tai chó ngồi gần đấy, người đã giảng giải cho Kim Hậu về ma thú rừng rậm lúc trước, đứng nghiêm chỉnh lên rồi dùng thái độ rất nghiêm túc nhìn ông bác ria mép xoắn.

“Anh Lục, anh đừng có nói như vậy chứ! Anh em chúng tôi đã gia nhập vào Khai Sơn dong binh đoàn thì có nghĩa là chúng tôi đã lựa chọn tin tưởng giao tính mạng của mình cho anh. Phận lính đánh thuê như chúng ta ngày hôm nay khổ cực kiếm miếng ăn, ngày mai chỉ mong được sống sót trở về với vợ con và gia đình. Mà trong cái mớ bòng bong hỗn loạn ấy lại có được một người đoàn trưởng trọng tình trọng nghĩa dẫn đường chỉ lối, coi mọi người trong đoàn như người nhà như anh thì thử hỏi cả cái Lâm Sơn trấn này có đội dong binh nào có được một vị đoàn trưởng như thế? Chúng tôi cũng đâu có còn mong muốn gì hơn? Không có sự dũng cảm và sáng suốt của anh trong hiểm cảnh thì mọi người làm sao có thể sống sót cho tới bây giờ? Dù cho một người trong chúng ta hay thậm chí tất cả đều ngã xuống thì cũng không có ai oán hận anh một câu. Bởi vì thứ nhất, đây là vận mệnh lính đánh thuê của chúng ta. Thứ hai, bởi vì anh là anh Lục, là đoàn trưởng mà chúng tôi tin tưởng và tôn trọng!” - Ông chú tai chó vừa hiền ngang đồng đặc nói, vừa quay sang hỏi mọi người – “Tôi nói thế có đúng không mọi người?”

“Đúng rồi đó đoàn trưởng, anh đừng có nghĩ ngợi nhiều. Chúng tôi tin tưởng anh!”

“Đoàn trưởng, sự việc đã qua rồi thì cứ để cho nó qua đi. Chẳng phải tất cả chúng ta vẫn còn sống sao?”

“Bác Lục, tụi cháu rất khâm phục bác!”

“Lúc về trấn mọi người cùng tổ chức một bữa nhậu ra trò chứ hả?”

“Tất nhiên rồi! Cứ để tôi gánh vác công việc nặng nề nhất, đó là làm chủ... trì cho!”

“Thế ông không sợ bị mụ vợ nhà ông xách tai về à?”

“Thách luôn đấy, tôi đường đường là trụ cột gia đình mà lại để cho vợ đi bằng đầu như ông sao?”

“Xi... Cứ chờ xem, mụ sư tử cái nhà ông mà không tẩn ông cho một trận nô khí xung thiên thì tôi đây đi bằng đầu.”

“Ha ha ha ha!”

“Mọi người...” Ông bác ria mép xoắn thấy tất cả đều có thái độ vui vẻ và lạc quan như vậy thì cũng rất xúc động tới nỗi không nói lên thành lời.

Chứng kiến sự đoàn kết của các thành viên trong Khai Sơn dong binh đoàn, Kim Hậu chỉ lẳng lặng mỉm cười ngồi chống tay ở một bên quan sát. Thực sự mà nói, từ sâu bên trong thâm tâm hẳn cũng cảm thấy rất hâm mộ ông bác ria mép xoắn. Tất cả bọn họ, mỗi người lính đánh thuê đơn thuần mà chất phát ấy đều dành cho nhau sự tin tưởng tuyệt đối, mà nhất là niềm tin mà họ đặt vào ông bác ria mép xoắn. Tất nhiên với tính tình ngay thẳng và cởi mở thì ông ấy hoàn toàn được xứng đáng với sự tin tưởng này.

Kim Hậu hiện đang tự hỏi trong lòng, rằng liệu sau này hẳn có thể có được sự tin nhiệm của ai đó hay không? Liệu hẳn có được những chiến hữu, những người bạn chân thành như vậy không? Ở thế giới trước, hẳn chỉ có duy nhất một người mà hẳn có thể gọi là “bạn thân”, vì vậy mà sau khi có được một cuộc sống tại thế giới mới, hẳn cũng rất mong muốn được thay đổi lại chính mình, vứt bỏ đi quá khứ cô đơn kia để bắt đầu tất cả lại từ đầu. Đúng vậy, hẳn quyết tâm sẽ thay đổi...

Sáng ngày hôm sau, khi mà từng ánh bình minh vừa mới yếu ớt chiếu sáng lên từ cuối đường chân trời. Đoàn người đã dọn dẹp và thu xếp hết đồ đạc xong xuôi để chuẩn bị rời khỏi, lúc này đây ông bác ria mép xoắn đang đứng nói chuyện với Kim Hậu để chuẩn bị nói lời từ biệt.

“Dù sao thì ba con Kim Trảo Vũ Hật Ứng này đều là do cháu giết được, thế nên ba cái móng của nó cháu cứ cầm đi.”

Thứ giá trị nhất của Kim Trảo Vũ Hật Ứng chính là bộ móng vuốt sắc bén như sắt thép của nó. Thứ này nếu dùng để rèn ra vũ khí thì sẽ có độ sáng bóng và sắc nét hơn những vũ khí được làm bằng kim loại bình thường, vì vậy mà chúng rất được nhiều quý tộc Tây Minh hay những đại gia nhà giàu Đông Kinh ưa chuộng làm vật trang trí. Tuy nhiên để bắt được Kim Trảo Vũ Hật Ứng vốn đã rất không dễ nên giá trị của nó có thể nói là không hề nhỏ một chút nào.

“Bác Lục, thứ này dù sao thì đối với cháu cũng không cần thiết, bác cứ cầm về rồi phân phát tiền cho mọi người đi. Nếu bác không nhận là cháu cứ vứt bỏ lại ở đây luôn đấy.” Kim Hậu lắc đầu từ chối.

“Không được! Chắc tại cháu không biết đấy thôi chứ thứ này rất là đáng tiền đấy, đem tới dong binh công hội mà đổi là được bọn tiền...”

“Cháu đã nói rồi, nếu bác không nhận thì ta cứ để lại đây cho người nào khác thôi.” Kim Hậu nhún vai mỉm cười nói.

“Haiz, ta thật là nợ cháu quá nhiều rồi. Thật là xấu hổ khi không bảo vệ được cháu khỏi lũ Lang Hồ dong binh đoàn kia.” Ông bác ria mép lắc đầu bất đắc dĩ nói.

“Hi hi, chừng nào có thực lực dạy cho mấy người đầu gấu kia một trận thì cháu sẽ mò đến nhà bác ăn cơm, tới lúc đó bác đừng có đuổi cháu đi vì tội ăn

sạch thùng gạo nhà bác đấy nhé.”

“Ha ha ha! Tất nhiên rồi, với ai thì ta không biết, nhưng nếu là cháu thì ta nghĩ điều này chắc chắn sẽ trở thành sự thật. Vậy nên từ giờ ta sẽ ngồi chờ cháu tới nhà chơi đây.” Vừa nói, ông ta lại vừa vỗ sụ vai Kim Hậu.

“Ai ui... à mà bác Lục, việc mọi người nhìn thấy cháu...”

“Tất nhiên là chúng ta sẽ giữ bí mật này rồi, phải không các anh em?”

“Cậu cứ yên tâm, chúng tôi không phải là mấy loại cặn bã không biết đền ơn báo đáp. Chúng tôi sẽ giữ miệng mình kín như bưng.”

“Anh em chúng tôi xin thề sẽ không bán đứng ân nhân cứu mạng đâu!”

“Phải rồi! Chúng tôi chờ cậu chừng nào có thực lực thì hãy dạy cho bọn Lang Hồ dong binh đoàn ngạo mạn kia một trận!”

“Ha ha ha! Chúng tôi hứa sẽ im lặng cho đến ngày cậu tự tới!”

“Đến lúc dạy dỗ chúng thì đánh cái mặt tên đoàn trưởng khốn khiếp thành cái mông, cái mông thành cái mặt bàn là được. Ha Ha!”

Nhận được câu trả lời niềm nở từ mọi thành viên của Khai Sơn dong binh đoàn, Kim Hậu bấy giờ mới an tâm khẽ cúi người chào ông bác rìa mép xoắn:

“Cũng đã tới lúc chia tay, bác và mọi người hãy cẩn thận trên đường đi về nhé. À mà sẵn đây cháu có cái này...” Vừa nói Kim Hậu vừa lôi một cái bọc từ bên trong quần không gian ra – “Đây là một ít ‘đặc sản’, bác mang về cho... Tiểu Dương phải không ạ? Bác mang cứ về cho em ấy thử này, có lẽ sẽ phần nào giúp được cái gì đó... Thôi cháu xin phép! Cháu chào bác... Hóa Nhi chúng ta đi thôi!”

Sau khi vừa mới nói dứt lời, Kim Hậu lập tức nhảy lên lưng Hòa Nhi, tiếp đó cả hai nhanh như chớp phóng thẳng vào rừng cây rậm rạp, nhảy mất đã biến mất khỏi tầm mắt của ông bác rìa mép xoắn.

“Cháu cũng phải cẩn thận đấy nhé...” Ông ta lẩm bẩm tự nói, đến lúc mở bọc ra để xem là cái gì thì... Chao ôi đây không phải là “đặc sản” theo nghĩa đen, đây là một túi đựng đầy một đồng linh dược và linh quả quý hiếm rất là đắt tiền!

“Thật là... thế này thì ta sẽ phải báo đáp cho cháu thế nào mới vừa đây? Haiz...”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Căng Thẳng (1)

Sau khi về đến Lâm Sơn trấn, đoàn người ông bác rìa mép xoắn lập tức khiêng ba bộ móng vuốt to lớn tới của ba con Kim Trảo Vũ Hạc Ưng dong binh công hội để đổi lấy kim tệ, sau đó thì tất cả lại cùng đồng bước đi tới quán ăn để chuẩn bị liên hoan.

“Chu Thông, sao mày còn đứng đấy làm gì? Không định đi ăn liên hoan à?” Một anh chàng thanh niên trong đoàn hỏi người đồng bạn đang đứng ngẩn ngơ bên đường.

“Không... hôm nay tao cảm thấy hơi mệt nên... muốn về nhà ngủ một giấc nữa cho sáng khoái. Mày thích đi thì cứ đi đi.”

“Ồ hay cái thằng này, mày hôm nay lại dờ chừng à? Mọi người trong đoàn tất cả đều cùng đi mà riêng mày lại không muốn đi là sao?”

“Tao đi hay không là quyền của tao, sao mày cứ phải quan tâm làm gì?”

“Mày...”

“Thôi Lý Sanh, cứ để cho thằng Thông nó về nghỉ đi. Còn Chu Thông này, ngày kia nhớ đến tập kết nhé.” Ông bác rìa mép xoắn chợt tiến đến vỗ vai một trong hai người thanh niên đang tranh luận với nhau.

“Cảm ơn đoàn trưởng đã thông cảm.”

Chu Thông chờ cho tất cả rời khỏi tầm mắt, lúc này đây trên cái bàn mặt trông như cái bánh đa của gã mới nở một nụ cười cực kỳ quỷ dị. Nhìn trái, nhìn phải một hồi, gã bấy giờ nhanh chóng cất bước tiến về sơn trại của Lang Hồ dong binh đoàn...

“Ế hé hé hé hé! Mỹ nhân lại đây để ta ôm cái nào.”

“Ái da! Luru Tuân đoàn trưởng, xin ngài hãy tự trọng...”

“Hé hé hé, tự trọng là cái vẹo gì? Có ăn được không? Ăn được thì để ta ăn tươi luôn cả nàng. He he he he!”

Luru Tuân hiện đang chơi trò đuổi bắt với một cô gái làng chơi mắt xanh mỏ đỏ có chút tứ sắc. Thế nhưng khi mà gã vừa mới ôm được cô ta thì đột nhiên tên đầu quần vải chạy hốt hải từ bên ngoài xông vào đại sảnh rồi cúi người báo cáo:

“Thưa đoàn trưởng! Người mà bọn em mua chuộc được từ trong Khai Sơn dong binh đoàn muốn đến báo tin rất quan trọng ạ.”

“Quan trọng gì thì cứ để mai, chú mày cứ nói là ta đây đang bận là được rồi.”

“Nhưng mà thưa đoàn trưởng, việc này... có liên quan đến thằng nhóc con giết cậu ba hai tháng trước!”

“Cái gì?” Luru Tuân đang định bế mỹ nhân về phòng riêng để đàm hí, thế nhưng vừa lúc nghe thấy câu sau của tên đầu quần vải nói thì toàn thân gã trở nên cứng nhắc, hai mắt gã thì trắng dã trợn ngược vì kinh hãi.

“Luru Tuân đoàn trưởng, ngài bị làm sao vậy? Muốn “ăn” người ta thì mau mau vào phòng đi thôi chứ ngài còn đứng đây làm gì?” Cô gái thấy biểu hiện không bình thường của Luru Tuân thì bèn lấy tay day ngực gã nũng nịu nói.

Rầm!

“Á!...”

Cú day ngực này của cô nàng khiến cho gã hoàn tỉnh lại tinh thần, ngay lập tức không có một điểm “thương hoa tiếc ngọc” nào cả, gã cứ như vậy thả tay ném cô gái xuống đất như là ném bịch gạo, sau đó thì nhanh chóng ngồi lại vào chiếc ghế da hổ của mình rồi vội vã gào thét:

“Mau lôi cổ thằng kia vào đây, nhanh lên!”

Chưa đầy vài phút sau, tên đầu quần vải đã dẫn người mà gã gọi là tay trong đi vào trong đại sảnh.

“Đoàn trưởng, đây là Chu Thông...”

“Tao không cần biết nó là ai! Thằng kia, mau khai ra những gì mày biết hết ra đây cho tao nghe mau!” Đầu quần vải còn chưa kịp giới thiệu thì đã bị tiếng quát chói tai của Luru Tuân trực tiếp cắt ngang.

“Dạ thưa đoàn trưởng Luru Tuân, chuyện là thế này...” Mặc dù rất sợ hãi uy áp đến từ thực lực đầu nguyên cảnh của Luru Tuân, thế nhưng Chu Thông vẫn biết nếu như còn chần chừ thì cái người đứng trước mặt gã này sẽ chẻ mình ra làm đôi ngay tức khắc. Vì vậy mà gã nhanh chóng kể hết một mạch từ đầu chí cuối tất cả những gì nhìn thấy, lúc mà Khai Sơn dong binh đoàn được Kim Hậu ra tay giúp đỡ thoát khỏi hiểm cảnh.

Trong khi ngồi nghe Chu Thông tường thuật lại, Luru Tuân cũng đã dần lấy lại một chút bình tĩnh, tuy nhiên sắc mặt của gã cũng càng ngày càng trở nên cực kỳ âm trầm. Đến lúc nghe xong hết câu chuyện thì gã mới nheo mắt nhìn Chu Thông lạnh lùng hỏi:

“Tất cả những gì chú mày kể là sự thật? Thằng nhóc đó tuyên bố rằng bao giờ đột phá thì sẽ đến lật tung Lang Hồ dong binh đoàn một trận?”

“Dạ vâng thưa Luru Tuân đoàn trưởng. Tôi xin lấy tính mạng của mình ra để cam đoan với ngài là tất cả những gì tôi kể là sự thật.” Chu Thông quả quyết nói.

“Chỉ có hơn hai tháng đã đột phá năm cái cấp bậc cảnh giới, đã thế còn sở hữu vũ kỹ không những quý dị mà lại còn mạnh mẽ, bên mình còn có một con ma thú có thực lực ngũ tinh nhất giai hóa hệ làm thú nuôi. Linh đan linh dược có thể chữa trị những vết thương tưởng như không thể cứu... Ha ha ha ha!” Đột nhiên Luru Tuân ngửa mặt lên trời cười cuồng tiếu một tràng dài, tiếng cười này của gã nghe cực kỳ rùng rợn tới nỗi làm hai người đang cúi người ở giữa đại sảnh cũng phải cảm thấy nổi hết cả da gà, da trâu vì sợ hãi.

“Luru Ngu ơi là Luru Ngu, sao mày chết vì ngu rồi mà vẫn còn rước cái hậu quả trát vào mặt thằng anh mày như vậy?!!! Má nó chứ...”

Sau khi giận giữ gào thét một tràng điên đảo, Luru Tuân bấy giờ mới cố gắng đè nén lửa giận rồi bình tĩnh nói với tên đầu quần vải:

“Chú mau đi thông báo cho phó đoàn trưởng và bảo nó tập hợp tất cả nhân lực mà Lang Hồ dong binh đoàn có thể triệu tập được về sơn trại để họp bàn khẩn cấp. Còn nữa, mau gọi ra mười người có thực lực từ ngũ tinh giả nguyên cảnh trở lên tới đây để chuẩn bị đi theo ta.”

“Dạ vâng! Thưa đoàn trưởng, tôi đi ngay đây ạ!” Đầu quần vải lập tức gật đầu như chim gõ mõ rồi nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.

“Còn chú, tên là Chu Thông phải không? Ta có lời cảm tạ chú vì chú đã báo thông tin quan trọng này. Tạm thời việc trước mắt này rất gấp nên ta cần phải giải quyết ngay để tránh hậu họa sau này, cũng vì thế mà ta không có thời gian để xét thưởng cho chú. Nhưng Luru Tuân này xin thề rằng bao giờ xong việc thì sẽ không quên công trạng của chú đâu. Thế còn bây giờ thì chú có muốn gia nhập vào Lang Hồ dong binh đoàn của ta không?”

“Đa tạ Luru Tuân đoàn trưởng đã quan tâm, tôi cầu còn không được nữa là...” Chu Thông khúm núm xoa xoa hai bàn tay hải lòng đáp.

“Thế chú có sợ thằng nhãi kia phát triển rồi trả thù không?” Luru Tuấn chột hỏi.

“Dạ thưa đoàn trưởng... tôi không!”

“Thế chú có sợ phải đối mặt với những người quen cũ, người đoàn trưởng cũ của mình không?”

“Dạ thưa... không... ạ.” Chu Thông có chút ngập ngừng đáp.

“Ha ha! Tốt, thế mới là chí khí nam nhân dám làm dám chịu chứ.” - Vừa nói, Luru Tuấn vừa bước xuống bả vai Chu Thông – “Vậy thì chú cũng đi cùng ta tới chỗ quán ăn đi thôi.”

“Dạ?” Chu Thông ngờ ngác đáp.

“Một, hai, ba... dzô!”

Mọi người trong Khai Sơn dong binh đoàn bây giờ đang ăn liên hoan vui vẻ mừng sống sót rất là linh đình, mọi người ai nấy cũng đều tằm tắc ăn uống rất vui vẻ. Đến cả một số người bị thương nhẹ cũng mặc kệ vết thương cứ thế leo vào bàn nhậu phân cao thấp có tửu lượng của nhau.

“Cạn chén nhé mọi người!”

“Ồ, tửu lượng của chú đúng là đáng nể.”

“Chắc, mầy cứ nói thế. Tao thì làm sao mà giám vài thừa che mắt thánh, tửu lượng của tao mà đem so với đoàn trưởng thì con chưa bằng một cái móng tay đâu. Kìa kìa, mầy xem” Vừa nói người này vừa chỉ tay về phía ông bác ria mép xoắn.

“Ừc! Ừc! Ừc! Khà!... Cái món rượu “Tửu Xà Âm Dương Hoắc” này thật đúng là quá đã, vừa ngon lại vừa bổ thận tráng dương. Đúng là rượu quý đáng tiền thật.

“Ha ha! Anh Lục, anh không sợ uống vào rồi người nó rộ n rang, tối về lại hành chị nhà không ngủ à?” Ông chú tai chó ngồi cạnh ông ta chột phát biểu.

“Ha ha ha ha!” Một tràng cười vui vẻ lại đồng loạt rộ n lên.

Bộp, bộp bộp!

“Chà! Chà! Chỗ này có vẻ đông vui quá nhỉ? Mọi người trúng mánh lớn quá hay sao mà ăn mừng linh đình quá vậy nè?”

Một tiếng vỗ tay chát chúa không biết từ đâu chột vang lên, đi kèm theo đó là một giọng nói đầy cao ngạo khiến cho tràng cười bị dập tắt ngay lập tức. Đến khi tất cả mọi người đều kinh ngạc quay đầu nhìn về phía chủ nhân của giọng nói oái oăm ấy thì bất chột sắc mặt của ai nấy cũng đều trở nên rất khó nhìn.

“Không biết Luru Tuấn đoàn trưởng hôm nay rộ n đến nhà tằm, đích thân tới thăm Khai Sơn dong binh đoàn chẳng hay là có việc gì quan trọng?” Ông bác ria mép xoắn lập tức đứng dậy lấy hai tay ôm quyền thận trọng hỏi.

“Ồ, Lục đoàn trưởng khách sáo quá. Tôi chỉ đơn thuần muốn tới thăm Khai Sơn dong binh đoàn của ông thôi mà cũng cần phải có việc sao?” Luru Tuấn híp mắt nhìn ông ta hỏi.

“Tất nhiên là không rồi, mọi người mau dọn chỗ để cho Luru Tuấn đoàn trưởng ngồi nhanh lên đi.” Mặc dù đã biết là có chuyện không tốt sẽ xảy ra nhưng ông bác ria mép xoắn vẫn cố gắng hành xử như không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi thần nhiên an vị ngồi vào chỗ thẳng đối diện với ông bác ria mép, Luru Tuấn bấy giờ mới đảo mắt nhìn qua từng gương mặt của các thành viên trong Khai Sơn dong binh đoàn một lượt, cuối cùng thì mới bình thần nói:

“Có lẽ tốt nhất là không nên lòng vòng nữa làm gì cho mệt nhỉ? Tôi chỉ muốn đến chúc mừng Khai Sơn dong binh đoàn các vị bình an trở về sau vụ tấn công của ba con Kim Trảo Vũ Hật Ứng mà thôi.” Lúc nói tới đây, gã lại một lần nữa đưa mắt lướt qua nét mặt của họ.

Những ông chú tằm tuổi trung niên thì còn đỡ, tuy nhiên vài anh chàng thanh niên trong đoàn cũng không thể chịu được loại áp lực căng thẳng này. Thậm chí còn có người sắc mặt trở nên tái mét, hai tay thì run lấy bầy như bị sốt rét vậy.

“Đúng là chúng tôi có sẵn giết được ba con Kim Trảo Vũ Hật Ứng, tất nhiên là cũng nhờ có chút may mắn mà bọn chúng bị dính bẫy của anh em chúng tôi bày sẵn nên mới thành công bắt được.” Ông bác ria mép xoắn vẫn tiếp tục bình tĩnh đáp lời Luru Tuấn.

“Thật sự mà nói, tôi rất khâm phục Lục đoàn trưởng. Kim Trảo Vũ Hật Ứng là một loài chim cực kỳ nguy hiểm, nổi tiếng về về tốc độ và sự giáo hoạt của mình. Thế mà Khai Sơn dong binh đoàn các vị đây bắt được tận ba con khiến cho Tuấn mỡ tôi đây rất là hiếu kỳ, chẳng hay các vị bắt được chúng bằng loại bẫy gì?” Luru Tuấn dường như có vẻ không nhẫn nhịn được nữa, ngón trỏ của gã liên tục gõ xuống mặt bàn với cường độ càng ngày càng mạnh.

“Xin lỗi, đây là bí mật để kiếm sống của Khai Sơn dong binh đoàn chúng tôi. Nếu để lộ ra ngoài e rằng sẽ triệt đường làm ăn của anh em chúng tôi mất. Vì vậy xin Luru Tuân đoàn trưởng...”

“Ha ha ha ha ha!”

Rầm!

Ông bác rìa mép xoắn còn chưa kịp nói dứt lời thì đột nhiên Luru Tuân cười điên loạn lên một tiếng lớn, sau đó thì đập mạnh bàn tay xuống mặt bàn khiến cho cả cái bàn ăn dài bị chấn vỡ ra thành từng mảnh.

“Lão Lục kia, nể tình ngày xưa ông ra tay cứu mạng của ta, cho nên hôm nay ta mới đích thân tới để cho ông một cơ hội. Nhưng xem ra có vẻ như thật là vô ích rồi nhỉ? Haiz, vậy thì ta cũng không cần phải lễ phép với ông nữa.” – Đột nhiên gã gào lên như một tên điên – “Có phải ông đã gặp thằng nhóc chết tiệt kia không?”

“Luru Tuân đoàn trưởng hình như có gì nhầm lẫn rồi thì phải? Thằng nhóc cậu nói ở đây là ai?”

“Lại còn giả ngu nữa hả? Chắc! Được rồi, Chu Thông đâu, lại đây ta muốn hỏi.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Luru Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Căng Thẳng (2)

Tất cả mọi người của Khai Sơn dong binh đoàn vừa nghe đến đây, thần sắc của ai nấy cũng rất chi là kinh ngạc. Tới lúc Chu Thông bước tới đứng bên cạnh Luru Tuân thì mọi người mới hiểu ra vấn đề, rất nhiều ánh mắt phần nộ lập tức đổ dồn lên người gã.

“Có phải chú đã nói là gặp thằng nhóc đã giết chết em trai ta hai tháng trước ở trong rừng phải không?” Luru Tuân dùng giọng điệu nhàn nhạt hỏi.

“Dạ! Phải thưa...”

“Chu Thông! Mày là đồ phản bội! Đồ rác rưởi! Vì cái gì mà mày lại bán đứng ân nhân cứu mạng của mày? Vì cái gì mà mày lại bán rẻ anh em trong đoàn như vậy hả?!!!”

Còn không để cho Chu Thông kịp nói hết lời, đột nhiên một anh chàng thanh niên bên Khai Sơn dong binh đoàn lập tức xông tới túm lấy cổ áo của gã rồi xách lên gào thét nói.

“Thằng nhóc chết bầm đó đã làm nhục tao, tất cả mọi người bây giờ đều coi tao là thằng ti tiện bệnh hoạn chuyên giao cầu với heo, thử hỏi mày có chịu nổi sự nhục nhã này không hả Lý Sanh? Còn nữa, đi theo cái đoàn đội rẻ rách yếu như sên này không sớm thì muộn cũng sẽ bị ma thú ăn thịt mà thôi...” Chu Thông nhếch miệng cười khinh miệt đáp.

“Mây... mây...”

Bốp!

Lý Sanh không thể kiềm chế được lửa giận trong lòng, bèn buông ra một cú đấm thẳng vào mặt của Chu Thông làm gã bị bầm tím mặt mày, máu mũi, máu mũi “tuôn trào” chảy lòng ròng. Mà Luru Tuân ngồi bên cạnh thần nhiên dõi theo màn cãi vã này như không, tuy nhiên trên mặt hắn chợt nở một nụ cười quỷ quyệt cực kỳ đáng nghi.

“Chu Thông, việc mày cướp công giết rắn của tao để đi khoe với cái Nợ con nhà bà Mơ hàng xóm, tao cũng đã cho qua. Việc mày hót tay trên giết con Lợn lòi hai sừng của tao, tao cũng đã im lặng không nói. Việc mày cướp...” Lý Sanh một mực kể hết những tội trạng bi ối của Chu Thông một lượt.

“Mây im đi Lý Sanh! Tao...” Những điều thâm kín bị phơi bày ra trước bàn dân thiên hạ làm cho Chu Thông hận không thể nhảy tới chỗ Lý Sanh rồi cắt lưỡi cậu ta.

“Thôi được rồi, không cần phải cãi nhau nữa.” – Luru Tuân chợt mở miệng nói, sau đó liền quay ra nhìn ông bác rìa mép xoắn – “Hôm nay ta tới đây là để muốn nhờ ông một việc còn con con mà thôi.”

Đã biết không thể giấu được nữa, ông bác rìa mép xoắn cũng đành phải trả lời thành thực:

“Tôi cũng không biết cậu ta ở đâu cho nên đừng có hỏi tôi vô ích.”

“Ồ, tất nhiên là tôi biết ông không biết chỗ của cậu ta rồi, thế nhưng nếu như là đích thân ông dẫn thằng nhãi ấy ra thì sao nhỉ?”

“Cái gì?! Muốn ta dụ cậu ta ra sao? Lục Khai Sơn này có chết cũng không bán rẻ ân nhân cứu mạng của mình! Luru Tuấn, mặc dù ta rất nể sức mạnh của cậu nhưng cũng đừng có ép người quá đáng. Có luật lệ của dong binh công hội giữa các đoàn đội thì cậu có thể làm gì được chúng ta?” Ông bác rìa mép xoắn không cần suy nghĩ, lập tức thẳng thừng từ chối lời ngỏ ý của Luru Tuấn.

“Đây là quyết định cuối cùng của ông sao?” Ánh mắt của Luru Tuấn chợt chuyển biến thành âm trầm lạnh lẽo.

“Tất nhiên là ta không nói lại lần nữa đâu.” Ông bác rìa mép xoắn quả quyết nói.

“Haiz, vậy thì tôi với ông cũng đã hết chuyện để nói rồi. Còn cậu kia... Lý Sanh phải không?” Luru Tuấn chợt quay sang nhìn Lý Sanh hỏi.

Lý Sanh nghi ngờ gật đầu không trả lời.

“Có một việc rất là quan trọng có liên quan đến thể diện của Lang Hồ dong binh đoàn của ta. Đó là cậu vừa trực tiếp đứng trước mặt ta, hành hung đoàn viên của Lang Hồ dong binh đoàn. Cậu bảo việc này ta phải giải quyết sao đây?”

“Hả?!” Tất cả mọi người đều kinh hãi hô lên thành tiếng.

“Chu Thông, mày...?!!! Thăng đầu cáng!” Lý Sanh ngạc nhiên quay ra nhìn Chu Thông tức giận quát.

“Đúng vậy, cậu ta hiện đã là đoàn viên của Lang Hồ dong binh đoàn. Cho nên thân là đoàn chủ, ta phải đứng ra giải quyết vụ này để tránh làm mất mặt mũi của ta trước anh em trong Lang Hồ dong binh đoàn nói riêng và toàn thể Lâm Sơn trấn nói chung. Cậu có dám nhận của ta một đấm không?” Luru Tuấn khoanh tay lại cười dữ tợn hỏi.

Tất cả mọi người đều đứng bàng hoàng chết lặng. Hóa ra Luru Tuấn có ý để cho Lý Sanh đánh Chu Thông là vì để kiểm có gây sự nếu như chuyện này không thành. Bản thân Lý Sanh chỉ có tu vi tam tinh giả nguyên cảnh, nếu như nhận một đấm của đấu nguyên cảnh thì chẳng phải là lãnh ít dữ nhiều sao? Đó chính là thuần túy bất nạt!

“Tôi...”

“Khoan!” Đột nhiên ông bác rìa mép xoắn tiến đến đứng trước mặt Luru Tuấn.

“Hề? Chẳng phải giữa ông và ta đã hết chuyện để nói rồi sao? Hay là đã suy nghĩ lại rồi?” Luru Tuấn vừa xoa cằm vừa cười đều hời.

“Bản thân ta cũng là đoàn trưởng cho nên ta sẽ gánh vác và chịu trách nhiệm cho các thành viên của mình. Thế nên một đấm phải để ta nhận thay cậu ta mới phải.”

“Bác Lục, như vậy không được. Đây là việc cháu tự gây ra nên hậu quả này hãy để tự cháu gánh...”

Lý Sanh còn chưa kịp nói dứt lời, ông bác rìa mép xoắn đã giận giữ quát lớn với cậu ta:

“Câm miệng! Mày nghĩ với tam tinh giả nguyên cảnh của mày thì có thể sống sót được sau một đấm của đấu nguyên cảnh sao? Biết điều thì mau im lặng đứng sang một bên mau. Hãy nhớ kỹ lấy bài học hôm nay đây.”

“Lâu quá, lâu quá đấy. Đã xác định chưa để ta còn đấm đây?” Luru Tuấn tỏ ra không kiên nhẫn thúc dục.

Hít lấy một hơi thật sâu để lấy dũng khí, ông bác rìa mép xoắn đứng gồng mình nhìn Luru Tuấn gật đầu biểu thị đã sẵn sàng.

“Tốt.. vậy thì...”

Đột nhiên trong lòng bàn tay của Luru Tuấn xuất hiện một luồng đầu khí màu da cam cực kỳ cuồng mãnh. Đầu khí đầu nguyên cảnh của gã vừa mới xuất ra thì đã trực tiếp chèn ép năng lượng dao động trong không khí, khiến cho tất cả những ai có mặt trong quán ăn cũng đều phải sợ hãi. Để tới khi luồng đầu khí này bộc lại hoàn chỉnh cả bàn tay của gã thì...

Bình!

“Hự!”

Một đấm không hề khoan nhượng, một đấm không hề nương tay. Ông bác rìa mép xoắn cứ thế lãnh trọng một đấm, hay phải nói đúng hơn là một đòn toàn lực của Luru Tuấn. Bị trúng một đòn này, cả người ông bác rìa mép xoắn bay ngược ra đằng sau như đạn bắn, toàn thân ông ta đập mạnh vào tường khiến cho cả quán ăn có chút hơi chao đảo. Cuối cùng thì phun ra một búng máu từ miệng rồi lăn ra bất tỉnh nhân sự.

“Đoàn trưởng!”

“Đoàn trưởng!”

“Anh Lục!!!”

Tất cả thành viên trong Khai Sơn dong binh đoàn cảm phần cần chặt rằng, tuy nhiên trong tình huống này họ cũng không thể làm gì để giúp ông bác rìa

mép xoắn được cả. Dầu sao thì sức mạnh và thể lực của đối phương quá chênh lệch nên mọi người chỉ còn biết vô lực nhìn đoàn trưởng của mình bị đánh đập.

“Tôi nghĩ tất cả mọi người trong quán ăn ở đây cũng nhìn thấy Khai Sơn dong binh đoàn ra tay trước phải không? Họ ép buộc tôi phải ra tay cũng là vì bảo vệ đoàn viên mà thôi...” Lưu Tuấn miệng thì nói ra về mình vô tội, thế nhưng cái lúc vừa nói ra câu này, toàn thân gã lại vừa tuôn trào ra một luồng đầu khí mạnh mẽ khiến cho tất cả những người chứng kiến đều phải run sợ gật đầu.

“Đi thôi!” Sau khi đã hài lòng về những gì mình sắp đặt, Lưu Tuấn phát tay trực tiếp xoay người rồi đi. Bỏ lại sau mình những ánh mắt oán hận và run sợ...

“Hôm nay làm sao mà cái lão này về lâu vậy? Hay lại đi nhậu nhẹt đến quên đường về rồi hả? Về đây là chết với bà.” Một người phụ nữ đang đứng chống nạnh nhìn ra ngoài trời đã nhá nhem tối.

“Hi hi, di Bình, di cứ để bác Lục thoải mái ăn uống cùng mọi người đi. Dù sao thì bác ấy cũng phải gánh vác cả một đoàn đội hơn mấy chục người, bọn họ giải khuây sau một đợt đi săn cũng bởi vì họ ăn mừng sống sót thôi mà di.” Một giọng nói êm dịu, trong trẻo của một thiếu nữ đột nhiên truyền đến từ sau người phụ nữ.

“Thì di cũng biết là như vậy. Thế nhưng chơi bởi kiểu gì mà sáng về tới làng, tối còn chưa có mò về thể này... Di bỗng dưng cảm thấy lo lắng con à... Thế Tiểu Dương đã ngủ chưa con?”

“Di cứ phải lo làm gì. Sáng nay con đã nhìn thấy bác ấy về tới trấn rồi nên gì không phải lo. Còn cái Dương thì con chờ cho em ấy ngủ say mới ra đứng nói chuyện với gì đấy chứ.” Thiếu nữ khẽ mỉm cười nhẹ nhàng, nắm lấy bàn tay của Liễu An Bình nói.

“Thời gian nay cứ phải nhờ vả con nhiều thế này... Di cũng cảm thấy xấu hổ quá Dung à.”

“Con mới là người đội ơn của gì, nếu không có di cứu mạng thì con đã chết tức tưởi ở đầu đường xó chợ rồi cũng nên. Vì vậy mà xin di đừng nói những câu xa lạ với con như thế có được không ạ?”

“Cái con nhỏ này, leo mép đến thế là cùng. Cũng không thêm cho di triết lý một tí không được sao?” Vừa nói, Liễu An Bình vừa nhoẻn miệng cười, lấy ngón trỏ day nhẹ vào giữa trán của Ngọc Dung.

Thế nhưng trong lúc hai người đang mãi trò chuyện với nhau, đột nhiên từ bên ngoài cổng có tiếng vội vã truyền vào:

“Chị Bình! Chị Bình! Anh nhà xảy ra chuyện rồi! Chị mau tới y quán đến xem anh ấy thế nào đi.”

“Cái gì?!” Cả hai người đều bàng hoàng giật mình kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Gặp Lại Ngọc Dung

Sột soạt!

“Oáppp!!!”

Kim Hậu vừa mới tỉnh dậy sau một giấc ngủ rất chi là ngon lành. Hắn mạnh mẽ vươn vai và ngáp dài giữa một đồng tàn phẩm linh dược, có vẻ như đêm qua hắn đã lại thức thâu suốt sáng để vùi đầu tập luyện dược.

Đã một tuần trôi qua kể từ lần cứu đoàn đội của ông bác rìa mép xoắn, cuộc sống sinh hoạt của Kim Hậu vẫn lặng lẽ trôi qua như bao ngày bình thường khác của hắn. Vẫn cứ là luyện tập nữa, luyện tập mãi, luyện tập cho đến lúc... đốt sạch hết cả linh dược và hóa mình thành một cục than đen thui thì hắn mới thôi.

“Trông kia, lòi thôi, nhếch nhác trông không ra cái thể thống gì cả. Mau đi vệ sinh cá nhân đi rồi chuẩn bị cùng ta đi một nơi.” Trong lúc Kim Hậu đang còn mơ màng gãi gãi cái “tổ quạ” dựng ngược, rồi bỗng trên đầu thì đột nhiên giọng nói của Bạch lão chợt vang lên bên tai hắn.

“Hề? Hôm nay con không phải tập luyện dược sao sư phụ?” Kim Hậu vừa nói, vừa uể oải đứng dậy bước ra khỏi sơn động.

“Thì cứ mau đi đánh răng đi, khổ quá.”

Sau khi chờ cho hắn rửa mặt gội đầu chần chu lại một lượt bên bờ hồ, Bạch lão bấy giờ mới nhẹ nhàng hiện ra từ bên trong chiếc nhẫn đen, ôn tồn giải

thích cho Kim Hậu nói:

“Thời gian này ngươi tu luyện ở trong rừng sâu cũng đã có một khoảng thời gian khá lâu, tu vi của ngươi cũng bắt đầu tăng tiến chậm dần. Có lẽ cũng sắp tới lúc chúng ta phải rời khỏi ma thú rừng rậm để cho ngươi ra ngoài chiêm ngưỡng thấy đại lục Vô Biên đất rộng người đông là như thế nào. Nhưng trước khi rời đi thì ngươi cũng đừng có quên mục đích quan trọng nhất tại sao ngươi lại có mặt bên trong ma thú rừng rậm này.”

“Sur phụ, ý người có phải là về vụ Thanh Thủy Cự Mãng Xà không?”

“Chứ còn sao nữa? Vài ngày trước trong lúc ngươi đi ở trong rừng thì vì sư đã cảm nhận được hang ổ của một con Thanh Thủy Cự Mãng Xà, khá gần với vành đai của ma thú rừng rậm. Ngươi cũng phải nên đi dò xét xem thử ra sao rồi...” Bạch lão vừa nói vừa chấp ngang hai tay ra sau hông nhìn về phía thác nước, đến lúc lão quay lại nhìn Kim Hậu thì đã thấy... hắn cùng Hòa Nhi đã đi về hướng lối bí mật từ lúc nào.

“Ồ này! Hai cái đứa ngốc này, ta còn chưa có nói là con rắn đó ở đâu cơ mà! Hơn nữa nếu không có ta thì các ngươi định xón xác đi đâu hả?!!!”

Sau khi vượt qua rất nhiều chướng ngại vật và bị Bạch lão khiển trách suốt dọc đường về cái tội không chịu chú ý lắng nghe, Kim Hậu cuối cùng cũng được lão chỉ dẫn tới một đầm nước có không khí khá làm ẩm thấp.

Hắn và Hòa Nhi hiện đang nằm rúc trong một lùm cỏ um tùm, cả hai đang đeo trên đầu một sợi dây buộc vài cái cành lá xanh mà hắn bẻ được ven đường. Ngoài ra để cho chắc ăn, hai tay Kim Hậu còn cầm đứng lên hai cái cành cây đầy lá khác để bảo đảm cho hắn và Hòa Nhi “ngụy trang” thật an toàn.

“Sur phụ, tại sao giữa đầm nước này lại chỉ có mỗi một bông hoa sen màu xanh thế kia thôi ạ? Đã thế nó lại còn phát sáng bập bùng giống như là có lửa cháy ở giữa nụ hoa nữa chứ... Khoan đã, hình như con thấy nó ở đâu rồi thì phải... A, đúng rồi!...” – Kim Hậu suy nghĩ rồi thì thốt lên thành tiếng vì quá bất ngờ – “Khúc!... Nếu đúng như trong sách mô tả thì hình như kia là Thanh Thủy Diễm Liên Hoa!”

Tất nhiên thời gian vừa qua Kim Hậu cũng được đọc thêm rất nhiều sách được điền mà Bạch lão đưa cho hắn nên giờ đây Kim Hậu đã có trang bị cho mình khá kiến thức và hiểu biết về các loại linh dược chứ không còn có cái gì cũng không biết như trước nữa.

“Chắc, chắc! Tên nhóc nhà ngươi đúng thật là cái số chó ngáp phải ruồi. Người ta lên bờ xuống ruộng, bước vào biển lửa, khổn khổ bao nhiêu mới tìm được một dược vị quý hiếm. Thế mà người thì hết lần này đến lần khác toàn là cái số bánh từ trời rớt vào đầu. Lần trước không thèm lấy Băng Tâm Linh Hoa thì giờ đây đã lại gặp phải thứ tốt hơn nữa.” - Bạch lão không nhìn được mà phải tặc lưỡi cảm thán – “Thanh Thủy Diễm Liên Hoa này là một loại linh dược rất thú vị. Chúng vừa có thể sinh trưởng ở vùng có nhiệt độ cao mà lại vừa có thể sinh sống ở vùng ẩm thấp như thế này đây. Nếu dùng để luyện chế dược phẩm hàn tính thì nó sẽ trở nên rất lạnh, ngược lại nếu dùng để luyện chế dược phẩm nhiệt tính thì nó sẽ trở nên rất nóng. Thứ này người nhất định phải lấy về bằng dược bởi vì nó vừa lúc rất cần thiết cho việc luyện hóa dị nguyên tố của ngươi trong tương lai đây.”

Được Bạch lão căn dặn kỹ càng thêm, hai mắt của Kim Hậu lại tỏa sáng lấp lánh như hai cái đèn pin. Sau khi cố gắng đè nén lại sự ham muốn của mình và gian nan nuốt vào một ngụm nước miếng để lấy lại bình tĩnh. Kim Hậu bảy giờ mới rời mắt khỏi chỗ bông hoa sen, nhìn về phía một cái hang hơi thấp ở dưới vách đá gần đó.

“Hình như kia là cái hang của con Thanh Thủy Mãng Xà thì phải, bây giờ mà lấy bông hoa thì đúng là nguy hiểm thật...” Kim Hậu cau mày trầm nghĩ.

Thế nhưng đang trong lúc hắn còn đang mãi nghĩ cách phải lấy dược bông hoa này như thế nào thì bỗng nhiên Kim Hậu thấy Hòa Nhi đánh mũi khịt nhẹ vài tiếng, sau đó thì nghiêng đầu nhìn về phía một lùm cây cách chỗ ẩn nấp của hai người khoảng chừng vài mét. Có vẻ như nó phát hiện được có mùi lạ nào đó.

“Suyt!” Kim Hậu nhanh chóng tận lực thu hồi khí tức của mình, sau đó vừa lặng lẽ lấy tay vuốt nhẹ đầu Hòa Nhi ý bảo nó giữ im lặng, vừa cẩn thận theo dõi chỗ lùm cây khả nghi.

Mà cũng chẳng để cho hắn phải chờ lâu, rốt cục từ bên trong lùm cây ấy nhẹ nhàng rón rén bước ra một bóng người. Thân hình mảnh mai được bó sát lại bởi một chiếc áo liền quần màu đen tuyền, chiếc mũ hai đỉnh hình con cú mèo che khuất đi khuôn mặt xinh đẹp đang đeo một nửa cái mặt nạ kỳ dị. Đôi bàn tay trắng nõn như tuyết đang cầm chặt lấy một cây kim thiết quyền trượng sáng bóng.

Kim Hậu vừa trông thấy người này thì liền lập tức nhận ra được đây chính là cô nàng ngang ngược thích tổng tiền Ngọc Dung mà hắn gặp cách đây hơn hai tháng trước trong đoàn đội của ông bác rìa mép xoắn.

Tuy nhiên dáng vẻ của Ngọc Dung hiện giờ trông cũng không có lạnh lặn gì cho lắm. Gương mặt xinh đẹp bị lem lem vết bẩn do bị nhiễm đất bụi, trang phục thì chỗ rách chỗ không trông rất là tang thương. Dường như để đến được nơi này thì cô nàng cũng đã phải trải qua không ít cuộc đào tẩu khỏi những con thú dữ ở trong rừng.

“Kia chẳng phải là Ngọc Dung sao? Tại sao cô ta lại xuất hiện một mình ở nơi này? Chẳng lẽ cô nàng này thêm tiền tới nỗi mạng của mình cũng cần nữa sao?” Kim Hậu ngạc nhiên trầm nghĩ.

Hiện tại hắn thấy Ngọc Dung đang nhìn chăm chăm vào Thanh Thủy Diễm Liên Hoa ở giữa cái đầm, có vẻ như cô nàng cũng đánh chú ý vào bông hoa này. Tuy đã xác định được đối tượng là ai nhưng hắn và Hòa Nhi cũng không có rời khỏi chỗ nấp mà vẫn âm thầm theo dõi xem hành động tiếp theo của cô nàng là gì.

Về phần Ngọc Dung, sau khi nàng lấy tay vuốt nhẹ vào bộ ngực đầy đặn của mình và hít vào một hơi thật sâu để lấy một chút dũng khí. Bỗng dung từ đằng sau lưng nàng bỗng xuất hiện hai tảng đá nhỏ vừa đủ một người đứng trên đó.

Chứng kiến hành động kỳ lạ này của Ngọc Dung, Kim Hậu lại chợt nổi lên cảm giác rất hiếu kỳ. Hắn cũng không hiểu với hai tảng đá này thì cô nàng sẽ có thể làm sao để hái được Thanh Thủy Diễm Liên Hoa mọc giữa đầm sâu kiêu gi.

Rất nhanh sau đó, Kim Hậu đã nhận được lời giải đáp cho thắc mắc của mình. Chỉ thấy Ngọc Dung nhẹ nhàng đứng lên một tảng đá, tảng còn lại thì nàng vận dụng ma lực khiến nó lơ lửng ở trên mặt nước. Cứ như vậy nàng vừa tinh tế vận dụng ma lực khống chế những tảng đá này thay phiên nhau tiến về phía trước, đôi chân thon dài thì lại vừa nhanh nhẹn đạp lên những tảng đá ấy theo nhịp rất là đều đặn. Tất cả những thao tác này được Ngọc Dung thực hiện nhanh tới nỗi Kim Hậu nằm nhìn cách đó không xa còn tưởng là cô nàng đang chạy nhảy trên mặt nước vậy.

“Cô nàng này không muốn sống nữa hay sao mà lại bất chấp mạo hiểm như thế?” Kim Hậu đồ mò hôi hột nghĩ.

“Hừm... Cô nhóc này có lẽ có thân phận không phải là đơn giản. Để có thể làm được những thao tác cầu kỳ thế kia thì chắc chắn là phải có tu luyện một loại công pháp kỳ dị nào đó...” - Giọng nói của Bạch lão giống như là lâm vào trầm tư, tuy nhiên hình như lão ta cũng chẳng tài nào nhớ ra được nên lại bắt đầu đổi giọng – “...Cơ mà cô nhóc này không những sở hữu Thông Thiên Linh Thể ngàn năm khó có được, mà lại còn có thiên phú vận dụng ma pháp rất là xuất sắc. Chả bù cho một ai đó cả ngày có mỗi việc ngồi điều khiển ma lực để khống chế ngọn lửa mãi mà cũng không xong.”

“Sư phụ à, người muốn phê phán con thì hãy lựa lúc thích hợp đi chứ. Con không có thiên phú được như người ta thì chỉ còn cách miệt mài luyện tập thôi chứ làm sao bây giờ.” Kim Hậu bất đắc dĩ khổ sở đáp.

Trong lúc hai thầy trò Kim Hậu lại nổi lên dậy sóng, Ngọc Dung loáng một cái cũng đã sắp tiếp cận được đến bên Thanh Thủy Diễm Liên Hoa.

“Cố lên Dung ơi, mầy sắp làm được rồi.” Nàng thầm tự động viên mình.

Mọi việc tưởng như nằm trong tầm tay của nàng, những tảng chỉ còn vài bước chân nữa thì là có thể chạm tay vào được bông hoa thì bỗng từ dưới mặt nước đột ngột trồi lên một cái đầu rắn khổng lồ được bao phủ bởi một lớp vảy màu xanh biếc. Hai mắt của con dã thú này có màu đỏ lờm trông rất là yêu dị. Cái lưỡi dài ngoằng của nó cứ thè ra thè vào từ cái miệng có hai cái răng nanh lòi ra rất chi là dọa người.

“Ồi!...”

Tùm!

Cũng bởi vì sự xuất hiện quá bất ngờ của con dã thú đã làm Ngọc Dung bị giật mình, điều này khiến cho nàng không thể giữ được thăng bằng nên ngay sau đó liền bị trượt chân ngã nhào xuống dưới đầm nước lấy vội.

“Chậc! Biết ngay là linh dược quý thể này thì thể nào cũng phải có ma thú thủ hộ... Vậy là mình sẽ chết sao?...” Ngọc Dung đưa mắt lên nhìn con rắn khổng lồ đang chuẩn bị nuốt chửng lấy mình. Thay vì sự bàng hoàng kinh hãi, trên khuôn mặt thanh tú của nàng chỉ khẽ nở một nụ cười đắng chát và tiếu nước.

Kim Hậu đang nằm trong chỗ nấp cũng chợt bị sự xuất hiện của con rắn khổng lồ làm cho bất ngờ. Ngay khi thấy Ngọc Dung rơi vào nguy hiểm thì hắn cũng không cần phải nghĩ ngợi gì cả, hay nói chính xác hơn là cũng chẳng còn thời gian để suy nghĩ gì nữa, liền lập tức bật dậy lao ra khỏi bụi cây, hai tay mãnh liệt dang ra hai bên rồi bắt đầu vận chuyển ma lực vận ra một đoàn hỏa diễm nóng bỏng.

“Hỏa Nhi, tao sẽ thu hút sự chú ý của nó, còn mầy thì kéo cô gái kia lên rồi nhanh chóng rời khỏi đây đi nhé.”

“Àng!” Hỏa Nhi mặc dù cũng không biết Kim Hậu muốn gì, nhưng nếu hắn đã nói gì là nó sẽ răm rắp nghe đó. Cả hai bắt đầu nhanh chóng chia nhau ra hành động.

Thực sự mà nói thì Kim Hậu cũng không có ư gì Ngọc Dung cho lắm, thể nhưng dẫu sao thì cô nàng cũng không hẳn phải người xấu. Và quan trọng là với bản tính của mình thì Kim Hậu chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn cô nàng cứ như vậy hương tiêu ngọc vãn. Vì vậy mà đây cũng chính là câu trả lời cho cái hành động mạo hiểm của hắn hiện giờ.

Đoàng!

Thanh Cự Mãng Xà vừa mới mở cái miệng máu đỏ lờm sắp sửa nuốt lấy con mồi định ăn trộm thứ mà nó thủ hộ nhiều năm qua thì bất thành linh không biết từ đâu, một quả cầu lửa nóng cháy bay tọt vào trong miệng nó rồi phát nổ.

“Grào!!!”

Cho dù có là ma thú nhị giai đi chăng nữa thì lãnh một đòn bất ngờ ngay vào mồm thể này cũng khiến cho nó phải đau đớn rống lên một tiếng đinh tai nhức óc. Rồi mắt nhìn về kẻ phá rối đang đứng ở trên bờ, có vẻ như Thanh Cự Mãng Xà triệt để bị chọc giận nên nó cũng mặc kệ con mồi trước mắt, ngay lập tức bỏ nhào cả cái thân hình to như cái cột tới hướng Kim Hậu tấn công.

Bùm!

Ầm!

Kim Hậu bồi thêm cho con rắn hai quả cầu lửa nữa rồi mới chuyển hóa năng lượng trong cơ thể thành đầu khí, sau đó thì xuất xứ Hắc Long Kiếm từ bên trong nhả không gian ra để chuẩn bị chiến đấu. Tuy nhiên khi thấy con rắn tiến đến càng ngày càng gần, Kim Hậu càng cảm thấy áp lực nặng nề về sự chênh lệch thực lực đè nặng nên... hắn nhanh chóng từ bỏ ý định giao thủ với con rắn xanh này, vội vã xoay người chạy thực mạng sang hướng khác.

Rầm!

Chỗ Kim Hậu vừa đứng ngay lập tức xuất hiện một cái hố sâu vài mét bởi cái đuôi của con rắn quật xuống. Thấy tên quỷ rối đầu ý muốn chạy trốn thì nó cũng bất chấp bản tính không thích rời khỏi mặt nước của mình, trực tiếp lao lên trên bờ để rượt đuổi Kim Hậu cho bằng được mới thôi.

Trong lúc Kim Hậu thành công thu hút sự chú ý của con rắn, Hỏa Nhi cũng đã lặng lẽ bơi đến bên cạnh Ngọc Dung.

Trước khi chìm vào trong hôn mê vì kiệt sức, Ngọc Dung cảm nhận giống như có một ai đó kéo nàng ngược lên trên bờ, tiếp đó thì nàng được nằm lên một tấm lưng có bộ lông tuy đã bị ướt sũng nước nhưng chúng vẫn rất mềm mại như vải lụa. Cuối cùng nàng triệt để nhắm nghiền mắt ngắt đi, không còn biết trời đất gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Diệu Thế Thoát Hiểm

Ầm! Ầm!

Rầm!

“Ồi!”

Trong khi Hỏa Nhi âm thầm mang Ngọc Dung rời khỏi cái đầm thì cuộc rượt đuổi giữa Kim Hậu và Thanh Cự Mãng Xà vẫn cứ tiếp tục diễn ra rất nóng nhiệt xung quanh bờ đầm.

Hiện tại, hắn đang vừa phải chặt vật né tránh những cú tấp ngang hung hiểm từ cái miệng rộng đỏ lòm của con Thanh Cự Mãng Xà, vừa phải phân tâm suy nghĩ làm sao để có thể cắt đuôi được nó.

Cũng bởi tại thực lực quá chênh lệch nên nếu hắn muốn đơn độc chiến đấu với con rắn xanh này thì chả khác nào là tìm chết. Tuy nhiên Kim Hậu có muốn chạy trốn thì cũng không phải chuyện đơn giản gì, bởi vì tốc độ của con rắn này xem ra cũng xấp xỉ nhanh không có thua gì hắn cả.

“Mình phải làm gì bây giờ?” Hắn bối rối thầm nghĩ.

Đang lúc Kim Hậu còn đang không biết phải làm sao thì đột nhiên hắn trông thấy có hai cái cây cổ thụ mọc song song với nhau gần cạnh hang của con Thanh Cự Mãng Xà. Ngay lập tức trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một cái diệu kế.

Nghĩ là làm ngay, hắn nhanh chóng chuyển hướng dẫn dụ con Thanh Cự Mãng Xà về phía hai cái cây ấy. Sau đó thì bắt đầu chạy lòng vòng lắt léo quanh thân cây. Cứ như vậy, Kim Hậu sau khi chạy xong một vòng thì lại liều mạng quay đầu trở lại để dụ cái đầu của con rắn luôn qua từng cái khe hở, chỗ mà cái thân của nó đã bị luồn rồi vào giữa hai cái cây.

Nếu có người thứ hai ở đây chứng kiến thì họ ngay lập tức sẽ nhận ra ý đồ của Kim Hậu. Hắn đang muốn sử dụng chính thân thể của Thanh Cự Mãng Xà để... tự buộc chính nó vào hai cái cây.

Thanh Cự Mãng Xà lúc này đây cũng không biết là nó đã bị trúng kế của Kim Hậu, con dã thú cứ chỉ mù quáng lao theo hắn mà không hề để ý đến cái thân thể dài loằng ngoằng vài chục mét của nó đã bị... tự chính nó thắt nút vào giữa hai cái cây cổ thụ từ lúc nào.

Pặc!

“Grào!”

Roạt!

Kim Hậu vừa kịp lao ra khỏi cái khe cuối cùng thì cũng là lúc con rắn đã bị cột chặt tới nỗi không thể nhúc nhích được. Thế nhưng trong một khoảnh khắc bất cẩn, Kim Hậu bị con rắn cắn rách quần ở phía sau hờ ra... (Khục!)... cái mông trắng đét...

“Ha...ha ha...Hú hồn...” – Hắn vừa cười, vừa thờ không ra hơi – “Con rắn... chết tiệt, bây giờ thì... để xem mày còn... hổ báo được thể nào nữa...”
Chặc! Cái quần mới thay của mình, chưa gì đã... bị cắn nát mất rồi...”

Crắc! Rắc!

Những tưởng hai cái cây này sẽ cầm chân Thanh Cự Mãng Xà một khoảng thời gian dài để cho Kim Hậu có thể kịp hái đi Thanh Thủy Diễm Liên Hoa. Thế nhưng mà có vẻ như hắn đã quá khinh thường sức lực của con rắn xanh này. Chỉ thấy trên thân hai cái cây cổ thụ mà nó bị buộc vào dần dần hiện ra những vết nứt gãy, đi kèm theo đó là những tiếng răng rắc liên tục vang lên làm cho Kim Hậu phải trợn mắt há mồm sợ hãi.

“Móa! Con rắn này trông vậy mà khỏe vãi ra. Thế này thì chỉ trong vòng vài phút nữa là nó đốn gãy hai cái cây này mất...” Vừa nghĩ, Kim Hậu vừa thoáng do dự nhìn về phía Thanh Thủy Diễm Liên Hoa ở đằng xa xa giữa mặt hồ.

“Linh dược quý thật đấy nhưng mà nếu không có mạng để hưởng thì cũng bằng hòa... Chạy!”

Sau khi quyết đoán gạt bỏ đi phương án mạo hiểm, Kim Hậu ngay lập tức quay đầu định chạy thực mạng vào trong rừng. Tuy nhiên, trong khi hắn vừa nhảy xuống cạnh cửa hang của con Thanh Cự Mãng Xà thì đập vào tầm nhìn của Kim Hậu là một quả trứng màu xanh có bề ngoài to gấp ba lần quả dưa hấu đang lấp ló trong bụi cỏ.

“Chà, chắc là trứng của con rắn kia. Xem ra chuyện này cũng không phải về tay không rồi.”

Không còn thời gian để suy nghĩ nhiều, hắn ngay lập tức đem quả trứng ấy bẻ lên rồi nhét nó vào nhẫn không gian. Tiếp đó thì hắn nhanh nhanh chóng chóng vất chân lên cổ đào tẩu khỏi chốn thị phi này. Chỉ để lại con Thanh Cự Mãng Xà oán hận gầm rú điên cuồng.

Vừa về tới khu sơn cốc quen thuộc, Kim Hậu đã thấy Hóa Nhi đứng chờ hắn trước lối đi bí mật từ lâu. Mà trên lưng nó là cô nàng Ngọc Dung vẫn còn đang nằm hôn mê bất tỉnh nhân sự.

“Giỏi lắm Hóa Nhi, mày bây giờ có thể tự mình đi tung tăng trong ma thú rừng rậm rồi. Chả bù cho tao vẫn cần phải nhờ sự phụ mới dám ra ngoài.” Hắn vừa tiến đến là liền xoa đầu Hóa Nhi cười nói.

“Àng! Àng!” Hóa Nhi thích thú sủa hai tiếng đáp lại.

Lại đưa mắt nhìn cô nàng lưu manh đang nằm bất động trên lưng Hóa Nhi, Kim Hậu chợt cau mày nhìn cô nàng với bộ mặt rất là... khó xử.

Sau khi bịt lại lối đi bí mật, hắn bèn cẩn thận bế Ngọc Dung vào trong sơn động rồi đưa nàng nằm lên một cái bệ đá đã được trải vải sạch sẽ. Sợ đi điều làm Kim Hậu cảm thấy cực kỳ khó xử hiện giờ là bởi vì quần áo của Ngọc Dung toàn bộ đã ướt sũng, nếu không cởi bỏ để thay đồ thì nguy cơ cô nàng bị cảm lạnh rồi sốt cao sẽ là điều không thể tránh khỏi.

Mặc dù hắn có thể sử dụng ngọn lửa của mình để sấy khô quần áo cho Ngọc Dung, thế nhưng mà trên trên người nàng còn có đầy rẫy những vết thương khá nghiêm trọng cần phải xử lý gấp mà còn dùng lửa thì có lẽ cũng sẽ không được... để chịu gì cho lắm.

Nói gì thì nói, cho dù đây có là dị giới thì cũng là thuộc thời đại cổ xưa khá giống như ở Trái Đất. Mà con người ở cái kiểu thời đại này thì lại cực kỳ cổ hủ và kiêng kỵ những chuyện tề nhị kiểu dạng như thế này. Người ta là hoàng hoa khuê nữ, bây giờ lại đem lột sạch quần áo của người ta ra, nhờ đâu cô nàng không chịu được cú sốc rồi cắn lưỡi tự sát thì Kim Hậu phải biết làm thế nào bây giờ?

Cơ mà lại nhìn vết thương trên thân thể Ngọc Dung bắt đầu rớm máu, Kim Hậu vẫn đành phải cắn răng gạt bỏ đi do dự và xấu hổ. Hắn bắt đầu lấy tay mò cục cùi quần áo của nàng để sơ cứu.

Tuy là đã quyết định cứu trị lấy nàng, thế nhưng đây dù sao cũng là lần đầu tiên hắn làm thế này với một cô gái trong cả hai kiếp sống của hắn. Vì vậy mà cảm giác bối rối là điều không thể tránh khỏi.

Cái bộ áo liền quần bó sát của cô nàng khiến cho Kim Hậu cũng không biết phải cởi ra bằng cách nào. Cho nên trong một giây phút luống cuống mất bình tĩnh, hắn lấy sức giật mạnh cái áo làm nó ngay lập tức bị rách bung tan nát, lộ lù lợ ra một bờ ngực đầy đặn và trắng nõn ẩn sau chiếc áo ngực trắng tinh.

“Úc!...xin... xin lỗi... thất lễ rồi...” Kim Hậu gian nan nuốt một ngụm nước miếng để giữ vững lý trí.

Thế nhưng đến khi hắn gỡ nốt mảnh vải che một nửa thân thể bên trái của nàng thì đột nhiên một tràng cảnh suýt nữa làm cho Kim Hậu thất thanh hô lên kinh hãi khi nhìn thấy nó.

Một nửa làn da bên phải thân thể của Ngọc Dung rất là trắng mịn nõn nà thì không nói, thế nhưng mà một nửa bên trái từ phía trên cổ cho tới nửa cánh tay xuống tới hông không những thâm đen sì, mà lại còn xấu xí biến dạng cực kỳ đáng sợ.

“Sự phụ! Sự phụ!” – Kim Hậu lập tức kêu gọi Bạch lão – “Xin người ra ngoài nhìn cái này thử xem.”

Phụ!

Kim Hậu vừa nói dứt lời thì Bạch lão đã ưỡ ỏi hiện ra từ bên trong chiếc nhẫn đen trên cổ của hắn. Cơ mà câu đầu tiên mà lão vừa nói khi hiện ra làm Kim Hậu suýt nữa té ngã ra đằng sau đập đầu xuống đất.

“Vi sư đã cố tình lâm vào giấc ngủ để cho ngươi thỏa mái giờ ra bản chất thú tính của mình rồi còn thế nào nữa? Chẳng lẽ sinh lý của ngươi bị ‘yếu’ nên

mới cầu thuốc của ta sao?”

“Ặc! Ặc! Sư phụ, con xin người. Con đâu có cảm thú giống như ng... Khục! Nói chung thời điểm hiện giờ không phải là chuyện để bàn về vấn đề này nên xin sư phụ người hãy giữ tự trọng cho.”

“Láo toét!” - Bạch lão tức giận quát – “Người vừa nói ai cảm thú hả? Người bảo ai mất tự trọng hả? Chẳng phải tên nhóc nhà người suốt ngày kêu ta là người của “thế giới thứ ba” sao? Ta bây giờ lộ ra bản chất đàn ông thì người lại còn kêu ca cái gì nữa?”

“À phải rồi, hóa ra là bản chất của sư phụ là già mất nét, đã thế lại còn là dâm tặc nữa...” Kim Hậu lẩm bẩm tự nói.

“Người nói cái gì?!!!”

“À không, con nói người thật manly quá mà... Ấy nhầm, đàn ông quá và tâm lý quá mà... Ài, chắc! Sư phụ, người đừng có lạc đề cho con cái có được không? Người nhìn ra đằng kia thử xem đi.” Kim Hậu luống cuống chỉ tay về phía Ngọc Dung nói.

Nương theo hướng chỉ tay của Kim Hậu, Bạch lão liền quay đầu nhìn về phía nửa người biến dạng Ngọc Dung thì sắc mặt đầy tiếu ý của lão bỗng biến đổi trở thành cực kỳ nghiêm trọng.

“Người thử gỡ cái mặt nạ của cô nhóc này ra xem sao đi.” Bạch lão lạnh nhạt nói với Kim Hậu.

Kim Hậu vừa nghe thấy giọng điệu lạnh lùng này của Bạch lão thì cũng cảm thấy rất lầy lăm lạ. Với cái thái độ này của Bạch lão khiến hắn cũng không có dám hỏi gì thêm nữa, chỉ nhẹ nhàng lấy tay gỡ chiếc mặt nạ che một nửa bên trái khuôn mặt của Ngọc Dung ra.

Gương mặt của Ngọc Dung vốn rất khả ái và xinh đẹp, thế nhưng chỉ vì cái vết thâm đen sì sì này đã hủy hoại đi mất dung nhan tuyệt mỹ của nàng. Nó khiến cho một nửa khuôn mặt của Ngọc Dung bị biến dạng trông cực kỳ khó coi. Nếu để hình dung cho dễ hiểu thêm thì trông nàng không khác gì những người bị đột biến dị tật bẩm sinh bởi ảnh hưởng của các chất hóa học ở kiếp trước Kim Hậu nhìn thấy trên báo chí.

“Thì ra là thế, thì ra là thế... thì ra vẫn là lũ cặn bã khốn kiếp ấy!” Bạch lão tự dung cần răng cắn hậm hằn ra từng chữ nói.

“Sư phụ, chẳng lẽ người có manh mối gì sao? Người biết ai là thủ phạm đã gây ra cái tà thuật này ă?”

“Chuyện này người tốt nhất là tạm thời chưa cần phải biết. Tu vi hiện giờ của người vẫn còn quá thấp kém để có tư cách nghe. Biết được quá nhiều đôi khi cũng không phải là việc tốt lành gì đâu. Thôi, tốt nhất là lo băng bó cho cô nhóc này đi. Vì sư ngày mai cho người nghỉ một ngày đó.” Vừa mới nói xong dứt lời, Bạch lão liền cứ thế hóa thành một ánh sáng màu trắng rồi lại tiến nhập vào bên trong chiếc nhẫn đen. Bỏ lại muôn vàn câu hỏi cần lời giải đáp mà Kim Hậu rất tò mò muốn biết.

“Haiz... thôi thì cố gắng băng bó nốt vậy... Xin lỗi vì đã... tiếp tục thất lễ...” Quay trở lại cái vấn đề đau đầu trước mắt hiện giờ, Kim Hậu đành đồ mặt gỡ nốt phần còn lại của bộ trang phục mà Ngọc Dung mặc trên người. Đến khi cả thân thể nàng đã bị hắn lột trần trụi chỉ vền vện còn mỗi một bộ nội y màu trắng tinh ở trên người, Kim Hậu lúc này mới đem một chiếc khăn sạch ra để lau khô những nơi vết thương, vì nếu để ướt nước rất dễ nhiễm trùng và rất khó băng bó. Tiếp đó hắn đem bông băng và thuốc chữa thương từ trong nhẫn không gian ra rồi cẩn thận rịt thuốc và băng bó vết thương lại cho nàng một lượt. Tất cả những thao tác của hắn diễn ra rất nhanh gọn, không có một chút tà niệm hay sợ hãi e dè gì cả. Kim Hậu cứ như vậy chỉ chăm chú chuyên tâm chăm chú xử lý vết thương cho Ngọc Dung.

Phùng!

Hoàn thành xong công đoạn băng bó, Kim Hậu lúc này mới vịn ra Xích Hoả để sưởi ấm và làm khô người cho cả cơ thể của Ngọc Dung.

“Phù!...”

Soạt!

Sau khi hoàn tất sơ cứu, hắn lấy tạm ra một cái chăn dự bị của hắn để dùng đắp lên người nàng. Đỉnh chính lại tất cả mọi việc đều đã được giải quyết ổn thỏa, Kim Hậu bấy giờ mới thời dãi ra một hơi rồi bước đi ra giữa sơn động rồi trực tiếp ngồi khoanh chân xuống, tập trung điều thức lại số năng lượng mà hắn đã tiêu hao gần hết trong cuộc rượt đuổi ngoạn mục lúc sáng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Nỗi Lòng Bộc Phát

“Khò...khò...”

Sau khi phục hồi lại số năng lượng đã tiêu hao trong cơ thể, Kim Hậu quyết định tự thưởng cho mình một giấc ngủ thật ngon lành. Dù sao đi nữa thì ngày mai Bạch lão cũng đã cho phép hắn nghỉ xả hơi một ngày.

“Á!!!Á!!!Á!!!!!!!”

Thế nhưng khi mà trong lúc Kim Hậu đang dựa vào bộ lông mềm mại của Hỏa Nhi say sưa giấc nồng thì đột nhiên có một tiếng kêu la thất thanh đột ngột vang lên, khiến cho hắn ngay lập tức phải giật mình tỉnh giấc.

“Hả?! Cái gì vậy?! Chuyện gì xảy ra vậy hả?” Kim Hậu hốt hoảng bật dậy nhìn xung quanh.

“Mi!... Chính mi...! Là mi...”

Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại rất run rẩy khẽ ập vào bên tai Kim Hậu. Tới lúc hắn chuyển mắt trông về phía bệ đá thì đã thấy Ngọc Dung ngồi quẩn chân run lẩy bẩy dựa vào góc tường. Ở bên má phải hiện giờ của cô nàng đang bao trùm một màu đỏ ửng giống y như một trái táo chín, trông nhìn cực kỳ quyến rũ mê người. Thế nhưng nếu như không có cái sự biến dạng ở phía bên kia khuôn mặt làm hủy hoại đi mất dung nhan của nàng thì có lẽ Kim Hậu đã bị chết đứng vì quá kinh diễm từ lâu mất rồi.

Hiện Ngọc Dung đang dùng một loại ánh mắt cùng thái độ cực kỳ căm phẫn nhìn hắn.

“Hả? Tôi? Tôi làm sao cơ?” Kim Hậu ngơ ngác nhìn nàng hỏi.

“Có phải mi đã... mi đã... nhìn thấy... hết rồi phải không?” Giọng nói của Ngọc Dung vẫn còn rất ngập ngừng.

“Khục! Rất xin lỗi. Thật lòng mà nói, thì tôi chỉ muốn chữa trị vết thương cho cô thôi. Cho nên việc thất lễ với cô là điều tôi không thể không làm....Ặc! Ý tôi là điều này tôi không còn lựa chọn nào khác mà thôi. Xin cô đừng có hiểu nhầm” Kim Hậu ho khan một cái rồi gãi đầu ngượng ngùng đáp.

Vèo!

Rầm!

Trong lúc hắn còn đang luống cuống cố gắng giải thích tình hình cho nàng hiểu thì đột nhiên không biết từ đâu, bỗng có một hòn đá bay với tốc độ chóng mặt sượt qua má của Kim Hậu làm cho mặt hắn liền bị cắt ngang ra một vết xước. Ngay sau đó, từ chỗ vết xước ấy bắt đầu rơm máu rồi chảy xuống má hắn.

“Cô... cô vừa làm cái gì vậy hả? Chẳng lẽ cô muốn giết tôi sao?” Kim Hậu ôm má thất thanh kêu lớn.

“Phải! Ta rất muốn giết mi, chỉ vì mi mà... chỉ vì mi mà... hức...” Đột nhiên từ trong đôi mắt màu tím hồng của nàng đột nhiên trở nên long lánh ẩm ướt, từ đó bắt đầu lăn xuống hai hàng dài nước mắt.

“Ta Giết Chết Mi! Tên dân tộc thối tha!!!” Còn chưa kịp nói dứt lời, đột nhiên Ngọc Dung mạnh mẽ hất tay lên một cái, liền lập tức rất nhiều hòn đá nhỏ xung quanh đó nghe theo sự điều khiển của nàng mà lao như đạn bắn về phía Kim Hậu.

Tất nhiên lần này Kim Hậu cũng không có ngốc mà đứng im chịu trận. Hắc Long kiếm ngay lập tức được hắn xuất xử ra từ bên trong nhẫn không gian, vận dụng Tiêu Dao Du kiếm kỹ của mình, hắn nhanh chóng dễ dàng chém bay đi những hòn đá nhỏ ấy văng ra hai bên.

Vụt!

Chỉ trong một cái chớp mắt, Kim Hậu đã tiếp cận đến trước mặt Ngọc Dung. Không chần chờ một giây phút nào cả, hắn liền nhanh tay nắm lấy đôi cổ tay mịn màng của nàng rồi dùng sức ghì chặt chúng xuống.

“Tôi biết việc tôi coi đồ của cô là điều khó có thể tha thứ. Thế nhưng mà cô cũng đừng có được đằng chân mà lẩn đằng đầu. Tôi tận tình băng bó, xử lý vết thương cho cô để khỏi bị nhiễm trùng và không để lại sẹo. Cô đã không cảm ơn tôi thì chớ, giờ lại còn muốn giết tôi là sao? Đầu óc cô không bình thường à? Cô nghĩ tôi bệnh hoạn tới mức còn có ý đồ đòi bại với một người có nửa người bị biến dạng như cô sao?” Có vẻ như bản thân Kim Hậu cũng không chịu được sự bức xúc này nên hắn mới có thái độ tức giận và dùng cách nói chuyện thô lỗ nói như vậy với Ngọc Dung như hiện giờ.

“Hức, hức... phải rồi, là ta xấu xí, đến nỗi đến cả tên dân tộc như mi cũng không có thèm...Hu hu...” - Ngọc Dung bỗng rung rức khóc thút thít.

“Thế này cũng cũng không được, thế kia cũng chẳng xong. Rốt cục thì thế nào thì mới được đây?” Kim Hậu vừa đồ mồ hôi lạnh, vừa trầm nghĩ trong lòng.

Nói gì thì nói, dù sao thì Kim Hậu cũng nhận ra là mình đã quá lời, động chạm vào nỗi đau sâu thẳm của nàng. Thế nên hắn hiện giờ cũng cảm thấy có chút tội lỗi. Thấy cô nàng nước mắt ngắn, nước mắt dài, tiếp đó dần dần bu lu bu loa lên thì Kim Hậu bấy giờ mới thật sự luống cuống tay chân không biết phải xử lý cái tình huống này ra làm sao cho phải.

“Này... cô đừng khóc nữa có được không? Tôi xin lỗi! Là tôi đã lỡ lời...”

“Hu hu, Chỉ tại mi... tại mi mà... Ông trời ơi, tại sao đời tôi lại khổ khổ thế này? Tại sao... những người tôi yêu mến cứ luôn lần lượt rời xa tôi là sao

chứ? Hức...hức”

Vừa nghe Ngọc Dung mếu máo đến đây, Kim Hậu chợt nhủ mày cảm thấy khó hiểu. Hắn lại bèn cố gắng trấn an rồi rằng hỏi nàng:

“Ngọc Dung, xin cô bình tĩnh lại một chút có được không? Hãy kể cho tôi nghe xem đã có chuyện gì xảy ra đi chứ? Tại tôi mà làm sao cơ?... Này, cô có nghe tôi nói gì không vậy? Ngọc Dung cô nương?”

“... Có lẽ.. việc ta sống trên đời chính là một cái vận rủi cho mọi người xung quanh... Tại sao, tại sao mi lại cứu ta cơ chứ?” – Ngọc Dung đột nhiên vùng vẫy gào lớn – “Cứ để mặc ta chết đi có phải là tốt hơn không?!!!”

Chát!

Một tiếng va chạm thâm thúy chợt vang lên. Kim Hậu không chút do dự, thẳng thừng dùng tay tát ngang vào mặt Ngọc Dung một cái. Và trước ánh mắt còn đang đắm nước, xen lẫn sự ngỡ ngàng trên nét mặt của nàng. Hắn chỉ lẳng lặng nói:

“Mặc dù tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, và tôi cũng không biết quá khứ của cô như thế nào. Nhưng xin cô hãy nên biết một điều, rằng mọi chuyện luôn có cách giải quyết của nó. Còn nước thì còn tát, nếu trong tâm cô vẫn còn hy vọng, trong lòng cô vẫn còn sự quyết tâm không bao giờ đầu hàng thì cô sẽ luôn tìm ra được lối thoát trong tất cả mọi việc... Ngọc Dung cô nương, nếu cô thật sự yêu mến những người thân của mình, vậy thì hãy cố gắng vì họ mà sống, vì họ mà nỗ lực. Chẳng lẽ cô cam chịu chết đi, cứ để mặc lại họ phải ở lại chịu khổ sao? Nếu cô thật sự quý trọng cha mẹ, người thân của mình thì trước hết xin cô hãy biết quý trọng mạng sống của mình!”

“A!!!!!!!!!!!!Hu hu hu hu...” Sau khi nghe xong những lời chân thật mà Kim Hậu mà hắn thật lòng nói ra, Ngọc Dung tự dung lao vào trong lồng ngực hắn òa khóc nức nở. Mà trong tiếng khóc cực kỳ thương tâm ấy của nàng, Kim Hậu thậm chí còn có thể phần nào cảm nhận trong đó nỗi đau đớn, sự buồn khổ vô bờ vô bến... Đây rốt cục là phải trải qua những chuyện đau khổ như thế nào thì mới có những cảm xúc đau thương như thế này?

Câu hỏi đó cũng chính là điều mà Kim Hậu đang tự hỏi trong ý nghĩ của hắn bây giờ. Lại cúi nhìn người con gái vẫn còn đang yếu ớt run rẩy khóc ngất trong lòng mình, Kim Hậu chỉ đành lặng lẽ lấy hai tay nhẹ nhàng ôm lấy tấm lưng nhỏ nhắn của nàng. Hắn cứ như vậy ngồi im lặng làm chỗ dựa cho Ngọc Dung giải tỏa nỗi lòng thầm kín dường như đã bị kìm nén từ rất lâu của nàng...

Cũng tại thời điểm này, trong khi “chàng” còn đang ngồi an ủi “nàng” thì ở đại sảnh, bên trong sơn trại của Lang Hồ dong binh đoàn đang diễn ra một cuộc hội ý giữa hai anh em nhà họ Lư.

“Anh cả! Anh cần gì phải tự mình xuất chinh? Cứ để bọn em đi lùng thẳng nhai nhép ấy là được rồi.” Người nói hiện giờ là Lư Tuấn.

“Móa nó! Cho chúng mày cả một tuần trời rồi mà đến cả một chút manh mối hay thậm chí là dấu vết của thằng nhãi kia cũng không tìm được. Một lũ to xác vô dụng! Rặt một lũ ăn hại! Nuôi bọn mày chỉ tốn gạo!” Đáp lại những lời khủm nủm của Lư Tuấn là một tràng lửa giận của Lư Tuấn.

“Anh cả, xin anh hãy bớt giận. Chúng em vẫn ngày đêm chia người ở khu vực vành đai, còn топ do em dẫn đầu thì vẫn cẩn thận lùng từng góc ngách mà...” Lư Tuấn luống cuống giải thích đáp.

“Haiz, chú mày vẫn chưa hiểu được mối đe dọa nghiêm trọng từ thằng nhóc ấy sao? Chỉ có hai tháng mà nó đã từ tam tinh giả nguyên cảnh tấn năm cấp lên bát tinh giả nguyên cảnh. Nếu cứ để nó phát triển thêm thì cả cái Lang Hồ dong binh đoàn này sẽ chết chắc đấy! Phải nhanh chóng tìm ra và bộp chộp ngay khi mà nó vẫn còn trong trứng nước, không thì sau này có hối cũng không kịp đâu... Không nói nhiều thêm nữa, đoàn tìm sâu trong ma thú rừng rậm sẽ do đích thân ta dẫn dắt. Chừng nào chưa tận tay phanh thây thành nhãi kia thì chừng đó tao vẫn còn chưa được ăn no ngủ yên.” Lư Tuấn quả quyết nói như chém đinh chặt sắt.

“Vâng thưa anh cả, vậy thì để em sắp xếp nhân số. Ngày mai chúng ta cùng khởi hành.”

“Thế còn bên Khai Sơn dong binh đoàn sao rồi?” Lư Tuấn bấy giờ mới bình tĩnh ngồi lại xuống ghế bọc da hổ của gã.

“Dạ, thưa anh cả. Bọn em đã làm theo lời anh, chèn ép bọn chúng tới nước đường cùng rồi. Nếu như bên dong binh công hội nếu có nghi ngờ thì cũng không có bằng chứng để buộc tội chúng ta được.” Lư Tuấn cười bỉ ổi nói.

“Tốt, phải cho cái lũ rẻ rách ấy biết, rằng ai dám chống đối lại với Lang Hồ dong binh đoàn chúng ta thì sẽ phải gánh lấy hậu quả như thế nào.” Lư Tuấn gật hài lòng đáp.

“À, anh cả nè. Em còn có tin này nữa. Về việc cái con bé đeo mặt nạ mà thân với cái nhà lão Lục kia anh bảo em đi phế bỏ tu vi của nó. Sự tình là cái con bé này đột nhiên mất tích từ ngày hôm qua. Có người đã nhìn thấy nó đi một mình vào trong ma thú rừng rậm, không biết anh nghĩ sao về việc này?” Lư Tuấn đột nhiên nhắc tới Ngọc Dung.

“Hừm, nhắc đến cái con bé thổ hệ pháp sư ấy ta nghe nói nó có tu vi thất tinh giả nguyên cảnh. Thật đúng là một cái thiên phú kinh người không kém gì cái thằng nhãi chết tiết kia. Cơ mà nếu nó cả gan dám đi một mình vào ma thú rừng rậm thì có lẽ giờ này đã nằm trong bụng ma thú rồi. Đờ phải ta khó tâm suy nghĩ cách làm sao để giết chết nó trừ hậu hoạn.” Lư Tuấn khinh khinh đắc ý cười nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lư Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Món Ăn Ấm Cúng

Sau khi ngồi khóc trong lồng ngực của Kim Hậu một lúc lâu. Cuối cùng thì Ngọc Dung cũng đã lấy lại được cho mình được một chút bình tĩnh. Có điều bây giờ giữa hai người họ bỗng hình thành một tấm màn ngăn cách gọi là... xấu hổ, đơn giản là do cả hai tự dưng không nói cũng chẳng rằng ngồi ôm nhau tới gần cả giờ đồng hồ.

Đối với cả Ngọc Dung lẫn Kim Hậu mà nói, việc này đầu sao là lần đầu tiên trong đời họ tiếp xúc “thân mật” với người khác giới gần tới như vậy. Cho nên sự ngượng ngùng giữa hai người là điều không thể tránh khỏi.

“...À.. ừm... Ngọc Dung cô nương, cô đã cảm thấy... khá hơn chưa?” Kim Hậu không thể chịu nổi được thêm sự im lặng đầy “căng thẳng” này nữa, hần bèn quyết định mở lời nói chuyện trước.

Thế nhưng Ngọc Dung vẫn không mở miệng nói cái gì cả, nàng chỉ đáp lại lời hỏi thăm của hắn bằng một cái gật nhẹ.

Bầu không khí giữa hai người họ lại chìm vào im lặng...

“Ot!!!!”

Đột nhiên từ phía Ngọc Dung, hay phải nói chính xác là từ chỗ bụng của nàng vang lên một loại âm thanh khiến cho cô nàng hận không thể ngay lập tức muốn tìm cái lỗ nào đó để mà chui xuống. Gương mặt của Ngọc Dung vốn đã ửng đỏ, khi mà cái bụng của nàng “lên tiếng biểu tình” thì nó lại càng khiến cho mặt nàng đỏ lựng hơn nữa.

“Khục!.... Có vẻ như cô cũng đã đói rồi thì phải. Vậy thì để tôi đi chuẩn bị một ít đồ ăn... Khục!... À, mà quần áo của cô đã bị rách nát hết rồi nên cô mặc tạm vài bộ quần áo dự bị này của tôi nhé. Yên tâm, bộ này tôi còn chưa mặc bao giờ nên đừng có ngại... Thôi tôi đi nấu bữa tối đây.” Kim Hậu ngồi ở bên cạnh nàng chỉ còn biết cố gắng lén nhin cười, sau khi dặn dò Ngọc Dung vài câu thì hắn thì lập tức đứng lên rồi khỏi son động bắt đầu tất bật chuẩn bị đi nấu nướng.

Sau khi ngồi im lặng đắm chiều suy nghĩ về một việc gì đó rất xa xăm, cuối cùng thì Ngọc Dung cũng quyết định đứng dậy và định mặc vào bộ quần áo mà Kim Hậu đã để lại sẵn cho nàng. Tuy nhiên, khi nàng vừa chạm tay vào chúng thì đột nhiên từ trong đôi mắt tím hồng của cô nàng bỗng lóe lên một sự ngạc nhiên không tưởng.

“Bộ quần áo này thật là kỳ lạ...” Ngọc Dung vừa nhíu lại đôi lông mày liễu, vừa nhẹ nhàng dùng tay lật qua lật lại nhìn kỹ chiếc áo trắng dài tay có cổ và chiếc quần màu xanh lục. Bộ quần áo này nếu nhìn bề ngoài thì có vẻ rất là đơn giản và quê mùa, thế nhưng phải đến khi Ngọc Dung chạm tay sờ thật kỹ thì nàng mới giật mình nhận ra rằng bộ quần áo có vẻ ngoài lác cắc này của Kim Hậu có chất liệu vải cực kỳ cao cấp. Có lẽ phải nói đây cũng chính là loại vải cao cấp và kỳ lạ nhất từ trước tới giờ nàng từng được sờ qua. Chúng không những cực kỳ mềm và thoáng mát, đã thế lại còn đem cho người mặc một sự thoải mái không gò bó một chút nào. Và điều quan trọng nhất, đó là mặc dù đây là chất liệu rất cao cấp, cơ mà mà nó lại có một cái vẻ ngoài cực kỳ đơn giản, nom không khác gì với vài bộ quần áo bằng vải thô bán với giá vài kim tệ ở ngoài chợ.

“... Xem ra tên ngốc này cũng thật không có đơn giản... mà thôi, kệ đi...” Đứng ngẩn người nhìn bộ quần áo này được vài phút thời gian, trong đầu Ngọc Dung nảy sinh ra rất nhiều điều nghi vấn. Thế nhưng nàng ngay lập tức quyết định gạt bỏ hết những ý nghĩ thừa thãi ấy sang một bên. Nếu là quần áo tốt thì tội gì mà không mặc? Nghĩ nhiều về nguồn gốc của nó làm chi cho mệt óc?

Soạt, soạt!

Trong lúc Ngọc Dung vừa mặc quần áo vào chỉnh tề, vừa chải chuốt lại tóc tai của mình đơn giản một lượt. Bỗng từ bên ngoài son động lan tỏa vào một hương thơm đậm đà cực kỳ mê người. Cái bụng của nàng vốn đã trống rỗng từ rất lâu rồi, mà cái mùi thơm này đúng lúc bay vào trong mũi nàng càng làm cái bụng đáng thương ấy lại khổ sở biểu tình lớn hơn nữa.

“Ot!!!! Ot!!!!”

“...Đáng chết, thật là mất mặt quá đi. Không biết tên kia ở ngoài có nghe thấy gì không nhỉ?” Ngọc Dung xấu hổ lấy hai tay che bụng thầm nghĩ.

Đeo lại chiếc mặt nạ lên mặt, nàng bấy giờ mới hít sâu vào một hơi lấy lại bình tĩnh, rồi tiếp đó mới bước chân ra khỏi son động. Cơ mà khi Ngọc Dung vừa hít sâu vào cái hơi mà nàng gọi là “để lấy bình tĩnh” ấy thì cái bụng của nàng lại lên tiếng ý kiến dồn dập hơn nữa, bởi vì cái mùi thơm lừng lừng ở bên ngoài kia đã tràn trề bao phủ đầy khắp cả cái son động.

“Ot!!! Ot!!! Ot!!!!...”

“Im đi... cái bụng chết bầm!” Nàng ngượng ngùng thầm gất.

Rảo bước rời khỏi cái son động “ấm cúng”, đập vào tầm nhìn của Ngọc Dung hiện giờ là một quang cảnh thiên nhiên cực kỳ thơ mộng. Mặc dù trời đã nhá nhem tối, thế nhưng điều này vẫn không có ngăn cản nàng chiêm ngưỡng cảnh vật xung quanh son động. Một rừng hoa, cây cỏ đủ loại màu sắc bao quanh cả cái khu son cốc này. Thác nước trắng bạc bên cạnh son động ào ào chảy xuống cái hồ tuy không lớn nhưng lại có vẻ sâu không thấy đáy. Xa xa đối diện với cái hồ vài bước chân, nàng thậm chí còn có thể lờ mờ thấy một bông hoa sáng lấp lánh cạnh một tấm bia mộ ở bên dưới một gốc cây...

Trong khi Ngọc Dung còn đang mải đắm chìm trong quang cảnh xung quanh son cốc, Kim Hậu đang ngồi bên một đồng lửa trước cửa son động bỗng lên tiếng nói:

“Cô ra rồi đấy à? Vừa lúc bữa tối cũng đã sắp xong rồi. Cô tìm chỗ ngồi xuống đi.”

Vừa ổn định xong chỗ ngồi đối diện với Kim Hậu, Ngọc Dung thấy hần tay phải thì cầm nắp vung, tay trái thì cầm cái muôi múc canh. Nàng lúc này không kìm được sự tò mò mới nên bèn định hỏi:

“Mi...” – ngập ngừng nghĩ lại một chút, nàng liền có chút miễn cưỡng đổi lại cách xưng hô với Kim Hậu – “Cậu... đang nấu cái gì vậy...?”

Để ý thấy thái độ của Ngọc Dung đã trở nên tốt hơn trước rất nhiều, đã thế nàng lại còn thay đổi cách xưng hô với hần. Kim Hậu thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm ở trong lòng. Ngoài mặt thì hần phần khởi mím cười giới thiệu “tác phẩm” vừa mới chín tới của mình:

“Bữa tối hôm này là một món đặc sản dân dã... ở quê tôi. Nó có tên gọi là “canh chua cá chép”, một món canh có vị chua nhẹ, dễ ăn. Thời tiết này mà ăn một bữa canh chua cá chép thì còn gì bằng? Nào, cô mau cầm bát lên đi để tôi múc cho cô.”

Mang theo cái nhìn hiếu kỳ lẫn cái bụng đang đói meo của mình đổ dồn về phía cái nồi đang sôi sùng sục, Ngọc Dung cũng không có nói thêm cái gì, nàng chỉ nghe theo lời Kim Hậu chia ra cái bát đã được hần chu đáo chuẩn bị sẵn cho nàng.

Róc rách!!

Nước canh cá thơm lừng vừa mới được múc vào bát, Ngọc Dung liền lập tức được chứng kiến một bát canh cá được có đủ loại màu sắc được trình bày cực kỳ bắt mắt. Nó có trong mình sự hấp dẫn với màu trắng của cá, màu đỏ của ớt và cà chua, màu xanh của mùi tàu và thì là, màu vàng tươi của dứa, màu vàng óng của nước, trông thật là thơm ngon. Vẫn còn chưa hết, miếng cá được Kim Hậu nấu chín trắng vừa tới, chúng tỏa ra mùi thơm dịu dịu khá là quyến rũ, cơ mà điểm nhấn đặc biệt nhất trong bát canh này chính là vị nước chua chua tạo bởi sự kết hợp độc đáo giữa dứa, me và cà chua.

Mới chỉ nhìn thoáng qua bát canh đơn giản này thôi mà Ngọc Dung đã có thể thấy được bao nhiêu là cảm xúc lẫn sự ấm cúng mà người nấu đặt vào trong đó. Nhiều nguyên liệu được dùng để nấu món canh này tưởng chừng như không có gì đặc biệt, thế nhưng khi ở trong bát canh cá này thì chúng được Kim Hậu dùng một cách kỳ diệu nào đó để kết hợp lại, rồi cuối cùng thì phù phép biến hóa tất cả thành một món ăn không những ngon, mà lại còn giữ được cái “nết” bình dân và dân dã trong đó.

“Cô thử đi.” Kim Hậu mỉm cười đưa tay mời nàng nói.

Nhẹ nhàng đưa bát lên đôi môi đỏ hồng nhỏ nhắn của mình, Ngọc Dung từ tốn vừa thổi, vừa nhỏ nhẹ nhấp một ít vị canh cá vào miệng.

“Sup!”

Ngay lập tức, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nàng cảm nhận như có một dòng nước ấm chảy chậm từ cổ họng xuống phía dưới, rồi tiếp đó dần dần lan tỏa sự ấm áp của mình đến mọi bộ phận trong cơ thể. Đây không chỉ đơn thuần là một món ăn để làm no, mà nó còn chứa đựng một hàm nghĩa rất sâu xa mà cũng rất thân thuộc.

Gia đình!

Đó là những gì Kim Hậu muốn thông qua nấu ăn để truyền tải đến người con gái có vẻ ngoài thì mạnh mẽ nhưng bên trong thì lại cực kỳ yếu đuối, mỏng manh này. Mặc dù Ngọc Dung không có nói, thế nhưng từ những biểu hiện, cử chỉ của nàng, hần vẫn phần nào nhận biết được, rằng Ngọc Dung đã phải nhẫn nhịn trải qua muôn vàn đau khổ trong quá khứ. Dù sao thì chính Kim Hậu cũng là người mất cha mất mẹ nên bản thân hần cũng có chút cảm thông với cô nàng.

“Hức...” Thế nhưng mà trước cái nhìn ngoài ý muốn của Kim Hậu, tự dưng từ đôi mắt màu tím hồng của Ngọc Dung lại chậm rãi lăn xuống hai hàng nước mắt. Chính nàng hiện giờ cũng không hiểu tại sao mình lại rớt nước mắt, thế nhưng mà món canh này đã làm nàng gợi nhớ đến gia đình, một gia đình thực sự mà nàng đã từng sống vui vẻ và hạnh phúc hồi còn nhỏ. Bao kỷ ức, kỷ niệm xưa mà nàng đã chôn sâu trong tim cứ như vậy lần lượt ùa về trước mắt. Để rồi bây giờ thì người còn nhưng cánh thì đã mất, tất cả cuộc sống hạnh phúc ngắn ngủi của nàng cứ như vậy tan biến chỉ sau cái ngày định mệnh hôm ấy...

“Ngọc Dung cô nương, cô có làm sao không? Tôi... xin lỗi, hình như tôi đã làm cô nhớ lại những chuyện không vui thì phải...” Trong lúc Ngọc Dung còn đang hoài niệm những kỷ ức ngày xưa thì tiếng nói Kim Hậu bắt chợt kéo nàng trở lại hiện thực.

“À, không, không sao đâu, không có gì đâu...” – Ngọc Dung vừa nói, vừa vội lấy tay quệt đi nước mắt – “Chỉ là... tôi lần đầu mới được ăn một món ăn ngon đến như vậy... cho nên...”

“Phù, vậy mà tôi cứ tưởng... Cô thích là tôi vui rồi. Nào, ở đây vẫn còn nhiều lắm đấy, cô mau ăn hết bát kia rồi để tôi lại múc thêm bát khác nào. À, mà ở đây còn có cơm tôi mới thổi nữa nè, món canh này mà chan với cơm ăn là nhất đấy!” Kim Hậu thấy thì liền nhanh chóng nhiệt tình mời nàng.

Cũng không biết chuyện gì, hay đúng hơn là điều gì đã xảy ra với cả Kim Hậu và Ngọc Dung. Thế nhưng khoảng cách quan hệ giữa hai người họ bỗng bất chi bất giác tự dung kéo lại gần với nhau hơn một chút. Đã không còn cách xưng hô thô bỉ hay lối nói chuyện gay gắt, thay vào đó là một bầu không khí hòa hợp đến kỳ lạ xảy ra giữa hai người này. Chẳng lẽ đây là cái người ta hay gọi là nhân duyên sao? Hay là vì họ cũng đều có chung một nỗi đau quá khứ sao? Nói chung, hãy cứ để cho thời gian sẽ trả lời tất cả...

(*Cảnh báo: phần phụ lục này không có ảnh hưởng hay liên quan đến cốt truyện. Cái này hoàn toàn không liên quan đến người viết. Lol... Không biết cái tên kia viết cái này ra để cho ai xem nữa...)

Phụ lục:

“Xin chào mọi người. Xin giới thiệu tôi là cái tên Edit cái bộ truyện này. Cái tên tác giả Trà Xanh kia gọi tôi là Lốc.”

Một thanh niên mười bảy tuổi mặc chiếc áo phông xanh, quần jean dài đứng cười, tay giờ lên vẫy chào độc giả.

“Phần phụ lục này sẽ hướng dẫn các bạn cách nấu canh chua cá chép ngon lành.”

Lốc liền đeo tạp dề của mình rồi tiến tới cái bàn đầy rẫy những nguyên liệu chuẩn bị cho việc nấu món canh

“Đầu tiên là nguyên liệu : nửa kí cá chép, nửa trái dứa, một đến hai quả cà chua, một quả ớt sừng (có cũng được không cũng chẳng sao), một vắt me, tiếp đó là rau om, ngò gai hay còn gọi là mùi tàu, đường, hạt nêm, nước mắm và dầu ăn.”

“Đầu tiên, các bạn thái trái dứa nhỏ ra sao cho vừa miệng ăn là được. Cà chua thì thái thành từng múi, ớt sừng thì thái lát xéo.”

“Tiếp đó là xử lí cá. Khi mua cá, các bạn nên lựa chọn những con cá chép cái dài hơn, khi rờ thì thấy dày thịt hơn, đảm bảo sẽ rất ngon. Đặc biệt là tránh những con nặng kí. Biết đâu nó là cá nuôi nhanh, ruột to nhưng thịt sẽ không ngon đâu nhé. Tốt nhất là các bạn nên nhìn những con còn sống để mua cá tươi.”

“Các bạn rửa cá rồi sau đó cắt đi phần mang, rút luôn ruột nhé. Nếu các bạn không rành thì có thể nhờ người bán hàng làm hộ luôn. Sau đó thái thành từng khúc vừa ăn. Sau đó lấy đường rải lên các khúc cá đó.”

“Tiếp đó là công đoạn rán cá. Các bạn cho dầu vào chảo và đun nóng nó lên. Sau khi dầu vừa nóng lên thì bạn cho cá vào rán. Bạn chỉ cần rán sơ là được.”

“Lúc này là lúc làm nước canh. Các bạn lấy một cái nồi và cho khoảng một lít nước vào, cho me vào luộc chín. Trong khi luộc nhớ dầm nó ra, sau đó vớt xác me bỏ đi. Rồi cho dứa, cà chua và cá vào. Tiếp tục đun.”

“Tiếp đến là cho tầm hai đến ba thìa đường, một thìa nước mắm, một đến hai muỗng cà phê hạt nêm rồi đun sôi thêm vài phút. Sau đó để lửa nhỏ lại, nêm nếm lại cho vừa khẩu vị của các bạn. Nhớ quan sát khứa cá nếu đã chín trắng thì lúc đó tắt bếp, quăng ngò, thì là và ớt vào nồi cá.”

“Nếu các bạn nấu lần đầu không ngon thì cũng không có gì đâu. Vì mình cũng đã nấu hơn năm lần mới bắt đầu có ngon được. Nhớ lại thì đúng vừa phá hoại thức ăn, vừa đốt tiền. Aizz...”

Lốc lúc này đã trưng ra một nồi canh chua cá chép đầy hấp dẫn, mỉm cười cúi chào độc giả

“Chúc các bạn nấu thành công và có được bữa ăn ngon cùng gia đình. Các bạn sinh viên thì vui vẻ “nhậu nhẹt” đàn đúm với nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Tình Thế Ngụy Nan

“Ngọc Dung cô nương. Nếu bây giờ cô đã bình tĩnh lại rồi thì hãy kể cho tôi biết là chuyện gì đã xảy ra được không? Tại sao cô lại đi một mình vào trong ma thú rừng rậm như vậy?”

Sau khi com nước xong xuôi, Kim Hậu liền lập tức lật lên vấn đề làm hấn rất thắc mắc.

“Cậu đừng có gọi tôi là “cô nương” nữa, cứ đơn giản gọi tôi là Ngọc Dung được rồi. Đổi lại tôi cũng sẽ... cố gắng xưng hô tự nhiên với cậu.” Tuy đã rất cố gắng nhưng Ngọc Dung vẫn có chút không được thoải mái khi nhắc đến vấn đề xưng hô với Kim Hậu.

“Oh, tôi thì thế nào cũng được thôi. Nếu cô muốn thì từ giờ cứ gọi như vậy đi. Vậy thì... Ngọc Dung, tôi xin rửa tai lắng nghe cô đây.” Kim Hậu thì ngược lại, không có một chút ngại ngùng đáp lại Ngọc Dung nói.

“Haiz, chuyện là thế này...”

Khẽ thờ dài ra một hơi chán nản, Ngọc Dung bắt đầu kể lại một mạch từ đầu chí cuối tất cả những chuỗi biến cố liên tiếp đã xảy ra trong thời gian một tuần trước, từ sau cái lần hấn trợ giúp Khai Sơn dong binh đoàn của ông bác ria mép xoắn khỏi hiểm cảnh.

Kim Hậu ngồi một bên im lặng lắng nghe tất cả những gì nàng tường thuật lại. Càng nghe, đôi lông mày kiếm trên đôi mắt xanh biếc của hấn càng ngày càng nhíu chặt lại. Đợi tới khi Ngọc Dung nói xong thì hấn mới bắt đầu tóm tắt tình hình lại một lượt:

“Nói chung là chỉ vì để muốn bắt tôi, Lang Hồ dong binh đoàn đã không từ thủ đoạn ép buộc bác Lục phải dụ tôi vào bẫy của chúng. Chỉ vì bị trúng kế của tên đoàn trưởng của Lang Hồ dong binh đoàn mà bác ấy đã phải đứng chịu trận thay cho đoàn viên nên bị trọng thương sao?”

“Đúng vậy.” Ngọc Dung buồn bã gật đầu nói.

“Bọn chúng không dừng lại ở đây, chỉ vì muốn trả thù cho bỏ tức mà chúng đã không từ thủ đoạn chen ép tất cả đoàn viên trong Khai Sơn dong binh đoàn vào cảnh khổ đốn. Hơn nữa, vợ của bác Lục trên đường đi lấy thuốc còn bị chúng hãm hại làm gãy chân sao?”

Ngọc Dung lần này không có trả lời hấn, thế nhưng nhìn thấy sự thất thần từ sâu trong ánh mắt của nàng, hấn đã có thể thấy được đáp án cho câu hỏi của mình.

Bầu không khí lại chìm vào trong màn đêm tĩnh lặng, lúc này chỉ còn lại tiếng lách tách từ đồng lửa vẫn còn đang cháy sáng ở trước mặt hai người. Ánh sáng từ đồng lửa hiện đang phản chiếu lên nét mặt của Kim Hậu đã trở nên cực kỳ khó coi từ lâu, còn của Ngọc Dung thì lại là cực kỳ phiền muộn và lo lắng.

“Thế tình hình gia đình nhà bác Lục sao rồi?” Phải tới mãi một lúc lâu sau, Kim Hậu mới tiếp tục ngược lên nhìn Ngọc Dung hỏi.

“Cũng may có được một khoản tiền từ ba chiếc móng của Kim Trảo Vũ Hạp Ứng trong lần đi săn tuần trước, thế nên mọi người trong đoàn đã tình nguyện vun góp lại để trả phí chữa chạy vết thương cho bác Lục rồi. Tuy đã đặt một chân vào quỷ môn quan, thế nhưng nhờ vào ý chí bền bỉ của mình mà bác ấy đã được kéo ngược trở lại, may mắn vượt qua được con nguy hiểm. Vấn đề nan giải hiện giờ là kim tệ sắp hết mà bác Lục lại rất cần tiền để mua thuốc chữa trị vết thương. Nếu không thì bác ấy sẽ bị biến thành người tàn phế, đến lúc đó sẽ thật sự lớn chuyện bởi vì bác Lục là trụ cột trong gia đình, không có bác ấy thì Tiểu Dương sẽ không có tiền mua thuốc...” – Thoáng ngập ngừng trong giây lát, Ngọc Dung lại cố gắng tiếp tục – “Còn đi Bình... đi ấy bị tai nạn... hay phải nói đúng hơn là đi ấy bị lũ khốn kiếp bên Lang Hồ dong binh đoàn hãm hại. Bọn chúng đã không thương tiếc chệt cả cái bánh xe ngựa ngang chân của đi Bình khiến cho xương chân của đi ấy bị nghiền gãy nát. Lúc băng bó tại y quán thì người ta nói muốn đi phục hồi tự do đi lại như trước thì cần phải mời luyện được sư xem xét rồi luyện đan thì may ra mới có hy vọng...”

“Thế còn tiểu Dương thì sao? Số linh được lần trước tôi dúi cho bác Lục có đủ cho cô bé dùng không?”

“... Tôi thật sự cũng không biết phải nói sao cho phải, ông trời thật đúng là thích đùa giỡn với số phận con người... Vốn tình cảnh đã rất trầm trọng rồi, thì nay nó lại còn biến tướng nghiêm trọng hơn nữa. Căn bệnh mãn tính của Tiểu Dương bỗng dưng biến tướng trở nặng hơn trước rất nhiều. Nó vốn đã gây ra cơn đau nhức theo từng đợt, thì nay những cơn đau ấy lại ập đến thường xuyên và càng trở nên kịch liệt hơn trước... cứ mỗi lần nhìn về mặt đau đốn của em ấy mà lại làm tôi cảm thấy cực kỳ đau lòng... Thật đúng là đã nghèo rồi lại còn mắc cái eo...” Ngọc Dung vừa dùng đôi mắt màu hồng tím đã thoáng có chút ẩm ướt của mình nhìn lên trên trời, vừa tiếp tục giải thích rõ tình hình cho Kim Hậu nghe.

“Chính vì vậy mà cô đã mạo hiểm đi một mình vào bên trong ma thú rừng rậm để nhằm tìm kiếm thêm chút ít linh dược sao?” Kim Hậu bấy giờ mới vỡ lẽ hiểu ra.

“Đúng vậy, ngoài ra thì cũng bởi vì Lang Hồ dong binh đoàn muốn tìm cách diệt trừ tôi để tránh hậu họa nên tôi mới quyết định nhanh chóng rời khỏi trấn là lựa chọn tốt nhất. Tất nhiên là cho dù bọn chúng không có muốn lùng bắt tôi thì tôi cũng bắt buộc phải mò vào ma thú rừng rậm thôi, bởi vì suy cho cùng thì cũng đã không còn có lối thoát nào nữa...” – Vừa nói, nàng lại vừa khẽ nhếch miệng cười tự giễu – “Kể cả cho dù tôi có bán thân đi nữa thì có ai thèm muốn một con ma nữ xấu xí như tôi chứ?”

“Này Ngọc Dung, tôi biết hiện cô cảm thấy rất bế tắc nhưng cũng đừng bi quan tới nỗi như vậy chứ?” Kim Hậu nhíu mày nhìn nàng nói.

“Cậu bảo tôi không bi quan sao? Ha ha ha ha...” – Ngọc Dung không kiềm chế nổi được, giọng nói của nàng đang bình thường thì bỗng dần biến đổi thành cực kỳ nghẹn ngào, thê lương – “Cậu bảo tôi không bi quan sao? Trong trường hợp này cậu bảo tôi phải làm sao bây giờ? Kẻ thù thì thế lớn, lực lớn. Người thân của tôi thì từng người đều bị bọn chúng hãm hại... Cậu bảo tôi không bi quan thì làm cái gì đây hả?!!!”

“Tất cả mọi việc sẽ luôn có cách giải quyết nếu như hy vọng trong lòng cô chưa bị dập tắt. Chẳng phải tôi đã nói rồi sao...”

Đang lúc Kim Hậu còn chưa kịp nói xong thì Ngọc Dung trực tiếp bạo tẩu. Nàng vừa khóc, vừa nhìn hấn quát nói:

“Cậu đang giỡn với tôi sao? Niềm tin và hy vọng cái gì cơ chứ? Tất cả chỉ là dối trá! Suy cho cùng thì cũng chính cậu là nguồn gốc khởi đầu tất cả chuỗi tai họa này... Cậu nói thì dễ nghe lắm, bởi vì cậu hoàn toàn có thể dễ dàng phui mờ rồi đi là xong chuyện. Vậy còn chúng tôi thì sao? Cả gia đình bác Lục, tất cả thành viên trong Khai Sơn dong binh đoàn sẽ ra sao bây giờ hả? Cậu nói thử xem?!!!”

“Cô hãy bình tĩnh, tôi tất nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn tất cả bọn họ vì tôi mà bị hành hạ. Tôi cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện này, vậy xin cô hãy yên tâm, cô sẽ không phải đơn độc đâu bởi vì tôi sẽ giúp cô!” Mặc cho cô nàng quát tháo vào mặt mình, nhưng Kim Hậu vẫn giữ thái độ rất bình tĩnh để nói chuyện với Ngọc Dung.

“Nhưng mà bọn Lang Hồ dong binh đoàn người đông thể mạnh, tôi và cậu thì có thể làm gì với bọn chúng đây?” Ngọc Dung cố gắng nén lại sự xúc động

nhất thời bộc phát của mình.

“Tất nhiên tôi sẽ không ngu ngốc đến nỗi đi đối đầu trực diện với bọn chúng, mà sẽ dùng cái này đối chọi nè.” Hấn vừa nói vừa lấy ngón trỏ chỉ chỉ vào đầu mình.

“Cậu...” Ngọc Dung ngập ngừng muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Thôi, bây giờ cũng đã muộn rồi. Cô chắc hẳn cũng đã mệt mỏi lắm, vẫn nên đi nghỉ sớm lấy sức đi là tốt hơn. Có gì sáng mai chúng ta tiếp tục cuộc nói chuyện. Tôi biết, mặc dù tình hình cực kỳ không tốt, thế nhưng trong những lúc như thế này thì chúng ta càng phải cố gắng giữ cho tinh thần và cái đầu của mình được sáng suốt. Không thể để mệt mỏi và sự giận dữ che hết tầm nhìn của chúng ta được.”

Thấy Kim Hậu nói rất có tình có lý, mà bản thân nàng cũng đã gần hai đêm không có ngủ bởi vì luôn lo sợ ma thú tấn công ở trong rừng. Cho nên Ngọc Dung quyết định nghe theo lời của hấn nói, nàng lẳng lặng quay người đi vào bên trong sơn động. Để lại Kim Hậu ngồi một mình đêm chiều nhìn đồng lúa vẫn còn đang cháy bập bùng.

Ấy, ấy!!! Từ, từ. Chương này vẫn còn chưa kết thúc tại đây. Tại sao à? Bởi vì Kim Hậu...

“Mình phải làm sao bây giờ?”

Những tưởng mọi chuyện có vẻ như đã ở trong tầm tay của Kim Hậu, thế nhưng bóng lưng Ngọc Dung vừa mới khuất vào bên trong sơn động thì cũng là lúc toàn thân hấn bắt đầu lâm râm chảy ra cả đồng mồ hôi hột vì quá bối rối.

“Đúng là nói thì dễ mà làm thì mới khó, mình thậm chí còn chưa lập ra kế hoạch gì mà nói cứ như đinh đóng cột thế kia rồi. Ngày mai mình phải biết giải thích như thế nào với cô ấy đây? Chuyện này không thể kéo dài lâu được...” Hấn vừa lấy hai tay day day cái đầu, vừa cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ thẳm nghĩ.

Và cứ như vậy, chàng Kim Hậu của chúng ta cả đêm này nằm trằn trọc không ngủ gối đầu trên người Hòa Nhi. Hấn hiện giờ đang rất khổ sở lộn cả bộ óc, vắt hết chất xám trong đầu của mình lên để lập lên một kế hoạch để có thể đối chọi lại với Lang Hồ dong binh đoàn.

Thật sự mà nói, Kim Hậu từ kiếp trước tới kiếp này cũng không phải là trí giả hay là người có mưu mô quỷ kế. Ở kiếp trước hấn chỉ là một người bình thường, oai phong lắm thì thêm cái chức danh game thủ. Mặc dù sở hữu khả năng tiếp thu cực nhanh cùng với bản thân hấn cũng chẳng phải là game thủ bình thường, thế nhưng mà những điều đó không có giúp được cái gì đến vấn đề nan giải hiện nay cả. Bởi vì trước hết, nó không những đe dọa mạng sống của chính bản thân Kim Hậu, mà còn kéo theo đó là cuộc sống, thậm chí sinh mạng sống của rất nhiều con người. Nếu như không có chuẩn bị thấu đáo cùng với sự tính toán thật cẩn thận thì... nói cho ngắn gọn thì chết là cái chắc!

“Haiz, tại sao mình được xuyên việt mà lại không được ban cho cái IQ như Khổng Minh hay là như Trương Trình Nguyễn Bình Khiêm, thần cơ diệu đoán. Thật đúng là lừa người mà...” Đường như mọi suy nghĩ Kim Hậu đang dần trở nên cực kỳ bế tắc, tới nỗi mà chính hấn đã bắt đầu lâm bầm than thở lung tung những chuyện hoang đường.

“Sur phụ! Người có thể giúp đỡ con một chút có được không? Chỉ cần cho con một cái gợi ý nào đấy thôi cũng được... Sur phụ? Sur phụ? Người có nghe con nói không đấy à? Ài...” Sức nhớ đến thái độ kỳ lạ hôm qua của Bạch lão, Kim Hậu đành vô lực ngửa đầu nhìn lên trời thờ dài.

“Chắc, thôi cứ làm bữa sáng cái đã. Dù gì thì hôm nay cũng không phải tu luyện...” Tạm gạt bỏ đi những ý nghĩ rối rắm trong đầu, Kim Hậu bèn quyết định đi chuẩn bị nấu ăn cho cả hấn lẫn Ngọc Dung.

Nhớ tới quả trứng mà hấn thò được của con Thanh Cự Mãng Xà ngày hôm qua, hai mắt của Kim Hậu chợt hưng phấn tỏa sáng lên một cái.

“Ế, hôm qua mình lượm được quả trứng của con rắn xanh kia, rán thử lên xem ăn nó như thế nào nhì.”

Nói là làm ngay, nhoáng một cái, quả trứng màu trắng khá là to đã xuất hiện trên tay của Kim Hậu, tiếp đó hấn nhanh chóng chuẩn bị một cái chảo lớn và vận ra Xích Hỏa để chuẩn bị ăn trứng rán. Cơ mà trong lúc Kim Hậu đang định đập bể cái vỏ của quả trứng thì hấn lập tức bị giọng nói rất chói tai của Bạch lão đột ngột ngăn lại:

“Mau dừng tay lại tên ngu ngốc kia! Người chẳng lẽ không biết là mùi lòng trứng của Thanh Cự Mãng Xà có thể hấp dẫn không những rất nhiều rắn độc, nó còn có thể làm cho Thanh Cự Mãng Xà cảm nhận một loại mùi đặc trưng mà cho dù người có cách xa chỗ nó vài cây số, con rắn đó vẫn sẽ tìm đến tận cửa chỗ người đang trú ẩn người có biết không? Thật đúng là thiếu kiến thức nó khổ thật đấy.”

“Ặc! Sur phụ, con làm sao mà biết được. Tại sao lúc con lấy trứng thì người không nhắc con một tiếng...” Trong khi Kim Hậu đang định chất vấn lại Bạch lão thì đột nhiên trong đầu hấn bỗng lóe lên một ý tưởng.

“...Khoan đã! Sur phụ, người vừa nói là lòng trứng của Thanh Cự Mãng Xà có thể hấp dẫn không những rất nhiều rắn mà còn chính cả bản thân con Thanh Cự Mãng Xà sao?”

“Chứ còn sao nữa, người bị lảng tai hay sao mà nghe không rõ à?” Bạch lão nghiêm khắc đáp lại lời hấn.

“Hura! Nếu như vậy thì mọi chuyện có thể được giải quyết rồi!” Trước sự khó hiểu của Bạch lão, Kim Hậu bỗng tự dưng hú lên một tiếng quái dị làm cả

khu sơn cốc vang vọng âm thanh kỳ lạ này của hắn

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Công Tác Chuẩn Bị

Kể từ ngày hôm qua cho tới tận bây giờ, sau khi nhìn thấy vết thâm đen biến dạng trên người Ngọc Dung, Bạch lão không biết vì sao mà giam mình trong chiếc nhẫn đen trên cổ Kim Hậu suốt cả ngày trời, phải cho tới khi hắn đại đột định đập trứng của con Thanh Cự Mãng Xà ra thì bấy giờ lão mới kịp thời hiện ra ngăn hắn lại.

Mặc dù suốt nửa Kim Hậu đã tự “lấy đá đập chân” của chính mình. Thế nhưng cũng mượn nhờ cái cơ hội này, hắn bèn kể hết một mạch tình hình hiện tại, cũng như cái dự định chống lại Lang Hồ dong binh đoàn của hắn cho Bạch lão nghe.

Chờ cho Kim Hậu kể hết ra xong xuôi, Bạch lão mới liền chau mày nhìn hắn hỏi:

“Ngươi thật sự muốn dấn thân vào cái chuyện nguy hiểm này sao? Nên nhớ là vì sư đã nói với ngươi, rằng sẽ không bao giờ nhúng tay vào những chuyện rắc rối mà chính ngươi tự gây ra hay tự tham gia đâu.”

“Con biết mà sư phụ, nhưng mà con đã quyết tâm phải cứu giúp những người vô tội vì con mà đã bị liên lụy. Hơn nữa Lang Hồ dong binh đoàn và con đã có mối thù không đội trời chung, vậy thì chính con sẽ là phải người đặt dấu chấm hết cho những rắc rối với bọn cặn bã này!” Kim Hậu vẫn kiên quyết không chút do dự đáp lại.

“Ngươi phải biết là ngươi đang chống lại với cả một đội ngũ đông đúc những lính đánh thuê có kinh nghiệm vào sinh ra tử. Ngoài ra đoàn trưởng của chúng có tu vi đầu nguyên cảnh mà với cái thực lực nhỏ bé hiện giờ của ngươi thì có khác nào là tự tìm chết?”

“Con hiểu rõ điều này mà sư phụ. Con đã có một kế hoạch đặt bẫy bọn chúng rồi nên ngươi cứ yên tâm.” Kim Hậu đáp lại lời lão bằng một giọng điệu khá là tự tin.

“Ta biết, cái tên nhóc khôn lỏi nhà ngươi sẽ không ngu ngốc tới như vậy. Thế nhưng mà kế hoạch gì thì kế hoạch, không được chủ quan trong bất luận vấn đề nào cả. Bởi vì mọi kế hoạch và những toan tính cho dù có được dàn xếp thấu đáo thế nào đi chăng nữa thì ngươi cũng phải luôn chừa ra cho mình một cái đường lui. Cẩn tắc thì vô áy náy. Bằng không để cho vì sư lần kế xuất hiện thì chính là ta phải hốt cái thân xác tàn tạ hấp hối của ngươi đấy.”

Nếu nghe bề ngoài thì có thể thấy Bạch lão tỏ thái độ rất lạnh lùng đối với Kim Hậu, rằng lão tuy nói những lời khá khó nghe, thế nhưng những lời nói ấy của lão đều là những lời dận dò, quan tâm rất thật lòng cho hắn.

“Sư phụ, người đừng có lo lắng. Con biết mình phải làm gì mà.” Kim Hậu mỉm cười âm áp nói.

“Ài, thật là...” - Lão thở dài ra một hơi rồi lại tiếp lời – “Tại sao cái tên nhóc ngu ngốc nhà ngươi luôn khiến cho vì sư phải đau đầu đủ mọi thứ như thế này... Vậy thì thế này đi, còn nhớ điều mà vì sư nói với ngươi lần trước không? Cũng đã tới lúc cho ngươi biết một trong những lý do tại sao không nên đắc tội với luyện được sư rồi. Công đoạn này rất cần thời gian nên ngươi chuẩn bị nhanh đi...”

“Sư phụ, ý người có phải là... “thứ đó” ấy ạ?” Nét mặt của Kim Hậu bỗng biến đổi trở nên rất chi là nghiêm túc.

“Đúng vậy!”

“... Vậy thì con sẽ chuẩn bị ngay...”

“Á!!!!!!!!!!!!!!”

Cơ mà trong lúc hai thầy trò Kim Hậu còn đang mải trao đổi thông qua tâm linh, đột nhiên từ phía sau Kim Hậu bỗng vang lên một tiếng kêu la thất thanh. Đề tới lúc hắn giật thót mình quay người nhìn lại thì đã thấy Ngọc Dung lấy hai tay bịt lại gương mặt đã đỏ bừng như gấc của nàng.

“Có chuyện gì vậy? Cô cảm thấy không khỏe ở đâu sao?” Kim Hậu hốt hoảng nhìn nàng hỏi.

“Cái... quần...” Ngọc Dung ngập ngừng nói không hết nổi cả câu.

“Quần tôi làm sao cơ?” Hắn nghi hoặc nhìn xuống phía dưới quần thì thấy nó có chút hơi bẩn, ngoài ra thì chả có gì kỳ lạ cả.

“Trời ạ! Nhìn ra đằng sau ấy.” Ngọc Dung có vẻ như đã không thể chịu đựng thêm được nữa, nàng liền xoay người ôm mặt chạy ngược vào trong sơn động.

“Hả?!!!!” Tất nhiên Kim Hậu sau khi quay người nhìn ra phía sau cái quần của mình thì hấn mới lập tức hiểu ra tại sao Ngọc Dung lại có phản ứng quái lạ như vậy. Té ra là cái quần bị rách mỏng từ vụ đuổi bắt hôm qua hấn vẫn chưa đi thay mà cứ như vậy tòng ngồng hở ra cái mỏng... trắng đét.

“Thôi chết! Thảo nào cả ngày hôm qua mình thấy man mát ở phía sau... Hóa ra là vẫn chưa thay cái quần rách!” Bàng hoàng nhận ra cái “chỗ không ổn” trên trang phục của mình, Kim Hậu bây giờ mới đỏ mặt ngượng ngùng vội vàng lấy hai tay che lại.

“Cạch, cạch...” Hai người Kim Hậu và Ngọc Dung mỗi người ngồi mỗi góc đang chăm chú vào bữa sáng của mình.

Không ai nói một câu hay nhìn nhau một cái nào cả. Riêng Kim Hậu thì không nói, hấn cảm thấy cực kỳ mất mặt. Còn về phần Ngọc Dung thì nàng vẫn còn hơi sốc khi mà cái cặp “vật thể” lù lù trắng “nồn nà” của Kim Hậu đập vào mắt nàng vừa mới sáng ra.

Cũng bởi vì ngày hôm qua hấn mãi lo khá nhiều chuyện, cộng thêm bản thân Ngọc Dung cũng ở trong tình trạng tâm lý không được ổn định thể nên hai người chẳng ai để ý tới cái quần rách này cả.

Không thể không nói, cái sự cố giờ khóc giờ cười này đã vô tình kéo trở lại cái bầu không khí tràn ngập khoảng cách và sự ngượng ngùng mà hai người họ đã phải cố gắng lắm mới vùng thoát ra khỏi ngày hôm qua.

Rất may bầu không khí “căng thẳng” này cũng chẳng duy trì được bao lâu, bởi ngượng thì ngượng thật đấy, nhưng cái vấn đề trước mắt rất là khẩn cấp nên Kim Hậu vẫn đành phải mặt dày làm người mở lời nói trước:

“Ngọc... Dung. Tôi vừa nghĩ ra một kế hoạch đối phó với lũ Lang Hổ dong binh đoàn. Tôi muốn cô nghe xong rồi cho ý kiến của mình. Vả lại trong vụ này tôi cũng rất cần sức lực của cô nữa.” Để cho đỡ bớt ngượng, Kim Hậu đành lập tức một mạch nói toạc hết ra kế hoạch cũng như tất cả mọi phương án mà hấn đã dự tính cho nàng nghe một lượt.

Và sau khi Kim Hậu phổ biến xong kế hoạch cho Ngọc Dung, hấn đồng thời liền nhận được một cái ánh mắt tròn tròn vì kinh ngạc từ cô nàng.

“Có vấn đề gì trong kế hoạch của tôi sao?” Kim Hậu gãi gãi cái đầu hỏi.

“Không...” – Nàng lắc nhẹ cái đầu – “Thứ lỗi cho tôi nói thẳng. Lúc đầu mới gặp tôi còn tưởng cậu là một tên nhà quê lên tỉnh cực ngố. Sau một thời gian thì tôi lại thấy cậu là một người bình tĩnh, điềm tĩnh tới lạ thường. Nhưng giờ thì tôi thấy cậu thật sự rất... táo bạo. À không.. điên rồ mới đúng!” Cũng không hiểu tại sao nàng lại lựa chọn từ “điên rồ” để đánh giá kế hoạch của Kim Hậu, thế nhưng mà có vẻ như nó đã khiến cho Ngọc Dung không khỏi phải cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên.

“Ặc...” Kim Hậu nghech mặt ra không biết phải đáp lại cái lời “khen” làm sao cho phải.

“Nhưng trong cái tình thế này còn sự lựa chọn nào nữa sao? Dù có cho kế hoạch của cậu có điên khùng hơn nữa thì tôi cũng sẽ phải thử thôi. Chẳng phải cậu cũng đã nói phải luôn có niềm tin và hy vọng sao?”

“Híc, cô đừng có nói cứ như thể mình là bèo dạt mây trôi để kệ cho số phận cuốn trôi đưa đẩy tới đâu thì tới vậy chứ.” – Kim Hậu bắt đầu dĩ cười khỏ nói – “Cô cứ yên tâm, nếu như có gì đó nguy hiểm ngoài ý muốn xảy ra thì tôi sẽ đảm bảo an toàn cho cả hai chúng ta. Thế nên chỉ cần cô và tôi cố gắng triển khai theo đúng chi tiết trong kế hoạch là sẽ ổn thôi.”

“Trong kế hoạch này của cậu liệu có bao nhiêu xác suất thành công?” Ngọc Dung lo lắng hỏi.

“Có lẽ là... khoảng chừng sáu phần đi. Bởi vì kế hoạch của tôi còn phụ thuộc vào một số yếu tố may mắn nữa. Dầu sao thì chỉ có thể tùy cơ ứng biến, nhưng chuyện này thì cứ để tôi lo. Chỉ cần cô cứ làm tốt nhiệm vụ của mình là chúng ta đã có chắc bốn phần thành công nằm trong túi rồi.”

Trông thấy thái độ tự tin cùng với ánh mắt tràn sự kiên định của Kim Hậu, trong lòng Ngọc Dung cũng thoáng trở nên yên tâm hơn một chút hơn trước đó rất nhiều. Tuy nhiên nàng cũng không có biết một điều là mặc dù hấn tỏ thái độ rất là thông thả và bình tĩnh, thế nhưng trong lòng Kim Hậu thì lại trái ngược so với cái vẻ ngoài bình tĩnh của hấn lúc này.

Hai từ căng thẳng có lẽ là hai từ thích hợp nhất để diễn tả tâm trạng của hấn hiện giờ. Sự mạo hiểm đến từ trong kế hoạch của hấn cũng không có an toàn như những gì hấn nói trấn an với Ngọc Dung. Thế nhưng mà ngoài cách này ra thì Kim Hậu cũng không thể tài nghĩ ra được cách giải quyết nào khác nữa... cho nên hấn chỉ có thể đành phải mạo hiểm mà thôi.

“Ngọc Dung nè, tôi nghĩ chúng ta đã không còn nhiều thời gian. Vì vậy mà ngay bây giờ tôi sẽ phải đi chuẩn bị một số thứ cho kế hoạch. Cô cứ ngồi đây chờ cho tới khi tôi đi ra khỏi sơn động thì cả hai chúng ta sẽ cùng nhau đi thị sát khu vực để đặt bẫy.” Nhanh chóng dẹp bỏ đi những ý nghĩ dư thừa của mình, Kim Hậu liền đứng dậy đi chuẩn bị cái “thứ đó” mà hấn và Bạch lão đã nhắc tới lúc sáng.

“Cậu định chuẩn bị cái gì?” Ngọc Dung chớp mắt nhìn hấn hỏi.

“Bí mật! À mà còn nữa, bất luận nếu như cô có nghe thấy tiếng động hay nhìn thấy bất cứ những hiện tượng gì kỳ lạ ở bên trong sơn động thì mong cô đừng có đi vào hoặc là nhìn trộm. Tôi rất cần sự tập trung cao độ cũng như một không gian im lặng nên mong cô hãy hiểu cho.” Kim Hậu lần này dùng một bộ mặt rất là nghiêm túc để nói ra những lời này. Nghiêm túc tới nỗi mà Ngọc Dung cũng chỉ biết im lặng gật đầu đồng ý với hấn mà thôi.

Vài giờ đồng hồ thấm thoát trôi qua, Ngọc Dung lúc này đây đang ngồi thong thả nghỉ ngơi dưới bóng một gốc cây đầy lá xanh tươi rất là thoáng mát. Cô nàng hiện tại đang rất chỉ là thích thú vuốt ve cái bộ lông mềm như tơ lụa của Hòa Nhi. Mà Hòa Nhi cũng đang rất hưởng thụ cái cách mà Ngọc Dung chăm sóc cái bộ lông mượt mà của nó. Cũng không biết là bằng cách nào nhưng xem ra Ngọc Dung đã rất nhanh chóng kết thân được với chú sói lửa xinh xắn này chưa đầy nửa ngày.

Bùm!

Lại một tiếng nổ bỗng dưng vang ra từ phía bên trong sơn động. Cơ mà Ngọc Dung cũng không có thái độ bất ngờ gì cả, tại vì đây đã là lần thứ tám nàng nghe được cái tiếng nổ chói tai này phát ra rồi. Mặc dù nàng rất tò mò muốn biết Kim Hậu đang làm cái gì, thậm chí nàng còn định làm trái lời hấn ngó vào để xem thử. Thế nhưng để cho Ngọc Dung phải cảm thấy ngoài ý muốn đó là Hòa Nhi luôn lấy cái miệng giật giật nhẹ vạt áo của nàng lại. Ý bảo không nên quấy rầy Kim Hậu.

“Tên ngốc kia đúng thật là may mắn khi có được một người bạn trung thành và thông minh như em...” – Nàng bỗng dưng dang hai tay ôm chặt lấy cái cổ của Hòa Nhi rồi thốt lên – “... Hòa Nhi ơi, em thật là đáng yêu chết đi được! Chị cảm thấy thật là ganh tị quá đi...”

Cứ như vậy thêm hai lần Bùm bùm đoàng đoàng nữa. Cuối cùng thì Kim Hậu cũng lững thững bước ra từ bên trong sơn động. Đập vào tầm mắt của Ngọc Dung bây giờ là Kim Hậu toàn thân quần áo chỗ rách chỗ không, mặt mày hấn thì đen thui thâm kịt lại giống như vừa mới bôi than vào mặt vậy.

“Khục! Khục!...” – Kim Hậu chạt vạt ho ra một làn khói rồi lảm bảm – “Móa nó, sao mình luyện được mà cứ như là làm thợ mỏ đào than không bằng ấy...”

“Này, rốt cuộc thì cậu đã làm cái gì mà thành ra nông nổi như thế này?” Kim Hậu còn chưa kịp đưa mắt nhìn quanh thì ngay lập tức Ngọc Dung đã hiểu kỳ tiền tới chỗ hấn rồi dùng một cái nét mặt khó hiểu hỏi.

“Không... không sao cả. Nói chung chuẩn bị đã thành công... ý không, đã xong rồi mới đúng. Bây giờ cô để tôi đi rửa mặt rồi chúng ta cùng đi... Khục!... thị sát... Khục! Khục!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Thăm Dò

Kim Hậu không phải để cho Ngọc Dung phải đợi lâu. Hấn nhanh chóng rửa lại mặt mũi rồi thay lại một bộ quần áo mới cho thật sạch sẽ, thơm mát. Bấy giờ thì cả hai mới... À mà phải rồi, tất nhiên không thể không nhắc tới Hòa Nhi được. Tính thêm cả chú sói dễ thương này nữa thì phải là cả ba cùng rời khỏi khu sơn cốc để ra ngoài thăm dò tìm kiếm địa điểm thích hợp cho cái kế hoạch mà Ngọc Dung ví là “điên rồ” của Kim Hậu.

Pháp sư cũng có thể di chuyển với tốc độ rất nhanh bằng một số thủ thuật. Thế nhưng đó là đối với những người có tu vi đã cao, còn Ngọc Dung với thực lực thất tinh giả nguyên cảnh của mình thì nàng tất nhiên không thể làm được gì rồi. Cơ mà rất may là đã có Hòa Nhi giúp nàng về vấn đề di chuyển này. Nó tất nhiên rất bằng lòng cho phép nàng ngồi trên lưng để giúp cho nàng có thể theo kịp được với cái tốc độ khủng bố của Kim Hậu.

Ngồi trên lưng Hòa Nhi, Ngọc Dung chăm chú để ý tới Kim Hậu đang phi thân bay ở phía trước. Nếu hỏi tại sao nàng lại dễ dàng đi tin một người mới chỉ nói với vài câu động viên với nàng thì có lẽ là bởi vì người thiếu niên này tuy chỉ mới cỡ trạc tuổi nàng, thế nhưng hấn lại làm được rất nhiều điều không tưởng.

Vèn vèn từ hai tháng trước, Kim Hậu mới chỉ có cái tu vi nhỏ bé tam tinh giả nguyên cảnh. Lúc ấy hấn vẫn còn rất chật vật phải một mình chạy trốn trong ma thú rừng rậm đầy nguy hiểm. Thế mà bây giờ loáng một cái, hấn đã vượt mặt nàng, sở hữu tu vi bát tinh giả nguyên cảnh.

Chỉ riêng điều này thôi, Ngọc Dung đã biết được Kim Hậu có thân thế hoặc là có bí mật gì đó không hề đơn giản. Bản thân nàng cũng là người có một chút hiểu biết về thế giới sức mạnh thật sự ở đại lục Vô Biên, cho nên có lẽ nàng quyết định thử một lần đặt cược hết vận may vào người cậu thiếu niên này một lần. Dẫu sao thì nàng cũng đã không còn phương án nào khác để mà chọn lựa cả.

Trong khi Ngọc Dung còn đang mải chìm đắm trong những dòng suy nghĩ miên man, Kim Hậu đã từ lúc nào giảm xuống tốc độ để di chuyển song song cùng với Hòa Nhi. Thấy Ngọc Dung đang ngồi thất thần ôm cổ Hòa Nhi không có phản ứng gì cả, hấn nghĩ cô nàng không quen đi nhanh kiểu này nên mới bèn hơi cúi sát tới bên nàng rồi nói:

“Này Ngọc Dung, cô làm sao vậy? Cô có phải bị chóng mặt không?”

Tiếng nói này của Kim Hậu ngay lập tức kéo Ngọc Dung trở lại với hiện thực. Tuy nhiên ngay khi nàng mới hoàn hồn tỉnh lại rồi quay sang nhìn về phía Kim Hậu thì nàng đã bất ngờ thấy gương mặt của hấn ghé khá sát vào với mặt của mình.

“Gần quá...” Ngọc Dung giật mình thầm nghĩ, đồng thời trên hai má của nàng không hiểu vì sao mà lại chột đỏ ửng lên.

Về phần Kim Hậu, hẳn cũng không hề hay biết bởi vì cái thái độ quá vô tư của mình mà đã khiến cho Ngọc Dung phải thẹn thùng xấu hổ. Thấy cô nàng không những không trả lời mà gương mặt còn đỏ ửng như trái gấc. Hắn bèn quan tâm hỏi:

“Này Ngọc Dung, sao mặt cô tự dưng đỏ hết cả lên vậy? Nếu cô cảm thấy không khỏe thì chúng ta có thể dừng lại nghỉ ngơi một lát...”

Còn không để cho Kim Hậu nói xong, Ngọc Dung đã vội vàng khua tay lúng túng sẵn giọng đáp lại:

“Không, tôi không sao... Chúng ta cũng đã không còn có nhiều thời gian nữa. Cậu tốt nhất là nên nghĩ cách làm sao để cho kế hoạch được thuận lợi triển khai đi, đừng có để ý đến tôi nữa!” Vừa mới nói dứt lời, Ngọc Dung liền nhanh chóng thúc dục Hỏa Nhi lao nhanh về phía đằng trước. Bỏ lại Kim Hậu đang ngêch mặt ra vì không hiểu tại sao lòng tốt của hắn lại bị nâng cự tuyệt phủ phàng như vậy.

Không lâu sau, khi mà ba người Kim Hậu vượt qua một chặng đường miệt mài khá là im ắng. Cuối cùng thì bọn họ cũng đã tiến gần tới khu vực vành đai của ma thú rừng rậm. Đến đây thì Kim Hậu và Hỏa Nhi đã không cần phải tăng tốc lao mình như trước nữa mà cả hai chỉ cần thận từng bước đi bộ mà thôi.

“Có phải cô đã nói là suốt một tuần qua, Lang Hồ dong binh đoàn cật lực chia người vào rừng để lùng giết tôi đúng không?” Kim Hậu ngược lên nhìn Ngọc Dung đang ngồi trên lưng Hỏa Nhi rồi hỏi.

“Đúng vậy, bọn chúng lùng sục bới tung cả khu vực vành đai suốt cả một tuần qua rồi. Thậm chí chúng còn mua chuộc thêm khá nhiều dong binh đoàn khác trong trấn để nhờ tìm tung tích của cậu. Cho nên nếu như chỉ cần cậu gặp đoàn đội nào đó trong rừng thì chắc chắn sẽ bị tấn công.” Ngọc Dung gật đầu đáp lại hắn.

“Nhưng làm sao tất cả bọn họ có thể nhận dạng tôi được? Chẳng lẽ Lang Hồ dong binh đoàn phát cáo thị rồi về chân dung của tôi lên giấy chắc?” Kim Hậu vừa xoa cằm vừa nhíu mày lại khó hiểu nói.

“Này, chẳng lẽ cậu thật sự không biết sao?” Ngọc Dung khẽ nghiêng đầu ngạc nhiên nhìn Kim Hậu hỏi.

“Tôi không...” Hắn lắc đầu ngầy ngậy.

“Vậy thì để tôi nói cho cậu một “bí mật” này nhé, đó là để nhận biết được cậu thật ra cực kỳ dễ dàng hơn cậu tưởng đấy” – Nàng vừa nói, rồi vừa chỉ chỉ vào chiếc áo trắng và cái quần xanh mà nàng đang mặc trên người – “Chả cần phải biết tướng mạo của cậu ra sao, riêng cái bộ trang phục này cũng đã đủ để khiến người ta dễ dàng nhận ra được cậu rồi. Nói thật nhé, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ thấy hay là biết ở nơi nào có kiểu thiết kế trang phục kỳ lạ như thế này. Có thể ở bộ tộc hay nơi nào đó rất xa chỗ này mặc chúng. Thế nhưng mà ở nơi đây, với cái loại trang phục này thì nó lại trông cực kỳ khác người đây cậu có biết không?”

“Ặc!... không phải chứ? Bộ quần áo của tôi chẳng lẽ lại nổi bật tới mức ấy sao?” Kim Hậu bỗng ngăn người ra nói. Mặc dù lần đầu vào trấn hắn cũng đã biết là quần áo hắn mặc rất kỳ lạ ở cái thế giới này, thế nhưng mà để tới cái mức độ làm ai ai cũng có thể nhận ra được hắn thì đúng là làm cho Kim Hậu phải cảm thấy ngoài ý muốn.

Ngọc Dung sau khi nghe Kim Hậu nói xong thì nàng triệt để im lặng rồi dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn hắn. Thật sự thì nàng cũng không biết phải bình luận gì cho cái “trường hợp” này cả.

Trong lúc cả hai người đang mãi nói chuyện thì bỗng dưng Hỏa Nhi lại khịt nhẹ cái mũi và vênh cao đôi tai của mình lên. Có vẻ như nó phát hiện ra được điều gì đó.

“Phía trước hình như có cái gì đó đang tới gần. Hỏa Nhi, mau cùng tao nhảy lên cái cây kia!” Thấy Hỏa Nhi có biểu hiện như vậy, Kim Hậu liền lập tức kịp thời phản ứng lại rất nhanh. Chưa đầy một cái hít thở trôi qua, hắn và Hỏa Nhi đã cùng nhảy lên trên một cái cây có cành lá khá là rậm rạp ở bên đường. Tất nhiên Ngọc Dung ngồi trên lưng Hỏa Nhi cũng nằm cúi sát người xuống ôm lấy cổ nó để tránh bị phát hiện.

Cũng chẳng phải để cho bọn họ phải đợi lâu, từ trong những bụi cây bỗng xuất hiện một nhóm dong binh có nhân số khoảng chừng hơn ba mươi người gì đó.

“Mọi người cẩn thận cùng nhau di chuyển không được tách rời ra khỏi nhóm. Nếu bị lạc thì không có ai quay lại tìm đâu.” Người đoàn trưởng trong nhóm khẽ dặn dò với đồng đội.

Có vẻ như đoàn dong binh này cũng nhanh chóng sẽ rời khỏi đây nên ba người Kim Hậu ở trên cây triệt để giống như hóa đá không phát ra một tiếng động nào cả. Trong lúc chờ cho bọn họ rời khỏi thì ở cuối đoàn có hai thanh niên đang khẽ thì thầm nói chuyện riêng với nhau.

Một người trong đó nói:

“Này mày có biết hôm nay trưởng đoàn Lưu Tuấn và phó đoàn trưởng Lưu Tuấn của Lang Hồ dong binh đoàn đích thân dẫn người tiến sâu vào trong khu vực trung gian của ma thú rừng rậm không?”

Nghe thấy chuyện liên quan đến Lang Hồ dong binh đoàn, Kim Hậu đang ở trên cây lập tức “vênh tai” lên nghe lỏm cuộc đối thoại.

“Tao biết rồi, đúng là chỉ có mỗi Lang Hồ dong binh đoàn mới có đủ vốn liếng để dám mạo hiểm như vậy. Nghe nói bọn họ vào đó để đi lùng bắt một thằng nhãi ranh giết chết em út của anh em nhà họ Lưu. Chắc, tao đúng thật là cảm thấy thương hại cho thằng nhãi kia, tự dung lại dám đối đầu với Lang Hồ dong binh đoàn.” Người bên cạnh tấm tắc lắc đầu đáp.

“Công nhận, nghe nói Khai Sơn dong binh đoàn chỉ vì giúp đỡ che dấu cho thằng nhãi ấy mà cả đoàn đều bị Lang Hồ dong binh đoàn ám hại. Nghĩ mà sợ thật đấy, bọn họ còn dễ dàng qua mặt được cả kẻ ước của dong binh công hội...”

“Dong binh công hội có biết thì cũng chẳng làm gì được, bởi vì làm quái gì có bằng chứng? Buộc tội được bọn họ kiểu gì cơ chứ? Tại cái Lâm Sơn trấn này ai mà chả biết bá chủ ẩn dật là do Lang Hồ dong binh đoàn chiếm hữu từ lâu...”

Cơ mà trong lúc hai anh chàng thanh niên này đang mãi nói chuyện phiếm thì bỗng đoàn trưởng của đội dong binh này đã đứng khoanh tay mặt hầm hầm nhìn bọn họ từ lúc nào. Ông ta đột nhiên duỗi tay xách hai tai cả hai người lên rồi mắng:

“Hai thằng ngu này, chúng mày mà còn nói chuyện riêng nữa thì tao cúp lương chúng mày hôm nay đấy. Đi săn ma thú mà cứ như đi dạo chơi ngắm cảnh như thế thì có ngày chúng mày đến cả xương cốt cũng không có còn một mống đâu!”

“Ái...ái ui da! Đoàn trưởng xin thương tình tha cho cái tai của bọn em ạ! Bọn em biết lỗi rồi... Hu hu...”

Chờ cho đoàn dong binh này đi khuất khỏi tầm nhìn, Kim Hậu và Hỏa Nhi bấy giờ mới lặng lẽ từ từ nhảy từ trên cây xuống.

“Xem ra kế hoạch của tôi đã có một chút thay đổi. Chúng ta không cần phải mạo hiểm dùng kế khích tướng để dụ tên Lưu Tuân nữa rồi. Hấn và em trai của hắn hiện đang ở bên trong ma thú rừng rậm, vậy thì càng dễ để tiện cho chúng sập bẫy rồi sau đó thì vừa đủ để hốt gọn một mẻ rồi.” Vừa mới tiếp xuống dưới đất, Kim Hậu liền ngẩng lên nghiêm nghị nói với Ngọc Dung vẫn đang ngồi trên lưng Hỏa Nhi.

“Này, cậu đừng có mà quá cậy mạnh. Dù sao thì một đấu nguyên cảnh, một cửu tinh giả nguyên cảnh cũng không phải là chuyện dễ giỡn chơi đâu. Đó là con chưa tính cả đám dong binh kia...” Ngọc Dung dường như vẫn còn rất lo lắng.

“Tôi đã nói bao nhiêu lần với cô là cứ bình tĩnh cứ làm theo kế hoạch là được cơ mà. Bây giờ chúng ta đi kiểm tra thoáng qua một số nơi mà tôi đã chọn để đặt bẫy rồi sau đó nhanh chóng cùng trở lại sơn cốc để nghỉ ngơi lấy sức thôi. Còn ngày mai... sẽ là ngày chúng ta đặt dấu chấm hết cho cái lũ ác ôn Lang Hồ dong binh đoàn này!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Trước Thềm Sóng Dữ

Sau khi kiểm tra và lập lịch trình hết cả một loạt những địa điểm mà Kim Hậu cho là có thể đặt bẫy hiệu quả. Hai người một sói bấy giờ mới an tâm bình thân quay trở lại khu sơn cốc. Tiện thể trên đường đi không có việc gì làm, Kim Hậu bèn tranh thủ giải thích thêm một số chi tiết trong kế hoạch của hắn cho Ngọc Dung nghe.

“Này, cậu có chắc là thứ này có thể dẫn dụ ma thú được không vậy?” Ngọc Dung hiện đang cảm thấy rất lăm lăm nhìn vào một cái lọ trong suốt ở trên tay. Bên trong cái lọ đó có chứa một thứ chất bột phấn màu xám xám trông khá là kỳ dị.

“Còn phải nói, có thứ thuốc bột “Động Xuân Vạn Thú Dược” này thì tôi đảm bảo một trăm phần... ý nhầm, mười phần thành công để dẫn dụ cả một đồng ma thú tới.” Kim Hậu nói như chém đinh chặt sắt.

“Sao cái tên này nghe thật là thô bỉ... đừng nói với tôi đây là...” Ngọc Dung nhú lại cặp mày liễu nghi hoặc nhìn Kim Hậu.

“Đúng vậy, tác dụng y như cái tên của nó. Chỉ cần rắc thuốc này vào bọn người Lang Hồ dong binh đoàn là sẽ có cả đồng ma thú động đực lao tới tìm bạn tình. Đến lúc đó chúng thấy một đám nhân loại không những có hương thơm “hấp dẫn” mà lại còn “gợi tình” thì... Khụ! Khụ!...” - Kim Hậu cố nén nhin cười rồi lại nói – “Đáng tiếc là thứ thuốc này chỉ có tác dụng với mỗi ma thú nhất giai mà thôi. Không thì tôi đã dễ dàng làm cô cả đám ác ôn ấy từ lâu rồi... Này, cô làm sao mà nhìn tôi lạ vậy?” Thấy Ngọc Dung bỗng dưng nhìn mình bằng một ánh mắt không mấy thiện cảm, Kim Hậu liền cảm thấy có chút có gì đó không đúng nên hắn bèn trực tiếp hỏi thẳng năng.

“Hừ! Tôi thật không ngờ bề ngoài cậu trông ngu ngơ khờ khờ như vậy mà lại có đầu óc không những đen tối, đã thế lại còn rất ti tiện bỉ ổi như vậy... Nếu tôi mà để mất cảnh giác thì chắc là sẽ bị cậu xoi mói luôn đúng không?” Ngọc Dung vừa nói, vừa tỏ ra đề phòng lùi lại vài bước rồi cẩn thận nấp mình ra đằng sau Hỏa Nhi.

“Ặc! Con lại “mẹ trẻ”, xin “mẹ” hãy chú ý vào trọng tâm cho tôi nhờ có được không vậy? Cô đừng có mà suy bụng ta ra bụng người có được không thế?” Kim Hậu đỏ mặt hỏi hột nói.

“Cái gì? Cậu nói ai suy bụng ta ra bụng người hả cái đồ bày bạ? Ai mà biết được cậu tự dung nổi lên thú tính rồi dùng xuân dược đi hại con gái nhà lành thì sao?” – Ngọc Dung nhìn Kim Hậu cười lạnh nói – “Đừng tưởng tôi không biết bản chất “hoang dã” của lũ đàn ông các cậu. Chỉ cần có cơ hội là sẽ vồ lấy con nhà người ta rồi dè ra ngấu nghiến “ăn thịt” tới tấp mà thôi.”

Bị Ngọc Dung dùng một loại giọng điệu cực kỳ chua ngoa triệt để áp đảo, Kim Hậu trong lòng cảm thấy cực kỳ uất ức nên hấn liền buồn bực phản pháo lại:

“Tôi nói cô này Ngọc Dung, cô đừng có cứ chuyện này xọ chuyện kia có được không vậy? Thứ nhất, tôi xin nhấn mạnh với cô là thứ thuốc bột này chỉ có công hiệu với ma thú thôi nên cô khỏi phải đi lo chuyện bao đồng. Thứ hai, chúng ta đang bàn chuyện để chống lại với kẻ thù, tại sao cô lại cứ thích rẽ lối câu chuyện làm lạc đề hết rồi thế này? Và thứ ba là... nếu nói người đầu óc đen tối thì ở đây chỉ có mình cô mà thôi. Cái gì mà đàn ông thú tính cơ chứ? Cô hãy thử tự nhìn lại mình đi rồi hấn nói. Ặc! Tôi hoàn toàn không có... Ô kia, này! Cô làm cái quái gì vậy hả?!!!”

Trong khi Kim Hậu đang định nói hết câu thì đột nhiên Ngọc Dung với một bộ mặt đã nổi cáu không chút do dự nào thẳng tay ném vật mà nàng đang cầm về phía mặt của hấn.

Choang!

Tất nhiên với thân thủ của mình thì Kim Hậu rất dễ dàng né tránh khỏi được cái lọ. Cơ mà điều mà làm mặt mũi hấn phải sợ hãi tái mét khi nhìn lại đó là cái vật mà cô nàng kia “tiện tay” ném hấn là cái lọ chứa “Động Xuân Vạn Thú Dược”. Với cú ném thần sầu đó thì cái lọ vỡ là chuyện không thể tránh khỏi, thuốc bột màu xám bên trong cái lọ rất nhanh chóng đổ ra ngoài và dần dần khuếch trương ra tứ phía.

“Chạy! Hóa Nhi, mau mau rời khỏi nhanh lên!”

“Á! Cậu làm cái gì vậy?”

Không còn thời gian để suy nghĩ hay giải thích cái gì nữa, Kim Hậu trực tiếp chạy tới bế xốc Ngọc Dung lên tay, sau đó vận dụng ra hết tốc độ của hấn hiện có, vất chân lên cỏ chạy thực mạng về phía trong rừng. Mặc kệ cho cô nàng có đồng ý hay là không đi nữa.

“Phù! Cuối cùng thì cũng về tới sơn cốc... Hộc hộc...”- Kim Hậu vừa mới một mạch chạy thẳng về khu sơn cốc nên lúc này đây hấn đang cực kỳ mệt nhọc đến nỗi thở cũng không ra hơi, đó là còn chưa kể hấn bế trên tay Ngọc Dung suốt nữa. Cô nàng dường như cũng đã nhìn nhận ra lỗi lầm của mình nên trên suốt cả chặng đường, nàng không có cựa quậy phản kháng gì cả mà chỉ ngoan ngoãn nép mình để cho Kim Hậu cứ như thế bế đi.

Tất nhiên Ngọc Dung có thể bảo hấn để cho Hóa Nhi chở nàng đi thì sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Thế nhưng mà cũng không hiểu vì sao, khi mà được hưởng thụ cái cảm giác được hấn bế đi thì nàng lại cảm thấy... rất là âm ập và an toàn. Cho nên mà... (Haiz) thật đúng là khó để có thể hiểu và nắm bắt được phụ nữ họ đang nghĩ cái gì và muốn cái gì... (Àiz...)

“Cô có biết là cô đã làm ra chuyện gì không hả? May mà tôi phản ứng mau lẹ chứ nếu không thì thật đúng là thảm họa mà... Ừa, Ngọc Dung! Cô có nghe tôi nói cái gì không vậy?”

Vì Kim Hậu phải chật vật chạy đường dài cho nên toàn thân hấn lúc này đã vã ra cả đồng mồ hôi, cơ mà chính cái mùi mồ hôi và mùi cơ thể hấn lúc này đây đang khiến cho Ngọc Dung nhất thời cảm thấy đầu óc có chút mê muội. Phải đến khi Kim Hậu day day cô nàng vài cái thì bấy giờ Ngọc Dung mới giật bản mình định thần lại.

“Hả... à... ừm... tôi... tôi xin lỗi...” Nàng chỉ lí nhí đáp lại lời hấn.

Nhìn thái độ của Ngọc Dung hoàn toàn khác hấn so với cái lúc mà hai người cãi nhau ban nãy. Kim Hậu còn tưởng là nàng xấu hổ về hành động của mình nên hấn mới khể thờ dài ra một hơi rồi nói:

“Lần sau cô nhớ cẩn thận một chút, đừng có hơi tí là giận dữ tiện tay ném loạn như thế. Cô mà dịu dàng hơn một chút thì chắc chắn sẽ là một cô gái cực kỳ dễ thương đó.”

Tất nhiên với cái bản tính vô tư của mình, chàng Kim Hậu của chúng ta chỉ biết có gì thì nói nấy mà thôi. Hấn hoàn toàn không có ý tứ sâu xa nào trong câu nói của mình. Tuy nhiên khi những lời này vừa lọt vào tai Ngọc Dung xong thì bỗng gương mặt của cô nàng lại đột ngột “biến sắc” thành một màu đỏ au.

“Cậu... cậu đang nói năng... tung... lung tung cái gì vậy? Xấu xí như tôi thì làm sao mà... được như cậu... nói...” Bị Kim Hậu làm “một đòn” tập kích bất ngờ kiểu này khiến cho Ngọc Dung lúng túng tới nỗi từng câu chữ mà nàng cố nói ra cứ bị ngắt quãng từng cụm nghe rất chi là buồn cười.

Thấy Ngọc Dung có phản ứng rất thú vị, Kim Hậu chợt khẽ mỉm cười chân thật nói:

“Tôi chỉ thấy gì thì nói đấy mà thôi. Cô cũng đừng tự đánh giá mình quá thấp như vậy. Tuy che đi mất một nửa khuôn mặt nhưng suy cho cùng thì cô vẫn thật sự rất xinh mà? Chẳng lẽ tôi nói có gì sai sao? Không nhớ cái lần cô bỏ áo choàng xuống làm mọi người ai nấy cũng phải hoa mắt hết cả à?”

Xem ra những lời nói vô tư của Kim Hậu càng ngày càng vượt quá sức chịu đựng của Ngọc Dung, tới nỗi mà bây giờ trông nàng cứ như là một con mèo nhỏ chỉ biết được những lời nói ngọt ngào này của hấn vuốt ve. Cũng phải thôi, dù sao thì đã lâu lắm rồi chưa có ai từng nói với nàng những lời này. Cho dù có là ông bác rìa mép xoắn hay là dì Bình mà nàng vẫn yêu quý đi chăng nữa. Thế nên có thể hiểu được tại sao mà Ngọc Dung lại tỏ ra bối rối tựa

như một chú nai nhỏ ngơ ngác tới như vậy.

“Tôi... tôi hiểu rồi. Cậu có thể mau thả tôi xuống có được không?” Mặc dù cảm thấy rất xấu hổ nhưng Ngọc Dung vẫn cố gắng rụt rè mở lời nhắc hấn.

“À... Hi hi, tôi quên mất.” Kim Hậu vừa nói, vừa nhẹ nhàng thả Ngọc Dung xuống mặt đất. Sau đó hấn liền đuổi vai thờ phào một cái:

“Ài, mới quá...”

“Tôi nặng đến thế sao?” Nghe được tiếng than thở này của Kim Hậu, Ngọc Dung đột nhiên nghiêng đầu quay lại nhìn hấn một cách kỳ quái hỏi.

“À, cũng khá nặng đấy. Bề cô suốt cả một chặng làm hai vai tôi mới như hết rồi này. Cô nên giảm...”

Bốp!

“Ái! Ui da! Đau quá! Sao cô lại dậm chân tôi?”

Không có một chút thương tiếc nào đối với Kim Hậu, Ngọc Dung trực tiếp đập thật mạnh vào mấy ngón chân của hấn, tiếp đó giận dữ quay lưng đi thẳng vào phía bên trong sơn cốc. Dừng dừng bỏ mặc Kim Hậu đang ôm một chân nhảy tung tung như cái lò xo vậy.

“Móa! Ban nãy vừa mới tỏ ra hiền dịu thế mà nhoáng một cái đã lại thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ rồi là sao?” Kim Hậu “đau khổ” khóc không ra nước mắt thầm nghĩ.

Một ngày chuẩn bị trước thềm sóng gió cũng dần dần lặng lẽ trôi qua. Song trăng một lúc một lam vẫn cứ như thường lệ chậm rãi mọc lên rồi tỏa sáng giữa nền trời lồng lộng đầy sao lấp lánh.

Kim Hậu hiện đang rất miệt mài chuyên tâm nấu ăn, còn Ngọc Dung thì im lặng ngồi một bên dõi theo mọi động tác, cử chỉ của hấn. Nhìn cái cách mà Kim Hậu chỉ tập trung nấu ăn không bị xao nhãng, đã vậy tay nghề nấu nướng của hấn cũng rất điêu luyện nên Ngọc Dung cũng không có bị nhàm chán, ngược lại nàng còn cảm thấy rất thú vị ngồi xem những thủ thuật nhỏ mà vui mắt của hấn nữa.

Trong khi nàng đang mãi ngắm nhìn Kim Hậu nấu ăn thì bỗng dưng nàng cảm thấy có một cơn đau đầu mạnh mẽ bất ngờ ập tới làm nàng cảm thấy rất choáng váng. Tiếp theo đó là một cơn đau dữ dội làm toàn thân nàng bị nhấn chìm trong đau đớn.

“Á! Đ...au đau... quá...”

Xoảng!

Một màn này khiến Kim Hậu đang cầm trên tay cái bát cũng phải lập tức ném bỏ hết đi rồi cấp tốc lao tới chỗ Ngọc Dung.

“Cô làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra thế?” Kim Hậu hốt hoảng đỡ nàng lên tay. Hỏi.

“Tôi... đau... quá... máu... cho tôi chút... máu...”

Những lời này của Ngọc Dung mới khiến Kim Hậu sực nhớ tới cái tác dụng độc ác của tà thuật mà nàng bị trúng phải. Nàng rất cần uống máu để trấn áp lại cơn đau dữ dội này, và theo như lời Bạch lão nói thì đây cũng là cách duy nhất để có thể trấn áp lại cơn đau mà tà thuật gây ra cho nàng.

“Máu, mình biết lấy ở đâu ra bây giờ?”

Tất nhiên chuyện này xảy ra quá đột ngột nên Kim Hậu không có kịp chuẩn bị gì cả, bảo hấn đi cửa máu của Hòa Nhi sao? Có chết hấn cũng không làm ra cái việc ngang trái ấy. Nhưng mà kiếm đâu ra mà thú để cho hấn lấy máu bây giờ, đã thế tình huống rất cấp bách cho nên Kim Hậu cũng chẳng còn thời gian đâu để đi ra ngoài tìm kiếm nữa rồi.

Đã không còn có lựa chọn nào khác, Kim Hậu đành cầm lên con dao nấu bếp ở bên cạnh, sau đó đó hấn dứt khoát cửa một nhát vào lòng bàn tay của mình một cái. Ngay lập tức một dòng máu đỏ tươi nhanh chóng tuôn trào ra khỏi da thịt của Kim Hậu.

“Đây, cô uống tạm đi.” Vừa nói, Kim Hậu vừa nhẹ nhàng hứng tay đổ máu của mình vào trong miệng của Ngọc Dung.

Cũng chẳng biết tại sao mà khi Kim Hậu cho Ngọc Dung uống máu của hấn, nàng bỗng cảm thấy có một cái gì đó ở bên trong mình mãnh liệt kêu gào đòi khát đòi hỏi thêm nữa. Đây là một cái cảm giác hoàn toàn khác hấn so với những lúc nàng uống máu ma thú, dòng máu này của Kim Hậu khiến cho đầu óc của nàng hoàn toàn chìm vào trong một trạng thái mê mẩn rất kỳ dị.

Pặc!

Ngọc Dung tự dưng lấy hai tay cầm chặt lấy cánh tay của Kim Hậu, sau đó nàng ngấu nghiêng mút lấy mút để sạch sẽ từng giọt máu trong lòng bàn tay của Kim Hậu, đồng thời hai con mắt nàng đã trở nên trống rỗng mê man trông cứ như là một người vô hồn vậy.

Tất nhiên thấy hành động thái quá này của Ngọc Dung, Kim Hậu cũng cảm thấy có gì đó không đúng, thế nhưng hấn cũng không có phản ứng lại mà cứ

để cho nàng cứ thế hút máu của mình.

“Đồ đệ ngốc, ngươi có biết là ngươi vừa mới làm chứng bệnh của cô nhóc này rắc rối thêm không đấy hả?” Một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên trong đầu Kim Hậu.

“A! Sư phụ... Cơ mà ý người là sao? Con đã làm cái gì?” Kim Hậu bỗng giật mình nghi hoặc hỏi.

“Vi sư quên không nói với ngươi là loại tà thuật này nếu uống máu ma thú thì không sao, thế nhưng xem phản ứng của cô nhóc kia thì có lẽ nếu uống máu người thì... từ giờ cô nhóc này sẽ chỉ có thể uống máu của ngươi để sống mà thôi. Nói cho ngắn gọn thì chừng nào chưa loại bỏ được tà thuật trên người thì chừng đó cô nhóc sẽ không thể sống thiếu ngươi được.”

“Ặc?!!! Lại còn có loại chuyện này nữa sao sư phụ? Sao người không nhắc con từ sớm? Sư phụ? Sư phụ?!!!” Kim Hậu bàng hoàng hỏi Bạch lão, thế nhưng sau khi giải thích xong cho hắn thì dường như lão lại im thin thít và lặn mất tăm.

“Trời ơi, sư phụ! Người thật đúng là trần đời có một không hai mà!!!!” Kim Hậu ngửa mặt nhìn lên trời than thở.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bắt Đầu Kế Hoạch!

Thời tiết hôm nay không có giống như những ngày khác, có lẽ bởi vì cảnh bầu trời trong xanh mọi hôm đã bị thay bằng bầu trời đầy mây đen. Số lượng mây mù dày đặc tới nỗi mà mặt trời cũng bị chúng hoàn toàn che khuất đi mất, khiến cho ánh nắng không thể tài nào xuyên thấu để rọi sáng như mọi khi được.

Thế nhưng trong cái ngày bầu trời âm u không mấy tốt đẹp gì này, Kim Hậu và Ngọc Dung sẽ quyết định liều mình để đối đầu với đội dong binh khét tiếng nhất Lâm Sơn trấn. Đó chính là Lang Hồ dong binh đoàn.

Hai người họ lúc này đang ngồi cảm trên tay mỗi người một bát thức ăn, tuy nhiên đồ ăn đã nguội tanh nguội ngắt từ bao giờ rồi mà vẫn không có ai động đũa gì cả. Tâm trạng lo lắng hiện lên rất rõ trên sắc mặt của Ngọc Dung bây giờ, còn trên mặt Kim Hậu là một sự hồi hộp xen lẫn chút căng thẳng không thể tả xiết.

Sau cái sự cố ngày hôm qua, cụ thể là vụ Ngọc Dung bị lên cơn đau bệnh do tà thuật trên người của mình. Cô nàng đã được Kim Hậu cho uống máu của hắn thế nên sau một giấc ngủ rất sâu, nàng cũng đã lấy lại được sức lực lẫn tinh thần như bình thường. Thậm chí trông da dẻ của nàng còn hồng hào và tràn đầy sức sống hơn trước rất nhiều. Sự thay đổi lạ lùng này cũng làm Kim Hậu cảm thấy rất nghi hoặc nhưng trước mắt còn có việc hệ trọng hơn rất nhiều, vì vậy mà hắn cũng tạm thời dẹp cái nghi vấn vu vơ này sang một bên.

Com nước đã xong xuôi hết thấy, trước lúc hai người chuẩn bị đi tới lối đi bí mật thì Kim Hậu bèn quay sang dặn dò Ngọc Dung vài điều:

“Thành bại tất cả là trong ngày hôm nay. Ngọc Dung, cô đã sẵn sàng chưa?”

Thời khắc quan trọng đã không còn chỗ để cho Ngọc Dung phải xấu hổ ngượng ngùng vì chuyện nàng uống máu của Kim Hậu ngày hôm qua, ngược lại nàng nhẹ nhàng gạt đầu và nhìn hắn bằng một ánh mắt đầy kiên định và quyết đoán.

“Được rồi. Bây giờ chúng ta sẽ cùng chia nhau ra hành động. Cô và Hòa Nhi bây giờ sẽ tới chỗ mà tôi chỉ định sẵn hôm qua. Bao giờ nghe thấy một tiếng nổ thì cô hãy ngay lập tức niệm chú sử dụng chiêu ma kỹ mà cô dùng để đối phó với con Hắc Mao Hùng lúc trước đó.” Vừa nói xong, Kim Hậu liền lấy từ trong chiếc nhẫn không gian ra một cái bình sứ rồi trực tiếp đem dúi vào trong tay của Ngọc Dung.

“Đây là Hồi lực đan có tác dụng phục hồi cả đầu khí lẫn ma lực, tác dụng của loại đan này tốt hơn rất nhiều so với ma lực được tề cho nên nếu cô cảm thấy tiêu hao quá mức thì hãy mau nuốt vào một viên. Bên trong cái lọ tổng cộng có năm viên nên cô hãy tự mình phân phối nhé.”

“Hồi lực đan? Lại... còn có công hiệu hơn cả ma lực được tề?” Ngọc Dung cầm chiếc bình sứ lên nhìn rồi kinh ngạc lắp bắp nói. Từ bé tới giờ nàng nghe nói Đầu khí đan và Ma lực được tề là hai thứ đan và dược phẩm rất quý đối với người tu luyện, bởi vì trong chiến đấu nếu như có bị tiêu hao năng lượng thì chỉ cần ăn hay uống vào là có thể phục hồi lại sức lực rồi tiếp tục chiến đấu tiếp. Thậm chí trong phút quyết định sinh tử tồn vong cũng có thể hồi lại chút sức lực dùng để chạy trốn. Vì vậy mà đối với người tu luyện nó không khác gì giống như tấm bùa hộ mạng giúp cho người ta vừa bảo vệ mạng sống lại vừa có thể dùng để chiến thắng với đối thủ.

Chỉ có điều thứ này đối với những người bình dân như nàng thì lại rất trân quý, bởi vì hai loại đan dược và dược tề này cả cái Lâm Sơn trấn cũng chả ai có điều kiện kinh tế để mua mà dùng được. Dù chỉ là loại thấp nhất chứ còn chưa nói đến những loại có phẩm cấp cao cấp hơn.

Cũng vì tất cả lý do trên mà khi Kim Hậu đưa cho nàng chiếc bình đựng Hồi lực đan này, trong một khoảnh khắc Ngọc Dung thậm chí còn tưởng hắn đang trêu chọc đùa giỡn với mình. Cơ mà sau khi nhìn vào nét mặt cực kỳ nghiêm túc lẫn ánh mắt bình tĩnh xanh biếc của hắn, nàng bỗng cảm thấy hắn hoàn toàn không có ý đùa giỡn nào ở đây cả, tất cả những gì hắn nói lúc này đây đều là sự thật.

Tuy nhiên nhận được một thứ trân quý thế này cũng khiến Ngọc Dung phải cảm thấy rất sốc, cho nên sau một phút kinh ngạc không thể khống chế, nàng hiện giờ mới có thể định thần, bình tĩnh lại.

“Thứ này... tôi có thể không... không dùng có được không?” Ngọc Dung bỗng rụt rè hỏi Kim Hậu.

“Này, chúng ta sắp chuẩn bị đi liều mạng đấy. Sao cô lại không dùng? Nếu không dùng thì cô định làm gì? Chẳng lẽ lại muốn bán lấy tiền chắc?” Kim Hậu bỗng nhíu mày có chút không hiểu hỏi.

“Tôi... đúng vậy, tôi muốn bán thứ này.” Ngọc Dung bỗng nghiêm mặt rồi thẳng thắn đáp lại hắn.

“Vậy cô bán lấy tiền rồi làm gì? Tôi biết cô rất thích tiền nhưng mà cũng phải có mạng thì mới tiêu được chứ?” Trên trán của Kim Hậu bỗng dưng lăm lăm đổ xuống một bá mồ hôi hột.

“Tiểu Dương rất cần tiền để mua một viên nhị phẩm đan dược để chữa bệnh. Tôi muốn đem thứ này bán đi để dành dụm ít tiền để sau này có mua cho em ấy nên...” Thế nhưng Ngọc Dung còn chưa kịp nói xong thì bỗng dưng Kim Hậu chen ngang lời nàng nói:

“Hoá ra là vậy...” – Kim Hậu bấy giờ mới hiểu ra – “Thế thì cô không cần phải lo. Tôi biết cô rất quý trọng Tiểu Dương nhưng trước mắt hãy giải quyết xong vấn đề này đã. Nếu cái đồng Hồ Lực Đan này có thể giúp cho Tiểu Dương có thể khoẻ lại thì tôi cũng chẳng tiếc đem đổi cho dù có là hơn chục viên.”

“Cậu vẫn còn thật sao? Không nói dối tôi chứ?” Cặp mắt màu hồng tím của Ngọc Dung bỗng “tỏa sáng” lên cực kỳ long lánh, tới nỗi mà Kim Hậu không nhìn được phải lấy tay che lại thứ ánh sáng “khát khao mãnh liệt” ấy của nàng cho đỡ bị “chói”.

“Tôi nói dối cô thì được cái gì? Yên tâm đi. Tôi không phải là kẻ hai lời đâu.” Kim Hậu khẽ mỉm cười lắc đầu đáp.

Trần an xong sự khao khát đan dược của Ngọc Dung, hai người bọn họ im lặng tản bộ trên lối đi hướng ra bên ngoài khu rừng.

Ngọc Dung ngồi trên lưng Hỏa Nhi vẫn tỏ vẻ muốn nói thêm cái gì đó với Kim Hậu, cơ mà dường như cô nàng vẫn còn rất lưỡng lự nên mãi mà vẫn không có nói ra miệng câu nào.

Tất cả biểu hiện này đều được Kim Hậu thu vào mắt, nếu cô nàng đã có điều gì khó nói như vậy thì hẳn lại đành phải làm người mở lời trước:

“Cô có điều gì muốn nói hay là thắc mắc gì nữa sao?”

“Không tôi... tôi... tôi” Ngọc Dung vẫn cứ lắp bắp nói ra từng chữ.

“Đừng có mà cố gượng ép bản thân mình quá như thế chứ. Vậy thôi nhé, tôi đi đây. Cô và Hỏa Nhi đi đường nhớ cẩn thận nhé. Thành bại đều là nhờ vào đòn ma thuật của cô đấy.” Vừa nói xong còn chưa có kịp dứt lời, Kim Hậu liền lập tức xoay người đi rẽ sang một hướng khác.

Mất nhìn thấy Kim Hậu lấy đà chuẩn bị lao mình rồi đi, Ngọc Dung bỗng cắn chặt răng kiên quyết nói ra những gì mà nàng vẫn còn ấp úng mãi từ lúc đầu, mặc kệ cả gương mặt của mình đã nóng ran lên từ bao giờ:

“Tuy tôi không biết hôm nay chúng ta có thành công hay không, nhưng tôi vẫn muốn nói với cậu rằng... cảm ơn cậu vì tất cả. Cảm ơn cậu đã không bỏ rơi Khai Sơn dong binh đoàn... Cảm ơn cậu đã giúp tôi...”

Nghe được những lời nói ấm áp tràn đầy sự chân thành của cô nàng, trên khóe miệng của Kim Hậu bỗng xuất hiện một nụ cười nhẹ nhàng. Và trước khi biến mất khỏi tầm mắt của Ngọc Dung, hắn chỉ đơn giản để lại một câu nói cho nàng:

“Tôi sẽ chờ tới khi mà cô không còn cảm thấy miễn cưỡng nói những lời này nữa.”

Vài giờ đồng hồ lặng lẽ trôi, hiện tại đâu đó trong khu vực trung gian của ma thú rừng rậm, đoàn người dờ dẩn Lang Hồ dong binh đoàn do Lưu Tuân cầm đầu đang hành tẩu lục lọi đưa mắt nhìn xung quanh bốn phương tám hướng. Hy vọng tìm ra một ít dấu vết của Kim Hậu.

Tất nhiên tìm thế này chả khác gì mò kim đáy bể nhưng cứ nghĩ đến những chuyện bất thường xảy ra hai tháng gần đây, Lưu Tuân vẫn không có thể yên tâm được nên hắn cứ bất chấp đi sâu vào ma thú rừng rậm để lùng bắt Kim Hậu.

“Anh cả, chúng ta không có manh mối thì làm sao tìm được thằng nhãi ấy đây? Nhỡ đâu nó đã rời khỏi ma thú rừng rậm rồi thì sao?”

“Có rời được bằng cái mắt. Cả khu rừng này đề xung quanh bao phủ bạt ngàn rừng cây, nếu muốn ra khỏi khu rừng thì chỉ có duy nhất một con đường vào Lâm Sơn trấn mà thôi. Cho dù có là thần thánh phương nào đi nữa thì anh mày cũng thách bọn nó có thể tìm đường nào khác để đi khỏi ma thú rừng rậm này đây.” mặt mày Lưu Tuân lạnh như băng khinh khỉnh đáp lại nói.

“Đoàn trưởng, phía trước hình như có động tĩnh!”

Trong lúc hai anh nhà họ Lưu đang mãi trao đổi nói chuyện thì tự dưng có một thành viên trong đoàn bỗng chỉ tay về phía trước báo cáo.

“Tất cả vào vị trí, chuẩn bị nhanh chóng dàn trận! Mau lên.”

Lưu Tuân vừa khua tay ra hiệu và hô một tiếng, lập tức hơn ba mươi người liền răm rắp nghe theo lệnh của gã. Người nào vào vị trí của người đó khá mau lẹ, tất cả đều diễn rất nhanh chóng. Nếu tính ra thì tất cả xếp hàng dàn trận còn chưa đầy ba phút thời gian.

Lưu Tuân và Lưu Tuấn thì lại khác, cả hai đứng ung dung chấp tay ra sau lưng nhీu mắt nhìn về phía trước. Dù sao thì hai người này có tu vi mạnh nhất tại đây cho nên bọn chúng cũng chả có ngại cái gì cả.

Mọi sự chú ý đều tập trung đổ dồn về chỗ phát ra tiếng động. Chỉ cần nếu là là ma thú tấn công thì tất cả sẽ làm gỏi con nó ngay lập tức.

Bộp! Bộp! Bộp!

Tuy nhiên để cho tất cả phải cảm thấy ngoài ý muốn, đó là đột nhiên từ cái chỗ khả nghi ấy phát ra ba tiếng vỗ tay, sau đó từ trong bụi cỏ thông thả bước ra một thiếu niên mặc áo trắng dài tay có cổ, bên dưới thì mặc một chiếc quần màu xanh lục, dưới chân thì đi một đôi dép thủng lỗ chỗ tựa như tổ ong vậy.

“Thật không hổ là Lang Hồ dong binh đoàn, đội dong binh khét tiếng lẫy lừng nhất Lâm Sơn trấn nhĩ. Dàn trận bày quân thật đúng là chuyên nghiệp.”

“Mày chính là người đã giết chết em trai tao sao?” Sắc mặt của Lưu Tuân dần chuyển biến thành cực kỳ âm trầm.

Thế nhưng còn không để cho Kim Hậu được trả lời, Lưu Tuấn đứng cạnh Lưu Tuân liền rú lên chen vào nói:

“Chính nó! Chính là thằng nhóc con đáng chết ấy đấy anh cả! Cuối cùng thì bọn tao cũng tìm được mày rồi. Hôm nay mày tới số rồi con ạ, có mà chạy đằng trời nữa đi con.”

“Nếu vậy thì...”

Vụt!

Bỗng Lưu Tuân chẳng nói cũng chẳng rằng, gã liền lập tức nghiêng người lao mình về phía trước. Tốc độ xé gió của Lưu Tuân rất nhanh khiến cho tất cả ở xung quanh chỉ nghe thấy một tiếng “vụt” một cái thì đã thấy gã đang giơ bàn tay tràn ngập đầu khí cuồng mãnh giơ lên định chụp vào đỉnh đầu của Kim Hậu.

“Chà, tên đoàn trưởng này xem ra hành sự rất dứt khoát ha.” Tuy có chút giật mình vì Lưu Tuân không nói nhiều với mình mà cứ thế trực tiếp lao vào tấn công, thế nhưng Kim Hậu tất nhiên đã có chuẩn bị sẵn nên hắn vẫn giữ bình tĩnh chứ không hề có chút tỏ ra nao núng. Nhanh lẹ điểm chân bật lui ra đằng sau, Kim Hậu đồng thời quăng tới trước mặt Lưu Tuân một cái lọ thủy tinh chứa bên trong một ít thứ chất lỏng màu đỏ.

Cái bình chứa chất lỏng này ngay lập tức bị Lưu Tuân dùng tay còn lại gạt sang một bên, thế nhưng khi mà bàn tay hắn vừa chạm tới cái bình thì tự dưng cái bình ấy liền phát nổ bắn ra tung tóe.

Đoàng!

Xung quanh Lưu Tuân bỗng xuất hiện mù mịt một làn khói màu đỏ. Làn khói dày đặc này bốc lên một thứ mùi cực kỳ khó ngửi, và hơn hết nữa đó là thứ khói kỳ dị này làm cho tầm nhìn của gã lập tức bị che đi rất đáng kể.

“Hừ! Trò trẻ con!” Lưu Tuân hừ lạnh nhìn quanh rồi khinh thường nói. Dùng bàn tay tràn ngập đầu khí của mình mạnh mẽ gạt ngang một phát, lập tức một luồng kinh phong như vũ bão từ trong tay hắn tuôn ra dễ dàng đánh tan đám khói màu đỏ này của Kim Hậu. Cơ mà khi đám khói màu đỏ này bị Lưu Tuân quét đi thì hắn đã thấy Kim Hậu tung mình phi thân chạy mất dép từ bao giờ.

“Tất cả mau đuổi theo, không được để cho nó thoát. Ai mà bắt được thằng nhãi con này trước thì ta sẽ trọng thưởng!”

***** Thông báo *****

Nhân dịp tết nguyên đán xuân Ất Mùi 2015. Trà mỗ muốn có đôi lời gửi đến những người đã và đang đọc bộ truyện tàn tạ này của Trà mỗ. Trước tiên đó là Trà mỗ xin phép được chúc cho tất cả độc giả có được một cái tết vui vẻ bên gia đình, bạn bè và một nửa của mình. Chúc cho các bạn có được Vô Tận điều may mắn, Vô Biên việc thuận lợi và Vô Hạn sự hạnh phúc. Sau là cảm ơn những người đã ủng hộ, đóng góp cho truyện của Trà mỗ suốt thời gian qua. Mình rất mong sẽ nhận được thêm nhiều ý kiến và phê bình từ phía độc giả để có thể hoàn thiện truyện được tốt hơn nữa. Một lần nữa, Trà mỗ kính xin đa tạ và chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Bào Mòn Kiên Nhẫn

Một ngày với một bầu trời đầy mây đen u ám bao phủ khắp chốn, ý nghĩ một ngày im ắng tĩnh lặng lập tức sẽ hiện lên ngay trong đầu của người chứng kiến cảnh bầu trời xám xịt này.

Thế nhưng mọi chuyện khác xa với trong tưởng tượng, dưới bầu trời âm u đen tối này lại đang diễn ra một cuộc đuổi bắt cực kỳ náo nhiệt. Trong đó có một bóng người thiếu niên đang lao nhanh như cắt, lắt léo chạy luôn qua rất nhiều chướng ngại vật hiểm trở, mà phía sau người thiếu niên này là một cái bóng mờ truy sát theo rất gần gao. Chỉ là cho dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì người này vẫn không thể đuổi kịp được người thiếu niên ở đằng trước.

Tất nhiên người đuổi và người chạy không phải ai khác mà chính là Luru Tuần và Kim Hậu.

Trong cuộc rượt đuổi với tốc độ chóng mặt này, rất nhiều lần Luru Tuần cứ tưởng chỉ cần đuổi tay ra là tóm được Kim Hậu thì tự dưng gã lại thấy hần rướn mình nhanh chóng vọt lên một quãng nhỏ. Điều kỳ quái này liên tiếp xảy ra khiến cho Luru Tuần cảm thấy rất lấy làm lạ, đồng thời kinh nghiệm già dặn nhiều năm lần lộn mạch bảo cho gã, rằng có điều gì đó không đúng ở đây.

Sực nhớ tới lời kể của Luru Tuần về vụ đuổi bắt hai tháng trước, gã bèn quyết định không có xông pha lên phía trước cổ rượt bắt Kim Hậu nữa mà từ từ giảm xuống tốc độ để đi cùng với đoàn đội của mình.

“Anh cả, sao mấy lần em thấy anh sắp bắt được thằng nhãi kia mà tại sao lại cứ để nó thoát được vậy?” Luru Tuần vừa mới nhập vào hàng ngũ đoàn đội thì Luru Tuần đã liên lập tức bám tới bên cạnh hỏi.

“Thằng nhóc này quá nguy hiểm so với những gì anh mày tưởng. . . mới chỉ có bát tinh giả nguyên cảnh mà đã nhanh tới nỗi với thực lực Đấu Nguyên cảnh như anh mày cũng khó lòng bắt kịp. Bắt được là phải giết ngay tại chỗ, không được dây dưa nhiều lời. . . Cơ mà anh cũng cảm thấy có gì đó không ổn.” Vừa nói, Luru Tuần vừa dăm chiêu nghi hoặc nhìn theo bóng lưng của Kim Hậu.

“Không ổn là thế nào hả ạ? Anh nói rõ cho em xem nào?” Luru Tuần cũng không hiểu ý của gã nên cảm thấy rất thắc mắc.

“Với loại tốc độ này thì đáng lẽ ra thằng nhãi này đã phải bỏ xa cả đoàn chúng ta rồi chứ, nhưng mà tại sao nó vẫn còn ở trước tầm mắt chúng ta thế kia? Hình như thằng nhóc này đang có âm mưu gì đó thì phải. . .”

“Anh lo cái gì chứ, chỗ này vẫn còn chưa có tính là vào trong vành giữa của ma thú rừng rậm. Mưu mô quỷ kế cái gì đi chăng nữa thì trước thực lực tuyệt đối vẫn không có tính là cái gì cả.” Luru Tuần dường như không tin lần này Kim Hậu có thể làm ra được trò trông gì cho nên gã mới quả quyết nói với Luru Tuần.

“Uhm, chú mày nói cũng phải.”- Luru Tuần gật gù nói – “Nhưng để đề phòng bất trắc hãy ra lệnh cho mọi người đề cao cảnh giác chuẩn bị chiến đấu.”

Trong suốt hơn hai tháng qua, Kim Hậu đã phải rất khổ sở cần cù (nhưng thực ra là do Bạch lão thúc ép) tu luyện bên trong ma thú rừng rậm. Trong cái thời khóa biểu địa ngục mà Bạch lão đề ra cho hắn, ngày nào Kim Hậu cũng liên tục ngồi rèn luyện vài giờ dưới áp lực của thác nước đã đem lại cho hắn một kết quả cực kỳ quý báu. Tốc độ mà hắn đang thể hiện ra bây giờ chính là minh chứng rõ ràng nhất cho những cố gắng này. Giờ đây, khi mà đã còi bỏ hết tất cả những trang bị trọng lực gò bó trên người, thân thủ của Kim Hậu đã nhanh nhẹn hơn rõ rệt so với lúc trước, tới nỗi mà đến cả Luru Tuần cũng không tài nào bắt kịp được. Từ đó có thể kết luận, rằng tốc độ của Kim Hậu hiện nay đã hoàn toàn nhanh hơn cả một người có tu vi đấu nguyên cảnh!

Ngoài ra còn có một điều phải lưu ý thêm, đó là tuy cuộc truy bắt này đang diễn ra ở đâu đó trong vòng trung gian của ma thú rừng rậm, nhưng mà kể ra thì nó vẫn rất gần với khu vực vành đai. Tại sao ư?

Rất dễ hiểu thôi, tại vì dù Kim Hậu có nhanh hay mạnh thế nào đi chăng nữa, hắn cũng chẳng dám chạy lung tung bên trong chỗ nguy hiểm đầy rẫy ma thú nhị giai. Khoảng hơn hai tháng qua, sở dĩ Kim Hậu có thể đi lại tự do bên trong ma thú rừng rậm là bởi vì hắn có Bạch lão bảo vệ, cộng thêm từ khi có thêm Hỏa Nhi, khứ giác và thính giác cực kỳ nhạy bén của nó đã giúp cho hắn biết bao nhiêu lần có thoát khỏi đụng độ với thú dữ. Cũng bởi vì vậy mà Kim Hậu rất yên tâm khi để cho Hỏa Nhi dẫn Ngọc Dung tới địa điểm mà hắn đã bố trí cho nòng từ trước.

Trở lại với tình hình hiện giờ, lần này đã không còn có Bạch lão bảo vệ và Hỏa Nhi dò đường, hắn chỉ còn cách phải đề cao cảnh giác tránh xảy ra sự cố ngoài ý muốn. Tận lực vận dụng trí nhớ của mình để từng bước dẫn bọn người ở đằng sau vào bẫy.

Kim Hậu chạy ở đằng trước thì thoáng cũng ngoái lại nhìn ra đằng sau. Trông thấy Luru Tuần lui về trong đoàn mà không còn vọt lên trước để vờn mình nữa, hắn cũng phải không khỏi than thở thầm nghĩ:

“Xem ra tên Luru Tuần này cũng không phải là người ngu. Thật không hổ là người có kinh nghiệm bươn trải già đời, chưa gì mà đã nhận ra được điểm đáng ngờ để rồi lui về trong đoàn. Giá mà hắn bám theo mình thêm một lúc nữa thì có phải là đẹp rồi không. . . Chậc! Đã thế thì chỉ còn cách dùng phương án khác vậy. . .”

Khẽ lắc đầu rồi thở dài ra một hơi nặng nề, Kim Hậu bất chợt tăng tốc hướng về phía trước, bỏ xa đoàn người Lang Hồ dong binh đoàn một khoảng cách khá là đáng kể. Thế nhưng hắn vẫn cố tình duy trì trong tầm nhìn của bọn chúng nên cuộc rượt đuổi vẫn cứ tiếp tục diễn ra.

Chạy tới trước một bãi đất khá là trống trải, Kim Hậu nhanh chóng băng qua bãi đất này rồi sau đó thì dừng lại vịn trên một cành cây đứng chờ đoàn người Lang Hồ dong binh đoàn.

Rầm! Rập! Rầm! Rập!

Đoàn người Lang Hồ dong binh đoàn chẳng để cho Kim Hậu phải chờ đợi, thời điểm mà hắn vừa mới dừng yên vị ở trên cành cây thì cũng chính là lúc bọn chúng dồn dập tiến vào bãi đất trống. Chứng kiến Kim Hậu bỗng dừng lại đứng nhìn ở phía trước, với kinh nghiệm lâu năm của mình, Lưu Tuân cũng chỉ cười lạnh một cái rồi nhanh chóng ra lệnh cho tất cả không được bước vào bãi đất mà đứng dàn hàng bày trận ngay tại chỗ để chuẩn bị chiến đấu.

“Thằng nhãi con kia, hôm nay cho dù mày có dùng quỷ kế hay cạm bẫy lợi hại cỡ nào đi nữa thì cũng vô dụng với bọn tao mà thôi. Đích thân đoàn trưởng Lang Hồ dong binh đoàn hôm nay tới đây thì cho dù mày có chạy lên trời cũng không thoát được đâu. Khôn hồn thì mau nộp mạng đi con.” Lưu Tuân tiến lên phía trước rồi dùng một giọng điệu khinh thường nói với Kim Hậu.

“Ta thật sự không hiểu, tại sao mấy nhân vật phản diện như ngươi lại cứ thích nói những câu sáo rỗng không có ý nghĩa như vậy. Nếu ngươi là ta thì ngươi có chịu tự đi nộp mạng không? Ngươi thì cũng ngu vừa vừa thôi, chứ đừng có ngu hết phần của heo như thế. Nào là thứ dùng để nghĩ chứ không phải là để trưng bày hiểu chưa?”

Bị câu nói đầy “gạch đá” này của Kim Hậu và lại một cách “đau điếng”, Lưu Tuân mặt đỏ tía tai tức giận nhưng gã cũng không có dám tiến lên, còn Lưu Tuân thì mặt mày lạnh tanh vẫn đứng dõi theo hành động của Kim Hậu.

“Trước khi bắt đầu, tôi có vài lời muốn nói tới những thành viên bên trong Lang Hồ dong binh đoàn. Tôi biết, hiện giờ vẫn chưa có gì để có thể đem dọa mấy người nhưng nếu như trong lúc mọi người cảm thấy tính mạng bị đe dọa thì có thể xin đầu hàng rồi rời đi. Tôi hiểu tất cả đều chỉ muốn kiếm miếng cơm manh áo mà thôi, nhưng cũng không vì thế mà cần phải vì hai tên vô lương này mà tận tụy bán mạng chứ?”

Nghe được lời cảnh báo này của Kim Hậu, tất cả mọi người bên trong Lang Hồ dong binh đoàn bỗng sững người ngạc nhiên nhìn nhau, sau đó thì tất cả đều bỗng dưng liền đồng thanh phá lên cười nghiêng ngả.

Kim Hậu biết hiện giờ hắn có nói cái gì cũng vô dụng, thậm chí hắn còn bị coi khinh chế nhạo. Thế nhưng nói trước để cho người ta biết cũng chả có làm sao cả, cho nên tuy có bị chê cười nhưng hắn cứ vẫn nhón nhờ khoanh tay đứng nhìn mọi người ở trên cây.

“Tất cả mau đứng nghiêm chỉnh lại chuẩn bị chiến đấu, đừng có cười nữa!” Chỉ riêng Lưu Tuân vẫn cứ sát sao dõi theo hành động của Kim Hậu. Trông thấy nét mặt của hắn không có sợ hãi khi đứng trước cả một đoàn người mạnh mẽ như vậy, đã thế còn dám cả gan buông lời cảnh báo cho đoàn viên của gã. Lưu Tuân bèn lập tức quát lớn để cho tất cả phải nghiêm túc lại.

Tất nhiên thấy đoàn trưởng của mình có vẻ khá giận dữ, tất cả đoàn viên trong Lang Hồ dong binh đoàn ngay lập tức dừng lại trề cười. Hơn ba mươi người đều đồng loạt tỏa ra một loại khí tức sát khí huyết tính cực kỳ lạnh khốc đứng dàn hàng bày trận chuẩn bị chiến đấu.

Trông thấy một màn này, sắc mặt của Kim Hậu cũng không có thay đổi gì cả, thế nhưng ở sâu trong lòng hắn cũng không khỏi cảm thán đoàn người lần này có kỷ cương và huyết chiến hơn rất nhiều so với lần trước. Có lẽ đây chính là đoàn thể chủ lực thuộc Lang Hồ dong binh đoàn cũng nên.

Tất cả đều đã chuẩn bị đón nhận lấy cạm bẫy hay là thứ gì đó đại loại như thế từ Kim Hậu, tinh thần cảnh giác đã được nâng tới mức cao nhất. Thế nhưng mà trước ánh mắt ngoài ý muốn của hai anh em nhà họ Lưu, Kim Hậu cứ thế quay người tiếp tục chạy băng băng vào bên trong rừng.

“Móa, thì ra là thằng nhóc này nãy giờ đang giỡn chơi với chúng ta!” Sau một vài giây đứng ngẩn người, Lưu Tuân bấy giờ triệt tức giận gào lên như phún ra lửa. Mà Lưu Tuân đứng ở bên cạnh cũng chả khá hơn là mấy, từ khi nào mà mặt mày của gã đã trở nên xám xịt lại trông cực kỳ dọa người.

“Còn đứng đó làm gì, mau tiếp tục đuổi theo!”

Hấp!

Kim Hậu vừa mới dừng lại trên một mỏm đá thì đã thấy Lưu Tuân lao thẳng tới chỗ hắn để nhằm một phát muốn tóm gọn mình.

Vụt!

Rất may là Kim Hậu nhanh nhạy phản ứng kịp thời nên hắn đã nhanh chóng tiếp tục quay người chạy thẳng, không có để cho mình dễ dàng bị bắt như thế được.

Sở dĩ Lưu Tuân có hành động mất kiên nhẫn như thế này là bởi vì trong suốt ba giờ đồng hồ tiếp theo đó, Kim Hậu cứ dẫn đoàn người của gã lúc thì chạy tới chỗ này, lúc thì lại chạy chỗ kia. Và cứ mỗi lần đoàn người Lang Hồ dong binh đoàn dàn trận bày quân là hắn lại cứ xoay người bỏ chạy làm cho bọn chúng liên tiếp bị “leo cây” hết lần này tới lần khác.

Mặc dù suýt nữa thì bị bắt, thế nhưng Kim Hậu lại không có tỏ ra hú hồn hú vía gì cả, ngược lại trên mặt của hắn còn khề hiện lên một nụ cười nhạt.

“Xem ra cơ hội đã tới...”

Lý do mà Kim Hậu làm một chuỗi hành động kỳ lạ từ đầu tới giờ là bởi vì hắn muốn lợi dụng chính sự đề phòng cao độ của Luru Tuấn để dần dần làm hao mòn đi sự kiên nhẫn của gã. Chỉ cần Luru Tuấn tỏ ra mất kiên nhẫn thôi, thì đó cũng chính thời điểm thích hợp nhất để cho hắn bắt đầu đưa tất cả vào những cái bẫy mà hắn đã chuẩn bị.

Luru Tuấn cũng không biết là cái hành động vừa nãy của mình đã bắt đầu cho thời điểm Lang Hồ dong binh đoàn của gã chuẩn bị kết thúc tại đây...

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Luru Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Liên Hoàn Kế

Một vài người có kinh nghiệm nói rằng, nếu muốn câu được cá thì cần phải có ba yếu tố, đó là: thứ nhất phải có chỗ ngồi tốt, thứ nhì phải có mồi lặn cần câu tốt và cuối cùng là thứ quan trọng nhất, đó là phải có sự kiên trì. Câu cá là việc tốn rất nhiều thời gian, có thể ngồi đợi cả tiếng đồng hồ, nửa ngày hay thậm chí đến khi về cũng chưa chắc câu được con nào. Thế nhưng chỉ cần giữ được sự kiên trì thì tới một thời điểm thích hợp, người đó sẽ có được một cơ hội, lúc đó thì chỉ còn phụ thuộc vào cách kéo cần của người ấy có vớt lên được con cá đã dính phải mồi của mình hay không mà thôi.

Ví dụ ở trên cũng chỉ là một loại so sánh trừu tượng cho tình thế hiện giờ mà Kim Hậu đã bày ra, hắn kiên trì dụ cho tất cả Lang Hồ dong binh đoàn mất hết sự kiên nhẫn, đi kèm theo đó là liên tiếp dùng sức ép tâm lý để quấy rối và dọa nạt bọn họ. Mà những người này cũng không phải là thánh nhân hay cao nhân gì cả, họ chỉ là những người thô lỗ lẫn lộn cuộc sống giang hồ mà thôi. Vì thế mà Kim Hậu sau khi bỏ ra một khoảng thời gian để dùng kế khích tướng, rồi cuộc thì hắn cũng đã thành công chọc tức tất cả, tới nỗi mà bây giờ người nào người này đều nhìn hắn với một loại ánh mắt hận không thể trực tiếp lao tới rồi lập tức xé xác hắn ra thành từng mảnh. Ngay cả Luru Tuấn và Luru Tuần cũng đang cực kỳ tức giận vì bị một thằng oắt con dắt mũi cả gần nửa ngày trời cho tới bây giờ.

Thời cơ đã chín muồi, lần này thì Kim Hậu dẫn đoàn người Lang Hồ dong binh đoàn tới một khu vực lõm chồm đầy các loại khối đá to nhỏ xếp khá lộn xộn. Có lẽ trước đây ở chỗ này đã từng có hai con ma thú có thực lực khá là mạnh mẽ chiến đấu nên đã vô tình tạo ra khu vực này. Kim Hậu tạm đặt tên cho nó là “Hồn Thạch Mê Cung”.

Vừa đặt chân tới nơi đây, linh tính lập tức mách bảo cho Luru Tuấn rằng ở đây rất nguy hiểm. Chỉ có điều là cái linh tính quái quỷ này đã hết lần này tới lần khác nhắc cho gã có điều gì đó không đúng, để rồi cuối cùng vẫn cứ bị Kim Hậu cho leo cây... Từ đó suy ra... gã Luru Tuần này chả có linh tính quái gì cả. Đơn giản là gã yếu bóng vía sợ Kim Hậu giở trò mà thôi! Cái này người ta gọi là thần hồn nát thần tính.

Vùi!

Đột nhiên có một cơn gió lạnh thổi qua khiến cho Luru Tuấn lạnh sởn cả gai ốc. Điều này khiến cho gã không hiểu sao bỗng thấy trong lòng rất bức mình, bất chấp cái linh tính quái quỷ mà gã vốn đã không có, Luru Tuấn liền trực tiếp dẫn theo tất cả đoàn đội Lang Hồ dong binh đoàn cứ thế xông qua cái khu vực đầy đá lộn xộn này để đuổi theo Kim Hậu đang trên đường chạy sang đầu bên kia.

“Mây làm sao vậy?”

Trong lúc theo sát đằng sau Luru Tuấn, Luru Tuần thấy gã đầu quần vải đi cạnh mình dụi mắt liên tục trông cực kỳ thảm hại thì mới lấy làm lạ hỏi.

“Dạ thưa phó đoàn trưởng, ban nãy có cơn gió thổi cả đồng bụi bay hết vào mắt em... cơ mà phó đoàn trưởng ơi, em cảm thấy lạ lắm. Tại sao bụi ở đây không những có màu xám xám rất kỳ lạ, đã thế chúng còn có một loại mùi giống như là mùi thảo dược như vậy?” Gã đầu quần vải vừa lấy một dụi mắt, vừa ngửi ngửi quần áo gã đang mặc trên người.

Được tên đầu quần vải nhắc nhở, Luru Tuần cũng đưa tay lên ngửi mùi quần áo thì cũng thấy đúng là rất thơm mùi thảo dược. Trong lúc vừa đi vừa ngửi, bỗng dưng chân gã đã phải một thứ gì đó nghe rất kêu, tới khi nhìn xuống thì Luru Tuần mới thấy đó là một cái lọ thủy tinh trống rỗng lăn lông lốc dưới đất.

“Cái gì đây?” Luru Tuần nhặt lên rồi nghi hoặc tự hỏi.

Àm! Âm! Âm! Âm!

Mặt đất đột nhiên không hiểu sao mà bị rung chuyển khá là dữ dội, ngay khi đoàn người Lang Hồ dong binh đoàn còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra thì từ bốn phương tám hướng đột nhiên hồng hộc lao tới đủ các loại ma thú cực kỳ đông đúc. Tuy tất cả chi đều là nhất giai ma thú, mạnh nhất trong đó thì thực lực chỉ có bát tinh mà thôi, thế nhưng để đối chọi với số lượng đông đảo thế này thì đoàn người Lang Hồ dong binh đoàn cũng sẽ không được dễ chịu cho lắm.

“Moá! Cuối cùng thì vẫn cứ trúng phải quỷ kế của thằng nhãi kia... Tất cả mau tản trận... Thôi chết!” Luru Tuấn còn chưa kịp nói hết câu thì bây giờ gã mới tá hỏa nhận ra một điều, đó là với cái địa hình đầy đá lõm chồm thế này thì xếp hàng dàn trận chỉ là điều không tưởng, tại vì không gian xung quanh nơi đây quá hạn hẹp.

“Hú! hú! hú!”

“Ngao! Ngao!”

“Khēc! Khēc! Khēc!”

Trong lúc tất cả các thành viên trong đoàn người của Lưu Tuân còn đang hoang mang, lũ ma thú đang bao vây xung quanh bọn chúng bỗng đứng thi nhau rú lên một cách rất hoang dã, sau đó thì cả đám xông xộc lao về phía đoàn người Lưu Tuân.

“Tất cả cố gắng tập trung lại một chỗ phòng thủ, không được tách ra khỏi đoàn!” Không còn cách nào khác, Lưu Tuân chỉ đành phải hạ lệnh cho tất cả phải tập trung chống đỡ.

Hai anh em nhà họ Lưu có tu vi mạnh nhất ở đây thì bắt đầu nhắm vào những con ma thú mạnh nhất để tập trung diệt sát trước tiên, còn những con yếu hơn thì do đoàn viên trong đoàn thay nhau phụ trách chém giết.

Những tưởng đây sẽ là một cuộc đánh giết cực kỳ thê thảm với đoàn người Lưu Tuân. Thế nhưng mà càng đánh, tất cả mọi người trong Lang Hồ dong binh đoàn càng nhận ra một điểm rất chi là kỳ lạ. Đó là đám ma thú này dường như không có ý định tấn công, ngược lại bọn chúng đều có chung một điệu bộ trông rất là hưng phấn. Chúng chỉ biết mù quáng cắm đầu từa như con thiêu thân lao vào đoàn người, cho nên tràng cảnh hiện giờ không như Lưu Tuân tưởng là sẽ có thiệt hại về người của gã, ngược lại tình hình hiện giờ bỗng biến thành một cuộc tàn sát ma thú có quy mô.

“Ha ha, tưởng quỷ kế của thằng nhãi này thế nào, hóa ra cũng vẫn chỉ là trò trẻ con mà thôi!” Lưu Tuân tất nhiên được thoải mái diệt sát ma thú cho nên gã cũng rất hứng khởi cười to.

Mà bên cạnh đó, Lưu Tuân với tu vi siêu việt đầu nguyên cảnh của mình, việc hất tay một cái là giết chết vài con ma thú nhất giai yếu như sên này cũng chỉ là chuyện còn con. Điều này bắt đầu khiến cho gã bắt đầu cảm thấy có chút nhàm chán.

“Chẳng lẽ mình đã đánh giá quá cao thằng nhãi này rồi sao?” Vừa đánh, gã vừa suy nghĩ về cái bấy vô vị này của Kim Hậu.

“Á!! Đoàn trưởng! Phó đoàn trưởng! Cứu tui em với! Á!!!!!!!!!!!!!!” Trong lúc chém giết ma thú, có một vài người mắc lỗi nên đã bị ma thú kéo tách ra khỏi đoàn, thế nhưng những người này không bị ma thú xé xác ăn thịt như mọi người tưởng. Ngược lại bọn họ bị đám ma thú bắt ép nằm sấp xuống rồi... (khục!) rồi... bị bọn chúng bắt đầu thay nhau hãm... hiếp hại.

Chứng kiến một màn khủng bố tinh thần này, mặt mũi của các đoàn viên Lang Hồ dong binh đoàn đều thi nhau bắt đầu tung búng đôi sắc vì kinh hãi. Riêng Lưu Tuân lúc này mới vỡ lẽ hiểu ra là đám ma thú này căn bản đang bị dục vọng lấn át thần trí cho nên mới có hành động kỳ lạ như vậy. Đến cả Kim Hậu đang ẩn nấp trên một ngọn cây chứng kiến sự việc ấy cũng không khỏi kinh hãi há hốc mồm. Hắn cũng chỉ còn biết cầu nguyện cho những người kia... khục! sống sót qua khỏi mà thôi...

Cuộc tàn sát này diễn ra suốt một giờ đồng hồ, xác ma thú nằm la liệt xung quanh bãi đá, máu me đỏ tươi thì vương vãi khắp nơi trông cực kỳ thê thảm. Cuối cùng thì cũng đã không còn một móng ma thú nào dám lại gần đoàn người Lang Hồ dong binh đoàn nữa. Bên cạnh đó, tất cả hơn ba mươi thành viên trong đoàn người đều không có ai thiệt mạng cả, dẫu vậy bị thương trong tình huống lộn xộn như thế này là điều không thể tránh khỏi. Ngoài ra những người bị ma thú giở trò... thì lại thiệt hại rất nặng nề cả về thể xác lẫn tinh thần, cuộc sống của những người “bị hãm hại” này có lẽ đã mãi mãi không còn có thể giống như lúc trước được nữa...

“Ha ha ha! Thằng oắt con, mày còn trò gì thì giờ nốt ra đây. Sau đó ngoan ngoãn chuẩn bị để tao băm mày ra thây năm mảnh đi nhé!” Lưu Tuân sau khi được chém giết thỏa thích, gã liền cuồng tiếu hét lên khinh miệt nói với Kim Hậu.

“Yên tâm, ngươi sẽ được toại nguyện ngay thôi!” Kim Hậu đứng trên ngọn cây thản nhiên đáp lại.

Vù! vù! vù!

Đúng lúc này, từ trên trời không biết từ đâu bỗng xuất hiện một đàn chim màu đỏ au... không đúng, đây không phải là chim. Nếu như chú ý nhìn kỹ thì có thể thấy rõ đó là một đàn... doi.

Lưu Tuân lúc này ngửa mặt nhìn lên trên trời, sắc mặt của gã hiện đã không còn thanh cao tự tự mãn như trước nữa, thay vào đó là một bộ mặt tái mét xanh ngắt.

“M...&^\$*@*!!!! Là “Huyết Quỷ Ma Dơi”, tất cả rời khỏi đây ngay lập tức!!! Mau mau đi tìm chỗ nào có nguồn nước để rửa sạch máu tanh nhanh lên!!!” Lưu Tuân giận dữ quát lớn.

Đoàn người Lưu Tuân còn chưa kịp được nghỉ ngơi ngồi thở dốc thì đã lại chuẩn bị đụng độ với mối nguy hiểm thực sự đang sắp tới gần.

Huyết Quỷ Ma Dơi là một chủng loài ma thú sống thành bầy đàn rất đông đúc, một con tuy không tính là mạnh mẽ, thế nhưng cả một đàn thì lại là một chuyện hoàn toàn khác rồi. Loài dơi khát máu này cực kỳ nguy hiểm, chúng có hung danh từ thần di động bởi vì chỉ cần bị chúng quay lại hút máu thôi là chắc chắn mục tiêu ấy sẽ bị biến thành thây khô không còn một giọt máu nào. Ngoài ra thì chỉ cần ở nơi nào có nhiều xác chết và mùi máu nồng nặc là ở đó chắc chắn chúng sẽ xuất hiện để “thanh lý”.

Cũng bởi Kim Hậu ngay từ đầu đã biết nơi này rất gần với sào huyệt của Huyết Quỷ Ma Dơi, cho nên hắn mới cố tình đặt bẫy tại nơi này để làm một trận

liên hoàn kế.

“Đoàn trưởng, chúng ta có khoảng bốn người bị ma thú... khục! Bị ma thú tấn công nên không thể cử động, còn có ba người không may bị thương trong lúc chiến đấu với ma thú thì phải làm sao bây giờ?” Tên đầu quần vải hấp tấp báo cáo nói.

“Ồ không lo nỗi mình ồ. Thời gian còn đâu mà còn lo người khác? Cứ để lại những người bị thương làm mồi nhử để cho chúng ta có thêm thời gian chạy thoát khỏi nơi này!” Luru Tuần dùng một giọng nói rét lạnh ra lệnh.

Nghe được những lời nói vô tình vô nghĩa này của Luru Tuần, tất cả những người bị thương hay là không có khả năng di chuyển lập tức ngơ ngàng tựa như rơi vào hố sâu tuyệt vọng. Còn các đoàn viên khác thì bị câu nói này của gã làm cho nguội lạnh hết tâm can, ai nấy cũng đều cảm thấy rất bất mãn nhưng không ai dám nói ra miệng cả.

Đàn doi di chuyển với một tốc độ rất nhanh nên chỉ vài phút nữa chúng sẽ bay tới đây. Vì vậy mà đoàn người Luru Tuần cũng rục rịch nhanh chóng rời khỏi chốn thị phi này. Trước khi đi, tất cả đoàn viên trừ hai anh em nhà họ Luru ra đều quay lại nhìn những người bị bỏ rơi bằng một ánh mắt rất thương cảm. Dù sao đi nữa thì tất cả đều là chiến hữu lâu năm từng sát cánh cùng nhau, bây giờ trở mặt ra nhìn bọn họ bị bỏ lại chịu chết cũng khiến cho ai nấy cũng cảm thấy không nỡ. Tuy nhiên vì mạng sống của riêng mình nên cũng chẳng còn có cách nào khác nữa.

Bị bỏ lại tổng cộng có bảy người, bảy người này hiện chỉ còn biết vô vọng thần thờ ngồi chờ cái chết đang sắp tới gần. Cũng tại bởi vì cách hành xử tàn nhẫn của Luru Tuần mà trên nét mặt của ai nấy cũng đều cảm thấy vừa tức giận, vừa thất vọng.

“Ta tận tụy bán mạng cho Lang Hồ dong binh đoàn suốt mấy năm trời, để rồi cuối cùng bị vứt lại như một thứ rác thải... Khốn nạn!” Một ông chú tai chó hậm hực ôm lấy vết thương ở bụng ngồi ngửa mặt lên trời căm hận nói.

“Biết làm sao được, cái số làm tôm làm tép như chúng ta thì ngày này cũng sẽ đến, không sớm thì muộn mà thôi. Àizz...” Một đồng bạn ngồi cạnh ông ta cũng không kim lòng được mà thở dài ra một hơi.

“Các ông chiến đấu bị thương còn đỡ, bốn người chúng tôi đây bị lũ cầm thú kia lăng nhục còn chả ai thêm giúp... &^*(@#! nó chứ! Tên đoàn trưởng khốn kiếp, lúc đó hẳn hoàn toàn có thể cứu bọn tôi nhưng mà không hiểu tại sao hắn lại chỉ đứng trơ ra nhìn cứ như là thích thú lắm vậy. Bộ nhìn bọn tôi bị cái đám ma thú kia “hành quyết” sung sướng lắm hay sao ấy.” Một trong số nạn “nạn nhân” bị ma thú... kéo đi hậm hực bực tức nói.

“!@#^\$@ Cái tên khốn đầy nhìn chằm chằm vào không chớp mắt. Chẳng lẽ đây là sở thích quái dị của hắn hay sao ấy?!” Một nạn nhân khác nghiêng răng nghiêng lợi.

Ba người bị thương chỉ còn biết dùng ánh mắt thông cảm nhìn bốn người đồng bạn đang nằm ôm cái mông bầm dập, rách nát vì.... khục! Nói chung là họ bị tổn thương không thể di chuyển được.

Đoàng!

Trong lúc bảy người bị bỏ rơi này đang ngồi chuẩn bị đón nhận chết, đột nhiên ở đâu đó bỗng vang lên một tiếng nổ rất chói tai, sau đó thì ở trên trời bỗng tỏa ra một đám khói màu đen kỳ lạ. Ngay khi đám khói này xuất hiện thì bỗng dưng có một điều kỳ diệu đột nhiên xảy ra, lữ Huyết Quỷ Ma Dơi này giống như rất sợ đám khói ấy nên ngay lập tức bọn chúng liền đột ngột chuyển hướng bay ngược lại về trong sào huyết của mình.

“Tôi đã nói ngay từ đầu rồi. Vì sao các bác, các chú lại phải đi theo hai cái tên lòng lang dạ sói kia để rồi bây giờ bị bỏ rơi lại ở đây... Chậc! Chậc!”

Cũng bởi vì đang mãi ngửa mặt lên trời nhìn hiện tượng kỳ lạ này mà bảy người bọn họ không hề để ý Kim Hậu đã tới ngồi xổm bên cạnh họ từ lúc nào.

“Đây là thuốc trị thương và bảy viên Hồi Lực đan, mọi người hãy chia nhau ra sử dụng rồi tự trở về trấn đi nhé.” Vừa nói, Kim hậu vừa đem từ bên trong nhẫn không gian ra một loạt dụng cụ cứu thương để lại cho bảy người này rồi nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Bảy người không ai nói một câu nào cả, hay phải nói đúng hơn bọn họ bị sốc tới nỗi không nói nổi được được câu nào. Có nằm mơ cũng chẳng ai ngờ được cái người thiếu niên mà họ truy sát suốt thời gian qua lại có thể quay ra đối xử như thế với đám người bọn họ.

Tuy nhiên mới đi được vài bước, bỗng Kim Hậu giống như nhớ ra chuyện gì đó, hắn liền quay đầu lại nói với bảy người:

“À, phải rồi! Tôi quên mất một điều này nữa. Khi về tới Lâm Sơn trấn thì các chú hãy thông báo cho toàn trấn biết rằng, Lang Hồ dong binh đoàn kể từ hôm nay chính thức bị xóa sổ vĩnh viễn!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Luru Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Mưa Đá Ven Đầm

Đoàn người Lang Hồ dong binh đoàn lúc này đây ai nấy cũng đều phải vắt giò lên cổ mà chạy, hi vọng rời khỏi chỗ bãi đá đầm máu kia càng xa càng tốt.

Đến cả hai anh em nhà họ Lưu cũng phải xanh mặt sợ hãi khi nhìn thấy đàn Huyết Quỷ Ma Dơi thì cũng đã đủ để hiểu được cái hung danh của loài dơi này cũng chẳng phải chỉ để đem đi dọa người.

Mặc dù không lâu sau đó, tất cả đều nghe thấy một tiếng nổ kỳ lạ ở đằng sau. Thế nhưng mà cũng bởi vì quá sợ hãi nên chẳng ai dám ngoái đầu lại để nhìn chứ đừng nói là quay lại để kiểm tra.

Sau khi vật vã chạy được một quãng đường, cuối cùng thì ở phía trước đoàn người Lang Hồ dong binh đoàn cũng xuất hiện một cái đầm nước. Không có nghĩ ngợi gì nhiều, Lưu Tuấn liền lập tức ra lệnh:

“Phía trước có một cái đầm nước, tất cả mau tới đó rửa sạch mùi máu tanh trên người ngay!”

Cũng vì sợ mùi máu mà thú vương vãi khắp người sẽ có thể vô tình dẫn đàn dơi khát máu kia tới chỗ mình cho nên Lưu Tuấn mới vội vã muốn tìm một chỗ có nguồn nước để rửa ráy là như vậy.

Ào!! ~ Tùm!!!

Đoàn người Lưu Tuấn nhanh chóng thi nhau nhảy xuống đầm nước rồi bắt đầu hì hục cọ rửa khá là sôi nổi. Trong khi chờ cho các đoàn viên của mình rửa sạch thân thể, Lưu Tuấn bấy giờ mới đứng chống hai tay bên hông ở trên bờ đánh giá quang cảnh xung quanh chỗ đầm nước này một lượt.

Ở giữa cái đầm này chỉ ven ven có mỗi một bông hoa sen màu xanh khá là kỳ dị, hơn nữa ở giữa cái nụ của bông hoa này luôn phát ra ánh sáng bập bùng cứ như là một ngọn nến vậy. Phía xa xa đối diện bông hoa kỳ lạ này là một cái hang khá là thấp ở bên mặt bờ, nếu như không chú ý nhìn kỹ thì rất khó mà có thể phát hiện được. Ngoài ra ở phía bên trên cái hang này có hai cái cây cổ thụ bị đổ ngã... không đúng, trông cái gốc của hai cái cây này bị gãy nát rất là nham nhở, dấu vết này trông giống như là hai cái cây bị một cái gì, hay là thứ gì đó bóp cho tới nỗi bị gãy ra làm đôi thì đúng hơn.

Bằng với kinh nghiệm săn bắn lâu năm của mình, sau khi thu hết những điểm khả nghi kia vào mắt, mắt mày Lưu Tuấn hiện giờ lại một lần nữa lại đổi thành một màu xám xịt. Sững người đứng im trong giây lát, gã bấy giờ mới kinh hoàng quát khẽ với tất cả:

“Chúng mày mau cẩn thận từng đứa đi lên bờ ngay! Nếu muốn sống thì không được có ồn ào nữa!”

Tất cả các đoàn viên ngày thường thấy đoàn trưởng của mình luôn ăn to nói lớn, kiêu ngạo, mạnh miệng. Ấy thế mà bây giờ tự dưng lại tỏ vẻ như muỗi kêu khiến cho ai nấy cũng đều ngẩn người ra hoang mang nhìn nhau, phải tới lúc Lưu Tuấn chỉ chỉ vào những điểm khả nghi kia thì tất cả mới chợt vỡ lẽ hiểu ra là vì tại sao.

Té ra là ở giữa cái đầm này có một loại linh dược sinh trưởng, mà linh dược càng quý thì tất nhiên sẽ có ma thú mạnh mẽ thủ hộ. Giả sử bây giờ bị con ma thú ở trong cái hang kia lao ra tấn công thì chẳng phải là quá phiền phức sao? Có trời mới biết cái con ma thú ấy có thực lực như thế nào.

Từ trước tới giờ các đội dong binh đi hái thảo dược, linh dược bình thường ở trong rừng thì không nói, thế nhưng cũng rất ít có đoàn đội nào dám nhận nhiệm vụ đi hái linh dược quý hiếm cũng bởi ma thú canh ở bên cạnh đó luôn luôn rất mạnh mẽ. Chính vì thế mà cho nên giá trị của linh dược luôn được đánh giá theo hai tiêu chí, đó là độ quý hiếm và độ khó khi hái về. Vì vậy mà mới hình thành cái kiểu: tìm được là một chuyện, mà có lấy được hay không thì lại là một chuyện khác.

Tuy Lang Hồ dong binh đoàn là đội dong binh mạnh nhất Lâm Sơn trấn hiện giờ, nhưng bọn chúng cũng không ngu tới mức khi mà không hiểu được cái lý lẽ luật bất thành văn khi mà đụng phải cái tình huống như hiện giờ. Sau khi hiểu ra được mối nguy hiểm, mặc dù các đoàn viên của Lang Hồ dong binh đoàn cũng đều có chung một loại cảm giác lại bị tiếp tục chìm vào trong nỗi sợ hãi. Thế nhưng tất cả đều là người có kinh nghiệm từng trải cho nên không ai dám phát ra một tiếng ồn ào nào nữa, chỉ lặng lẽ đi lên bờ rồi từng bước rón rén muốn mau chóng rời khỏi cái nơi nguy hiểm này.

“Oh, các vị khoan hãy rời đi. Nếu đã đến rồi thì tại sao không nhân tiện đây mà rủ nhau bỏ mạng lại một thể?”

Những tưởng mọi việc đều sẽ thuận lợi sau cú tránh vô dưa gặp vô dưa này, thế nhưng mà không biết từ đâu bỗng dưng vang lên giọng nói khá là lớn tiếng của Kim Hậu khiến cho hơn hai mươi con người đều đồng loạt như bị chôn chân chết đứng. Cái này không phải là đang yên đang lành bị thông từ đằng sau một phát sao?

Lưu Tuấn dùng một ánh mắt lạnh lùng nhìn sang phía bên phải, lúc đấy gã mới trông thấy Kim Hậu vừa mới thản nhiên như ruồi nhảy xuống từ trên một cái cành cây rồi mỉm cười giễu cợt nhìn gã.

“Này, người làm gì mà lại nhìn ta với loại ánh mắt hình viên đạn như thế? À nhầm, thế giới này có ai biết đạn là cái gì đâu... Chậc! Nói chung việc đó không quan trọng. Lưu Tuấn, Lưu Tuấn, hai tên khốn kiếp các người hôm nay đừng có hòng sống sót mà rời khỏi nơi đây.” Kim Hậu đáp trả ánh mắt Lưu Tuấn bằng một câu nói không chút cổ kị nào cả.

Trong lúc Lưu Tuấn đang trợn mắt định hùng hổ xông lên thì gã liền bị Lưu Tuấn với một thái độ vẫn tỏ vẻ giữ bình tĩnh ngăn lại.

“Cứ cho là bọn tao đã trúng kế của thằng oắt con mày đi, thế bây giờ thì sao? Mày làm gì được bọn tao? Hãy để tao chống mắt lên xem mày làm được cái gì đi nào?” Lưu Tuấn khẽ nhếch miệng khinh thường nhìn Kim Hậu cười nhạt nói.

“Oh! Tất nhiên rồi...” - Tự dưng Kim Hậu đột ngột chỉ tay về phía đoàn người Lưu Tuấn rồi buột miệng hét lên - “Ngọc Dung! Mở màn đi!!”

....

Một phút im lặng cứ thế qua đi, nhưng mà sau tiếng hét của Kim Hậu vẫn chẳng có biến động gì xảy ra cả. Các đoàn viên của Lang Hồ dong binh đoàn chỉ biết nhún vai nhìn nhau với một ánh mắt khó hiểu, còn Luru Tuân và Luru Tuấn cũng chú ý nhìn quanh để đề phòng mọi biến cố có thể xảy ra, cơ mà xem ra sự đề phòng hình như cũng chả cần thiết.

Kim Hậu thì vẫn đứng hiên ngang chỉ tay về bọn người Luru Tuân, thế nhưng mà trên trán hần từ lúc nào đã thấm đẫm cả một tròng mồ hôi hột bắt đầu chảy ròng xuống thành từng giọt.

“Thằng oắt con láo lếu! Mày trêu tức bọn tao thế là đủ lắm rồi! Giờ thì đừng có trách ông đây tại sao lại độc ác với mày nhé!” Không thể kìm hãm được sự bức xúc này được thêm một giây phút nào nữa, Luru Tuân lập tức vứt bỏ đi cái vẻ bề ngoài điềm tĩnh mà gã thể hiện ra từ đầu tới giờ, thậm chí bộ mặt khi tức giận của gã trông còn “điên khùng” hơn cả Luru Tuấn hay thích ý kiến.

“Áy! Áy! Chuyện gì thì đâu cũng còn có đó, các chú các bác đừng có nổi nóng như vậy chứ? Các cụ có câu dục tốc là bất đạt, cho nên chờ thêm một chút nữa đi...” Thấy Luru Tuân vừa vịn ra đầu khí cuồng mãnh, vừa hần học từng bước tiếp cận về phía mình. Kim Hậu chỉ còn biết chém gió chém bão lung tung để mong cầu thêm chút thời gian chờ cho Ngọc Dung tung ra đòn ma kỹ của nàng.

“Mọi người nhìn xem, hôm nay tiết trời thật đẹp... Cây cối xanh tươi, mặt nước thật trong lành...” - Kim Hậu đánh liều luống cuống ngửa chỉ tay sang tứ phía. Chỉ lên trời thì trời đầy mây đen, chỉ xuống nước thì chỗ đó đoàn người Luru Tuân vừa mới rửa ráy nên máu me và cặn bã vẫn còn lênh bênh trôi nổi trên mặt nước.

Luru Tuân tất nhiên sẽ chẳng thèm nghe Kim Hậu nói lời nhai thêm nữa. Gã càng ngày càng tiến gần chỗ hần, mà đòn ma kỹ của Ngọc Dung vẫn còn chưa thấy tăm hơi đâu cả.

Không còn cách nào khác, Kim Hậu chỉ đành phải chuẩn bị tung ra hậu chiêu để nhờ nếu như có biến cố bất ngờ thì hần sẽ lập tức đào tẩu. Tuy vậy, hần là người nếu đã tin ai thì sẽ đặt trọn cả niềm tin của mình vào người đó, cho nên mặc dù nguy hiểm đang sắp tới gần nhưng Kim Hậu vẫn cứ lì mặt đứng im tại chỗ.

“Không lẽ đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy và Hòa Nhi rồi sao?” Mặc dù rất tin tưởng Ngọc Dung nhưng trong lòng Kim Hậu cũng đang rất lo lắng cho cô nàng.

Àm! Âm! Âm!

Đúng lúc này, mặt đất không hiểu sao đột ngột kịch liệt rung chuyển. Tất cả khu vực xung quanh cái đầm này nhất thời đều bị ảnh hưởng của trận động đất kỳ lạ ấy làm cho náo loạn. Trước ánh mắt khiếp hãi của đoàn người Luru Tuân, ở trên không trung bỗng dưng lù lù bốc lên... một tảng đá khổng lồ!!!

Mà ở phía xa xa, hướng sau lưng chỗ Kim Hậu đang đứng. Xung quanh Ngọc Dung lúc này đang được một vầng sáng màu nâu và hàng loạt các hoa văn ma pháp trận kỳ dị bao bọc lấy cả thân thể. Các ký tự viên cổ chủ ngữ đại diện cho câu niệm chú của nàng đã xếp thành một hàng chữ hoàn chỉnh lơ lửng phía trên đầu nàng từ bao giờ.

Mất thấy tảng đá khổng lồ đã lơ lửng đứng tọa độ mà mình đã ước lượng. Ngọc Dung bèn khẽ duỗi một cánh tay thẳng về phía trước, tiếp theo đó thì nàng khẽ ngửa bàn tay trắng nõn của mình ra rồi nhẹ nhàng búng một cái.

Tách!

Rắc!

Ngay sau cái búng tay tưởng như rất ngẫu hứng này của cô nàng, tảng đá khổng lồ ở trên trời bỗng dưng bắt đầu xuất hiện rất nhiều vết rạn nứt...

Bùm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên khiến cho hầu như khắp cả khu rừng đều bị ảnh hưởng, tảng đá khổng lồ đang lơ lửng trên trời ngay lập tức liền bị nổ tung, nát tan ra thành từng mảnh. Những mảnh vụn nhỏ do bị sức công phá của vụ nổ ép về một phía cho nên chúng bắt đầu dữ dội bắn văng ra tung tóe thẳng tới chỗ đoàn người Luru Tuân đang đứng há hốc mồm.

Chứng kiến cơn mưa đá khủng bố dội thẳng tới chỗ mình, các đoàn viên của Lang Hồ dong binh đoàn chỉ biết vội vàng khúm núm núp sau những tấm lá chắn của một vài thủ hộ chiến sĩ, còn Luru Tuân thì trong khoảnh khắc ấy cũng đành phải nhanh chóng lui lại về chỗ đoàn đội của mình để phòng thủ.

Rầm! Rầm! Rầm!

Các mảnh đá dữ dội trút xuống chỗ đoàn người Luru Tuân như mưa, tuy nhiên với thực lực của hai anh em nhà họ Luru thì việc bọn chúng tựa lưng thay nhau đánh vỡ từng tảng đá bay tới chỗ mình cũng là điều không quá khó khăn.

Thế như tất cả phản ứng, hành động này đã tạo điều kiện rất thuận lợi cho Kim Hậu. Lợi dụng cơn mưa đá dữ dội của Ngọc Dung đang rơi xuống càn quét nơi đây, hần nhanh chóng lấy ra một cái bình thủy tinh có chứa một đoàn chất lỏng màu xanh từ trong túi quần, sau đó cứ thế quăng tới chỗ đoàn người Luru Tuân.

Bụp!

Tất nhiên là không ai có thể ngăn cản lại được ý đồ của Kim Hậu, lọ thủy tinh vừa lúc chạm xuống dưới đất thì ngay lập tức nổ tan ra rồi tạo thành một

làn khói màu xanh lam nhanh chóng bao phủ ra xung quanh.

Thấy Kim Hậu lại làm cái trò vô nghĩa này, Luru Tuân bèn nhanh chóng vận ra một luồng đầu khí để định một lần nữa đánh tan làn khói. Thế nhưng ngay khi gã đang định vung tay lên thì đột nhiên có một vật thể kỳ lạ xuyên qua đám khói bay thẳng tới chỗ gã.

Crắc!

Không quá khó để Luru Tuân đâm vỡ được thứ vật thể này, thế nhưng mà để cho gã phải cảm thấy ngoài ý muốn đó là ngay khi thứ này bị gã đánh vỡ thì ngay lập tức có một thứ chất bầy nhầy từ bên trong cái vật thể ấy bắn văng đầy cả vào cả người Luru Tuân.

Thời điểm đám khói tan rã cũng là lúc trận mưa đá của Ngọc Dung tới hồi kết thúc. Cả một khu vực bị chỗ đá vụn này làm cho hoàn toàn triệt để biến dạng, cây cối thì đổ nát nghiêng ngả, đất đá thì bị cây cối loạn xạ tứ tung hết cả lên. Cái đám tuy cũng bị chỗ đất đá rơi vào một ít nhưng do Ngọc Dung chỉ tập trung hướng chỗ đoàn người Luru Tuân đội xuống cho nên cũng không có bị ảnh hưởng gì nhiều, bóng Thanh Thủy Diễm Liên Hoa vẫn nguyên vẹn an tọa giữa khu đầm không bị tổn hại gì cả.

Sống sót sau trận mưa đá nguy hiểm này, các đoàn viên của Lang Hồ dong binh đoàn ai nấy cũng đều thở phào nhẹ nhõm. Cơ mà chả biết từ đâu bỗng dưng có một thứ mùi cực kỳ khó ngửi xộc thẳng vào mũi của tất cả mọi người.

“Mùi gì mà kinh vậy?” Mọi người vừa bịt mũi, vừa nghi hoặc quay ra nhìn nhau. Một lúc sau tất cả đều đổ dồn sự chú ý vào người Luru Tuân.

Toàn thân gã lúc này đây đã bị một thứ chất nhầy trắng trắng, xen lẫn chút vàng vàng chảy nhếch nhác từ đầu cho tới chân. Đặc biệt là thứ chất nhầy này rất chi là nặng mùi cho nên cái mùi khó ngửi kia té ra là có nguồn gốc từ vị đoàn trưởng của bọn chúng.

“A!!!!!!!!!!!!!!” Luru Tuân không thể kiềm chế được lửa giận của mình nữa cho nên gã liền điên máu rống lên một tiếng.

“Grào!!!!!!!!!!”

Bất ngờ “đáp lại” tiếng rống của Luru Tuân là một tiếng gào đầy bạo nộ cực kỳ đình tai nhức óc. Tới lúc này thì gã mới sực nhớ ra nơi này không chỉ có mình bọn chúng mà còn có một sinh vật nữa sống tại trong cái đầm.

Hơn hai mươi người đều đồng loạt sợ hãi quay đầu nhìn về chỗ cái đầm nước. Mà từ dưới mặt nước bỗng trồi lên một cái đầu có đầy vảy màu xanh lam cực kỳ to lớn. . .

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Luru Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Mượn Người Giết Rắn - Mượn Rắn Giết Người!

Có lẽ sẽ có rất nhiều nghi vấn, rằng tại sao Kim Hậu lại phải bày ra một kế hoạch không những dài và phức tạp, đã thế còn rất nguy hiểm để dùng mà giải vây Lang Hồ dong binh đoàn như vậy.

Thế nhưng nếu như suy đi sâu vào vấn đề, nói lại những chuỗi hành động tưởng như rời rạc, không liên quan đến nhau trong cái kế hoạch này của Kim Hậu thì ngay lập tức sẽ có thể nhận ra được ý định chân chính của hắn. Đó là Kim Hậu muốn mượn dao giết người! Hay phải nói đúng hơn là mượn tay giết rắn và mượn rắn giết người. Lợi dụng chính kẻ thù của mình để cho cả hai triệt tiêu lẫn nhau. Tại sao lại không “tiện dùng” bọn người Luru Tuân? Khi mà vừa đúng lúc hắn đang không biết phải giết Thanh Cự Mãng Xà bằng cách nào.

Bắt đầu lại từ đầu, Kim Hậu phải tốn công lừa giỡn đoàn người Luru Tuân là vì lần trước đã mắc mưu thì lần này bọn chúng sẽ đề phòng và cẩn thận hơn. Cũng vì nguyên nhân đó mà mỗi lần bị Kim Hậu lôi kéo, dẫn đi đâu đó thì Luru Tuân đều có tâm tư đề phòng, ra lệnh cho các đoàn viên luôn ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Tuy nhiên, đến cuối thì gã cũng đã mất kiên nhẫn để rồi trúng phải màn khích tướng này của Kim Hậu, cứ thế hùng hổ lao khu vực Hồn Thạch Mê Cung.

Bước tiếp theo cũng khá là kỳ công. Hắn trước đó đã đặt vấn đề với Bạch lão về chuyện có thứ thuốc nào có thể khiến cho ma thú đầu óc u mê chỉ biết lao vào theo tiếng gọi hoang dã mà hoàn toàn mất đi lý trí. Và cuối cùng nhận được thứ bột gọi là Động Xuân Vạn Thú Dược. Thứ thuốc này có công hiệu mời gọi ma thú khu vực xung quanh vài trăm mét, kích thích tâm tính của chúng, tuy vậy thứ thuốc này chỉ có tác dụng với ma thú nhất giai mà thôi. Thế nhưng đó cũng là quá đủ và quá đẹp để cho kế hoạch của hắn được diễn ra trôi chảy.

Vừa chạy trái chiều gió, Kim Hậu vừa rắc thứ thuốc đó xuống bãi đá. Thế rồi đoàn người Lang Hồ dong binh đoàn đuổi theo sau hắn cũng bất chấp nơi này rất đáng nghi cứ thế trực tiếp băng qua, để rồi hậu quả là dễ dàng bị mắc phải màn “độc kế” này của Kim Hậu.

Cũng vì địa hình nơi đây khá là đặc thù, cho nên Lang Hồ dong binh đoàn không thể dàn hàng bày trận được. Thế nên bọn chúng bắt buộc chỉ có thể chống đỡ với lũ ma thú đang “rao rục” kia mà thôi. Ngoài ra cũng bởi vì không xếp hàng dàn trận nên khi chiến đấu kiểu này mà một số người bị bọn ma thú kéo đi rồi. . . khục! Tuy nhiên nghe thì có vẻ khá hư cấu, nhưng đó cũng là một trong những điểm nhấn trong kế hoạch của Kim Hậu.

Sau khi tàn sát xong lũ ma thú, tất nhiên bãi chiến trường tanh tưởi này sẽ hấp dẫn lũ Huyền Quỷ Ma Dơi có sào huyết ngay gần đó tới để thanh lý. Sở dĩ hẳn biết ngay gần đó có lũ dơi nguy hiểm này là vì trong thời gian hẳn đi săn ma thú để luyện tập thực chiến, Bạch lão đã vô tình cảm nhận được rồi cảnh báo cho hẳn phải cẩn thận. Ấy vậy mà không nghĩ thông tin này lại rất giúp ích cho tình thế hiện tại của Kim Hậu.

Bởi hung danh của đàn dơi này quá khét tiếng, cộng thêm chiến đấu không thể dàn trận nên máu me từ lũ ma thú dây hết lên người tất cả các đoàn viên của Lang Hồ dong binh đoàn. Lưu Tuân chỉ có thể vội vã vắt chân lên cổ mà chạy khỏi nơi đây, đi tìm chỗ nào có nguồn nước để rửa sạch mùi máu tanh.

Cũng vì tình thế rất khẩn cấp và hung hiểm, cho nên Lưu Tuân mới hạ lệnh bỏ mặc lại hết những người bị thương để làm mỗi nhữ hòng chạy thoát thân. Cơ mà chính sự lạnh lùng, mất nhân tính này của gã đã làm nguội lạnh đi hết tâm can của của tất cả các đoàn viên Lang Hồ dong binh đoàn. Mà đây chính là một trong những điều máu chốt mà Kim Hậu ngày từ đầu muốn đạt được, còn hẳn sẽ sử dụng điều này như thế nào thì chờ sau sẽ rõ.

Sau tiếng bắn pháo hiệu để cho Ngọc Dung chuẩn bị thi triển ma kỹ, đồng thời hẳn cũng dùng một ít thuốc xoa đuổi ma thú mà Bạch lão cho hẳn để đuổi đi lũ dơi khát máu. Dù sao thì kế hoạch đã bước vào công đoạn cuối cùng, cách đây cũng tuy không gần nhưng cũng không thể nói là quá xa. Cho nên cẩn tắc thì vô áy náy, tốt nhất là nên đuổi lũ dơi nguy hiểm này đi để tránh gây ra những sự cố đáng tiếc xảy ra.

Cũng trong thời gian đó, đoàn người Lưu Tuân chạy thực mạng để đi tìm nguồn nước, thế rồi bọn chúng đụng phải một cái đầm, mà tại đó tọa lạc Thanh Thủy Diễm Liên Hoa. Tới đây thì chắc rằng tất cả đã sáng tỏ ý định một mũi tên bắn trúng cả hai đích của Kim Hậu. Có lẽ cũng bởi vì thế mà Ngọc Dung mới không kiềm chế được phải thốt lên hai chữ “điên cuồng” để dành tặng cho cái kế hoạch cực kỳ liêu lĩnh này của hẳn. Tuy Kim Hậu không phải là một trí giả giỏi bày mưu tính kế, hay là một tên tâm cơ thâm trầm lòng dạ thâm sâu. Nhưng việc biến thành một tên liều mạng thì cũng đâu có ai cấm cản hẳn được?

Trở lại với tình hình hiện giờ, sau một tiếng gầm cực kỳ bạo nộ. Hơn hai mươi con người đồng loạt hải hùng quay ra nhìn về phía đầm nước thì thấy từ dưới đầm nước bỗng trồi lên một cái đầu rắn bọc toàn vảy mau xanh lam, đôi mắt của nó trông đỏ lòm cực kỳ yêu dị, cái lưỡi dài ngoằng thè ra thè vào từ giữa hai chiếc răng nanh trông cực kỳ khủng bố.

Đoàn người Lưu Tuân tròn tròn mắt nhìn về phía con rắn, con rắn cũng hướng ánh mắt nhìn về phía đoàn người. Sau một vài giây im lặng đứng nhìn nhau, con rắn bất chợt dừng ánh mắt của mình tới chỗ Kim Hậu, nó tất nhiên vẫn còn nhớ kẻ quấy rối và trộm đi mất quả trứng của nó mấy ngày trước.

“Ố... Đừng bảo là nó...bất chấp mọi thứ để tấn công mình đấy nhá?” Bị con rắn nhìn chằm chằm, Kim Hậu có cảm giác mồ hôi lạnh bắt đầu chảy khắp toàn thân. Tình hình có vẻ như đã ra có chút ngoài dự liệu của hẳn.

Thế nhưng rất may cho Kim Hậu là sau khi trừng mắt hẳn học nhìn Kim Hậu một lúc, nó lại rời ánh mắt đỏ lòm của mình sang tới chỗ Lưu Tuân đang đứng.

“Grào!”

Vừa thấy Lưu Tuân cả người tràn đầy một thứ chất nhầy nhầy có mùi quen thuộc, con rắn đột nhiên ngửa đầu rống giận dữ rống lên một tiếng, sau đó thì trực tiếp xồng xộc bỏ nhào cả cái thân hình đồ sộ của mình vào đám người Lang Hồ dong binh đoàn.

“Giữ vững đội hình!!!”

Mặc dù không hiểu tại sao con rắn này lại có địch ý dữ dội với mình tới như vậy, thế nhưng lúc này cũng chẳng còn thời gian để cho gã suy nghĩ được nữa. Lưu Tuân thấy thế thì chỉ đành tạm thời gạt bỏ chuyện Kim Hậu sang một bên, tiếp đó đứng hét lên ra lệnh cho tất cả giữ vững vị trí.

Rất may là lúc này, để chống đỡ loạt mưa đá khủng khiếp của Ngọc Dung, tất cả các đoàn viên của Lang Hồ dong binh đoàn đã đứng dàn hàng vào vị trí, vì thế mà cũng chẳng tốn thời gian để cho tất cả có thể nhanh chóng sắp xếp đội hình.

Ầm!

Rầm!

“Grào!”

“Á!!!!”

Tuy tất cả đã dàn hàng bỏ trận rất là chi tiết, thế nhưng vẫn có vài chiến sĩ trong đoàn người Lưu Tuân bị con rắn đánh bay ra khỏi hàng ngũ. Đáng thương cho họ vừa mới lúc này họ còn phải chật vật chống đỡ đá rơi thì ngay lập tức đã lại xuất hiện con ma thú mạnh mẽ này. Tất cả mọi chuyện diễn ra liên tù ti khiến cho chả ai kịp thở ra một hơi cả.

“Bình tĩnh! Bọn đoàn trưởng sẽ trực tiếp chiến đấu với con rắn này, tất cả cứ cố gắng yểm trợ cho ta là được! Con rắn này tuy có thực lực nhị giai nhưng vẫn là nhất tinh mà thôi. Nếu như cố gắng chúng ta hoàn toàn có cơ hội hạ được nó!” Bất chấp cả người vẫn dính đầy thứ chất bầy nhầy nặng mùi, Lưu Tuân vẫn bình tĩnh đứng chỉ huy các đoàn viên của gã.

Trong lúc Lang Hồ dong binh đoàn chuẩn bị lâm vào một trận khổ chiến, Kim Hậu đứng cách đó không xa tất nhiên cũng sẽ không cho chúng được thoải mái hành động rồi. Hắc Long kiếm đã cầm sẵn trên tay, hẳn bây giờ chỉ cần lặng lẽ chờ cơ hội thích hợp là sẽ lao tới để “thọc gậy bánh xe” quấy

những bọn người Lang Hồ đông binh đoàn.

“Thằng oắt con khôn kiếp! Mày đừng có nghĩ là hôm nay tao để cho mày còn sống rồi khỏi nơi đây con ạ!”

Thế nhưng trong khi Kim Hậu đang định tìm kiếm cơ hội để giờ trò thì đột nhiên Luru Tuần xông ra từ đám người rồi đứng chặn lại trước mắt hắn.

Cơ mà để cho gã lại phải tức điên lên. Đó là Kim Hậu cũng chả có sợ hãi hay thậm chí là tỏ ra một chút nghiêm túc gì cả. Ngược lại hắn chỉ tình bơ đáp lại gã bằng một cái giọng băng quơ, khiến Luru Tuần phải lộn hết cả ruột, sôi sục cả máu.

“Tại sao ngươi lại có thói xấu cướp lời của người khác vậy? Đáng lẽ ra ta phải nói câu này mới đúng chứ. Chắc! Không có ăn học nó khổ thế đấy, ngu lâu khó đào tạo mà... Ài! Này mắt chốt, nếu sang kiếp sau mà được đầu thai làm người lần nữa thì nhớ học hành tử tế một chút nhé, ít nhất cũng phải tốt nghiệp mẫu giáo cho có đầu óc có tí phở cập.”

“Mày... mày...” – Luru Tuần cứng họng không nói nổi thành lời, mặc dù có chút không hiểu Kim Hậu nói cái gì những gã vẫn biết là mình đang bị hắn nhục mạ.

“Tao giết mày!!!” Vừa mới phun ra được ba từ và ba cái dấu chấm than, gã liền tức tối rút thanh đao đeo ở bên hông ra rồi dơ lên bỏ nhào tấn công Kim Hậu.

“Máu lửa quá nhỉ? Thích thì chiều thôi.” Kim Hậu thấy vậy thì nét mặt vẫn không đổi sắc, hắn vẫn cứ bình tĩnh dè dặt tay xoay thanh kiếm vài vòng rồi bày ra một cái thủ thế để chuẩn bị tiếp đón Luru Tuần.

Với thực lực bát tinh giả nguyên cảnh hiện giờ, Kim Hậu đã hoàn toàn có thể thoải mái để đánh nhau với thực lực cửu tinh giả nguyên cảnh của Luru Tuần. Đừng quên hắn tu luyện siêu cấp công pháp “Đấu Pháp quyết” cho phép người tu luyện có được sức mạnh, mạnh gấp hai lần so với những người đồng cấp. Đó là còn chưa kể đến Đấu Pháp quyết đã được Kim Hậu cường hóa lên hoàng giai cao cấp đẳng cấp. Cho nên với thực lực bây giờ thì hắn đã hoàn toàn có thể đánh ngang, hay thậm chí là còn hơn cả Luru Tuần rồi.

Choeng!

Mũi đao của Luru Tuần vừa mới xé gió mạnh mẽ bổ dọc xuống thì Kim Hậu cũng đã kịp thời vung kiếm đỡ lại.

Một màn này khiến Luru Tuần cũng cảm thấy rất kinh hãi khi thấy một đao này của mình lại bị đối phương dễ dàng chặn lại như vậy. Tại vì đòn này không đơn thuần chỉ là một cú bổ, mà đây là một đòn gã dồn hết toàn lực lượng thân thể của mình vào.

Hai tháng trước, nếu như bắt Kim Hậu phải đỡ một đòn này thì có lẽ hắn đã bị chấn động nội tạng trọng thương nằm liệt giường vài hôm rồi. Thế nhưng đó đã là chuyện của quá khứ, hiện tại hắn thậm chí còn không có tốn một giọt mồ hôi nào để mà đỡ một cú bổ toàn lực này của Luru Tuần.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Có mỗi một mắt mà trông cứ như là mắt lợn luộc ấy, thấy mà gớm!”

Kim Hậu cũng chả ưa cái cách mà tên một mắt này nhìn mình chút nào. Thế nên hắn bèn nhanh nhẹn xoay tròn cổ tay một cái, thanh Hắc Long kiếm theo đó cũng thuận chiều xoay theo hướng cổ tay của hắn, chỉ một động tác tưởng như rất đơn giản này, trong nháy mắt Kim Hậu đã ghi thanh đao của Luru Tuần xuống đất.

Xoẹt!

Phập!

“Thật nhanh!” Một màn này làm cho Luru Tuần phải bất ngờ bị thất kinh, theo phản ứng tự nhiên gã lập liền tức dậm chân lùi lại ba bước.

“Sao thế một mắt, chẳng lẽ mới thế mà đã sợ rồi sao?” Kim Hậu lại tiếp tục khiêu khích Luru Tuần.

“Mày sẽ phải hối hận đấy thằng nhãi chết bầm kia!” Luru Tuần tất nhiên làm sao mà chịu nổi được khi mà cứ liên tục bị xỉ vả nhục nhã như vậy. Chỉ thấy mặt mũi của gã hiện đã trở nên cực kỳ dữ tợn, đồng thời gã cũng vịn ra một luồng đầu khí màu xám bọc lại thanh đao của mình. Tiếp đó thì tiếp tục một lần nữa điên cuồng xông lên tấn công Kim Hậu.

Thấy Luru Tuần lần này đã vịn ra đầu khí, Kim Hậu cũng không còn tâm trí đùa giỡn nữa mà bắt đầu nương theo lộ tuyến của Đấu Pháp quyết bắt đầu vận chuyển năng lượng trong vòng xoáy biến chúng thành đầu khí, sau đó thì nhanh chóng vịn lên tay rồi bọc lại lưỡi kiếm của mình.

Vụt!

Lấy bàn chân đạp mạnh về phía trước, cả người Kim Hậu giống như hóa thành một mũi tên bắn thẳng tới chỗ Luru Tuần đang từ phía trái chiều lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Luru Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chiến Đấu Với Cửu Tinh Giả Nguyên Cảnh

“Khè!! Khè!!!”

Rầm! Rầm!

Không thể không công nhận, cái chức đoàn trưởng của đoàn đội dong binh khét tiếng nhất Lâm Sơn trấn của Luru Tuân cũng thật không phải là chỉ là hư danh hào huyền. Mặc dù bị bất ngờ kéo vào trận chiến với con Thanh Cự Mãng Xà, nhưng Luru Tuân và các đoàn viên của gã sau khi lấy lại được tinh thần, ổn định lại đội hình thì giờ đây tất cả bọn chúng đã có thể đánh ngang ngửa được với con rắn nước khổng lồ kia.

“Mấy chiến sĩ thủ hộ mau xông lên đây giúp ta một tay. Cung thủ cố nhắm bắn vào mắt của con rắn cho thật chuẩn, đồng thời cũng đừng quên yểm trợ người khác.”

Luru Tuân không hổ là người có kinh nghiệm dày mình, mặc dù bị con rắn gắt gao quấn lấy, thế nhưng gã vẫn cứ vừa có thể chiến đấu, vừa bố trí ra lệnh cho các đoàn viên đầu vào đó, đứng vị trí tốt nhất để đối chọi lại với Thanh Cự Mãng Xà.

Vù! Vù!

Xoẹt! Xoẹt!

“Grào!”

Cả người Luru Tuân hiện giờ đang được bao bọc bởi một luồng ánh sáng màu da cam nhàn nhạt như ẩn như hiện, hai tay gã mỗi bên cầm một thanh đại đao có kích thước to gấp đôi một thanh đao bình thường. Và với hai thanh đại đao này, gã bây giờ đang thi triển ra một loại song đao đao pháp để liên tục đánh giáp lá cà với cái đầu của con Thanh Cự Mãng Xà. Bên cạnh đó, các đoàn viên trong Lang Hồ dong binh đoàn thì đang phải kìm hãm lại cái đuôi của con rắn đang liên tục vung vẩy quật vào đám người.

Rầm!

Tình thế hiện giờ giữa Lang Hồ dong binh đoàn và Thanh Cự Mãng Xà vẫn là đang ở trong thế dằng co khá là căng thẳng. Tuy nhiên hiện trạng dường như vẫn nghiêng về phía bọn người Lang Hồ Dong binh đoàn bởi vì Thanh Cự Mãng Xà vốn là thuộc loại rắn nước, mà hiện giờ nó lại điên cuồng trèo lên bờ để đánh nhau nên lợi thế dưới nước của nó cũng không có được khai thác. Còn lại đám người Luru Tuân bởi vì có sự chỉ huy tốt và rất ẩn ý nên bọn chúng đang từng bước dần dần ép con rắn này vào trùng.

Trong khi Luru Tuân và các đoàn viên của gã còn đang tìm cách giết chết Thanh Cự Mãng Xà thì ở cách chỗ chiến đấu ấy không xa đang diễn ra một cuộc đối đầu một đấu một giữa Luru Tuân và Kim Hậu.

Keng! Keng! Keng!

Âm thanh kim loại va chạm liên hồi dồn dập vang lên, đi kèm theo đó là những tia lửa lóe lên khi mà đao, kiếm nặng nề va chạm vào với nhau.

Vút!

Luru Tuân lúc này đây hiện đang thi triển một loại đao pháp tuy có chút hơi chậm, thế nhưng mà từng một đường đao này của gã là từng một đợt cắt gió khiến chúng bị rẽ ra thành hai lần, cứ như là không khí bị chặt ra làm đôi vậy

Keng! Xoèng!

Kim Hậu ở phía đối diện thì lại dựa vào tốc độ của mình thi triển ra những chiêu kiếm tựa như vũ bão để phản công lại Luru Tuân. Mỗi cước bộ của hần không những rất nhẹ nhàng tựa như đang vừa đi, vừa lướt trên mặt đất vậy. Đã vậy từng bước chân của hần trông rất vững vàng và dứt khoát trong khi di chuyển. Bàn tay phải cầm kiếm thì luôn dẻo dai tung ra những đường kiếm gãy gọn và rất hiệu quả.

Keng! Keng!

Hai bên liên tục ăn miếng trả miếng bằng hàng loạt những đòn tấn công đầy hung hiểm. Luru Tuân dùng cả hai tay cầm thanh đao bổ ngang bổ dọc hòng muốn dùng lợi thế sức mạnh để dồn ép Kim Hậu. Cơ mà trái lại, gã lại luôn bị Kim Hậu liên tục phản công ngược lại bằng những cách đánh rất là kỳ dị, chỉ thấy hần luôn luôn thay đổi tay cầm kiếm rồi bất ngờ tung đòn vào chỗ sơ hở của Luru Tuân khiến cho gã luôn phải thót tim đề phòng chống đỡ. Đôi khi hần lại dồn sức lấy hai tay cầm kiếm rồi trực tiếp ngạnh kháng xem ai khỏe hơn cùng với Luru Tuân.

Có thể thấy rất nhiều kỹ xảo luôn biến hóa một cách rất đa dạng trong phong cách chiến đấu của Kim Hậu đã tạo ra cho hần một lợi thế cực kỳ to lớn. Nếu như nói đao pháp của Luru Tuân là lực lượng, là bá đạo thì kiếm thuật của Kim Hậu đang thể hiện ra lại là nhanh nhẹn, chính xác, mạnh mẽ và đặc biệt là từ người hần luôn toát ra một loại khí chất đầy chính khí trong từng thế kiếm.

Loại kiếm thuật này chính là thứ mà hần đã miệt mài học của lão Ezio kể từ khi mới bước vào con đường tu luyện. Cũng bởi sau bao năm tập luyện nhuần nhuyễn, giờ đây cách chiến đấu của Kim Hậu cũng đã được tạo hình bằng loại kiếm thuật này một cách rất độc đáo. Cho nên Luru Tuân hiện chỉ còn biết hoa mắt chóng mặt khi cố gắng chống mắt lên nhìn theo bóng kiếm của Kim Hậu trong lúc giao thủ.

Choeng! Keng!

Lần này Kim Hậu thừa cơ Luru Tuần đang thu đao lại để vọt lên phía trước, hần nhẹ nhàng di chuyển bước chân của mình xoay người một vòng. Đồng thời cũng ngay tại thời điểm xoay mình ấy, Kim Hậu lấy cả hai tay nắm chặt vào chuôi kiếm rồi dồn lực vạng cho Luru Tuần một kích thẳng vào thanh đao mà gã đang buộc phải lấy hai tay dơ ngang lên để đón đỡ.

Rẹt! Choang!

Một đòn này làm Luru Tuần ngay lập tức phải lùi lại hơn chục bước về phía sau.

“Tê quá!” Luru Tuần sợ hãi thầm nghĩ. Gã cũng chẳng thể nào hiểu được cái thanh kiếm màu đen trông bé chưa được bằng nửa thanh đao của Kim Hậu tại sao lại có một sức nặng khủng khiếp tới vậy. Vừa rồi vừa mới bị nhận một cú vạng của Kim Hậu đã làm cho cả hai bàn tay hắn đều phải run lên tê dại bởi lực phản chấn truyền tới quá khủng khiếp.

“Thằng nhóc chết bầm! Rốt cục mày có phải là con người hay không vậy?” Luru Tuần rốt cục cũng không thể kiềm chế được nổi ức chế trong mình nên gã bỗng hướng Kim Hậu điên dại gào thét.

“Hai mắt, hai tai, hai chân, một c... khụ! Nói chung giống như người mà thôi... Ấy chết, mình tại sao lại đi so bản thân với một con động vật thế nhỉ? Ài, chẳng lẽ đây gọi là tuổi già đúng là hay lúc nào?”

Nghe xong câu đối đáp này của Kim Hậu, cổ lửa giận trong lòng Luru Tuần càng như bị xõng xộc đổ thêm can xăng vào bên trong.

“Cái gì mà động vật? Như thế chẳng phải coi ta là động vật sao? Cái gì mà người già? Cái tên nhãi ranh vất mũi còn chưa sạch lại dám thốt ra những lời này sao?” Luru Tuần giận dữ thầm nghĩ. Mặt mày gã lúc này đã đỏ au vì tức giận tới nỗi sùi cả bọt mép, nét mặt gã trở nên cực kỳ dữ tợn nhìn Kim Hậu với loại thái độ hận chỉ không thể ngay lập tức lao tới ăn tươi nuốt sống hắn.

Àm!

Không nói không rằng, đột nhiên chẳng hiểu sao cả người Luru Tuần bỗng mãnh liệt tỏa ra một luồng kinh khí kỳ lạ làm cho đất đá ở xung quanh chỗ của gã đang đứng bỗng văng lên mù mù. Chỉ thấy gã điên cuồng dồn ép đầu khí màu xám trong cơ thể vào hai nắm tay, sau đó vững vàng đạp một bước chân lên phía trước. Cuối cùng bằng vào một cái tốc độ nhanh tới chóng mặt, Luru Tuần bất ngờ cầm thanh đao tung ra một cú bổ dọc tựa như trời giáng tràn ngập sức mạnh lẫn đầu khí của mình thẳng tới chỗ của Kim Hậu.

Hấp!

Rầm!!!!

Kinh phong từ đòn đánh này thậm chí còn suýt nữa khiến cho Kim Hậu bị dính chương. Thế nhưng nhờ có bài tập phản xạ của lão Ezio trước đó đã giúp cho hắn trong một giây khoảnh khắc kịp thời dậm chân bật lùi lại khỏi tầm ảnh hưởng.

“Phù!” Kim Hậu thờ nhẹ ra một hơi rồi kinh hãi nhìn vào cảnh tượng trước mắt.

Cú bổ cực kỳ bá đạo này để lại một cái hố dài hơn hai mét in sâu trên mặt đất, dù sao thì Luru Tuần cũng là một người có tu vi cửu tinh giả nguyên cảnh hàng thật giá thật, một đòn vừa nãy của gã đã chứng minh rằng thực lực cửu tinh giả nguyên cảnh cũng không phải là hảo danh chỉ để đem ra đi khoe thiên hạ.

“Ha ha ha! Khè Khè Khệc! Thằng nhãi con lão toét, bây giờ tao sẽ cho mày biết thế nào là vừa nhanh vừa mạnh có nghĩa là gì.” Luru Tuần vừa âm lãnh nở một nụ cười đầy đặc sát ý, vừa đứng rút cây đao từ dưới mặt đất lên cầm lên tay.

“Hừm? Hai tay tên này làm sao thế kia?”

Khỏi bụi chung quanh lúc này mới từ từ dần lắng xuống, Kim Hậu bấy giờ mới nghiêm túc chú ý nhìn tới hai bàn tay của Luru Tuần thì thấy một điều rất là kỳ lạ. Hai bàn tay của gã lúc này chỉ chít những đường gân máu xanh lét trông cực kỳ dọa người, hơn nữa các cơ nhục trên cả hai cánh tay từ bắp xuống tới bàn tay của gã có màu đỏ lôm và... cứ như là chúng có kích thước nhìn to hơn so với lúc trước rất nhiều.

“Sao? Bất ngờ phải không? Ta tu luyện công pháp có tên là “Cường Cường Song Thủ Quyết”, có thể làm cho người tu luyện mạnh mẽ vận chuyển đầu khí lên hai bàn tay để cường hóa gia tăng lực lượng và tốc độ ra đòn. Bây giờ thì để xem thằng nhóc mày làm sao có thể đỡ được nữa nhé con.” Thấy Kim Hậu chăm chăm kinh ngạc nhìn vào hai bàn tay của mình, Luru Tuần cũng chẳng ngần ngại huênh hoang nói toạc ra sự thay đổi trên bàn tay của mình là vì lý do gì.

“Nếu nói như vậy thì nếu vận dụng môn công pháp này kết hợp với thứ đao pháp kia thì chẳng phải là quá mạnh rồi sao?” Kim Hậu vừa nhíu chặt lại cặp lông mày của mình, vừa âm thầm suy xét tình thế của đôi phương.

Sau một vài giây đứng bất động suy nghĩ, Kim Hậu bỗng đột ngột thay đổi bộ dáng, bày ra một cái thù thế hoàn toàn khác so với lúc nãy. Thân thể đứng thẳng, tay phải cầm Hắc Long Kiếm chéo xuống dưới mặt đất, đồng thời bên trong cơ thể hắn đầu khí lúc này đang được âm thầm vận chuyển theo một đường lộ tuyến, chậm rãi biến đổi tất cả lượng đầu khí ấy thành một luồng ám kinh rồi nương theo kinh mạch tích tụ vào nắm đấm bên tay trái đang giấu ở sau lưng hắn.

“Nếu như đó là tất cả bản lĩnh của ngươi, vậy thì hãy cùng kết thúc nhanh chóng tại đây luôn đi.” Nói ra câu này, Kim Hậu sử dụng một loại giọng điệu cực kỳ kiên quyết, ánh mắt hần đang từ ngây ngô bỗng đột nhiên biến chuyển thành lạnh lùng, sắc bén. Chiến ý từ toàn thân không biết từ đâu mà tuôn trào ra khỏi thân thể tựa như nước lũ vậy.

“Giả thần giả quỷ, làm bộ làm tịch. Chuẩn bị chờ chết đi thằng nhãi con.” Trông thấy thái độ của Kim Hậu đang từ rất không nghiêm túc, bỗng đột ngột chuyển biến một cách chóng mặt thành ra như vậy cũng làm Luru Tuần cảm thấy từ sâu trong đáy lòng dâng lên một sự bất an rất mãnh liệt. Thế nhưng gã vẫn cứ cố an ủi bản thân mình yếu bóng vía nên vẫn cứ lao tới tấn công Kim Hậu.

Vù!

Một cú chém chéo từ trên xuống được Luru Tuần vận dụng toàn lực mạnh mẽ đánh ra, gã tính dùng đòn này để ép Kim Hậu phải né sang một bên, bởi vì nếu hần né thì trong một giây lát sẽ không có điểm tựa, gã sẽ liền ngay lập tức thay đổi hướng đánh bằng đao pháp, trực tiếp một đòn có thể chém chết Kim Hậu. Thế nhưng để cho gã phải cảm thấy có chút ngoài ý muốn, đó là Kim Hậu vẫn cứ giữ vững thủ thế đứng im tại chỗ không hề có ý tránh né một đòn này của gã.

“Ngông cuồng thì không sống được lâu đâu con ạ!” Luru Tuần thấy Kim Hậu vẫn đứng lì tại chỗ không nhúc nhích thì gã bỗng nở một nụ cười dữ tợn cứ như là đã nắm chắc phần thắng vậy.

Koong!!!!

Ngay tại thời điểm lưỡi đao tưởng như sắp chạm tới thân thể của Kim Hậu, tay phải cầm Hắc Long kiếm của hần đột nhiên chuyển động, thân thể hần khẽ xoay sang một bên. Cũng bởi cái động tác này của Kim Hậu quá nhanh khiến cho Luru Tuần chưa kịp hiểu ra điều gì thì gã đã cảm nhận một thứ gì đó va thẳng lên thanh đao của mình làm hướng chém bị lệch qua khỏi đầu Kim Hậu trệch về phía bên trái.

Rẹt!

Rầm!

“Làm sao có thể?!!!” Luru Tuần kinh hãi nhìn thanh đao của mình chém trượt Kim Hậu.

Hấp! Bình!

“Hự!”

Còn chưa hết, sau khi đường đao bị chệch hướng, Kim Hậu không bỏ qua cơ hội xoay thuận theo chiều, dồn lực bồi thêm một cú cùi chỏ vào cái thẳng mặt đang ngậy ngậy ra của Luru Tuần. Tất cả tràng chuỗi động này diễn ra nhanh tới nỗi mà nửa giây còn chưa có kịp trôi qua. Vừa rồi chiều mà hần vừa sử dụng chính không phải thứ gì khác, mà chính là Tiêu Dao Du kiếm kỹ có thể làm trệch hướng hay phản đòn khi bị tấn công.

“&*#@# thẳng (#\$_-*&@#^!!!!)” Ăn chận cả cái cùi chỏ đập mạnh vào mặt như vậy, Luru Tuần theo phản xạ ôm lại cái mặt đang trào máu mũi tùm lùm của mình bật lùi lại ra đằng sau vài bước. Không còn cách nào khác, gã chỉ đành phải bỏ lại cả thanh đao đang cắm trên đất ở ngay bên cạnh Kim Hậu.

“Này, để cho nó công bằng, ngươi có muốn quyết định tất cả chỉ bằng một nắm đấm không?” Mặc kệ cho Luru Tuần đứng ôm mặt văng tục chửi thề, Kim Hậu bỗng cầm thanh Hắc Long Kiếm sang bên cạnh rồi mỉm cười thông thả hỏi Luru Tuần.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Luru Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Kích Sát Luru Tuần

“Này, để cho nó công bằng, ngươi có muốn quyết định tất cả chỉ bằng một nắm đấm không?”

Trong lúc Luru Tuần đang còn vừa đau điếng ôm cái mặt bị đánh tẹt lại, vừa buột miệng chửi thề thì bỗng dưng Kim Hậu nói ra một câu này khiến cho gã nhất thời cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Thằng nhóc này không phải đầu óc có vấn đề rồi đấy chứ? Bỏ đi cả lợi thế có vũ khí để đi đấu quyền với mình? Thế này chẳng phải là bỗng dưng tìm chết sao?” Luru Tuần thăm mường trộm ở trong lòng nghĩ.

Môn công pháp mà Luru Tuần tu luyện như gã đã nói là “Cường Cường Song Thủ Quyết”, nguyên lý của nó là có thể làm cho người tu luyện nó cường ép vận chuyển đầu khí dồn vào hai cánh tay để cường hóa tăng sức mạnh lên gấp nhiều lần bình thường. Ấy vậy mà bây giờ Kim Hậu lại muốn đi đấu quyền với Luru Tuần thì chẳng phải tình huống lại chuyển biến thành quá lời lải cho gã sao?

Tất nhiên nếu là người có đầu óc sáng suốt, lý trí bình ổn thì họ chắc chắn sẽ nghi ngờ trước lời đề nghị đầy khả nghi này của Kim Hậu. Tuy nhiên với

Lưu Tuân thì lại là chuyện khác, hẳn thật sự không tin Kim Hậu có thể làm được cái gì nếu không dùng kiếm. Không những thế, từ đầu tới giờ gã còn bị Kim Hậu chọc tới tởm tới nỗi sùi hết cả bọt mép, thế nên lý trí và sự kiên nhẫn của gã đã đâu có còn. Tới Lưu Tuân còn bị Kim Hậu đá kích tới nỗi phải nhẩy căng cả lên, huống hồ là Lưu Tuân.

Đề ý thấy Lưu Tuân đứng im lặng không nói cái gì, Kim Hậu tất nhiên biết là gã đang cảm thấy cực kỳ bất ngờ và rất là khó hiểu. Cho nên hẳn mới bèn tỏ ra như là không còn cách nào khác. Một bên hẳn vừa giơ tay định rút Hắc Long kiếm, một bên thì lại vừa lắc đầu khẽ thở dài nói:

“Nếu như ngươi không muốn thì thôi, ta đành phải lấy kiếm chém ngươi vậy.. haiz..”

“Ấy! Ấy! Muốn, muốn chứ. Chú em thích đấu quyền thì ta cùng đấu nào.” Thấy Kim Hậu lại muốn cầm thanh kiếm, Lưu Tuân liền vội vã xua tay rồi rít ngắn hẳn lại nói. Gã làm sao mà có thể bỏ qua cơ hội nghiền nát Kim Hậu dễ dàng như vậy. Nếu phải dùng đao kiếm thì Lưu Tuân tự nhận không thể so đo được với Kim Hậu, cái chiêu kiếm quý dị mà hẳn vừa thể hiện ra ban nãy cũng chính là minh chứng để cho gã hiểu được điều này.

Mà cũng tại thời điểm diễn ra cái màn nói chuyện kỳ quái giữa hai người, Ngọc Dung và Hòa Nhi cũng đang ẩn nấp ngồi dõi theo mọi hành động của Kim Hậu trong một lùm cây ở phía sau hẳn.

Sau khi thi triển xong đòn ma kỹ của mình, cô nàng ngay lập tức ngồi lên Hòa Nhi chạy như bay tới đây để tiếp ứng cho Kim Hậu. Thế nhưng vừa đến nơi thì đã trông thấy cả đoàn người Lang Hồ dong binh đoàn đang bị con Thanh Cự Mãng Xà tấn công, còn cách đó không xa là cuộc đối đầu nảy lửa với Kim Hậu và Lưu Tuân.

Thực lòng mà nói, kế hoạch của Kim Hậu mặc dù rất liêu lĩnh, thế nhưng mọi chuyện hiện tại đều diễn ra theo đúng như những gì mà hẳn đã sắp đặt từ đầu. Điều này làm cho Ngọc Dung cảm thấy vừa rất khâm phục Kim Hậu, vừa mở cờ vui mừng ở trong bụng. Nàng phục hẳn lần sát đất bởi vì tất cả đều gần như giống y hệt theo những gì Kim Hậu nói với nàng hôm qua, cứ như là hẳn đã biết trước hết mọi việc vậy. Còn vui mừng thì tất nhiên là thấy kế hoạch đều diễn ra tốt đẹp cho nên niềm tin chiến thắng trong lòng nàng đang dần được củng cố hơn là sự tuyệt vọng hai ngày trước đó.

Trong quá trình Kim Hậu và Lưu Tuân giao đấu, Ngọc Dung cũng đã định muốn xông ra để trợ giúp cho Kim Hậu một tay bởi vì hẳn đang phải chiến đấu vượt cấp với đối thủ. Cơ mà vừa chứng kiến thấy cái tốc độ khó mà có thể dùng mắt thường để nhìn theo kịp mà Kim Hậu thi triển ra, cộng thêm một loại kiếm thuật lạ lùng không tưởng tới nỗi Lưu Tuân cũng chẳng thể làm gì được hẳn, nàng liền gạt bỏ ý định giúp đỡ Kim Hậu để bảo toàn lực lượng.

Dù sao thì nàng vừa mới phải dẫn lòng “đau đớn” đến xót cả ruột khi dùng một viên Hồi Lực đan để phục hồi lại số ma lực cho đòn ma kỹ ban nãy, bốn viên còn lại bên trong cái bình Kim Hậu cho nàng thì... Ngọc Dung đúng là không nở lòng nào đem chúng ra sử dụng nữa.

“Tên này không phải là tự tin thái quá rồi lại thích thể hiện đấy chứ? Rõ ràng là công pháp của tên một mắt kia chính là cường hóa hai cánh tay, bây giờ tự dưng lại muốn đi đấu quyền là thế nào? Có lợi thể sử dụng kiếm thì sao không dùng luôn đi mà lại còn làm trò?” Ngọc Dung Ngồi xôm bên cạnh Hòa Nhi bực mình khó chịu, thắc mắc lầm bầm nói.

“Chẳng lẽ hẳn lại có ý đồ gì đó nữa sao?” Tuy thật không biết phải lý giải hành động này của Kim Hậu ra sao, thế nhưng Ngọc Dung cũng phần nào hiểu được Kim Hậu không phải là một người ngốc trong những chuyện nghiêm túc như thế này. Cho nên xét theo ở một khía cạnh khác, nàng cũng rất hiếu kỳ muốn xem xem rốt cuộc thì cái tên ngốc này muốn làm cái gì.

Trong lúc đứng đối thoại vài câu với Lưu Tuân thì cũng là lúc lượng đầu khí Kim Hậu dùng để chuyển biến chúng thành ám kinh cũng vừa kịp hoàn thành chuyển hóa. Vì vậy mà sau khi cảm thấy đã tới thời điểm thích hợp, hẳn bèn không nói dài dòng thêm cái gì nữa. Chỉ bất ngờ hơi khẽ hơi cúi người, đặt chân ra phía sau để lấy đà. Cuối cùng nương theo một tiếng nổ mạnh ở trên mặt đất khá là vang dội, cả thân hình của Kim Hậu lập tức lao về phía Lưu Tuân tựa như đạn bắn.

Àm!

Một màn này cũng khiến cho Lưu Tuân có chút hơi bất ngờ khi thấy Kim Hậu chủ động tấn công trước. Tuy nhiên khoản thời gian nói vài câu với Kim Hậu gã cũng không phải là đứng nói xuông. Tay phải của gã lúc này cũng đã được dồn ép một lượng đầu khí khổng lồ, mắt thấy Kim Hậu đang sắp lao tới chỗ mình thì gã vẫn cứ đứng im tại chỗ rồi bầy ra tư thế đứng tấn để chờ đón Kim Hậu.

Vụt!

Kể thì dài mà diễn ra thì nhanh. Chưa đầy hai cái hơi thở, Kim Hậu đã tiếp cận sát tới trước mặt Lưu Tuân. Trong cái khoảng khắc chớp mắt này, hẳn liền giơ cánh tay trái lên rồi dồn lực tung một quả đấm mạnh hết sức có thể về phía Lưu Tuân.

“Ha! Ngông cuồng thì phải chết!”

Thấy Kim Hậu không những không biết lượng sức mình, đã thế lại còn dùng tay trái để tung đòn. Lưu Tuân chỉ nhìn hẳn khinh miệt cười lạnh một tiếng rồi sẵn tiện cũng tung ra một cú đấm hùng hục đầu khí màu xám tỏa ra nhàn nhạt trên cánh tay phải để chơi lại với nắm đấm của Kim Hậu.

Thời điểm hai nắm đấm cương mãnh chạm vào với nhau, một luồng xung kích khủng bố lấy trọng tâm ở giữa hai nắm đấm mạnh mẽ lan tỏa ra xung quanh làm cho cỏ cây, đất đá văng lên mù mịt. Cũng tại trong cái thời khắc ngắn ngủi ấy, Kim Hậu liền quát lên một tiếng ở trong lòng:

“Ám Kinh Quyền!!!!”

Bành!!!

Ầm!!!! Vù!!! Vù!!! Vù!!!

“Hự!”

Mặc dù Kim Hậu bật đà từ xa ra để tấn công, thế nhưng hắn thật sự cũng không thể chọi lại được với Lưu Tuân về khoản sức mạnh cơ bắp thô thiển kiểu này rồi, đã thế gã kia còn đứng tấn để tung đòn. Cho nên Lưu Tuân dễ dàng đánh cho Kim Hậu cả người bị bắn dội ngược lại ra đằng sau ngay lập tức, tựa như quả bóng xịt hơi không một điểm nương tựa nào vậy.

“Cẩn thận!!!”

Mà ở trong lùm cây đang ngồi theo dõi cuộc đấu, Ngọc Dung thấy Kim Hậu bị bại lui bay ra tới chỗ mình nên cô nàng nhất thời cũng lúng túng không biết phải làm sao, chỉ đành bật người đứng dậy và dang hai tay ra để bắt lấy hắn.

Rầm!

Cả thân thể Kim Hậu nặng nề ngã dúm mặt vào trong lòng của Ngọc Dung, bên cạnh đó, rất may Hòa Nhi đã kịp thời lấy thân mình ngồi chắn ngang ra đằng sau để làm điểm tựa cho cả hai nên hai người không có bị ngã đau.

“Ui da!!!!... Đau quá... ơ... hả?! Cái gì mà... mềm thế nhỉ...” - Trong lúc Kim Hậu còn đang cảm thấy choáng váng đầu óc sau cú ngạnh kháng với Lưu Tuân, hắn chợt lơ mơ nhận ra bản thân vừa mới ngã vào một thứ gì đó rất chỉ là... sừng, có chút ẩm ẩm lấm... đàn hồi.

Ngược mắt nhìn lên đánh giá tình hình, đập vào mắt Kim Hậu là gương mặt hùng hực đỏ bừng bừng như trái táo chín của Ngọc Dung, đi kèm theo đó là một loại ánh mắt như muốn lột da “kẻ đối diện” của cô nàng.

“Áy... tôi xin lỗi... tôi không có ý...” – Kim Hậu vừa lúng túng, vừa nói năng lộn xộn – “Mà hình như ngực của cô... lớn hơn trước rồi thì...”

Té ra là Kim Hậu đã lại một lần nữa hạ cánh lên người của Ngọc Dung, thế nhưng mà lần này hắn ngã dúm mặt vào trong giữa hai cái “khe rãnh” sâu hun hút trước... ngực của cô nàng, cho nên Kim Hậu mới cảm thấy mềm mại, ẩm và... đàn hồi là như vậy.

Chát!

Tuy nhiên Kim Hậu ngay sau đó đã phải trả giá đắt cho câu nói ngốc nghếch này của mình. Còn chưa kịp nói hết câu, Kim Hậu liền bị Ngọc Dung tặng ngay cho một cái tát lật mặt kiểu “hằm chặt ở lại, răng đi nhé” tới nỗi làm hắn sái cả quai hàm, cảm cả bộ răng xuống mặt đất.

“Đồ vô liêm sỉ!!! Đồ cơ hội!!! Đồ lưu manh!!! Đồ dâm tặc, biến thái!!! Đồ... đồ...” Ngọc Dung thật đúng xấu hổ tới nỗi không biết chui vào cái lỗ nê nào cho vừa. Tên này không những chiếm được tiện nghi của nàng xong rồi lại còn ba hoa đánh giá nữa. Nàng thật không thể hiểu nổi rốt cuộc hắn là người như thế nào.

“Ầng!!! Ầng!!! Ngoàm!!!”

Thấy hai người này còn mãi “tán tỉnh” với nhau mà bỏ quên đi mất đối thủ trước mắt, Hòa Nhi bèn sửa lớn lên hai tiếng rồi cắn nhẹ một cái vào vai của Kim Hậu để nhắc hắn nguy hiểm vẫn còn đang ở phía trước.

“Mấy đứa ranh con lão toét, hôm nay ông mày sẽ cho chúng mày cảm thụ thế nào là địa ngục trần gian.. ha ha ha!!!”

Lưu Tuân đứng đằng xa nhìn thấy Ngọc Dung và Kim Hậu còn đang nằm ngã sõng soài dưới mặt đất, gã bấy giờ mới nở một nụ cười đắc ý mang theo dây đặc sát khí đầy bi ối của mình từng bước tới gần hai người.

“Xin lỗi, nhưng mà kiếp này ngươi không có cơ hội nữa rồi.”

Thế nhưng để cho Lưu Tuân phải kinh hãi, đó là Kim Hậu sau khi ăn một cú đấm này của gã mà vẫn còn thản nhiên đứng dậy lấy mu bàn tay lau đi chút máu ở trên miệng cứ như là không có việc gì cả. Cái này là nhờ vào phương pháp luyện thể “địa ngục” của Bạch lão trong suốt thời gian qua đã cho hắn có được một thân hình rắn chắc và vững vàng như vậy.

“Thằng nhóc, mày... hự... cái gì thế này...?”

Cơ mà đang lúc Lưu Tuân còn đang định muốn nói thêm đột nhiên khuôn mặt còn đang định cười khinh miệt của gã bỗng biến đổi thành bất khả tư nghị. Từ trong cơ thể gã bỗng truyền đến một cơn đau dữ dội, Lưu Tuân bấy giờ mới để ý là có một luồng ám kinh đang điên cuồng tàn phá nội tạng, kinh mạch của gã từ bên trong.

Bành!

“Phốc!!! Hự...ạ...mình... đã... quá.. chủ..quan...”

Một âm thanh trầm thấp từ bên trong thân thể của Lưu Tuân bỗng vang lên, máu me đỏ tươi bắt đầu dồn dập ào ào trào ra be bét từ hai bên tai, mắt, mũi, miệng của gã. Thân hình đầy cơ bắp của Lưu Tuân cứ như vậy co quắp lại, rồi từ từ ầm ầm đổ sập xuống mặt đất và biến thành một cái xác nằm bất động.

“Thế này... thế này... là làm sao?” Ngọc Dung đứng sau Kim Hậu tận mắt chứng kiến cảnh tượng đầy dã man này cũng không thể kìm lòng được bùm miệng, sợ hãi lấp bắp than.

“Thật ra nếu như phải đấu bằng kiếm thì tôi sẽ bị tổn rất nhiều thời gian, mà nếu như không giết Luru Tuần ngay lập tức thì sẽ rất bất lợi cho tình hình của chúng ta. Cho nên tôi mới quyết định lừa tên này để sử dụng một loại vũ kỹ có thể một kích kết liễu hắn nhanh chóng. Còn bây giờ thì tôi nghĩ chúng ta nên đặt dấu chấm hết cho tất cả mọi chuyện rắc rối này thôi...” Mặt mày không chút biểu cảm đứng giải thích cho Ngọc Dung vài câu, Kim Hậu sau đó bèn quay ra hướng đoàn người Lang Hồ dong binh đoàn còn đang mãi đánh giết với con Thanh Cự Mãng Xà mà hô lớn:

“Luru Tuần đã chết! Tiếp theo sẽ đến phiên Luru Tuần. Tất cả những người không liên quan hãy mau chóng đầu hàng rồi khỏi đây ngay lập tức, nếu không thì cứ ở lại chuẩn bị hưởng thụ cảm giác chết cũng không được, sống cũng không xong!!!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Luru Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Biến Cố Bất Ngờ

“...Luru Tuần đã chết!!!”

“...Luru Tuần đã chết!!!”

“...Luru Tuần đã chết!!!”

...

Câu tuyên bố tựa như sấm đánh ngang tai ấy của Kim Hậu cứ tựa như là một thanh đao sắc bén bất ngờ liên tục bổ đi bổ lại vào trong đầu của đám người Lang Hồ dong binh đoàn. Làm sao mà có ai có thể ngờ nổi được Luru Tuần vốn đường đường là một cửu tinh giả nguyên cảnh, ấy vậy mà lại bị một tên nhóc con cư nhiên giết chết rồi?

Có lẽ ở cái thế giới rộng lớn và đầy thần bí phía bên ngoài kia thì việc này cũng không có tính là quá to tát. Tuy nhiên chuyện này đối với nhận thức của những người sống trong cái Lâm Sơn trấn nhỏ bé đây thì lại là chuyện hoàn toàn khác.

Việc một người có thể vượt cấp chiến thắng địch thủ có lẽ là chuyện từ thuở bé tới giờ họ còn chưa bao giờ được chứng kiến, chưa bao giờ được nghe nói. Vì thế nên từ sâu trong tiềm thức, con người nơi đây đã xây dựng cho mình một cái ý nghĩ chỉ cần người nào có tu vi cao hơn thì chắc chắn người ấy sẽ mạnh hơn.

Thế nhưng mà ngày hôm nay, Kim Hậu đã chính thức đập tan cái bức tường hiểu biết nông cạn này của rất nhiều người, cụ thể trước mắt đó là những đoàn viên trong Lang Hồ dong binh đoàn. Hơn nữa, đó là còn chưa nói tới tuổi đời của Kim Hậu lại còn rất trẻ, trẻ tới nỗi có khi chỉ mới bằng tuổi con của một vài người trong số bọn chúng, ấy vậy mà hắn đã có thực lực bất tỉnh giả nguyên cảnh...

“Rầm!!!”

“Hự!!!~ Ôi!!!”

Nhân lúc một số đoàn viên của Lang Hồ dong binh đoàn đứng ngây ngốc vì quá bị sốc trước sự việc vừa xảy ra, con Thanh Cự Mãng Xà cũng chà có bỏ qua cơ hội trời... à không, cơ hội mà Kim Hậu ban cho này để đánh úp ngược lại đoàn người. Chỉ thấy nó bất thành linh dùng cái đuôi khổng lồ của mình quét ngang vào đám người khiến cho vài chiến sĩ bị mất tinh thần trong đó ngay lập tức bị đánh bay ngược ra đằng sau trông cứ như là ném bóng bowling vậy.

Bên cạnh đó, Luru Tuần tuy cũng nghe thấy Kim Hậu tuyên bố em trai của mình đã chết, thế nhưng gã vẫn đành phải cắn răng mà tập trung đối chọi lại với con Thanh Cự Mãng Xà bởi vì con rắn này không hiểu sao mà cứ sống chết bám riết lấy, không cho gã có một cơ hội để thở dốc nữa là.

“Tất cả bình tĩnh không được rồi loạn hàng ngũ, nếu không thì tất cả hôm nay đều bị con súc sinh này giết chết tại đây đây!!!” mặt mày của Luru Tuần đã trở nên rất âm trầm, u ám trông cực kỳ khủng bố. Gã dùng một giọng điệu vô cảm ra lệnh với các đoàn viên trong đoàn của mình. Tuy nhiên lời của gã còn chưa có kịp dứt miệng thì Kim Hậu đứng phía xa lại tiếp tục đã kích Luru Tuần bằng một tràng đạo lý.

“Các người nghe tôi nói lại một lần nữa. Cái tôi cần là mạng của anh em nhà họ Luru, còn lại những người khác thì tôi không quan tâm. Nếu các người còn muốn sống, muốn về nhà với vợ con của mình thì xin hãy rời đi trước khi quá trễ. Một tên xem đồng đội như đây tớ, nó bọc. Một tên chỉ vì mạng mà bỏ mặc đồng đội để chạy thoát thân. Liệu một tên khốn như vậy có xứng để lãnh đạo các người không? Các người bán mạng cho một tên súc sinh, vô nhân tính như thế liệu có đáng không?”

Để có thể một hơi nói ra những lời này, Kim Hậu đã phải nén hơi vào khí quản rồi sử dụng thêm chút ít dấu khí để ép chúng ra, tạo thành một loại âm thanh khiến cho ai nấy đứng chung quanh tại đầm nước dù muốn hay không cũng đều phải nghe thấy rõ mồn một.

Về phần những người khác, khi vừa nghe xong những lời mà Kim Hậu nói. Mọi người ai nấy cũng đều có một loại nét mặt do dự và hoang mang, thậm chí còn có một vài cung thủ và chiến sĩ còn buông cả vũ khí của mình xuống đứng chần chờ suy nghĩ.

Mặc dù những lời nói này của hắn rất chính xác khiến ai nấy cũng phải trầm gât đầu đồng ý ở trong lòng. Vì hầu hết tất cả những người có mặt tại đây đều là những người lính đánh thuê muốn kiếm tiền nuôi sống bản thân, nuôi sống gia đình chứ không phải là thuộc hạ hay đầy tớ của Luru Tuân. Đó là còn chưa kể tới Luru Tuân từ trước tới nay luôn sống không có một chút tình nghĩa nào đối với bọn họ cả. Cho nên tất cả không hẹn mà tự đặt câu hỏi ở trong lòng - “Tại sao mình lại phải cư nhiên bán mạng cho loại người này chứ?”

Cơ mà nói gì thì nói, dù sao bọn họ làm việc dưới trướng Luru Tuân lâu năm nên vẫn rất e ngại thực lực đấu nguyên cảnh và sự tàn nhẫn của gã. Còn Kim Hậu tuy có những lời nói rất thuyết phục nhưng như thế vẫn chưa có đủ, bởi vì hắn vẫn chưa cho bọn họ một sự đảm bảo chắc chắn nào cả. Thế cho nên tạm thời vẫn không ai dám rời khỏi vị trí nữa bước.

“Không được nghe thằng nhãi nhép kia nói nhăng, nói cuội. Thằng nào mà tự ý rời khỏi hàng ngũ thì tao thề, tao sẽ giết chết cả nhà thằng đó ngay lập tức!!!”

Nhìn thấy thấy các đoàn viên của mình đang do dự, Luru Tuân liền vội vã điên cuồng gào to lên đe dọa tất cả. Nhìn vào vẻ bề ngoài có thể thấy gã tỏ ra rất hung dữ, hung tàn như một con thú điên. Thế nhưng nào ai có biết, thực ra ở trong lòng Luru Tuân đang cảm thấy thực sự sợ hãi. Nếu như các đoàn viên của gã mà nghe theo Kim Hậu bỏ chạy hết đi, vậy thì ai sẽ giúp gã kiềm chế con rắn xanh khổng lồ này đây? Tới lúc đó thì thật sự mới đúng là tai họa.

“Này, thế bây giờ chúng ta phải làm gì tiếp đây?” Ngọc Dung đứng vịn chặt lấy chiếc quyền trượng sắt của mình bên cạnh Kim Hậu cũng đang dõi theo diễn biến tình hình của cuộc đấu khẩu, sự việc đang xảy ra cũng làm cho nàng cảm thấy có chút bồn khoăn và hơi lo lắng. Thế nên cô nàng mới không nhìn được liền quay sang thắc mắc hỏi hắn.

“Đây, ngay bây giờ cô hãy nhìn xem Luru Tuân chết thảm như thế nào nhé.” Đáp lại Ngọc Dung như thường lệ là một câu trả lời luôn đi kèm với nụ cười nhẹ nhàng từ phía Kim Hậu. Tuy nhiên khi mà nhìn vào nụ cười này trên gương mặt của hắn, Ngọc Dung bất giác cảm thấy có một thứ gì đó lạnh lẽo chạy dọc sống lưng nàng bởi vì nụ cười này của Kim Hậu... hoàn toàn bất đồng với nụ cười âm ập, vui tươi như thường ngày mà hắn luôn tỏ ra. Từ nụ cười hiện tại này của Kim Hậu, nàng chỉ vờn vờn thấy một sự... tàn nhẫn và lạnh lùng.

Kim Hậu sau khi nói xong cũng đồng thời lấy từ trong chiếc nhẫn không gian ra một cái bình thủy tinh đựng một thứ chất lỏng khác. Chất lỏng trong bình có màu vàng đậm và ngoài trông khá là khó nhìn.

Vút!

Trong khi Ngọc Dung còn đang đứng ngẩn ngơ, thờ thẩn. Kim Hậu lúc này đạp nhẹ bàn chân lên phía trước rồi lập tức vọt thẳng về phía trận chiến giữa con rắn và đoàn người. Lần này đã không còn có ai ngăn cản, vì vậy mà Kim Hậu tất nhiên cũng chẳng có tốn chút công sức nào để có thể tiếp cận tới gần Luru Tuân.

Vút!

Bùm!

Vừa mới tới cự ly cần thiết, Kim Hậu lấy tay ném mạnh cái lọ thủy tinh về chỗ Luru Tuân và cái đầu của con Thanh Cự Mãng Xà. Một làn khói kỳ lạ cũng giống như hai lần trước mau chóng xuất hiện từ bên trong chiếc lọ thủy tinh rồi lan tỏa dày đặc ra xung quanh. Vừa nhìn cái thấy làn khói màu vàng này, Luru Tuân vẫn nghĩ đây là một trò đùa khiêu khích của Kim Hậu. Vì vậy gã vẫn cứ thản nhiên đứng giữa làn khói, hai tay hai đao mạnh mẽ khu động ra một luồng đầu khí cuồng mãnh để quét sạch đám khói này khỏi chỗ đứng của mình. Bên cạnh đó, Luru Tuân cũng tiện tay gạt đám khói này phả thẳng vào mặt con Thanh Cự Mãng Xà khiến cho nó cực kỳ khó chịu.

“Hự?!!! Cái gì?”

Thế nhưng mà ngay khi Luru Tuân lại định một lần nữa tiếp tục vận chuyển đầu khí trong cơ thể ra để sử dụng, đột nhiên gã cảm nhận thấy có một thứ gì đó đang mãnh liệt kìm hãm lại tốc độ lưu thông đầu khí tại kinh mạch trong người của gã. Sắc mặt của Luru Tuân cũng vì thế mà ngay lập tức biến đổi thành tái mét, kinh hãi. Đầu khí bị trì trệ vận chuyển tức là ra gã cũng sẽ không thể ra đòn như ý muốn của mình được nữa, mà nếu không thể vận ra đầu khí thì gã sẽ phải chống chọi lại với con Thanh Cự Mãng Xà như thế nào đây?

“Hả?!!! Tại sao lại như vậy?”

Tới đây vẫn còn chưa có hết, Luru Tuân bỗng giật mình khi nhìn thấy xung quanh thân thể của gã, luồng đầu khí màu da cam lúc này đang nhân nhật bọc khắp người của gã. Đây không phải là Luru Tuân lấy đầu khí để bọc quanh người, mà ngược lại đầu khí trong người gã đang cứ bị loãng hóa rồi tuôn ra bên ngoài. Nếu như chuyện này cứ tiếp diễn trong vòng vài phút nữa thôi, cả người Luru Tuân sẽ bị cạn khô đầu khí!

Ngay lúc Luru Tuân còn đang ngây ngốc vì chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, Kim Hậu hiện đang đứng khoanh tay trên một ngọn cây bỗng lên tiếng châm biếm hỏi:

“Luru Tuân, có phải ngươi đang cảm thấy không những rất khó khăn vận chuyển đầu khí, đã thế đầu khí trong người lại còn bị thất thoát dần dần hết ra bên ngoài phải không?”

“Thằng nhãi con (##\$)(#\$*!!! Chính mày đã hạ độc tao sao?... Nhưng mà từ lúc nào?!!!!” Luru Tuấn sực ngỡ ngàng gào lên thất thanh hỏi Kim Hậu.

“Vậy người nghĩ ta ném vào mặt người ba cái lọ thủy tinh trước đó chỉ để nghịch thôi sao? À mà nói cho người biết, đó không phải là độc đâu nhé, thế nên hiểu biết đã kém thì đừng có mà bép xép linh tinh.”

Đúng vậy, thứ được phẩm mà tạo ra những đám khói ấy chính là “Tán Khí Được” do Bạch lão trước đó đã chỉ dẫn Kim Hậu điều chế ra. Thứ được phẩm này là một loại được phẩm có nguồn gốc từ chỗ các Tây Minh luyện được sư. Thứ này tên như công hiệu, nếu như bị ngấm phải thì nạn nhân sẽ bị toàn thân kinh mạch vận chuyển nặng lượng (Đầu khí và Ma lực) bị trì trệ, sau đó tất cả số năng lượng trong người sẽ bị bão hòa rồi tiêu tán hết ra ngoài.

Tuy nhiên, thứ được phẩm này lại có một điểm trừ rất lớn đó là để cho nó có thể phát huy tác dụng thì cần một khoảng thời gian khá dài để cho thuốc ngấm sâu vào trong người. Đã thế, sự xâm nhập này cũng khiến cho đối phương rất dễ phát hiện ra, để rồi có thể ngay lập tức điều động năng lượng trong cơ thể để kiềm hãm, ngăn chặn lại. Thế nên tuy thứ loại được này có công hiệu tốt nhưng để mà sử dụng hiệu quả thì hầu như là chuyện không thể. Vì vậy mà “Tán Khí Được” chung quy cũng chỉ được xếp như một loại được phẩm cấp thấp mà thôi.

Cũng bởi lẽ đó, Bạch lão đã chỉ cho Kim Hậu một bí quyết nghiên cứu riêng của lão, để hẳn có thể thành công hạ thủ thứ được này với Luru Tuấn. Đó là luyện chúng ra thành ba thành phần tách rời ra, sau đó chỉ cần để cho hai phần ngấm vào cơ thể một lúc thì phần thứ ba sẽ ngay lập tức phát tác công hiệu nếu như đối phương tiếp xúc tới. Làm theo cách này sẽ làm cho đối phương cực kỳ khó phát hiện hơn sự xâm nhập của “Tán Khí Được” vào trong cơ thể.

“Thằng nhãi!!! Mày...”

“Gào!!!”

Hấp!

Tất nhiên Thanh Cự Mãng Xà cũng không có đứng nhìn để cho Luru Tuấn được yên ổn nói chuyện rồi. Mà cũng tại vì vận chuyển đầu khí quá khó khăn, cho nên gã đã không còn có thể đánh lại được với Thanh Cự Mãng Xà được nữa. Hiện Luru Tuấn đã bị triệt để dồn vào thế bí, gã chỉ còn biết tận lực né tránh khỏi những cú tấp chí mạng từ cái miệng máu đỏ lôm của con rắn xanh kia mà thôi.

“Mọi người chạy thôi, đoàn trưởng lần này chết chắc rồi!”

“Chạy thôi!!!!”

“Mau, mau lên!!!”

Thấy Luru Tuấn bị Thanh Cự Mãng Xà chén ép mà không thể chống cự lại được, trong số đoàn viên của đội Lang Hồ dong binh đoàn có một vài người sợ hãi nhanh chóng bỏ chạy thoát thân, hành động này của những người đó rất nhanh đã kéo theo cả một hiệu ứng dây chuyền. Người này thấy đồng bạn kia bỏ chạy thì cũng cứ thế vất chân lên cổ mà nối đuôi nhau bỏ chạy.

“Tất cả đứng lại!!!! Không được rời khỏi hàng ngũ!!!! Nếu không... nếu không tao sẽ giết cả nhà chúng mày!!!! A!!!!”

Rầm! Rầm!!!

“Gào!!!!”

“Hự!!!”

Mặc kệ Luru Tuấn có kêu gào điên cuồng như thế nào, không ai trong số các đoàn viên của gã dám quay lưng liếc nhìn lại cả. Dù sao thì Luru Tuấn hôm nay chắc chắn sẽ không thể giữ được mạng nổi nữa thì còn phải sợ nữa chứ? Tội gì mà phải vì loại người mà chết oan?

Để có được một cái thế cục như hiện tại, Kim Hậu đã phải hao tốn rất nhiều tâm tư để xây dựng nên chi tiết nhỏ, nhưng lại mang tính quyết định bên trong kế hoạch của hắn.

Chính cách hành xử lạnh lùng, mất nhân tính của Luru Tuấn đã làm cho tất cả các đoàn viên của gã nguội lạnh hết tâm can, để rồi vì điều đó mà gã đã tự chuốc lấy cái kết quả như bây giờ. Bên cạnh đó, sự quý dị khó lường trong những cái bẫy mà Kim Hậu sắp đặt đã làm cho tất cả luôn phải ở trong trạng thái sợ hãi khi không biết thứ gì sẽ đổ lên đầu mình tiếp theo. Từ cổ chí kim, hay là có là ở thế giới khác nhau như thế nào đi nữa, việc con người luôn luôn sợ hãi những thứ mà họ không biết, không thể đề phòng luôn là một loại tâm lý luật bất thành văn.

Cũng vì lẽ đó mà Kim Hậu đã thấu hiểu và triệt để tận dụng triết lý này tạo ra một dây truyền bầy rập đầy sự bất ngờ. Thế cho nên đi tới cái bước cuối cùng trong kế hoạch, hẳn cũng chẳng có mất bao nhiêu công sức để đuổi các đoàn viên của Luru Tuấn rời khỏi nơi đây. Dù sao thì chẳng có ai sẽ vì Luru Tuấn phải chết, ngoài ra thì có trời mới biết Kim Hậu sẽ lại giở trò gì ra nữa nếu như cứ ở lại. Thế nên tất cả đều không hèn mà có chung một ý nghĩ: “Tốt nhất chạy là thượng sách!”

Vụt!

Ngay lúc Ngọc Dung bây giờ còn đang mãi hã hê đứng nhìn Luru Tuấn bị con rắn làm cho sống dở chết dở, Kim Hậu đứng lúc ấy cũng đã tiến tới đứng cạnh cô nàng rồi thở dài ra một hơi nói:

“Chúng ta chuẩn bị rời khỏi đây thôi, Luru Tuấn chuyện này chắc chắn sẽ không thể sống nổi được rồi. Ài, đáng tiếc là bọn người Lang Hồ Dong binh đoàn kia không giết được Thanh Cự Mãng Xà. Nếu không thì đúng là quá mỹ mãn.”

“Câm...”

Ầm!!! Ầm!!! Ầm!!!

Cơ mà đúng lúc Ngọc Dung còn chưa kịp nói cái gì đó với Kim Hậu, sự việc trước mắt bỗng dừng lại bất thành linh xảy ra một biến cố kỳ lạ. Không hiểu tại sao tự dưng quanh người Luru Tuấn nổi lên một trận cuồng phong cực kỳ khủng bố, thậm chí con Thanh Cự Mãng Xà ở gần đó cũng bị đánh văng ra bởi trận gió kỳ lạ ấy. Đầu khí tưởng như đã bị thất thoát gần hết ban nãy thì lúc này đây chẳng biết từ đâu, mạnh mẽ bạo phát ra từ bên trong thân thể của gã. Điều làm cho Ngọc Dung và Kim Hậu kinh hãi nhất đó là có một nguồn năng lượng cổ quái đang làm cho đầu khí của Luru Tuấn càng ngày càng bạo tăng một cách đáng sợ.

“Tại sao lại như thế, thuốc của mình đáng ra phải làm cho đầu khí trong người hắn cạn sạch rồi cơ mà?” Nét mặt của Kim Hậu bây giờ đã trở nên cực kỳ ngưng trọng, khó hiểu khi chứng kiến một màn này.

“Thằng oắt con đáng chết! Khá, khá lắm. Khá khen cho mày đã ép tao phải dùng đến “Bạo Khí Đan”. Hôm nay tao không ăn thịt, uống máu mày thì Luru Tuấn này thể chết sẽ không bao giờ được đầu thai siêu sinh !!!!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Luru Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Sự Chênh Lệch Thực Lực

Ầm ầm!!!

Một trận cuồng phong với sức gió khủng khiếp chẳng biết từ đâu bỗng dưng mãnh liệt tỏa ra từ người Luru Tuấn khiến cho mặt cỏ xung quanh chỗ gã đứng đều bị thổi bay loạn xạ hết cả lên. Đồng thời toàn thân gã chẳng hiểu vì sao mà lại mọc lên cả một đồng đường gân mầu trông vô cùng kinh dị, luồng đầu khí màu da cam nhàn nhạt như ẩn như hiện bọc quanh từng bắp thịt trên người Luru Tuấn càng làm cho tràng cảnh hiện tại trông cực kỳ khủng bố.

“Tại sao lại như vậy? Khí tức của Luru Tuấn tại sao lại càng ngày càng tăng lên một cách chóng mặt thế kia? Cứ như thể tu vi của hắn đã vọt tới tam tinh đầu nguyên cảnh vậy. Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?” Chứng kiến tận mắt hiện tượng quái dị này đang xảy ra trước mặt của mình, Ngọc Dung mang theo một bộ kinh hãi, thất sắc ngược sang nhìn Kim Hậu lấp bắp hỏi.

“Cô cứ bình tĩnh, khí tức của Luru Tuấn tuy đã tăng lên tới tam tinh đầu nguyên cảnh, thế nhưng theo tần sóng năng lượng không ổn định tỏa ra từ người hắn thì tôi chắc rằng tên này đã sử dụng một loại bí thuật nào đó, giúp cho hắn trong một khoảng thời gian nào đó tăng sức mạnh lên tạm thời mà thôi. Còn bây giờ thì... trong khoảng thời gian con Thanh Cự Mãng Xà kia vẫn còn sức chống đỡ với Luru Tuấn, cô và Hóa Nhi rời khỏi đây trước đi vậy.” Vừa nói, Kim Hậu vừa hướng sự chú ý của Ngọc Dung về phía con Thanh Cự Mãng Xà còn đang chậm rãi nhai cả cái thân thể doài ngoằn của mình bò dậy từ trong đồng cây cối đổ nát sau cú đẩy văng bất thành linh của Luru Tuấn.

“Thế còn cậu thì sao? Cậu tính sẽ định làm cái gì?” Ngọc Dung thấy Kim Hậu muốn cho nàng rời khỏi đây trước thì bèn lo lắng hỏi.

“Tôi sao? Tôi... tôi sẽ ở lại tìm cách giết chết Luru Tuấn, nếu như hôm nay chúng ta để hắn sống sót chạy thoát thì sau này sẽ hậu hoạn vô cùng đối với rất nhiều người. Cho nên tôi...”

Thế nhưng để cho Kim Hậu có chút cảm thấy ngoài ý muốn, đó là khi hắn còn chưa kịp nói xong hết câu thì thái độ của Ngọc Dung bỗng ngay lập tức chuyển đổi thành cực kỳ nghiêm nghị. Cô nàng liền lập tức thẳng thừng cắt ngang, từ chối:

“Không được! Tôi cũng sẽ ở lại đây giúp cậu một tay. Biết cậu là một tên liều lĩnh cái gì cũng dám làm thì tôi không thể... yên tâm để cậu lại ở đây một mình được!”

“Nhưng mà sẽ rất nguy hiểm đó...”

“Nếu như tôi, cậu cùng Hóa Nhi cả ba chúng ta hợp lực thì sẽ có cơ hội thành công cao hơn. Tôi nói vậy không đúng sao? Cậu cũng đừng có cố nói dối nữa, để mà lừa được tôi thì trình độ cậu vẫn còn non và xanh lắm.” Ngọc Dung không chút ngần ngại dùng cặp mắt màu hồng tím của mình nhìn thẳng vào đôi mắt xanh biếc của Kim Hậu mà nói.

Toàn thân Kim Hậu lúc này đây khắp nơi đã thấm mồ hôi lạnh, đồng thời hắn cũng thầm không thể không công nhận Ngọc Dung đã nói trúng tim đen của hắn. Đối với sự việc xảy ra đã ngoài tầm kiểm soát như hiện tại, Kim Hậu thật sự đứng là không biết phải xử lý cái tình huống này làm sao cho phải. Nếu như để cho Luru Tuấn trốn thoát thì sẽ có rất nhiều người sẽ bị liên lụy trong vụ này, cơ mà cho dù có ở lại thì hắn cũng chẳng biết phải lấy gì để chống chọi lại với một tam tinh đầu nguyên cảnh cả bởi vì loại thực lực này đã quá mức chênh lệch để mà có thể làm gì đó được.

Cũng ngay tại thời điểm Ngọc Dung và Kim Hậu còn đang căng thẳng bàn luận tiếp theo họ sẽ phải làm gì để kéo dài thời gian chống chọi lại với Lưu Tuân. Cuộc chiến giữa Thanh Cự Mãng Xà và Lưu Tuân lại tiếp tục diễn ra, hơn nữa lại còn cực kỳ ác liệt hơn cả trước đó rất nhiều.

“Khè! Khè!”

Đã không còn có ai kiềm chế làm vương vãi cái đuôi của mình, Thanh Cự Mãng Xà thoải mái sử dụng cái đuôi khổng lồ ấy của nó, liên tục vụt những cú đập tựa như trời giáng về phía Lưu Tuân.

Rầm!! Rầm!!! Ầm!!!

Hàng loạt những cái rãnh, cái hố bị ấn sâu xuống mặt đất bởi những cú vụt bằng đuôi cực kỳ hung hiểm của con Thanh Cự Mãng Xà. Thế nhưng mà nhờ có thực lực tăng vọt, cộng thêm luồng đầu khí cuồng bạo tràn đầy thân thể. Lưu Tuân cũng không có phải chật vật tránh né nữa mà gã cứ thế, đứng im tại chỗ trực tiếp kháng kháng cùng với cái đuôi của con Thanh Cự Mãng Xà bằng hai thanh đại đao của mình.

“Grào!!!!”

Con rắn vốn đã rất tức giận khi quả trứng của nó đã bị đập vỡ, mà nay cái tên “thủ phạm” trước mắt này lại càng khiến cho nó phải điên tiết thêm khi bị Lưu Tuân bất ngờ đánh cho nó một đòn vừa đau đớn, vừa nhức nhối tới như vậy. Điều này đã làm cho mức thù hận của con thú bị đẩy tới mức đỉnh điểm, thế nên bất chấp thực lực của Lưu Tuân dù cho có là đột ngột tăng lên, nó vẫn cứ tiếp tục xả thân điên cuồng lao vào tấn công gã.

“Con rắn chết tiệt, xem ông làm thịt mày thế nào đây!”

Có thực lực tam tinh đầu nguyên cảnh, Lưu Tuân đã hoàn toàn có thể một thân một mình đọ sức với Thanh Cự Mãng Xà. Đó là còn chưa kể trong cuộc đấu với cả một đám người lúc này, khắp nơi trên thân thể của nó cũng đã xuất hiện rất nhiều vết thương chằng chịt không thể đếm xuể. Cho nên lực chiến đấu của con rắn xanh này hiện tại cũng đã bị giảm đi đáng kể.

Vù vù vù!!!

Hai tay cầm hai thanh đại đao đã cuộn cuộn được bọc lại bởi một luồng đầu khí màu da cam dày đặc, Lưu Tuân cấp tốc vận chuyển trong người thêm một luồng đầu khí cuồng mãnh. Sau đó gã liền hơi cúi người xuống một chút để lấy đà, rồi cuối cùng trực tiếp bật người nhảy lên trên không trung, hướng tới cái đầu của con Thanh Cự Mãng Xà dồn lực để ra đòn.

Vù! Vù!

Xoẹt! Xoẹt!

Hai nhát chém cực kỳ bá đạo được Lưu Tuân nhanh như cắt “lưu lại” lên trên đỉnh đầu của Thanh Cự Mãng Xà. Theo đó để lại hai vết đao cửa sâu tới nỗi xuyên thấu qua cả lớp vảy dày đặc của con rắn, khiến cho máu me đỏ tươi mãnh liệt phun ra ở trên đỉnh của nó. Trông cứ như là cái đài phun nước vậy.

“Grào!!!!”

Thanh Cự Mãng Xà rống lên một tiếng đau đớn cực kỳ thê thảm. Ngay sau đó nó mặc kệ cả sự đau đớn, cứ nhiên tiếp tục điên cuồng lao tới tấn công Lưu Tuân dữ dội hơn nữa. Đường như con rắn đã muốn cùng Lưu Tuân một sống một còn, cho tới chết thì mới thôi.

Thế nhưng Lưu Tuân vẫn như trước đứng im tại chỗ không nhúc nhích, gã ngược lại còn dùng một loại ánh mắt âm trầm đầy sát ý chăm chăm nhìn về phía Kim Hậu. Chẳng hề mảnh may để ý tới con Thanh Cự Mãng Xà đang xả thân lao tới, phăng phát gã đã chẳng thêm để nó vào mắt.

“Mãnh Hổ Khiếu!!!”

“Cà Uôm!!!!!!!!!!”

Khoảng khắc Thanh Cự Mãng Xà đang há cái miệng rộng đỏ lòm của nó ra sắp sửa ngoạm lấy đối phương. Lưu Tuân còn đang đứng bất động đột nhiên quát to lên một tiếng, theo đó hư ảnh một cái đầu hổ màu da cam được tạo ra bằng luồng đầu khí của gã hùng hục bốc lên từ phía sau lưng của gã. Thậm chí cả tiếng gầm phát ra cũng giống y như là một con mãnh hổ thật sự đang uy mãnh gầm thét, coi con rắn trước mắt chỉ bằng một con giun vậy.

Xoẹt!

Một đao, Lưu Tuân vền vền chỉ dùng tay phải chém ra có một nhát đao mà thôi. Thế nhưng mà một đao vừa chém ra này của gã ẩn chứa cả một nguồn đầu khí vô cùng khủng bố. Đến cả Kim Hậu và Ngọc Dung đứng nhìn đằng xa cũng phải mặt mày biến sắc vì cảm nhận thấy rõ mồn một uy lực của loại vũ kỹ này.

Kể thì dài mà mọi chuyện thì lại diễn ra rất nhanh. Ngay lúc Lưu Tuân chém ra một nhát đao này, Thanh Cự Mãng Xà cứ như là đột nhiên bị hóa đá, ngay lập tức dừng lại đứng im như tượng vậy. Cái miệng đang há rộng ra của nó chỉ cách mặt của Lưu Tuân vền vền có gần nửa mét thì tự dưng dừng lại rồi... cứ nhiên cái đầu của con rắn cứ như vậy từ từ lìa khỏi cổ rồi ầm ầm đổ rụng xuống. Thậm chí cả máu me từ huyết nhục của nó còn chẳng kịp bắn phun ra nữa là.

Chỉ bằng một đao, Lưu Tuân đã chém rụng đầu Thanh Cự Mãng Xà! Tất nhiên đây không phải là một nhát đao bình thường mà là vũ kỹ vận dụng, thế

nhưng mà chỉ dùng một đao mà đã chém đứt đầu Thanh Cự Mãng Xà cũng đã làm cho những người chứng kiến một màn này phải kinh hãi, biến sắc rồi.

Tuy nhiên ngay tại thời điểm Luru Tuân còn đang định quay ra dương oai với Kim Hậu, gã bỗng đột ngột cảm thấy có một nguồn năng lượng giao động cực kỳ cuồng bạo xuất hiện từ phía sau gã đang tiếp cận tới rất gần.

“Hừ!”

Sau một tiếng hừ lạnh, Luru Tuân không có chậm trễ một giây phút nào cả, gã ngay lập tức phản ứng, xoay người lại rồi liền giơ hai thanh đại đao cuộn cuộn đầu khí của mình giơ lên, che lại trước mặt.

“Lôi Vũ Phá Thiên Không!!!!”

Roẹt! Roẹt!

Một tiếng quát lớn đồng đặc chọt vang lên, đồng thời thân ảnh của Kim Hậu đang cầm một thanh kiếm đen sì tràn ngập những tia lôi điện màu trắng bạc trên thân kiếm, quỹ mị xuất hiện ở trước mắt Luru Tuân. Hắn bây giờ đang cố nhắm vào chỗ hiểm của Luru Tuân mà đâm tới, tuy nhiên bởi vì gã đã kịp thời giơ hai thanh đại đao của gã lên để đỡ đòn nên tiếp theo đó chỉ có tiếng binh khí va chạm với nhau giòn dã vang lên mà thôi.

Koong!!!

Roẹt! Roẹt!

Hắc Long kiếm của Kim Hậu đâm mạnh vào giữa hai thanh đao của Luru Tuân. Thế nhưng việc làm cho hắn phải cảm thấy bất ngờ nhất, đó là vũ kỹ Lôi Vũ Phá Thiên Không của hắn đã bị Luru Tuân chặn lại hoàn toàn! Hơn nữa, những dòng lôi điện từ trên thân kiếm của hắn cứ thế bị đánh bật ra cứ như là chẻ tre vậy.

Đây vốn là loại vũ kỹ mạnh nhất mà tại thời điểm bây giờ hắn có thể thi triển ra, thế nhưng mà Luru Tuân lại thần nhiên lấy đao đỡ lại dễ dàng như thế thì bảo sao Kim Hậu không cảm thấy sốc?

“Sao? Thăng nhóc mày chỉ có đòn này là mạnh nhất thôi à? Vậy thì tao rất tiếc...”

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng Luru Tuân cũng đang nổi sóng gió, khi mà một đòn này gã đã phải tốn rất nhiều đầu khí để mà có thể bảo vệ hai thanh đao khỏi bị gãy. Ngoài ra lực phản chấn từ đòn vũ kỹ này của Kim Hậu còn làm cho gã bị tê dại từ đầu tới chân điếng hết cả người. Phải biết rằng, Luru Tuân đang ở trong trạng thái cường hóa cả thân thể. Ấy vậy mà gã vẫn cứ bị lực phản chấn từ đòn vũ kỹ này làm cho toàn thân phải tê dại thì bản thân Luru Tuân cũng phải đổ mồ hôi hột, thậm chí may mắn khi mà kịp thời chặn lại vũ kỹ khủng khiếp này của Kim Hậu. Nếu không thì chắc có lẽ hiện gã đã trở thành một cái thi thể lạnh ngắt như là em trai của mình rồi.

Bốp! Bốp! Bình!

Nhanh chóng gạt bỏ đi sự ngỡ ngàng nhất thời, Kim Hậu ngay lập tức nhanh tay tung mạnh Hắc Long kiếm lên không trung ra hướng đằng sau lưng. Tiếp theo đó thì hắn lấy tay, chân đã được vận sẵn đầu khí rồi mạnh mẽ tung ra một trận liên hoàn quyền cước tựa như vũ bão vào những chỗ hiểm yếu của Luru Tuân.

“Thăng khi con, tao không cần mày phải gãi ngứa cho tao nữa! Cút ra!”

Luru Tuân tuy không có bị xi nhê gì cả, thế nhưng cứ thế đứng để cho Kim Hậu đâm đá thì đúng là cũng không có được thoải mái cho lắm nên gã bèn gồng mình, ép mạnh đầu khí trong người để tạo ra khí thế.

Hấp!

Tất nhiên khí thế từ nguồn đầu khí của đối phương quá mạnh mẽ, cho nên Kim Hậu ngay lập tức bị đánh bắn ngược lại ra đằng sau. Tuy nhiên phản ứng của hắn cũng rất nhanh, Kim Hậu lập tức co người lộn vài vòng rồi vững vàng ổn định tiếp xuống ngay bên cạnh Thanh Hắc Long Kiếm đã cắm xuống mặt đất từ lúc này.

“Hỏa Nhi, chúng ta cùng lên!”

“Ngao!”

Lấy tay rút Hắc Long kiếm lên khỏi mặt đất, Kim Hậu lại một lần nữa toàn lực thi triển ra thân thủ của mình để mà vọt tới tấn công Luru Tuân.

Vụt!

Kim Hậu biết rõ rằng hắn không thể nào đánh lại được với Luru Tuân, cho nên bước hiện tại chỉ có tùy cơ ứng biến, kéo dài thời gian ra để mong cho bí thuật của Luru Tuân mau chóng hết tác dụng. Vì vậy mà cứ đánh phủ đầu không được ngừng nghỉ để cho đối phương chuyển tâm mai chóng đỡ là chiến thuật tốt nhất bây giờ hắn có thể nghĩ ra.

Keng! Keng! Keng! Xoảng!

Tiếng đao kiếm va chạm dồn dập liên tiếp theo sự di chuyển rất chớp nhoáng của cả hai, đi kèm theo đó là những tia lửa điện lóe lên do ma sát của vũ khí giao phong văng ra tứ tung.

Kim Hậu tận lực tung ra những chiêu số nhanh và mạnh nhất có thể. Ngay cả trong cái tình huống này, Luru Tuân cũng phải công nhận kiếm thuật của Kim Hậu quá mức ảo diệu so với hiểu biết của gã. Từng chiêu kiếm mà Kim Hậu đánh ra luôn biến đổi theo một cách cực kỳ tài tình, lúc mạnh lúc nhẹ, hoàn toàn không có một quy luật nhất định nào cả. Điều này chính là nhằm để cho đối phương khó mà có thể nắm bắt được chiêu kiếm, từ đó có thể luôn tạo ra những tình huống bất ngờ khiến đối phương không kịp trở tay.

Thế nhưng theo lý thuyết thì có vẻ như Kim Hậu nắm thế chủ động là vậy, cơ mà thực tế thì lại là chuyện hoàn toàn khác hẳn. Cho dù có cố tấn công mãnh liệt như thế nào đi chăng nữa Kim Hậu thì cũng chẳng thể tài nào gây được chút sát thương gì đó vào người Luru Tuân cả. Bởi vì vẫn là tại cái lý do muôn thủa: khoảng cách thực lực giữa hai bên cách nhau quá xa.

Cũng bởi cái lợi thế thực lực vượt trội này, Luru Tuân cũng chẳng có quá tốn công, tốn sức để mà vô hiệu hóa hết tất cả những đòn đánh ấy của Kim Hậu. Mặc dù rất nhiều lần gã đã mắc lỗi để cho Kim Hậu chém vào người, nhưng mà thân thể của Luru Tuân đang ở trong trạng thái cường hóa cho nên gã cứ trực tiếp lấy thân thể để mà ngạnh kháng lại.

“Àng!”

Phùng! Phùng!

Bùm!

Lại một lần nữa để cho Luru Tuân phải ngạc nhiên, đó là cứ những lúc gã sơ ý để sơ hở cho Kim Hậu tấn công vào thân thể thì ngay sau đợt tấn công ấy sẽ có một quả cầu lửa bay tới để tiếp ứng cho Kim Hậu có thể an toàn rút lui những lúc gã định ra đòn phản công.

Tất nhiên không thể quên nhắc tới sự trợ giúp rất đắc lực từ phía Hòa Nhi. Mặc dù thực lực của nó quá yếu để mà có thể chiến đấu trực diện với Luru Tuân, thế nhưng bằng vào những đòn đánh bằng hỏa cầu từ kỹ năng trời sinh từ giống nòi của nó thì Hòa Nhi cũng có thể tương trợ cho Kim Hậu. Hôn nữa cả hai cùng chiến rất chi là ăn ý, cho nên nhất thời trong một khoảng thời gian ngắn. Luru Tuân bị cả hai không ngừng quấy rối khiến cho gã cảm thấy cực kỳ phiền phức.

“Bọn ruồi, muỗi tép riu!! Cút hết đi cho tao!~ Hồ Trảo Cuồng Dao!”

“Cà Uòm!”

Lại tiếng hô gầm vang dội từ hư ảnh mờ nhạt được tạo nên từ đầu khí của Luru Tuân, lần này gã lấy cả hai tay khua động hai thanh đại đao rồi nhanh như chớp chém mạnh về phía Kim Hậu và Hòa Nhi. Điều đặc biệt từ vũ kỹ đang thi triển ra này của Luru Tuân là mỗi một bên đao của gã chém ra thành ba nhát đao, có nghĩa là tổng cộng Luru Tuân một đòn này chém thành sáu nhát bổ, mỗi một nhát đó chứa đựng một luồng đầu khí vô cùng khủng bố đánh về phía cả hai. Một đòn này của gã không những nhanh, mà lại còn bao quát cả một diện rộng.

“Hòa Nhi cẩn thận!”

Thấy được sự nguy hiểm đang tới gần, mà Hòa Nhi thì lại sơ ý rơi đúng vào trung tâm ảnh hưởng của đòn vũ kỹ. Kim Hậu trong tình huống này cũng không thêm nghĩ nhiều, hần chi biết liệu mình nhanh chóng xông ra chắn trước mặt Hòa Nhi, sau đó toàn thân điên cuồng vận chuyển đầu khí để chuẩn bị đón toàn lực thi triển ra Tiêu Dao Du kiếm kỹ với hy vọng có thể đón đỡ được đòn vũ kỹ này.

Keng! Koong! Xoẹt!!!

Ầm!!! Ầm!!!

“Hự!~”

Sau hàng loạt tiếng nổ ầm ỹ, đất cát, cây cỏ xung quanh vài mét đều bị xới tung bừa bãi. Mà ở dưới mặt đất lúc này đã hằn sâu xuống sáu vết đao nhìn chẳng khác gì như là hai vết cào từ hai cặp móng của con hổ vậy.

Mặc dù đã rất cố gắng, mặc dù Tiêu Dao Du kiếm kỹ đã phát huy ra tác dụng chống đỡ công kích tới hết mức có thể. Thế nhưng Kim Hậu vẫn không thể tránh khỏi bị thương nghiêm trọng bởi vì đòn vũ kỹ này của Luru Tuân quá mạnh mẽ. Chỉ thấy sau khi đón đỡ xong một lượt vũ kỹ này, hần hiện đã chỉ còn có thể miễn cưỡng đứng vững bằng cách vịn kiếm xuống đất để mà giữ thăng bằng. Quần áo rách nát nhuộm đầy máu me, thương tích thì lại đầy mình từ đầu cho tới chân. Đó chính là sự chênh lệch về thực lực! Cho dù lúc đầu Kim Hậu có nắm chủ động liên tục tấn công, cho dù kiếm kỹ của hần có ảo diệu thế nào đi chăng nữa thì tất cả những thứ đó cũng chỉ có thể giúp cho hần đẩy đưa được với Luru Tuân trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi.

“Oát con! Bây giờ thì mày đã biết, mưu mô quỷ kế đứng trước thực lực tuyệt đối thì vẫn chỉ là rác rưởi chưa? Yên tâm, hôm nay tao sẽ ban cho mày một cái chết từ từ và thống khổ nhất trên đời này.”

“Tên xấu xa kia! Hãy đỡ ~ Cự Thạch Xung Thiên!”

Ầm!!! Ầm!!! Ầm!!!

Trong lúc Lưu Tuân còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì bỗng dung ở ngay dưới đất, chỗ mà gã đang đứng. Đất đá xung quanh bỗng đột ngột nứt vỡ ra thành từng mảnh...

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Nguy Khốn!

...Crắc!!! Crắc!!!

Vụt!!!

Nương theo tiếng quát dùng để phát động ma kỹ rất là đồng dục của Ngọc Dung, mặt đất chính giữa vị trí mà Lưu Tuân đang đứng liền đột ngột nứt vỡ ra thành từng mảnh. Ngay sau đó, dưới đồng đất đá đã nứt toác ấy bỗng nhiên lóe lên một ánh sáng cực kỳ chói mắt được phát ra bởi một vòng tròn ma thuật có đồ án chẳng chịt vô cùng phức tạp.

Àm!!! Âm!!! Âm!!!

Cũng ngay khi ánh hào quang của vòng tròn ấy vừa mới lóe lên thì cũng là lúc mặt đất ngay dưới chân Lưu Tuân bất thành linh bạo tạc, nổ tung. Tạo thành một vụ nổ kinh hoàng làm chao đảo toàn thể khu vực xung quanh hồ nước một lần nữa.

“A!!!!!!!!!!!!”

Tiếng hét đau đớn đầy thống khổ của Lưu Tuân cũng xen kẽ đâu đó bên trong tiếng nổ động trời. Cũng bởi những thao tác triển khai của Ngọc Dung quá nhanh, cho nên Lưu Tuân thậm chí cũng chẳng có lấy một cơ hội nào để mà có thể tránh thoát khỏi đòn ma kỹ vô cùng khủng bố này của cô nàng. Thế cho nên tất nhiên là gã đã phải hứng trọn tất cả uy lực từ đòn ma kỹ này của Ngọc Dung.

Dùng một loại ánh mắt lạnh buốt không chút lưu tình nào nhìn Lưu Tuân, Ngọc Dung vẫn một tay cầm chặt chiếc kim thiết quyền trượng của nàng, tay còn lại thì từ từ duỗi thẳng ra rồi khẽ ngửa lên. Trong đó, ngón cái và ngón giữa đã chuẩn bị chạm sẵn vào với nhau, tạo thành một tư thế búng tay mà cô nàng rất hay dùng để nối tiếp đòn ma kỹ của mình.

Tách!

Àm!!! Âm!!!!

Nhìn thấy đồng vụn đá đã bị hất tung lên trời đã khá là nhiều. Ngọc Dung bèn lập tức búng mạnh tay một cái, liền ngay sau đó cả đồng đất đá bị văng lên trên trời lại dữ dội trút ngược xuống đầu Lưu Tuân.

“Thật là một loại ma kỹ khủng khiếp, xem ra lần trước cô nàng này cũng bởi vì ma lực đã bị tiêu hao cho nên cũng không thể thi triển ra được toàn bộ lực lượng...Chắc! Nếu như sau này đạt tới Vương nguyên cảnh hay thậm chí là Hoàng nguyên cảnh, có trong tay loại ma kỹ kinh khủng như thế này thì chẳng phải cô nàng có thể phá tan ra rồi nâng lên cả một ngọn núi hay sao?...”

Chứng kiến sức hủy diệt còn mạnh hơn rất nhiều lần cái hồi chiến đấu với con Hắc Mao Hùng hơn hai tháng trước đó. Kim Hậu với bộ dạng quần áo tồi tả, vết thương đầy mình hiện đang vừa dựa vào Hòa Nhi đứng nhìn không chớp mắt về hướng đòn ma kỹ khủng khiếp mà Ngọc Dung đã thi triển ra, một bên thì lại vừa tặc lưỡi lắc đầu than thở. Ở đẳng cấp giả nguyên cảnh mà Ngọc Dung đã mạnh mẽ như thế này rồi, nếu như để cho cô nàng tinh ranh này có cơ hội phát triển thực lực lên thì không biết về sau nàng sẽ còn trở nên khủng bố tới cỡ nào đây?

Mặt đất cứ như thế tiếp tục rung chuyển mãnh liệt bởi sự ảnh hưởng từ đòn ma kỹ của Ngọc Dung trong vài phút tiếp sau đó giống như là động đất vậy. Phải chờ cho tới lúc đồng đất đá đã triệt để lấp vùi Lưu Tuân xuống đồng ngôn ngang, Ngọc Dung bấy giờ mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, tựa như gỡ bỏ được gánh nặng ở trong lòng. Nàng kiệt sức quỳ rạp đầu gối xuống thảm cỏ, hai tay thì cố vịn chặt lấy cây kim thiết quyền trượng của mình để khỏi bị ngã.

“Phù!”

Soạt!

Để thi triển ra đòn ma kỹ này, nàng đã phải hao tổn toàn bộ số ma lực trong cơ thể. Lần đầu tiên trong đời nàng chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi và căng thẳng tới như vậy. Cũng tại bởi một ngày phải thi triển ra cùng một lúc hai loại ma kỹ mạnh mẽ cũng có chút làm cho tinh thần của Ngọc Dung bị căng như dây đàn. May mà nhờ có Hồi Khí Đan của Kim Hậu đưa cho trước đó nên nàng mới có thể hồi phục nhanh chóng và triển khai Cự Thạch Xung Thiên với toàn bộ uy lực mà nàng có thể vận dụng ra với thực lực hiện tại.

“Này, cô lấy một viên đi...”

Trong khi Ngọc Dung còn đang vô cùng mệt mỏi quý gối thờ gấp, Kim Hậu và Hòa Nhi cũng đã cùng tiến tới bên cạnh Ngọc Dung. Hắn liền lấy từ trong chiếc nhẫn không gian ra một lọ Hồi Lực Đan rồi mở nắp, dốc xuống cho Ngọc Dung một viên.

“Cậu đưa... cái lọ đây.” Ngọc Dung cố gắng ổn định lại hô hấp của mình đều đặn lại rồi ngáp ngừng cố gắng nói.

Mặc dù không hiểu nàng muốn gì, thế nhưng Kim Hậu cũng không suy nghĩ gì nhiều mà cứ thế đưa cả cái bình cho nàng. Chỉ là khi hắn vừa đặt vào trong lòng bàn tay của Ngọc Dung cái bình đựng Hồi Khí Đan, cô nàng đột nhiên nhanh tay cất ẻm đi vào trong túi ở bên hông rồi thản nhiên nói:

“Cảm ơn!”

“Này, này!!! Tôi biểu cô lấy một viên chứ có bảo cô lấy cả bình đâu hả?” Kim Hậu tròn mắt, há mồm lấy làm ngạc nhiên khi thấy cô nàng có cái cái hành động tỉnh như ruồi vậy.

“Này, cậu rõ thật là nhỏ mọn. Đàn ông con trai gì mà keo kiệt với con gái đến vậy? Cậu không thể chiều chuộng ga lăng con gái một chút sao? Đồ keo kiệt bủn xỉn.” Ngọc Dung bình thản phản bác lại.

“Con lạy mẹ trẻ, đây là đan dược chứ đâu có phải là kẹo ngậm một, hai đồng kim tệ bán ngoài chợ? Nếu là cần tiền thì chẳng phải tôi đã nói chuyện của Tiểu Dương tôi hứa sẽ giúp rồi sao?” Kim Hậu vừa nói, vừa lấy tay lau mồ hôi hột đã chảy ướt đầm trên trán.

“Vật đã trao tay, chẳng lẽ bây giờ cậu lại muốn đòi lại? Cậu có còn chút liêm sỉ nào không vậy? Cậu đối xử với con gái như thế sao? Đồ tồi!” Chẳng biết lấy được ở đâu sức lực, Ngọc Dung đột nhiên nhảy cẩng lên rồi tung vào mặt Kim Hậu một đồng lý lẽ. Như thế cô nàng mới là người bị ăn thiệt thòi vậy.

“Ặc! Thế quái nào... cô cũng thật đúng là cái đồ miệng lưỡi không xương! Tôi khi nào đã đánh mất liêm sỉ rồi? Đã thế lại còn tro trên chup cái mũ đồ tồi lên đầu tôi nữa... cô thật đúng là.. thật đúng là...” Chỉ là trong lúc Kim Hậu còn đang định tìm từ thích hợp thì Ngọc Dung lại một lần nữa nhảy lên cướp lời của hắn.

“Là làm sao cơ? Cậu lại còn định dùng những từ ngữ vô văn hóa để nói chuyện với con gái nữa sao? Đây không phải là tồi tệ thì là gì?”

“Ặc...” Nghe Ngọc Dung không biết xấu hổ tiếp tục chup mũ mình không thương tiếc, Kim Hậu chỉ còn nước phải nhẫn nại, nuốt cái cục tức này vào trong bụng. Dù sao thì cũng không nên vì cái chuyện vớ vẩn mà bị cô nàng này bắt nạt. Suy cho cùng thì hắn cũng chẳng thể đấu võ mồm lại được với loại “mặt hàng” này.

“Haiz...”

Lắc đầu, thờ dài ngán ngẫm. Kim Hậu lại một lần nữa lấy từ trong nhẫn không gian ra một cái bình Hồi Khí đan khác, sau đó hắn liền đổ ra một viên rồi ném vào trong miệng.

“Cho tôi một viên đi.” Ngọc Dung thấy vậy bèn mặt dày chìa tay ra xin thuốc.

“Cô...”

“Lêu lêu!!!”

Ngọc Dung vừa làm bộ mặt quý, vừa thè lưỡi ra để trêu tức Kim Hậu đang đứng thộn mặt nhìn nàng.

Để không phải dây dưa tới lằng nhằng gì thêm với cô nàng tinh ranh này, Kim Hậu lại một lần nữa đành phải nhẫn nhịn nghiêng răng lại mà đồ thêm ra một viên Hồi Lực đan cho Ngọc Dung. Rồi sau đó hắn bèn nhanh tay đóng nắp, cất lọ thuốc vào trong chiếc nhẫn không gian để đề phòng phát sinh thêm “tổn thất”, một bên thì lại chuyển chủ đề câu chuyện:

“Không biết sau khi hứng trọn đòn ma kỹ kia của cô, Lưu Tuấn không biết đã chết hay là vẫn còn sống nhỉ?”

Cơ mà khi Kim Hậu nói tới đây, thần sắc trên khuôn mặt thanh tú của Ngọc Dung chẳng hiểu vì sao bỗng tái nhợt hẳn đi trông rất vô cùng không tốt. Nhìn thấy biểu hiện của nàng bỗng đột ngột xuống dốc, Kim Hậu bèn lập tức không nói, không rằng bắt chợt chớp lấy cổ tay của Ngọc Dung rồi bắt đầu đưa vào tinh thần lực dò xét, tiếp đó thì ân cần hỏi nàng:

“Cô bị thương ở đâu, hay là cảm thấy không khỏe ở chỗ nào? Nếu như có bị làm sao thì hãy nói ngay cho tôi biết.”

Được Kim Hậu bỗng dưng quan tâm hỏi han, hơn nữa hắn lại còn “động chân, động tay” bắt mạch xem tình trạng thân thể. Ngọc Dung hiện giờ cảm thấy vô cùng ngỡ ngàng, xen lẫn vào đó là cảm xúc cực kỳ ngượng ngùng. Đến nỗi mà cả hai gò má của nàng đỏ ửng hết cả lên, đồng thời lồng ngực thì lại đập thình thịch như là trống trận vậy. Sự tình quái mà để cho Kim Hậu phải gờ tay chào thua của nàng chẳng biết mới đó mà đã chạy đi đâu mất, làm hại cô nàng bị ngập trong sự bối rối vì không biết phải trả lời, cư xử lại như thế nào cho phải.

Ngoài mặt thì biểu hiện là vậy, thế mà còn ở tận sâu trong đáy lòng, Ngọc Dung lại cảm thấy rất ấm áp và hài lòng khi được Kim Hậu quan tâm tới như vậy. Thậm chí nàng còn cảm thấy có chút không nỡ nếu như ngay bây giờ hắn bỏ tay nàng ra.

“Này, cô không sao chứ? Hay... có phải đây là lần đầu tiên cô... có ý giết người đúng không?”

Sau khi ngẫm nghĩ một lát, Kim Hậu liền nhanh chóng bắt được mấu chốt vấn đề, không như ai đó kia đang đứng suy nghĩ miên man, lạc mất chủ đề

chính từ bao giờ.

Tất nhiên trong cái tình trạng như thế này, Ngọc Dung làm sao mà có thể trả lời được? Thế nhưng nàng cũng chỉ gật nhẹ cái đầu, biểu thị Kim Hậu đã nói đúng.

“Haiz. ...” – Kim Hậu thở nhẹ ra một hơi – “Cô cũng đừng suy nghĩ nhiều như thế. Dù sao thì quy tắc của thế giới mà chúng ta đang sống là mạnh được yếu thua, cá lớn nuốt cá bé. Nếu như hôm nay cô không kết liễu tên ác ôn kia, có lẽ tôi đã chết dưới tay hắn từ lâu rồi. Đó là còn chưa kể tên này nếu trốn thoát thì sẽ còn có thể gây họa cho gia đình nhà bác Lục và mọi người trong Khai Sơn dong binh đoàn nữa. Nếu như kẻ thù muốn làm hại cô, làm hại người thân của cô, vậy thì cô cũng chẳng có lý do gì phải nương tay và thương tiếc cho chúng cả. Vì vậy hãy mạnh mẽ lên, hãy vững tin với những quyết định của mình. Được không?”

Một lần nữa, Kim Hậu lại làm rất tốt công việc thấu hiểu lòng người của hắn. Sau khi nghe Kim Hậu an ủi, Ngọc Dung cũng đã cảm thấy nhẹ nhõm bớt đi rất nhiều.

“Tôi hiểu rồi. . . bây giờ thì cậu có thể. . . bỏ tay tôi ra có được không?”

“Ặc! Ấy chết, tôi đã thất lễ rồi. Xin lỗi nhé.” Kim Hậu giật mình, vội vàng thả tay Ngọc Dung ra rồi vội rút xin lỗi.

Không thể không nói, cũng bởi vì cánh tay của Ngọc Dung quá nhỏ nhắn, mịn màng. Cho nên Kim Hậu theo phản xạ mới mãi mê cầm tay nàng quên không có thả ra.

“Tôi đi kiểm tra xem Lưu Tuân thế nào đã nhé. Cô cứ ngồi đó nghỉ ngơi đi.” Vừa nói xong, Kim Hậu bèn vội vàng lùi đi mất khỏi “hiện trường” để cho bớt ngượng.

Nhìn theo bóng lưng của Kim Hậu, Ngọc Dung khẽ mỉm cười lầm bầm nói:

“Thật đúng là tên đầu gổ. Ngốc nghếch nó vừa thôi chứ...”

Từng bước tiếp cận tới đồng đất đá ngồn ngộn đã chôn vùi Lưu Tuân, Kim Hậu một tay cầm chặt lấy Hắc Long kiếm, tay kia thì lại dang ra để chực sờ vào đồng đồ nát.

“Chẳng lẽ hắn chết thật rồi sao?” Kim Hậu cau mày, kinh nghi thâm nghĩ.

Thời gian tính từ lúc đòn vũ kỹ chôn vùi Lưu Tuân tới giờ cũng đã trôi qua khoảng tầm năm, mười phút gì đó. Thế mà không có một sự động tĩnh nào xảy ra cả. Điều này cũng khiến cho Kim Hậu cảm thấy rất nghi ngờ, nếu như chẳng may Lưu Tuân vẫn còn sống nhưng gã đang nhẫn nại chờ cho hắn và Ngọc Dung rời đi rồi chạy thoát thì sao? Thế nên Kim Hậu mới quyết tâm muốn kiểm tra cũng là vì muốn kiểm chứng tận mắt thì hắn mới có thể an lòng.

Pặc!

Thế nhưng đúng lúc Kim Hậu vừa mới buông lỏng cảnh giác xuống, một cánh tay nhuốm đầy máu bất thình lình nhô ra khỏi đồng đất đá, mạnh mẽ tóm lấy cổ của hắn rồi nắm lấy.

“Hự!....”

Sự việc xảy ra quá nhanh khiến cho Kim Hậu cũng chẳng thể nào phản ứng kịp. Trong lúc vẫn còn có cơ hội, hắn bèn vùng mạnh Hắc Long kiếm về hướng cánh tay đầy máu kia, hồng chặt đứt nó để có thể giải thoát cho mình.

Pặc!

Thế nhưng Kim Hậu đã nhanh thì Lưu Tuân còn nhanh hơn. Gã nhanh chóng vùng dậy, nhảy ra khỏi đồng đất đá, dùng cánh tay còn lại chộp lấy cổ tay của Kim Hậu rồi bẻ mạnh xuống.

Rắc!

“Argh!!!!”

Bị Lưu Tuân bẻ sái cả cánh tay, Kim Hậu lập tức đánh rơi Hắc Long kiếm xuống mặt đất, đồng thời hắn cũng nín nhịn đau đớn cắn chặt hàm răng để không hét lên thành tiếng.

“Hậu! Cậu không sao chứ?”

“Không. . . không được lại gần!!!!”

Ngọc Dung đang ngồi nghỉ ngơi ở phía sau tất nhiên cũng rất kinh hãi trước sự tập kích bất ngờ của Lưu Tuân, hơn nữa lại còn thấy Kim Hậu bị gã bóp cổ, bẻ tay. Nàng còn định vội vã xông lên để muốn giúp hắn thì đã bị hắn cố sức lớn tiếng gào lên ngăn lại.

")(@#*\$()@ \$!!!! Bọn ranh con (*@&\$() má! Tao đã nghĩ lại rồi. Tất cả những gì chúng mày đã gây ra cho tao ngày hôm nay, tao sẽ bắt cả đời chúng mày phải sống trong đau khổ, nhục nhã để mà bù lại !!!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lư Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Ta Không Cam Lòng!

...Chát!

Bốp! Binh!!!

Cuối cùng chỉ vì một phút thả lỏng mà bị Lư Tuân bắt được rồi khổng chế, Kim Hậu giờ đây đang bị gã họ Lư Kia cầm cổ nhắc bổng lên như cầm một con rối. Không những thế, hắn còn bị Lư Tuân hành hạ một cách cực kỳ dã man, liên tục những cú đấm, cú tát vô cùng tàn nhẫn của gã liên tiếp đánh vào các vị trí hiểm yếu của Kim Hậu làm cho những vết thương còn chưa kịp khô máu trên thân thể của hắn lại một lần nữa hở miệng, tuôn trào ra máu tươi be bét.

“Ặc..hự!!! Argh!!!!...”

Mặc dù bị Lư Tuân đánh đập, tra tấn không có một điểm nương tay. Thế nhưng Kim Hậu vẫn gắng gượng gồng mình, nghiêng chặt răng chịu đựng để không hét lên một tiếng nào cả. Điều này khiến cho Lư Tuân cảm thấy cực kỳ bức mình, bởi gã vốn muốn hành hạ Kim Hậu, ép hắn phải kêu gào thống khổ để nhằm thỏa mãn cái sở thích bệnh hoạn của gã. Tuy nhiên càng đánh, Lư Tuân càng nhận ra một điều, rằng thân thể Kim Hậu vô cùng cứng cáp và rắn chắc. Nếu là để người khác phải chịu đựng sự đau đớn này thì có lẽ người ấy đã phải ngất đi từ lâu rồi. Đó là còn chưa kể Kim Hậu hiện đang bị thương không hề nhẹ khi mà trước đó hắn đã phải dón lực đỡ lấy một đòn vũ kỹ rất bá đạo của Lư Tuân vừa này.

“Hừ! Thăng nhãi cứng đầu, mày tưởng giết được tao dễ như thế sao? Rốt cục thì mày đã thấy thực lực nhỏ yếu vĩnh viễn không bao giờ có thể thắng được thực lực mạnh hơn chưa?” Lư Tuân thấy đánh đập Kim Hậu từ này tới giờ chỉ tổ mỏi tay nên gã bèn tạm thời dừng tay hắn học nói.

Phụt!

Kim Hậu tuy bị đánh đập tới nổi mặt mũi tới gần như là bị biến dạng, thế nhưng trên nét mặt cùng ánh mắt xanh biếc của hắn vẫn không có lấy một chút sợ hãi nào cả, ngược lại Kim Hậu còn nhổ một ngụm nước miếng thẳng vào mặt Lư Tuân rồi khề nhếch cái miệng chảy đầy máu của mình lên cười khinh nhìn gã.

“Thằng @)(\$* con!”

Rầm! Bốp! Bốp!...

Lại một lần nữa nổi điên lên vì bị chọc tức, Lư Tuân lần này ném mạnh cả người Kim Hậu xuống mặt đất rồi bắt đầu tiếp tục đấm đá như điên, như dại vào cơ thể của hắn tựa như đánh bao cát vậy.

“Hừc...”

Mà cũng trong cái thời điểm khốn khó này, Ngọc Dung cũng người đứng cách đó không xa hiện cũng chỉ biết vô lực nhìn Kim Hậu bị Lư Tuân hành hạ tra tấn rất chi là thâm. Trong lòng nàng lúc này cảm thấy vô cùng nhói đau cứ như là bị ai đó cầm dao cắt vào vậy, đồng thời hai hàng nước mắt của nàng cũng cứ thế dần dụa chảy dài xuống hai đôi má hồng vì phải chứng kiến cảnh tượng làm cho nàng cực kỳ đau lòng này.

“Thằng nhãi ^*#\$!!! Chết đến nơi rồi mà còn không biết điều? *(@#&\$ mày cơ chứ.”

Sau khi đã man đánh cho Kim Hậu thêm một trận khiến cho hắn bị học ra một đồng máu tươi, Lư Tuân bấy giờ mới có chút hả giận lấy chân đạp mạnh vào thân thể Kim Hậu sang một bên. Tiếp theo đó gã chuyển dời ánh mắt của mình nhìn về phía Ngọc Dung và Hóa Nhi, chỉ là đúng lúc Lư Tuân muốn định buông lời chửi bới thì bỗng dưng gã nhất thời ngăn ra như là vừa mới thông suốt điều gì hay là cái gì đó.

“Hê...!”

Trên khuôn mặt đầy máu của Lư Tuân lúc này nhìn đã rất chi khó nhìn thì nay trên trên mặt của gã bắt chợt xuất hiện thêm một nụ cười dâm tiện nên lại càng khiến cho nó trông vô cùng khủng bố hơn nữa.

“...Hê hê hê, tiểu mỹ nhân. Nếu như biết điều thì hãy ngoan ngoãn đi theo phục vụ cho ta đây, đảm bảo sau này nàng sẽ được hưởng vinh hoa phú quý, ăn sung mặc sướng không phải lo đến chuyện tiền bạc. Còn nếu như nàng còn làm cho ta thỏa mãn nữa thì... khặc khặc!!! Có lẽ ta sẽ xem xét giúp cho cả gia đình nhà bác Lục yêu dấu của nàng được phục hồi sức khỏe cũng nên...”

Sở dĩ Lưu Tuân bỗng dưng đổi giọng chuyển sang dụ dỗ Ngọc Dung như vậy là vì gã đã tính toán hai điều. Thứ nhất, gã đã được đích thân “tận hưởng” sức mạnh mà nàng sở hữu, vì thế mà nếu như có thể nắm được Ngọc Dung ở đằng chuôi thì sau này cô nàng sẽ là một thứ công cụ hủy diệt của riêng gã. Tuy để chống chọi lại với đòn ma kỹ mà cô nàng đổ lên mình, Lưu Tuân cũng đã phải trả một cái giá không hề nhỏ chút nào. Thế nhưng cái giá ấy cũng không hẳn tới mức quá nghiêm trọng nên gã vẫn có thể nhẫn nhịn để mà tỏ thái độ mềm mỏng với Ngọc Dung tới như vậy.

Điều còn lại thì có lẽ cũng đã quá rõ ràng, đó là Lưu Tuân lại động sắc tâm của mình khi khi tận mắt trông thấy nhan sắc của Ngọc Dung. Vì với bản tính đòi bại vốn có của bản thân gã thì bỏ qua một bông hoa sắc nước hương trời như nàng thì thật sự đúng là uổng phí.

“...”

Ngọc Dung sau khi nghe những lời cảm dỗ đầy hấp dẫn của Lưu Tuân thì chợt ngừng khóc rồi lẳng lặng đứng run run nắm chặt lấy thanh kim thiết quyền trượng mà không trả lời gã, miệng thì lại vừa nhấp nháy cái gì đó nghe không rõ. Có lẽ cô nàng đang tranh tư tưởng ở trong lòng hay là đang suy nghĩ, tính toán cái gì đó.

“Đừng suy nghĩ nhiều nữa, chẳng phải lời mời này của ta quá rộng lượng rồi sao? Ta thậm chí còn bỏ qua cả qua việc nàng làm ta tàn tạ thành ra thế này đây cơ mà. Chậc! Chậc! Đổi mạng hai thằng em vô dụng để có được nàng cũng thật đúng là quá lời.” Thấy Ngọc Dung đứng im lặng có vẻ trầm tư trông khá là phân vân, Lưu Tuân bèn nói khích vào thêm vài câu để thúc dục cô nàng đưa ra quyết định.

“Khục!... khục!!! Xem ra tên mặt cầu như ngươi cũng chả thèm quan tâm tới vận mạng của hai người em trai của mình... Khục! Vậy thì tại sao ngươi lại... muốn đuổi giết ta... bằng được?... Khục!!”

Trong lúc bầu không khí trở nên khá là căng thẳng, Kim Hậu đang nằm liệt dưới đất chợt ngước lên nhìn Lưu Tuân với một loại ánh mắt lạnh lùng và thù thảo, thắc mắc hỏi.

“Ồ, mày vẫn còn chưa ngắt cơ à? “ – vừa nói gã, vừa tiến tới bên cạnh rồi ngồi xổm xuống rồi lấy tay túm tóc Kim Hậu nhấc đầu hắn lên – “Tất nhiên là tao sẽ không để một mối nguy hiểm như mày có cơ hội phát triển rồi, cho dù có là tuyệt thế thiên tài thì sao chứ? Cái tội không biết thu liễm thì chỉ có chết sớm mà thôi. Tao nghĩ mày chắc là con cháu trong một đại gia tộc hay đệ tử tông môn nào đó trốn ra ngoài để chơi có đúng không? Mấy thằng em ngu si của tao suốt ngày chỉ biết ra ngoài gây chuyện để rồi vô tình chọc đúng phải cái dạng quái thai như mày nên mới nên chuyện. Cơ mà nếu như có trách thì hãy trách bọn nó chết vì ngu, còn mày thì bị bọn nó ám quẻ mà thôi. Tao không đuổi giết mày thì sau này mày đến trả thù thì tao phải ngồi chịu chết sao?”

“Khục... Thì ra là... như thế...” Kim Hậu bấy giờ mới vỡ lẽ hiểu ra, rằng tên họ Lưu này chủ yếu lo sợ sau này hắn phát triển lên sẽ quay về trả thù, thậm chí còn e sợ tới mức suy diễn ra cả một thế lực bí ẩn đứng sau lưng Kim Hậu nên mới dùng mọi thủ đoạn để đuổi giết hắn bằng được, chứ cũng chẳng phải là để trả thù cho em trai của gã. Tới cả tình anh em máu mủ mà gã cũng chẳng thèm để tâm thì còn nói chi đến người ngoài. Đây phải là loại người vô đạo đức, vô nhân tính, không bằng cảm thú như thế nào thì mới có thể có những ý nghĩ máu lạnh như thế cơ chứ?

“Nếu ngươi... đã sợ thế lực đằng sau ta như thế, vậy thì ngươi không sợ họ sẽ đi ra ngoài tìm ta rồi sẽ lần tới tận cửa để làm cò ngươi sao?”

Dường như thấy được Lưu Tuân rốt cục e ngại hắn là vì cái gì, Kim Hậu liền nhanh trí sử dụng luôn cả cái lý mà Lưu Tuân vừa nói để đe dọa ngược lại gã.

Những lời này của Kim Hậu vừa nói ra thật đúng là làm cho Lưu Tuân cảm thấy rất là chùn tay, thậm chí gã còn nhất thời cảm thấy giật mình, chợt dạ. Nhưng lần này Kim Hậu đã lại một lần nữa phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Đó là Lưu Tuân sau một hồi suy nghĩ, cân nhắc, gã không những cảm thấy e ngại mà ngược lại còn nghiêng răng trợn ra ánh mắt tràn đầy sát ý nói:

“Hừ! Thế nên tao mới không muốn để cho mày sống là vậy. Nếu đã thế thì tao sẽ giết mày luôn để mà diệt khẩu cho nó rảnh nợ!” Vừa nói, Lưu Tuân vừa giơ tay vịn ra một luồng đầu khí rồi chực nhắm vào đỉnh đầu của Kim Hậu mà chộp tới.

Cộp!

“Thỏ hệ ma pháp kỹ ~ Thạch Giáp Hộ Thể!”

Roẹt!

Vụt!

Ngay khi bàn tay của Lưu Tuân vừa mới giơ lên cao, Ngọc Dung đang đứng im lặng từ đầu tới giờ đột nhiên lấy chiếc gậy sắt của mình đập mạnh xuống đất và quát to lên một tiếng. Liền ngay sau đó bỗng nhiên từ hư không xuất hiện một loạt các đồ án ma thuật trông vô cùng kỳ dị bao bọc lại xung thân thể của Ngọc Dung vào giữa. Đồng thời ở dưới mặt đất, nơi Kim Hậu đang nằm cũng bất thành linh xuất hiện một vòng tròn ma thuật tỏa ra ánh hào quang màu nâu vô cùng chói mắt.

Rốp! Rốp!!!

Một đồng đá vụn nằm rải rác chung quanh đó cứ như là bị nam châm hút lại vậy, chúng nhanh chóng tụ lại quanh người Kim Hậu rồi chấp nối lại vào với nhau, tạo hình thành một bộ giáp làm bằng đất tuy có ngoại hình nhìn có chút gồ ghề. Thế nhưng bù lại trông nó có vẻ rất vững chắc, hoàn hảo che chắn lại kín đáo từ đầu tới chân Kim Hậu.

Tất cả những diễn biến ấy tả ra thì dài mà xảy ra thì lại chỉ chưa đầy vài cái chớp mắt, bàn tay của Luru Tuân đúng lúc ấy cũng vừa giáng xuống giáp đầu của bộ giáp bằng đất ấy thì lập tức có một lực cản kiên cố ngăn lại đòn đánh hiểm ác này của gã.

Crắc!!!

Một chương vừa xong Luru Tuân cũng chỉ có thể để lại một vết lõm nhỏ trên chiếc mũ giáp đất, tiếp đó những mảnh đất xung quanh lại bị bộ giáp kỳ lạ này hấp thu rồi bồi vào vết lõm ấy, dần tái tạo lại hoàn chỉnh giống y như lúc đầu. Cứ như là nó chưa từng bị tổn hại bao giờ vậy.

“(#@\$*!!! Cái con nhóc chết tiệt kia, mày rượu mồi không muốn lại muốn uống rượu phạt sao? Mau giải trừ cái ma quỷ quái quỷ này nhanh lên!!!” Luru Tuân tức tối gào lên nói.

Thế nhưng Ngọc Dung ngược lại là vẫn cứ không trả lời Luru Tuân mà chỉ dùng một ánh mắt lạnh lẽo lườm gã.

“Còn dám lườm tao nữa sao? Thế mày có giải trừ hay không? Không chứ gì? Vậy thì đừng có trách tao độc ác!”

Vụt!

Chát!

“Á...”

Lời nói vừa mới dứt khỏi miệng, Luru Tuân đã vọt lên đến ngay trước mặt Ngọc Dung. Gã không chút nhân nhượng lấy bàn tay thô lỗ của mình tát mạnh vào mặt nàng một tát đến nỗi khiến cho cô nàng bị đánh ngã, bay người ra phía sau rồi đập mạnh cả người xuống đất. Văng xuống cả chiếc mặt nạ mà nàng che ở trên mặt.

“Ầng!!! Grừ!!!”

Phùng!!!

Ngay từ lúc chứng kiến Kim Hậu bị hành hạ thì Hòa Nhi đã muốn xông lên tấn công Luru Tuân, thế nhưng nó bị Ngọc Dung kịp thời hãm lại, đồng thời cũng chính Kim Hậu ra lệnh cho nó không được tới gần. Cho nên Hòa Nhi mới đành phải nhẫn nhịn nhìn chiến hữu của nó bị hành hạ là vậy. Cơ mà tình thế hiện giờ thì lại khác, thấy cái tên đầu hói dễ ghét này lại còn tấn công cả Ngọc Dung, Hòa Nhi liền không chút do dự lao lên cắn mạnh vào bả vai của Luru Tuân một cái, đồng thời nó cũng vận ra cả xích hóa vốn có của bản thân để đốt vào người gã.

“A!!!! Con súc sinh khốn nạn!!!!” Luru Tuân đau đớn rống lên như là heo bị chọc tiết. Tất nhiên Xích Hóa của Hòa Nhi cũng chẳng phải là ngọn lửa bình thường, đã thế đầu khí trong người gã cũng đã chá còn có bao nhiêu nên một đòn hung hiểm này của Hòa Nhi đã hoàn toàn đắc thủ làm cho Luru Tuân không những bị thương mà còn bị bỏng rất nặng.

“Mãnh Hổ Cuồng Khiếu!!!!”

“Cà Uòm!!!!”

Tuy nói lượng đầu khí còn lại ở trong người Luru Tuân rất ít ỏi thì không có nghĩa là chúng đã cạn kiệt hoàn toàn. Chỉ thấy gã dồn hết sức lực, gồng mình vận ra hư ảnh cái đầu hổ được tạo ra bằng đầu khí của gã. Cái đầu hổ ấy vừa xuất hiện, ngay lập tức Hòa Nhi đang bám chặt ở đằng sau lưng Luru Tuân bị lực phản chấn cực kỳ bá đạo từ người Luru Tuân đẩy mạnh ra đằng sau tựa như đạn bắn, cả người nó bị đập mạnh vào một thân cây cách chỗ mà Ngọc Dung bị đánh văng cũng chỉ có vài bước chân.

“Hự!!! Con súc sinh thối tha kia được lắm, để xem tới lúc tao lột da mày ra thì mày sẽ kêu la như thế nào...” – Vừa nói, Luru Tuân vừa lấy tay phải bịt lại vết thương trên bả vai trái của gã rồi từng bước tiến lại gần về phía Ngọc Dung và Hòa Nhi – “Còn cả con nhãi kia nữa, chỉ vì mày mà tao đã phải chấp nhận hy sinh giảm đi thực lực để mà thi triển ra bí thuật bảo mạng. Cho nên cả đời này mày sẽ phải trả giá để bù lại tất cả những gì mày đã gây ra cho tao... Ờ?!!!! Cái... cái gì thế này?!!!!”

Cũng tại bởi vì cú tát lúc trước mà chiếc mặt nạ của Ngọc Dung đã bị văng ra, cho nên khi mà Luru Tuân tiến lại gần tới trước mặt của cô nàng thì bây giờ gã mới nhìn rõ mồn một toàn bộ khuôn mặt bị thâm đen, biến dạng trông cũng chẳng mấy dễ nhìn cho lắm.

Sau khi thoát khỏi cơn sốc nhất thời vì nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt thật sự của Ngọc Dung, Luru Tuân bây giờ liền tức giận vùng tới túm cả bó tóc của nàng rồi nhấc bổng lên và buột miệng chửi bới:

“Đậu xanh rau má!!!! Hóa ra mày là cái dạng quái thai, biến dị. Móa nó chứ!!!! Suýt nữa thì ông đây đã bị lừa!”

“Á... thả tôi ra!!!!” Bị túm Luru Tuân vô cùng thô lỗ túm cả bó tóc của mình lên, Ngọc Dung đau đớn kêu lên thất thanh vì quá đau đớn. Nàng thân là con gái, chịu đau đương nhiên làm sao có thể bằng được với con trai? Bên cạnh đó, nàng cũng chỉ là một pháp sư nên cơn đau này khiến cho Ngọc Dung thật sự cảm thấy gần như là thập tử nhất sinh.

Soạt!

Tất nhiên tất cả những màn hành động vừa xong Kim Hậu đã đều tận mắt dõi theo. Hòa Nhi thì có lẽ đã bị thương rất nặng, Ngọc Dung thì lại bị tên cầm thú còn không bằng kia khống chế. Hân hận không thể vùng dậy đứng lên để làm một cái gì đó. Tuy nhiên với thể trạng tồi tệ lúc này của mình thì Kim

Hậu cũng chỉ còn biết nghiêng răng siết chặt lại hai nắm đấm nằm vô lực tự trách mà thôi.

“Mình đã hứa với Ngọc Dung là sẽ giúp, sẽ bảo vệ cho cô ấy. Mình đã hứa với mẹ của Hỏa Nhi là sẽ chăm sóc cho nó có thể được an toàn, được sống vui vẻ... Vậy mà bây giờ thì sao chứ...”

Lại ngược mắt nhìn về chỗ Ngọc Dung, lúc này nàng đang bị Luru Tuân bắt đầu hành hạ, đánh đập và nhục mạ nàng chỉ vì ngoại hình cô nàng quá... xấu xí. Nhìn tràng cảnh này vô cùng chướng mắt này, trong lòng Kim Hậu đột nhiên mãnh liệt bùng cháy lên một ngọn lửa giận dữ. Có thể nói Kim Hậu từ bé tới giờ, hay thậm chí là kể cả từ kiếp trước, hẳn chưa bao giờ cảm thấy tức giận tới như vậy.

Nhưng lần này thì lại khác. Hẳn tức giận tới nỗi hai nắm đấm lúc này đã bị siết tới rớm máu đầm đìa, hẳn tức giận tới nỗi nếu như ánh mắt có thể giết người thì Luru Tuân có lẽ lúc này đã bị chặt ra thành vài khối từ lâu rồi.

“... Không cam... lòng! Ta... không cam lòng!!!!”

Kim Hậu cảm tức rên rỉ nói ra từng câu, từng chữ vô cùng nặng nề. Rốt cuộc thì bây giờ hẳn đã hiểu, rằng thực lực đóng vai trò quan trọng ở trong cái thế giới kỳ lạ này như thế nào. Mặc dù hẳn đã luôn được nghe, được dạy cái đạo lý: “Có thực lực là có tất cả” hàng trăm, hàng ngàn lần rồi, mà bản thân hẳn cũng biết phải có thực lực thì mới không bị người ta bắt nạt. Thế mà vẫn phải để tới bây giờ, khi mà đã trực tiếp trải nghiệm toàn bộ sự yếu nhược là thiệt thòi, là bị người ta chà đạp nhục nhã, đau khổ như thế nào. Kim Hậu bây giờ mới thấm thía rõ cái ý nghĩa của cái đạo lý ấy rốt cuộc là tàn khốc tới mức nào.

“... Chẳng lẽ yếu hơn là cứ phải chấp nhận thiệt thòi sao?...Ta muốn có... thực lực, ta muốn... có sức mạnh.... Ta muốn... được mạnh lên!!!”

Thình! Thịch! Thình! Thịch!

Trong lúc ý chí của Kim Hậu đã bị đẩy tới mức cao nhất, không hiểu sao hẳn bỗng nghe thấy vài tiếng động rất kỳ lạ truyền ra từ đâu đó ở sâu trong đầu... không đúng, có lẽ phải nói là đầu đó trong tâm trí của hẳn thì đúng hơn. Bởi vì sau khi nghe thấy những tiếng động kỳ lạ kia, ý thức của Kim Hậu đột nhiên bị cách ly, tách rời ra khỏi thế giới thực tại. Ngay sau đó bỗng có một sức mạnh siêu nhiên không thể giải thích mạnh mẽ đưa toàn bộ ý thức của Kim Hậu tới một địa điểm rất là kỳ lạ...

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Luru Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Linh Ân Môn

Viu!! (tiếng gió thổi nhẹ)

Sau khi ý thức bị một lực lượng bí ẩn nào đó không thể giải thích nổi mạnh mẽ kéo đi, ngay lập tức khung cảnh trước tầm nhìn của Kim Hậu bỗng hoàn toàn thay đổi thành một không gian vô cùng kỳ quái.

“Đây là đâu thế này?...” Kim Hậu mang theo một bụng thắc mắc bắt đầu ngó nghiêng nhìn ngang, nhìn dọc để đánh giá toàn bộ quang cảnh xung quanh.

Tại đây không có mặt trăng và cũng chẳng có mặt trời, ấy thế mà chẳng hiểu sao bầu trời lại vô cùng sáng sủa, trong xanh và khá là quang đãng. Từng làn gió nhẹ nhàng không ngừng thổi về một phía khiến cho những đám mây trắng như tuyết ở trên bầu trời trong xanh ấy đan xen, nối đuôi nhau trôi về đường chân trời ở phía xa xa.

“Ồ! Cái này là cái gì thế nhỉ? Sao lại giống như... mặt nước thế này?”

Lại đưa mắt nhìn xuống dưới chân, Kim Hậu chợt cảm thấy khá là ngạc nhiên khi thấy hai bàn chân của mình lại là đang đứng ở trên nền mặt nước cực kỳ trong vắt, cái nền mặt nước này trong tới nỗi hoàn toàn phản chiếu lại cả khung trời trong xanh ở phía trên.

Xoạt!!

Ngoài ra, chỉ cần Kim Hậu di chuyển dù chỉ là một bước nhẹ thôi là tức thì sẽ có hiệu ứng sóng lầy bên dưới chỗ mà bàn chân của hẳn vừa mới đứng làm trung tâm lan toả ra khắp phía.

“Hề?.. Nếu là nước thì sao chân mình lại không thấy ướt nhỉ?”

Tuy cái mặt nền này có bề ngoài rất giống với mặt nước, nhưng xem ra đây cũng chỉ là một loại hình thức bên ngoài mà thôi. Cho nên sau khi đứng vô đầu, bứt tai một lúc, Kim Hậu bèn quyết định dẹp bỏ những suy diễn lung tung trong đầu để mà tập trung dồn hết sự chú ý tới cánh cổng khổng lồ đang sừng sững tọa trấn ở ngay phía trước mặt hẳn lúc này đây.

“Chắc! Cái cổng này cao ít nhất cũng phải hơn mười chín, hai mươi mét chứ chẳng chơi!” Kim Hậu vừa chống hai tay vào hai bên hông, vừa ngửa đầu nhìn cái cổng trầm trồ nói.

Cánh cổng khổng lồ cao ngất này cao khoảng chừng hai mươi mét, chiều ngang thì rộng ước chừng cũng tầm mười mét. Nhìn từ đầu chí cuối, cánh cổng đồ sộ này đem đến cho người nhìn một vẻ cổ kính, xa xưa huyền ảo khá là kỳ bí. Về phần hình thức, nếu để tả cho dễ hiểu thì có lẽ nó mang kiểu dáng, cấu trúc khá là na ná giống với phong cách làm cổng phương đông ở kiếp trước. Dẫu vậy, các hoa văn và đường nét trên hai cái trụ của cánh cổng thì lại được khắc họa vô cùng độc đáo và kỳ lạ, kỳ lạ tới mức mà Kim Hậu có thể chắc chắn rằng đây là lần đầu tiên trong cả hai kiếp sống hắn được chứng kiến một loại kiến trúc kỳ dị như thế này. Trên mặt cửa của cánh cổng được in một loạt các đồ án ma pháp trận vô cùng lằng nhằng và phức tạp. Chỉ có điều là chẳng hiểu vì sao cái đồ họa ma pháp trận này lại có vẻ rất chi là mờ nhạt tựa như một ngọn nến bập bùng trước gió có thể tắt bất cứ lúc nào vậy.

“... Thôi chết, Ngọc Dung, Hỏa Nhi bọn họ đang gặp nguy hiểm, rốt cuộc thì tại sao mình lại bị đưa tới nơi kỳ dị này vậy? Phải làm sao đây? Mình phải làm gì bây giờ?” Sau khi thoát mái chiêm ngưỡng xong xuôi tất cả mọi thứ ở trong cái không gian kỳ quái này, Kim Hậu bây giờ mới giật mình, sức nhớ tới tình cảnh vô cùng nguy nan tại thế giới thực mà hắn đang mắc phải.

Trong lúc đang không biết phải xoay sở ra sao thì đúng lúc này, một giọng nói vô cùng quen thuộc chọt vang lên bên tai của Kim Hậu khiến cho hắn nhất thời có cảm giác giống như là người sắp chết đuối vớ được phao bơi vậy.

“Bình tĩnh, nơi mà ngươi đang đứng bây giờ chính là tiềm thức của ngươi đấy. Cho nên cũng không cần nôn nóng cái gì cả vì dù sao một giờ trong thế giới tiềm thức cũng chỉ bằng một phút ở ngoài đời thực mà thôi.”

“Sư phụ! Sư phụ! Người phải giúp con, con cầu xin người...”

“Vi sư nói ngươi phải bình tĩnh rồi cơ mà. Sự bình tĩnh cùng thái độ điềm đạm ngày thường của ngươi đâu mất rồi? Cái gì rồi đâu cũng sẽ vào đó. Trước tiên hãy ổn định lại tâm tình để cho đầu óc được sáng suốt, lúc đó thì hẳn bắt đầu bắt tay vào giải quyết khó khăn.”

Tuy lúc này chỉ vờ vờ nghe được tiếng nói của Bạch lão, thế nhưng sự hiện diện của lão lúc này cũng đã giúp cho Kim Hậu lấy lại được tinh thần và ít nhiều cũng trút bớt đi được sự căng thẳng ở trong lòng của hắn. Bởi vì hắn luôn biết chắc chắn một điều, rằng Bạch lão sẽ luôn dẫn đường chỉ lối cho hắn trong những lúc khốn khó như thời điểm hiện tại.

Bộp! Bộp!

Lấy hai bàn tay vỗ mạnh vào hai bên má rồi chậm rãi thò ra một hơi thật dài, Kim Hậu lúc này đã cảm thấy có chút nhẹ nhõm hơn một chút nên hắn lại một lần nữa ngửa mặt lên trời cất tiếng hỏi Bạch lão:

“...Sư phụ, con đã sẵn sàng lắng nghe. Xin người hãy giải thích cho con từ đầu chí cuối có được không ạ?”

“Tốt, phải vậy chứ! Giờ thì hãy lắng nghe cho kỹ đây, vi sư vì ngươi mà đã phải hao tổn quá nhiều linh lực nên ta sẽ ẩn thân ở trong Linh Nguyên nhằm một khoảng thời gian để tĩnh dưỡng, hồi phục. Trong thời gian này ta sẽ không thể giúp được gì nhiều cho ngươi, thế nhưng chỉ dẫn cho ngươi bằng lời thì vẫn là có thể. Cho nên từ nay trở đi tên nhóc ngươi hãy hành động thật cẩn thận và phải có chừng mực hơn một chút chứ không được lỗ mãng hiểu chưa? Đó cũng là nguyên nhân mà tại sao ta đã nói ngay từ đầu lúc ngươi lập kế hoạch là phải biết chừa cho mình một con đường lui trong mọi hoàn cảnh là vậy đấy.”

“Vâng! Con biết sai rồi ạ... Con xin lỗi...” – Vừa nói, Kim Hậu vừa khẽ cúi gập người xuống rồi lại lo lắng hỏi – “...Cơ mà sư phụ, con vẫn không hiểu, người đã làm gì mà để đến nỗi hao tổn linh lực của mình nghiêm trọng tới mức đó thế ạ?”

“Ừm, biết sai để mà sửa là tốt. Còn về chuyện linh lực của ta thì lý do chính là bởi cái cổng lớn mà chắc hẳn là ngươi đã nhìn thấy. Nó được gọi là “Linh Ấn Môn”, có tác dụng ngăn chặn và giam giữ bất kể những nguồn tác động ngoại lực nào muốn xâm nhập vào trong tiềm thức của ngươi để gây hại, ngoài ra nó còn có thể giúp cho ngươi có khả năng tiềm ẩn thực lực và ẩn giấu khí tức. Cho dù có là Tông nguyên cảnh cường giả muốn dò tìm khí tức để truy tung hay là muốn cảm nhận thực lực của ngươi thì tất cả đều phải bó tay chịu trận mà thôi. Cũng bởi vì để “khắc” cái cổng này vào tiềm thức của ngươi mà vi sư đã phải tốn rất nhiều công sức và linh lực...”

Nghe Bạch lão giảng giải tới đây, Kim Hậu bất chợt đứng ngây dại với loại biểu cảm bất khả tư nghị - mắt chữ A mồm chữ O ở trên mặt. Bởi vì chiếu theo lời lão mà nói, nếu như thứ này có thể ngăn chặn những nguồn tác động từ ngoại lực vào tiềm thức của hắn thì có nghĩa là từ giờ trở đi hắn đã gần như là “miễn dịch” với tất cả các loại ma thuật dưới dạng thôi miên!

Thế này chẳng phải “hư cấu” quá mức rồi sao?

Bên cạnh đó, hai chức năng tiềm ẩn thực lực cùng ẩn giấu khí tức cũng không khỏi để cho Kim Hậu phải nổi một trận sóng gió ở trong lòng. Đôi khi có những lúc đối phương không thể dò xét được thực lực của hắn thì người đó tất sẽ sinh ra cả thấy e ngại, từ đó mà có thể đem đến cho hắn muôn vàn cơ hội để chạy trốn hoặc là hành động. Đã thế, với cánh cổng này thì nếu đã trốn thì dù cho có là cường giả tông nguyên cảnh cũng không thể bắt được hắn rồi!

“Tông nguyên cảnh, đó chính là thuộc loại hàng ngũ siêu cấp cường giả đứng đầu một phương chứ có phải là cái dạng tôm tép gì đâu... Trời đất ơi! Sư phụ, rốt cuộc lúc còn sống, người đã có địa vị và thực lực gì rồi thế này?...” Kim Hậu nhin không được mà lắc đầu thâm sợ hãi than ở trong lòng vài câu.

Thấy Kim Hậu trầm mặc một lúc mà không có phản ứng, Bạch lão liền biết ngay là hắn đang có chút hơi sốc nên mới lại tiếp tục nhắc nhở hắn:

“Chắc hẳn là ngươi đang nghĩ cái cổng này này quá thần kỳ đúng không? Thế nhưng vi sư cũng cảnh báo ngươi, trên đời này không tồn tại một cái gì có

thể gọi là hoàn mỹ cả, ngay cả cái cổng này cũng vậy. Nếu như người có tình để lộ ra thực lực hay là khí tức thì tất nhiên cái cổng cũng sẽ không thể che giấu cho người được nữa rồi. Cho nên người không thể chủ quan thích làm gì thì làm được đâu đấy nhé.”

“Sur phụ, con hiểu ý của người rồi. Nhưng dù sao thì kiện bảo vậy này quả thật đúng là quá trân quý nên...”

Chỉ là không để cho Kim Hậu nói xong, Bạch lão liền lập tức cắt ngang lời của hắn:

“Bây nào, ai nói với người cái cổng này là bảo vật? Nói để cho người biết, “Linh Ấn Môn” là một loại cao cấp ma pháp kỹ vẫn còn chưa được đánh giá đẳng cấp, được phát triển từ trên nền tảng từ một loại ma kỹ bên trong “Phong Ấn Thần Thuật” của các Vu sư mà ra đấy. Thuật này được sư tổ của người hao tốn bao nhiêu là tâm huyết để nghiên cứu sáng tạo ra, về sau người truyền lại cho ta với mong muốn ta có thể tiếp tục hoàn thiện và phát triển nó hơn nữa. Giờ thì đến đời người, vì sư lại “truyền lại” thuật này lại cho người, về sau cố gắng phát triển cánh cổng càng hoàn thiện nữa hơn nhé!” – Khi vừa nói tới đây, Bạch lão chợt đổi thành giọng vô cùng nhẹ nhõm – “Ày da! Bỏ được cái gánh nặng bao năm làm ta cảm thấy thật là sáng khoái!!!”

Tất nhiên Kim Hậu cũng chẳng có điếc tai, sau khi nghe xong lão phán ra một câu cuối, hắn có một loại cảm giác bị hớ hơn là vui mừng.

“Híc! Truyền thừa cái này, kế thừa nọ. Nghe thì có vẻ hoành tráng thật đấy. Nhưng đây rõ ràng chỉ là đùn đẩy trách nhiệm mà sư tổ giao phó quãng hết lên đầu mình chứ có báu bở gì đâu. Sur phụ, người thật là...” Kim Hậu vừa nghĩ, vừa lấy tay đặt lên trán rồi bắt đầu dĩ cười khổ không thôi.

“Được rồi sư phụ, giờ thì con đã hiểu cái cổng này là Linh Ấn Môn. Thế nhưng nó thì có thể giúp được gì cho con ở trong tình hình hiện giờ chứ?”

“Còn nhớ lần người luyện hóa Xích Họa từ bốn nguyên hóa chủng của mẹ Hỏa Nhi chứ? Thì vậy, trong cái bốn nguyên hóa chủng đấy ngoài Xích Họa ra thì trong đó còn lưu lại toàn bộ linh lực từ linh hồn của nó ở trong đó. Phải nói đây chính là một món quà cực kỳ vô giá mà mẹ của Hỏa Nhi đã để lại cho người. Bởi vì từ trước tới giờ rất ít người có cơ hội được ma thú tình nguyện trao tặng cho cả bốn nguyên lần linh lực của nó. Tên nhóc người thật đúng là... may mắn hết cả phần của người khác... Chắc!” – Lão tặc lười tâm tặc – “Nếu như người dung hợp được số linh lực này thì tinh thần lực của người không những sẽ được tăng cường rất đáng kể, mà sau khi dung hợp người còn có cơ hội linh hội được một năng lực đặc biệt nào đó. Cho nên với năng lực mới này người có thể dùng nó để thi triển ra một đòn có uy lực không tưởng để kết liễu tên vô lại kia.”

“Sư phụ... Thế nếu như để dung hợp luôn ngay từ đầu thì chẳng phải là con đã đỡ hơn khổ rồi sao ạ?” Kim Hậu gãi đầu, thắc mắc hỏi.

“Khi đó người vừa mới luyện hóa Xích Họa xong nên cơ thể người đã tới cực hạn rồi. Nếu còn cố cưỡng ép “nuốt” cái “miếng bánh” này thì chỉ có nước bội thực mà chết. Vì vậy mà ta mới phải tìm cách tạm thời phong ấn lại số lượng linh lực này. Thấy người bất tỉnh, ta bèn quyết định “khắc” Linh Ấn Môn vào trong tiềm thức cho người, đồng thời dùng nó để phong ấn luôn đồng linh lực này. Coi như là nhất cử lưỡng tiện.”

“Vậy... tại sao người lại không cho con dung hóa nó sau khi con đã khôi phục?”

“Ài...” – Bạch lão khề thờ dài ra một hơi – “Bởi vì ta có dụng ý cả. Thời gian này ta thấy thực lực đến với người rất dễ dàng, cho nên trong lòng người đã sinh ra kiêu căng và tự tin thái quá. Sẵn tiện người muốn đổi đầu với tên Lưu Tuấn kia, ta liền muốn dạy người biết thế nào là thực lực thật sự. Thực lực là thứ người phải đổ mồ hôi, sôi nước mắt có được thì mới thật sự vững chắc. Nếu cứ mong ngóng vào kì ngộ thì nó cũng chỉ khiến cho người trở nên tầm thường mà thôi. Trở thành cường giả không phải từ kì ngộ, bởi đường trong ôn hoà mà phải là từ máu lửa và sinh tử bước ra.”

“Đạ... vâng thưa sư phụ... con xin lỗi...” Kim Hậu trầm mặt nhỏ giọng đáp.

“Ta biết chắc rằng thế nào người cũng sẽ bị thất bại, cho nên ta mới để cho chừng nào ý chí sống còn của người có thể làm tác động tới phong ấn mà ta đã đặt thì lúc đó người mới được phép dung hóa số linh lực này... Nghe này Hậu, vì sư biết người là một đứa nhóc rất sắc sảo và chín chắn, thế nhưng cái mà người vẫn thiếu đó là sự trải nghiệm. Cuộc sống sau này sẽ còn rất nhiều thứ mà người sẽ được và buộc phải trải nghiệm, có trải nghiệm hết mùi vị của cuộc sống thì người mới có thể vững bước mà đi trên con đường trở thành cường giả của người được. Hôm nay chắc người đã được trải nghiệm thế nào là sự tuyệt vọng khi không có thực lực, trải nghiệm cái chết gần kề là cảm giác như thế nào rồi phải chứ? Ta hi vọng đây sẽ là bài học đắt giá dành cho người.”

“Đạ... vâng thưa sư phụ, con đã hiểu cảm giác đó là như thế nào rồi ạ...”

“Tốt! Nếu người đã thông suốt mọi chuyện, vậy thì hãy mau mở Linh Ấn Môn ra để phóng thích rồi dung hợp số linh lực kia nhanh đi. Sau đó thì hãy đi cứu cô bạn nhỏ và Hoà Nhi của người nhé!”

“Ồ? Sư phụ! Nhưng mà con phải mở nó bằng cách nào? Sư phụ? Sư phụ!!!!...”

Bạch lão sau khi dặn dò Kim Hậu xong xuôi thì lão liền lập tức chìm vào im lặng giống như là đã hoàn toàn biến mất, bỏ lại một mình Kim Hậu và chiếc cổng lớn đứng đối diện với nhau. Dẫu vậy, vẫn có một điều mà Bạch lão vẫn còn chưa nói cho Kim Hậu biết, đó là chiếc cổng này ngoài những công năng tưởng mà lão đã kể thì nó còn có một chức năng nữa. Cũng có thể nói chính chức năng này mới là lý do mà Bạch lão đặt Linh Ấn Môn vào tiềm thức của hắn. Đó là nó còn có thể kiểm chế, ngăn chặn sự phát triển mỗi hiểm họa tâm ma trong lòng của Kim Hậu...

Sột! Sột!

Bạch lão cũng đã biến mất cũng được một lúc lâu, thế nhưng tới lúc này Kim Hậu vẫn còn đứng tần ngần gãi đầu vì không biết dùng cách gì để mở cái cổng đồ sộ này ra. Dùng sức? Hắn cũng đã thử nhưng tất nhiên là vô dụng. Tay nắm, chân đá hay thậm chí là “thiết đầu công”, Kim Hậu đã dùng tất cả mọi cách nhưng vẫn chẳng có kết quả gì.

“Mở kiểu gì bây giờ? Chẳng lẽ mình lại gõ cửa để mời nó mở ra chắc?” Kim Hậu vừa chán nản nói, vừa lấy tay gõ đại ba tiếng vào cánh cửa.

Ầm! Ầm! Ầm!

Chỉ là Kim Hậu có nằm mơ cũng chẳng thể nào ngờ được, rằng sau ba tiếng gõ cửa đó, chiếc cổng quái dị này thật sự liền có phản ứng.

“Má ơi! Không phải chứ? Thế này cũng quá lừa người đi!”

Hai cánh cửa không lồ của Linh Ân Môn bỗng rung chuyển cực kỳ dữ dội, hàng loạt những đồ án ma pháp trần in trên cánh cổng vốn đã rất mờ ảo thì lúc này đây tất cả đều đồng loạt lóe lên một ánh hào quang sáng ngời. Tiếp theo đó hai cái cửa không lồ của cánh cổng chậm rãi khẽ mở ra, để lộ ra một mảng tối om ở bên trong nó.

Chứng kiến hết tất cả một màn này cũng đã làm cho Kim Hậu phải trở mắt lên vì quá kinh ngạc. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên trong đời Kim Hậu được tận mắt chứng kiến một viễn cảnh kiểu dạng như thế này.

“Hú hú hú!!! Có ai ở đấy không?” Cũng chẳng mất bao lâu để lấy lại tinh thần, Kim Hậu bèn nghịch ngợm hương vào sâu bên trong cánh cổng ho to một tiếng.

Roẹt!

Phùng! Phùng!

Một cặp mắt sáng chói như đèn pha chợt lóe lên nhìn thẳng vào hắc ở giữa không gian tăm tối ấy. Tiếp theo đó chẳng biết từ đâu, hàng loạt những đốm lửa đỏ rực bỗng bùng hừng hực bùng cháy lên rất dữ dội. Để tới khi tất cả đã có thể thấy được rõ ràng, Kim Hậu liền lập tức nhận ra đây chính là con Hỏa Lang mà hắc đã thấy trong quá trình luyện hóa Xích Hóa!

“Đây... đây là... linh lực sao?” Kim Hậu lắp bắp kinh ngạc nói.

Kịch! Kịch!

Lần này con Hỏa Lang không còn bất thành linh lao tới chỗ hắc như trước nữa mà chỉ từ từ bước từng bước tiến tới chỗ Kim Hậu. Mặc dù thấy con hỏa lang đang tiến gần tới chỗ mình, thế nhưng chẳng hiểu vì sao Kim Hậu vẫn đứng im tại chỗ không có nhích lấy một bước. Chỉ chờ cho con Hỏa Lang hoàn toàn bước ra khỏi cổng, bấy giờ hắc mới tiến lại gần tới trước mặt nó rồi nhẹ giọng nói:

“Ta biết đây chỉ là linh lực không còn ý thức của ngươi, thế nhưng ta vẫn muốn nói, rằng xin ngươi hãy giúp ta có được sức mạnh để bảo vệ được Hỏa Nhi, bảo vệ bạn bè của ta...”

Kỳ lạ thay, mặc dù Bạch lão đã nói đây chỉ là linh lực từ linh hồn của con Xích Huyền Hỏa Lang, hoàn toàn không có ý thức. Thế nhưng sau khi nghe Kim Hậu nói xong thì con Hỏa Lang đột nhiên khẽ cúi đầu xuống trước mặt hắc dường như đang muốn bảo hắc hãy chạm vào vậy.

“Ừc!”

Gian nan nuốt vào một ngụm nước miếng, Kim Hậu ngập ngừng đặt tay lên sống mũi của con Hỏa Lang. Liền ngay lập tức toàn bộ không gian tiềm thức của hắc bỗng bùng bùng lên một loại ánh sáng cực kỳ chói mắt...

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Huyền Hỏa Hồng Lang

Phịch!

Mặc dù đã rất gắng gượng cầm cự hết sức có thể. Thế nhưng trước sự tàn nhẫn và không khoan nhượng của Lưu Tuân, cuối cùng thì Ngọc Dung cũng không còn khả năng tập trung tinh thần để duy trì “Thạch Giáp Hộ Thể” cho Kim Hậu được nữa. Vì vậy mà bộ giáp bằng đất trên người hắc liền lập tức rụng rời, nứt vỡ trở lại thành đất đá ngay khi chúng bị mất đi nguồn ma lực để duy trì.

Rắc! Rắc!

Trông thấy Thạch Giáp Hộ Thể trên người Kim Hậu đã bị giải trừ hoàn toàn, Lưu Tuân bấy giờ mới ném Ngọc Dung xuống đất một cách rất thô bỉ rồi lạnh lùng nói:

“Hừ! Đúng là một lũ cứng đầu, chỉ tổ làm mất thời gian của ông mày. Nằm đấy chờ tao tiễn thẳng nhãi kia về địa phủ xong rồi sẽ đem mày về dạy dỗ lại tử tế.”

“Không!... Xin ông... Xin ông hãy tha cho cậu ấy, về sau ông muốn tôi làm gì cũng được... Chỉ xin ông đừng có giết cậu ấy...” Dù cho đã bị đánh đập rất đau đớn, thế nhưng Ngọc Dung vẫn kiên cường vùng lên bám lấy chân của Luru Tuân để cầu xin gã tha cho Kim Hậu.

“Cút! Thằng nhóc kia hôm nay phải chết. Và lại cái loại quái thai như mày không có tư cách để nói điều kiện với tao!” Vừa nói, Luru Tuân vừa cựa cấn lấy chân hất mạnh Ngọc Dung ra đằng sau.

Bốp!

“Á...”

Tất nhiên dù cho Ngọc Dung có cầu xin như thế nào đi nữa thì Luru Tuân vẫn sẽ không bao giờ buông tha cho Kim Hậu bởi vì hắn là mối đe dọa quá nguy hiểm cho gã.

“Hừc...”

Nằm yếu ớt, trơ mắt nhìn Luru Tuân từng bước tiến gần tới chỗ Kim Hậu, hai hàng nước mắt trong suốt lại một lần nữa bắt đầu lăn dài trên gương mặt đã trở nên tiều tụy của Ngọc Dung.

Trong lòng nàng lúc này đang ngổn ngang trăm mối cảm xúc, vừa đau đớn mà cũng vừa rối bời. Chính nàng cũng không thể lý giải nổi tại sao mình lại làm ra tất cả những hành động kỳ lạ vừa nãy. Có thể nói từ trước tới giờ, nàng luôn đặt lợi ích của gia đình nhà bác Lục mà nàng yêu mến và bản thân mình lên trước, còn người khác thì không thêm quan tâm, sống chết mặc bay. Ấy thế mà trong cái tình cảnh vô cùng khốn khó hiện giờ, nàng lại vì một người mới chỉ tiếp xúc có vài lần, ở cùng nhau có vài ba ngày mà chấp nhận hy sinh, đau khổ tới như vậy. Nàng cũng chẳng thể hiểu nổi, tại sao sự quan tâm, sự tốt bụng cùng nụ cười hiền hậu mà ngốc nghếch của người này lại khiến cho nàng có ấn tượng sâu đậm tới như thế. Chỉ cần mỗi lần nghĩ tới những điều đó lại làm cho nàng không khỏi dấy lên một trận xôn xao cõi lòng. Tất cả những điều kỳ lạ này làm cho Ngọc Dung thật sự không hiểu được rốt cuộc thì đang có chuyện gì xảy ra với mình. Và cứ thế, nàng cứ làm mọi thứ theo bản năng, hoàn toàn trái ngược với quy tắc sống ngày thường của mình...

“Hy vọng sao? Cậu nói tôi phải luôn duy trì hy vọng và không bao giờ được dập tắt nó ở trong lòng... nhưng cuối cùng thì niềm hy vọng đó có thể giúp được cái cơ gì chứ?” Ngọc Dung đau khổ, thều thào tự nói.

Cũng trong lúc Ngọc Dung đang dần đắm chìm vào trong cảm giác tuyệt vọng, Luru Tuân vừa lúc cũng đã đến bên cạnh Kim Hậu. Gã liền lấy một tay thọc vào đồng đất rồi nắm đầu, nhấc cả thân thể đã không còn lạnh lặn của Kim Hậu lên, tay còn lại thì bắt đầu tích tụ một luồng đầu khí để chân bị ra đòn kết liễu.

“Thằng nhãi, để tao hóa kiếp cho mày nhé! Sẽ không đau lắm đâu mà chi... nát sọ mà thôi.”

Bốp!

Thế nhưng đúng tại thời điểm quyết định ấy, hai đôi mắt của Kim Hậu đang nhắm nghiền thì bỗng bất thành linh cùng đồng loạt mở ra khiến cho Luru Tuân cảm thấy khá là ngạc nhiên. Tối đây vẫn còn chưa hết, trong lúc Luru Tuân vẫn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, Kim Hậu đã ngay lập tức lấy tay phải chộp vào cổ tay của Luru Tuân đang nắm đầu mình rồi nói:

“Từ từ đừng có vội... Để xem ngươi có cái bản lĩnh đó không đã!”

Phùng!

Từ lòng bàn tay của Kim Hậu chợt xuất hiện một đoàn hỏa diễm có màu đỏ rực trông vô cùng quý dị. Đoàn hỏa diễm ấy vừa xuất hiện, cánh tay của Luru Tuân liền lập tức bị đốt cháy đen thui khiến cho gã không tự chủ được mà phải thả Kim Hậu ra và lùi lại vài bước.

“A!!!!!!! Thằng (#*\$! Mày... mày vừa làm cái gì vậy?!!!!” Luru Tuân vừa điên cuồng vịn ra đầu khí để cố gắng bảo vệ lấy cánh tay, một bên thì lại vừa gào toáng lên inh ỏi như là con heo bị thọc tiết vậy.

Thế nhưng lần này Kim Hậu cũng chẳng thêm nói dài dòng với tên thú vật đội lốt người này, hắn chỉ lặng lẽ toàn lực vận chuyển đầu pháp quyết, cấp tốc chuyển hóa luồng khí năng lượng kỳ dị từ vòng xoáy bên trong đan điền thành ma lực để tạo thành Xích Hóa rồi vịn ra khỏi cơ thể.

Phùng! Phùng!

Cả người Kim Hậu lúc này đã được Xích Hóa triệt để bao bọc lại toàn thân, Xích Hóa vừa được phóng thích thì ngay lập tức cây cối, hoa cỏ cách chỗ hắn đứng xung quanh vài mét liền bị khô héo ngay tức thì. Thậm chí không khí quanh khu vực đó cũng đều bị nhiệt lượng khủng bố của ngọn lửa làm cho vẩn vơ trông vô cùng dọa người.

Ngọc Dung nằm một bên chứng kiến hết thấy diễn biến thay đổi một cách bất ngờ như vậy thì cũng cảm thấy rất kinh hãi. Nàng vốn là pháp sư, mà pháp sư thì luôn rất nhạy cảm đối với ma lực. Vừa thấy Kim Hậu vịn ra đoàn hỏa diễm đỏ rực kỳ dị ấy, nàng đã cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ. Để tới khi hắn vịn đoàn hỏa diễm này ra cả toàn thân, nàng bấy giờ mới không thể tin vào mắt mình mà lắp bắp nói:

“Cái này... cảm giác này... đây chẳng lẽ là... ma lực sao?”

Phùng!

Đoàn hỏa diễm cháy xung quanh thân thể Kim Hậu càng ngày càng bùng cháy lên rất dữ dội, chỉ thấy chúng chậm rãi lần lượt tách ra khỏi thân thể của hắn, sau đó tích lại thành một đồng lớn rồi bắt đầu chuyển động giống như là đang tạo hình thành một thứ gì đó vậy.

“Lư Tuấn, hôm nay ta sẽ cho ngươi được mở mang kiến thức thêm một lần cuối cùng. Nào! Hãy trình diện đi!~ Huyền Hòa Hồng Lang!”

Bùng! Phùng! Phùng!

Sau tiếng quát tràn đầy sự dứt khoát của Kim Hậu, một cảnh tượng vô cùng khó quên liền lập tức xảy ra ngay trước mắt Ngọc Dung. Đoàn hỏa diễm vừa tách ra khỏi người Kim Hậu lúc này đã biến hình hoàn chỉnh thành hình thể một con Hỏa Lang khổng lồ có giáng về cực kỳ uy vũ. Chiều cao của nó ước chừng khoảng hai mét, thân nó thì lại dài hơn ba mét, cả người nó lúc này vẫn cứ hùng hực cháy lên đoàn hỏa diễm đỏ rực kia. Sau màn xuất hiện đầy ấn tượng của mình, con Hỏa Lang này cũng chỉ đứng im lặng sẵn sàng chờ lệnh của chủ nhân nó.

“Cái này là... ma lực sao? Hơn nữa là còn là... nguyên tố biến hình... Điều mà chỉ có pháp sư đạt tới cảnh giới... Hóa Nguyên cảnh mới có thể làm được!... Mây... mây... rốt cuộc có phải là ai? Mây có còn là... nhân loại, có phải con người không vậy?!!!” Đứng chứng kiến một màn này từ đầu chí cuối, trên gương mặt đã trở nên cứng như đá của Lư Tuấn xuất hiện một sự sợ hãi thực sự, mặt mũi của gã tái mét, hai mắt gã trở mất giống như là sắp rụng xuống đất vậy. Một cảm giác bất khả tư nghị khó mà có thể diễn tả ra được thành lời.

Lý giải cho loại thái độ quá khích như vậy của Lư Tuấn là bởi vì người tu luyện khi đạt tới cảnh giới Hóa Nguyên cảnh sẽ có đặc điểm nổi bật khác so với hai cảnh giới ban đầu. Đó là trong người họ sẽ xảy ra một quá trình thay đổi, biến hóa vô cùng quan trọng.

Đối với người tu luyện đầu khí, nếu như ở hai cảnh giới trước đó họ chỉ có thể sử dụng đầu khí để bao bọc lại vũ khí hoặc bao bọc quanh thân thể. Cùng lắm là nhờ có vũ kỹ hoặc công pháp thì lúc ấy mới có thể thi triển ra đầu khí để tạo thành hư ảnh hoặc là hình thể nào đó, có thể lấy Mãnh Hồ Cuồng Khiếu của Lư Tuấn là một ví dụ. Tuy nhiên vẫn sẽ còn rất nhiều giới hạn và chướng ngại vẫn không hoàn toàn có thể gọi là đầu khí hóa hình được. Khi tiến nhập vào cảnh giới Hóa Nguyên cảnh, đầu khí trong cơ thể sẽ thay đổi, không còn chỉ là “khí” hư ảo không thể chạm vào nữa mà lại trở nên rất thiết thực hơn nhiều. Phóng xuất đầu khí ra khỏi thân thể rồi điều khiển, biến hóa chúng thành bất cứ vật thể nào như ý đã là việc hoàn toàn khả thi đối với những người tu luyện đầu khí. Cũng bởi vì lý do này mà hầu hết phần lớn rất nhiều những loại cao giai vũ kỹ đều có chung một điều kiện khắt khe, đòi hỏi người muốn luyện chúng phải phải đạt tới Hóa Nguyên cảnh thì mới có thể bắt đầu tu luyện. Tất nhiên nói phần lớn ở đây không có nghĩa là không tồn tại những trường hợp đặc thù.

Tiếp theo là đến những người tu luyện ma lực. Tại cảnh giới Hóa Nguyên cảnh thì sự thay đổi nếu xét về mặt chung thì cũng có một chút tương đồng giống với đầu khí. Đó là những nguyên tố được tạo ra từ ma lực sẽ có thể dễ dàng hóa hình một cách hoàn thiện hơn. Tuy nhiên nếu như tìm hiểu sâu một chút thì sự thay đổi của người tu luyện ma lực lại là nằm ở tinh thần lực của họ chứ không phải là ma lực. Nếu như ở hai cảnh giới trước đó, nếu muốn biến hóa nguyên tố thành hình thể thì những người tu luyện ma lực chỉ có thể nhờ vào sự trợ giúp của những dụng cụ ma thuật mà thôi. Việc biến hóa nguyên tố thành hình thể là điều vô cùng khó, phải cần có một nguồn tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ thì mới có thể điều khiển ma lực theo ý mình. Cho nên khi tiến nhập vào cảnh giới Hóa Nguyên cảnh, tinh thần lực của những người tu luyện ma lực cũng liền thay đổi, hay phải nói đúng hơn là được lột xác, tăng trưởng lên đủ cường đại để thỏa mãn cho việc vận dụng nguyên tố biến hóa chúng thành bất cứ hình dạng gì mà họ muốn. Từ đó cũng sinh ra trường hợp tương tự như vũ kỹ là những loại cao giai ma kỹ đòi hỏi phải đạt tới cảnh giới Hóa Nguyên cảnh để mà có thể thi triển ra.

Kim Hậu là một trường hợp điển hình. Hắn sở hữu trong tay “Viêm Long Vũ Càn Khôn”, có thể cho phép người tu luyện biến hóa luồng hỏa diễm của mình để mà luyện được. Tất nhiên để điều tiết và dẫn độ những luồng hỏa diễm ấy thành hình rồng thì hắn phải nhờ vào được đỉnh thì mới có thể làm được. Còn hiện, tại hắn không cần phải nhờ có công cụ nào để mà thi triển ra kỹ năng “Huyền Hòa Hồng Lang” mà hắn vừa mới ngộ ra được sau khi hấp thụ linh lực của con Xích Huyền Hòa Lang mẹ. Vậy thì điều này có nghĩa là gì? Chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao? Tinh thần lực của Kim Hậu sau khi dung hợp nguồn linh lực kia thì đã một bước tăng trưởng tới mức đã có thể so sánh với cảnh giới Hóa Nguyên cảnh!

Cho nên có thể từ đây mà kết luận rằng Hóa Nguyên cảnh là một cảnh giới quan trọng và cũng là cảnh giới mơ ước của rất nhiều người tu luyện. Chỉ cần đạt tới Hóa Nguyên cảnh là họ sẽ được thay đổi để từ đó bước lên một tầm cao mới. Tất nhiên hệ thống tu luyện vẫn còn tồn tại rất nhiều sự thay đổi khác mà chỉ khi đạt tới cảnh giới cao hơn thì mới có thể chạm tới được. Thế nhưng cũng phải nên tạm dừng tại đây và chờ đến thời điểm thích hợp thì tất cả sẽ lại cùng tiếp tục tìm hiểu về những cảnh giới tu luyện khác.

Trở về với tình hình hiện tại. Sau khi đứng run rẩy, lẩy bẩy trước con Hỏa Lang của Kim Hậu, Lư Tuấn liền nhanh chóng quyết định... quay lưng rồi mãnh liệt dồn hết chút sức lực và đầu khí cuối cùng trong cơ thể của mình để... vất chân lên cổ mà chạy. Ý chí chiến đấu trong gã cũng đã chẳng còn một mống khi mà con Hỏa Lang khổng lồ kia xuất hiện, chỉ mỗi cái khí tức khủng khiếp tỏa ra từ người của nó đã làm cho Lư Tuấn minh bạch một điều, nếu như hắn còn đối đầu với nó thì chỉ có một con đường chết mà thôi. Vì vậy mà tất cả những gì mà gã có thể nghĩ được lúc này là chạy! Chạy để giữ mạng! Chạy để thoát khỏi tên tiểu quái vật kia!

Thấy Lư Tuấn bỗng đột ngột quay đầu chạy thục mạng như chó nhà tang, Kim Hậu cũng đúng là thật sự cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Hắn thậm chí đang nghĩ phải làm thế nào nếu Lư Tuấn sự phản kháng của gã quá mạnh mẽ. Tuy nhiên xem ra uy lực của Huyền Hòa Hồng Lang đã quá áp đảo khiến cho Lư Tuấn chỉ còn nước chạy tề ra quần để mong giữ cái mạng.

“Phù! Còn tưởng thế nào...” – Kim Hậu thờ nhẹ ra một hơi rồi lấy tay che lại vết thương trên người và khẽ lẩm bẩm – “Huyền Hòa Hồng Lang, kết thúc đi...”

Vụt!

Chỉ một cái ý nghĩ điều khiển của Kim Hậu, con Hòa Lang... hay phải nói đúng hơn là Huyền Hòa Hồng Lang liền giống như hóa thành một mũi tên làm bằng lửa, cấp tốc xé gió lao như băng theo Lư Tuấn, chỉ để lại sau mình một vệt lửa dài ngoằng.

Ngay khi Lư Tuấn chỉ vừa mới đang tung người lên không trung để định nhảy lên cành cây hồng đào tẩu vào trong rừng, Huyền Hòa Hồng Lang đã liền chớp nhoáng đã xuất hiện ngay sau lưng gã một cách vô cùng quỷ dị. Cuối cùng thì nó lao cả cái thân hình rực cháy Xích Hỏa của mình thẳng vào mục tiêu.

“A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!...Kim... Hậu... mày... mày là... đồ... quái vật!!!!!!!!” Lư Tuấn vừa vật vã trong đồng lửa, vừa điên dại gào lên một lần cuối cùng. Gã tất nhiên không chống cự lại hay phải nói là không thể chống cự lại được với loại sức mạnh khủng khiếp này. Vì thế mà chỉ chưa đầy vài phút sau, “mối nguy hiểm” mà suýt nữa đã làm cho Kim Hậu phải thiệt mạng cứ thế bị Xích Hỏa đốt cháy thành tro bụi ngay ở trên trời.

“Quái vật hay... quái thai thì cũng không đến lượt loại người không bằng cầm thú như ngươi phán xét... Xuống địa ngục vui về... Tên khốn!” Kim Hậu cười nhạt nói.

Đó cũng là câu cuối cùng mà Kim Hậu thều thào nói ra miệng trong lúc đứng nhìn lên bầu trời đầy một màu đỏ rực. Cho dù tinh thần lực của hắn đã được đề thăng tới nỗi có thể miễn cưỡng sánh ngang với cảnh giới Hoá Nguyên Cảnh, thế nhưng về mặt thực lực thì Kim Hậu vẫn cứ chỉ là một bát tinh Giả Nguyên Cảnh mà thôi. Vì vậy mà để có thể thi triển ra một đòn này, hắn đã phải vắt kiệt hết năng lượng trong cơ thể của mình. Đồng thời cũng bởi vì thương thế trên người quá nặng, cộng thêm áp lực phải duy trì “Huyền Hòa Hồng Lang” quá cao độ. Kim Hậu ngay sau đó liền lập tức ngã gục xuống mặt đất nằm bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn không còn biết trời đất gì xung quanh là gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lư Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Vương Mặc

Chíp chíp!

"Ư... hửm?!!!"

Bị đánh thức bởi tiếng chim hót líu lo rộn ràng cùng với những tia nắng sớm chói lóa chiếu rọi qua ô cửa sổ. Kim Hậu chậm rãi hồi phục lại ý thức của mình rồi sau đó liền tỉnh từ từ mở ra cặp mắt xanh biếc của mình để bắt đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Hiện giờ trước tầm mắt của hắn là một căn phòng gỗ nhỏ nhỏ khá là ấm cúng, cách bài trí những đồ trang điểm vô cùng ngăn nắp và sạch sẽ. Hơn nữa tất cả dụng cụ trong phòng hầu như toàn là một màu hồng nhạt tạo cho người nhìn một cảm giác khá là thanh nhã và thoải mái. Không những thế, toàn bộ căn phòng còn được bao trùm một mùi hương cực kỳ êm dịu và thơm ngát khiến cho Kim Hậu nhất thời ngồi ngất ngây trong một khoảng khắc ngắn.

Chỉ cần vừa mới nhìn qua những chi tiết này thôi, Kim Hậu cũng liền dễ dàng đoán ra được đây là phòng của con gái.

"Hả? Đây là..."

Sau khi mơ mơ, màng màng đảo mắt nhìn thoáng qua căn phòng nhỏ này một lượt, hắn bỗng thoáng giật mình chú ý tới một bên tay của mình hơi bị trằm xuống giống như là đang bị ai đó đè nặng lên vậy.

Kim Hậu lập tức chuyển dời ánh mắt của mình sang bên cạnh, bấy giờ thì hắn mới ngạc nhiên nhận ra Ngọc Dung đang ngồi ở ngay sát bên cạnh mình. Chỉ có điều cô nàng hiện vẫn còn đang vừa ngồi trên ghế, vừa ghé vào mép giường dè lên tay Kim Hậu ngủ ngon lành.

"Xem ra cô nàng này đã thức trắng để chăm sóc cho mình nên mới mệt mỏi ngủ gật..." - Kim Hậu lẩm bẩm tự nói.

Nhìn nửa gương mặt vô cùng thanh tú vẫn còn đang phải đắp những miếng băng vết thương của người thiếu nữ tóc hồng này, trong lòng Kim Hậu bất chợt cảm thấy cực kỳ cảm động.

Nhớ lại cái lúc chiến đấu với Lư Tuấn, khi mà mạng sống của hắn đang ngàn cân treo sợi tóc. Chính cô nàng này đã bỏ ngoài tai sự căm dỗ của Lư Tuấn, liền không tiếc hết thảy để bảo vệ hắn khỏi chiêu hạ sát của gã đầu hói. Cũng chính vì vậy mà Ngọc Dung đã bị Lư Tuấn đánh đập tàn nhẫn không thương tiếc, thậm chí đến cuối cùng cô nàng này vẫn còn sống chết kiên trì van xin gã ta tha cho Kim Hậu một con đường sống.

Mà cũng chính bởi hành động này của Ngọc Dung cũng đã thúc đẩy tinh thần của Kim Hậu đến trạng thái cao nhất khiến cho hắn mới có thể khai mở, tiến nhập vào trong tiềm thức của mình để rồi sau đó luyện hóa linh lực và ngộ ra được chiêu ma kỹ khủng bố kia. Phải nói rằng, nếu như không có cô nàng này thì có lẽ giờ này Kim Hậu chắc sẽ không có sự đột phá kỳ diệu ấy và hẳn là hắn cũng sẽ làm cho Bạch lão phải hao tổn linh lực để cứu về cái mạng này của hắn.

"Sao rồi? Cảm thấy trong người thế nào?"

Ngay lúc Kim Hậu còn đang ngồi thần thờ ngắm nhìn Ngọc Dung đang ngủ thì đột nhiên giọng nói quen thuộc của Bạch lão chợt vang lên trong đầu khiến cho hắn ngay lập tức hoàn tỉnh lại từ trong những dòng suy nghĩ miên man của mình.

"A... sư phụ... con... con cảm thấy tốt lắm ạ."

"Hửm? Tên nhóc ngươi có gì đó lạ lắm nha..." - Thấy Kim Hậu phản ứng cứ cứ như là vụng trộm bị bắt quả tang, thanh âm của Bạch lão liền có chút trở nên kỳ quái - "Chẳng lẽ tên nhóc nhà ngươi thật sự đã động tâm với cô bé này rồi sao?"

"Khục!... Sư phụ, xin người chờ nên hiểu nhầm. Con chỉ cảm thấy hơi thắc mắc một số chuyện nên ngồi nhập tâm suy nghĩ mà thôi ..." - Vừa nói, Kim Hậu vừa ngượng ngùng làm bộ ho khan rồi mau lẹ chuyển đề tài nói lái sang chuyện khác - "Chúng ta hiện đang ở đâu vậy sư phụ?..."

Chỉ là vừa nghe thấy Kim Hậu đặt ra câu hỏi này, Bạch lão giương như cười như không cười nói:

"Không cần phải đánh trống lảng. Mà tên nhóc ngươi cũng đoán được rồi thì cần gì giả thần giả quỷ hỏi ta? Đánh trống lảng cũng phải có nghệ thuật. Hay là ngươi bị tên đầu hói kia đập cho ngu rồi?"

"..."

Kỳ thực thì sau khi tinh thần lực tăng trưởng ngang ngửa tới đẳng cấp Hóa Nguyên cảnh, phạm vi cảm ứng bốn phía của Kim Hậu đã được khuếch đại lên rất nhiều so với lúc trước.

Nếu lý giải cho dễ hiểu thì trước đây Kim Hậu tinh thần lực của hắn cũng chỉ có thể thả ra trong phạm vi xung quanh mình tối thiểu là khoảng chục mét, không kể tới chuyện tinh thần lực của hắn mạnh mẽ hơn so với những người khác. Còn giờ đây sau khi trải qua lần kỳ ngộ này, tinh thần lực của hắn đã có thể bao quát phạm vi xung quanh khoảng hơn trăm mét. Cho nên trình độ cảm ứng của hắn cũng vì vậy mà nhạy bén hơn nhiều, thế nên cũng không khó để Kim Hậu suy đoán được hắn hiện giờ đang ở đâu.

Bằng vào cách thức dùng tinh thần lực để dò xét, Kim Hậu rất nhanh đã cảm ứng được phạm vi xung quanh có rất đông người qua lại, khí tức của những người tu luyện có thể nói là nhiều không đếm xuể. Suy ra khu vực có đông người như vậy mà lại còn gần với ma thú rừng rậm thì chỉ có một nơi đó là Lâm Sơn trấn mà thôi. Hơn nữa nếu suy nghĩ kỹ một chút thì căn nhà gỗ có đồ dùng đầy đủ tươm tất như thế này chẳng lẽ lại ở trong rừng sao? Cho dù có là người bình thường cũng chẳng mất bao nhiêu công sức để có thể đoán ra được.

Bị Bạch lão bắt thóp, cái mặt mo của Kim Hậu lại càng trở đỏ ửng. Cũng bởi vì Bạch lão xuất hiện quá đột ngột cho nên hắn nhất thời mới có hơi luống cuống tay chân hồi bữa để tạm thời chống chế, không nghĩ Bạch lão lại thừa cơ nắm lấy điểm này để tiếp tục trêu chọc hắn.

"... Khụ! Sư phụ, con cảm thấy hơi mệt nên mới nhất thời nói nhầm. Ý con muốn hỏi là làm cách nào mà chúng ta lại ở đây? Chẳng lẽ Ngọc Dung lại kéo con từ trong rừng về tới trấn sao? Có chút hơi hư cấu bởi đầu sao nàng cũng chỉ là một pháp sư chân yếu tay mềm thì làm sao mà có thể kéo con suốt một chặng đường xa như vậy? Còn có Hóa Nhi... Phải rồi! Hóa Nhi sao rồi sư phụ? Nó bây giờ đang ở đâu thế ạ? Nó có bị thương nghiêm trọng không? " Chợt nhớ tới Hóa Nhi bị Lưu Tuân đánh bay trong trận chiến, Kim Hậu liền lập tức trở nên vô cùng sốt sắng vì lo lắng cho nó.

"Yên tâm, Hóa Nhi chỉ bị thương nhẹ mà thôi, đừng quên suốt thời gian qua nó đã ăn không biết bao nhiêu là linh dược do ngươi luyện hồng, vì thế mà thân thể cũng cứng cáp hơn xưa nhiều lắm. Mà cũng chính là Hóa Nhi đã mang ngươi tới đây đây, nó hiện giờ đang ngủ ở ngoài trời kia kìa."

Nghe theo lời nhắc nhở của Bạch lão, Kim Hậu bèn xoay người hướng ánh của mình nhìn qua ô cửa sổ ở trên đầu giường thì đã thấy Hóa Nhi đang nằm thu mình dưới một gốc cây ngủ say sưa.

"Phù..."

Thấy Hóa Nhi đã được băng bó cẩn thận những chỗ bị thương, đồng thời dáng ngủ của nó cũng rất là ung dung giống như là không có một chút đau đớn nào cả, Kim Hậu bấy giờ mới nhẹ nhàng thở phào ra một hơi.

"Mà cũng phải nói để cho ngươi biết, cô nhóc kia đã phải chạy đôn chạy đáo suốt hai ngày liền để chăm sóc cho ngươi và Hóa Nhi đó. Tên nhóc nhà ngươi cũng liệu mà cảm ơn người ta một tiếng đi."

"Dạ vâng thưa... ồ chuyện gì thế này?"

Trong lúc hay thầy trò còn đang mải trao đổi thì Kim Hậu đột nhiên cảm thấy có một nguồn năng lượng đang có xu thế giao động dần trở nên kịch liệt.

Bạch lão thấy vậy thì cũng ngay lập tức lên tiếng nhắc nhở Kim Hậu:

"Nguồn năng lượng này... xem ra cô nhóc này sắp đột phá rồi. Hãy ngồi im không được động đậy, nếu không ngươi sẽ làm cản trở quá trình đột phá của nhóc này đây."

"Hả? Người nói cái gì? Nàng sắp đột phá?" - Kim Hậu kinh ngạc tới nỗi thiếu chút nữa thì thốt ra thành lời.

Tiếp đó hoảng chừng hai phút sau, thân thể của nàng hiện giờ chẳng khác gì một cục nam châm đang tham lam hút vào thiên địa linh khí ở chung quanh vào trong cơ thể với một cường độ khá là mãnh liệt.

Mặc dù đang ở trong tình huống sắp chuẩn bị đột phá thế nhưng Ngọc Dung vẫn như cũ thảnh thơi nằm ngủ mà chẳng hề hay biết chuyện gì đang xảy ra

với mình. Cái thể loại vô thức đột phá này diễn ra ngay trước mắt cũng khiến cho Kim Hậu phải ngồi kinh hãi đến lâu lâu.

"Thật không hổ là Thông Thiên Linh Thể... chắc!" - Bạch lão cũng không nhịn được mà tắc lưỡi, cảm khái một thoáng - "Thể nào? Bây giờ ngươi đã sáng mắt ra thấy thiên tài, yêu nghiệt chân chính là như thể nào chưa? Bản thân cô nhóc này chính là một ví dụ sáng giá để cho ngươi nhìn thấy được đấy. Nếu như thể chất của cô nhóc này mà là hỏa hệ thì ta sẽ lập tức thu làm đệ tử luôn. Ài, thật đáng tiếc lại là thổ hệ... Hơn nữa nếu như cô nhóc không bị trùng phải loại tà thuật kia thì tốt rồi..."

Kim Hậu lúc này cũng đã không còn tỏ ra thất thố nữa mà chỉ dùng ánh mắt thương cảm để nhìn Ngọc Dung.

Ngay tại thời điểm Bạch lão còn muốn nói thêm cái gì đó thì Kim Hậu lại chợt hỏi:

"Sư phụ, trước đây người luôn nói với con ở bên trong Lâm Vũ Nam học viện chính là đầm rồng hang hổ sâu không thấy đáy, cường giả tọa trấn trong đó nhiều như ruồi... à không, như mây. Theo con nghĩ, nếu Ngọc Dung là một hạt giống sáng giá như vậy thì chắc hẳn bên trong học viện cũng phải có một vài vị tiền bối nguyện ý cho nàng nhập môn thu làm đệ tử chứ ạ? Và quan trọng hơn hết đó là ở đó ít ra cũng phải có người biết được cách hóa giải loại tà thuật độc ác này chứ?"

"Không tệ, xem ra cái đầu của ngươi vẫn còn chưa bị đánh hỏng." - Bạch lão hơi hài lòng đáp - "Vi sư cũng cùng có ý kiến này. Với loại thể chất nghịch thiên trăm năm khó gặp của cô nhóc thì vài lão quái ẩn tàng bên trong học viện kia dù có đỉnh lực cao bao nhiêu thì nhất định cũng phải điên cuồng mà tranh giành thu cô nhóc này làm đệ tử đến sứt đầu mẻ trán cho mà xem. Ngoài ra ta cũng đoán sẽ có người biết cách hóa giải loại tà thuật này... chỉ có điều..."

Kim Hậu vừa nghe Bạch lão nhắc tới có người biết cách giúp Ngọc Dung hóa giải tà thuật trên người của cô nàng thì lập tức trở nên phấn khởi giống như là mở cờ trong bụng, tuy nhiên ngay khi thấy lão ngập ngừng ở cuối câu thì sắc mặt của hắn lại hơi biến đổi.

"Sư phụ, chẳng lẽ lại có trở ngại gì sao ạ?"

"Xác thực là có một chút khó khăn, học viện Lâm Vũ Nam dù sao cũng là học viện danh giá và nổi tiếng nhất đại lục nên điều kiện tuyển sinh để nhập học vô cùng hà khắc. Nếu như muốn được thông qua vòng sơ tuyển thì đòi hỏi thí sinh tham dự có độ tuổi từ mười bảy trở xuống, thực lực chỉ ít cũng phải đạt tới Đẩu nguyên cảnh bởi đó chính là cảnh giới tiêu chuẩn để học viện xét tuyển học sinh tham dự vào kỳ thi tuyển sinh. Mặc dù cô nhóc Ngọc Dung này có thể dựa vào thể chất nghịch thiên của mình để kiên trì tu luyện đột phá tới cảnh giới Đẩu Nguyên cảnh trong vòng một năm cũng là điều có khả thi, thế nhưng nếu dùng loại thực lực này mà tham dự vào kỳ thi tuyển sinh thì khả năng trúng tuyển cũng rất là mong manh bởi vì ở đó sẽ còn có vô số những người trẻ tuổi đồng trang lứa khác sở hữu thực lực mạnh mẽ hơn rất nhiều. Tam tinh, tứ tinh, ngũ tinh hoặc thậm chí là bát tinh, cửu tinh Đẩu Nguyên cảnh cũng có."

"Ặc... khó khăn đến vậy cơ à?" - Kim Hậu ngạc nhiên nói - "Vậy nếu như dùng đan dược hay là được tề để phụ trợ tăng cường cảnh giới thì sao ạ?"

"Ài... làm thế lại càng không được. Tà thuật mà cô nhóc này bị dính phải có tính chất vô cùng đặc thù. Bản thân nó chính là một loại độc tố vô cùng lợi hại, nếu như cô nhóc này sử dụng cách ấy để tăng cường cảnh giới thì độc tố trong cơ thể sẽ hấp thụ được lực trong viên đan để gia tăng tàn phá cơ thể. Kết quả sẽ dẫn tới thực lực không những không tăng được bao nhiêu mà ngược lại tà thuật tiềm ẩn trong người sẽ càng phát triển hơn. Sau này muốn giải trừ thì sẽ càng thêm khó khăn. Vậy thì chẳng phải là chữa lợn lành thành lợn què sao?" Bạch lão có chút bất đắc dĩ khẽ thở dài đáp.

Được Bạch lão giảng giải tới đây, Kim Hậu cũng không khỏi nhướn mày và cảm thấy khó chịu ở trong lòng. Loại tà thuật này không giết người ngay lập tức mà tiềm ẩn trong cơ thể làm cho người ta chết dần chết mòn, đã thế nó lại còn làm biến dạng cơ thể của người bị mắc phải. Từ đó đủ để thấy người đã xuống tay hạ thuật này lên người Ngọc Dung có lòng dạ không chỉ vô cùng độc ác mà lại còn có tâm lý cực kỳ biến thái.

Khoảng chừng gần một giờ trôi qua nguồn năng lượng giao động quanh người Ngọc Dung cuối cùng cũng đã chậm rãi biến mất. Đồng thời thiên địa linh khí lúc này cũng đình chỉ tiến nhập vào trong thân thể của nàng với loại tốc độ kinh hồn như vừa nãy.

Mà Kim Hậu từ đầu tới giờ ngồi ở bên cạnh vẫn ngồi im như một bức tượng không nhúc nhích dõi theo quá trình đột phá của Ngọc Dung.

Cảm nhận thấy khí tức của Ngọc Dung đã trở nên mạnh mẽ, vững vàng hơn lúc trước. Bên cạnh đó hô hấp của nàng vẫn nhẹ nhàng, đều đặn như không có chuyện gì xảy ra. Kim Hậu bấy giờ mới nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi thấp giọng, cười khổ tự nói:

"Phù, cuối cùng cũng đã xong. Híc, cứ mỗi lần đột phá mình lại phải kiên trì chịu đựng biết bao nhiêu là đau khổ. Vậy mà cô nàng này lại cứ thế đột phá nhẹ tênh mà lại còn trong khi đang ngủ nữa chứ. Thế này cũng thật đúng là không công bằng quá đi..."

Mặc dù miệng nói như vậy nhưng ở trong lòng Kim Hậu vẫn hiểu rõ một điều rằng hắn và Ngọc Dung tu luyện hai loại công pháp khác nhau, hơn nữa thể chất của của hai người cũng vô cùng bất đồng. Thế nên mới có câu mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh. Dẫu sao thì hắn cũng có ưu thế của riêng mình còn Ngọc Dung thì lại có sự nổi trội của bản thân. Vì vậy mà ý thức rõ được vấn đề này, Kim Hậu cũng chỉ nói đùa vài câu ganh tỵ nhưng ở sâu trong lòng thì lại thay nàng mà vui mừng.

"Cha ơi... mẹ ơi... chị ơi... con nhớ mọi người lắm..."

Vừa lúc Kim Hậu đang cẩn thận từng bước rút cánh tay đang bị Ngọc Dung nằm đè lên thì bất chợt Ngọc Dung bỗng nằm mê nói bâng quơ, đồng thời có một giọt lệ khẽ chảy ra từ khóe mắt vẫn còn đang nhắm nghiền của nàng.

Thấy Ngọc Dung vừa khóc, vừa nói mê. Kim Hậu chợt ngẩn người ra nhìn Ngọc Dung với một loại ánh mắt vô cùng phức tạp, để rồi cuối cùng hần đảnh nhẹ nhàng lấy bàn tay đối diện của mình đặt lên đỉnh đầu của nàng để ngấm vô về, an ủi người con gái đáng thương này...

Đôi lời tâm sự của người viết:

Cuối cùng thì sau ba tháng bận bịu chuyện thi cử ở trường đại học, Trà mỗ cuối cùng cũng có thời gian để tiếp tục cầm bút (hay phải nói đúng hơn là gõ bàn phím).

Nhìn chung sau ba tháng nghỉ viết, mình trở lại mang theo một bụng băn khoăn, rằng tại sao mình lại phải tốn thời gian để viết truyện làm gì khi mà mình có thể dành thời gian vào việc khác?

Tất nhiên lý do hàng đầu vẫn xuất phát từ sở thích, sau đó mới tới một số lý do phụ khác. Thế nhưng gần đây mình cảm thấy hơi hụt hẫng và không biết phải lấy sức ở đâu để tiếp tục.

Sở dĩ viết ra bộ truyện này cũng chỉ để thỏa sức tưởng tượng bằng những câu, những ngôn từ nửa nạc nửa mỡ của bản thân mình. Và đó cũng chính là động lực duy nhất thúc đẩy sở thích viết lách của Trà mỗ. Dẫu biết truyện Việt không được chào đón, không được mong đợi giống như là những truyện dịch từ nước ngoài. Thế nhưng Trà mỗ vẫn rất mong muốn viết ra câu truyện như mong muốn của mình... chỉ là lúc bắt đầu thì tràn đầy nhiệt huyết nhưng đến khi viết mới thấy sở thích này cực khổ và xa xỉ như thế nào.

Viết truyện cũng không phải là cứ thế viết ra được ngay, trước khi viết cần phải có một sự tỉ mỉ cân nhắc xây dựng cốt truyện mà không bị mâu thuẫn các tình tiết hiện tại và về sau. Không những thế, người viết còn phải biết cách xây dựng hình tượng nhân vật chính phải cuốn hút và nhân vật phụ phải đặc sắc không được mờ nhạt. Khi viết thì phải chú ý ngôn từ, cách sử dụng từ..v.v..

Không những thế, phong cách và toàn bộ cả khung câu truyện này nếu như là một người đọc truyện có thâm niên thì họ sẽ nhận ra được tất cả chi tiết được gắp từ rất nhiều bộ truyện dịch khác nhau của các tác giả nổi tiếng khác. Không có đột phá hay là mới mẻ gì cả.

Đã biết là vậy nhưng Trà mỗ vẫn đành phải cắn răng mà viết tiếp thôi, bởi vì ước mơ viết ra một bộ huyền huyền hoàn hảo vẫn cứ thôi thúc Trà mỗ không bỏ cuộc, thế nên lấy ý tưởng từ những bộ truyện của các tiền bối nước ngoài chẳng lẽ lại không được? Mọi người cũng đọc bao nhiêu truyện rồi chẳng lẽ không thấy giống nhau?

Ah, nói đi nói lại. Cái sở thích viết lách này cực kỳ công phu và mệt nhọc. Thế nhưng sự đón nhận của độc giả thì lại khá là mờ nhạt hay phải nói là không có. Thậm chí có đôi khi Trà mỗ băn khoăn không biết mình viết ra rồi đăng lên chẳng biết có ai đọc không nữa. Thật lòng mà nói Trà mỗ thật không biết phải dùng từ gì để diễn tả cảm giác hoang mang hiện giờ của mình.

Nói lái nhai những lời này Trà mỗ không phải là muốn kẻ khổ, mục đích đơn thuần chỉ là muốn dài bày với những ai đã và đang kiên trì dõi theo câu truyện này của Trà mỗ. Thực ra thì cũng chẳng biết có ai đọc được những dòng chữ này không nhưng Trà mỗ chung quy chỉ muốn tin vào điều kỳ diệu và cầu xin độc giả có hảo tâm giúp Trà mỗ vài điều đó là có thể nhặt sạn, tìm từ dùng sai hay là nhận xét phê bình những thiếu sót của Trà mỗ. Thậm chí độc giả còn có thể đưa ra ý tưởng của mình để Trà mỗ cân nhắc lắp vào trong cốt truyện. Tất nhiên vị độc giả đó Trà mỗ sẽ không quên nhắc tới để tạ ơn. Đến cả cầu like Trà mỗ cũng không dám xin bởi vì cảm thấy mình vẫn còn quá non tay và thiếu kinh nghiệm.

Thế nên một lần nữa, Trà mỗ kính xin độc giả hãy giúp mình cùng chung tay xây dựng một câu truyện hoàn hảo, nếu như đã có cùng chí hướng thì tại sao lại không đưa ra một cách tay để tương trợ chứ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Hôn Ước

Đâu đó phía trên vùng trời rộng lớn của đại lục Vô Biên, được bao bọc lại bởi vô số những đám mây mù trắng toát là một vùng đất không lồ đang... sừng sững lơ lửng ở giữa một góc trời.

Cũng không hiểu làm cách nào mà cả một vùng đất có diện tích vô cùng rộng lớn như thế này lại không chịu sự ảnh hưởng của trọng lực để mà có thể nổi ở trên không. Thế nhưng việc vùng đất này tồn tại và đang nổi lênh bênh giữa những tầng mây trắng trên trời một cách cực kỳ ổn định thì lại là chuyện không thể phủ nhận.

Mặc dù đây là một vùng đất ở trên không, thế nhưng thảm thực vật tại nơi đây lại vô cùng trù phú và đa dạng. Thậm chí ẩn dưới những rừng cây cối xanh biếc còn có cả sông, suối trong vắt chảy xiết không ngừng. Khung cảnh có thể ví như là non xanh, nước biếc như tranh họa đồ. Quả thật đúng là một chốn bồng lai tiên cảnh.

Tọa lạc ngay chính giữa trung tâm của vùng đất trên không này là một toà nhà... không đúng, phải nói đó là một tòa cung điện có vẻ ngoài vô cùng nguy nga và hoành tráng thì mới phải.

Có lẽ tòa cung điện này được xây dựng bằng một loại vật liệu đặc biệt nào đó cho nên từng chi tiết trên toàn bộ mảnh kiến trúc của nó tỏa ra một loại ánh sáng trắng toát mờ ảo nom vô cùng bắt mắt. Hơn nữa các họa tiết cùng những đường hoa văn trang trí cho tòa cung điện cũng rất được tinh tế điêu khắc theo một phong cách vô cùng cổ xưa. Chúng khiến cho tòa cung điện không chỉ mang nét cổ kính, trang nghiêm mà theo đó còn gia tăng thêm sự tráng lệ cho toàn bộ mảng kiến trúc.

Mà giờ này, bên trong gian đại sảnh rộng thênh thang của tòa cung điện mỹ lệ ấy, có một người đàn ông trung niên đang ngồi bệ vệ ở vị trí ngay chính giữa đại sảnh. Người này tóc có mái tóc ngắn màu vàng kim trông cực kỳ bắt mắt. Trên khuôn mặt tuấn lãng đầy nghiêm nghị của ông ta là một đôi lông mày sắc bén đầy chí khí. Đi kèm theo đó là một đôi mắt màu xanh lam có cái nhìn cực kỳ lãnh đạm khiến cho ai nhìn vào cũng đều có chung một loại cảm giác uy nghiêm và cao quý. Đặc biệt là phong thái ung dung, tự nhiên như thể mọi sự xảy ra trên thế gian này đều chỉ là phù du lại càng làm cho người đàn ông trung niên này thêm phần cao thâm mịt mịt.

“Không biết vì vấn đề gì mà tại sao hôm nay chư vị trưởng lão lại muốn mở cuộc họp nghị sự gia tộc thường niên sớm hơn vài ngày như thế vậy?” - Người đàn ông trung niên này bất chợt phá vỡ bầu không khí yên lặng bên trong gian đại sảnh bằng một câu hỏi.

Trong đại sảnh lúc này không chỉ có một mình ông ta mà còn có một vài ông, bà lão chia đều ra ngồi trên những chiếc ghế rất hoa lệ dọc hai bên cạnh.

Một ông lão râu tóc bạc phơ mặc một bộ áo chùng có cổ tay áo rộng thùng thình ngồi ở đầu hàng ghế bên phải chợt nhẹ nhàng đứng dậy hướng về phía người đàn ông trung niên rồi nghiêm chỉnh, kính cẩn nói:

“Kính thưa tộc trưởng, sở dĩ hôm nay lão phu cùng với các vị trưởng lão trong tộc muốn đề xuất mở cuộc họp hội nghị gia tộc thường niên ngay ngày hôm nay cũng chủ yếu là bởi vì vấn đề liên quan đến hôn sự của đại tiểu thư...” - Vừa nói tới đây, ông lão chợt ngừng lại rồi khẽ liếc mắt lên nhìn biểu tình trên khuôn của người đàn ông trung niên.

Thấy vậy, người đàn ông trung niên nhướng mày, lạnh nhạt hỏi:

“Đại trưởng lão, chẳng lẽ việc hôn sự của con gái ta ngài vẫn muốn nhất quyết ngăn cản sao?”

“Không chỉ có lão phu mà là toàn bộ hội đồng trưởng lão đều phản đối hôn sự này của đại tiểu thư.” - Ông lão tóc bạc nghe xong liền lập tức nhấn mạnh trả lời.

“Hửm? Từ khi nào mà hội đồng trưởng lão các vị lại muốn quay sang chống đối lại quyết định của ta vậy?”

Mặc dù người đàn ông trung niên vẫn dùng một loại ngữ khí vô cùng bình thản để mà nói chuyện, thế nhưng khí chất ung dung quanh người ông ta đã ngay lập tức biến không còn tăm hơi từ lúc nào. Thay vào đó là một luồng khí thế uy áp vô cùng khủng bố cứ thế mãnh liệt bộc phát ra từ người ông ta tựa như núi lửa phun trào không thể chống đỡ. Theo đó sắc mặt của toàn bộ những người đang có mặt trong đại sảnh cũng ngay lập tức đều đồng loạt biến đổi.

Tuy cũng bị ảnh hưởng bởi luồng khí thế cao ngất trời tỏa ra từ người đàn ông trung niên, thế nhưng ông lão tóc bạc vẫn đứng thẳng người tiếp tục phát biểu:

“Xin tộc trưởng hãy thứ lỗi cho lão phu ăn ngay nói thẳng. Đại tiểu thư không chỉ có thể chất hiếm có vạn năm khó gặp mà còn sở hữu cả thiên phú tuyệt đỉnh cùng thiên tư trác tuyệt. Giữa đám con cháu trong gia tộc Branderance của chúng ta thì cô bé cũng chính là mầm mống xuất sắc nhất. Hơn nữa đại tiểu thư cũng là người nằm trong hàng ngũ thiên tài thế hệ trẻ ưu tú nhất bên trong cửu đại thần tộc. Đó là còn chưa kể tới cô bé cũng là ứng cử viên sáng giá nhất cho chức vị điện chủ kế nhiệm của Kỳ Sĩ Thánh Điện trong tương lai. Thứ hỏi một hạt ngọc dạ minh châu sáng giá như vậy mà lại đem đẩy ra bên ngoài một cách dễ dàng như thế thì chẳng phải là một tổn thất lớn cho gia tộc sao?”

“Đại trưởng lão, ngài nói như vậy là có ý gì? Ta gả nó cho con trai của đại ca ta, vị anh hùng đã cứu vớt cả đại lục Vô Biên này thì có gì mà không được?”

“Lão phu cũng biết tộc trưởng ngài và cố gia chủ của Nguyễn gia chính là hai anh em kết nghĩa, tình thâm ý trọng còn hơn cả anh em ruột thịt. Thế nhưng thân là gia chủ của Branderance gia tộc, ngài hãy nên lấy lợi ích của gia tộc chúng ta làm trọng...”

“Mặc dù cố gia chủ của Nguyễn gia cùng với phu nhân của mình chính là hai vị anh hùng đã cứu vớt toàn đại lục khỏi kiếp nạn diệt vong trong cuộc thánh chiến mười lăm năm trước. Thế nhưng mà tất cả mọi người ngồi đây chắc hẳn ai cũng đều biết cố gia chủ của Nguyễn gia khi đó chính là hy vọng cuối cùng để Nguyễn gia có thể quật khởi trở lại. Thời điểm phu thê hai người bọn họ ngã xuống cũng là lúc mà Nguyễn gia chính thức triệt để suy tàn và không còn xứng đáng đứng trong hàng ngũ cửu đại thần tộc được nữa. Còn vì lý do gì thì chắc tộc trưởng ngài cũng đã tự mình hiểu.”

“Thiết nghĩ, nếu như tộc trưởng muốn đền ân báo nghĩa cho hai vị phu thê anh hùng của Nguyễn gia thì ngài có thể chiếu cố cho hậu nhân của hai người bọn họ bằng cách khác cũng đâu có sao? Có gì cứ phải nhất thiết gả đại tiểu thư vào Nguyễn gia thì quả thật là lãng...”

“Đủ rồi!!! Không cần nói thêm nữa!”

Thời điểm ông lão tóc bạc còn đang định nói xong lời phát biểu của mình thì đã bị người đàn ông trung niên ngồi trên ghế chủ tọa thẳng thừng cắt ngang bằng một tiếng quát lạnh lùng ẩn chứa một lượng đầu khí vô cùng khủng khiếp. Thậm chí hầu như đồ nội thất cùng toàn bộ cửa kính trong gian đại sảnh đều bị tiếng quát dữ dội tựa như sấm vang rền này làm cho vỡ vụn, tan nát ra thành từng mảnh nhỏ. Từ đó cũng đủ để thấy sức mạnh mà người đàn ông

trung niên này nắm giữ kinh khủng tới mức nào.

Chỉ là mặc cho sức ép từ người đàn ông trung niên có mạnh mẽ tới cỡ nào đi chăng nữa, ông lão tóc bạc vẫn cứ vững vàng đứng im tại chỗ, mặt không đổi sắc tiếp tục kiên trì khuyên bảo nói:

“Xin tộc trưởng hãy bớt giận, người xưa có câu: thuốc đắng thì dã tật mà sự thật thì lại mất lòng. Lão phu nói như vậy cũng chỉ là một lòng lo lắng cho sự phát triển và thịnh vượng của gia tộc Branderance chúng ta mà thôi. Thế nên kính mong tộc trưởng hãy suy nghĩ cho thật kỹ về chuyện hôn sự của đại tiểu thư. Việc hệ trọng này có liên quan tới tương lai về sau của cả gia tộc chúng ta, vì vậy lão phu cùng hội đồng trưởng lão không thể không can thiệp.”

“...”

Sau một hồi trầm mặc không nói, người đàn ông trung niên bỗng nhiên thu hồi lại toàn bộ luồng khí thể uy áp mà ông ta đã thả ra rồi tiếp đó lãnh đạm nói:

“Đại trưởng lão, nếu như ngài đã nói xong rồi thì cuộc họp nghị sự gia tộc tạm thời trì hoãn tại đây. Ta rất cần có thời gian để suy ngẫm và xử lý một số việc quan trọng. Sau vài ngày nữa cuộc họp sẽ lại tiếp tục đúng theo lịch trình đã sắp đặt từ trước.”

Vừa nghe được lời tuyên bố đầy quả quyết ấy của người đàn ông trung niên, ông lão tóc bạc ngay lập tức liền hiểu rõ nếu như bây giờ có cố nói thêm điều gì nữa thì cũng vô ích không có kết quả. Thế nên ông ta cũng chỉ đành lắc đầu, thở dài ra một hơi. Kể đó liền khẽ khom mình cúi chào với người đàn ông trung niên rồi chậm rãi theo chân đoàn người rời khỏi đại sảnh.

Chờ sau khi bóng lưng của người cuối cùng đã hoàn toàn khuất khỏi tầm mắt, người đàn ông trung niên không thể kiềm chế nổi thêm được nữa liền giận dữ chần nát một bên tay vịn ghế, bực dọc gắt:

“Một lũ ăn cháo đá bát! Bất nhân bất nghĩa!!! Nếu không có sự hi sinh của đại ca thì giờ này các người chắc đã đều biến thành một nắm đất mờ rồi. Vậy mà bây giờ còn dám đứng ở đây phán xét, phàn nàn đủ như thế nữa sao?”

Trong lúc người đàn ông trung niên còn đang ngồi buồn bực suy nghĩ thì bỗng có một giọng nói vô cùng nhẹ nhàng và trầm thấp vang lên ở ngay phía sau ông ta:

“Anh cũng đừng nên giận đại trưởng lão như vậy. Suy cho cùng thì ngài ấy cũng là vì sự phồn vinh của gia tộc chúng ta mà tính toán suy nghĩ cả thôi. Trông kia, ngay cả cái ghế làm bằng Tinh Vân linh thạch vẫn cứ bị anh đập hỏng, thật là...”

Mặc dù đã biết có người xuất hiện đột ngột ở đằng sau lưng mình, thế nhưng mà người đàn ông trung niên cũng không có tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả. Ngược lại ông ta còn thản nhiên hỏi ngược lại người đó:

“Em còn nói bênh cho ông ta nữa sao? Hay là ngay cả em cũng không còn coi trọng lời hứa với đại ca và chị dâu trong lễ thành hôn của vợ chồng chúng ta năm ấy sao?”

“Anh nói vớ vẩn cái gì vậy? Tất nhiên lời hứa năm ấy em vẫn rất luôn coi trọng. Chỉ là trong lúc anh cùng với đại ca còn đang mải say sưa chè chén với bạn bè thì chị dâu có nói với em một điều...” Vừa nói, người này vừa chậm rãi đi từ trong góc khuất ra ngoài, tiến gần tới bên cạnh chỗ người đàn ông trung niên.

Đó là một trung niên mỹ phụ vô cùng xinh đẹp. Bà có một mái tóc nâu dài màu hạt dẻ được nhả nhện cột gọn lệch sang một bên. Gương mặt kiều diễm và vô cùng trẻ trung tựa như thiếu nữ mới đôi mươi. Dáng người nhỏ gọn cùng dáng đi khoan thai có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành. Khí chất cao quý, thanh khiết nhưng cũng chẳng kém phần thành thực.

Thấy vợ mình nói úp, nói mở chuyện quan trọng. Người đàn ông trung niên liền lập tức nôn nóng đứng bật dậy hỏi:

“Cái gì?!!! Chị dâu đã nói gì với em? Có phải chị ấy đã tiên đoán được điều rồi gì phải không?”

Thấy chồng mình tỏ ra sốt sắng như vậy, vị trung niên mỹ phụ cũng chỉ thờ nhẹ ra một hơi rồi rồi phàn nàn đáp:

“Chị ấy nói rằng: “Duyên phận là thứ mà không ai trong chúng ta có thể định đoạt được. Nếu có duyên, duyên tự sẽ đến. Nếu vô duyên, tất phải buông tha. Ví như con cái của chúng ta sau này có duyên với nhau thì sớm muộn gì chúng ắt sẽ tự thành cặp, thành đôi. Còn nếu như đã không có duyên phận thì cho có ép buộc như thế nào đi chăng nữa thì cũng vô dụng. Cho nên sau này vợ chồng bọn em cũng đừng nên quá cứng nhắc với lời hứa hôn ngày hôm nay. Hết thảy mọi chuyện hãy cứ để thuận theo tự nhiên là tốt nhất.””

Sau khi được nghe vợ mình kể xong từ đầu chí cuối, người đàn ông trung niên chỉ nhú chặt lại cặp lông mày sắc bén của mình rồi bắt đầu nghiền ngẫm đi đi, lại lại trước ghế. Còn trung niên mỹ phụ đứng ở một bên cũng trầm mặc không nói gì vì không muốn cắt ngang mạch suy nghĩ của chồng mình.

“Chị dâu chỉ nói có vậy thôi sao?” – Người đàn ông trung niên bất chợt ngừng bước rồi quay sang nhìn vợ mình hỏi.

“Vâng, chị ấy chỉ nói với em có thế thôi.” – Trung niên mỹ phụ nhu thuật gật đầu đáp.

“Hừm... anh cảm thấy trong lời nói này của chị ấy có chút kỳ lạ. Năm đó anh với đại ca đặt ra lời hứa rằng: “Nếu sau này hai nhà đều cùng sinh con trai thì sẽ để cho chúng kết thành anh em, cùng sinh con gái thì kết thành chị em. Còn nếu như sinh một trai một gái thì sẽ để hai đứa kết đôi thành vợ chồng.” Khi đó cả vợ chồng đại ca lẫn vợ chồng mình thậm chí còn chưa có tin vui. Vậy thì làm sao mà chị ấy biết... Khoan đã! Chẳng lẽ là...”

Vừa nói tới đây, người đàn ông trung niên bỗng tròn mắt lên giống như là đã sáng tỏ điều gì đó.

“Đúng vậy, lúc đó em còn tưởng chị dâu an ủi nên cũng không có suy nghĩ nhiều. Chỉ là bắt đầu từ sau trận thánh chiến mười lăm năm trước, em cũng đã vì câu nói này của chị ấy mà phải trăn trở rất nhiều. Nếu ngày ấy chị dâu đã thấy được tương lai sẽ có ngày anh vì chuyện hôn ước giữ hai đứa nhỏ mà phải khó xử nên mới nói vậy để khuyên em không quá đặt nặng vấn đề này... Vậy có nghĩa là chuyện của mấy chục năm sau chị ấy cũng đã nhìn thấu tất... Từ đó có thể kết luận rằng, hẳn là chị dâu cũng đã nhìn thấy được cái chết của chính mình và đại ca...”

Phịch!

Vừa nghe xong lời phân tích của trung niên mỹ phụ, người đàn ông trung niên chỉ còn biết chết lặng không thể nói nên lời. Ông ta đặt mình ngồi tựa vào ghế, cả người trong nháy mắt giống như là đã già thêm mấy chục tuổi.

Nhận thấy chồng mình bị sốc mạnh như vậy, trung niên mỹ phụ liền vội vàng quỳ xuống bên cạnh ghế rồi nhẹ nhàng đặt hai bàn tay trắng mịn như ngọc của mình lên tay của người đàn ông trung niên rồi an ủi:

“Anh cũng đừng nên có đầu buồn như vậy, chẳng phải năm xưa anh cả đã luôn từng nói rằng: “Cho dù có ở trong bất cứ trường hợp nào cũng phải mạnh mẽ lên!” đó sao?”

“Không... chỉ là anh cảm thấy quá hổ thẹn với anh linh của đại ca và chị dâu mà thôi. Chúng ta đã nợ hai vợ chồng anh chị ấy quá nhiều... nếu như không phải có hai người họ giúp đỡ thì làm sao anh có được như ngày hôm nay? Làm sao mà anh và em có thể đến được với nhau? Hai người họ đã làm cho chúng ta biết bao nhiêu chuyện, vậy mà bây giờ anh chỉ muốn chiếu cố, bù đắp cho giọt máu của hai người bọn họ thôi mà cũng không xong. Đến cả lời hứa năm xưa cũng chẳng thể thực hiện... làm một thằng đàn ông như anh đúng thật là quá là vô dụng...” – Người đàn ông trung niên bị thương, nghẹn ngào nói.

“Anh đừng nên tự trách mình như vậy, dù sao thì bao năm qua thằng bé ấy cũng được lão Chiến Thần Kỳ Sĩ Ezio chăm sóc và rèn luyện cơ mà. Sau này chúng ta vẫn sẽ còn có nhiều cơ hội để chiếu cố thêm cho nó nữa cơ mà, ngoài ra khoảng hơn một năm sau Lâm Vũ Nam Học Viện sẽ bắt đầu mở cửa chiêu sinh. Em có nghe hầu gái trưởng Meira thông báo lại rằng thằng bé ấy năm sau cũng sẽ tới học viện để nhập học. Lúc đó thì cả con gái chúng ta lẫn thằng bé cũng sẽ có cơ hội để gặp nhau. Như chị dâu đã nói thì tới lúc đó tốt nhất hãy cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên đi...”

“Đúng vậy, em nói phải... hết thảy hãy cứ để thuận theo tự nhiên đi vậy...” – Người đàn ông trung niên vô cùng ưu tư, nhẹ giọng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Con Gái Thật Đáng Sợ!

“Cái gì?! Cô nói sao cơ?”- Kim Hậu thất thanh thốt lên - “Có phải cô đang nói giỡn với tôi không vậy?”

Và đáp lại Kim Hậu là một giọng nữ tuy rất dễ nghe nhưng hàm xúc và ý tứ trong câu nói lại vô cùng đanh đá:

“Hà? Trông tôi bây giờ giống như là đang giỡn chơi với cậu lắm sao? Liên tiếp suốt hai ngày qua cậu đã không để cho tôi ngủ được tí nào, đã thế lại còn vắt kiệt toàn bộ sức lực của tôi đến nỗi mà tôi đi lại cũng cảm thấy mệt nhọc. Ấy vậy mà bây giờ chỉ đề nghị cậu đền bù một chút thôi mà làm sao phải phản ứng thái quá như vậy? Chẳng lẽ cậu định gạt bỏ hết tất cả những gì mà tôi đã phải khổ sở cống hiến cho cậu sao? Chẳng lẽ cậu muốn rũ bỏ trách nhiệm với tôi sao? Hừ!!! Đừng có mơ, ở đời không có chuyện ăn com xong là cứ thể phui mông bỏ đi đâu.”

Vừa nghe xong những lời nói không mấy tốt lành gì ấy của đối phương, Kim Hậu liền lập tức cảm thấy choáng váng đến nỗi suýt nữa thì ngã gục mặt từ trên giường xuống đất.

Sau khi ổn định lại thăng bằng, hẳn liền vội vã hét hoảng nói:

“Tôi xin cô, tôi lạy cô, tôi van cô. Chuyện đâu còn có đó, cô nói be bé cái mồm thôi kéo nhờ có ai đi ngang qua nghe thấy lại hiểu nhầm thì thật là xấu hổ chết mất...”

“Xấu hổ sao? Nó là cái gì vậy? Có ăn được không?”

“Cô...”

“Chuyện thể diện đối với tôi mà nói hoàn toàn không có giá trị gì cả. Cái mà tôi quan tâm chính là hiệu quả và thành quả. Tôi chỉ biết nếu như bây giờ cậu không chịu đền bù cho tôi thì đừng có hòng mà yên thân!”

Có lẽ nếu như có người ngoài vô tình nghe được cuộc đối thoại này thì chắc hẳn họ sẽ nghĩ ngay rằng Kim Hậu là một kẻ đốn mạt, một gã sở khanh đang

cố trốn tránh trách nhiệm sau khi đã... (khục!) con gái nhà người ta.

Đương nhiên, người có thể dễ dàng đẩy Kim Hậu lâm vào tình cảnh dở khóc dở cười như vậy tính cho tới thời điểm hiện tại trừ Bạch lão ra thì chỉ có mỗi mình cô nàng pháp sư Ngọc Dung nữa mà thôi.

Cũng thật chó đẻ thay cho Kim Hậu, khi thấy Ngọc Dung vừa mới tỉnh giấc, hần định bụng sẽ nói lời cảm ơn với cô nàng vì tất cả. Chỉ là đang lúc hần còn chưa kịp mở miệng nói gì thì ngay lập tức đã bị cô nàng tai quái này chèn ép và bắt bẻ tới nỗi khóc không ra nước mắt.

Dĩ nhiên Kim Hậu cũng rất nhanh chóng phải bó tay chịu trận bởi vì từ trước tới nay hần thật sự còn chưa từng có kinh nghiệm ứng phó với cái thể loại con gái có bộ mặt không chỉ dày mà còn rất trơn và láng bóng như thế này bao giờ cả. Tuy nói Kim Hậu là người của hai kiếp sống thế này, thế nọ. Nhưng như thế cũng không có nghĩa là bất cứ chuyện gì và việc gì hần cũng có thể đối phó, nhất là những chuyện liên quan tới con gái. Vì thế mà Kim Hậu hiện giờ cũng chỉ đành phải xuống nước, nhẹ giọng nói:

“Vậy rốt cuộc thì cô muốn gì ở tôi đây? Chẳng lẽ lại tính thêm tiền cho chi phí băng bó hay sao? Hay là lại muốn đòi hỏi lực đan của tôi để đem đi bán? Mà cô cũng thôi nói chuyện bằng cái kiểu nói dễ gây hiểu nhầm ấy đi cho tôi nhờ, chẳng phải chỉ là băng bó chăm sóc hai ngày thôi mà cô lại biến tướng mọi chuyện cứ như là...”

“Như là làm sao?” – Ngọc Dung tỏ ra ngang ngược, chống hai tay lên hông rồi trừng mắt nhìn Kim Hậu.

“Như là... như là... đầu sao cô cũng con gái, mà đã là con gái thì không nên hành xử và ăn nói như thế.”

Biết mình không thể đấu khẩu được với cô nàng này, Kim Hậu bèn tìm chuyển chủ đề.

Nhìn vẻ mặt lúng túng không biết phải ứng xử như thế nào của Kim Hậu, Ngọc Dung bỗng bùm miệng rồi khúc khích cười thành tiếng.

“Cô cười cái gì?” – Kim Hậu khó chịu hỏi.

“...Ha ha!” – Ngọc Dung nén nhịn cười – “...Xem ra càng tiếp xúc thêm với cậu, tôi càng nhận ra một điều rằng sau này cậu chắc chắn rất dễ bị con gái bắt nạt.”

“Hả? Rất dễ bị bắt nạt? Có cô mới là dễ bị bắt nạt thì ấy! Cô dựa vào đâu mà kết luận như vậy? Nếu như tính gộp lại tổng số thời gian cô và tôi tiếp xúc thì vèo vèo còn chưa tới vài ngày đấy. Thế nên xin cô đừng có vội mà đánh giá người khác một cách vội vàng như vậy. Đừng có thấy tôi hiền mà được nước lấn tới, cô tưởng tôi sẽ nhẫn nhịn để cho cô đề đầu cười cổ mình mãi như thế này sao?” – Kim Hậu lập tức gay gắt phản bác lại.

“Ồ?!! Thật vậy sao? Nếu tôi cứ thích đề đầu cười cổ cậu thì sao? Cậu sẽ đánh tôi sao? Hay là chửi tôi? Hoặc là đề tôi ra rồi... abcdxyz?” – Ngọc Dung vừa tiếp tục đùa dai, vừa tỏ ra hứng thú nhìn phản ứng trên nét mặt của Kim Hậu biến chuyển ra sao.

Thế nhưng để cho cô nàng phải cảm thấy có chút ngoài ý muốn, đó là Kim Hậu bỗng dung nhắm mắt lại rồi hít vào rồi thở ra vài cái, miệng thì làm bầm dẽm từ một tới mười. Kế đó hần lại mở mắt ra rồi dùng một loại ngữ khí tinh bơ đáp:

“Thoại quên đi. Loại con gái hâm dở như cô thì không thèm chấp. Haiz, ai bảo tôi từ khi sinh ra đã là một quý ông luôn tôn trọng và nâng niu chị em phụ nữ rồi cơ chứ.”

Thấy Kim Hậu trong một thời gian ngắn có thể ngay lập tức kiềm chế và trở nên bình thản một cách nhanh chóng như vậy, Ngọc Dung cũng không khỏi tặc lưỡi thầm nghĩ ở trong lòng:

“Chà, xem ra mình đúng là đã đánh giá thấp người này.”

Đã không còn hứng thú đùa đùa Kim Hậu, Ngọc Dung bèn quyết định buông tha cho hần. Kế đó cô cũng liền triệt để thu hồi lại bộ dạng cợt nhả lúc đầu của mình. Thay vào đó là một thái độ vô cùng nghiêm túc, ngữ khí của cô cũng trở nên cực kỳ nghiêm nghị.

“Được rồi, không đùa nữa. Thật ra thì tôi có việc muốn... nhờ cậu... không đúng, đáng ra phải nói là tôi muốn cầu xin cậu mới phải.”

“Cái gì? Cô muốn cầu xin tôi ấy hả? Có phải bây giờ tôi đang nằm mơ không vậy?” – Kim Hậu khó tin, lấy tay tự chỉ vào mặt mình.

Pặc!

“Oái! Oái!! Đau quá!!!! Cô đang làm cái gì vậy?”

Ngọc Dung cũng không có dài dòng nói thêm gì, cô liền giơ tay ra bấu thật mạnh vào bả vai Kim Hậu một cái, rồi xoay ba trăm sáu mươi độ làm hần kêu trời kêu đất.

“Hừ, thì đang chứng minh cho cậu biết đây là hiện thực chứ làm sao?”

“Híc, tôi chỉ nói trêu tượng có vậy thôi mà... Cô thật là dã man... Cô cầu xin người khác như thế đó hả? Ấy... ấy đừng có bấu nữa, thế rốt cuộc cô cần gì ở tôi?” – Kim Hậu vừa hậm hực xoa vai, vừa hỏi.

“Không nói linh tinh nữa, chúng ta hãy nói vào việc chính đi. Nhưng trước hết tôi muốn đính chính lại một chuyện. Cậu hần là... có thể dùng hai loại năng

lượng ma lực và đầu khí có phải không?”

Ngay khi nghe được câu hỏi mà Ngọc Dung đặt ra, Kim Hậu cũng thật sự chẳng cảm thấy có một chút gì đáng ngạc nhiên cả. Dầu sao thì hắn đã sử dụng ma lực để vận ra Xích hỏa, dùng để thi triển ra “Huyền Hỏa Hồng Lang” ngay trước mắt của cô nàng. Thế nên nếu như bây giờ hắn cứ khư khư chối bay, chối biến việc đã xảy ra rành rành như thế này thì quả thật đúng là một chuyện quá nực cười rồi.

“Thì cô cũng đã tận mắt nhìn thấy hết rồi đó, bây giờ còn hỏi tôi làm chi nữa?” – Kim Hậu ngược đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Ngọc Dung, thẳng thắn đáp.

“VẬY RA LÀ... THẬT SAO? Khi nhìn cậu vận ra ma lực để sử dụng ma thuật, lúc đó tôi còn tưởng mình bị tên hói kia đánh đến hoa mắt đến nỗi gây ra ảo ảnh... Nói như vậy có nghĩa là cậu vừa là chiến sĩ, vừa là pháp sư sao?”

“Phải...”

“VẬY...” – Ngọc Dung hơi lưỡng lự – “Cậu... cậu có biết luyện được không? Cậu... có phải là một luyện được sư không?”

“HẢ?!!! Vì sao cô lại có cái ý nghĩ kỳ lạ như vậy?” – Mặc dù ở trong lòng cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên nhưng Kim Hậu vẫn cố gắng giữ thái độ trấn tĩnh ở trên mặt, hỏi.

“Thật sự thì đến cả tôi cũng cảm thấy hơi khó tin, chỉ là đến khi xâu chuỗi lại những sự kiện đã xảy ra thì tôi có phỏng đoán là như vậy. Trên người cậu có vô số đan dược, đồng thời tôi để ý thấy cậu còn có kiến thức rộng rãi về các chủng linh dược. Cộng thêm cả việc cậu khống chế ngọn lửa tạo ra từ ma lực của mình vô cùng nhuần nhuyễn, đạt tới trình độ có thể làm cho nguyên tố hóa hình, điều mà chỉ khi pháp sư đạt tới cảnh giới Hóa Nguyên cảnh mới có thể làm được. Điều đó chứng tỏ rằng trên phương diện tinh thần lực của cậu cũng vô cùng mạnh mẽ. Đó là còn chưa kể mấy bữa trước hôm đặt bẫy tại Lang Hồ dong binh đoàn, cậu không cho tôi đi vào trong hang đá, nói là để chuẩn bị vài thứ gì đó. Có phải lúc đó cậu đang luyện được đúng không?”

“...”

Lần này Kim Hậu cũng không có lập tức trả lời ngay mà chỉ ngồi nhướng mày cẩn thận suy ngẫm lại một lượt. Còn Ngọc Dung thì ngược lại tỏ ra khá là hồi hộp, chờ mong câu trả lời từ phía Kim Hậu. Cũng vì cả hai người đều im lặng nên trong chốc lát cả căn phòng cũng rơi vào một bầu không khí trầm mặc.

“... Đúng vậy, tôi... đúng là có biết luyện được thuật. Thế nhưng rốt cuộc thì cô muốn nhờ tôi làm cái gì mới được cơ chứ? Đừng có úp mở nữa có được không?”

Sau một hồi tính toán cẩn thận. Kim Hậu cuối cùng cũng quyết định thú nhận hết với Ngọc Dung.

Thật lòng mà nói, mặc dù bản thân Kim Hậu cũng cảm thấy có chút không thoải mái cho lắm khi mà cứ thế tiết lộ toàn bộ bí mật của mình ra như vậy. Thế nhưng xuất phát từ thái độ rất nghiêm túc và thành khẩn của Ngọc Dung, cộng thêm bản tính tò mò vốn có của mình. Hắn bèn lựa chọn nói ra là để muốn xem cô nàng này rốt cuộc là muốn thỉnh cầu nhờ hắn làm cái gì. Dù sao thì Ngọc Dung cũng đã biết được chuyện hắn là người có thể dùng được hai loại năng lượng khác nhau. Thế nên bây giờ kể như Kim Hậu có giấu diếm việc hắn là một luyện được sư đi nữa thì cũng chẳng thể làm thay đổi được cục diện.

Cơ mà ngay sau khi Kim Hậu vừa mới gạt đầu xác nhận thì cả người Ngọc Dung khẽ hơi run lên bần bật. Đồng thời hai gò má của cô chẳng hiểu vì sao mà bỗng trở nên đỏ au, đôi mắt xinh đẹp màu tím hồng cũng bắt đầu ướt đẫm nước mắt giống như là sắp phát khóc.

Chứng kiến cái màn phản ứng có mức thái quá này của cô nàng, trong lòng Kim Hậu cũng vừa cảm thấy kinh hãi, vừa khó hiểu. Chỉ là rất nhanh sau đó hắn cuối cùng cũng vỡ lẽ sáng tỏ mọi chuyện khi cô nàng vừa sụt sướt quý xuống cạnh giường, vừa meo meo nói:

“Hức... nếu cậu là luyện được sư... vậy thì... xin cậu, tôi cầu xin cậu hãy giúp tôi xem bệnh cho Tiểu Dương!!! Xin cậu hãy giúp cho cả dì Bình nữa... Cầu xin cậu...”

“Khoan hãy nói, cô cứ bình tĩnh chứ đừng có kích động như vậy. Thôi nào, đừng có quý như thế nữa, hãy ngồi dậy đi, có gì chúng ta cùng từ từ nói.”

Tất nhiên Kim Hậu cũng không thể để cho một cô gái tự nhiên lại đi quý lạy, cầu xin mình được. Vì thế mà hắn liền vội nhào người dậy rồi đỡ Ngọc Dung ngồi lên ghế.

Chờ cho Ngọc Dung bình tĩnh trở lại, Kim Hậu bây giờ mới cười khò phàn trần:

“Nói chung thì khoảng hai tháng trước tôi cũng đã được nghe bác Lục kể lại toàn bộ tình huống của Tiểu Dương một lượt rồi. Như cô cũng đã biết, quái bệnh của cô bé được người ta chuẩn đoán là phải cần có “Thông Huyết Liên Mạch đan”, một loại đan dược có đẳng cấp nhị phẩm thì may ra mới có thể chữa được. Thế nhưng hiện giờ tôi miễn cưỡng lắm thì cũng chỉ được gọi là nhất phẩm luyện được sư mà thôi. Tôi luyện chế một viên nhất phẩm đan dược còn khó thì còn nói gì đến đan dược nhị phẩm?”

“Nói như vậy có nghĩa là... cũng không còn có cách nào để chữa cho Tiểu Dương rồi nữa rồi sao?...” – Ngọc Dung hơi khàn khàn nói – “...Làm ơn hãy tìm cách giúp tôi với. Bệnh của em ấy càng ngày càng nặng còn luyện được sư nhị phẩm thì cậu bảo phải làm thế nào thì mới mới được bọn người kiêu căng ấy bây giờ? Chẳng phải cậu đã nói với tôi là phải luôn biết hy vọng đấy sao? Bây giờ trong cả cái trấn này chỉ có mỗi mình cậu là biết luyện được thuật, nếu tôi không nhờ cậu giúp thì còn biết nhờ ai đây?”

“Nhưng mà tôi...”

“Hừc...”

Lại thấy Ngọc Dung bắt đầu rom róm nước mắt trực khóc, Kim Hậu cũng không có đành lòng nói lời từ chối.

Nếu như nghĩ lại thì hẳn cũng cảm thấy rất đáng thương cho tình cảnh của Ngọc Dung bây giờ. Lúc trước, cũng chỉ vì muốn kiếm thuốc cho cô bé Tiểu Dương mà cô nàng cũng đã không ngại nguy hiểm một thân một mình xông vào ma thú rừng rậm. Thậm chí nếu như là cô có tìm được linh dược đi chăng nữa thì khi trở lại trần, người của Lang Hồ dong binh đoàn chắc cũng sẽ không tha cho cô. Chỉ riêng điều này thôi cũng đã đủ chứng minh tình cảm mà Ngọc Dung dành cho cô bé Tiểu Dương kia sâu đậm tới cỡ nào. Đó vẫn là còn chưa kể tới tình trạng không mấy tốt đẹp gì của hai vợ chồng ông bác ria mép xoắn nữa. Quả thật số phận giống như là đang cố dồn ép Ngọc Dung vào đường cùng vậy.

Khẽ thở ra một hơi thật dài, mặc dù rất muốn giúp Ngọc Dung nhưng Kim Hậu cũng thật sự không biết phải làm thế nào trong hoàn cảnh này. Vì vậy mà hẳn cũng chỉ có thể đành phải nài nỉ, nhờ tới sự giúp đỡ của Bạch lão mà thôi.

“Sư phụ, có lẽ người cũng đã nghe hết cả rồi đấy... liệu người có thể xem xét giúp con vụ này có được không ạ?”

“Hừ, ta cũng không rảnh đi làm từ thiện giống tên nhóc nhà ngươi. Muốn của gái thì tự xách mông mà làm.” – Bạch lão chỉ nhàn nhạt từ chối đáp.

Kim Hậu dĩ nhiên cũng đã biết trước là Bạch lão sẽ không dễ dàng đồng ý ra tay giúp hẳn cho nên mới liên biện lý do để cố gắng thuyết phục lão nói:

“Nhưng mà sư phụ, người hãy thử nghĩ mà xem. Từ lúc bắt đầu luyện dược tới giờ, người luôn căn dặn con rằng luyện dược thuật cần đòi hỏi cả một quá trình luyện tập và học hỏi để tích lũy, gia tăng thêm kiến thức thì mới có thể thu về thành tựu. Mà nay chúng ta lại gặp phải một trường hợp mắc phải quái bệnh như thế này, tại sao người lại không làm mẫu để cho con con được mở rộng tầm mắt ạ? Đây chẳng phải là một mũi tên bắn trúng cả hai con nhạn sao ạ? Chúng ta vừa có cơ hội để cứu người, mà con thì lại có thể nhặt nhanh và học hỏi thêm kinh nghiệm thực tế.”

“...”

Sau khi nghe Kim Hậu phân tích xong, Bạch lão cũng trầm ngâm suy nghĩ thêm một vài phút thời gian. Cuối cùng ngẫm đi ngẫm lại thì lão cũng thấy hẳn nói rất có lý, cho nên cũng gật gù đáp:

“Hừ, chỉ được cái dẻo mồm dẻo miệng. Cũng được, xác thực tên nhóc nhà ngươi đúng là vẫn còn rất thiếu kinh nghiệm. Có lẽ đây cũng là một cơ hội tốt để cho ngươi thử thực hành nghiêm túc đấy...”

“Sư phụ... người nói con thực hành là có ý gì ạ?” – Kim Hậu cảm thấy có gì đó không đúng nên hơi ngờ ngợ hỏi.

“Chuyện đó để sau đi. Bây giờ ta muốn tự mình kiểm tra thân thể cô bé kia đã. Chứ những lời chuẩn đoán của mấy gã lang băm trước đó thật không đáng tin chút nào.. “Thông Huyết Liên Mạch đan” tuy là một loại đan dược dùng để chữa một số loại bệnh gây tắc nghẽn mạch máu và có tác dụng bổ máu, thông huyết cho người thiếu máu. Thế nhưng nếu như sử dụng lung tung, không đúng bệnh thì sẽ gây ra tác dụng phụ đem lại hậu quả rất khó lường. Có thể nói là chữa lợn lành thành lợn què cũng nên.”

Nhận được sự chấp thuận của Bạch lão, Kim Hậu có cảm giác giống như là mở cờ trong bụng, thế nên hẳn cũng không câu giờ nữa mà liền lập tức nói với Ngọc Dung vẫn còn đang ngồi ủ rũ ở bên cạnh:

“Nói chung là thế này đi, bây giờ cô hãy dẫn tôi tới chỗ Tiểu Dương bởi vì tôi cần tự mình kiểm chứng tình trạng của cô bé thì mới có thể xem xét giúp cứu chữa cho em ấy bằng cách nào, được chứ?”

“Nhưng cậu vẫn còn đang bị thương mà...” – Ngọc Dung lo lắng nói.

“Đừng có lo, tôi từ nhỏ đã luôn khổ luyện cho nên sức phục hồi cũng rất nhanh.” – Vừa nói, Kim Hậu vừa rời khỏi giường và lấy tay gỡ băng gạc xuống.

Cơ mà lần này, Ngọc Dung lại một lần nữa phải khiến cho Kim Hậu phải chết đứng bởi sự thay đổi cảm xúc chóng mặt của mình.

Chỉ thấy cô nàng vừa nãy mới còn đang tỏ ra buồn rầu, thất thần thì sau khi nghe Kim Hậu đồng ý, cô bỗng dưng cứ thế tỉnh bơ gạt sạch nước mắt rồi sau đó nở một nụ cười gian giống như là quỷ kế đã thành công.

“A... được vậy thì tốt quá rồi! Thế thì cậu hãy nhanh nhanh mặc lại quần áo rồi chúng ta cùng đi.”

“Cô...”

“Nhanh lên, cậu còn ngăn người đứng đó làm gì?”

Nhìn theo bóng lưng mảnh mai ấy đang đi ra khỏi cửa, không hiểu sao mà Kim Hậu tự dưng lại cảm thấy mình giống như là đã bị lừa cho vào tròng vậy. Mọi chuyện từ trực tức hẳn cho tới khóc lóc, kể lể... tất cả đã được cô nàng này dàn dựng và tính toán tỉ mỉ ngay từ lúc đầu.

Ý nghĩ này lại càng làm cho hẳn phải lâm râm đổ mồ hôi hột mãi không thôi. Con gái quả thật rất đáng sợ!

Chương 88: Ở Hiền Gặp Lành

Sau khi Ngọc Dung vừa đi ra bên ngoài, Kim Hậu cũng không có lẽ mề làm mất thời gian. Hắn nhanh chóng lấy một bộ quần áo dự trữ từ trong nhẫn không gian ra rồi vội vàng mặc lên mình, tiếp đó liền nhanh chóng rảo bước rời khỏi căn nhà gỗ.

Chỉ là trước lúc bước ra khỏi cửa, Kim Hậu bỗng dừng khựng người, chần chờ một thoáng. Về mặt của hắn lúc này chẳng hiểu vì sao mà bỗng dừng lại biến đổi một cách rất cổ quái giống như là đang hẩn đầu tranh nội tâm vậy.

Cuối cùng thì xem ra có vẻ như đã không thể nhìn thêm được nữa, chỉ thấy Kim Hậu đột nhiên quay người lại nhìn căn phòng rồi bỗng dừng hít lấy một hơi thật sâu. Lập tức cổ hương thơm thoang thoang lan tỏa trong phòng thì nhau xộc vào mũi khiến cho hắn có được một cảm giác cực kỳ sáng khoái.

“Hít... hà... thơm quá... Ặc! Mình đang làm cái trò gì thế này?”

Cơ mà khi Kim Hậu vừa bùng tỉnh khỏi hương thơm cực kỳ mê luyến kia, hắn bấy giờ không tự chủ được mà chột rùng mình một cái. Bản thân hắn lúc này cũng không thể tài nào lý giải nổi tại sao mình lại làm ra cái hành động kỳ quái vừa này.

Thật lòng mà nói, đây là lần đầu tiên trong... cả hai kiếp sống, hắn được vào bên trong một căn phòng của một cô gái. Hơn nữa cũng tại cái mùi hương thơm thanh nhã, nhẹ nhàng kia khiến cho hắn có một loại cảm giác muốn ngửi nữa, ngửi mãi chứ không nỡ mà đi ngay lập tức.

Trong đầu Kim Hậu bỗng dừng nhớ lại khoảnh khắc lúc hắn và Ngọc Dung mới chạm mặt nhau khoảng hai tháng trước. Cái mùi hương làm say đắm lòng người này cũng chính là mùi mà hắn ngửi được trên người của... Ngọc Dung.

“Ặc... nếu thế thì chẳng lẽ mùi này là...”

Chỉ vừa mới nghĩ tới đây, cái mặt mo của Kim Hậu cũng lập tức dần dần đỏ lên trông chẳng khác gì quả cà chua luộc.

Đúng lúc này, trong đầu Kim Hậu bỗng vang lên một điệu cười vô cùng bỉ ổi của Bạch lão.

“Khặc! Khặc! Không ngờ tên nhóc nhà người có cái sở thích quái đản này... Yên tâm đi, vì sư sẽ giữ kín như bưng, không nói cho ai đâu, chỉ trừ khi bị hỏi thôi. Khặc! Khặc!”

Bị Bạch lão bất ngờ nắm thóp ở đằng chuôi, Kim Hậu bấy giờ cũng chỉ còn biết xấu hổ lấy tay che miệng ho khan một cái để chữa thẹn. Có lẽ nếu là ở trong trường hợp khác, hắn sẽ cãi đòi coi với Bạch lão đến nửa ngày mới chịu thôi. Thế nhưng mà vừa này hắn mới làm ra một cái hành động cổ quái không thể giải thích nổi, cộng thêm bây giờ vẫn còn có một cô bé đang nằm liệt giường chờ hắn tới cứu chữa. Vì thế mà Kim Hậu bèn coi như không nghe thấy Bạch lão nói gì, ngay lập tức bước nhanh ra khỏi cửa để đánh trống lảng.

Cạch!

“Ài, chói quá...”

Khi vừa mới bước ra khỏi ngưỡng cửa, những tia nắng chói chang giữa ban trưa chiếu xuống khiến cho Kim Hậu hơi bị lóa mắt một chút. Phải mất vài giây sau đó, đôi mắt của hắn cũng thích ứng được với cái ánh sáng bất ngờ này.

Ở phía trước căn nhà gỗ nhỏ có một cái cây tuy không tính là đại thụ nhưng có thân khá là lớn, cành của nó thì mọc dài chĩa ra giống như một cái mái vòm. Các tán lá trên cành của cái cây cũng khá là rậm rạp và xanh tươi.

Mà hiện giờ, Ngọc Dung và Hỏa Nhi đang cùng nhau tránh những ánh nắng gắt gao trên trời bằng cách nấp dưới bóng râm mát rượi của chính cái cây này.

“Hi, hi! Lông em mềm ghê!”

Ngọc Dung lúc này đang ngồi mỉm cười vuốt ve, chải chuốt bộ lông mềm mượt của Hỏa Nhi một cách rất thích thú, còn chú sói thì lại lim dim mắt hưởng thụ sự âu yếm dịu dàng của cô nàng. Một người một thú cứ thế cùng nhau “hợp tác” đôi bên cùng có lợi.

“Này tôi hỏi thật, làm thế nào mà trong một khoản thời gian ngắn như thế mà cô lại có thể thân thiết với Hỏa Nhi tới mức này vậy?” – Kim Hậu vừa nói, vừa khoanh tay tiến lại gần gốc cây.

“Còn tôi thì lại rất thắc mắc làm sao mà cậu lại có thể thu phục được một ma thú như Hỏa Nhi làm thú cưng đấy.” – Ngọc Dung hỏi vặn lại.

“Thú cưng cái gì chứ? Đối với tôi Hỏa Nhi chính là một người bạn, một người chiến hữu. Chính Hỏa Nhi đã chủ động ký khế ước bình đẳng với tôi đấy.”

– Kim Hậu mỉm cười, nhân cơ hội này liền đắc ý khoe khoang nói.

“Oa! Ký khế ước bình đẳng sao?” – Ngọc Dung tỏ ra cực kỳ hâm mộ nói – “Số cậu thật đúng là chó ngáp phải ruồi đó nha... Ah!!! Ghen tị quá đi...”

Thấy phản ứng của Ngọc Dung như vậy, Kim Hậu cảm thấy rất là hãnh diện. Cơ mà sau khi nghĩ lại một chút thì hần chột cảm thấy hình như có gì không đúng trong câu nói của cô nàng.

“Này, này, cô bảo ai là chó hả?” – Kim Hậu, nhướn mày chất vấn hỏi.

Nhẹ nhàng đứng thẳng người dậy, Ngọc Dung thong thả chống nạnh hai tay sang hông rồi hơi nghiêng đầu, trơ mặt đáp:

“Ủa? Tôi vừa mới dùng từ thành ngữ thôi chứ có nói gì quá đáng đâu? Cậu có ý kiến gì sao?”

“Cô... cô vì có gì mà cứ hơi một tí là cô lại đi gây sự với tôi vậy hả? Tôi đã đắc tội gì với cô chứ?”

“Gây sự? Gây sự cái gì cơ? Chẳng phải ban nãy có người nào đó vừa tự nhận mình là một quý ông không thèm đi chấp nhật với chị em phụ nữ cơ mà nhì?”

“...”

“Được rồi, không nói lằng nhằng thêm nữa. Tạm thời cậu cứ để Hòa Nhi nghỉ ngơi ở đây đi, nhà bác Lục ở ngay phía bên kia kia. Chúng ta đi thôi.”

Mặc dù trong lòng Kim Hậu cảm thấy có chút không được thoải mái cho lắm khi cứ bị Ngọc Dung dễ dàng đẩy vào thế yếu, thế nhưng trước mắt hần bây giờ vẫn còn rất nhiều việc quan trọng đáng để quan tâm hơn là những trò đùa vặt vãnh của cô nàng tai quái này. Vì thế mà Kim Hậu cũng chỉ đành phải nhẫn nhịn xuống rồi hơi hậm hực đi theo Ngọc Dung dẫn đường.

Cơ mà vừa mới đi được vài bước, Ngọc Dung đột nhiên quay người lại rồi nhìn Kim Hậu bằng một loại ánh mắt vô cùng thâm thúy, hỏi:

“À, mà phải rồi... cậu hít thở không khí có thoải mái không?”

“Ừ, thoải... à... ừm... ý cô là gì cơ?” – Kim Hậu hơi chột dạ, lúng túng nói.

“Hi hi... không có gì, chúng ta đi thôi.”

Rút cổ, đồ mồ hôi hột dổ theo Ngọc Dung đang nhón nhờ cười ở đằng trước, Kim Hậu chỉ còn biết thầm cầu nguyện cho cô nàng không phát hiện ra cái việc đáng xấu hổ mà hần làm trước khi ra khỏi cửa vừa nãy.

Theo chân Ngọc Dung đi bộ được một khoảng quãng đường ngắn, Kim Hậu được cô nàng dẫn tới một căn nhà gỗ tuy khá rộng nhưng trông nó lại mang vẻ ngoài rất đơn sơ giản dị. Mới nhìn trông chẳng khác gì những gian nhà mộc mạc ở chốn thôn quê từ kiếp trước mà hần đã từng thấy.

Cạch!

Cũng chẳng cần phải gọi ai ra để mở cổng gì cả, Ngọc Dung cứ thế lấy tay đẩy hai cánh cửa gỗ của cánh cổng ra rồi trực tiếp dẫn Kim Hậu cùng đi vào bên trong.

Ngay khi vừa bước chân vào tới sân của căn nhà, đập ngay vào tầm mắt của Kim Hậu là hình ảnh một người phụ nữ trung niên đang vừa nhọc nhằn chống nạnh bằng một tay, tay còn lại thì vừa phải gắng sức kéo một tấm da ma thú phơi ra giữa nền sân.

Thấy vậy, Ngọc Dung lập tức hốt hoảng chạy vội tới bên cạnh người phụ nữ ấy rồi lấy tay đỡ lấy tấm da trên tay của bà. Một bên thì lại vừa sốt sắng, trách móc nói:

“Di Bình!!! Con đã nói bao nhiêu lần là thời gian đi cần phải chuyên tâm nghỉ ngơi dưỡng thương thôi là được rồi. Còn mọi việc trong nhà cứ để cho con lo cơ mà?”

Nhìn của Ngọc Dung tỏ ra lo lắng như vậy, người phụ nữ trung niên ấy cũng chỉ khẽ mỉm cười hiền từ đáp:

“Cái con nhỏ ngọc này thật là... Di biết, cháu rất lo cho mọi người. Thế nhưng mà cháu cũng đừng nên cố quá sức mình như vậy, mà đi cũng không thể dôn tất cả mọi gánh nặng trong nhà lên vai một mình cháu như thế này được.”

“Nhưng mà chân của di...”

“Tuy chân của di đã bị gãy nát nhưng di vẫn còn có hai cánh tay. Và lại nếu như không làm việc thì lấy gì để bù đắp trải cuộc sống sinh hoạt của cả nhà đây? Chẳng phải các cụ ngày xưa có câu: “Tay làm hàm nhai, tay quai miệng trễ” đó sao? Chừng nào trong người vẫn còn có sức khỏe thì đi sẽ vẫn không chịu ngồi yên một chỗ đâu.”

Nhân lúc hai người còn đang mãi nói chuyện, Kim Hậu cũng nhanh chóng tận dụng thời gian đảo mắt, quan sát thoáng qua vẻ ngoài của người phụ nữ

này một lượt.

Người phụ nữ này có vẻ ngoài ước chừng ba mươi, ba mươi lăm tuổi. Bà sở hữu một mái tóc dài màu tím được để búi cao lên thành một bó. Gương mặt đoan trang, phúc hậu, tạo cho người nhìn một loại cảm rất dễ gần. Hơn nữa mới chỉ nhìn cử chỉ cùng cách nói chuyện của bà cũng đủ để cho Kim Hậu nhận thấy đây là một người phụ nữ rất hiền lành và chất phát.

“Hừm, xem ra người này chính là vợ của ông bác rìa mép xoắn. Chà! Ông bác này khá thật, nhìn vậy mà hóa lại là dạng “Trâu già gặm cỏ non” ha?” – Kim Hậu cười trộm, thầm nghĩ.

Đang lúc Kim Hậu còn đang mãi trầm tư, suy nghĩ không đúng đắn thì người phụ nữ ấy tự dung đồ dòn sự chú ý của mình về phía hắn rồi thắc mắc hỏi Ngọc Dung:

“... Còn cậu là?”

“Di Bình, cậu ấy chính là Kim Hậu...” – Ngọc Dung giới thiệu nói.

“Ồ, vậy ra chàng trai này chính là người đã làm đảo lộn cả cái Lâm Sơn trấn suốt thời gian qua đây sao?... Hừ! Thật không ngờ cậu còn dám vác mặt tới đây nữa cơ đấy. Cảm ơn cậu vì đã suýt nữa làm cả gia đình nhà tôi...” – Người phụ nữ lập tức tỏ thái độ vô cùng chán ghét nói.

Thấy tình huống chuyển biến có vẻ không ổn, Ngọc Dung bèn vội nói đỡ cho Kim Hậu:

“Di Bình, cậu ấy tới đây để giúp...”

Chỉ là Ngọc Dung còn chưa kịp nói xong thì Kim Hậu đã bước lên phía trước rồi hơi cúi mình, thành khẩn nói:

“Cháu rất xin lỗi vì đã làm liên lụy tới bác trai và toàn thể đội viên của Khai Sơn dong binh đoàn. Cháu thực sự rất lấy làm tiếc khi mọi chuyện lại xảy ra như vậy. Hôm nay cháu tới đây cũng chỉ là muốn ra sức giúp đỡ một chút gì đó cho gia đình thôi ạ...”

“...”

Người phụ nữ vẫn cứ nhìn Kim Hậu bằng một loại ánh mắt khó ưa mà không có nói thêm gì. Còn Ngọc Dung đứng ở bên cạnh hắn cũng hơi lúng túng không biết phải hòa giải bằng cách nào. Không khí xung quanh dường như càng ngày càng trở nên khá là căng thẳng.

Thật ra thì trước khi tới đây, Kim Hậu cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị người nhà của ông bác rìa mép xoắn trách móc. Suy cho cùng thì cả nhà người ta rơi vào thế bần cùng thế này nguồn gốc tất cả cũng là do hắn mà ra. Vì vậy mà Kim Hậu cũng không có tâm tư oán trách khi mà bị người ta đối xử như thế này.

Cơ mà để cho hắn phải cảm thấy ngạc nhiên, đó là người phụ nữ trung niên này chẳng hiểu vì sao mà bỗng dưng thay đổi thái độ của mình. Chỉ thấy bà nở một nụ cười hiền hậu với Kim Hậu rồi nhẹ giọng nói:

“Thôi nào, cháu đừng có cúi người như thế nữa. Cô không trách cháu đâu mà sợ.”

“Dạ?...”

Nhận thấy cái nhìn ngờ ngàng và đầy khó hiểu của hai người Kim Hậu và Ngọc Dung, người phụ nữ tiếp tục cười nhẹ rồi ôn tồn giải thích:

“Thực ra thì cô cũng được nghe bác trai kể về cháu rất nhiều lần. Một thiếu niên vừa dũng cảm, mạnh mẽ lại còn vừa rất có nghĩa khí và đạo đức. Thế nên vừa rồi cô mới tò mò muốn thử xem cháu có thật sự giống như trong lời kể của bác trai không mà thôi. Quả thật đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Cho cô xin lỗi nhé.”

“Dạ... cô không cần phải xin lỗi đâu ạ. Tất cả mọi chuyện dù sao cũng là do cháu mà ra thôi ạ...” – Kim Hậu gãi đầu cười gượng nói.

“Cháu cũng đừng nên tự trách mình về chuyện ấy nữa. Một khi bác trai đã quyết định làm việc gì thì ông ấy tuyệt đối sẽ không hối tiếc đâu. Thân là người làm vợ, cô cũng rất hiểu tính cách của ông ấy nhất mà. Cho dù cháu không có tiêu diệt lũ ác ôn Lang Hồ dong binh đoàn kia mà cứ thế bỏ đi thì gia đình cô cũng sẽ không oán trách cháu dù chỉ một câu đâu. Nếu có trách thì chỉ có thể trách tất cả đều là do số phận nghiệt ngã đưa đẩy mà thôi. Nhưng may là ông trời không đẩy người tốt vào tuyệt lộ. Trời cao có mắt, ở hiền gặp lành.”

“Vâng ạ...”

Thật lòng mà nói, hiện giờ Kim Hậu thật sự vẫn còn cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên khi mà được nghe những lời nói ấm áp như thế này. Hoàn toàn khác xa với những gì mà hắn tưởng. Nếu như mới đầu hắn tới đây xem bệnh cho cô nhóc Tiểu Dương kia chủ yếu cũng là do lòng thương hại xuất phát từ những lời van nài thương tâm của Ngọc Dung mà thôi. Thế nhưng tình thế bây giờ thì lại hoàn toàn khác hẳn, Kim Hậu thật sự rất muốn toàn lực ra sức giúp đỡ hai vợ chồng nhà ông bác rìa mép xoắn bởi vì lòng tốt và sự khoan dung hiếm có của họ. Dẫu sao thì quan điểm của hắn từ xưa tới nay chính là người tốt sẽ luôn được báo đáp xứng đáng!

“Ừm, được rồi. Đừng có ngại nữa nhé, cô tên là Liễu An Bình, cháu cứ gọi cô là di Bình như cái Dung là được rồi. À mà phải rồi, thế hôm nay cháu tới đây cụ thể là muốn làm gì?”

Thấy mọi chuyện chuyển biến theo chiều hướng tốt đẹp, Ngọc Dung đứng cạnh nãy giờ cũng vui mừng ra mặt mà đáp thay cho Kim Hậu:

“Di Bình, cậu ấy tới đây là để xem bệnh cho tiểu Dương đấy!”

“Hả? Xem bệnh cho tiểu Dương? Chẳng lẽ cậu ta là y sư sao?”

“Không phải đâu ạ, thậm chí còn hơn cả y sư rất nhiều. Cậu ấy là một luyện được sư đấy.”

Liễu An Bình sau khi nghe Ngọc Dung nói tới đây thì toàn thân của bà bỗng chốc run rẩy kịch liệt, miệng thì lắp bắp kinh hoàng nói ra từng chữ.

“Hả?!!! Luyện... luyện... được... sư ư?”

“Di Bình, di bình tỉnh lại đi!!!”

Thấy Liễu An Bình đã sắp không thể tự đứng vững nổi được nữa, Kim Hậu và Ngọc Dung liền đồng thời nhanh nhẹn mỗi người đỡ lấy một bên tay để cho bà không bị ngã.

“Cậu giúp tôi đỡ gì ấy vào trong nhà đi.” – Ngọc Dung tỏ ra khá là lo lắng nói.

Gật nhẹ đầu với cô nàng biểu thị đã hiểu, Kim Hậu nhanh chóng đỡ Liễu An Bình vào nhà, đồng thời hần cũng âm thầm tặc lưỡi vì phản ứng thái quá của bà.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Nguyên Nhân Căn Bệnh

Khi đã cẩn thận đỡ Liễu An Bình xuống ghế ở trong phòng khách, Kim Hậu rất tinh ý liền nhanh chóng lùi lại để Ngọc Dung tiến tới bên cạnh xoa bóp giúp cho bà giảm sốc.

Khoảng chừng vài phút sau đó, nhờ có sự chăm sóc tận tình của Ngọc Dung, Liễu An Bình cuối cùng cũng đã lấy lại được tinh thần. Bấy giờ bà mới hướng nhìn về Kim Hậu đang ngồi ở phía đối diện hỏi:

“Cháu... thật sự là một luyện được sư sao?”

“Dạ vâng... nhưng mà thật ra thì cháu học luyện được thuật cũng chưa được bao lâu nên đẳng cấp có lẽ cũng chỉ miễn cưỡng được tính là nhất phẩm luyện được sư thôi ạ.” – Kim Hậu thẳng thắn đáp.

“Vậy sao...”

Nhận được câu trả lời rõ ràng của Kim Hậu, trong lòng Liễu An Bình một lần nữa lại bị bao trùm bởi cảm giác hụt hẫng cùng với sự thất vọng tràn trề.

Kể từ khi cô con gái cưng của mình bị mắc bệnh nặng, bà luôn cảm thấy cực kỳ đau lòng khi cứ phải bất lực chứng kiến cảnh căn bệnh quái ác dần vạt cô bé một cách tàn nhẫn.

Có bệnh thì phải vái tứ phương, bao năm qua gia đình bà đã tìm biết bao nhiêu là thầy thuốc, thậm chí còn cắn răng chịu tốn kém để mời cả mục sư tới để xem bệnh cho cô con gái nhưng tất cả đều không có kết quả. Lối thoát duy nhất và cũng là bất khả thi nhất mà bà được tất cả các thầy thuốc lẫn mục sư khuyên bảo đó là: mời Luyện Được Sư tới chữa!

Luyện được sư, một trong những loại nghề nghiệp có địa vị cao quý và danh giá nhất đại lục. Cho dù có là luyện được sư nhất phẩm đi chăng nữa thì họ cũng rất được các thế lực từ lớn tới nhỏ coi trọng và tranh nhau mời chào. Vì vậy mà đối với một người bình thường, chỉ ba từ “Luyện Được Sư” thôi cũng đã rất xa vời rồi chứ đừng có nói là mời họ tới luyện đan cho mình.

Thế nên đây cũng là lý do mà sau khi nghe Ngọc Dung giới thiệu Kim Hậu là một luyện được sư, Liễu An Bình mới bị sốc nặng là tại vì bà... quá đổi vui mừng. Điều này cũng rất dễ hiểu, chắc hẳn bất kể các bậc cha mẹ nào sẽ đều cũng có một loại phản ứng giống như vậy nếu như họ biết được đứa con bệnh tật của mình có một tia hy vọng được cứu chữa.

Chỉ có điều sau khi bình tĩnh trở lại, Liễu An Bình liền cẩn thận suy nghĩ lại một lượt. Lúc này bà chợt nhớ ra một điều đó là để cứu cô con gái nhỏ của mình khỏi căn bệnh quái ác này thì cần phải có nhị phẩm đan dược thì mới có thể cứu chữa, có nghĩa là phải có luyện được sư đẳng cấp nhị phẩm thì mới có thể luyện chế ra được.

Nhìn thoáng qua khuôn mặt hơi non nớt Kim Hậu, Liễu An Bình cũng rất dễ dàng nhìn ra hần có tuổi đời cũng chỉ có xấp xỉ với Ngọc Dung mà thôi. Điểm này khiến cho bà cảm thấy khá là khó tin khi nói hần là một luyện được sư.

Mà cho dù Kim Hậu thật sự là một luyện dược sư đi chăng nữa thì bà vẫn cho rằng đẳng cấp của hắn có lẽ cũng không cao. Dù sao thì thân là một người thường xuyên đi ngược, về xuôi chịu trách nhiệm vận chuyển hàng hóa cho chi nhánh của dong binh công hội tại trấn, bà cũng nghe ngóng được rất chuyện trên kinh thành.

Tại toàn bộ Minh Công đế quốc tính tới thời điểm hiện tại chỉ có vẹn vẹn mười vị luyện dược sư. Trong đó gồm bốn vị có đẳng cấp nhị phẩm, ba vị có đẳng cấp tam phẩm, hai vị có đẳng cấp tứ phẩm và một vị có đẳng cấp ngũ phẩm.

Thì vậy, bốn vị nhị phẩm luyện dược sư được kể tới hầu hết chính là cung phụng trong một số đại gia tộc có số má của Minh Công đế quốc. Tất cả bọn họ mỗi người đều có độ tuổi trung bình từ ba mươi cho tới bốn mươi. Thế cho nên Liễu An Bình cũng dựa vào những chuẩn mực đó mà sinh ra ý nghĩ này. Suy cho cùng thì Kim Hậu thật sự vẫn còn quá trẻ.

Cũng chính vì thế, ngọn lửa hy vọng vừa mới được nhe nhóm lên trong lòng của bà không được bao lâu thì ngay lập tức đã bị dập tắt.

Nhận thấy sự thất vọng hiển hiện rất rõ ràng sâu trong ánh mắt thần thờ của Liễu An Bình, Kim Hậu cũng phần nào hiểu được suy nghĩ hiện giờ của bà. Thế nên hắn mới bèn an ủi nói:

“Cháu biết bây giờ trình độ của mình vẫn còn yếu kém, thế nhưng xin đi hay là vẫn cứ để cho cháu xem thử cho em nhà mình một lần. Biết đâu cháu lại có thể tìm ra được biện pháp nào đó bằng những phương pháp bí truyền mà sư phụ của cháu truyền lại.”

Thấy Kim Hậu bỗng mở lời an ủi mình, Liễu An Bình bấy giờ mới chột giật mình, tỉnh táo trở lại. Nhận ra mình đã ngồi thất thố quá mức, bà liền vội vàng rời đi nói:

“À... à... tất nhiên là được rồi. Mà cháu cũng đừng nên hiểu lầm, có cháu là luyện dược sư tới xem bệnh cho cái Dương là di mừng lắm rồi chứ cũng không dám đòi hỏi gì thêm nữa... Vậy thì để đi dẫn cháu vào phòng cái Dương...”

“Dạ thôi, tạm thời đi cứ ngồi đây nghỉ ngơi thêm một lát nữa đi ạ. Để Ngọc Dung dẫn cháu vào phòng em nó là được rồi. Và lại trong quá trình xem xét cháu cũng cần có một không gian yên tĩnh.” – Kim Hậu mỉm cười lịch sự đáp.

Đứng ở phía sau Liễu An Bình, Ngọc Dung lặng lẽ hướng nhìn tới Kim Hậu bằng một loại ánh mắt tràn đầy cảm kích. Dẫu sao thì tất cả mọi chuyện cũng đều là do nàng chủ động lôi kéo, cầu xin hắn. Kể như nếu mà bây giờ Kim Hậu cảm thấy mình bị coi nhẹ rồi thành ra tự ái, đổi ý không giúp nữa thì nàng thật sự không biết sẽ phải làm thế nào. Ấy vậy mà Ngọc Dung cũng không ngờ Kim Hậu lại tỏ ra tận tình và hiểu chuyện như vậy khiến cho nàng cảm thấy nhẹ nhõm ở trong lòng hơn rất nhiều.

“À... Nếu thế thì trăm sự nhờ cả vào cháu vậy...”

Nghe Kim Hậu nói như vậy, Liễu An Bình răm rắp nghe theo ngay chứ cũng không có dám nín kéo thêm nữa. Mặc dù Kim Hậu chỉ tự nhận mình là một luyện dược sư nhất phẩm nhưng bà cũng không dám mơ tưởng, đòi hỏi xa vời thêm nữa.

Tuy rằng lòng tin của Liễu An Bình đối với năng lực của Kim Hậu cực kỳ mong manh, thế nhưng mà trong tình cảnh éo le hiện tại thì bà thà tin rằng sẽ có một điều kỳ diệu nào đó xảy ra chứ còn hơn là ngồi không mà chẳng làm gì.

Gật nhẹ đầu với Liễu An Bình ý bảo bà hãy yên tâm, Kim Hậu kể đó liền được Ngọc Dung dẫn sang gian phòng kế bên để chuẩn bị bắt đầu xem xét thân thể cho cô bé bệnh tật.

Ngay khi bước chân vào cửa gian phòng, Kim Hậu lập tức liền nhìn thấy ở trên chiếc giường gỗ hơi cũ kỹ là một cô bé ước chừng mới có mười tuổi đang nằm nhắm mắt bất động.

Cô bé nhỏ tuổi này sở hữu một mái tóc hơi dài và có màu hồng đậm, gương mặt của cô bé trông cực kỳ sáng lạng và khả ái. Đồng thời hai đôi má lúm đồng tiền lại càng làm cho cô bé tăng thêm một vẻ cực kỳ đáng yêu và dễ mến.

Thế nhưng cũng vì tình trạng sức khỏe nên sắc mặt của cô bé hiện giờ trông cũng không có được tốt cho lắm. Làn da trắng bệch, thần sắc xanh xao cùng với hai đôi mắt hốc hác và thâm quầng.

Chứng kiến tràng cảnh thương tâm này, Kim Hậu cảm thấy cô nhóc này vô cùng đáng thương. Chắc hẳn là do cơn đau dẫn vật hàng đêm cho nên cô bé không thể có được một giấc ngủ bình yên nào.

“Đây chính là Tiểu Dương, xin cậu hãy giúp tôi tìm cách cứu chữa cho em ấy...” – Ngọc Dung vừa đau lòng nhìn Tiểu Dương, vừa khẽ nhẹ giọng nói với Kim Hậu.

“Cô yên tâm, một khi tôi đã hứa với ai chuyện gì thì quyết sẽ làm tới cùng. Tôi sẽ cố gắng hết sức có thể. Được rồi, tạm thời bây giờ cô hãy ra ngoài an ủi đi Bình đi. Mọi chuyện còn lại cứ để cho tôi.”

“Ừm...” – Ngọc Dung khẽ gật nhẹ đầu, dịu dàng đáp.

Trái ngược với tâm tư không mấy khả quan Liễu An Bình thì Ngọc Dung lại rất kỳ vọng Kim Hậu. Có lẽ niềm tin mãnh liệt này của cô nàng xuất phát từ cái kỳ tích không tưởng mà hai người họ đã thực hiện thành công vài ngày trước đó.

Nhớ lại lúc ấy, thật sự thì mới đầu Ngọc Dung cũng không có ôm bao nhiêu là hy vọng, khi đó tinh thần của nàng thật sự gần như đã sụp đổ hoàn toàn. Thế nhưng mà thật may thay khi nàng lại gặp được Kim Hậu, nhờ có hắn mà cái thể cục bết tắc tưởng chừng đã không có lối thoát mà nàng mắc phải lại bị thay đổi một cách ngoạn mục đến khó tin.

Cũng bởi vì chỉ có mình nàng biết được khả năng của hắn lớn lao tới cỡ nào. Kim Hậu chung quy cũng chẳng phải là một người bình thường. Trên người hắn còn ẩn giấu không biết bao nhiêu là bí mật mà có lẽ nàng chẳng thể nào tưởng tượng nổi. Vì vậy mà Ngọc Dung mới có vốn liếng để đặt trọn niềm tin của mình cho Kim Hậu như vậy.

Ở sâu trong thâm tâm, Ngọc Dung thật sự rất cảm kích với tất cả những gì mà Kim Hậu đã làm cho nàng, cho những người mà nàng coi như người thân. Mặc dù nàng vẫn còn nợ hắn một lời cảm ơn, thế nhưng mà với tâm trạng rối bời, lo lắng cho cô nhóc mà nàng coi như em gái ruột của mình hiện giờ. Ngọc Dung vẫn còn chưa cho phép bản thân mình thành thật nói ra những lời này mà thôi.

Trước khi rời khỏi gian phòng, Ngọc Dung vẫn còn lưu luyến đứng nhìn Tiểu Dương một lúc rồi sau đó cô mới nhanh chóng quay người đi ra bên ngoài để tránh làm phiền Kim Hậu.

Lúc này trong gian phòng cũng chỉ còn có một mình Kim Hậu và cô nhóc bệnh tật, bấy giờ hắn mới tiến tới bên cạnh giường rồi ngồi xuống bên cạnh cô bé. Đồng thời Kim Hậu cũng lập tức câu thông với Bạch lão:

“Sư phụ, chúng ta có thể bắt đầu được rồi.”

Ngay sau đó, giọng nói nhàn nhạt của Bạch lão liền vang lên trong đầu của hắn:

“Trước tiên ngươi hãy đặt đầu ngón tay lên cổ tay của cô nhóc này là được rồi.”

Vâng lời, nghe theo Bạch lão. Kim Hậu nhẹ nhàng đặt tay cổ tay nhỏ bé của cô nhóc Tiểu Dương. Theo đó từ trên hai đầu ngón tay của Kim Hậu bỗng nhiên nhát lóe lên một luồng ánh sáng màu xanh lục, tiếp đó luồng ánh sáng này trực tiếp thông qua cổ tay nhanh chóng thâm nhập thẳng vào trong cơ thể của cô bé.

Mặc dù Bạch lão đang ở trong tình trạng bị hao tổn linh lực, thế nhưng thực hiện một vài chuyện giống như thế này đối với lão cũng không phải là vấn đề gì quá to tát cho lắm.

Sau năm phút chìm trong im lặng, Bạch lão lại một lần nữa lên tiếng nói với Kim Hậu:

“Hừm, tình trạng của cô nhóc này... thú vị hơn ta tưởng rất nhiều.”

“Thú vị? Ý người là sao hả sư phụ?” – Kim Hậu tỏ ra có chút ngạc nhiên trước lời nhận xét của Bạch lão.

“Thể trạng của cô nhóc này rất đặc biệt, mặc dù cơ thể chưa từng có dấu hiệu tu luyện bao giờ nhưng kinh mạch ở trong người cô nhóc này đã được khai mở gần như toàn bộ, thậm chí chúng còn được mở rộng lớn hơn rất nhiều so với người thường...” – Bạch lão bắt đầu hơi trầm ngâm, lý giải đáp.

“Ừa, nếu đúng là như vậy thì chẳng lẽ điều này với cô bé không tốt sao sư phụ? Vì sao mà cô bé lại bị đau ốm nhiều năm như vậy chứ?”

“Ài, mọi chuyện cũng phức tạp hơn rất nhiều. Trong quá trình kiểm tra ta đã phát hiện ra được có một nguồn dược lực khá là mạnh mẽ vẫn còn chưa được luyện hóa trong cơ thể của cô nhóc này trong một quãng thời gian rất dài. Cũng bởi vì chưa có đạt tới cảnh giới giả nguyên cảnh nên cô nhóc vẫn còn chưa có khai thông đan điền, vì vậy mà đoàn dược lực ấy không có chỗ để tập trung tích tụ. Từ đó chúng liền bắt đầu phân tán khắp nơi trong kinh mạch, lâu dần trở nên biến tướng gây ra hàng loạt các triệu chứng như là kinh mạch bị tắc nghẽn, các mạch máu lưu thông không được trôi chảy, toàn thân bị đau nhức, hoa mắt, chóng mặt thường xuyên...”

“Người nói là do dược lực? Vậy có nghĩa là cô bé này đã từng ăn linh dược hoặc là đại loại là một thứ gì đó giống như vậy đúng không ạ?” – Kim Hậu nhướn mày, băn khoăn hỏi.

“Chính xác mà nói thì với tác dụng mở rộng kinh mạch giống như thế này trong tự nhiên chỉ có thể bắt nguồn từ một loại linh dược có tên là “Đào Linh Quả”. Đây là một loại linh dược thuộc thành phần chủ dược dùng để luyện chế ra “Cường Mạch Tự Khí đan”, loại đan mà người đã từng được ăn hơn hai tháng trước. Sở dĩ người ta phải luyện Đào Linh Quả thành đan dược cũng là bởi vì nguồn dược lực dồi dào của nó rất có ích cho việc tu luyện, nếu như cứ thế mà ăn vào thì quả thật đúng là quá lãng phí. Ngoài ra người bình thường không có trải qua tu luyện nếu như trực tiếp ăn vào thì hậu quả sẽ giống như cô nhóc này đây.”

Nghe Bạch lão giảng tới đây, Kim Hậu bấy giờ mới vỡ lẽ, hiểu ra toàn bộ nguyên nhân. Xem chừng cô bé Tiểu Dương này chẳng biết làm thế nào mà ăn phải Đào Linh Quả cho nên mới bị nguồn dược lực tồn đọng hành hạ suốt mấy năm qua.

“Ừa mà sư phụ, con vẫn còn có một ít thắc mắc. Tại sao Tiểu Dương bị như vậy lại phải ăn thêm linh dược mới giảm đau ạ? Hơn nữa những thầy thuốc chuẩn đoán cho cô bé trước đó chẳng lẽ cũng không phát hiện ra nguồn dược lực này sao ạ? Ít nhất thì chuyện kinh mạch được mở rộng trong cơ thể người thường họ cũng không có chú ý gì sao?”

“Thật ra thì ăn vào một số loại linh dược thuộc loại Trung tính và Ôn tính cấp thấp thì cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì nhiều tới cơ thể, ngược lại một số còn có tác dụng giúp giảm đau, giải nhiệt, giảm đau đầu,... cho nên ăn vào dược ngược lại là tốt. Chẳng phải chính người đã từng tặng cho gia đình họ một túi linh dược bao gồm chủ yếu toàn những loại linh dược ôn tính và trung tính đó sao mà còn hỏi ta? Còn chuyện thầy thuốc thì đúng như ta đã nói, tất cả đều là một lũ lang băm hết! Có lẽ bọn họ cũng đã nhận thấy những điểm kỳ lạ trên người của cô bé nhưng cũng không biết phải giải quyết bằng

cách nào cho nên mới dựa theo những đặc điểm của các triệu chứng bên ngoài để mà chuẩn đoán, xét bệnh. Thật sự đúng là quá tặc trách.”

“Thì ra là thế...” – Kim Hậu gật gù, tỏ ra đã hiểu đáp - “Cơ mà sư phụ, nếu đã như vậy thì chỉ cần chúng ta giúp cô bé luyện hóa nguồn được lực này là xong rồi sao?”

“Nào đâu có dễ dàng giống người nói như vậy...” – Bạch lão thở dài nói – “Đoàn được lực này cũng đã phân tán bên trong kinh mạch của cô nhóc này khoảng một thời gian rất dài cho nên bây giờ muốn luyện hóa chúng thì cũng đã muộn rồi. Giải pháp duy nhất hiện giờ chính là phải dùng “Tĩnh Mạch đan”, một loại nhị phẩm đan được rất cao cấp. Nó có công dụng cải tạo và sàng lọc kinh mạch thì may ra mới có thể cứu chữa. Hơn nữa khi ăn vào phải có người trợ giúp luyện hóa ngay lập tức để cho viên đan được hòa tan một cách nhanh chóng. Nếu như mọi công đoạn đều thuận lợi thành công thì về sau con đường tu luyện của cô nhóc này sẽ vô cùng thuận lợi. Chỉ là...”

Thấy Bạch lão ngập ngừng, Kim Hậu cảm thấy có gì đó không ổn nên hần liền lập tức sốt ruột gặng hỏi lão:

“Chỉ là làm sao hả sư phụ? Chẳng lẽ lại còn có vấn đề phát sinh nữa sao?”

“Thật sự thì vì sư cũng không thể hiểu nổi tại sao cô nhóc này đến giờ vẫn còn sống khi mà có đoàn được lực mạnh mẽ tàn phá trong người như vậy. Quả thực cô nhóc này cảm cực được đến bây giờ cũng đã là cả một kỳ tích rồi. Thế nhưng theo như ta phỏng đoán thì cô nhóc này chỉ còn sống thêm cùng lắm là khoảng hai tháng nữa mà thôi. Sau đó thì cơ thể sẽ không thể chịu đựng thêm được nữa, từ đó bạo thể mà chết...”

Những lời mà Bạch lão vừa mới nói ra chẳng khác gì y tiếng sấm đánh ngang qua hai bên tai của Kim Hậu. Gương mặt của hần cũng vì thế mà lập tức hơi biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Phương Pháp Duy Nhất

“Anh gì ơi... anh là ai thế ạ?”

Trong lúc Kim Hậu còn đang ngẩn người, mãi suy nghĩ về một việc gì đó thì bỗng có một giọng nói rất yếu ớt tự dung lọt vào trong tai của hần.

“Ồ... Hà?!”

Tuy rằng có một chút hơi bị bất ngờ, thế nhưng Kim Hậu cũng rất nhanh chóng tỉnh táo lại. Sau đó hần lập tức chuyển rời sự chú ý của mình về phía chủ nhân của giọng nói nhỏ nhẹ ấy thì thấy có một cặp mắt trong veo, sáng sủa tựa như hai hòn bi ve đang hoang mang, sợ sệt nhìn mình.

Thấy vậy, Kim Hậu liền nở một nụ cười hiền lành rồi cẩn thận lấy tay xoa nhẹ lên đầu của Tiểu Dương và nói:

“Đừng có sợ, anh đang xem bệnh cho em đây.”

Hành động dịu dàng này của Kim Hậu cũng làm cho cô nhóc Tiểu Dương cảm thấy an tâm hơn rất nhiều. Thế nên lúc này cô bé mới dám mở miệng nói chuyện với hần một cách tự nhiên.

“À! Thì ra anh là thầy thuốc tới đây để chữa bệnh cho em có phải không ạ?”

“Ừm, em cứ hiểu như vậy cũng được.” – Kim Hậu gật đầu, mỉm cười từ tốn đáp.

“Vậy anh thầy thuốc ơi, em có một chuyện muốn hỏi anh có được không ạ?”

“Em cứ hỏi đi, nếu như anh mà biết thì sẽ trả lời cho em.”

“Anh ơi... thế liệu em còn sống được bao lâu nữa ạ?”

Vừa nghe được câu hỏi đầy bất ngờ này của Tiểu Dương, Kim Hậu nhất thời nghẹn họng, trân trối nhìn cô bé.

Chứng kiến vẻ mặt thất thần của Kim Hậu, Tiểu Dương cũng phần nào tự đoán ra được câu trả lời. Cho nên ánh mắt của cô bé cũng dần trở nên âm ảm đi rất nhiều.

“Chắc em cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa phải không ạ?” – Tiểu Dương buồn rầu, chán nản hỏi.

“Thôi nào, đừng nên bi quan như vậy. Mọi chuyện cũng không tới nỗi tệ như em đang nghĩ đâu.” – Kim Hậu cố gắng an ủi cô bé.

“Anh không cần phải an ủi em đâu ạ. Nếu như em nhớ không nhầm thì trước đó ba mẹ em đã mời hai mươi người tới để chữa bệnh cho em, thế nhưng

tất cả bọn họ đều lác đầu rồi đi... Vì vậy mà em cũng tự biết bệnh tình của mình xem chừng không có cách nào chữa khỏi. Anh thầy thuốc ơi, em muốn cầu xin anh một điều này có được không ạ?”

“Anh nghe...” – Kim Hậu gật đầu đáp ứng.

“Mỗi lần cha mẹ em mời thầy thuốc tới là mỗi một lần họ phải vất vả, hao tổn rất nhiều mồ hôi và công sức để kiểm tiền trả phí chữa trị... Cho nên em cầu xin anh đừng có lấy tiền của cha mẹ em có được không ạ? Dù sao thì bệnh của em cũng đã không có cách nào để cứu chữa rồi, thế nên bây giờ anh có xem bệnh cho em cũng vô ích mà thôi. Em xin anh đấy ạ...”

“...”

Nghe xong những lời nói đầy hồn nhiên của Tiểu Dương, Kim Hậu nhất thời cảm thấy vô cùng xót xa ở trong lòng.

Lẽ ra ở cái tuổi đang lớn này, cô bé đáng phải được hưởng thụ một tuổi thơ vui vẻ, khoái lạc giống như bao bạn bè đồng trang lứa khác. Thế nhưng thật bất hạnh biết bao khi mà cô bé lại không may mắc phải bệnh nặng, hay phải nói đúng hơn là tác dụng phụ do linh dược gây ra.

Suốt hai năm trời, Tiểu Dương đã phải chống trọi lại với những cơn đau nhức đến thấu xương. Thân là một luyện dược sư, Kim Hậu rất hiểu tác dụng phụ do linh dược gây đau đớn tới cỡ nào. Hẳn thực sự cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi khi mà cô bé này lại có ý chí bền bỉ và sức chịu đựng mạnh mẽ tới như vậy. Đến cả người lớn có khi cũng sẽ chịu không nổi những cơn đau nhức ấy hành hạ, huống hồ là một cô bé mới chỉ mười tuổi.

Tuy rằng tư duy của Tiểu Dương vẫn còn rất trong sáng thế nhưng nếu đem so với những đứa trẻ khác thì cô bé lại có những suy nghĩ trưởng thành hơn rất nhiều. Có lẽ nằm liệt trên giường suốt hai năm qua, chắc hẳn cô bé cũng đã chứng kiến biết bao điều không vui. Thế nên mới phải tự ép bản thân mình phải lớn nhanh hơn.

Càng nghĩ, Kim Hậu lại càng thấy thương cảm cho Tiểu Dương. Chỉ riêng tấm lòng hiếu thảo với cha mẹ của ấy của cô bé cũng đã khiến cho hắn cực kỳ cảm động.

Cố kìm nén lại sự xúc động đang dâng trào ở trong lòng, Kim Hậu lại cố gắng nở một nụ cười thật ấm áp rồi nói:

“Đừng nói lung tung như vậy. Em đã dũng cảm chống trọi với căn bệnh suốt hai năm qua rồi. Chẳng lẽ bây giờ em lại định đầu hàng trước số phận sao? Em mà nói cứ như vậy thì cha mẹ, chị Dung của em sẽ buồn lắm đấy.”

“... Anh nói chuyện giống y như là chị Dung vậy.” – Tiểu Dương trầm mặc nhìn Kim Hậu một lúc rồi bỗng lên tiếng đáp.

“Ủa?! Thật sao? Chị Dung cũng đã từng nói với em như thế à?”

Thấy Tiểu Dương chuyển chủ đề, Kim Hậu bèn tận dụng cơ hội hòa theo để cho cô bé bớt lo nghĩ về vấn đề của bản thân.

“Dạ vâng, suốt hai năm qua lúc nào chị ấy cũng động viên em như vậy. Chỉ là cứ mỗi khi chị ấy vừa mới đi ra khỏi phòng là em liền nghe thấy tiếng chị ấy khóc thút thít ở bên ngoài...”

“...”

Lần này Kim Hậu chỉ còn biết bất đắc dĩ gạt đi những giọt mồ hôi đang bắt đầu chảy ròng trên trán mình. Vốn dĩ hắn đang rất cố gắng giúp cho cô bé loại bỏ những ý nghĩ bi quan, thế nhưng xem ra an ủi bằng những cách thông thường quả thật không có hiệu quả.

Suy đi tính lại một hồi, sau khi suy nghĩ kỹ lại một lượt. Kim Hậu bèn âm thầm cắn răng đưa ra quyết định, ngoài miệng thì vẫn cứ bảo trì giọng điệu nhẹ nhàng nói:

“Này cô bé, em thôi đừng có bi quan như thế nữa có được không? Bây giờ anh đã nói với em là anh không có cách chữa cho em chưa hả?”

“...”

Thấy Tiểu Dương mở to hai mắt ra nhìn mình mà không nói gì, Kim Hậu biết mình đã thành công nên mới tiếp tục giải thích thoáng qua:

“Nói thật thì em chẳng có mắc bệnh gì cả. Chỉ là do ăn phải thứ không nên ăn nên mới thành ra như thế này. Nếu như em tin tưởng anh, cố gắng cầm cự thêm một khoảng thời gian nữa thì anh hứa sẽ chữa khỏi hoàn toàn cho em.”

“Anh... anh thật sự có thể chữa được cho em? Anh không lừa em chứ ạ?” – Tiểu Dương tỏ ra kinh ngạc hỏi.

“Là thật, anh lừa em thì được cái gì? Hơn nữa anh là bạn của chị Dung được mời tới để chữa cho em. Thế nên em hãy yên tâm đi, anh sẽ không lấy tiền của cha mẹ em đâu mà lo.”

“Hừc...”

Những lời nói chắc như đinh đóng cột này của Kim Hậu đối với Tiểu Dương chẳng khác gì một tia ánh sáng cuối đường hầm tăm tối không lối thoát. Cô bé cũng không thể kiềm chế được nữa, liền xúc động tới nỗi rom rớm nước mắt.

Chỉ thấy cô bé ngược nhìn Kim Hậu với một đôi mắt tràn đầy hy vọng và vừa khóc, vừa nói:

“Hu hu... Cuối cùng thì... em cũng đã không còn là gánh nặng làm khổ cha mẹ và chị Dung nữa rồi. Hu... hu...”

Nhìn Tiểu Dương khóc nức nở, Kim Hậu liền bị rơi vào tình thế khó xử không biết phải làm sao. Thế nhưng trong cái lúc khó khăn ấy hẳn bỗng nhanh trí nghĩ ra một cách.

“Tiểu Dương, chỉ cần em không khóc nữa thì anh sẽ kể một vài câu truyện cổ tích cho em nghe. Đảm bảo hàng độc quyền, chắc chắn em chưa bao được nghe ai kể.”

Tất nhiên, lời nói đầy dụ hoặc này của Kim Hậu ngay lập tức làm Tiểu Dương cảm thấy cực kỳ tò mò. Chỉ thấy cô bé vừa lấy hai mu bàn tay yếu ớt gạt đi những giọt nước mắt vẫn còn vương trên má, vừa rụt rè, hiếu kỳ hỏi:

“Anh... nói thật chứ ạ? Thế nhưng mà từ bé tới giờ em luôn được nghe chị Ngọc Dung kể rất nhiều câu truyện cổ tích, chẳng lẽ anh còn có chuyện gì hay hơn nữa sao?”

“Em tin tưởng anh một chút có được không vậy?” – Kim Hậu tỏ ra rất tự tin nói – “Thế em đã được nghe ai kể truyện “Tám Cám”, “Cây tre trăm đốt”, “Sự Tích Thạch Sanh”, không thì “Công chúa ngủ trong rừng”, “Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn...”

Và cứ thế, Kim Hậu say sưa liệt kê ra một loạt những câu truyện dân gian Việt Nam cùng với những câu truyện cổ tích nước ngoài đặc sắc nhất.

Còn về phần Tiểu Dương, sau khi được nghe một loạt những cái tên mà từ nhỏ tới giờ chưa từng nghe bao giờ. Cô nhóc liền cảm thấy vô cùng háo hức và mong đợi Kim Hậu kể truyện, triệt để tạm thời quên đi những phiền muộn vừa nãy. Suy cho cùng thì Tiểu Dương cũng chỉ là một cô bé mới mười tuổi mà thôi.

Kể đó, Kim Hậu bắt đầu để cho Tiểu Dương tự mình lựa chọn câu truyện mà cô nhóc muốn nghe, sau đó thì cô bé hoàn toàn say sưa, đắm chìm vào trong những câu truyện cổ tích dưới lời kể đầy lý thú và sống động của Kim Hậu.

Thời gian cứ như vậy thấm thoát trôi qua, công sức mà Kim Hậu bỏ ra để dỗ dành Tiểu Dương hoàn toàn không phải là vô ích. Cô bé rất thích những câu truyện do hẳn kể tới nỗi mà làm cho Kim Hậu cũng phải bị rơi vào tình trạng miệng đắng lưỡi khô.

Mãi cho tới khi Tiểu Dương nhắm ngủ thiếp đi vì quá mệt mỏi. Kim Hậu lúc này mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, tuy nhiên rất nhanh sau đó vẻ mặt của hẳn lại biến đổi thành vô cùng ngưng trọng.

“Ngươi thật sự muốn cứu chữa cho cô bé này sao?” – Bạch lão lúc này cũng bất chợt lên tiếng hỏi.

“Dạ vâng, thưa sư phụ. Nếu để một cô bé vừa ngoan ngoãn lại vừa có tài năng như thế này chết yểu thì quả thật đúng là rất đáng tiếc. Hơn nữa con đã đưa ra lời hứa với người ta thì nhất định phải thực hiện bằng được.” – Kim Hậu trả lời với một thái độ đầy quả quyết.

“Thế ngươi có biết linh dược được dùng làm chủ dược cho Tinh Mạch đan là cái gì không?”

“Dạ con biết...”

“Vậy sao cái tên gốc gác nhà ngươi lại còn hứa? Liệu trong hai tháng ngươi có tìm nổi ra số linh dược cần thiết dùng để luyện chế Tinh Mạch đan không hả?”

“...” – Kim Hậu trầm mặc không trả lời.

Trong thời gian qua, Kim Hậu bị bạch lão nhồi nhét vào trong đầu vô số kiến thức linh dược và kinh nghiệm luyện dược. Trong đó Kim Hậu cũng có đọc qua một cuốn sách có ghi chép lại một số ví dụ điển hình và trong đó có ghi chép thoáng qua thành phần chủ yếu để luyện chế ra Tinh Mạch đan.

Tinh Mạch đan là một loại nhị phẩm cao cấp đan dược. Sở dĩ gọi nó là cao cấp bởi vì chủ dược, tức là thành phần chủ yếu dùng để luyện chế Tinh Mạch đan là một chủng linh dược cấp cao có tên gọi là “Kim Tiên Liễm Thảo”.

Đây là một loại linh dược có thể dùng để luyện chế một số loại đan dược có đẳng cấp tam phẩm, thậm chí có đôi khi còn dùng trong cả thành phần của một số ít đan dược tứ phẩm.

Trong tự nhiên, loại linh dược này rất khó mọc và phát triển bởi vì chúng đòi hỏi những điều kiện sinh trưởng vô cùng ngặt nghèo. Vì vậy mà số lượng Kim Tiên Liễm Thảo được bán ra ở trên thị trường khá là ít ỏi. Độ trân quý của mỗi một gốc linh dược này có thể nói là dùng tiền cũng khó mà có thể mua được.

Vì lẽ đó, đây cũng chính là vấn đề khiến cho Kim Hậu cảm thấy lo lắng nhất lúc này.

“Sư phụ, vậy người có thể nhắc cho con đi đâu để tìm Kim Tiên Liễm Thảo có được không ạ?” – Kim Hậu cau mày chợt hỏi.

“Kim Tiên Liễm Thảo là loại linh dược chỉ sinh trưởng ở trên sườn của những ngọn núi nằm ở phía đông bắc đại lục cách nơi đây cả một chặng đường rất xa. Cho nên trong vòng có hai tháng mà ngươi muốn tự mình đi tìm Kim Tiên Liễm Thảo quả thật chẳng khác nằm mơ giữa ban ngày.” – Bạch lão chậm rãi phản trần đáp.

“Sư phụ! Chẳng lẽ thật sự không còn có cách nào khác nữa sao?”

“Chắc! Thật ra thì vẫn còn có một phương pháp có thể áp dụng, thế nhưng điều quan trọng ở đây chính là tên nhóc nhà ngươi có dám thực hiện không thôi.” – Bạch lão hơi tặc lưỡi rồi bình thản nói.

“Sư phụ, đã tới nước này rồi mà người vẫn còn úp mở để làm gì? Hơn nữa nếu như phải mạo hiểm mà có thể cứu được cô bé này thì con cũng nguyện ý thử một lần.” – Kim Hậu nắm chặt bàn tay lại và nói.

“Yên tâm, phương pháp này của ta cũng không có ép ngươi phải đi mạo hiểm. Chỉ là có thành công hay không thì tất cả đều phụ thuộc vào quá trình luyện chế ra Tinh Mạch đan của ngươi mà thôi.”

Nghe Bạch lão nói tới đây, Kim Hậu liền tỏ ra vô cùng ngỡ ngàng. Hắn bèn thắc mắc hỏi:

“Sư phụ, người đừng đùa con nữa đi mà. Con mới chỉ tấn cấp luyện được sư nhất phẩm cũng không có được bao lâu. Vậy mà bây giờ người kêu con đi luyện nhị phẩm đan được thì có hơi quá mức không ạ?”

“Ồ hay, nếu như ngươi không luyện thì bây giờ ai luyện cho ngươi? Chẳng lẽ lại là ta?” – Bạch lão cao giọng, nói.

“Nhưng mà...” – Kim Hậu gãi đầu, khó xử mà nghĩ.

Trong thời điểm hiện tại, chỉ vì khắc Linh Ấn Môn vào bên trong tiềm thức cho Kim Hậu, Bạch lão đã phải hao tổn một số lượng lớn linh lực khiến cho linh hồn của lão bị suy yếu đi rất nhiều. Hiện giờ lão chỉ có thể tĩnh dưỡng ở trong Linh Nguyên nhân một đoạn thời gian để chờ hồi phục. Vì lẽ đó mà dù cho Bạch lão có muốn cũng chẳng thể giúp gì cho hắn được.

“Vi sư biết tên nhóc nhà ngươi đang cảm thấy rất hoang mang. Thế nhưng ngươi cũng đừng có quên rằng, tinh thần lực của ngươi bây giờ đã có thể sánh ngang với các pháp sư Hóa Nguyên cảnh. Xét trên lý thuyết thì tứ phẩm đan được ngươi cũng có thể luyện ra được rồi. Ngoài ra nếu có vấn đề gì thì ngươi vẫn còn có ta hướng dẫn, nếu sợ thiếu hụt ma lực trong quá trình luyện chế thì đã có đại lượng Hồi Lực Đan dự trữ dùng dần. Tên nhóc nhà ngươi còn lo lắng cái gì nữa chứ?”

“...”

Được Bạch lão nhắc nhở, Kim Hậu mới liên tục nhớ ra là tinh thần lực của hắn đã trở nên cường hãn hơn rất nhiều. Nhờ đó mà mặc dù ở tại thời điểm hiện tại, hắn chỉ có thực lực bát tinh Giả Nguyên cảnh, thế nhưng việc luyện ra đan được nhị phẩm đã là chuyện hoàn toàn khả thi đối với hắn.

Trong quá trình luyện được, mặc dù ma lực là một yếu tố rất quan trọng, thế nhưng nếu chỉ có mỗi ma lực không thôi thì vẫn chưa đủ. Yếu tố đi kèm theo đó cũng quan trọng không kém chính là tinh thần lực.

Tinh thần lực vốn được tăng trưởng theo mỗi một giai vị thực lực. Vì lẽ đó mà nếu như luyện được sư muốn tấn cấp thì họ buộc phải tăng cường thực lực, đột phá lên một cảnh giới mới thì may ra mới có cơ hội.

Một khi đột phá lên một giai vị mới, tiềm thức của các luyện được sư sẽ được mở rộng, từ đó tinh thần lực cũng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. Phần còn lại thì hoàn toàn phụ thuộc vào việc người đó có thể tự mình thành công luyện chế ra đan được để tấn cấp luyện được sư rồi.

Việc tinh thần lực của Kim Hậu đột ngột tăng mạnh giúp cho hắn không còn bị hạn chế bởi vì thực lực quá thấp. Hơn nữa hắn còn có Bạch lão hướng dẫn chỉ điểm cùng với thủ pháp luyện đan bằng ma kỹ Viêm Long Vũ Càn Khôn. Cho nên Kim Hậu cuối cùng cũng đã lấy được cho mình một chút tự tin.

Sau khi đã thông suốt mọi chuyện, Kim Hậu bây giờ mới đi vào vấn đề mà hỏi Bạch lão:

“Vậy... sư phụ. Phương pháp mà người muốn nói ở đây là gì ạ?”

“Phương pháp này rất đơn giản thôi. Nếu như không thể tìm được Kim Tiên Lẽ Thảo thì tại sao lại không thử thay thế nó bằng các loại linh dược khác?” – Bạch lão vừa phát ra cười nhẹ đầy thâm ý, vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Phương Pháp Duy Nhất (2)

Trong giới luyện dược thuật, cấu trúc của các thành phần dược liệu dùng để luyện chế đan dược và dược tề được chia ra làm ba loại tiêu chuẩn gồm: Chủ dược, phụ dược và dẫn dược.

Trong đó, chủ được chính là phần trọng tâm của mỗi một loại đan được và được tề. Lấy chủ được làm gốc, tất cả phụ được và dẫn được đều là những thành phần hỗ trợ, trợ giúp cho chủ được cấu tạo thành đan được, được tề hoàn chỉnh. Nếu như hình dung một cách thật đơn giản thì chủ được chính là cái khung để tạo ra đan, được.

Vì thế mà khi nghe Bạch lão gợi ý muốn áp dụng phương thức thay thế chủ được, Kim Hậu liền có cảm giác quá mức khó tin.

Xuyên suốt thời gian cấp sách theo học luyện được thuật từ Bạch lão, Kim Hậu rất nhiều lần đã được chứng kiến những thủ pháp tinh diệu, những mẹo vặt tưởng chừng rất nhỏ nhưng lại rất hiệu quả và cách thức luyện đan vô cùng tài tình của lão.

Đặc biệt nhất trong số đó chính là bí quyết thay thế linh được dùng để đề phòng trường hợp cấp bách nếu như bị rơi vào tình cảnh thiếu thốn nguyên liệu cần thiết. Và đó cũng chính là bài học khiến cho Kim Hậu cảm thấy ấn tượng nhất.

Có thể nói rằng, đây là một bí quyết độc quyền mà chỉ có một mình Bạch lão nắm giữ. Nếu như không có sự hướng dẫn, chỉ bảo bằng các phương pháp độc môn của lão thì không ai trên đời này có thể biết cách dùng các linh được khác để thay thế cho những thành phần gốc trong đan phương cả.

Được Bạch lão tận tâm truyền thụ và giảng dạy, Kim Hậu đã dần dần tiếp thu và nắm bắt được một chút kiến thức về bí quyết này. Tuy nhiên hẳn cũng chỉ được Bạch lão chỉ dạy cho cách thay thế hai thành phần hỗ trợ là phụ được và dẫn được mà thôi. Còn chuyện dùng linh được khác để thay thế cho chủ được thì hẳn thậm chí còn không bao giờ dám nghĩ tới điều này.

Như đã nói như trên, chủ được chính thành phần quan trọng nhất trong quá trình luyện chế đan được. Nếu như thay thế chủ được bằng loại linh được khác thì dĩ nhiên là luyện đan sẽ không thể thành công được rồi bởi vì thiếu đi thứ quan trọng nhất thì làm sao có thể thành đan?

Mặc dù Kim Hậu cũng đã lơ mơ tự đoán biết được trình độ luyện được thuật của Bạch lão rất cao thâm, hẳn là đã đạt tới một loại cảnh giới mà có lẽ hẳn chẳng thể nào tưởng tượng được. Dầu vậy, lần này Kim Hậu vẫn cứ bị Bạch lão làm cho kinh ngạc thêm một phen nữa.

“Ặc! Sư phụ, ý người muốn dùng thứ khác để thay thế Kim Tiên Liễm Thảo sao?!” – Kim Hậu khiếp sợ tới nỗi tròn cả hai mắt – “Nhưng mà nó chính là chủ được của Tinh Mạch đan cơ mà? Nếu người dùng các loại linh được khác để thay thế thì còn gì là Tinh Mạch đan nữa?!!!”

“Nếu dựa theo lý thuyết thông thường thì quả thật dùng linh được khác để thay thế cho chủ được đúng là điều khó mà có thể tin nổi. Thế nhưng người cũng đừng có quên, luyện được thuật vốn đã là một hành động trái với quy luật tự nhiên. Mà luyện được sư chúng ta thì lại là những người muốn đi ngược lại với ý trời. Vì vậy mà tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra, cho dù điều ấy có khó tin đến cỡ nào đi chăng nữa.”

“Nếu như là đan được có phẩm cấp cao hơn thì vì sư tuyệt đối sẽ không cho phép người dùng cách này. Bất quá, Tinh Mạch đan cho dù có trân quý tới cỡ nào đi chăng nữa thì nó cũng chỉ là một viên đan được nhị phẩm mà thôi, hoàn toàn vẫn nằm trong khả năng của người...” – Nói tới đây, Bạch lão thoáng dừng lại một chút rồi lại tiếp tục - “...Phương pháp cơ bản vẫn như cũ, không có gì khác biệt. Chỉ cần tìm ra các loại linh được có đặc tính cần thiết, sau đó cần thận luyện hóa thêm một viên ma hạch nhị phẩm rồi cuối cùng dung hợp tất cả lại làm sao cho hỗn hợp của chúng có được hiệu quả và tính chất giống như là hỗn hợp được lực của Kim Tiên Liễm Thảo là xong thôi. Chẳng phải quá dễ dàng sao?” - Bạch lão kiên trì, giải thích tận tình cho Kim Hậu.

Không thể không công nhận, những lời mà Bạch lão vừa nói không chỉ có tính thuyết phục, mà lại còn vừa có đạo lý thâm sâu. Kim Hậu dĩ nhiên cũng không thể không đồng tình với những điều ấy. Đồng thời trong lòng hẳn cũng thầm nề phục Bạch lão bởi những ý tưởng táo bạo mà có lẽ chỉ một mình lão mới dám nghĩ, dám làm ra.

Thế nhưng sau khi nghe Bạch lão nói tới đoạn phương pháp luyện chế, Kim Hậu cũng liền cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ.

Quá trình luyện chế phụ được và dẫn được dùng để thay thế cũng không có đơn giản giống như Bạch lão tuyên bố xanh rờn như vậy. Để chế ra được hỗn hợp được lực thay thế có hiệu quả giống y hệt như nguyên bản thì đòi hỏi người luyện chế phải có kinh nghiệm, biết nắm bắt thời điểm thích hợp, khi nào thì cần phải dung hợp, khi nào thì cần phải hạ nhiệt ngọn lửa, tỉ lệ linh được, sự cân bằng giữa tính chất .v.v... Và quan trọng hơn hết chính là phải biết thuần thực không chế ma lực cùng tinh thần lực thật tỉ mỉ. Bởi vì chỉ cần sai một công đoạn dù chỉ là nhỏ nhất thôi thì cũng sẽ làm cho toàn bộ công sức đổ hết xuống sông xuống biển. Thậm chí trường hợp xấu nhất còn có thể xảy ra là người luyện chế sẽ bị phản phê, từ đó dẫn tới những hậu quả vô cùng khó lường.

Chính vì việc luyện chế phụ được và dẫn được thay thế đã khó như vậy, Kim Hậu thật sự chẳng thể nào tưởng tượng nổi được việc luyện chế chủ được thay thế sẽ còn khó khăn tới mức nào.

“Sư phụ, có thể đối với người việc này chỉ cần phát tay một cái là xong. Thế nhưng mà đối với con thì lại là cả một kỳ công mà không phải cứ muốn là làm ngay được.” – Kim Hậu cười khổ nói.

“Chỉ cần người vận dụng tốt tất cả sở học mà ta đã dạy trong thời gian qua thì tất sẽ thành công thôi... Không thì cứ coi như đây là một bài kiểm tra tổng kết mà vì sư dành cho người đi, ta thật rất muốn nhìn xem thời gian qua người đã học được những gì. Hơn nữa đây cũng là cách duy nhất để cứu chữa cho cô bé này. Nếu như tên nhóc nhà người ngại khó không muốn làm thì thôi vậy.” – Bạch lão nói với một thanh âm vô cùng thân thiện.

Nghe Bạch lão đã nói hết mức như vậy, Kim Hậu cũng không chẳng cần suy nghĩ gì thêm. Hắn chỉ khẽ thở dài ra một hơi rồi gật đầu đồng ý đáp:

“Sư phụ, nếu như người đã nói tới nước này thì con còn có lựa chọn nào khác nữa sao? Thôi được, con hứa sẽ cố gắng hết sức mình. Cho nên xin người hãy hướng dẫn cho con phải làm gì trước tiên đi ạ.”

Đã biết rất rõ tính tình cùng với cách hành xử của Kim Hậu, Bạch lão cũng không có cảm thấy ngạc nhiên gì cho lắm khi mà hắn lập tức đáp ứng ngay

mà không có tỏ ra băn khoăn một chút nào.

“Ha Ha, thật hiếm khi mới thấy tên nhóc nhà người thiếu tự tin như thế này. Hãy tự tin vào khả năng của mình một chút đi chứ? Chẳng lẽ đệ tử do ta đào tạo ra lại bất tài như thế sao? Người có thể làm được nhiều thứ hơn mình tưởng đấy” – Bạch lão vừa cười, vừa động viên Kim Hậu – “Còn bây giờ, hãy nghe cho kỹ đây. Đầu tiên người phải tìm tới một nơi...”

Đã ba giờ trôi qua kể từ khi Kim Hậu đi vào trong phòng. Ngọc Dung vẫn cứ túc trực tại phòng khách suốt từ lúc đó tới giờ.

Mặc dù nàng rất tin tưởng Kim Hậu, thế nhưng mà chờ lâu như vậy mà vẫn chưa thấy hắn đi ra ngoài, cộng thêm sự lo lắng cho sức khỏe của Tiểu Dương. Vì vậy mà Ngọc Dung càng lúc càng cảm thấy bồn chồn, đứng ngồi không yên.

“Sao lâu vậy ta? Bình thường có ai xem bệnh tới tận vài tiếng đồng hồ lận như thế này đâu?” – Ngọc Dung vừa nhíu chặt lại đôi lông mày thanh tú của mình, vừa lẩm bầm tự nói.

Mà Liễu An Bình ngồi ở ngay bên cạnh nàng tuy cũng cảm thấy rất lo lắng. Tuy nhiên nếu so với Ngọc Dung thì bà lại tỏ ra khá là bình tĩnh.

“Thôi nào Dung, luyện được sư xem bệnh hẳn là có chỗ khác với thầy thuốc thông thường. Cháu cố kiên nhẫn thêm một chút đi.” – Liễu An Bình khẽ nhỏ giọng, trấn an Ngọc Dung.

“Dạ vâng... chắc là vậy ạ.”

Kẹt...!

Ngay khi Ngọc Dung vừa mới ưỡ ỏi đáp lời xong thì đúng lúc này, cánh cửa căn phòng của cô nhóc Tiểu Dương bất chợt khê kéo kẹt mở ra. Kể đó Kim Hậu liền xuất hiện với một bộ dáng rất cẩn thận bước nhẹ, đi ra bên ngoài để tránh không gây tiếng động.

“Sao rồi? Tình hình Tiểu Dương làm sao rồi? Liệu bệnh của em ấy có chữa được không?”

Vừa thấy Kim Hậu khép cửa phòng lại, Ngọc Dung liền vội vàng đứng ngay dậy rồi nôn nóng liên tiếp hỏi hắn.

“Ồ kia Dung, đừng có vô lễ như vậy chứ. Để cho cậu ấy nghỉ ngơi một chút đi.”

Mặc dù nói như vậy với Ngọc Dung, thế nhưng Liễu An Bình vẫn không thể dẫu được ánh mắt mong chờ nhìn chăm chăm vào Kim Hậu.

Thấy được thái độ chờ mong của hai người, Kim Hậu hơi cau nhẹ lông mày, vẻ mặt thoáng chần chừ trong một khoảnh khắc ngắn. Tuy nhiên rất nhanh, hắn liền thay đổi thay đổi thái độ bình ổn trở lại.

“Xin cô và Ngọc Dung cứ bình tĩnh. Cháu có tin vui cho mọi người đây. Nhờ có bí pháp truyền của sư phụ cháu mà Tiểu Dương sẽ được chữa khỏi hoàn toàn!” – Kim Hậu mỉm cười nói.

Vừa nghe Kim Hậu nói xong, Liễu An Bình lập tức triệt để bị thất thố còn hơn cả Ngọc Dung đang đứng ở bên cạnh. Đồng thời hai hàng nước mắt cũng bắt đầu chậm rãi tự mình lăn dài xuống hai đôi gò má tiều tụy của bà.

“Thật sao... cháu nói thật đấy chứ?!!!” – Liễu An Bình run rẩy hỏi.

“Híc! Di bình, cháu nói dối để làm gì cơ chứ? Tại sao mọi người ai cũng có loại thái độ này là sao?”

“A... di xin lỗi. Chỉ là... di vui mừng quá đổi mà thôi. Được vậy thì di mừng quá rồi... Đội ơn ông trời, đội ơn đáng sáng thế đã mở lòng từ bị cứu lấy con gái của con... hức...” – Vừa nghẹn ngào, xúc động nói ra từng chữ, Liễu An Bình vừa ôm mặt òa khóc nức nở.

Đôi lời muốn nói của người viết:

Sau khi Trà mỗ bắt đầu viết lách trở lại, cũng có một số độc giả comment, nhắn tin động viên giúp cho Trà mỗ lấy lại tinh thần rất nhiều. Thế nên Trà mỗ trước là muốn xin đa tạ các quý độc giả đã quan tâm tới bộ truyện này. Và sau là cầu mong các bạn hãy quan tâm nhiều hơn nữa. Bởi vì mình viết dựa trên sở thích và sự ủng hộ từ phía người đọc. Mọi người cũng thấy đấy, nếu như viết lách một câu truyện mà chẳng có ai thêm đọc thì cố gắng để làm cái gì cơ chứ nhỉ? Thà tự mình tưởng tượng hay đi dành thời gian làm việc gì đó bổ ích hơn có phải tốt không. Nói chung mong các quý vị độc giả hãy chiều có và nhiệt tình hơn nữa. Chỉ có những phản hồi cùng với sự động viên từ phía các bạn mới tiếp thêm động lực cho Trà mỗ cố gắng hơn nữa mà thôi.

Và gần đây Trà mỗ có nhận được một câu hỏi rất quan trọng của một bạn như sau: Tại sao vài chục chương đầu của bộ truyện Trà mỗ lại câu cú lung tung và dùng tên, văn phong sắc mùi convert loạn xạ như vậy?

Nhân đây Trà mỗ muốn xin tự thanh minh một chút về vấn đề nhưế nhối này. Qua gần một năm viết lách, bộ truyện Vô Biên đại lục phiêu lưu ký đã trải qua rất nhiều lần thay đổi và chỉnh sửa gần như là toàn bộ.

Đúng vậy, Trà mỗ đã chỉnh sửa lại rất nhiều lần và cho tới thời điểm hiện tại, tuy những chương đó vẫn còn một số lỗi và vẫn còn chưa được hoàn hảo nhưng so với lúc mới viết thì Trà mỗ tự thấy đã khá hơn và đọc dễ hiểu hơn rất nhiều.

Vấn đề nằm từ chương một cho tới chương sáu mươi (thì phải) tên nhân vật và cách viết.v.v... đã được chỉnh sửa và chăm chút lại. Cho nên ngoài những trang Trà mỗ tự tay đăng lên thì những trang đăng truyện khác xem ra vẫn còn giữ lại những chương chưa truyện được chỉnh sửa.

Tất nhiên Trà mỗ cũng không có cảm và muốn áp đặt các trang khác đăng truyện của Trà mỗ, ngược lại Trà mỗ tôi còn rất cảm ơn họ đã giúp mình truyền tải rộng rãi bộ truyện tới bạn đọc. Thế nhưng chất lượng của những chương đầu, lúc mà chúng chưa được chỉnh sửa vô cùng thậm tệ. Nó còn có thể khiến cho một số bạn đọc mới dọa chạy mất dép (xấu hổ quá đi)

Bởi vì lẽ đó mà Trà mỗ cũng xin chân thành khuyên các quý trang hãy up lại từ chương một cho tới chương sáu mươi.

Chất lượng của chúng tuy không phải là cực tốt nhưng xem chừng còn khá hơn rất nhiều so với những chương đang đăng tại các quý trang. Nếu như up lại thì đọc giả sẽ dễ đọc hơn, lượng view từ đó cũng có thể tăng lên nhiều hơn. Vừa lợi cho quý trang mà lại còn vừa lợi cả cho Trà mỗ. Nói chung đôi bên cùng có lợi. Thế nên nếu như các quý trang quan tâm tới những điều này thì Trà mỗ cầu xin các vị hãy up lại từ chương một cho tới chương sáu mươi.

Một lần nữa, xin chân thành đa tạ các quý vị độc giả đã hiểu và quan tâm tới Trà mỗ. Đồng thời cũng rất mong các trang đăng truyện khác sẽ để ý tới vấn đề khiến cho Trà mỗ đau đầu này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Kim Ngân Thương Hội

Lại một lần nữa, Kim Hậu lại phải ngồi kiên nhẫn ở một bên để chờ đợi Ngọc Dung đang ra sức an ủi Liễu An Bình bởi vì bà đang xúc động quá mức. Đồng thời hẳn cũng âm thầm cảm thấy may mắn khi mà đã đưa ra một quyết định rất đúng đắn.

Đối với một người dễ bị cảm xúc lay động như Liễu An Bình, nếu như để cho bà biết được toàn bộ sự thật về tình trạng của cô nhóc Tiểu Dương thì Kim Hậu thật không dám tưởng tượng nỗi hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế nào.

“Haiz...”

Khẽ bùi ngùi thở dài ra một hơi. Cũng chẳng hiểu vì sao khi mà ngồi quan sát Liễu An Bình đang vui sướng tới mức phát khóc vì biết tin cô con gái của mình có thể được khỏi bệnh, Kim Hậu tự dưng lại chợt nhớ tới cả hai người mẹ từ kiếp trước cho tới kiếp này của hẳn.

Có lẽ ở trên thế gian này, không có một người cha, người mẹ nào mà không mong muốn đứa con của mình có được một tuổi thơ hạnh phúc. Được trưởng thành, khôn lớn dưới bàn tay chăm sóc ân cần của họ.

Thế nhưng với Kim Hậu thì những điều ấy lại quá đổi xa xỉ. Mặc dù là người đã trải qua hai kiếp sống, thế nhưng mà hẳn chưa bao giờ được trọn vẹn tận hưởng tuổi thơ ở bên cha mẹ thân sinh của mình.

Ngâm ngùi lật lại những ký ức nhạt nhòa từ kiếp trước, Kim Hậu liền nhớ tới người mẹ chưa bao giờ được gặp mặt của mình. Theo như lời kể của cha hẳn kể lại thì khi bà vừa mang thai hẳn tới tháng thứ tám thì không may bị cuốn vào một vụ tai nạn. Kết quả là do cú va chạm trong vụ tai nạn đó quá mạnh cho nên mẹ của hẳn không những bị chấn thương thân thể không hề nhẹ mà nó còn khiến cho bà bị trở dạ sớm, từ đó buộc bà phải sinh non.

Mặc dù việc bà không bị sảy thai đã là một điều rất may mắn, thế nhưng ở đời luôn luôn chẳng bao giờ có thứ gì, điều gì được công bằng cả. Cũng bởi vì lâm vào tình trạng nguy kịch cho nên lúc được đưa vào bệnh viện, mẹ của hẳn bị buộc phải đứng trước hai sự lựa chọn vô cùng nghiệt ngã:

Một là bà phải từ bỏ hẳn, từ bỏ cái thai thì các bác sĩ mới có thể bắt đầu tập trung điều trị cho chấn thương từ vụ tai nạn. Hai là bà sẽ sinh hẳn ra nhưng tính mạng của bà cũng sẽ không thể bảo toàn được bởi tình thế không cho phép.

Tất nhiên, giữa hai sự lựa chọn nghiệt ngã đó, bà đã không ngần ngại đánh đổi mạng sống của mình để cho hẳn được ra đời. Và thời điểm khi hẳn cất tiếng khóc chào đời cũng chính là lúc bà nhắm mắt xuôi tay lìa đời vĩnh viễn.

Mà kể cả khi được đầu thai tới kiếp này, Kim Hậu cũng chỉ được ở cùng với mẹ đẻ của mình vẹn vẹn có một năm thời gian. Sau đó thì bà cũng ra đi vĩnh viễn không bao giờ trở lại.

Có nhiều khi Kim Hậu rất cảm hận ông trời, cảm hận cả số phận đã chơi đùa quá đáng với cuộc đời của mình. Hẳn cũng tự hỏi vì có gì mà hẳn phải chịu đựng những sự bất hạnh này đến cả hai kiếp sống?

Càng suy nghĩ về điều này, Kim Hậu lại càng cảm thấy xót xa ở trong lòng. Những sự việc đau thương ấy đã khiến cho cả cõi tâm hồn của hẳn hình thành một khoảng trống khó có thể lấp đầy.

Tuy nhiên Kim Hậu lại không hề hay biết rằng, ở một góc nào đó bên trong khoảng trống ấy. Có một “thứ gì đó” đang chậm rãi sinh trưởng, lớn dần lên nhờ vào những ý nghĩ và xúc cảm tiêu cực của chính bản thân hắn.

Trong lúc Kim Hậu vẫn còn đang thả mình, đắm chìm ở bên trong những dòng ký ức đau thương thì đúng lúc này, bỗng có một thanh âm kêu gọi vô cùng chói tai vang lên một cách vô cùng đột ngột ở trong đầu của hắn:

“Kim Hậu! Người hãy mau tỉnh lại ngay cho ta!!!”

Cũng tại vì Bạch lão bỗng dưng lên tiếng quá đường đột vì vậy mà Kim Hậu cũng không thể tự chủ được hành động của mình. Chỉ thấy sau nghe được tiếng gọi ấy của lão, hắn liền giật bản mình đứng phắt ngay dậy rồi thốt cả ra thành tiếng:

“Hơ?!!! Dạ, sư phụ?!!! Người gọi con ạ?”

Hành động bất thình lình này của Kim Hậu cũng lập tức khiến cho Liễu An Bình và Ngọc Dung phải kinh ngạc, chú ý nhìn về phía hắn.

“Có chuyện gì vậy? Cậu bị làm sao thế?” – Ngọc Dung vừa chớp mắt liên tục, vừa hỏi.

Liễu An Bình ngồi bên cạnh nàng cũng vội vàng lấy tay lau khô đi nước mắt rồi tỏ ra vô cùng khó hiểu, chờ đợi Kim Hậu giải thích.

“Ồ... à thì... ờ, ờ...” – Kim Hậu gãi đầu, cười gượng nói – “Ngại quá. Tại mệt quá nên cháu nhắm mắt nghỉ ngơi thiếp đi một chút. Ai ngờ lại nằm mơ...”

Dĩ nhiên, với câu trả lời miễn cưỡng ấy của Kim Hậu làm sao có thể qua mắt Ngọc Dung cho được? Nàng chỉ cần quan sát qua sắc mặt vẫn còn rất tươi tỉnh của hắn thôi là đã biết chắc hắn đang nói dối rồi. Thế nhưng thay vì truy vấn, Ngọc Dung cũng chỉ lẳng lặng ném cho hắn một cái nhìn đầy ngờ vực mà thôi.

Còn về phần Liễu An Bình, bà cũng không hề nghi ngờ hắn nói dối cho nên mới liền có lời quan tâm hỏi:

“Nếu như cháu cảm thấy mệt thì để đi bảo cái Dung chuẩn bị giường để cho cháu nằm nghỉ. Còn nếu như cháu cảm thấy đói thì để đi làm cho cháu một chút thức ăn...”

Trước lời mời xem chừng có chút hơi nhiệt tình của Liễu An Bình, hắn bèn từ chối khéo bằng cách thay đổi chủ đề của cuộc nói chuyện:

“Dạ thôi, cháu cảm ơn ý tốt của dì nhưng mà cháu thật sự không cần đâu ạ. Quan trọng hơn là nếu dì đã cảm thấy khá hơn rồi thì bây giờ cháu muốn nói rõ hơn về chuyện của Tiểu Dương.”

Vừa nghe thấy Kim Hậu nhắc tới chuyện của Tiểu Dương, thái độ của Ngọc Dung và Liễu An Bình đều lập tức trở nên khá là nghiêm trọng. Sắc mặt của họ lại xuất hiện sự lo lắng như lúc ban đầu.

“Nếu vậy thì cháu cứ nói đi. Dì xin nghe...” – Liễu An Bình cố gắng tỏ ra bình tĩnh nói.

“Dạ vâng, nhưng trước hết cháu xin được nói rõ cho hai người biết một chuyện, rằng Tiểu Dương không hề bị bệnh.” – Kim Hậu ngồi khoanh tay lại rồi nói.

“Không bị bệnh? Cậu nói thế là sao? Vậy thì vì có gì mà em ấy lại bị như thế suốt hai năm trời chứ?” – Ngọc Dung nhướn mày, có chút không hiểu.

“Cứ bình tĩnh. ...” – Kim Hậu hướng sang nhìn Ngọc Dung hỏi – “Trước hết cô hãy trả lời cho tôi một câu hỏi. Có phải trước khi Tiểu Dương bắt đầu xuất hiện những triệu chứng lạ như thế này thì có phải em ấy đã ăn một thứ gì đó giống như là... quả đào đúng không?”

“Hm. ...” – Ngọc Dung thoáng rơi vào trầm tư một lúc, sau đó nàng tự dưng tỏ ra vô cùng kinh ngạc nhìn Kim Hậu với một ánh mắt khó tin mà hỏi – “Làm sao cậu lại biết được? Đúng là hai năm trước bác Lục có đem về cho hai chị em chúng tôi một quả đào khá lớn sau một chuyến đi săn. Thậm chí tôi còn nhớ lúc đó cũng không có ăn một miếng nào mà nhường hết toàn bộ cho Tiểu Dương... Có lẽ nào...?”

“Đúng vậy” – Kim Hậu gật đầu, nhấn mạnh đáp – “Nguyên nhân chính là do quả “Đào” ấy mà ra. Đó thực ra là một loại linh dược quý hiếm có được lực khá là mạnh mẽ. Mà Tiểu Dương cũng không phải là một người tu luyện nên sau khi ăn vào chẳng thể luyện hóa được nguồn dược lực ấy. Vì thế mà em ấy mới bị như vậy.”

“Thế thì bây giờ chúng ta phải làm thế nào đây?” – Liễu An Bình lại sốt sắng hỏi.

“Nói chung một số linh dược cần thiết để cho cháu luyện chế đan dược chữa cho em ấy... khá là khó tìm. Cho nên nhân đây cháu muốn được biết ở Minh Công đế quốc này có chi nhánh phòng đầu giá của Kim Ngân thương hội không ạ?”

“Cái gì? Kim Ngân thương hội?!!!” – Cả Ngọc Dung lẫn Liễu An Bình đều không hẹn mà cùng đồng thanh thốt lên khi mà vừa nghe Kim Hậu nhắc tới cái bốn chữ này.

Theo như Kim Hậu được biết sơ qua từ Bạch lão thì Kim Ngân thương hội là một thế lực buôn bán khổng lồ thuộc sở hữu của Trịnh gia, một đại gia tộc Đông Kinh rất thần bí và cũng rất lâu đời trên đại lục.

Tuy Kim Ngân thương hội nắm giữ rất nhiều mạng lưới buôn bán đa dạng về mọi mặt. Thế nhưng công việc chủ yếu khiến cho họ có được tiếng tăm vang dội khắp nơi lại là chủ trì đấu giá.

Với sự uy tín vững chắc đã được tạo dựng qua biết bao thế hệ cùng các dịch vụ, chế độ bảo mật tuyệt đối cho khách hàng. Phòng đấu giá của Kim Ngân thương hội luôn là nơi được tất cả mọi người khắp nơi trên đại lục tin tưởng, gửi gắm những bảo vật, vật phẩm trân quý của mình để đem lên sàn đấu giá. Chỉ cần ở nơi nào có thành phố, thành thị phát triển phồn hoa thì ở đó nhất định sẽ xuất hiện chi nhánh phòng đấu giá của họ.

Vì lẽ đó mà Bạch lão mới khuyên Kim Hậu bước đầu tốt nhất là nên tìm tới phòng đấu giá của Kim Ngân Thương hội bởi tại đó hẳn có thể tìm được rất nhiều các chủng loại linh dược đa dạng được đem lên đấu giá. Hơn nữa, nếu như may mắn thì Kim Hậu còn có cơ hội gặp được Kim Tiên Liễm Thảo chân chính chứ chẳng cần phải dùng tới cách thay đổi linh dược tổn công, tổn sức kia.

Mặc dù vậy, tìm kiếm linh dược kiểu này lại cực kỳ tốn kém bởi dù sao thì đây cũng là phòng đấu giá, ai trả giá cao hơn thì người đó thắng. Thế nhưng hiện tại Kim Hậu cũng chẳng còn lựa chọn nào khác bởi vì hẳn cũng không còn có bao nhiêu thời gian nữa. Cô nhóc Tiểu Dương chỉ còn sống được vẹn khoảng hai tháng thời gian nữa mà thôi, nếu như muốn cứu cô bé thì Kim Hậu phải nhanh chóng gom đủ những loại linh dược cần thiết để luyện chế ra Tinh Mạch đan càng sớm càng tốt.

Trở lại với tình hình hiện tại. Chứng kiến thấy phản ứng kỳ lạ của hai người, Kim Hậu cảm thấy có chút lầy lăm lăm nên bèn hướng về phía tới Liễu An Bình hỏi:

“Vâng, chính là... Kim Ngân thương hội. Chẳng lẽ có vấn đề gì sao hả dì? Hay là ở Minh Công đế quốc này không có chi nhánh của họ?”

Đáng tiếc là Liễu An Bình lúc này vẫn còn đang sững người, ngồi sững sốt nên Ngọc Dung mới bèn nhanh nhẹn thay bà giải đáp cho Kim Hậu:

“Có, tất nhiên là có rồi. Ở cái Minh Công đế quốc này thì cái tên Kim Ngân thương hội nổi như cồn ai mà chả biết. Đó là một thương hội có lực kinh tế có thể nói phủ khắp đế quốc và có sức ảnh hưởng vô cùng lớn. Mặc dù họ chỉ đặt một chi nhánh tại kinh thành của Minh Công quốc nhưng nghe nói hai vị chủ quản tại đó có một vị cao thủ có thực lực Linh Nguyên cảnh cửu phẩm đỉnh phong còn vị kia thì lại là một luyện dược sư tứ phẩm. Chính vì thế mà ngay cả hoàng gia của đế quốc cũng phải rất kính nể Kim Ngân thương hội tới vài phần. Phòng đấu giá của họ thì cũng không cần phải bàn, đó là nơi mà chỉ có các đại gia có tiền đầy túi mới có thể bước vào để tranh giá các chủng loại kỳ trân dị bảo. Thế mà bây giờ cậu bảo muốn tới đó để kiếm mua linh dược thì chúng ta phải đào đâu ra kim tệ để đi tranh giá bây giờ?”

Được Ngọc Dung giải thích khá là tường tận về tình hình của Kim Ngân thương hội tại Minh Công đế quốc, Kim Hậu cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc thâm nghĩ:

“Chà, chỉ là một chi nhánh thôi mà đã có một tứ phẩm luyện dược sư và một cao thủ Linh Nguyên cảnh cửu phẩm tọa trấn. Xem ra thế lực này quả thật đúng là không đơn giản một chút nào...”

Vừa xoa cằm, vừa nhường mày trầm tư thêm một lát nữa. Kim Hậu cuối cùng cũng đành thở nhẹ ra một hơi rồi nói:

“Việc kiếm tiền tôi sẽ cố nghĩ cách, hơn nữa cô cũng đừng quên tôi là một luyện dược sư. Thế nên nếu như cần thiết tôi có thể luyện chế một vài thứ để đem đi bán cũng được.”

“Ấy chết! Như thế làm sao được?” – Liễu An Bình lúc này cũng đã thanh tỉnh trở lại cũng vội vàng lên tiếng – “Cháu tới xem bệnh miễn phí cho con gái của dì là tốt lắm rồi. Vậy mà bây giờ lại để cháu phải bỏ tiền từ công sức của mình thì dĩ thật sự không thể nhận nổi được đâu.”

Đáp lại lời từ chối của Liễu An Bình, Kim Hậu vẫn điềm đạm thuyết phục bà:

“Dì Bình, xin dì đừng từ chối lòng tốt của cháu. Tiểu Dương là một cô bé tốt, tuy rằng chỉ vừa mới gặp em ấy chưa được bao lâu nhưng cháu thật lòng rất muốn giúp đỡ em ấy. Hơn nữa nhân cơ hội này cháu cũng muốn luyện chế đan dược để tăng thêm một chút kinh nghiệm ít ỏi của bản thân mình. Dì cũng biết đây, có công mài sắt có ngày nên kim mà. Thôi thì cứ coi như là một công đôi việc đi dì ạ.”

“Nhưng mà...” – Liễu An Bình vẫn cảm thấy rất khó xử.

Thấy Liễu An Bình vẫn còn chần chừ, Ngọc Dung bèn lấy hai đôi bàn tay mềm mại của mình nhẹ nhàng nắm lại đôi tay có chút hơi thô ráp của bà rồi nhẹ giọng khuyên bảo:

“Dì Bình, thôi thì nếu người ta đã có lòng như vậy thì Dì cứ nhận đi. Dù sao thì tên này vẫn còn nợ cháu... rất rất là nhiều chuyện, thôi thì cứ để cho cậu ta lấy công làm lãi cũng được.”

Kim Hậu tất nhiên cũng hiểu được câu nói đầy thâm ý này của Ngọc Dung bao hàm rất nhiều ý tứ “riêng tư” khác. Chỉ là việc trước mắt hẳn đang cần phải thuyết phục Liễu An Bình tiếp nhận sự trợ giúp của mình vẫn nên đành phải cố nhắm mắt hùa theo.

“Dạ phải, đúng là như vậy... ạ” – Khuôn mặt của Kim Hậu trở nên hơi cứng ngắc lại.

Liễu An Bình cũng là một người phụ nữ rất tinh ý. Bà chỉ thoáng nhìn Ngọc Dung một chút, kể đó lại quay sang nhìn Kim Hậu thì cũng không khỏi thầm đoán già đoán non rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra giữa hai người trẻ tuổi này.

“Nếu hai đứa đã nói vậy thì... dĩ trăm sự nhờ cả vào các cháu vậy. Thật lòng mà nói, nếu Tiểu Dương có mệnh hệ gì thì chắc dì cũng không thể sống nổi

được nữa... Cho nên đi đành phải mặt dày mà chịu ơn hai đứa các cháu vậy...” – Khẽ gật đầu, thở dài ra một hơi. Liễu An Bình rút cuộc cũng không có từ chối nữa mà thẳng thắn nhận lời, đồng ý.

Thấy nghe Liễu An Bình trịnh trọng nói như vậy với mình, Ngọc Dung liền tỏ ra có chút không vui, hờn dỗi nói:

“Dì Bình, dì lại thế nữa rồi. Giữa chúng ta còn phải bàn chuyện ơn huệ nữa sao? Chẳng lẽ đi coi cháu không xứng là người trong nhà?”

“Góm, cái con bé này. Lại như thế nữa rồi. Cháu ít ra cũng phải để cho dì triết lý trước mặt người ta một chút có được không hả?” – Vừa nhẹ nhàng cười xòa một tiếng trước câu nói đùa của Ngọc Dung, Liễu An Bình vừa lấy ngón trỏ day nhẹ lên giữa trán của cô nàng. Đồng thời trên gương mặt của tiểu tụy của bà cũng đã bớt căng thẳng hơn trước rất nhiều.

“Thôi được rồi, có gì cứ để sau hẵng nói. Mặc dù bây giờ đã quá trưa rồi nhưng chắc hai đứa vẫn chưa có ăn gì phải không? Hay là để đi xuống bếp đi làm cái gì cho hai đứa ăn nhé?” – Liễu An Bình bỗng đề xuất hỏi.

“Dạ vâng, cháu cũng không khách sáo đâu ạ.”

Kim Hậu đã nằm trên liệt trên giường liên tiếp hai ngày với cái bụng rỗng cho nên hẳn cũng không có từ chối lời mời này.

“Vậy thì để cháu phụ cùng dì.” – Ngọc Dung cũng nhanh nhẹn nói.

Cơ mà khi cô nàng vừa mới định đứng dậy thì đã Liễu An Bình bỗng xua tay, cản lại nói:

“Cháu cứ ngồi đây tiếp chuyện với Hậu đi, dì nấu com bằng tay chứ có phải bằng chân đâu mà cần trợ giúp?” – Nói xong bà liền nhào mình đứng lên rồi chống gậy chậm rãi đi thẳng về hướng gian nhà bếp.

Chờ cho Liễu An Bình đã đi khuất khỏi tầm mắt, bấy giờ Ngọc Dung mới quay, sang nhìn về phía Kim Hậu bằng một ánh mắt đầy nghiêm túc, nói:

“Bây giờ cậu có thể nói cho tôi toàn bộ tình hình thực sự của Tiểu Dương được rồi đấy.”

“Hả? Cô nói cái gì cơ? Tôi không hiểu?” – Kim Hậu mặc dù hơi giật mình nhưng vẫn giả vờ ngờ ngạc hỏi ngược lại.

“Cậu không cần phải giả ngốc nữa đâu, hãy mau kể hết ra đi. Nếu không thì đừng có trách tôi vô tình.” – Ngọc Dung bỗng lạnh giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Cười Duyên

Bầu không khí bên trong cả gian phòng khách lúc này đang chìm trong một mảng vô cùng tĩnh lặng. Kim Hậu không nói, Ngọc Dung cũng không hỏi. Hai người cứ thế đứng tơ mắt, độ mắt nhìn nhau khoảng vài phút đồng hồ.

“...”

“Thế cô dựa vào cái gì mà sao lại đi đặt nghi vấn với tôi như vậy?” – Rốt cục thì sau một hồi trầm mặc, Kim Hậu vẫn là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí im ắng này trước tiên.

Đáp lại câu hỏi của hắn, Ngọc Dung khẽ nheo mắt đứng khoanh tay lại rồi trả lời một cách khá là cụt lùn:

“Trực giác!”

“Ặc!...”

Câu trả lời rất ngắn gọn ấy của cô nàng khiến cho Kim Hậu nhất thời bị chết lặng. Đồng thời ở trong lòng hắn cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi trước cái thứ được gọi là “trực giác của phụ nữ” này.

“Xem ra ở kiếp trước có câu: “Không gì có thể nhạy bén hơn so với trực giác của phụ nữ.” quả thật đúng là không có sai một chút nào.” – Kim Hậu lắc đầu cười khổ thầm nghĩ.

Sở dĩ Kim Hậu cố giấu không nói ra toàn bộ sự thật về tình trạng của cô nhóc Tiểu Dương cũng là bởi vì hắn không muốn để cho Liễu An Bình và Ngọc Dung phải bị nhận một cú sốc tinh thần. Thế nhưng Kim Hậu lại không thể ngờ được chỉ bằng vào cái thứ được gọi là trực giác này mà Ngọc Dung lại phát hiện ra được hắn đang cố che giấu điều này.

Đối diện trước thái độ kiên trì và cũng rất vô cùng cứng rắn của Ngọc Dung, Kim Hậu cũng chẳng còn có lý do gì để mà giấu diếm thêm nữa. Hắn chỉ

đánh thở nhẹ ra một hơi rồi tầm tắc nói:

“Tôi vốn định chờ cho tới khi mình luyện đan cho Tiểu Dương xong thì sẽ nói cho cô hết mọi chuyện. Thế nhưng nếu như cô đã nóng lòng muốn được biết như vậy thì tôi có một tin cực xấu đây dành cho cô đây. Theo như chuẩn đoán thì Tiểu Dương chỉ còn sống được thêm có hai tháng thời gian nữa mà thôi, thế nên... Ồ! Này, cô có sao không vậy? Ấy...”

Khi mà Kim Hậu vừa mới nói tới đoạn Tiểu Dương chỉ còn sống được có hai tháng nữa thì cả người Ngọc Dung bỗng đột nhiên buồn rầu giống như là không còn một chút sức lực nào cả. Ngay sau đó nàng liền bị nghiêng người, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống đất bởi vì không thể tự giữ vững thăng bằng của chính mình nổi được nữa. Thế nhưng rất may là Kim Hậu đã kịp thời phản ứng lại. Liền ở trong khoảnh khắc Ngọc Dung đang trầm mình, ngã xuống thì hắn đã rất nhanh tay ôm trọn lấy cả thân hình mảnh khảnh của nàng vào trong lòng của mình.

Hấp!

“Phù! Suýt nữa thì... này, cô bị làm sao thế? Tỉnh táo lại đi nào?!”

Nằm gọn ở bên trong lòng ngực của Kim Hậu, Ngọc Dung cũng không có làm ra một hành động chống cự nào cả. Nàng chỉ cứ thế dựa mặt vào trong ngực của hắn rồi bắt đầu lặng lẽ chảy nước mắt.

Cảm nhận được những giọt lệ đang thấm thấu qua vạt áo của mình, Kim Hậu cũng không khỏi lắc đầu thở dài ra một tiếng. Việc duy nhất mà hắn có thể làm lúc này im lặng và cho nàng mượn bờ vai của mình để giải tỏa mà thôi.

Phải mãi một lúc sau, Ngọc Dung mới chột nhẹ giọng buồn bã lên tiếng:

“... Tất cả đều là tại tôi... nếu như tôi không nhường hết quả đào oái oăm ấy cho Tiểu Dương thì có lẽ tình hình cũng không có nghiêm trọng như bây giờ...”

“Đừng có nên tự trách bản thân mình như vậy. Người không biết không có tội...” – Kim Hậu an ủi nói.

“... Vừa nãy cậu nói có cách chữa cho Tiểu Dương... đó không phải là lời nói dối có phải không?” – Ngọc Dung lại lí nhí hỏi.

“Phải, tất cả những gì tôi vừa nói lúc nãy đều là sự thật. Mặc dù cách này của tôi hứa hẹn sẽ gặp rất nhiều khó khăn nhưng đó chính là cơ hội duy nhất để có thể chữa khỏi tận gốc di chứng tai quái này cho Tiểu Dương... Chỉ cần cô tin tôi thì mọi sẽ có cách giải quyết thôi...”

“... Ừm, tôi tin cậu...” – Ngọc Dung khẽ gật nhẹ đáp – “Thật xin lỗi vì đã nặng lời với cậu... chỉ là do tôi quá lo lắng cho Tiểu Dương nên không thể kiềm chế được mình... Cậu đừng có để ở trong lòng nhé...”

“Nếu như tôi để ở trong lòng thì đã không giúp cô rồi.” – Vừa nói, Kim Hậu vừa nở một nụ cười hiền hậu nói - “Mà cô cũng thôi đừng mỵ nhân kẻ với tôi nữa đi. Tôi không có bỏ của chạy lấy người đâu mà sợ...”

“Ồ... không, tôi không có... tôi thật...”

Nghe thấy Kim Hậu nói như vậy, Ngọc Dung bèn vội vàng ngẩng đầu lên để định thanh minh với hắn. Chỉ là vừa lúc nhìn thấy được nụ cười đầy ấm áp của Kim Hậu, nàng liền nhất thời cảm thấy vô cùng ngỡ ngàng.

Chẳng hiểu sao mà mọi sự phiền muộn ở trong lòng của nàng bỗng đột nhiên bị tiêu tan hết hầu như chẳng còn. Nụ cười ấy đem đến cho nàng một cảm giác giống như là một vầng thái dương đang dùng những tia nắng ấm áp để xuyên thủng qua màn trời đầy mây đen, u tối bên trong cõi lòng của mình vậy.

“Phải... phải rồi, vừa nãy chính là tôi đang giả vờ để đánh lừa cậu đó. Không nghĩ trông cậu ngốc như vậy mà cũng không phải là một kẻ đại gái...” – Vừa nói, Ngọc Dung vừa hốt hoảng nhảy ra từ lòng ngực của Kim Hậu. Một bên thì lại vừa vội lấy tay lau đi những giọt nước mắt vẫn còn vương lại trên gương mặt đang cố gượng cười của mình.

Tất nhiên, Kim Hậu tự dung mở lời nói đùa một câu như vậy chủ yếu cũng là nhằm mục đích để cho Ngọc Dung không phải cảm thấy bị xấu hổ vì để lộ ra mặt yếu đuối của mình.

Lý do mà Kim Hậu lại làm như vậy cũng là tại hắn hiểu được Ngọc Dung vốn là một cô gái rất mạnh mẽ nhưng ở bên trong phần nội tâm của nàng thì lại chẳng khác gì như một mảnh thủy tinh rất dễ vỡ. Cũng chính vì vậy mà hắn rất không muốn lại một lần nữa phải nhìn thấy một bộ dạng suy sụp tinh thần của Ngọc Dung giống như lần gặp gỡ ở trong ma thú rừng vài ngày rậm trước. Thậm chí điều này có lẽ còn có thể gây ảnh hưởng không tốt tới việc hệ trọng trước mắt. Thế nên Kim Hậu mới phải nói như vậy để động viên và vực dậy tinh thần của nàng.

Còn Ngọc Dung, bản thân nàng cũng là người rất tinh ý. Cho nên khi chứng kiến thấy Kim Hậu vừa cười, vừa nói ra những lời như vậy. Nàng liền lập tức hiểu được dụng ý của hắn nên mới hùa theo nói như vậy.

Chỉ có điều là tiếp theo đó thì cả hai người im lặng trốn tránh ánh mắt của nhau bởi vì không biết phải nói gì tiếp trong cái tình huống mất tự nhiên này.

“Này, Dung ơi!!! Cháu xuống giúp dì bung mâm cơm lên đi nào.”

Đúng lúc này, từ phía dưới gian bếp bỗng truyền tới tiếng gọi của Liễu An Bình. Giống như được giải thoát khỏi vòng vây, Ngọc Dung liền vội quay người bước nhanh ra khỏi gian phòng khách. Bỏ lại Kim Hậu chỉ biết đứng cười khò, nhìn ở phía sau.

“Thật là không thể hiểu nổi... con gái lúc nào cũng có thể dễ dàng thay đổi cảm xúc một cách dễ dàng như thế này sao?” – Kim Hậu vừa khẽ lẩm bẩm tự nói, vừa lấy vạt áo lau đi những giọt mồ hôi lạnh đang chậm rãi xuất hiện ở trên trán.

“Hừm, không ngờ tên nhóc người lại cười duyên đến thế. Ta dám cam đoan là người chỉ cần gặp cô nàng nào cũng cười như thế thì cuộc đời người sẽ hoàn toàn là một màu đấy. Chỉ là màu hồng hay màu đen thì tất cả đều phụ thuộc hết cả vào cách người hành xử thế thôi... Khặc, khặc!” – Giọng nói mang đầy ý tứ đùa cợt của Bạch lão bỗng đột nhiên vang lên trong đầu Kim Hậu.

“...”

Kim Hậu không có tâm trạng để đi đâu khẫu với lão nên đành từ chối không đưa ra kiến nghị.

Sau khi ăn một bữa cơm giản dị do Liễu An Bình tận tình chiêu đãi, Kim Hậu không có nán lại ở đó thêm nữa bởi vì hắn còn phải đi lo một vài công tác chuẩn bị cho chuyến đi kinh thành sắp tới.

Mà Liễu An Bình cũng rất hiểu được Kim Hậu còn phải bận bịu làm rất nhiều chuyện trước khi đi cho nên bà cũng không có níu kéo giữ hắn ở lại.

Về phần Ngọc Dung, tuy rằng cô nàng cũng rất muốn đi cùng để phụ giúp cho hắn. Chỉ là ngặt một nỗi nàng lại không thể để mặc cả gia đình nhà ông bác rĩa rữa trong hoàn cảnh khó khăn như thế này được. Điều này cũng khiến cho Ngọc Dung cảm thấy vô cùng áy náy với Kim Hậu khi mà tất cả mọi chuyện lại cứ thế đẩy hết sang cho hắn như vậy. Suy cho cùng thì vẫn là nàng nhờ vả hắn chứ không phải là hắn nhờ nàng.

Tất nhiên, Kim Hậu cũng rất hiểu và đồng thời thông cảm cho Ngọc Dung. Hơn nữa một số việc mà hắn sắp đi làm cũng không có tiện để cho người khác được biết nên dù cho cô nàng có đòi đi theo thì hắn cũng sẽ từ chối mà thôi.

Khi vừa mới bước chân ra khỏi cổng nhà ông bác rĩa rữa, Kim Hậu liền nén lại một chút đầu khí vào ngực rồi sau đó thì huýt mạnh một cái. Tức thì chưa đầy vài cái hít thở trôi qua, Hòa Nhi chẳng biết từ hướng nào mà bỗng xuất hiện trước mặt hắn một cách vô cùng chớp nhoáng.

“Đi thôi bạn hữu, chúng ta cùng quay lại ma thú rừng rậm nào.” – Kim Hậu vừa nói, vừa ân cần vuốt bộ lông đỏ rực của Hòa Nhi.

“Àng!” – Hòa Nhi cũng đồng thời sủa nhẹ một tiếng để tỏ ý tuân lệnh.

Vốn ban đầu Kim Hậu còn dự định muốn ghé qua y quán để tới thăm và tiện thể xem qua vết thương của ông ta nặng, nhẹ tới mức nào. Tuy nhiên hắn lại bị Bạch lão thúc dục phải nhanh chóng đi lấy về cái xác của Thanh Cự Mãng Xà và quan trọng hơn hết chính là đồa Thanh Thủy Diễm Liên Hoa để tránh đêm dài lắm mộng.

Số là trước khi Kim Hậu được Ngọc Dung đưa về trấn để trị thương sau trận chiến, Bạch lão cũng đã kịp cố dốc ra một ít linh lực của mình để âm thầm bố trí một cái ma pháp trận ngăn cả không cho ma thú tiếp cận tới vùng đầm nước. Thế nhưng điều đó cũng không cho phép Kim Hậu có thể cứ thế cứ vút bỏ những thứ quý giá ở tại đó lâu hơn được. Dù sao thì Bạch lão lúc này đang lâm vào trạng thái suy yếu nên cái ma pháp trận ấy có thể tan biến bất cứ lúc nào. Tới lúc đó có con ma thú nào đó xuất hiện rồi thân nhiên cuồn đi hết tất cả mọi thứ thì hắn là hắn sẽ khóc không ra nước mắt mất.

Song hành cùng với Hòa Nhi rảo bước trên con đường dẫn tới cửa rừng, Kim Hậu cũng bắt gặp rất nhiều ánh mắt kỳ lạ của người dân trong trấn và các đội dong binh. Từ kính nể, sợ hãi hay thậm chí là khó tin cũng đều có cả.

Tin tức Lang Hồ dong binh đoàn bị tiêu diệt từ cách đây vài ngày trước đã lan tỏa ra khắp nơi trong trấn. Lúc đầu cũng có rất nhiều người cười nhạo và cho rằng đó chỉ là tin vịt không đáng nghe bởi vì Lang Hồ dong binh đoàn trong ý thức của bọn họ chính là bá chủ không có ngại vàng của toàn bộ cái Lâm Sơn trấn này. Thực lực của anh em nhà họ Lưu mạnh mẽ như thế nào thì không ai mà không biết.

Chỉ là không lâu sau đó, toàn bộ Lâm Sơn trấn đã bị bàng hoàng khi mà có rất nhiều người chứng kiến thấy cảnh tượng một số các thành viên trong Lang Hồ dong binh đoàn đang thừa cơ vớt tài sản từ trong sơn trại tổng bộ của chính bọn họ. Tới đây thì tất cả mọi người rốt cuộc mới vỡ lẽ ý thức được Lang Hồ dong binh đoàn thật sự đã xong rồi. Vì vậy mà suốt hai ngày qua sơn trại của Lang Hồ dong binh đoàn đã bị “dọn dẹp sạch sẽ” tới không còn một mảnh gỗ. Đồng thời thông tin một thiếu niên xóa sổ cả đội dong binh mạnh nhất trấn cũng chính là đề tài nóng hổi nhất để cho mọi người bàn luận suốt những ngày qua.

Mặc dù đang bị trở thành tâm điểm săn soi của rất nhiều người. Thế nhưng Kim Hậu lại chẳng hề quan tâm tới những điều vặt vãnh như thế này. Hắn cứ như vậy thân nhiên rảo bước mà đi, hoàn toàn bỏ hết mọi ánh mắt, mọi lời bàn tán của những người ven đường.

Cơ mà đúng lúc này, bỗng có một thân ảnh lực lưỡng bước ra từ trong đám đông rồi ngang nhiên đứng chắn lại ngay trước mặt của Kim Hậu.

“Này thằng nhóc, có phải mày chính là người đã tự nhận mình xóa sổ Lang Hồ Dong binh đoàn có phải không?” – Một giọng nói ồm ồm còn khó nghe hơn cả tiếng lộn rống phát ra từ phía tên này.

Đối diện với kẻ đang muốn gây phiền toái với mình, Kim Hậu cũng chỉ chậm rãi ngửa mặt lên để đánh giá gã thoáng qua một lượt.

Tên này có ngoại hình rất là cao lớn và đô con. Đặc biệt là cơ bắp ở hai tay của hắn phát triển tới quá khổ so với bình thường. Mặt mày của gã trông cũng vô cùng hung tợn. Ngoài ra ở giữa cái lỗ mũi tẹt của gã còn ghim một cái vòng nhỏ bằng đồng khiến cho vẻ mặt của tên này vốn đã rất “nguy hiểm” thì nay lại càng “nguy hiểm hơn”.

“Không phải là tự nhận mà là chính tay tôi đã xóa sổ lũ cặn bã đó. Sao nào ông chú? Cần tìm tôi để muốn hỏi cái gì sao?” – Kim Hậu vừa nhàn nhạt nói, một bên thì lại vừa... ngoáy tai.

“Hừ, lão lêu! Chỉ bằng cái thằng nhóc vất mũi còn chưa sạch như mày mà đòi làm được như thế sao? Để tao dạy dỗ cho mày chừa cái thói nói láo đi nhé!” – Gã đô con thấy được thái độ chẳng thèm để vào mắt của Kim Hậu đối với mình thì liền giận giữ, quát tháo ầm ĩ hết cả một góc phố. Đồng thời khí tức ngũ tinh giả nguyên cảnh cũng ào ạt tuôn trào ra khỏi cơ thể của gã cũng chứng tỏ đây chính là một sự uy hiếp trắng trợn.

“Ài, thì ra đây là dạng “bắp to mà óc như quả nho” mà mọi người vẫn hay nói đây sao? Quả thật đúng là còn “ảo” hơn so với trong tưởng tượng...” – Kim Hậu thấy tên này chỉ biết gây chuyện mà chẳng thèm để ý tới sự chênh lệch thực lực của đôi bên thì cũng không khỏi ngán ngẩm lấy mà tay vỗ nhẹ lên trán.

“Hả? Thằng nhóc kia? Mày vừa mới bóp xẹp cái gì vậy?”

Lần này Kim Hậu cũng chẳng buồn nói dài dòng với tên này nữa, ý niệm của hắn chỉ vừa mới khẽ động, Hắc Long kiếm liền lập tức từ bên trong nhẫn không gian xuất hiện ra ngay trong tay của hắn.

Trước ánh mắt tham lam của gã đô con đang thèm thuồng nhìn vào chiếc nhẫn không gian trên tay của mình, Kim Hậu chỉ nhón nhẹ dùng một tay vung hai nhát kiếm trông cực kỳ nhẹ nhàng và thoải mái. Kế đó thì hắn bỗng bất thành linh quang cả thanh Hắc Long Kiếm về phía gã đô con.

Tất cả mọi người đứng chứng kiến xung quanh cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu trước hành động kỳ lạ này của Kim Hậu. Mà gã đô con thấy Kim Hậu quăng thanh kiếm của hắn về phía mình thì cũng theo phản xạ dang tay ra để đỡ lấy nó.

Rầm!

Khi thanh Hắc Long kiếm chỉ vừa mới lọt vào tay của gã đô con thì tên này liền lập tức bị đè ngửa, ngã chổng vó xuống mặt đất một cách cực kỳ nặng nề. Một màn đầy bất ngờ này khiến cho ai nấy nhìn thấy cũng phải trợn mắt, há mồm vì không thể tin nổi.

“A... Cứu... cứu ma... mạng...” – Gã đô con khản khoản, cổ kêu cứu nói.

Mặc dù đã vận chuyển hết sức khí trong người tới mức tối đa thế nhưng gã đô con cũng chỉ có thể khẽ nhấc thanh kiếm này lên vài phân khỏi người mình mà thôi. Cảm giác lúc này của gã giống như là đang bị cả một tảng đá nặng vài trăm cân đang đè mạnh lên ngực của mình vậy.

Nếu như không nhìn thấy vẻ mặt thống khổ, đỏ au cùng với hơi thở khó nhọc của gã đô con thì mọi người sẽ còn tưởng hai người này đang thông đồng diễn trò. Chẳng ai có thể ngờ được thanh kiếm đen sì tưởng chừng nhẹ nhàng, chẳng nặng được bao nhiêu cân này của Kim Hậu lại có thể đè người của gã đô con trông vô cùng nặng nề như thế kia.

Chậm rãi tiến tới bên cạnh gã đô con, Kim Hậu khẽ nở một nụ cười nhạt mà nói với gã một câu:

“Lần sau muốn làm cái gì thì xin cảm phiền hãy động não một chút, ông chú to con ạ.”

Nói xong, hắn liền nhấc thanh Hắc Long kiếm ra khỏi người của tên này. Sau đó lại thần nhiên vung vẩy thêm vài nhát kiếm để tạo ra tiếng rít gió có thể nghe thấy rõ mồn một rồi cuối cùng mới ngênh ngang rời khỏi đám đông vẫn còn đang bị sốc trước những gì mà họ đã tận mắt chứng kiến thấy

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: hỏa Nhi Huyết Mạch

Sau khi rời khỏi Lâm Sơn Trấn, Kim Hậu cùng Hỏa Nhi liền quay về sơn cốc trong ma thú rừng rậm. Trời lúc này cũng gần tối.

Hắn lại bắt đầu nấu bữa tối chuẩn bị. Ăn tối xong xuôi, ba người Kim Hậu quay quần bên đống lửa. Hỏa Nhi thì nhắm mắt ngủ say, Kim Hậu thì đưa mắt nhìn lên trời ngắm sao, Bạch Lão thì nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe tới khoảng thời gian sắp tới, Kim Hậu khẽ thở dài, đưa mắt nhìn quanh sơn cốc này.

Trong mắt hắn dần hiện rõ lên từng hình ảnh đã trải qua trong mấy tháng gần đây. Lần đầu giết người, gia nhập dong binh đoàn của ông chú Lục Khai Sơn, đối chiến Hắc Mao Hùng, gặp gỡ Ngọc Dung, bị đuổi giết, chạy trốn, phản kích rồi cuối cùng lọt vào cái sơn cốc này.

Rồi lại trong sơn cốc này điên cuồng tu luyện, ngày ăn đắng, đêm nuốt cay. Tiếp đó lại chứng kiến trận chiến của hai ma thú tứ giai, gặp gỡ Hỏa Nhi, rất nhiều chuyện khác cho đến khi giải quyết được ân oán với Lang Hồ dong binh đoàn.

"Này Hậu. Người đang hoài niệm sao?" - Bạch Lão mờ mắt, nhìn vào đồ đệ của mình, khẽ hỏi.

"Con cũng chỉ cảm thán thôi." - Kim Hậu thở ra một hơi.

"Sắp tới người tính làm sao??" - Lão không muốn cái tâm trạng không tốt này kéo dài thêm chút nào nữa.

"Con muốn tới Minh Công Đế Đô." - Kim Hậu liền cười tươi rồi nói.

Thế nhưng sắc mặt hần bỗng trầm lại nhìn sang Hòa Nhi một hồi lâu nói tiếp.

"Nhưng mà Hòa Nhi con không biết an bài thế nào. Để nó ở đây thì tội nghiệp quá. Mà đem đi tới Đế Đô thì sợ những thế lực khác dòm ngó, có khi còn chặn cướp." - Kim Hậu liền thở dài.

"Haha. Vấn đề này thì người không phải lo. Có hai cách." Bạch Lão liền cười.

"Thứ nhất, nếu mang theo không tiện, người có thể "nhờ" đám Miêu Hầu Tử kia chăm sóc hộ Hòa Nhi. Có cái tài nấu ăn của người, bọn chúng đảm bảo đồng ý."

Kim Hậu nghe vậy liền gật gù. Miêu Hầu Tử rất thông minh, lại sống theo bầy đàn cho nên rất nhiều ma thú cũng phải e ngại chúng. Nếu nhờ chúng chăm sóc hộ Hòa Nhi thì vô cùng ổn. Thế nhưng Kim Hậu chưa vội, bởi vì mới là cách thứ nhất, cho nên hần vẫn chăm chú lắng nghe.

"Thứ hai, ma thú có huyết mạch cao thường có thể thu nhỏ lại. Hòa Nhi cũng không ngoại lệ. Chỉ cần thu nhỏ lại, ta bế tức của nó lại, nhìn chỉ thoát giống con chó nhỏ thôi." - Bạch Lão liền cười hắc hắc, ra vẻ có học thức vô cùng. Mặc dù là lão đúng trí thức uyên bác thật.

"Hóa ra là vậy. Vậy thì chọn cách hai đi. Dù sao con cũng đã hứa với mẹ Hòa Nhi là chăm sóc cho Hòa Nhi rồi." - Kim Hậu không hề do dự chọn ngay cách thứ hai.

"Ta cũng biết người sẽ chọn cách này mà. Bây giờ cần người một chút." - Bạch Lão lúc này đáng vẻ cười trên nỗi đau của người khác vậy.

"Hà??" - Kim Hậu có chút ngơ ngác.

"Hòa Nhi mặc dù có huyết mạch Thiên Viêm Lang nhưng vẫn chưa kích thích. Để kích thích hoàn toàn thì cần rất nhiều thứ nhưng lúc này chỉ cần kích thích một phần nhỏ thôi." - Bạch Lão liền nói, có điều vẫn chưa đề cập đến trọng tâm.

"Sư phụ nói vòng vo quá. Nói thẳng ra là con cần phải làm gì??" - Kim Hậu có chút bức bối. Vị sư phụ này rất khoái trá khi làm người ta hồi hộp.

"Đơn giản thôi. Muốn kích thích huyết mạch, cần phải tìm Huyết Vân Thảo, sau đấy cho Hòa Nhi ăn vào, ta làm vài thứ nữa là được. Vì vậy... người đi tìm đi. Ta sẽ chuẩn bị trước vài thứ."

Bạch Lão liền điểm chỉ vào trán Kim Hậu, một luồng thông tin chạy vào não hần. Sau đấy lão liền phát tay đuổi thẳng cổ Kim Hậu bay ra sơn cốc, đồng thời lấy luôn chiếc nhẫn trữ vật trên cổ hần.

...

Sáng hôm sau, Kim Hậu trở về sơn cốc, trên khuôn mặt hần đầy rẫy vết tích. Khuôn mặt có chút hốc hác, mặt mũi, quần áo thâm. Nguyên một đêm đi tìm Huyết Vân Thảo cho đến gần sáng hần mới nhớ tới con Mãng Lục kia cũng đánh phải chạy tới đó thu về.

"Sư phụ. Huyết Vân Thảo, xác con Mãng Lục với đóa Thanh Thủy Diễm Liên Hoa, con cũng đã đem về."

Nói xong, mặc kệ đang ở đâu, hần liền lăn đùng ra ngủ. Nhìn thấy hần như vậy, Bạch Lão cũng không nói gì nữa, quay sang nhìn Hòa Nhi nói:

"Đem hần vào trong. Lát nữa đợi hần tỉnh lại sẽ bắt đầu kích thích huyết mạch của người."

Ngủ một mạch tới tận trưa, mặt trời lúc này đã lên đỉnh đầu, Kim Hậu vừa mới mở mắt ra, ý thức đang mơ hồ thì giọng nói của Bạch Lão vang lên:

"Đánh răng, rửa mặt kỹ càng rồi theo ta."

Kim Hậu nghe vậy liền gật gù nhanh chóng đánh răng, rửa mặt rồi đi theo Bạch Lão ra ngoài. Lúc này, hần thấy Hòa Nhi đang nằm một chỗ, xung quanh nó có vô số hoa văn, chữ chỉ chít.

"Sư phụ. Cái này là..." - Tò mò, Kim Hậu liền mở miệng hỏi.

"Cái này là một tiểu trận được viết từ Viễn cổ chú ngữ. Thăng huyết trận. Dùng để sơ bộ kích thích huyết mạch. Trong yêu tộc như Long tộc, Phượng hoàng tộc,... đều có một bộ trận thế này, dùng để kích thích huyết mạch tộc nhân khi vừa ra đời." - Bạch Lão nhàn nhạt trả lời.

"Ồ. Hay thật. Đúng là thế gian cái gì cũng có thể a." - Kim Hậu khẽ than.

"Nói rất hay. Thế nên lo mà dẹp cái tự ti qua một bên đi. Đồ đệ của ta dạy không thể nào một viên nhị giai đan được cũng không thể luyện ra. Người tự tin, liền có thể." - Bạch Lão liền hừ một tiếng. Mặc dù lão rất thương thức Kim Hậu nhiều thứ, nhưng cái tính tự ti của hần thì lão rất khó chịu. Vì vậy,

nếu có cơ hội, lão liền phải xây dựng tự tin cho hắn, có thể hắn mới đi xa được.

"Aha..." - Kim Hậu bị rắn dạy cũng không dám cãi lại, hắn chỉ cười khổ, tay thì gãi đầu. Nhưng ít nhiều Kim Hậu hắn cũng cảm động, sư phụ lúc nào cũng lo lắng cho hắn, chỉ là không có rõ ràng thôi. Yêu cho roi cho vọt mà.

"Không nói nữa. Ngồi xuống đây." - Bạch Lão liền chỉ tay về bên trái Hỏa Nhi, chỗ đó cũng có một tiểu trận.

Kim Hậu liền ngồi xuống ngay ngắn trong tiểu trận. Hắn nhìn Bạch Lão thắc mắc.

"Sư phụ. Tại sao con phải ngồi đây??" - Hắn cũng có chút tò mò nhìn về hỏa văn, Viên cổ chú ngữ trên tiểu trận này.

"Kích thích huyết mạch sẽ gây đau đớn với yêu thú. Ngươi và Hỏa Nhi đã ký Khế ước bình đẳng, cho nên đau đớn này sẽ chuyển qua ngươi. Đây cũng là một cái kỳ ngộ. Để xem ngươi chịu tới đâu." - Bạch Lão liền nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: luyện Tạng

"Kỳ ngộ??" - Kim Hậu đưa đôi mắt hiếu kỳ của hắn về phía Bạch Lão.

"Đúng. Kỳ ngộ. Thiên Viêm Lang trong truyền thuyết cũng là một dị thú. Truyền thuyết lưu lại một câu: Chân Long cuồng ngạo, Phượng Hoàng niết bàn, Viêm Lang thiêu nguyệt, Thiết Hùng liệt địa,..." - Bạch lão nói tới đây liền nhìn Kim Hậu.

Kim Hậu lúc này đang trở mặt, tai vênh hết lên để nghe Bạch lão nói. Bởi vì kiến thức này với hắn rất là mới mẻ. Bạch lão liền nói tiếp.

"Chân Long, sức phá hoại lẫn phòng ngự của chủng tộc này bá đạo tuyệt luân, một trảo xuất ra, thiên địa rung chuyển. Phượng Hoàng có Niết Bàn Hóa, sức hồi phục của chúng phải gọi là mất thường có thể thấy, vô cùng kinh dị. Hỏa Lang lửa của chúng bá đạo, thiêu đốt mọi thứ, được so sánh ngang với thiên địa chi hỏa Di Hóa nguyên tố. Nếu được bài danh, Thiên Viêm có thể lọt vào top 10. Thiết Hùng thì khỏi nói, một thân lực lượng của chúng ngay cả Chân Long cũng phải có chút e ngại, bởi vì Thiết Hùng là con của Đất Mẹ. Ngoài ra còn rất nhiều chủng tộc yêu thú khác, về sau có dịp ta sẽ nói cho." - Bạch lão liền giải thích cặn kẽ.

"Ồ. Vậy tức là nếu sư phụ kích thích huyết mạch của Hỏa Nhi, thì Thiên Viêm sẽ giúp con đạt được kỳ ngộ?? Vậy kỳ ngộ đó là gì??" - Kim Hậu nghe xong liền hỏi vấn đề mấu chốt nhất.

"Thiên Viêm giúp ngươi rèn luyện nội tạng. Nên nhớ rằng nội tạng rất mềm yếu, thân thể dù mạnh cỡ nào nhưng nội tạng vỡ nát cũng xong. Cho nên kỳ ngộ này có thể giúp ngươi rèn luyện nội tạng cứng một chút, so với đồng giai ngươi có thể chiếm nhiều lợi ích." - Bạch lão nhìn chăm chăm vào Kim Hậu, để xem sắc mặt hắn có hoảng sợ hay không. Bởi vì luyện tạng sơ suất thì chỉ có nước chết. Thế nhưng lão lại thấy Kim Hậu có vẻ rất bình tĩnh.

"Vậy là sư phụ muốn con luyện tạng??" - Kim Hậu không nhanh không chậm nói.

Bạch lão không nói gì, khẽ gật đầu nhằm thể hiện ý đồ. Lòng vô cùng thương thức, khuôn mặt già nua cũng dần mỉm cười hài lòng với tính khí của đồ đệ.

"Sư phụ muốn con đi chết hả?" - Kim Hậu liền quát lên. Bạch lão đang thương thức tính khí đồ đệ, nghe xong câu này liền rút sạch cả cảm xúc.

"Ngươi.... ngươi... đồ không có cốt khí." - Bạch lão tức tối chỉ vào Kim Hậu mắng.

"Thôi đi. Cốt khí thì sao?? Cũng phải còn mạng mới có cốt khí chứ." - Kim Hậu liền nói.

"Ngu xuẩn. Ngươi nghĩ sư phụ là ai hả?? Có ta ở đây thì ngươi làm sao mà chết hả???" - Bạch lão lúc này liền là ầm cả lên.

"Và lại dù thành công cũng gần chết rồi. Sao tu luyện được gì nữa." - Kim Hậu không nhanh không chậm nói.

"Cho ngươi nghỉ hẳn một tuần để hồi phục, chịu chưa??" - Bạch lão đang tức tối liền quát lên. Thế nhưng vừa quát xong, hắn thấy Kim Hậu cười gian tà nhìn hắn liền hồ. - "Không xong. Mắc lừa rồi."

"Sư phụ nói là phải giữ lấy lời đó nha. Được rồi, con luyện." - Kim Hậu cười đắc chí. Hắn nhân cơ hội này kiếm một kì nghỉ ngắn hạn. Đã tu luyện điên cuồng mấy tháng rồi, nên nghỉ ngơi một chút. Dù sao hắn cũng nghĩ là tu luyện nhiều vậy thật nhàm chán, cũng phải nghỉ ngơi để nhìn thế giới này chứ.

"Không ngờ mình chừng tuổi này rồi vậy còn bị mắc lừa." - Bạch lão liền than thở. Sau đó lão liền thu lại tâm tình nói. - "Được rồi. Vì sư đã nói, nhất định sẽ giữ. Được rồi, ngồi xuống, hai tay đặt trước bụng, điều chỉnh trạng thái đạt đến mức tốt nhất đi."

Kim Hậu liền nghe lời, lập tức vận chuyển khí theo lộ tuyến Đầu Pháp Quyết, đem cơ thể làm nóng lên, kinh mạch cơ hồ lúc này đều trải qua hơn mấy

vòng tuần hoàn. Cơ thể hần dần đạt tới trạng thái tốt nhất.

"Nuốt cái này vào." - Bạch lão đưa ra một viên đan dược. Kim Hậu không do dự nuốt vào. Sau đấy lão liền đưa cho Hỏa Nhi Huyết Vân Thảo cho nó ăn vào, rồi liền kết ấn.

Lúc này, tiểu trận liền hoạt động, vô số Chú Ngữ xoay vòng theo trận pháp, từng tia linh khí bắt đầu tích tụ lại thâm nhập dần vào Hỏa Nhi. Bạch lão liền kết ấn một lần nữa, trận pháp bên trong lại chuyển động, bắt đầu quá trình kích thích huyết mạch.

Lúc này, cơ thể Hỏa Nhi bắt đầu có những tia lửa tràn ra, nó bắt đầu rên rỉ chịu đựng. Huyết mạch của nó đang sôi trào, có dấu hiệu muốn thức tỉnh.

Về phía Kim Hậu, Thiên Viêm bắt đầu xuất hiện trên người hần, từ từ thâm nhập vào cơ thể, bắt đầu thiêu đốt. Trên trán Kim Hậu lúc này đầy mồ hôi, cơ thể cũng đỏ hết cả lên, hần nghiêng rặng chịu đựng.

"Vận dụng Đầu Pháp Quyết, đem dược lực chữa trị những nơi bị thiêu đốt." - Bạch lão liền nói.

Kim Hậu nghe lời, liền vận chuyển dược lực tận tình chữa trị những chỗ bị Thiên Viêm phá hoại. Quá trình vô cùng thống khổ. Khỏe miệng hần cũng chảy ra máu tươi.

Bạch lão cũng vô cùng lo lắng, trên tay lão lúc này là hai viên đan dược, Sinh Cơ Đan – Tam phẩm đan dược. Một loại đan dược chữa thương vô cùng hiệu quả, lấy Mộc hệ làm chủ, lấy Thủy hệ làm dẫn, dược lực ôn hòa. Lão phòng hờ hết dược lực cho nên mới luyện ra qua 3 viên.

Mặc dù chỉ là kích thích huyết mạch sơ bộ, nhưng uy lực của Thiên Viêm không phải bàn. Trải qua đợt tẩy luyện này, Hỏa Nhi huyết mạch sẽ nồng đậm hơn một chút, còn Kim Hậu nội tạng sẽ cứng cáp hơn một chút.

Cũng may, huyết mạch của Hỏa Nhi quá ít, kèm theo thực lực của Hỏa Nhi cũng mới có Nhất Giai, cho nên uy lực của Thiên Viêm bị giảm xuống rất nhiều, nhưng cũng đủ để Bạch lão lo lắng.

Bởi vì dù sao, nội tạng vẫn là nơi vô cùng yếu ớt, sơ sẩy một chút là đồ đệ của lão đi đứt, lão làm sao mà không lo lắng được.

Trải qua hơn mười phút, trận pháp lúc này liền đình chỉ, Hỏa Nhi khí tức dần thu liễm lại, Thiên Viêm cũng từ từ tiêu tán. Hỏa Nhi nằm đó, yếu ớt thở ra, nhưng ít nhất nó cũng đã thành công kích thích huyết mạch, tĩnh dưỡng một chút sẽ không sao.

Về Kim Hậu thì Thiên Viêm trong cơ thể hần theo từng huyết đạo đi ra, biến mất. Lúc này, Bạch lão liền ném vào miệng Kim Hậu một viên Sinh Cơ Đan.

Có Sinh Cơ Đan, thương thế nội tạng của Kim Hậu dần hồi phục lại. Lại thêm mười phút, lúc này khí tức của Kim Hậu dần ổn định lại, nhịp thở cũng đều đều. Lực phủ ngũ tạng ít ra cũng đã cứng cáp hơn trước.

Mở mắt ra, Kim Hậu nhìn thấy Bạch lão đang chăm chú nhìn mình, trong ánh mắt của lão có lo lắng liền hóa thành vui mừng. Dù sao, hần cũng đã trải qua bước đầu luyện tạng thành công, Bạch lão sao không vui được.

"Sư phụ. Con biết sư phụ có sở thích kia. Nhưng mà dù gì con cũng là đồ đệ của người. Người cũng đừng đánh chủ ý lên con nha." - Kim Hậu yếu ớt lấy hai tay che ngực, đáng vẻ bị phần cùng sợ sệt thể hiện hết ra ngoài, cứ như một thiếu nữ sắp bị... Khục.

Bạch lão đang vui mừng liền triệt để đen cả mặt, hần nhìn Kim Hậu một hồi liền không nói gì.

"Sư phụ. Người tốt nhất nên giữ a. Để con tìm cho sư phụ một tráng hán cao to, khỏe mạnh, đen nhưng không hôi cho sư phụ "thương thức" có được không??" - Kim Hậu liền sợ sệt nói.

"Dừng. Người nói thêm một câu nữa, ta liền tát người bay khỏi động." - Bạch lão liền thanh đạm nói. Dù sao cũng từng là một cường giả, tâm trí phải kiên định. Cho nên đối với lời nói của đồ đệ, hần mà động nộ thì đúng là vứt sạch cả mặt mũi rồi. - "Người đã luyện tạng một lần rồi. Ít ra bây giờ đồng giai đối chiến, người có lợi rất nhiều. Người cứ nghĩ hai tên đồng giai đánh nhau, lực lượng ngang nhau, thế nhưng một người luyện thân, luyện tạng đến mức biến thái làm cho lực lượng người kia đánh vô như gãi ngứa thì thế nào??"

"Người luyện thân, luyện tạng sẽ ưu thế khi ra đòn, không sợ công kích quá nhiều, triệt để tấn công trấn áp khí thế của người kia??" - Kim Hậu liền đáp.

"Đúng. Bởi vậy vì sư mới đem người luyện tạng một lần. Về sau còn nhiều lắm." - Bạch lão cười gian manh nhìn đồ đệ.

"Hả??" Còn nhiều??" - Kim Hậu thét lên lập tức ngắt xiu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: ngọc Dung Dị Biến??

Sau khi dọn dẹp mọi thứ ở sơn cốc, Kim Hậu nhanh chóng trở lại Lâm Sơn Trấn. Hỏa Nhi lúc này đi kè kè bên cạnh hần tựa con chó nhỏ. Có điều "con chó nhỏ" này màu đỏ nên người khác cũng hơi thắc mắc một chút.

Quay về căn nhà nhỏ của Ngọc Dung, dù sao cũng cần cô nàng đi cùng đến Đế Đô. Một là hần không biết đường, hai là khi luyện chế xong đan dược, cô nàng có thể trực tiếp cầm về cho Tiểu Dương, hần còn có thể đi tới nơi khác, đỡ tốn thời gian và công sức.

Thế nhưng, ngay lúc Kim Hậu vừa tính gõ cửa thì bên trong phát ra từng tiếng đau thống khổ. Nghe vậy hần liền vội vàng trực tiếp xông vào thì thấy Ngọc Dung đang quần quai trên giường, tay cô nàng đang run rẩy cố rướn lấy cái túi da ở trên đầu giường.

"Hậu. Tà thuật tái phát. Mau cho cô nàng uống máu của người." - Bên tai Kim Hậu liền vang lên tiếng nói của Bạch lão.

Tà thuật trên người Ngọc Dung mỗi khi tái phát phải uống máu ma thú để trấn áp nó. Thế nhưng trong một lần, Kim Hậu vô tình cho cô nàng uống máu của hần. Nên là bây giờ tà thuật vẫn còn thì chỉ có nước uống máu của hần để sống sót cho đến khi được giải.

Nghe thế, Kim Hậu liền rút Hắc Long Kiếm ra cắt vào tay một cái rồi nâng đầu Ngọc Dung lên cho cô nàng dễ uống. Nhìn Ngọc Dung mê man uống máu của mình, Kim Hậu có một cảm giác gì đó không nói nên lời.

"Về sau phải làm sao đây?? Minh không thể nào túc trực mãi bên cạnh cô nàng." - Kim Hậu trái lo, phải nghĩ. Đúng là hần không thể mãi bên cạnh Ngọc Dung mỗi lúc cô nàng phát bệnh. Mà cô nàng thì lại không thể sống nếu thiếu máu của hần.

Ngọc Dung lúc này không hề đeo chiếc mặt nạ, để lộ một nửa tựa thiên thần, nửa kia tựa quỷ sứ. Thế nhưng trong mắt Kim Hậu thì cô nàng không hề quái dị, xấu xí.

Cái hình ảnh Ngọc Dung bất chấp, liều mạng bảo vệ mình một mạng, và cái hình ảnh Ngọc Dung khóc lóc, quỳ xuống năn nỉ Lưu Tuân kia tha mình một mạng dần hiện lên trong tâm trí Kim Hậu. Một người xa lạ, quen biết chưa được bao lâu, lại vì mình mà hết lòng bảo vệ, lại vì mình là quỷ xuống cầu xin.

Đối với Kim Hậu, Ngọc Dung là người bạn đầu tiên ở hai kiếp, cũng là người con gái đầu tiên ở hai kiếp, vì hần mà làm những điều như thế. Khẽ nhìn Ngọc Dung ngủ thiếp đi sau khi uống máu của mình, ánh mắt của Kim Hậu có chút gì đó khác lạ.

Lúc này, bỗng dị biến xảy ra, nửa khuôn mặt quỷ của Ngọc Dung từ từ biến đổi. Không còn xấu xí, biến dạng nữa mà dần dần trở nên hồng hào, da dẻ mịn màng. Ngọc Dung lúc này tựa như một tiên nữ giáng trần đang ngủ say vậy. Có điều vẻ đẹp kia còn mang theo một nét dã tính khiến cho trông ngược của Kim Hậu bất chợt liền đỏ dòn.

"Sư phụ. Người xem." - Kim Hậu liền kêu lên, giọng vô cùng hoảng hốt.

"Chuyện gì." - Bạch lão chưa kịp nói hết câu thì nhìn thấy khuôn mặt Ngọc Dung đã trở nên xinh đẹp vô cùng, không còn giống như lúc trước. Bạch lão ngạc nhiên hỏi - "Chuyện gì xảy ra???"

"Con cũng có biết đâu." - Kim Hậu đáp.

"Để ta xem." - Bạch lão liền đặt tay lên cổ tay Ngọc Dung, truyền khí xem xét bên trong cơ thể của cô nàng.

Qua một hồi lâu, Bạch lão liền rút tay lại, nhìn Ngọc Dung một hồi lâu, rồi nhìn về Kim Hậu, ánh mắt như thể nhìn sinh vật lạ, muốn mổ xẻ kỹ càng hơn.

"Sư phụ. Ngọc Dung thế nào rồi??" - Kim Hậu liền hỏi.

"Không có gì đáng ngại. Tà thuật bỗng nhiên bị đẩy lùi. Mặc dù không nhiều nhưng cũng không còn thể hiện ra ngoài cơ thể nữa." - Bạch lão liền nói. Sau đó hần nhìn Kim Hậu, khẽ nói. - "Biến dị này theo ta đoán là liên quan đến máu của người. Trải qua tẩy luyện của Thiên Viêm, máu người có lẽ bị dị biến đi."

"Dị biến??" - Kim Hậu liền thắc mắc.

"Ừm. Dị biến. Ta cũng không rõ lắm. Có điều là sau này người cần phải trích máu ra rất nhiều. Bởi vì cô nàng này không thể sống mà thiếu máu của người được. Người cũng không thể nào túc trực bên cạnh cô nàng mãi được." - Bạch lão liền nói. - "Để sau khi tới Đế Đô, cố gắng tìm thật nhiều Huyết Hoa Thảo, loại dược thảo này giá cả cũng không mắc lắm. Một bó mười cây cũng cỡ cỡ ngang viên Hồi Khí Đan Nhất Phẩm."

"Huyết Hoa Thảo??" - Kim Hậu nghiêng đầu, dáng vẻ vô cùng nghi vấn.

"Một loại dược thảo giúp bổ sung máu huyết cấp thấp. Có nó, người có thể trích máu ra cho cô nàng này rồi. Ta sẽ truyền cho người phương pháp luyện đan Bổ Huyết Đan sau. - Bạch lão liền nói.

"Được rồi. Quyết định vậy đi. Luyện đan cho Tiểu Dương, trích máu cho Ngọc Dung. Hai nhiệm vụ này cần phải làm được khi tới Đế Đô." - Kim Hậu không do dự liền nói ra.

Bạch lão cũng không nói gì liền tiêu thất đi. Lúc này, khuôn mặt của Ngọc Dung lại trở về bình thường như cũ, vẫn là một bên nửa quỷ, nửa thiên thần.

"Cô thấy sao rồi??" - Kim Hậu mỉm cười nhìn Ngọc Dung.

Ngọc Dung lúc này tỉnh lại, mở mắt ra thì thấy Kim Hậu đang mỉm cười nhìn nàng hỏi thăm. Khuôn mặt thanh tú bỗng nhiên ửng đỏ lên, và càng đỏ hơn khi cô nàng biết mình đang nằm trong vòng tay của người ta.

"Không.. không sao. Tôi.. tôi ổn rồi." - Ngọc Dung lắp bắp, vừa nói cô nàng vừa di chuyển ra khỏi vòng tay của Kim Hậu.

Kim Hậu cười ngượng, đưa tay gỡ đầu, khuôn mặt của hắn cũng có chút đỏ ửng. Dù sao người ta cũng là con gái, mang tiếng là giúp người ta nhưng mà ôm người ta vào lòng như thế thì...

"Ổn rồi thì tốt. Bây giờ cô có thể đi được không?? Chúng ta liền xuất phát, hướng Đế Đô." - Kim Hậu liền chuyển chủ đề.

"Ừm. Tôi cũng chuẩn bị xong rồi. Cơ mà cậu thì chưa." - Ngọc Dung đưa mắt nhìn Kim Hậu.

"Hả??" - Kim Hậu ngạc nhiên nhìn cô nàng.

"Cậu mặc đồ như thế rất dễ gây chú ý. Đi theo tôi, tôi giúp cậu chọn vài bộ để tránh bị chú ý." - Ngọc Dung liền rời khỏi giường. Có điều, sau khi bình tĩnh quan sát, Ngọc Dung thấy Kim Hậu không hề cầm cái túi da kia. - "Lúc này cậu không cho tôi uống.. từ cái túi da kia sao??"

Dù sao cái từ uống máu nói ra từ miệng nghe có vẻ rùng rợn và ớn lạnh. Cho nên Ngọc Dung cũng muốn tránh được bao nhiêu thì tránh.

"À thì.. Tôi cho cô uống ... của tôi." - Kim Hậu cũng cười cười nói tránh đi. - "Lúc tái phát lần trước ấy, tôi lỡ dại. Cho nên từ lúc đó trở đi, cho đến khi nào mà tà thuật trên người cô được giải, thì cô chỉ có thể uống máu của tôi để trấn áp tà thuật."

"Vậy sao?? Hừm.. Vậy thì tốt rồi. Ít ra vị của cậu nó đỡ hơn ma thú. Về sau cho tôi tằm mấy trăm bình là ổn rồi." - Ngọc Dung cười ngây thơ nói.

"Mấy trăm bình??? Cô muốn giết tôi à???" - Kim Hậu hét toáng cả lên.

"Ai bảo cậu làm chuyện đó?? Cậu đừng có hòng mà đem con bỏ chợ. Là một nam nhi đại trượng phu dám làm dám chịu. Muốn rũ bỏ toàn bộ trách nhiệm sao?? Đừng có mơ, cũng đừng có hòng." - Ngọc Dung liền la làng lên, bộ dáng không hề sợ thiên hạ loạn, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

"Trời ạ. Sao mệnh con nó khổ vậy???" - Kim Hậu mặt nhăn nhó trầm nghĩ. Hít vài hơi thở thật sâu, Kim Hậu liền điềm đàm nói. - "Rồi. Được rồi. Vài trăm bình thì vài trăm bình. Tôi chết cũng được. Tôi sẽ đợi cô ở bên kia."

"Hả??? Cậu.... cậu..." - Ngọc Dung mặt mày tái mét nhìn Kim Hậu. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Kim Hậu, cô nàng sợ rằng hắn nói được, làm được thì cái mạng nhỏ mình cũng đi tong.

"Đừng lo. Cùng lắm là chết thôi mà. Làm cô hôn dạ quý với cô cũng được. Ít ra chết cũng có cặp, có đôi." - Kim Hậu cười nói.

"Không không. Đừng, đừng. Chỉ cần mấy chục bình là được rồi. Về sau thiếu thì cậu cho tiếp cũng được." - Ngọc Dung liền xuống nước.

"Vậy à?? Không cần vài trăm bình??" - Kim Hậu cười, nói rất nhẹ nhàng, thế nhưng lọt vào tai Ngọc Dung lúc này thì giống như ác quỷ vậy.

"Không. Chỉ cần vài chục bình thôi." - Ngọc Dung liền nghiêng răng nghiêng lợi, hai bàn tay nắm chặt lại. Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Mạng nhỏ của mình đang phụ thuộc vào người ta, đành phải chịu thôi.

"Được rồi. Vài chục bình. Xin nói thật với cô nhé, tôi cũng tiếc cái mạng nhỏ này lắm." - Kim Hậu bước ra cửa, sau đó liền quay đầu lại, cười vui vẻ nói.

"Cậu... cậu..." - Ngọc Dung cả người run run, khuôn mặt giận dữ đỏ hết cả lên, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Kim Hậu vậy. Có điều thấy Kim Hậu rời đi, cô nàng cũng liền đứng dậy. Khẽ đưa mắt nhìn chiếc mặt nạ đang nằm trên bàn, Ngọc Dung liền cầm lấy đeo lên rồi bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: tiến Tới Đế Đô

Hai người Kim Hậu lúc này đang trên đường đi tới Đế Đô. Lúc này, Kim Hậu đang mặc trên người một bộ trường bào màu trắng. Nhìn dáng vẻ của hắn lúc này giống như một thư sinh nho nhã trời gà không chặt vậy.

"Mặc bộ đồ này cảm giác sao sao ấy." - Kim Hậu liền cần nhần. Hắn không thích mặc bộ đồ này lắm. Bởi vì hắn từng đến từ Trái Đất, nơi có nền văn hóa trang phục phát triển qua ngàn năm. Là một con người hiện đại cho nên các trang phục cổ trang kiểu này hắn không thích mặc.

"Im lặng và mặc đi. Ý kiến ý cò cái gì?" - Ngọc Dung liền lên tiếng. Cô nàng lúc nàng khoác trên người một bộ nữ hiệp màu hồng nhạt. Cùng với mái tóc ngắn màu hồng phấn, tóc mái che nửa khuôn mặt, tóc mai dài tới vai làm cho cô nàng nhìn vô cùng cuốn hút. Chỉ là đằng sau tóc mái của cô nàng đang đeo một chiếc mặt nạ.

"Tôi không quen mặc những bộ đồ thế này." - Kim Hậu liền nói.

"Không quen thì cởi ra trả cho tôi nào. Tại chỗ ngay và luôn. Dù sao cũng là tôi bỏ tiền ra mua." - Ngọc Dung liền đáp.

"Hả?? Tại chỗ?? Như thế sao được. Dù sao cô cũng là con gái. Nam nữ... ấy ấy.. này nọ..." - Kim Hậu lí nhí.

"Có gì nào?? Nhớ lúc cậu bị Lưu Tuấn đập cho gần chết không?? Tôi chăm sóc hai ngày hai đêm đấy. Toàn bộ thấy hết rồi, ngại gì nữa." - Ngọc Dung nói tỉnh bơ, mặt mày không hề đổi một tí nào, tựa như chuyện đó là một chuyện vô cùng bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Hôn mê!

Kim Hậu nhìn Ngọc Dung không hề chớp mắt. Khuôn mặt của hắn từ đen hóa trắng, từ trắng lại thành đỏ. Hắn đứng là lần đầu tiên gặp được một cô nàng cực phẩm đến như thế này đây.

Xuất thân của hắn là Đông Á ở Trái Đất. Mặc dù sống ở Nga lâu, tư tưởng cũng có chút thay đổi nhưng hình tượng người con gái Đông Á nét na và kín đáo vẫn còn in sâu trong tiềm thức của hắn.

Cho nên khi tới thế giới này, hắn đã nghĩ đây là nơi mà những phong tục đó phải mạnh mẽ, mặc dù vẫn có những cô nàng táo bạo, mạnh dạn trong việc thể hiện tình yêu nhưng cũng không thể nào táo bạo, trực tiếp như cô nàng Ngọc Dung.

"Ồ. Cậu xấu hổ sao?? Nhìn đáng yêu đấy." - Ngọc Dung thấy vẻ mặt không ổn định của Kim Hậu như vậy liền khôi hài cười, nói. Tiếng cười trong trẻo của cô nàng càng làm cho Kim Hậu càng đỏ mặt hơn.

"Thôi. Không nói nữa. Hiện tại chúng ta đang ở đâu?" - Kim Hậu liền chuyển đề tài. Hắn không muốn dây dưa ở vấn đề này nữa, xấu hổ chết mất.

"Chúng ta vừa rời khỏi Lâm Sơn Trán được khoảng vài dặm. Cứ tốc độ này tầm 1 giờ nữa chúng ta sẽ tới thành Thiên Tư gần đây nhất. Tới đó chúng ta thuê một chiếc xe ngựa nhanh chóng tiến về Đế Đô." - Ngọc Dung liền nói.

"Vậy à?? Tại sao chúng ta không thuê xe ngựa ở Lâm Sơn Trán đi luôn?" - Kim Hậu thắc mắc.

"À. Ở Lâm Sơn Trán không có dịch vụ thuê xe ngựa kiểu đó. Chỉ cho thuê ngựa thô hàng đưa tới Thiên Tư thành thôi. Đi xa hơn thì không được phép." - Ngọc Dung liền nói.

"Ồ hóa ra là vậy." - Kim Hậu gật gù.

Đây quả là một cách quản lý hàng hóa vô cùng tốt. Những dong binh sau khi đánh giết ma thú, hái lượm được thảo, đem những gì thu hoạch được đưa tới Thiên Tư thành qua dịch vụ kia. Việc làm này cũng để tránh việc dong binh tuần hàng hóa đem tới những chỗ khác.

Có điều với việc làm này muốn dong binh không phản đối thì cần phải trả giá cao. Tức là bên Thiên Tư thành phải thu mua những thứ đánh giết, thu lượm được cao hơn một thành so với các chỗ khác. Ví dụ là một cây dược thảo giá thị trường là 10 kim tệ, thì Thiên Tư thành thu mua 11-12 kim tệ.

Sau khoảng một giờ, Kim Hậu và Ngọc Dung đã đi tới Thiên Tư thành. Nhìn dòng người tấp nập, vô số dong binh đoàn đi tới, đi lui, người buôn kẻ bán nhộn nhịp làm Kim Hậu nhớ tới những cảnh ngày hội khuyến mãi của mấy siêu thị kiếp trước.

Thu lại tâm tình, hắn cùng với Ngọc Dung nhanh chóng hỏi thăm người bán xứ nơi để thuê xe ngựa và được chỉ dẫn rất tận tình. Sau khi thực hiện giao dịch, hai người nhanh chóng lên xe và rời đi.

Lúc đầu Kim Hậu và Ngọc Dung bất đồng ý kiến về việc này. Ngọc Dung thì muốn thuê hai con ngựa, dù sao cũng rẻ hơn nhiều so với chiếc xe ngựa. Nhưng cuối cùng cô nàng cũng phải chiều Kim Hậu bởi vì... hắn không biết cỡi ngựa. Có điều chiếc xe này cũng khá là nhỏ, vừa đủ hai người, giá thành cũng rẻ nữa.

"Bác tên là gì vậy?" - Kim Hậu lúc này ngồi cạnh người phu xe hỏi thăm. Hắn cũng không dám ngồi ở trong xe cùng với cô nàng Ngọc Dung kia để tránh phiền phức.

"À. Bác tên là Tề Tương. Làm nghề này cũng được hơn chục năm rồi." - Ông bác này liền cười nói. Sau đó nhìn Kim Hậu hỏi thăm. - "Hai cháu tính đi đâu thế?"

"À tụi cháu tính tới Đế Đô." - Kim Hậu liền đáp.

"Ồ. Đế Đô sao?? Vậy bác nhắc trước nhé, ở Đế Đô long xà hỗn tạp, rất nguy hiểm, cháu phải cẩn thận đó." - Ông bác Tề Tương liền trịnh trọng nói.

"Vâng tụi cháu biết mà." - Kim Hậu gật đầu lễ phép.

"Ta nói cháu nghe nè..." - Ông bác Tề Tương cười vô cùng vui vẻ. Lão làm nghề này rất lâu, nhìn thấy vô số loại người. Nên khi thấy Kim Hậu lễ phép,

nho nhã như thế thì không hề phản cảm - "Cháu với vợ cháu cãi nhau hả?? Sao không vào ngồi chung với vợ mình??"

Kim Hậu điếng người, cười gượng. Hắn chưa kịp giải thích thì ông bác này lại nói tiếp.

"Vợ chồng cãi nhau là chuyện bình thường. Là nam nhi, là trưởng phu phải có lòng bao dung hết thảy với người mình yêu. Đừng vì một chút hiểu lầm mà dẫn tới tiếc nuối sau này. Hiểu chứ??" - Ông bác Tề Tương cười vỗ vai Kim Hậu nói. - "Thôi cháu vào trong nói chuyện với vợ đi. Nhớ phải nhường nhịn. Một câu nhịn, chín điều lành."

Nói rồi, ông bác Tề Tương không thèm để ý tới vẻ mặt Kim Hậu thế nào liền đẩy hắn vào trong xe.

Trong xe, Kim Hậu và Ngọc Dung đang nhìn nhau, mặt đối mặt, mắt nhìn mắt. Những lời thoại của ông bác Tề Tương đều lọt vào tai của Ngọc Dung.

Ngọc Dung mặt cười như không cười nhìn Kim Hậu. Còn Kim Hậu thì cứ giả lơ không biết. Bầu không khí cứ im ắng cho đến khi xe ngựa bỗng dừng lại. Kim Hậu cảm thấy như được giải thoát, bèn nhảy ra khỏi xe.

"Có chuyện gì vậy bác??" - Kim Hậu vừa bước ra liền hỏi thăm

"À. Trời gần tối rồi. Gần trước có một thị trấn, chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đó một đêm" - Ông bác Tề Tương cười nói.

Trên đường tới Đế Đô mặc dù thưa thớt dân cư nhưng cũng có những làng, thị trấn nhỏ rải rác khắp con đường. Dù sao đường từ Thiên Tư thành tới Đế Đô rất dài, tám ba bốn ngày. Không thể nào đi liên tục ba bốn ngày được, mà cũng rất nguy hiểm khi nghỉ ngơi, cắm trại nơi hoang dã khi chỉ có vài người. Vì vậy làng, thị trấn mọc lên.

Bước vào trong khu khách sạn, ông bác Tề Tương do làm nghề phu xe thâm niên, cho nên lúc nào ở những nơi thế này đều có chỗ để ông ấy nghỉ ngơi. Còn Kim Hậu thì lúc đầu nói thuê hai phòng. Nhưng cô nàng Ngọc Dung với cái bản tính tiết tiền liền phản đối, trực tiếp thuê một phòng hai người rồi lôi hắn vào trong.

Qua bữa tối, khi cô nàng Ngọc Dung đang nằm ngủ, Kim Hậu ngồi bên cạnh cửa sổ, đưa mắt nhìn ra ngoài. Ánh mắt của hắn có chút mông lung.

"Này. Tưởng niệm cái gì thế?" - Giọng Bạch lão liền vang lên.

"Dạ.. không có gì đâu sư phụ." - Kim Hậu liền đáp. Hắn chỉ có chút nhớ nhung về Ezio, một người ông đã chăm sóc hắn mười mấy năm. Dù không phải ruột thịt mấy, nhưng ông ấy vẫn chăm sóc hắn rất tốt, dạy hắn cũng rất nhiều điều.

"Đưa tay ra." - Bạch lão liền nói.

"Dạ??" - Kim Hậu ngơ ngơ, tay vẫn bắt giắc chìa ra. Một cuốn sách xuất hiện trong tay hắn. - "Sư phụ?? Cái này là??"

"Là sách. Mặc dù ta nói là cho ngươi nghỉ tu luyện. Nhưng cái này là học, không phải tu luyện. Cho nên đọc hết cho ta trong vòng một tuần. Nhớ học cả Viễn cổ chú ngữ." - Bạch lão liền cười.

"Ặc!!! Nhưng mà... nhưng mà.." - Kim Hậu chưa kịp nói xong thì đã bị Bạch lão cắt lời ngay lập tức.

"Ngoài ra đeo lại đồng hàng này cho ta. Rèn luyện chút thân thể. Nên nhớ, là rèn luyện chứ không phải tu luyện." - Bạch lão hèn mọn cười, vẻ mặt vô cùng vô lại, đáng về tiêu nhân đặc chí, được tiện nghi mà còn khoe mẽ.

Nói rồi, một đồng đồ trọng lực rơi ra trước mặt Kim Hậu, Bạch lão liền triệt để biến mất, để Kim Hậu ngồi khóc không ra nước mắt, miệng rên rĩ.

"Sư phụ. Người quả là mặt dày hơn cả tường thành mà."

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Trận Chiến Của Hóa Nguyên Cảnh

Tờ mờ sáng hôm sau, khi mặt trời còn chưa ló dạng, nếu giờ Trái Đất thì có lẽ là tầm 5 giờ sáng, Ngọc Dung và Kim Hậu nhanh chóng lên đường. Mặc dù trời còn rất sớm, nhưng cũng có vô số người tụ tập lại với nhau.

"Ê. Hôm qua có chuyện gì vậy hả??"

"Tôi nghe nói là bên phía Đế Đô có ai đó bị ám sát."

"Ghê vậy?? Vậy có bắt được thủ phạm chưa??"

"Chưa. Hôm qua có một đám người đuổi tới đây. Họ đang tìm kiếm."

"Nhưng mà tôi nghe được mấy mẩu vị kia bị ám sát thất bại, chỉ bị thương nặng, với thể lực của vị kia thì chắc không có sao cả."

"Ồ may thật đấy. Nếu người nọ mà chết thì thị trấn nhỏ của chúng ta dễ bị người ta quật hết cả lên, rồi lấy gì làm ăn sinh sống ở đây."

...

Ngọc Dung và Kim Hậu hai người nghe được, nhìn nhau. Trong ánh mắt của Ngọc Dung thì hiểu kỳ, còn Kim Hậu thì lại cảnh giác và cẩn thận.

"Cô đừng có tò mò. Người ta là thích khách giết người không góm tay. Đụng vào mất đi cái mạng thì Tiểu Dương ở nhà tính sao??" - Kim Hậu liền chặn đầu không để Ngọc Dung thốt ra một lời nào cả.

"Ừ... Tôi biết rồi." - Ngọc Dung liền sực tỉnh lại. Lúc này, nhiệm vụ ưu tiên là tới Đế Đô sớm nhất có thể.

Hai người nhanh chóng tìm hỏi ông bác Tề Tương ở nhà trọ dành cho phu xe. Vì đây là một ngành dịch vụ kiếm cũng khá là nhiều tiền, người phu xe cũng có đãi ngộ rất tốt, nhất là người có thâm niên, đủ để nuôi sống cả gia đình.

Sau khi thông báo xong, ông bác Tề Tương cùng hai người lên xe ngựa, tiến về Đế Đô.

Đi được một quãng đường thì họ liền thấy một tốp người đứng chặn đường. Thân đám người này đều mặc võ phục, đáng vẻ uy nghiêm. Sau khi để họ xem xét bên trong chiếc xe, ba người Kim Hậu được phép đi.

Sau khi đi được một quãng đường khá xa, hơn 2, 3 tiếng đồng hồ, bọn họ liền nghỉ chân một chút. Chỉ là mọi người lúc này đều đã đói. Kim Hậu thì dặn dò Ngọc Dung vài câu rồi đi vào rừng bắt một ít thứ về. Dù sao thiên nhiên hoang dã bình thường cũng là nơi đầy rẫy thức ăn.

Sau khi bắt được ba con gà rừng, Kim Hậu đang tính quay về thì bỗng âm thanh chát chúa của tiếng kim loại vang vào nhau cất lên ở gần đó. Hắn liền bỏ chạy, dù sao cũng không phải việc của mình, xen vào đi mất cái mạng nhỏ thì khổ lắm.

"Ai cho ngươi chạy?? Cơ hội nhìn thấy trận chiến của cường giả trước mắt mà không chịu xem thì đúng là phí của trời. Mặc dù tầng lớp này đối với ta chẳng là gì, nhưng với ngươi thì có lợi ích rất lớn." - Bạch lão liền cười nói. - "Yên tâm. Có ta ở đây ngươi tha hồ mà xem."

Bạch lão đã nói như vậy nên Kim Hậu cũng đành phải đi xem. Nhẹ nhàng di chuyển qua những cành cây cao. Cuối cùng, hắn núp ở một góc, nơi các tán lá che đầy hắn. Bạch lão khẽ vươn tay một cái, lặng yên bế tức. Khẽ đưa mắt nhìn xuống bãi đất nơi các cây bị đốn ngã, tạo thành một mảnh đất nhỏ.

Ở dưới chỗ đó, có 5 thân ảnh, 4 người đàn ông trung niên mặc trường bào màu xanh, trên ngực đính một chiếc huy hiệu ngôi sao năm cánh, bên trong mơ hồ khắc một cái gì đó, 1 phụ nữ thân mặc bộ trường bào màu hồng dành cho nữ.

Có điều 5 người này đang cầm kiếm, trên mũi kiếm vẫn còn dính máu tươi. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía trước, tràn đầy vẻ khinh thị và coi thường.

Phía xa xa, một thân ảnh mặc hắc bào che kín đầu, trên mặt đeo mặt nạ che đi phần miệng, lộ ra đôi mắt sắc sảo màu đỏ đầy yêu dị, ánh mắt nhìn về phía 5 người kia.

Mặc dù trên cơ thể đầy rẫy vết thương lớn nhỏ, hắc bào cũng bị rách tả tơi, thân rơi vào hiểm cảnh, nhưng hắc bào nhân này vẫn bình tĩnh đến lạ thường.

"Dùng tinh thần lực của ngươi mà xem xét." - Bạch lão liền lên tiếng hỏi Kim Hậu. Hắn muốn Kim Hậu phân tích trận chiến này. - "Ngươi thấy thế nào??"

"Theo con thấy thì hắc bào nhân kia đang nguy hiểm. Nhưng có thể sẽ không tới nỗi mất mạng. Có lẽ, hắc bào nhân kia còn tuyệt chiêu gì đó. Vì hắn trông rất bình tĩnh. Bên kia lực chiến đấu vẫn còn, năm người vô khuyết, thể nhưng đang có tâm lý chủ quan. Con đoán là năm ăn, năm thua." - Kim Hậu suy xét một hồi liền nói ra.

"Phán đoán tốt đấy. Nhưng tốt nhất là ngươi vẫn cứ phải quan sát cho kỹ vào. Đó là cảnh giới sắp tới ngươi phải đạt đấy, Hóa Nguyên Cảnh." - Bạch lão một bên nhàn nhạt nói ra.

Lúc này, ở dưới kia, 5 người nọ liền xông lên bao vây hắc bào nhân lại, tạo thành một thế trận công thủ toàn diện, trực tiếp chặn mọi đường lui của hắc bào nhân. Bọn họ liền tục tung ra từng chiêu thức, đồng thời phối hợp nhịp nhàng với nhau tạo thành một thế trận liên miên không dứt, tựa sóng biển vỗ bờ, hết lớp này, lớp khác lại tới.

Đối diện với thế trận này, kiếm trong tay của hắc bào nhân uyển chuyển, nhẹ nhàng đón đỡ vô cùng chuẩn xác, thân pháp nhanh nhẹn giúp cho hắc bào nhân thoát được từng đòn tấn công.

"Đó không phải là Tiêu Dao Du Kiếm kỹ sao??" - Kim Hậu giật mình thốt lên. "Cảnh giới thứ hai của Tiêu Dao Du Kiếm kỹ – Tiêu Diêu Tự Tại."

Kim Hậu từ lúc tu luyện Tiêu Dao Du Kiếm kỹ tới nay luôn chỉ nằm ở mức Du sơn ngoạn thủy. Hắn rất muốn tiến tới một bước trong bộ kiếm kỹ này nhưng lại không thể nào đạt tới.

"Người sai rồi. Tiêu Dao Du Kiếm kỹ của người không phải mất hàng via hè, cho nên làm sao mà xuất hiện ở đây được. Chỉ là một bộ kiếm kỹ huyền giai chuyên về phòng ngự, nhưng cũng có chút nét đặc trưng của huyền ảo của Tiêu Dao Du Kiếm kỹ, vì vậy người mới nhầm lẫn." - Bạch lão liền nói ra.

"Sát thủ là một thích khách đoạt mạng trong một chiêu, chuyên về ẩn thân, tiếp cận rồi hạ sát đối phương??" - Kim Hậu lơ mơ nói.

"Đúng. Vậy một sát thủ có thiên về cận chiến không??" - Bạch lão liền hỏi tiếp.

"Theo con đoán là không. Là sát thủ thì phải hạ được đối phương ở chiêu đầu tiên. Mất tiên cơ, sát thủ sẽ chết." - Kim Hậu liền nói.

"Đúng. Nhưng trên đời này, chuyện gì cũng sẽ có. Người hãy quan sát đi. Trận chiến sắp ngã ngũ rồi." - Bạch lão cười hài lòng.

Năm người kia sau khi bao vây hắc bào nhân mà lại không làm được gì đối phương, liền trở nên nôn nóng, ra tay càng lúc càng mạnh, càng nhanh, càng lợi là phòng thủ.

Lúc này, hắc bào nhân liền xoay người, kiếm trên tay phát sáng, hấn chém một nhát xuống đất, hất tung cát lên tạo thành bụi. Năm người kia bắt ngờ, lại ở cự ly gần nên bụi bay vào mắt, lập tức muốn lùi lại.

Tuy nhiên hắc bào nhân không hề do dự, kiếm trong tay lại một lần phát sáng, hấn sử dụng chiêu thức mạnh nhất của hấn, một con át chủ bài. Chỉ thấy kiếm hấn lóe lên, thân ảnh tiêu thất, nhẹ nhàng giết chết năm người kia.

"AH!!!"

Nhìn chiến trường ở dưới lúc này chỉ còn thân ảnh hắc bào nhân khẽ gục xuống, kiếm cắm xuống đất, đáng vẻ vô cùng mệt mỏi, vết thương trên người tét ra, máu lại tiếp tục chảy. Hiện nhiên tình trạng của hắc bào nhân này vô cùng yếu ớt. Nếu như bây giờ mà có kẻ địch tới nữa thì hấn cũng không còn sức mà để chống cự.

"Thật... thật đáng sợ." - Kim Hậu ngồi ở phía xa cũng bị kinh khí của chiêu này làm cho sợ hãi than thở. - "Kiếm kỹ thật mạnh mẽ. Lấy một địch năm, giết toàn bộ. Uy lực thế này chắc đã đạt tới Huyền Giai cao cấp, thậm chí là Địa Giai sơ cấp."

"Sát thủ một khi bị phát hiện sẽ mất tiên cơ. Nhưng nếu sát thủ dày dặn kinh nghiệm thì vẫn có thể chống chọi được, trong lúc đó tìm kiếm sơ hở và thời cơ chuẩn xác, biến cuộc chiến đối đầu trở lại thành một vụ ám sát. Đó là những gì người thấy lúc này." - Bạch lão liền nói ra. - "Người đã quan sát được những gì nói ta nghe coi nào."

"Dạ. Đầu tiên là con hiểu được cảnh giới Tiêu Điều Tự Tại rồi. Bộ Tiêu Dao Du Kiếm kỹ là một bộ kiếm kỹ... quần công. Con không thể tưởng tượng được cảnh tượng một người một thân một mình, đơn độc chống cả thế giới này ra làm sao. Nếu không thì làm sao mà bộ Tiêu Dao Du Kiếm kỹ này ra đời được." - Kim Hậu than thở, hấn cũng có chút nể phục với người sáng tác ra bộ kiếm kỹ này. - "Thứ hai là con thấy lực sát thương của Hóa Nguyên Cảnh so với Đấu Nguyên Cảnh của Lưu Tuân khác xa. Con cảm giác như là đấu khí của người nọ có vẻ thực chất hơn."

"Đúng. Hóa Nguyên Cảnh quan trọng nằm ở chữ Hóa. Pháp sư là hóa hình ma lực, còn võ giả đơn giản là hóa khí thành thực. Hiểu được mấu chốt ta bắt người xem trận chiến này chứ." - Bạch lão cười rạng rỡ. Lão mừng vì Kim Hậu lĩnh ngộ được thứ cần thiết.

Lúc này hai thầy trò đang hào hào bàn luận thì hắc bào nhân ở dưới liền gục ngã xuống, triệt để bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Thân Lừa Ưa Nặng

Nhìn thấy hắc bào nhân ngã gục xuống đất, Kim Hậu cũng thoáng nhìn một chút rồi quay lưng định rời đi. Có điều lúc hấn vừa tính phóng người đi thì Bạch lão lại túm hấn lại, chộp lấy cái tà áo của hấn, làm hấn té thẳng xuống đất. Cũng may, độ cao này cũng không hấn là quá cao, đối với người tu luyện té xuống cũng chỉ ê ẩm.

"Sư phụ?? Người làm cái gì vậy??" - Kim Hậu buồn bực quát lên.

"Người có bị ngu không?? Việc tốt trước mắt mà bỏ à??" - Bạch lão liền nói.

"Việc tốt?? Cứu người??? Việc này mất mạng như chơi. Con không làm đâu." - Kim Hậu liền dứt khoát từ chối.

"Ai bảo người cứu người?? Cháy nhà thì phải nhân dịp hôi của. Đám người kia thế nào cũng có chút ít tài sản trên người. Lấy mau cho ta." - Bạch lão giải thích vô cùng ngắn gọn, sau đấy liền đá đít Kim Hậu bay ra.

"Ặc. Làm đạo tặc ư??" - Kim Hậu cười khổ.

Thế nhưng, nói gì thì nói, Kim Hậu vẫn tiến tới 5 cái xác kia, nhanh chóng tìm kiếm vật gì đó. Hắn liền thấy người phụ nữ kia mang chiếc giới chỉ, còn 4 người kia thì không. Mà chiếc giới chỉ của người phụ nữ này rộng khoảng 8 mét, cao khoảng 3 mét, bên trong cũng chứa không ít đồ. Có điều Kim Hậu cũng không vội kiểm tra ngay mà đeo vào.

Khẽ đưa mắt sang nhìn hắc bào nhân kia. Có điều, hắc bào nhân lúc này đưa mắt nhìn hắn, hoàn toàn không phải bất tỉnh. Sau khi nhìn, Kim Hậu liền đoán ra đây là di chứng khi cố ý thực hiện chiêu thức vượt quá sức mình, làm cạn kiệt đầu khí, đồng thời làm cơ thể ở trạng thái quá độ, không thể di chuyển được.

Nhìn ánh mắt đỏ đầy yêu dị nhìn hắn một cách bình tĩnh, Kim Hậu có chút chột dạ. Có điều đoán một hồi, hắn liền tiến lại gần hắc bào nhân. Ánh mắt hắc bào nhân cũng lạnh tanh, bình tĩnh tựa như mặt nước không có sóng. Ở thế giới này, mạng không phải do mình quyết định. Hắn đã sớm chuẩn bị tinh thần mất mạng rồi.

Có điều, ngược với dự tính của hắc bào nhân này, Kim Hậu lại vươn tay ra đỡ hắc bào nhân ngồi dậy, rồi ẩm hắn đi một quãng. Ánh mắt của hắn không còn bình tĩnh nữa mà nhìn Kim Hậu có chút gì đó.

"Vì sao ngươi cứu ta??" - Hắc bào nhân lần đầu tiên lên tiếng sau một hồi cân nhắc.

"Vì sao?? Cứ cho là xem ngươi chiến đấu sinh tử, ta thu được lợi ích không nhỏ. Và đây kèm với cái giới chỉ kia, coi như là tiền công cứu mạng." - Kim Hậu liền vô tư cười trả lời.

Hắn không hề đề phòng hắc bào nhân này bởi Bạch lão còn ở bên cạnh sẽ không để hắc bào nhân làm loạn giết chết hắn. Có điều hắc bào nhân lại không biết điều đó lại càng kinh ngạc hơn bởi vì hắn thấy Kim Hậu chỉ mới có Giả Nguyên Cảnh Bát Cấp, lại hoàn toàn không hề có phòng bị trước hắn.

Khẽ đặt hắc bào nhân dựa lưng vào gốc cây, Kim Hậu liền lấy một viên đan dược ra. Chỉ là mấy viên hồi khí đan cùi bắp nhưng đối với hắc bào nhân lúc này chẳng khác gì vật đại bổ. Giống như kẻ khát thì gặp nước ngọt có dính bùn thì cũng phải uống thôi.

Hắc bào nhân vừa kéo khăn mặt xuống, một khuôn mặt tuyệt điểm lộ ra. Đôi mắt đỏ yêu dị, sống mũi cao, đôi gò má có hai lúm đồng tiền nho nhỏ, đôi môi hồng nhuận tươi tắn. Khuôn mặt nàng đẹp phải gọi giống như là một con búp bê, đẹp đến tinh xảo, không hề có một tí vết nào.

"Thật đẹp. Ngọc Dung phải kém xa." - Kim Hậu trầm nghĩ.

Nhưng nghĩ lại, Kim Hậu liền cười không dám so sánh nữa. Trên đời này vô số người, mỹ nhân chắc phải vô số rồi. Và mỗi người mỗi vẻ đẹp mà, so sánh người này người kia làm gì.

"Cơ mà cô nàng Ngọc Dung cũng đẹp mà. Có điều mang một chút tư vị khác thôi." - Kim Hậu khẽ mỉm cười suy tư, bỗng nhiên hắn rung mình. - "Ồ... mình vừa mới nghĩ cái quái gì thế?? Không được, không được, không được để sắc đẹp làm mê muội".

Nói rồi hắn liền tát vào mặt hắn mấy cái. Hành động này làm cô nàng mặc hắc bào ngẩn ngơ nhìn hắn.

"Ngươi... ngươi làm gì mà tự tát mình thế???" - Cô nàng liền lên tiếng hỏi.

"À.. Không có gì. Chỉ là.. à thôi đừng hỏi sẽ tốt hơn." - Kim Hậu tính trả lời liền ngừng lại, nói ấp mờ, vẻ mặt có chút ngượng.

"Vậy à??? Chắc là so sánh ta với ai đó phải không???" - Cô nàng này liền nói, sắc mặt tỏ ra có chút hứng thú nhìn về Kim Hậu.

"Ặc.. Trục giác phụ nữ sao nhạy bén thế??? Giác quan thứ sáu gì mà kinh khủng dữ vậy nè???" - Kim Hậu đỏ cả mặt hỏi hột trầm nghĩ. - "Khoan nói về chuyện đó đã, bây giờ cô đã ổn chưa???" - Hắn liền chuyển chủ đề ngay.

"Ổn rồi. Có điều ta chưa thể về." - Cô nàng này liền đáp.

Ở tổ chức của cô nàng, nhiệm vụ một khi được thi hành thì phải hoàn thành bằng mọi giá, bằng không tổ chức sẽ lấy mạng của mình. Nhưng nhiệm vụ phải vừa sức với người nhận, vượt quá sẽ đưa cho người khác có khả năng. Và nếu đủ khả năng mà vẫn thất bại, thì do người yếu kém, mà yếu kém sẽ bị đào thải. Đó là quy luật của tổ chức của cô nàng.

"Ý cô là chưa thể trở về do nhiệm vụ ám sát kia sao???" - Kim Hậu liền nói.

Có điều vừa dứt lời, cô nàng này liền nhìn Kim Hậu với ánh mắt sắc lạnh, sát khí của cô nàng bắt đầu tỏa ra.

"Đừng... chỉ là tôi đoán vậy thôi. Trên đường tới đây, tôi nghe phong phanh một chút. Vừa rồi nhìn thấy trận chiến lúc nãy, kèm với y phục của cô nên tôi đoán vậy thôi." - Kim Hậu liền giơ tay lên, gấp gấp nói. Lúc này hắn đã quên mất hắn có Bạch lão làm bảo tiêu rồi.

Nhìn Kim Hậu gấp gấp giải thích như vậy, cô nàng liền thu lại sát khí. Sau đấy liền miễn cưỡng đứng dậy nhìn Kim Hậu thật lâu.

"Ngươi. Mang ta tới Đế Đô." - Cô nàng bắt chợt lên tiếng nói.

"Hả?? Cái gì cơ???" - Kim Hậu ngạc nhiên thốt lên.

"Đáng ra ta phải nên giết ngươi vì ai bảo ngươi biết được bí mật của ta. Nhưng có điều thấy ngươi đã tận tình giúp đỡ như vậy thì ta cũng chẳng muốn lấy oán báo ơn. Thế nhưng ta cũng còn phải theo dõi ngươi thêm để tránh cho ngươi tiết lộ chuyện này." - Cô nàng nói với một giọng điệu lạnh nhạt, bộ dáng không hề đùa giỡn.

"Nhưng mà...."

"Không nhưng nhị gì cả. Làm ngay, nếu không thì ta sẽ cho ngươi biết tay." - Cô nàng liền xoắn tay áo lên với một bộ dáng đe dọa nói.

"Trời đất ơi. Con làm gì nên tội?!" - Kim Hậu khóc không ra nước mắt.

"Sao?? Ý kiến cái gì?? Còn không mau dẫn ta đến Đế Đô. Ngươi phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Không thì không yên thân với ta đâu." - Cô nàng liền lớn tiếng quát.

"Vâng.. Vâng.." - Kim Hậu liền chịu thua, hần không muốn đôi co nữa. "À mà tôi là Kim Hậu. Cô tên là gì?!"

"Kim Hậu sao?? Tên rất lạ. Còn ta tên chỉ một chữ, Ảnh." - Cô nàng liền nhẹ nhàng nói, có điều giọng của cô nàng bỗng lách hần đi.

"Ảnh sao?? Nghe cũng lạ. Gọi Ảnh không nghe nó cũng có chút kì lạ. Nếu tôi gọi cô là Kiều Ảnh được không?!" - Kim Hậu liền cười nói. "Thêm một chữ vào nghe khác hẳn đúng không?!"

"Kiều Ảnh?? Kiều Ảnh sao?!" - Cô nàng liền thần thờ.

"Nếu để một chữ Ảnh có lẽ giống trong chữ ảo ảnh quá. Nên tôi thêm chữ Kiều vào. Kiều Ảnh. Kiều trong kiều diễm, Ảnh trong hình ảnh. Thế nào?!" - Kim Hậu mỉm cười nhìn cô nàng. Có điều đặt tên Kiều Ảnh cũng hợp quá đi. Vì cô nàng vô đúng là vô cùng kiều diễm mà.

"Hừ, ngươi muốn gọi ta thế nào thì gọi. Còn bây giờ thì dẫn đường đi." - Kiều Ảnh lạnh lùng đá vào mông Kim Hậu một cái để cố che dấu đi cảm xúc ngượng ngùng không đáng có.

"Ui... Đau." - Kim Hậu liền cười khỏ xoa xoa cái mông rồi dẫn Kiều Ảnh trở về.

"Khắc khắc. Vì sư đã nói rồi. Ngươi mà cứ cười như thế thì cuộc đời ngươi chỉ có một màu thôi. Mà màu hồng hay đen thì phải xem thêm rồi. Cơ mà... ta nghĩ ngươi sắp gặp đen đấy. Khắc khắc."

Văng vẳng bên tai Kim Hậu lúc này là giọng cười khoái chí của Bạch lão, khiến hần càng ức chế hơn mà lại không thể phát tiết ra.

Thế là giờ đây, hần đã có một cô nàng Ngọc Dung chỉ sợ thiên hạ không loạn, và còn rất không tình nguyện dẫn thêm một cô nàng sát thủ Kiều Ảnh lon ton bên cạnh xem ra cũng không kém phần. Liệu tới Đế Đô, hần sẽ lại đối mặt những gì đây? Có trời mới biết được. Cơ mà trước mắt, hần phải đối mặt trước một mối "hiểm họa" trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Thế Lực Tại Đế Đô

Lúc này, Kim Hậu đang đứng cười gượng trước mặt Ngọc Dung. Còn cô nàng Ngọc Dung lại đứng khoanh tay nhìn hần, ánh mắt lâu lâu còn liếc sang Kiều Ảnh. May mắn thay, Kiều Ảnh đã thay đồ, trên người cô nàng đang mặc một bộ nữ phục đơn giản.

"Cậu nói cậu đi đâu?!" - Ngọc Dung liền hỏi.

"Tôi.. đi kiếm ít thức ăn..." - Kim Hậu cười gượng gãi đầu.

"Ừm. Thức ăn của cậu đây à?!" - Ngọc Dung héch càm về phía Kiều Ảnh kia, giọng cô nàng có chút gì đó khác biệt.

"Thật ra là... cô nàng này cũng muốn tới Đế Đô. Thấy tiện đường nên mời cô nàng đi chung." - Kim Hậu cười gượng, tìm một cái lý do đơn giản nhưng lại vô cùng khó tin.

"Ừm... Chứ không phải nổi máu dâm tặc lên khi thấy con gái nhà người ta xinh đẹp quá à?!" - Ngọc Dung liền mỉa mai.

"Đâu.... đâu có.." - Kim Hậu cúi đầu xuống. Hần cũng cảm thấy có chút chột dạ.

"Hừ...Đáng ghét." - Ngọc Dung chặc lưỡi.

"Thôi nào... Đừng giận nữa nhá. Tôi làm đồ ăn ngay đây." - Kim Hậu cười gượng, tay hần lúc này cầm lấy bốn con gà rừng.

Ngọc Dung không nói gì nữa. Ông bác Tề Tương ở gần đó nhìn Kim Hậu với ánh mắt cười như không cười. Còn Kim Hậu khẽ đưa ánh mắt nhìn Kiều Ảnh, sau đó thở dài nhẹ nhõm. Dù sao cũng giữ được cái bí mật của cô nàng Kiều Ảnh rồi.

"Haiz... Lỡ tay cứu người, không được cái gì lại thêm cái danh háo sắc, dâm tặc. Mà mẹ trẻ này cũng có vừa đâu. Hóa Nguyên Cảnh đấy, lơ mơ với mẹ trẻ này thì chết chắc." - Kim Hậu thàn than.

Sau đấy, Kim Hậu liền bắt tay vào bếp. Đầu tiên hắn bắt một nồi nước. Trong lúc chờ nước sôi, Kim Hậu lại lấy nào là tỏi ra giã nhuyễn, sả thì xay từng mảnh nhỏ, ớt thì thái nhỏ. Tiếp theo hắn liền lấy một cái chén nhỏ, đổ một ít nước mắm, đường, ngũ vị hương ra. Rồi bỏ tỏi, sả, ớt vào chén đó.

Một lúc sau, cảm giác được nước có vẻ sắp sôi, Kim Hậu nhanh chóng quăng từng con gà vào ngâm trong 5, 10 phút rồi lấy ra cạo sạch lông. Xong 4 con gà, Kim Hậu lại rưới từng muỗng gia vị lên 4 con. Vì để thấm gia vị cho nhanh, Kim Hậu dùng cả đầu khí ép chặt lên 4 con gà, để từng sợi đầu khí đem gia vị thấm nhanh vào da thịt con gà.

Làm xong xuôi, hắn liền dùng giấy bạc gói bốn con gà lại, rồi ném vào trong đồng lửa. May mắn là hắn mua sấm đầy đủ mấy thứ "không liên quan" gì mấy đến tu luyện cho nên mới có bữa ăn ngon vậy. Không thì chỉ có nước ăn thịt khô mãi thì ngán tận cổ rồi.

Nướng được khoảng nửa tiếng, Kim Hậu liền lôi ra đem cho từng người thưởng thức. Ngọc Dung thì không lạ mấy, cô nàng cũng từng thấy Kim Hậu nấu ăn nên không có gì ngạc nhiên. Ông bác Tề Tương thì giống như là có chút ngạc nhiên thôi, giống như là được kẻ rồi mà giờ mới chứng kiến vậy. Chỉ có Kiều Ảnh là ngạc nhiên nhất. Bởi cô nàng không ngờ là có một người con trai biết nấu ăn.

Và điều làm cô nàng bức tức hơn nữa là cái tên này lại nấu ăn ngon hơn cả con gái nữa chứ. Mọi cảm xúc tức giận của cô nàng đều trút vào con gà nướng thơm ngon kia. Mà tức giận chẳng được bao lâu thì cảm giác thỏa mãn, hạnh phúc khi ăn ngon ập tới, làm Kiều Ảnh cũng muốn lảng lảng, cười mẫn nguyện.

"Đây là món gì thế??" - Ngọc Dung liền hỏi, cô nàng là người xử con gà nhanh nhất trong cả bọn, trên khéo môi vẫn còn vương vẩn vài vết mỡ.

"Gà nướng." - Kim Hậu cười nói. - "Thật ra tôi muốn làm món gà nướng khác cơ. À mà thôi, ăn đi đừng nói nữa."

Sau khi xong bữa, bọn họ nhanh chóng lên đường. Tối ngày thứ hai, bọn họ đã tới cửa thành Đế Đô. Sau khi qua một số thủ tục, bọn họ cũng đã nhập được thành.

Nhìn Đế Đô sang trọng trước mắt, Kim Hậu cũng có một chút choáng ngợp. Nói thế nào đi chăng nữa thì Kim Hậu cũng là một tên cực kỳ không thích náo nhiệt, chốn đông người.

"Cậu không ổn sao??" - Ngọc Dung là người đầu tiên phát hiện, liền lên tiếng hỏi.

"Không sao. Chúng ta tìm một nơi ở tạm đi." - Kim Hậu liền nói sau vài hơi hít thở để lấy lại tinh thần.

Ba người Kim Hậu liền đi kiếm một nơi để nghỉ ngơi. Sau khi dần co mãi, cuối cùng, Kim Hậu cũng phải chịu thua Ngọc Dung, đành phải ở kếp với cô nàng tiếp. Bởi vì đơn giản là tiền của Ngọc Dung cũng gần hết rồi, chính sách đang eo hẹp. Mà Kiều Ảnh thì mới quen biết, không thể mặt dày xin mượn tiền được.

Sau khi ba người về phòng, tầm 5 phút sau, Kiều Ảnh bước qua phòng của Kim Hậu thì thấy hai người họ đang ngồi nhìn nhau, ánh mắt nghiêm túc.

"Bây giờ chúng ta cần thông tin nhiều nhất có thể về Đế Đô." - Kim Hậu liền nói vấn đề nẫu chốt. - "Có được thông tin, chúng ta có thể tránh những mối họa không cần thiết."

"Nhưng mà biết tìm thông tin ở đâu??" - Ngọc Dung nhăn mày nói, cô nàng cũng là người mới tới Đế Đô, tuy nghe một chút về nơi này nhưng cũng hoàn toàn là mù tịt mà thôi.

"Để tôi nói cho nhé." - Kiều Ảnh liền lên tiếng, bước vào trong, ngồi xuống một cái ghế. - "Đế Đô có ngũ đại gia tộc, gồm Lăng gia, Vũ gia, Hồng gia, Vân gia và Hoàng thất. Ngoài ngũ đại gia tộc, có ba thế lực khác gồm Kiếm Tông, Dược Sư Công Hội và Kim Ngân Thương Hội."

"Ồ. Đúng là long xà hỗn tạp." - Kim Hậu liền thở dài nói. Ngũ đại gia tộc, ba thế lực lớn trong một nơi, tình huống này rất nguy hiểm nếu vô tình chọc giận ai đó. Chưa kể nếu như chọc giận một đệ tử nào đó của Ngũ đại gia tộc, mà người đó lại nằm trong Kiếm Tông hoặc Dược Sư Công Hội thì lại càng chết.

"Kiếm Tông là thế lực ngoại bang, vào nơi này để kiến tạo một môn phái. Sau nhiều năm trùng tu, chiêu nạp môn sinh, thế lực đã ngang với Hoàng thất. Và được Hoàng thất phong là Hộ quốc môn. Chỉ khi quốc gia gặp nạn, Kiếm Tông mới thực sự ra tay, còn không thì họ chẳng buồn đếm xỉa." - Kiều Ảnh lại tiếp tục nói.

"Vậy sao?? Vậy thì cũng đỡ phiền phức một chút." - Ngọc Dung liền nói, ánh mắt hiện lên chút tinh nghịch.

"Không đâu. Vẫn phiền đấy. Nếu như chọc đệ tử Kiếm Tông, chúng ta vẫn có thể tiêu. Vì vậy, ngàn lần không nên đắc tội bất kì ai." - Kim Hậu nhìn Ngọc Dung, ánh mắt tràn đầy nghiêm khắc. - "Cô nói tiếp đi." - Kim Hậu nhìn sang Kiều Ảnh.

"Dược Sư Công Hội là một tổ chức cho Luyện dược sư. Đơn giản vậy là đủ hiểu rồi. Người đứng đầu Dược Sư Công Hội nơi này tên là Cuồng Sĩ."

Đúng với tên, hắn là một kẻ si mê luyện dược đến điên cuồng, mới 40 tuổi đã là Ngũ phẩm Luyện dược sư, cấp bậc Vương Nguyên Cảnh. Bên dưới là 4 người Tứ Phẩm, 7 người Tam Phẩm. Dược Sư Công Hội là thế lực trung lập, không bao che cho ai và cũng không lệ thuộc ai. Dù sao đó cũng là tính cách của đám Luyện dược sư." - Kiều Ảnh lại tiếp tục đưa ra các thông tin.

"Ngũ phẩm?? Vương Nguyên Cảnh?? Không ngờ nơi này lại có một người như thế." - Kim Hậu liền hít vào một hơi để cảm giác chấn động của hắn tiêu hao bớt.

Mặc dù hắn có một sư phụ tuyệt đỉnh công phu, nhưng suy cho cùng hắn cũng không rõ sư phụ của mình mạnh mẽ đến mức nào. Thế nhưng Ngũ phẩm Luyện dược sư và Vương Nguyên Cảnh, Kim Hậu lại dễ dàng tưởng tượng nó như thế nào so với thực lực thật sự của Bạch lão.

"Kim Ngân Thương Hội là một thế lực kinh doanh buôn bán. Hàng hóa từ họ chất lượng vô cùng tốt. Có điều thế lực đằng sau Kim Ngân Thương Hội cho đến giờ vẫn chưa ai biết tới, nhưng cũng không có kẻ nào dám hoài nghi. Bởi vì từng có một thế lực có Hoàng Nguyên Cảnh muốn cướp bóc Kim Ngân Thương Hội, kết quả thế lực kia hoàn toàn bị tiêu diệt." - Kiều Ảnh nói ra, hơi thở của cô nàng cũng có chút gấp gáp – "Chỉ bởi một người."

"Chỉ một người???" - Kim Hậu cùng Ngọc Dung cùng thốt lên.

"Ừ.. Chỉ một người." - Kiều Ảnh nói xong liền đứng dậy đi về phòng.

Trước khi bước ra khỏi phòng, ánh mắt cô nàng thấy gì đó rồi khẽ gật đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Dự Tính

Khoảng chừng nửa tiếng sau, Kim Hậu sau khi khuyên Ngọc Dung ở lại phòng nghỉ ngơi, còn hắn thì qua phòng của Kiều Ảnh để nói chuyện.

"Hm..Kiều Ảnh. Cho tôi hỏi là liệu Kim Ngân Thương Hội có nhận làm ăn, hợp tác gì không?" - Kim Hậu ngồi thẳng lên trên ghế, một tay chống cằm, đôi mắt nhìn về phía Kiều Ảnh đang ngồi đối diện.

"Tất nhiên rồi, nhưng cũng còn phải xem đó là việc gì. Về phần thù lao thì sẽ do hai bên quyết định." - Kiều Ảnh không hiểu Kim Hậu hỏi vấn đề này là vì cái gì.

"Vậy Kim Ngân Thương Hội có nhận nhiệm vụ tìm kiếm thông tin không? Nhất là thông tin về các loại võ kỹ, đấu kỹ, thân pháp, ma pháp hay thậm chí là.. tà thuật?" - Kim Hậu sắc mặt nghiêm trọng hẳn lên.

"Hắn là có. Dù sao thì nếu trả thù lao xứng đáng, họ tất nhiên sẽ nhận." - Kiều Ảnh khoanh tay lại đáp, ánh mắt cô nhìn Kim Hậu trở nên hơi nghiêm túc, dường như là đang muốn quan sát xem Kim Hậu có ý định gì.

"Vậy... tổ chức của cô thì sao? Có nhận loại nhiệm vụ như thế không?" - Kim Hậu liền hỏi, hai tay hắn lúc này cũng vô thức nắm chặt lại.

"Có." - Kiều Ảnh thản nhiên gật đầu.

"Vậy thì tốt rồi." - Kim Hậu khẽ thở phào nhẹ nhõm thả lỏng người ra, có tổ chức của Kiều Ảnh và Kim Ngân Thương Hội, việc tìm kiếm tung tích về tà thuật trên người Ngọc Dung có lẽ sẽ dễ dàng hơn một chút. Hắn muốn nhanh chóng phá bỏ tà thuật này, cho dù không phá được cũng phải tìm kiếm thông tin về nó. Chỉ cần có thông tin, Bạch lão sẽ biết được thứ cần làm thôi.

"Người hỏi vậy có ý gì sao?" - Kiều Ảnh có chút phòng bị, dù sao Kim Hậu cũng là người đang nắm thóp cô nàng.

"À thì có chút chuyện tôi muốn nhờ nhưng việc này để sau hắn nói. Còn một việc khác nữa, cô vốn là sát thủ thì hắn là phải biết dịch dung thuật đúng không? Liệu cô có thể dạy tôi một chút công phu có được không?" - Kim Hậu ánh mắt mong chờ nhìn Kiều Ảnh. Một kẻ như hắn, Đấu khí cùng Ma pháp song tu, là một tồn tại vô cùng đặc biệt bởi vậy hắn cũng không muốn phải phô trương quá mức. Thế nên nếu như có thể dàn dựng, đóng giả thành hai thân phận khác nhau thì hắn cũng sẽ dễ dàng hành động hơn một chút.

"Ta biết. Nhưng người muốn lấy gì để trao đổi?" - Kiều Ảnh liền lấy ra một cuốn sách đặt xuống bàn, trên bìa sách ghi ba chữ "Dịch dung thuật".

"Hừm.. Vậy tôi sẽ trả cô bằng một viên Sinh Cơ Đan Tam phẩm được chứ?" - Kim Hậu cũng không nghĩ ngợi gì nhiều liền cắn răng nói. Trong kho tàng của hắn lúc này, ngoại trừ một số ít đan dược nhất phẩm Hồi Khí Đan, thì chỉ có viên Sinh Cơ Đan này là giá trị liên thành cao nhất hiện tại hắn có thể có. Nhưng vì dịch dung thuật đối với hắn cũng khá là quan trọng nên hắn nghĩ cũng chỉ có thể đánh đổi bằng thứ này.

"Cái gì? Sinh Cơ Đan?" - Kiều Ảnh hơi giật mình, ngạc nhiên nhìn hắn. Sinh Cơ Đan - tam phẩm đan dược thuộc loại đan chữa thương vô cùng tốt. Đối với thể trạng vẫn còn đang bị nội thương vì di chứng cường ép thi triển ra vũ kỹ lần trước của nàng thì Sinh Cơ Đan quả đúng là bài thuốc chữa đúng bệnh. Chỉ có điều là loại đan dược này cũng khá là trân quý, ở trong tổ chức của nàng cũng chỉ có sát thủ thuộc tầng lớp cao tầng mới có tư cách được

dùng. Tuy rằng, nàng cũng không phải là không có địa vị ở bên trong tổ chức nhưng Sinh Cơ Đan vẫn là rất ít khi mới được nhìn thấy.

"Phải, nếu không tin thì xin mời cô cứ kiểm tra." - Kim Hậu liền phát tay, lấy ra một chiếc bình sứ trong chiếc giới chỉ mà hắn lượm được từ 5 người kia ra đặt lên bàn. Hắn cũng không dám đặt viên Sinh Cơ Đan vào trong chiếc giới chỉ của mình bởi vì Kiều Ảnh chỉ biết hắn có một chiếc giới chỉ cướp từ đám người kia thôi.

Mặc dù lúc này vẫn còn bán tính bán nghi, nhưng khi Kiều Ảnh cầm chiếc bình sứ lên rồi mở nắp ra rồi thì lập tức một mùi hương thơm ngát làm sáng khoáy tinh thần liền mãnh liệt tỏa ra khắp căn phòng khiến cho vẻ mặt của cô nhất thời bị đình trệ.

"Thật sự là Sinh Cơ Đan!" - Kiều Ảnh âm thầm chấn kinh.

"Vậy cô thấy..."

"Được rồi, thành giao!"

Không đợi Kim Hậu phải hỏi dò, Kiều Ảnh liền lập tức đồng ý.

"Vậy thì cảm ơn cô nhé!" - Kim Hậu thấy mọi việc diễn ra suôn sẻ như thế thì cũng vui mừng rồi rút cảm ơn, tay thì vội vàng cầm ngay lấy cuốn sách ở trên bàn.

"Khoan đã! Cái này không cần thiết."

Thấy Kim Hậu vội vàng như thế, Kiều Ảnh nghĩ nghĩ một thoáng rồi bỗng giật lại cuốn sách trước sự ngỡ ngàng của hắn.

"Cuốn sách này chỉ là hàng giả. Đợi ngày mai ta sẽ đích thân hướng dẫn ngươi cách dịch dung." - Kiều Ảnh liền giải thích.

"Ồ?... Vậy sao?" - Kim Hậu ngẩn tò te, đỏ mặt hời hợt. Hắn cũng không nghĩ cô nàng này lại còn đề phòng hắn tới mức này. Nhưng nếu đối phương đã có động thái rút lại cạm bẫy như vậy thì hắn cũng yên tâm đôi chút.

"Vậy thì cảm ơn cô đã nương tay nhé. Còn viên Sinh Cơ Đan này cô cứ cầm đi vậy." - Kim Hậu xoa hai tay, cười cười lấy lòng rồi lặng lẽ rời đi.

"Hừ! Tên này thật sự bị ngốc sao? Nói gì cũng tin rồi cứ thế mà đi? Cơ mà tại sao ta lại nương tay với hắn chứ?" - Kiều Ảnh chờ lúc Kim Hậu đi khuất khỏi tầm mắt, rồi lại nhìn vào viên đan được nằm trong lọ thủy tinh kia thầm lắc đầu nói.

Kim Hậu lúc này về lại phòng thì thấy Ngọc Dung đang nằm ngủ trên giường. Hắn khẽ bước tới chiếc bàn, tay lấy cuốn sách mà Bạch lão đã đưa cho hắn ra để đọc. Bạch lão đã có lệnh, hắn không dám không nghe. Chẳng biết chuyện gì sẽ tới nếu hắn không nghe lời sư phụ, cho nên dù có lười biếng thế nào thì hắn cũng phải cố gắng đọc cuốn sách này.

May mắn thay, cuốn sách này rất là mỏng, nói là sách thì hơi quá, giống như là mấy tờ giấy đóng thành một sấp thôi. Dầu vậy, bên trong cuốn sách này lại là những thứ liên quan tới cách thức luyện được, trong đó còn có một số tâm đắc của Bạch lão ghi lại cho hắn. Càng đọc, Kim Hậu càng đỏ mặt, tá tai bởi vì bên trong đó toàn là những lỗi mà hắn thường xuyên mắc phải.

Có điều, qua những dòng chữ trên giấy, hắn cảm thấy Bạch lão rất lo cho hắn, từng cách sửa chữa lỗi lầm, điểm chú ý,... đều được Bạch lão ghi chép cẩn thận.

"Sư phụ." - Kim Hậu khẽ gọi.

"Chuyện gì?" - Bạch lão đáp lại, có điều lão không hề xuất hiện, chỉ là giọng nói truyền thẳng vào đầu Kim Hậu.

"Con có kế hoạch thế này. Sư phụ nghe một chút." - Kim Hậu nói.

"Để ta xem, kế hoạch của ngươi lần này làm ta ngạc nhiên thế nào." - Bạch lão hứng thú đáp. - "Mặc dù là ngươi không được thông minh, lại là một tên tự ti, nhát cáy, nhưng nhiều lúc có mấy cái sáng kiến cũng được."

"Sư phụ." - Kim Hậu liền gật lên. - "Đầu tiên con muốn hóa trang thành một người khác nhờ Dịch dung thuật. Dùng thân phận này tiến hành giao dịch, thu mua các dược liệu của Tinh Mạch Đan. Ngoài ra trong thời gian này con tính sẽ nhanh chóng nâng cao công phu luyện được rồi đi thi khảo hạch ở luyện được sư công hội. Ngoài ra còn phải thu mua Huyết Văn Thảo cho việc của Ngọc Dung nữa." - Kim Hậu phân trần giải thích nói, còn phần kế hoạch còn lại, hắn dự định sẽ làm sau.

"Ừm. Cũng tốt. Kế hoạch có vẻ ổn đó." - Bạch lão gật gù. - "Nhưng mà ta thấy ngươi cũng không cần Dịch dung thuật cho lắm."

"Hả?" - Kim Hậu ngơ ngác.

"Vì trong giới chỉ của ta có mấy cái mặt nạ làm từ Băng Ti Tầm mà. Lấy ra mà đeo vào là xong rồi." - Bạch lão nói chuyện lơ đãng, giọng điệu như thể chẳng có gì to tát lắm.

"Sư phụ sao không chịu nói sớm? Người hại con mất viên Sinh Cơ Đan rồi." - Kim Hậu rên rĩ.

"Ô? Tại người không chịu hỏi vì sự trước. Liên quan gì đến ta đâu? Ngủ đốt thì tự ráng mà chịu." - Bạch lão thần nhiên nói - "À mà không. Nhìn người ngu ngu vậy thôi, thế nào cũng vác lu mà chạy cho xem." - Bạch lão cười giọng có chút mỉa mai.

"Thôi. Khuya rồi, con muốn đi ngủ." - Kim Hậu dần lòng nhỏ máu. Sinh Cơ Đan tam phẩm, nếu bán đấu giá thì biết bao nhiêu là tiền a.

"Nhưng nghĩ lại thì dịch dung thuật dù sao vẫn là rất cần thiết, chỉ ít nếu như người có thể học cách thay đổi giọng nói thì vẫn là rất đáng giá đấy. Thế nên ngày mai người vẫn là đi học công phu của người ta đi." - Bạch lão vừa đầm vừa xoa rồi cũng chìm vào trong im lặng.

Lúc Kim Hậu vừa tỉnh nằm xuống sàn để ngủ thì hắn đã thấy Ngọc Dung nằm quay người lại nhìn hắn.

"Cô.. còn chưa ngủ sao?" - Kim Hậu tỏ ra lúng túng.

"Lại tỉnh nằm đất à?" - Ngọc Dung liền hỏi.

"Ừ thì..." - Kim Hậu gãi đầu ngại ngùng.

"Chẳng sao cả. Đã quên tôi nói gì rồi sao? Thân thể của cậu, tôi thấy hết rồi thì cần gì ngại ngùng thêm nữa? Và lại, cậu hiện tại là cứu tinh của Tiểu Dương. Nếu cậu có bị bệnh gì thì Tiểu Dương sẽ gặp nguy hiểm, hiểu chưa?" - Ngọc Dung thần nhiên hùng hồn nói.

"Ồ... Ồ.." - Kim Hậu đang ngờ ngác không biết nói sao.

"Hừ. Còn muốn thế nào nữa?" - Ngọc Dung nói xong liền xoay người áp mặt vào tường, bộ dáng như muốn đi ngủ.

Kim Hậu đứng đó gãi đầu, ngượng ngùng một hồi lâu rồi cuối cùng cũng đi lên nằm cạnh cô nàng Ngọc Dung để ngủ. Tuy đã trải qua hai kiếp sống nhưng đây là lần đầu tiên hắn được nằm cạnh một cô gái cho nên mặt hắn lúc này nóng bừng cả lên.

"Ngày mai phải đem mấy viên Hồi Khí Đan bán để có tiền. Cứ vậy chết người mất." - Kim Hậu thầm nhủ.

Mà trời cao cũng có vẻ không thương xót gì hắn, lưng của hắn bây giờ lại chạm vào lưng của Ngọc Dung, bên cạnh đó còn có mùi hương thoang thoang của cô nàng cứ xộc vào mũi lại càng làm cho hắn cảm thấy bức bối hơn. Vì vậy mà Kim Hậu bắt đầu mếu máo niệm liên tục.

"A di đà phật. A di đà phật.....PI = 3,14159265..."

Về phần Ngọc Dung, bản thân cô nàng lúc này cũng đang đỏ bừng cả mặt. Đây cũng là lần đầu tiên nàng tỏ ra thân mật với một người con trai như thế. Mặc dù lúc trước từng thấy thân thể của Kim Hậu rồi, nhưng lúc đó chỉ là tâm mong muốn cứu người, nên cô nàng cũng không để ý gì nhiều, chỉ thay đồ, băng bó vết thương lại cho Kim Hậu mà thôi.

Còn bây giờ thì lại khác, trái tim Ngọc Dung cứ đập thình thịch vì xấu hổ. Được cái tấm lưng rộng của Kim Hậu đang áp vào lưng nàng lại làm cho cô có cảm giác ấm áp, an toàn. Hai người cứ như vậy lấp lửng nằm dựa vào nhau trong tư thế lưng áp lưng, khó khăn chìm vào giấc ngủ.

Mà lúc này, ở bên ngoài căn phòng, đối diện cửa sổ phòng của Kim Hậu và Ngọc Dung từ khoảng cách rất xa. Có hai bóng đang nhìn nhau, một người gật đầu còn người kia thì khẽ ghi cái gì đó vào mảnh giấy rồi cuộn vào dưới chân một con chim ma thú thả đi. Sau đó thân ảnh hai người cùng đồng thời dần dần tan biến vào giữa màn đêm tựa như u linh dưới ánh trăng mờ ảo trong đêm trăng tròn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Biên Đại Lục Phiêu Lưu Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.